

Thiết Thư Trúc Kiếm

Contents

Thiết Thư Trúc Kiếm	2
1. Kẻ Thù Lại Là Người Thân	3
2. Trong Tai Nạn Lại Gặp Kỳ Nhân	11
3. Tà Tâm Hắc Đạo	14
4. Túi Tham Không Đáy	23
5. Một Ý Nguyên Trước Khi Lên Đường	30
6. Chốn Rừng Hoang Gặp Mỹ Nữ -nơi Đá Núi Bị Trói Tay	37
7. Song Lệnh Giao Hoan	45
8. Thiên Nam Song Tinh	54
9. Thà Chiu Chết, Không Chiu Mất Võ Công	63
10. Dưới Chân Núi Vô Đang	70
11. Thường Thắng Bát Kiếm	77
12. Bảo An Long Khách Sạn	84
13. Rước Khách Nửa Khuya	91
14. Hồ Bá Ma Đầu Lệnh	99
15. Nửa Đêm Nơi Cẩm Địa	107
16. Thất Quái Nhập Huyền Cung	115
17. Bí Thế Quần Ma Chiu Đổ Máu	121
18. Nhìn Nhận Người Thân	128
19. Cổ Đô Trường An Là Chỗ Long Đàm Hồ Huyết	137
20. Rồng Mây Gặp Hội	144
21. Khách Quái Kiệt Khéo Cứu Gái Quần Thoa	151
22. Tiểu Hiệp Dũng Chiến Quang	154
23. Đoạt Thê Cừu Sâu Tựa Biển	165
24. Ôn Xá Sanh, Cầm Bằng Tái Tạo	172
25. Tiềm Long Cốc Cầu Thần Y	179
26. Hạ Lan Sơn Ngộ Kỳ Nhân	186
27. Mừng Được Khô Trúc Thánh Kiếm	192
28. Khổ Tâm Vì Mất Đi Tri Kỷ Má Hồng	197
29. Gió Đưa Hạc Khóc Lên Rừng Vô	202
30. Giang Hồ Cây Cỏ Cũng Là Bình	210
31. Giang Hồ Cây Cỏ Cũng Là Bình (2)	218
32. Quái Tăng Và Câu Chuyện Quái	227
33. Người Huyền Bí Tựa Huyền Cung	235
34. Không Rõ Bạn Thù	242
35. Ân Cừu Khó Nghĩ	249
36. Đến Thiếu Lâm Thường Ngoạn -chờ Mở Hội Đoan Dương	256
37. Ai Là Kẻ Trộm Kinh	263
38. Khách Hào Kiệt Bổng Trở Lại Chùa Xưa	270
39. Trên Danh Sơn Khổ Đội Cao Nhân	277
40. Nộ Trùng Thập Bát La Hán	284
41. Cười Đọc Ba Đạo Chiến Thơ	291

42. Đơn Thân Tuấn Kiệt-ngĩa Khí Trả Thần Cừ	298
43. Cao Thủ Chặt Tha Ma-kiếm Thần Ra Oai Vũ	305
44. Oan Gia Đeo Đuối-hai Gái Chận Đường	311
45. Tam Hung Lộ Hình Dung	319
46. Phi Mã Song Hùng Bị Trừng Trị	326
47. Ác Đấu Với Ngũ Hoa Quỷ Mẫu	332
48. Mới Gặp Chiếc Phách Mặt Quỷ	339
49. Cuộc Tao Phùng Với Hoa Khôi Lệnh Chủ	346
50. Ngũ Diện Yêu Hồ Lộng Quỷ	354
51. Cái Thế Ma Quân Tìn Cừ	361
52. Mong Sao Đội Nguyệt Đến Núi Đại Hồng	367
53. Mạo Hiểm Vào Dò Huyết Bảo	374
54. Một Tay Chổng Năm Cọc-thân Lạc Giữa Rừng Gươm	381
55. Giữa Thiết Huyết Bảo Giận Chém Yêu Hồ	388
56. Cừu Hoa Chưởng Môn Bị Nhục	402
57. Ai Lấy Chiếc Đinh Vàng Vân Phụ Phái-để Cừu Thiên Hiệp Cừu Oan Thiên	409
58. Đơn Thân Vào Bài Bang Hội Ước	415
59. Thánh Kiếm Vương Tơ Hồng	422
60. Lão Ẩn Sĩ Xứ Miêu Cương	430
61. Kết Nghĩa Trường Hồng Lão Nhân	438
62. Giận Đánh Bang Chủ Thử Vân	445
63. Ổ Phục Kích Ngoài Thành Phượng Hoàng	453
64. Chốn Cô Đình Máu Nhuộm Đồng Hoang	455
65. Hai Nữ Lãng Chúc Nỗi Cơn-quyết Liều Một Trận Thử Hùng	468
66. Tứ Đại Cao Thủ Tìm Cừu	476
67. Gặp Lại Kỳ Khất Cái Xứ Giang Nam	484
68. Máu Đỏ Trước Phòng Hoa	492
69. Đất Bằng Sấm Dậy-bài Bang Chủ Cuốn Gió Đưa Mây	499
70. Cô Gái Sĩ Tình Biện Lý Giùm Người Yêu	507
71. Giữ Lời Ước Đến Long Hồ Sơn	514
72. Trần Đào Nguyên...đầy Hồi Hộp...	523
73. Kẻ Vô Tình Rình Người Hữu Ý-trấn Giữa Khuya Xảy Cặp Kinh Hồn	531
74. Bát Hồ Ky Tìm Cừu Chên Lối-hoa Lệnh Chủ Hồn Thỏ Giết Chồn	538
75. Vẫy Tay Tạm Biệt...tình Ly ...	546
76. Bái Khôn Trường Lão Bị Khốn Giữa Cầm Ô	553
77. Bàn Long Trân Vây Cừu Thiên Hiệp-lệnh Thiên Sư Bất Ý Bị Giam	558
78. Trong Khi Thất Ý Sa Cơ-thần Tiên Dưới Thế Mang Nhơ Tiếng Đòi	564
79. Kiếm Lộng Hỏa Sơn Đảo Chúa	572
80. Thám Hiểm Ngọc Mã Sơn Trang	579
81. Hỏa Thiêu Ngọc Mã Sơn Trang	585
82. Đoạn Tin Hồng Hoa Lệnh Chủ-cắt Duyên Tình Cừu Thiên Hiệp Quyết Tâm	592
83. Không Động Tứ Phương Tìm Thủ	599
84. Thiết Tán Kiệu Dương Bị Bức	607
85. Vào Đất Phần Dương Tìm Lão Bộc	613
86. Hắc Ngục Cốc Nơi Hội Ác Ma	621
87. Nỗi Oan Khiên Giải Thích Giữa Quần Hùng	628
88. Mưa Tạnh Mây Tan-oan Cừu Rửu Sạch	635

Thiết Thư Trúc Kiếm

Giới thiệu

Thiệt Thù Trúc Kiếm Tác giả: Trần Thanh Vân Hồi 53 Cừu Thiên Hiệp đứng giữa bức mảnh lưới sắ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiet-thu-truc-kiem>

1. Kẻ Thù Lại Là Người Thân

Đêm ấy vào một mùa đông. Gió lạnh mưa rơi.

Từng cơn mưa nối tiếp nhau trút nước tưởng không bao giờ dứt.

Càng ảm đạm hơn nữa, trên đỉnh “Phi Lai sơn trang” gió rít từng hồi, những ngọn cây cao vun vút rung đều từng loạt trong màn đêm, như giận hờn, như căm tức, như đang thóa mạ nhau vậy.

Mọi vật đắm chìm trong khung cảnh đêm cuồng.

Ngoài những vệt chớp ngang trời, chốc chốc lại xé rách tấm màn đen ướt đầm ấy thì dưới chân núi Phi Lai lại còn có mấy đốm lửa lập lòe.

Những đốm lửa này là do những ánh đèn phát ra từ một ngôi nhà đứng thu mình dưới chân núi.

Ánh đèn xuyên qua khe cửa, lay động từng cơn, lúc mờ lúc tỏ.

Ánh đèn thần bí đó chưa làm cho chúng ta chú ý bằng những tiếng hét lạnh lạnh từ trong ngôi nhà vắng kia vang ra :

- Lồ ha... Cờ... toàn... Ồ!... Cừu vi... Bảo bùng. Cái gì đã xảy ra trong ngôi nhà hoang vắng kia?

Một cuộc thảm sát?

Không!

Trong căn nhà đó có một thiếu niên, mình mặc quần áo chần, tay cầm đoản kiếm đang múa tung tăng, vừa hét vừa đâm vào ba cái hình nộm bằng da thú để dưng đứng trước mắt nó.

Thiếu niên chỉ trạc mười ba, mười bốn tuổi, nhưng mặt vuông hàm ếch, mày rậm, môi son, trông rất uy nghi tuấn tú.

Đặc biệt, đôi mắt nó sáng ngời, tỏ ra một đứa bé thông minh hiếm có.

Mặc dầu trời mưa gió lạnh, nhưng quần áo thiếu niên ướt đầm mồ hôi, chứng tỏ chàng ta đã đâm chém vào ba cái hình nộm kia không phải ít.

Tuy nhiên, chàng ta chưa lấy thế làm vừa lòng, đôi mắt đăm đăm chiếu thẳng vào ba hình nộm như đang gườm ba địch thù, cây đoản kiếm của chàng múa phăng phăng, tỏa ra một vùng hào quang sáng rực. Cứ mỗi bước chàng lại hét lên một huyệt đạo, rồi mũi kiếm đâm thẳng vào huyệt đạo ấy không trật một ly.

Tiếng “set! set!” hòa lẫn với tiếng hét của thiên nhiên không ngớt. Ánh kiếm dọc ngang như những luồng điện chớp luôn luôn vạch trên mình ba hình nộm ấy.

Bên ngoài, mưa vẫn rơi, gió vẫn rít, sấm chớp không ngừng. Thế mà thiếu niên cứ mãi mê luyện công như không hề để ý đến.

Bỗng sau lưng thiếu niên có một tiếng khua động!

Rồi một cánh cửa nhỏ bên trong căn phòng hé mở!

Tiếp đến lại có một lão nhân râu tóc rối bù, chân cụt mất một giò, mắt chỉ còn một con, tay cầm cây thiết trượng chống từng bước một tiến ra.

“Cọc! Cọc! Cọc!”.

Chỉ loang mắt, lão già một mắt một chân đã nép mình núp sau bóng tối trong xó vách.

Không thấy lão già đâu nữa, nhưng nếu ai nhìn vào xó vách thì sẽ thấy nơi đó phát ra một đốm lửa đỏ rực.

Đốm lửa đó là nhãn quang của lão quái. Ông ta chỉ còn một mắt, nhưng con mắt đó lại sáng đến khiếp người.

Cũng như lão chỉ còn một chân, nhưng nhờ cây thiết trượng, lão đi đứng còn lanh lẹ không thua những võ lâm cao thủ đương thời.

Luồng độc nhân của lão quái chiếu thẳng lên mình thiếu niên không chớp.

Trong lúc đó, thiếu niên vẫn say sưa trong việc luyện kiếm, không hề để ý đến.

Thân chàng quay cuồng quanh ba cái hình nhân như một chiếc bánh xe quay quanh một cái trục.

Chàng rít lên :

- Tận Huyết... Kiên Cảnh... Ngọc Chấn... Trung...

Mũi kiếm chàng đang điểm vào các huyệt đạo ấy thì bỗng nhiên có tiếng hét vang lên :

- Ngừng tay!

Tiếng hét làm chấn động cả căn phòng.

Tiếp đó, tiếng đầu thiết trượng nện xuống đất :

“Bộp!”.

Ánh nền rung rinh như bị một cơn gió động, tức thì ông lão một chân một mắt đã xuất hiện như một hình tượng, đứng trước mặt ba hình nhân, nhìn chòng chọc vào mặt thiếu niên, cất giọng nghiêm khắc hỏi :

- Thiên Hiệp! Những đường kiếm vừa rồi kẻ nào đã dạy cho ngươi đấy? Hãy nói mau!

Giọng nói của lão nhân the thé như tiếng xé giấy, làm cho căn phòng lạnh lùng kia thêm khủng khiếp.

Thiếu niên vừa được lão nhân gọi là Thiên Hiệp bất giác bật mình nhảy lùi lại hai bước, ôm đoản kiếm trước ngực, nhìn lão nhân với vẻ sợ sệt.

Chàng nói :

- Thân phụ chưa ngủ sao?

Giọng nói của thiếu niên có vẻ thiết tha thân mật, nhưng nét mặt của lão quái lại không có chút gì trìu mến, luồng độc nhân của lão lại sáng rực thêm, chiếc thiết trượng nện trên mặt đất hai tiếng “bộp! bộp!” như cay cú giận dữ.

Lão lướt mình tới hỏi bằng giọng gay gắt :

- Ta hỏi ngươi đường kiếm vừa rồi do ai dạy, tại sao ngươi không trả lời mà hỏi chuyện khác.

Thiên Hiệp đưa đôi mắt đờ đẫn buồn nhìn thái độ lạnh nhạt của thân phụ chàng, nên rụt rè đáp :

- Không... ai dạy cả! Những đường kiếm vừa rồi con đã chiếu theo “Ngũ Hành quyền” của thân phụ mà chế biến thành những chiêu kiếm để luyện cho vui...

Sắc diện lão quái có hơi dịu lại. Lão chớp độc nhãn mấy cái rồi uốn cong vành môi thè lưỡi ra liếm quanh trông có vẻ nghĩ ngợi.

Qua một lúc, chẳng hiểu lão đã nghĩ thế nào, mà lão lại gác cái chân què lên gậy sắt rồi nện mạnh xuống đất một cái.

“Bạch!”

Đồng thời, tay áo của lão phát nhanh một làn gió thổi vút ba ngọn đèn dầu thông tắt lịm.

Bóng tối tràn ngập cả căn nhà.

Tất cả đều nhuộm màu đen, chỉ trừ một đốm đỏ, nhấp nháy chiếu lên mình thiếu niên, đó là ánh mắt của lão độc nhãn đó.

Bên ngoài trời vẫn mưa, gió vẫn gào, thỉnh thoảng vài luồng chớp băng vào khe cửa làm cho thiếu niên kinh hoảng, khi nhận ra thân phụ chàng đứng lù lù trước ba chiếc hình nhân như những pho tượng huyền bí.

Bỗng Độc nhãn lão nhân hét to xé tan cảnh yên lặng :

- Thiên Hiệp! Mày luyện lại mấy thế kiếm vừa rồi cho ta xem thử.

Trời tối, Thiên Hiệp làm sao thấy được vẻ mặt đầy căm phẫn của lão nhân chàng chỉ nghe giọng nói của ông ta chứa đầy nộ khí.

Tim Thiên Hiệp bỗng rung lên. Chàng đoán chừng thân phụ chàng giận chàng vì võ học của chàng chưa được tinh thông.

Chàng ứng tiếng đáp :

- Xin tuân lệnh!

Vừa dứt tiếng, cánh tay chàng trẻ tuổi Thiên Hiệp lại vung ra, luồng kiếm quang nhấp nhánh, chạy ngang dọc trên ba pho hình nhân bằng da thú.

- Trung Đình! Kha Kiên!

Cứ mỗi tiếng hét là một mũi kiếm điểm đến huyết đạo đúng y như lời nói không sai một mảy may nào.

Chàng thiếu niên lấy làm hứng thú, tưởng rằng công phu biểu diễn của chàng sẽ làm cho phụ thân khen ngợi.

Ngờ đâu, lúc chàng thu kiếm lại, bước đến gần phụ thân chàng thì chàng lại nghe thiết trượng nện xuống đất một cách hằn học :

“Bịch! Bịch!”

Thiên Hiệp ái ngại lùi lại một bước, miệng van lơn :

- Thân phụ! Kiếm pháp con vừa biểu diễn có gì sơ xuất làm phật ý phụ thân chăng?

Không có tiếng lão quái đáp lời, mà chỉ có tiếng thiết trượng nện trên đất mạnh hơn, bực dọc hơn.

- Bịch! Bịch!

Thiên Hiệp lại lùi lại thêm hai bước trở mắt nhìn người cha khắc khe của chàng, nhưng trong bóng tối đen ngịt ấy chàng không hề nhận ra khuôn mặt của lão quái, chỉ thấy ánh sang độc nhãn của ông ta đỏ rực nhấp nháy vài cái, rồi chiếu thẳng vào mặt chàng một cách khùng khiếp.

Thiên Hiệp không chịu được cử chỉ hà khắc của một người cha như vậy vội nói to :

- Thân phụ!

- Câm miệng đi ngủ mau! Từ nay ta không cho ngươi luyện võ nữa.

Chàng thiếu niên nghẹn ngào :

- Thân phụ... tại sao...

Tiếng hét của lão quái làm át hẳn giọng nói run rẩy của chàng trẻ tuổi :

- Không sao cả! Hãy đi ngủ! Nghe chưa?

“Vu! Vu!”

Trong bóng tối Thiên Hiệp cảm thấy như có một luồng chướng phong ép đến chàng. Chàng vội lùi lại hai bước.

Rầm! Rầm!

Hai tiếng sét diếc tai xé màn đêm rơi vào căn phòng.

Thiên Hiệp rung mình vì chàng nhận thấy thân phụ chàng mặt mày giận dữ, hàm râu dựng ngược lên, tay đưa cao cây gậy về phía chàng như muốn hạ xuống.

Kinh khủng quá. Thiên Hiệp ré to :

- Thân phụ! Tại sao như vậy?

Tiếng ré của chàng đã làm cho lão quái đổi hẳn thái độ! Lão từ từ bỏ thiết trượng xuống và nghiêng rằng nói :

- Đi ngủ! Đêm đã quá canh hai rồi! Ta cấm ngươi, không được thức khuya để luyện võ nữa.

Dứt lời đầu thiết trượng nện lên mặt đất mấy cái “Bộp! bộp!” có vẻ khoan hòa hơn.

Và bóng lão nhân đã biến sau cánh cửa vào đại thính.

Thiên Hiệp trút một hơi thở dài thườn thượt, nhìn theo cánh cửa đen ngòm, và liên tưởng đến một người cha khắc khe đối với chàng không có một chút tình phụ tử.

Từ thuở bé đến giờ Thiên Hiệp đã sống với lão quái này được lão quái nuôi nấng, và chàng gọi lão quái bằng thân phụ.

Tuy nhiên, bên trong hình như có một ẩn tình gì, khiến cho Thiên Hiệp một thiếu niên thông minh đỉnh ngộ, không thể nào không nghi ngờ được.

Chàng lúc nào cũng thấy thân phụ nhìn chàng với nét mặt hờn căm, lẽ ra phải yêu thương trìu mến.

Chàng giắt đoản kiếm vào vai, lặng lẽ về phòng nhưng không sao ngủ được.

Đã nhiều đêm chàng thấy đời chàng như cô đơn, quanh quẩn. Mà tình cha con giữa chàng và lão nhân sống chung hiện tại như có cái gì giả tạo.

Nếu quả thật là thân phụ của chàng tại sao lại xem chàng như thù hận?

Còn thân mẫu của chàng đâu?

Có nhiều lần chàng hỏi đến, nhưng thân phụ chàng khóa lấp và cấm chàng không được tò mò tìm hiểu việc đó.

Tại sao có chuyện lạ lùng như vậy?

Thiên Hiệp lăn lộn trên giường, miên man suy nghĩ một lúc rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu.

Bỗng ngoài sân thính đường vang lên mấy tiếng động, làm cho Thiên Hiệp giật mình tỉnh dậy.

Với linh tính, chàng đoán biết có chuyện không hay, vội để tai nghe ngóng, thì quả nhiên cứ chốc chốc lại có tiếng thiết trượng củ thân phụ chàng nện mạnh xuống đất, tiếng nện hẳn học bực tức mà thường ngày chàng đã thường nghe.

Thiên Hiệp liền chồm dậy, bước ra khỏi phòng, rón rén đến núp vào xó tối dòm ra.

Bên ngoài trời vẫn mưa nặng hạt, ánh sáng tờ mờ.

Thân phụ chàng đang đứng đối diện với hai bóng người, con mắt sáng quắt gần giọng nói từng tiếng :

- Hừ! Các người định đến đây mua chuộc ta để bắt thằng bé ấy. Ta không cần một điều kiện trao đổi nào cả, trừ phi chiếc đầu ta bị rơi thì các người mới có thể thực hiện nổi ý nguyện đó.

Lại nghe một trong hai bóng người kia cất tiếng lạnh lùng nói :

- Nhiệm trang chủ, tại sao lão lại tìm lấy cái khổ mà buộc mình? Chúng tôi đến đây là vâng lệnh trên, đem quyền lợi trao đổi. Nếu Nhiệm trang chủ không bằng lòng thì...

Không đợi cho người đó nói dứt, lão quái “hừ” một tiếng, nện mạnh cây thiết trượng xuống mặt đất nói :

- Hai người đến đây hãy giữ phép tắc một chút. Dầu cho Thúc Mạng Thiên La Dục Đại Cương thân hành đến trước mặt ta cũng chưa dám dùng lời lẽ như vậy. Ta không cần một điều kiện trao đổi nào cả. Nhiệm Tử Huệ này tuy tàn phế nhưng võ công chưa đến nỗi hủy hoại đâu.

Lão quái đó chính là Nhiệm Tử Huệ, Trang chủ Phi Lai sơn trang.

Tuy lão đã bị tàn phế, nhưng võ công của lão trong giang hồ ai nghe đến cũng phải khiếp vía.

Thiên Hiệp nghe đến đây cảm thấy câu chuyện này có liên quan đến thân thể của chàng. Chàng lần mò đến núp vào một chỗ gần hơn, để nghe thấy cho tường tận, hầu khám phá những thắc mắc trong lòng từ bấy lâu nay.

Trời vẫn mưa nặng hạt. Gió rít từng cơn, sân chính đường chìm trong ánh sáng lơ mơ không sao thấy rõ mặt hai người đứng đối diện với Nhiệm Tử Huệ là ai.

Cả ba bóng người đều đứng trong mưa, và nước mưa đã làm cho họ ướt đầm cả áo quần.

Qua một lúc một trong hai người kia cất giọng ôn hòa, nói với Nhiệm Tử Huệ :

- Nhiệm đại ca...

Nhưng lão quái không để cho gã nói dứt câu, vung tay đưa thiết trượng lên quát :

- Cái gì? Người gọi ta là đại ca Ồ! Chúng bây không xứng đáng gọi như vậy!

Về mặt và giọng nói của lão quái có vẻ hách dịch, khinh khi, tuy nhiên người kia lại không lấy thế làm giận dữ, cứ một mực năn nỉ :

- Ồ! Nhiệm trang chủ! Dù sao chúng ta cũng là kẻ hiểu biết nhau, cần gì phải khách khí! Chúng tôi đến đây là vâng mệnh của Giáo chủ đem bảo vật đến đổi lấy thằng bé, nếu Nhiệm trang chủ thỏa thuận thì mọi việc sẽ tốt đẹp. Với báu vật này tôi tưởng cũng xứng đáng lắm rồi.

Dứt lời, người ấy thò tay vào bụng lấy ra một vật đen đen, đưa cao lên trước mặt rung mạnh hai cái :

“Keng! Keng!”

Vật đó phát ra hai tiếng kêu như hai tiếng thiết chạm vào nhau.

Thiên Hiệp đoán biết vật đó gồm có nhiều tấm sắt mỏng ráp lại. Chàng đang trố mắt nhìn thì người ấy lại cất giọng nói tiếp :

- Sao? Nhiệm trang chủ không phản đối chứ? Đổi một bảo vật võ lâm lấy một đứa bé đại khờ đâu phải để cho Nhiệm trang chủ bị thiệt thòi?

Nhiệm Tử Huệ trợn ngược con mắt lên nói lớn :

- Đừng có lảm lời! Ý định của lão già Nhiệm Tử Huệ này đã cố định rồi, dầu cho bạc vàng châu báu cũng không làm lay chuyển được. Tốt hơn là người đi đi!

Người kia lại bước tới một bước, rung báu vật cầm trên tay phát ra hai tiếng “Keng! Keng!” và nói :

- Lẽ nào Nhiệm trang chủ lại không biết “Thiết thư” là một báu vật võ lâm xưa nay đã lừng danh giang hồ?

Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ quét đơn thiết trượng qua một vòng, và hét :

- Các người có biết dụng ý của ta nuôi dưỡng thằng bé đó để làm gì không?

Thiên Hiệp đứng trong nhà nghe câu nói ấy quả tim đập thình thịch. Chàng cố để tai nghe rõ.

Một trong hai người kia nói :

- Đành rằng chúng tôi không biết, nhưng bốn Giáo chủ của chúng tôi có lẽ cũng đã thừa hiểu nên mới sai chúng tôi đem bảo vật quý giá này đến thương lượng chứ.

Nhiệm Tử Huệ cười lớn :

- Nếu đã biết mục đích của ta đối với đứa bé thì dù cho “Thiết thư” ta cũng chẳng màng! Các người nên biết điều một chút, đem báu vật ấy về giao lại cho Thúc Mạng Thiên La Dục Đại Cương.

Gã kia lại hỏi :

-Ồ! Đến như báu vật đệ nhất võ lâm mà Trang chủ còn không chịu, hẳn mối thù của Trang chủ đối với thằng bé sâu sắc lắm phải không?

Nhiệm Tử Huệ cười ha hả :

- Phải! Chính ta muốn món nợ máu tự tay ta phải báo thù. Và chính thằng bé mang trong mình dòng máu của kẻ thù, nó phải gánh chịu. Ta sẽ trừng phạt hẳn, sẽ móc hẳn một mắt, chặt hẳn một chân, để hẳn phải chịu một kiếp sống đau đớn như ta.

Thiên Hiệp nghe đến đây giật nảy người, đôi môi lạnh toát. Tuy lúc ấy trời đêm gió lạnh nhưng mồ hôi chàng tháo ra ướt cả áo quần.

Chàng có ngờ đâu kẻ mà lâu nay chàng gọi là thân phụ lại là kẻ thù của chàng.

Ồi! Một kẻ thù nham hiểm, độc ác! Nhiệm Tử Huệ cố nuôi Thiên Hiệp đến tuổi thành niên mới đem ra hành hình để rửa món nợ máu mà trước kia do cha mẹ Thiên Hiệp đã gây nên.

Còn gì độc ác hơn! Thiên Hiệp run lên bần bật, thở ra một hơi dài đứng cắn môi suy nghĩ :

- Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ không phải là phụ thân của mình, thế thì phụ thân của mình là ai? Phụ thân của mình là cừu địch của Nhiệm Tử Huệ!Ồ!...

Chàng vừa nghĩ đến đó đã nghe một trong người kia cất giọng nói :

- Nhiệm trang chủ có biết vị Giáo chủ của tôi định đổi lấy thằng bé đó để làm gì không?

Nhiệm Tử Huệ cầm đầu gối xuống đất một tiếng “bộp” và đáp :

- Cũng không ngoài mục đích trả thù. Thúc mạng Triệu La.

Trong lúc đó thì thiết trượng của Nhiệm Tử Huệ lại hung hăng hơn.

Một luồng kinh phong vũ động đánh bạt cả gió mưa bao trùm cả hai đối thủ.

Nhiệm Tử Huệ nghiêng răng hét :

- Nạp mạng đây!

Tức thì một tiếng rú kinh hồn tiếp theo, một xác người ngã gục.

Một trong Hữu Sơn nhị quỷ, người cầm “Thiết thư” lúc nãy đã nằm dài dưới đất, óc vỡ tung tóe, toàn thân đầm máu.

- Á!

Một tiếng rú thất thanh lại vang lên. Một trong hai người còn lại thấy bạn mình đã bỏ mạng, không còn đủ bình tĩnh giao đấu nữa hẳn đưa sợi “phi trảo” quất xéo qua một đường, rồi thừa thế co giò nhảy phóc lên mái nhà toan tẩu thoát.

Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ quyết không tha, nghiêng răng rít lên :

- Người chạy đi đâu! Đừng hòng ra khỏi Phi Lai sơn trang này!

Tiếng hét chưa dứt tiếng thiết trượng đã nện xuống đất một tiếng “bộp”.

Rồi nhanh như một vết khói lão nhân độc nhãn đã phong mình nhảy lên mái nhà, đuổi theo đối thủ.

Thấy hai người đuổi đánh nhau mất dạng, trong sân chính đường chỉ còn một xác chết nằm lặng trong mưa, Thiên Hiệp rón rén bước ra, thâm nhủ :

- Nhân cơ hội này ta không thoát thân còn đợi lúc nào nữa. Nếu đợi thân phụ mình trở về thì tất mình không khỏi thành một đứa bé “độc nhãn độc cước”.

Nghĩ vậy, Thiên Hiệp liền xô cửa chạy ra.

Chàng hơi do dự, liếc mắt nhìn về phía xa xa thì thấy hai bóng người đang quần nhau giao đấu kịch liệt.

Biết hai bóng người đó là thân phụ chàng và một trong “Hữu Sơn nhị quỷ”, chàng nhủ thâm :

- Cứ như tình trạng này thì thân phụ ta còn bận tay chưa trở về ngay được, sẵn đây ta xem thứ báu vật mà chúng đem đến đây đổi lấy ta là báu vật gì.

Nghĩ đến cái vật bằng sắt “leng keng” lúc nãy khá hấp dẫn chàng quên cả việc trốn chạy, lần mò đến bên xác chết.

Mưa rơi tầm tã, bóng tối lơ mơ. Xác người ướt đẫm, bùn đất trộn với máu bê bết.

Thiên Hiệp lồm cồm bò tới, đưa tay lật ngửa xác chết ra.

“Leng keng”

Hai tiếng động từ trong bụng xác chết vang ra.

Chàng lập tức thò tay rút vội vật ấy.

Ồ! Té ra “Thiết thư” bảo vật đệ nhất võ lâm lại là tám tấm sắt mỏng, khâu dính vào nhau như một quyển sách.

Chàng cầm đến thì thấy lạnh ngắt và đen ngòm, không có gì kỳ lạ cả.

Chàng đưa lên tận mắt, lật qua lật lại mấy tấm sắt, không thấy bên trong có ghi chữ nghĩa gì cả.

Có điều lạ là trời mưa như trút nước mà “Thiết thư” vẫn khô ráo như không, một giọt nước cũng không đọng vào đấy.

Gọi tánh tò mò, Thiên Hiệp nhoẻn một nụ cười đắc ý nói :

- Ủ! Đã gọi là bảo vật thì ít ra cũng phải có một vài nét đặc dị chứ.

Chàng mãi mê xem đi xem lại “Thiết thư” không còn để ý đến mọi vật xung quanh nữa.

Bỗng bên tai chàng nổi lên ha tiếng :

- Hừ! Hừ!

Giọng nghe như tiếng giẻ rách xé ra. Chàng giật nảy người, nhảy trái sang một bên rồi trở mắt nhìn.

Thì, ôi thôi! Lão quái độc nhãn, độc cước đã đứng sau lưng chàng rồi. Con mắt đỏ rực của lão đang chiếu thẳng vào thân mình bé bỏng của chàng.

Toàn thân Thiên Hiệp run lập cập.

Lão Nhiệm Tử Huệ đã bắt thần trở lại đây thì Thiên Hiệp còn chạy đâu cho thoát được nữa.

Nhưng vốn là đứa bé đa mưu túc trí, Thiên Hiệp lấy lại được bình tĩnh, giả vờ như chưa hay biết gì cả. Cát giọng thân mật gọi :

- Thân phụ!

Tuy nhiên, Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ là một kẻ già kinh nghiệm, dễ gì lầm kế xảo trá của Thiên Hiệp.

Lão gầm lên một tiếng như sấm :

- Câm miệng! Thằng nhỏ! Mày định phỉnh gạt tao sao? Hừ! Mày là đứa điêu ngoa bậc nhất.

Thật vậy, Thiên Hiệp là đứa bé rất thông minh hẳn tiện, Nhiệm Tử Huệ đã nuôi chàng ngót mười năm, làm gì lão không biết.

Lão bước tới một bước, đưa cao cây thiết trượng lên.

Thiên Hiệp cũng đã từng biết võ công của người mà chàng từng gọi là thân phụ rồi. Dẫu mười đứa bé như Thiên Hiệp cũng không chịu nổi được một gậy của ông ta huống hồ một mình chàng.

Chàng vội lùi lại ba bước, cất giọng van nài :

- Thân phụ! Nếu con có điều gì sơ xuất xin thân phụ chỉ dạy...

Không đợi chàng nói dứt câu, lão quái quát lớn :

- Thằng nhỏ! Đừng lấy vải thưa che mắt thánh. Câu chuyện ta vừa nói với Hữu Sơn nhị quỷ mày đã nghe cả rồi. Đừng giả bộ yêu quái với ta nữa.

Thiên Hiệp vẫn mặt mưng rên rỉ :

- Thân phụ!

- Hừ! Ai là thân phụ của ngươi? Ta biết chắc ngươi thừa dịp bỏ trốn, nên ta đã tha chết cho Điều Tử Quỷ mà trở lại đây đón bắt ngươi! Hừ hừ... không ngờ ngươi lại còn tham đoạt lấy “Thiết thư” mà chưa chạy trốn.

Chưa dứt lời, lão quái đã đưa thiết trượng lên cao, dùng thế “Quái Xà Xuất Động” toan vút tới.

Thiên Hiệp không dám chậm trễ, vội nhảy lùi lại đằng sau mấy bước rồi lẹ làng lách mình ẩn vào cột nhà để tránh.

Rầm!

Cây thiết trượng của lão quái đánh không trúng Thiên Hiệp mà đập gãy tiện một cây cột nhà, làm cho mái đổ tường xiêu, gạch đất bắn ra tung tóe.

Thiên Hiệp nhảy chồm vờn như một con thỏ, chạy quanh sân chính đường nhìn về mặt hạm hực của lão quái mà sợ hãi.

Chàng nghĩ rằng chỉ còn cách đem “Thiết thư” ra mua chuộc lão quái may ra mới thoát chết.

Vì vậy chàng đưa cao “Thiết thư” lên nói lớn :

- Thân phụ! Xin thân phụ bớt giận! Con định lấy Thiết thư dâng cho thân phụ mà!

Lão quái nghiêng răng hét :

- Xảo ngôn! Ta lấy mạng ngươi chứ không cần Thiết thư làm gì.

Vừa nói lão vừa cầm thiết trượng đuổi theo.

Vì đánh hụt một gậy, nên mặt lão bây giờ còn hậm hực hơn.

Thiên Hiệp cố chạy loanh quanh ẩn vào các chân tường để tránh né.

Chàng vừa chạy vừa nói :

- Thân phụ! Thiết thư đây, con không dám...

Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ nát lớn :

- Ta không phải là thân phụ của ngươi, ta cấm không cho ngươi gọi ta là thân phụ nữa.

Chàng nghẹn ngào :

- Thế thì thân phụ con là ai?

- Là kẻ móc mắt chặt chân tạ Ta nuôi người đến nay đã mười năm. Còn một tháng nữa ta sẽ trả mỗi huyết thù này nào ngờ mạng người lại ngắn ngủi. Ha... ha.

Thiên Hiệp thất kinh, muốn chạy trốn cũng không được, muốn đứng đó cũng không xong, trước cây thiết trượng của lão quái, chàng thấy sanh mạng của chàng không thể nào còn được.

Tuy nhiên trước giờ chết không lẽ chàng chịu bó tay, chàng đành cứ quanh quẩn nơi các chân tường, tay đưa cao “Thiết thư” liền nói luôn mồm :

- Thân phụ! Lão gia! Con xin dâng “Thiết thư” đây.

Hai người một già một trẻ đuổi nhau chạy vòng quanh sân đại chính trong gió mưa tầm tã, sấm chớp ầm ầm...

Lão quái vừa vung thiết trượng, vừa ngửa mặt lên cười.

Tiếng cười nghe rùng rợn làm sao. Luồng độc nhân của lão luôn luôn chiếu thẳng vào người Thiên Hiệp.

Rầm! Rầm! Rầm!

Thiết trượng của lão quái đã đánh tung ra một luồng kinh lực ghê hồn, phát ra như vũ bão.

Thân xác của Thiên Hiệp bay bổng lên.

Một góc tường sập đổ.

Gạch đá sập xuống thành đống như núi lở đất nghiêng.

Thật là phút kinh hoàng.

Mười thù mười năm, Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ hun đúc trong cái đánh này.

2. Trong Tai Nạn Lại Gặp Kỳ Nhân

Nhưng, hỡi ôi! Vì quá nóng giận nên Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ đã vung thiết trượng đánh xuống vào chân tường, làm cho một góc tường bị sập đổ, gạch nát tuôn xuống ầm ầm.

Cũng nhờ đó mà Thiên Hiệp mới tránh khỏi cái chết thảm hại.

Kinh phong của thiết trượng đánh tạt Thiên Hiệp bay bổng lên trời như chiếc lá khô.

Chàng cứ nhắm mắt chờ chết, không ngờ thân chàng tung bay lên rồi lại rơi xuống.

Chàng cảm thấy toàn thân tê đi, và chàng ngất lịm không còn biết gì nữa.

Mưa vẫn rơi. Gió vẫn gào. Sấm chớp vẫn ầm ầm không ngớt.

Bây giờ trên sân thánh đường không phải như trước kia nữa, gạch đá sập xuống thành đống, ngổn ngang, dày hơn một thước, vắng ra xa ba trượng.

Thời gian Thiên Hiệp ngất đi không biết đã bao lâu...

Bỗng một luồng chớp long trời nổ tung lên, làm cho chàng mơ hồ tỉnh lại.

Chàng thẫn thờ :

- Ta chết hay sống thế này?

Chàng đưa tay sờ vào mặt, vào ngực và có cảm giác đau đớn...

Chàng hé mắt nhìn quanh. Trong bóng tối lờ mờ của đêm mưa không còn thấy Nhiệm Tử Huệ đâu nữa cả.

Chàng lắng tai để ý thì trong tiếng mưa rạc rào, nơi chỗ chân tường chưa sập lại có tiếng rên vọng đến :

- Hừ.. hừ! Hự. hự!

Chàng giật nẩy người, lồm cồm đứng dậy đưa mắt nhìn về phía ấy, với ý nghĩ :

- Ồ! Có lẽ người mà chàng gọi thân phụ đã bị tường đề trọng thương rồi chăng?

Chàng bước vội đến.

Bỗng chân chàng vướng phải một vật làm cho chàng té quỵ xuống.

Chàng đưa tay mò mẫm, thì vật ấy là cây thiết trượng của lão quái.

Chàng buột miệng kêu lên :

- Đúng là ông ta bị thương rồi. Ồi! Ta đã có cơ hội thoát thân.

Chàng quay mình toan bỏ chạy. Nhưng tiếng rên trong góc tường kia mỗi lúc một to hơn và một nhọc hơn :

- Á! Hừ... hừ. Hừ. Hừ?..

Lòng từ tâm của Thiên Hiệp không cho phép chàng bỏ chạy, chàng dừng chân nghĩ thầm :

- Nhiệm Tử Huệ tuy đối với mình là một cừu nhân, lão đã ác tâm muốn hại mạng mình. Tuy nhiên, dù sao lão cũng nuôi dưỡng mình mười năm trời, nay lão đã bị thương thì không còn đủ sức hại mạng mình nữa. Mình cũng nên đến cứu lão để đền ơn trong muôn một.

Thiên Hiệp tuy là một đứa bé từ nhỏ đã không có mẹ cha, nhưng tánh tình lại trung hậu.

Chàng lần mò đi về phía có tiếng rên.

Dưới chân tường quả có một bóng người đang co ro ngồi một đống, trông có vẻ đau đớn lắm.

Thiên Hiệp lặng lẽ đến quì trước mặt gọi :

- Thân phụ...

Một luồng chớp xé trời loáng lên.

Thiên Hiệp thất kinh nhảy trái lại đằng sau hai bước, ré lên một tiếng thất thanh.

Thì ra người ngồi đó không phải là người mà chàng gọi “thân phụ” mà là một lão đầu đà, mặt vuông, mũi sư tử, tóc rối bù xù, cát bụi bết dính đầy mặt trông như một quái vật.

Tuy nhiên, đôi mắt lão nhân quang sáng rực, chứng tỏ là một võ lâm cao thủ.

Lão mặc một bộ áo cà sa đã rách nát đến lộ hai cánh tay gân guốc nổi đầy. Hàm răng lão nghiêng qua nghiêng lại keng két như đang có một điều gì tức giận lắm.

Cảnh tượng ấy dầu là ban ngày, ai trông thấy cũng phải rợn người, huống hồ trong đêm mưa gió.

Thiên Hiệp “á” lên một tiếng, nằm gọn dưới đất.

Lão đầu đà đưa mắt nhìn chàng, nói với giọng rên rỉ :

- Tiểu tử! Đừng sợ! Hãy đỡ ta vào trong nhà đi.

Giọng nói run run, yếu ớt và lạnh lùng khiến cho Thiên Hiệp không dám đến gần.

Chàng bò ra xa hơn, lẩm bẩm :

- Không... không! Tôi... sợ...

Lão đầu đà cất giọng nói :

- Tiểu tử! Người đừng sợ gì nữa. Lão Nhiệm Tử Huệ đâu còn nữa mà người sợ.

Câu nói ấy làm cho Thiên Hiệp động tánh tò mò :

- Lão quái Nhiệm Tử Huệ tại sao mất tích?

- Còn vị đầu đà này từ đâu đến?

Chàng bò tới bên lão đầu đà hỏi :

- Phụ thân tôi đâu rồi?

Lão đầu đà nhe hàm răng trắng toát, rên hừ hừ mấy tiếng rồi run rẩy chỉ tay vào đồng gạch trên sân thính nói :

- Kết cuộc lão ta được một chỗ chôn thân như thế cũng đã tốt số lắm rồi.

Thiên Hiệp trở mắt nhìn đồng gạch vụn, lòng hoài nghi, thầm nghĩ :

- Người mà mình gọi thân phụ là một trong “Tam kỳ nghĩa hiệp” võ công đệ nhất giang hồ, có lý nào lại tự vùi thân trong bức tường sập như vậy được.

Chàng ngáp nhùng nói :

- Thân phụ tôi... chết rồi sao..?

Lão đầu đà mở to đôi mắt, nhìn Thiên Hiệp như có cái gì lạ lùng lắm! Qua một lúc, ông ta nói :

- Tiểu tử! Người luyện tiếu lão quái ấy lắm sao? Cây gậy sắt của lão quái không đâm thủng ngực người kể là người cũng đã tốt số lắm rồi. Con ơi! Đừng luyện tiếu, hãy đỡ ta vào nhà, ta sẽ nói cho con nghe nhiều chuyện lạ.

Lão đầu đà nói dứt tiếng lại gắng gượng chồm mình lên, nhưng lão lại nhăn mặt tỏ ra đau đớn lắm.

Thiên Hiệp thấy vậy động lòng, không cần suy nghĩ gì khác hơn là việc cứu giúp người. Chàng vội bước đến sau lưng đưa tay đỡ lão đầu đà nọ.

Bỗng chàng ngạc nhiên “á” lên một tiếng, ngáp ngừng nói :

- Kìa! Chân... của lão tiền bối...

Lão đầu đà thở hổn hển, rên hừ hừ, tựa lưng vào đứa bé, chỉ vào đồng gạch nói :

- Ta bị thằng Nhiệm Tử Huệ đánh một gậy, gãy rụi cả hai chân.

Thiên Hiệp đưa mắt nhìn thấy hai xương ống chân của lão bị gãy tiện, lòi ra ngoài hai bắp thịt dính lủng lảng hai bàn chân, máu me bị nước mưa chan hòa chảy xuống đất đọng thành vũng đỏ ối.

Chàng vừa thương hại cho lão đầu đà mà cũng vừa thương xót cho người mà chàng gọi là phụ thân, đã chôn vùi dưới đồng gạch.

Chàng nói :

- Lão tiền bối bị gãy chân mà còn sống, kể ra cũng may mắn hơn kẻ bị vùi thân dưới năm mồ.

Lão đầu đà trợn mắt nhìn Thiên Hiệp nói :

- Hừ! Nếu trong mình ta không bị trên ba mươi vết thương thì lão Nhiệm Tử Huệ làm gì có thể đánh ta một gậy gãy cả hai giò được.

Thiên Hiệp nghe nói bất giác rợn người. Chàng nhìn sững vào mặt lão đầu đà hỏi :

- Trước khi đến đây lão tiền bối đã bị trên ba mươi vết thương rồi?

Lão đầu đà gật đầu :

- Dĩ nhiên! Nhưng thôi, việc đó người không cần hỏi đến, hãy đỡ ta vào nhà đã.

Thiên Hiệp chẳng qua là một đứa bé mười bốn mười lăm tuổi, thân thể còn yếu ớt, trước đây tuy chàng có tập luyện qua loa về môn “Hoạt Huyết Ký Thi” nhưng cũng chỉ với trình độ sơ đẳng mà thôi.

Vả lại, những công phu non kém ấy chưa đủ chống lại với gió mưa đêm trường có đâu đủ sức rinh nổi một vị đầu đà có thân vóc to lớn như vậy.

Chàng bỗng lão đầu đà lên đi được vài bước rồi chệnh choạng quy xuống đất.

Lão đầu đà cảm thông được sức yếu đuối của thằng bé, nên lắc đầu, chống hai tay xuống đất, “hừ” một tiếng nói :

- Vô dụng! Thôi hãy đỡ lấy đôi chân gãy của ta đây tới trước để ta tự đi vào cũng được.

Thiên Hiệp nghĩ thầm :

- Ô! Lão đã bị thương đến nước này, hai chân gãy lìa đi mà còn có thể tự mình nhảy vào nhà được sao? Nếu vậy tài nghệ của lão này cũng không kém gì Nhiệm Tử Huệ.

Chàng chưa hết ngạc nhiên thì lão đầu đà đã chống hai bàn tay xuống đất, đầu hạ thấp xuống, dót giương cao lên giống như một con ếch sắp nhảy đi.

Thấy Thiên Hiệp còn trầm ngâm, chưa chịu đỡ hai khúc chân gãy của ông ta, nên ông ta hầm hừ :

- Thằng nhỏ! Mưa gió thế này chưa đủ thấm lạnh hay sao mà mày còn chảnh chệ như vậy?

Thiên Hiệp vội đưa tay đỡ hai bàn chân lủng lẳng của đầu đà.

Chàng mới cúi mình xuống đã cảm thấy hai tay chàng có một sức nặng và loáng mắt, thân hình lão đầu đà đã bay vụt lên, bắn vào cánh cửa thính đường một tiếng “rầm”.

Cánh cửa bị chiếc đầu của ông ta tông vào mở bật ra, thân lão lọt vào trong rơi xuống đất nghe một tiếng “bình”.

Thiên Hiệp vội chạy vào, thì thấy lão đầu đà đang nằm im, miệng rên một tiếng đau khổ, hai hàm răng rít chặt.

Thiên Hiệp cảm thấy trong tiếng rên ấy chứa đầy gan dạ anh hùng trong lúc thể cùng lực tận.

Chàng cảm cảnh, vội đi lấy củi khô đốt lửa để sưởi ấm.

Ánh sáng tràn ngập cả căn phòng nơi chính điện.

Lão đầu đà sau cơn mệt nhọc, gắng gượng ngồi vạy lau những vết bầm dập trên mặt.

Hơi ấm đã làm cho thần sắc lão bình phục dần.

Thiên Hiệp thấy quả nhiên trên ngực trên bụng lão có hơn ba mươi vết thương rạch ngang dọc do nhiều thứ vũ khí bén nhọn đâm chém vào, vết còn rỉ máu vết đã tím bầm chứng tỏ cách đây không lâu lão đã lâm vào một trận chiến rất ác liệt.

Thiên Hiệp thấy vậy cũng phải le lưỡi rùng mình. Chàng chạy đến trước mặt lão đầu đà nói :

- Thưa đại sư! Tôi đi tìm chút thuốc để đại sư trị thương nhé.

Lão đầu đà lắc đầu :

- Không cần!

Vừa nói, lão vừa đưa tay vuốt mấy sợi tóc ướt dính trên vùng trán.

Tay lão vừa đưa lên thì bỗng có mấy tiếng “keng keng” phát ra.

Thiên Hiệp biết ngay đó là tiếng của bảy chiếc vòng vàng lão đeo trên cổ tay chạm vào nhau.

Lão tròn tròn đôi mắt nhìn Thiên Hiệp một lúc rồi “á” lên

3. Tà Tâm Hắc Đạo

Thiên Hiệp kinh hãi cúi xuống nắm vai lão đầu đà lay qua lắc lại và gọi lớn :

- Lão tiên bối! Lão tiên bối!

Toàn thân lão mồ hôi toát ra ướt như tắm, mặt mày tái ngắt, hai tay chới với như nín thở không khí, lão há hốc mồm thở hổn hển, đôi môi cong của lão mấp máy như muốn nói gì nhưng không nói được nữa.

Qua một lúc lâu, cố gắng hết sức mới thốt ra được mấy tiếng :

- Chặn.. lên.. Mạng.. Môn.

Đứng trước thân hình oằn oại của đầu đà Thiên Hiệp quá thương tâm, chàng cảm thấy lão là ân nhân và cũng là sư phụ mình không hơn không kém vì trong lúc lão bị thương đến nỗi tàn phế mà còn có thể phí sức để trị thương cho chàng và lại còn truyền công lực nữa. Chỉ có thể lão chưa vừa lòng, lão còn đem hết tàn lực vận vào Thiết thư để cho chàng học hỏi võ công. Thật là một cử chỉ cao quý từ thuở bé đến giờ chàng chưa từng thấy.

Thiên Hiệp nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của đầu đà nói :

- Thừa sư phụ! Để đệ tử giúp sức cho!

Vừa dứt lời, Thiên Hiệp vận khí ở đan điền tập trung lên cánh tay mặt rồi chặn lên huyết mạch của đầu đà. Nhiệt lực từ trong người chàng tuôn lên cánh tay nóng như lửa đốt. Chàng thấy rõ công lực của chàng bây giờ quá dồi dào, so sánh với công lực trước kia của chàng chẳng khác giọt nước sánh với đại dương.

Thiên Hiệp cắn răng vận chân khí, nhiệt lực truyền sang đầu đà một lúc thì thấy sắc mặt lão trở nên hồng hào, đôi mắt lão từ từ mở ra, tay chân không còn run rẩy nữa.

Bây giờ toàn thân lão ấm áp như cũ. Đầu đà ngồi phất dậy nhìn chàng nở một nụ cười sung sướng.

Lão gạt đầu mấy cái rồi nói :

- Tiểu tử! Thế là được rồi!...

Đây là lần thứ nhất mà Thiên Hiệp có thể tiếp khí dẫn lực cho một người khác, mà người này lại là ân nhân của chàng nên lòng chàng rất sung sướng.

Tuy đầu đà bảo chàng thôi, nhưng chàng vẫn ấn tay lên mạng môn tiếp tục truyền nhiệt lực mà nói :

- Xin sư phụ hãy điều dưỡng một lúc nữa đã!

Đầu đà hất cánh tay chàng ra như không cần thiết nữa.

Keng! keng! keng!

Lão phất cánh tay đeo vòng của lão một cái rồi đưa mấy ngón tay ngoắc ngoắc nói :

- Tiểu tử! Hãy xích lại trước mặt ta đây!

Dứt lời, lão mở cuốn Thiết thư ra để lên đôi bàn tay, hai luồng nhân quang sáng lóe chiếu lên Thiết thư, lão cắn chặt hai hàm răng.

Thiên Hiệp lạnh mình bước lùi một bước, vì chàng biết lão định vận công lực nung đốt Thiết thư như lúc này. Công lực ấy sẽ làm cho Thiết thư hiện lên võ công tuyệt học, chàng có thể nhìn vào mà học hỏi. Nhưng chàng không thể tiếp nhận sự hy sinh cao cả ấy, vì chàng không muốn lão vì mình mà phải chịu kiệt sức và có thể chết đi được!

Thiên Hiệp nói :

- Sư phụ! Công lực của người mới hồi phục kia mà!

Lão tròn tròn đôi mắt gườm chàng một cái :

- Tiểu tử! Chớ nên chậm trễ một giây phút nào nữa cả. Mi không muốn học nữa hay sao?

Thiên Hiệp quá cảm động chàng ngập ngừng nói :

- Đệ tử chỉ sợ... sư phụ bị trọng thương!

Quái đầu đà cau đôi mày ra vẻ tức giận. Lão quay mặt nhìn ra ngoài, trông thấy bình minh sắp ló dạng, lão càng bức tức hơn nữa, “hừ” một tiếng và hét :

- Trời đã gần sáng rồi, mi còn chờ gì nữa?

Thiên Hiệp cũng nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên trời đã gần sáng tiếng gà trong xóm thôn dưới chân núi đã gáy lên bất giác chàng vỗ tay cười ha hả nói :

- Sư phụ Ôi! Phải lắm, phải lắm! Hiện giờ trong Phi Lai sơn trang này ngoài chúng mình ra thì không còn ai nữa cả. Chúng ta hãy nghỉ ngơi một lát rồi hãy học hỏi cũng chẳng muộn.

Đầu đà tròn xoe đôi mắt quét lên mặt chàng nghiêng răng hét lớn :

- Tiểu tử! Mi điên rồi sao?

Tiếng hét như sấm của quái đầu đà khiến cho Thiên Hiệp giật mình. Chàng ngạc nhiên nhìn lão sững sờ, qua một lúc lâu chàng cũng không dám nói gì cả.

Đầu đà nghiêm giọng nói :

- Mi có biết tại sao trên mình ta có cả mấy mươi chỗ thương tích không?

Thiên Hiệp cung kính đáp :

- Thưa sư phụ đệ tử không biết!

Lão ôn tồn nói :

- Ta nói cho mi biết, vừa rồi trên đường Đồng Quan ta đã đánh nhau với mấy chục tay cao thủ trong Hắc đạo. Cuộc chiến đấu này đã hai ngày nay, tuy ta đã diệt chúng nó hơn hai mươi mấy người song ta cũng phải thọ thương bỏ chạy qua Phi Lai sơn này...

- Ô! Mấy mươi cao thủ của Hắc đạo?

Đầu đà nói tiếp :

- Phải đấy, chúng nó thừa hiểu trong mình ta bị thương quá nhiều nên không thể bỏ ta qua được. Chắc chúng sẽ đuổi đến ngay.

Thiên Hiệp suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Nhưng đã lâu rồi mà chúng chưa đến thì có thể chúng đã lạc đường rồi!

Đầu đà lắc đầu đáp :

- Không thể lạc đâu! Vì trên đường ta có để lại vết tích mà đối với bọn giang hồ khét tiếng này lại khờ khạo lắm sao? Sở dĩ chúng không đuổi đến ngay là vì hàng ngũ chúng còn phân tán, chỉ một đôi người nên chưa dám đuổi đến. Chúng phải chờ tập trung số đông, hơn nữa thuật khinh công của chúng không đồng nhau nên vị chậm chạp.

Ta tin chắc trời sáng lên chúng sẽ đến ngay đấy!

Thiên Hiệp nghe nói hai hàm răng cắn chặt vận công lực lên hai cánh tay múa qua múa lại, đôi mắt sáng quắc chăm chăm nhìn ra cửa như sẵn sàng chờ đợi để đối phó.

Chàng đồng dạng nói :

- Sư phụ hãy yên tâm! Đệ tử bình sanh rất ghét bọn tà đạo hạ lưu, nếu chúng đến đây đệ tử sẽ ra tay cự địch cho!

Đầu đà đang tức giận nghe Thiên Hiệp nói bỗng cười xòa và nói :

- Ta cũng khá khen cho lòng can đảm của mi đấy! Nhưng rõ thật mi còn khờ khạo quá. Mi nói như thế càng khác nào ech nằm dưới giếng xem trời bằng cái vung.

Câu nói của đầu đà hình như chạm lòng tự ái của Thiên Hiệp. Chàng nghiêng răng vỗ ngực ra vẻ nghĩa hiệp nói :

- Công lực của đệ tử tuy không đủ sức, nhưng lòng này đã bất bình thì dù chết có sá chi?

Đầu đà nghe nói lão gật đầu mấy cái “hừ” lên một tiếng rồi ôn tồn nói :

- Tiểu tử mi chớ tự cao và cũng không nên tự tị Công lực của mi được ta truyền thụ thì khá dĩ lắm đấy chứ. Nhưng phải ngồi xuống đây học cho được vài chiêu tuyệt học trong Thiết thư này rồi hãy nói đến việc đánh đấu!

Ồi! Một lời nói quá dịu ngọt mà từ bé đến giờ chàng chưa từng nghe. Chàng chỉ được nghe những lời dạy nghiêm cấm đoán của phụ thân chàng. Hôm nay lần đầu tiên chàng tiếp nhận lời lẽ thân mật bảo sao chàng không cảm động?

Thiên Hiệp toan nói, nhưng mới vừa mở miệng thì đầu đà bỗng nghiêm sắc mặt gằn giọng :

- Tuyệt đối không được phân trần gì nữa cả! Phải ngồi xuống, xem Thiết thư trong tay ta đây!

Giọng nói quá nghiêm khắc khiến Thiên Hiệp cảm thấy sợ hãi liền cúi đầu chịu phục tùng ngay.

Cuốn Thiết thư bỗng từ từ biến thành màu vàng rồi đỏ rực. Sắc mặt đầu đà bắt đầu bầm tím lên, hai cánh tay lão nổi lên những thớ thịt những lần gân trông rất dễ sợ.

Đầu đà tròn tròn đôi mắt, môi hét lớn :

- Hãy nhìn kỹ! Đây là “Thắng Thường kiếm”.

Đôi mắt của Thiên Hiệp cũng nhìn sững Thiết thư Quả nhiên hiện lên bốn chữ “Thắng Thường bát kiếm” và phía dưới có một người cầm kiếm múa chậm chậm. Người trong Thiết thư đánh từng động tác một và cứ mỗi chiêu thức lại ngừng tay để cho người xem đủ thời giờ chiêm ngẫm.

Thiên Hiệp vốn vẫn có trí thông minh và còn lại ưa thích võ công nên thấy thế chàng chăm chú nhìn không sao lảng một động tác nào.

Khi chàng đọc được bốn thức, tức thì màu trong Thiết thư bỗng lợt dần và trắng hẳn không còn thấy gì nữa.

Keng!

Thiết thư đã rời khỏi tay đầu đà rơi xuống đất. Chàng quay lại nhìn đầu đà thì lúc ấy mồ hôi từ trên trán lão đã tuôn xuống như mưa, mặt của lão vàng khè rồi tái nhợt.

Ánh sáng trong phòng lúc bấy giờ không còn sáng sủa như lúc nãy nữa, vì Thiết thư đã ngụy hẳn.

Thiên Hiệp chỉ học được bốn thức mà thôi nếu đem kết hợp lại cũng chưa đủ một chiêu.

Lão quái đầu đà lúc lắc đôi vai vài cái rồi không rục rịch nữa, thân hình to lớn mập mạp của lão bỗng co rúm vô, khô đét như con nhái, đôi mắt bỗng sâu hóm vào hình như đôi tròng mắt biết đâu mắt chỉ còn hai cái lỗ hổng như hai cái hang, hai má lõm vào, hàm răng nhô ra chẳng khác một chiếc đầu lâu gớm ghiếc.

Thiên Hiệp thất kinh lay động đôi vai lão và khẽ gọi lớn :

- Sư phụ! Người sao rồi?

Đầu đà cố gắng uốn éo đôi vành môi và lúc lắc hai vai.

Thiên Hiệp phải để tai vào miệng lão mới nghe lão thì thào :

- Phải... đị. gấp.. và.. giữ kỹ... Thiết.. thư

Lão sợ trời sáng hẳn thì bọn cao thủ Hắc đạo sẽ đuổi đến nguy hiểm đến tánh mạng chàng nên muốn cho chàng rời khỏi nơi đây và lão cũng sợ bọn Hắc đạo đoạt mất Thiết thư một báu vật của võ lâm.

Nhưng Thiên Hiệp một kẻ giàu tình cảm lại có một chí khí anh hùng, chàng không thể nào bỏ ân nhân của mình ra đi như thế được!

Thiên Hiệp nói lớn :

- Để đệ tử công sư phụ đi!

Quái đầu đà nghe chàng nói, lão quá cảm động uốn vành môi một lúc mới có thể điểm một nụ cười khô héo, rồi thì thào :

- Không được.. đâu!.. phải.. nghe.. lời..ta!

Lão còn nói gì nhiều nữa nhưng chàng không còn nghe được nữa. Thiên Hiệp quá lo lắng, chàng vận khí đơn điền lên đôi tay toan trị thương cho lão.

Bỗng nghe đằng xa có tiếng la ó vang trời, tiếng la ó này không phải năm ba người mà chắc chắn có cả hai ba mươi người chứ không ít.

Tiếng la ó này còn xa lắm, nếu âm thanh nghe vào ngày hôm qua thì Thiên Hiệp không thể nào nghe được, nhưng sau khi được quái đầu đà trị thương và truyền cho ba mươi năm tu luyện nên tai chàng mới thính như vậy.

Thiên Hiệp giật mình nẩy người nói lớn :

- Quả thật chúng nó đến rồi!

Lúc bấy giờ công lực của đầu đà đã tiêu tan, thân xác của lão như ngọn đèn sắp tắt thì làm thế nào lão có thể nghe được tiếng la ó đằng xa ấy.

Lão nghe tiếng của Thiên Hiệp liền giật mình vận hết tàn lực nhặt lấy Thiết thư nhét vào trong lòng Thiên Hiệp và xô chàng một cái rồi nói ra tiếng :

- Hãy đi gấp! Thiết thư là võ lâm kỳ bảo, người mới học được một điểm nhỏ trong ấy mà thôi. Hãy giữ kỹ và ráng khổ luyện lúc thành công chớ nặng sát kiếp!

Thiên Hiệp bước tới nắm lấy tay áo của đầu đà khẩn thiết nói :

- Đại sư phụ! Xin hãy vui lòng để đệ tử công đi!

Chàng vừa nói vừa kê vai vào, quái đầu đà liền nổi giận xô chàng ra vừa thở vừa hét :

- Tiểu tử! Mi không nghe lời ta sao?

Lúc ấy tiếng la ó của người đuổi theo nghe đã tiến gần. Thiên Hiệp nóng lòng kéo áo đầu đà, lão liền ghì lại nên rách mất một miếng áo. Chàng thấy sắc mặt của lão đầu đà bây giờ đã mệt mỏi và hơi thở hổn hển, chàng quá động lòng thăm nghĩ :

- Mình đã từng sống với Nhiệm Tử Huệ đã mười mấy năm mà chỉ học sơ đôi chút pháp kiếm hộ thân mà thôi còn công phu thì chưa biết gì cả. Giờ đây mình lại luyện được “Lôi Hành cửu chuyển” và “Thường Thắng bát kiếm”. Tuy võ công thế này đã ghi sẵn trên Thiết thư, nhưng nếu không có đầu đà này thì làm sao mình hiểu được cái bí ẩn ấy?

Nghĩ như thế, chàng cúi xuống gọi lớn :

- Ân sư!

Chưa dứt lời, trong đôi lỗ mắt của đầu đà bỗng loáng ra tinh quang, sắc mặt trắng nhợt, đôi môi run run, lão lắc lư chiếc đầu không nói được gì nữa cả.

Thiên Hiệp thấy thế quá lo lắng cho tính mạng của lão nên hỏi vội :

- Xin ân sư cho lão đệ biết pháp danh?

Tuy quái đầu đà không nói được nhưng lão cũng cố gắng lấy ngón tay vẽ xuống đất.

Thiên Hiệp thấy thế chàng đoán chắc lão dùng ngón tay làm bút để viết tên ra, nhưng chàng dòm xuống chỉ thấy lão viết ba con số “1, 2, 3” rồi dừng tay lại. Thiên Hiệp không thể đoán được lão muốn nói gì.

Bỗng vang lên tiếng la ó từ phía “Phi Lai sơn trang” tiếp theo là tiếng chân “bộp bộp” tiếng gió “ào ào” hòa lẫn với tiếng trống ngực của chàng đánh “thình thịch”

Quái đầu đà cố gắng nhấc cánh tay ra hiệu, ý lão muốn báo Thiên Hiệp phải đi gấp ra ngoài. Thiên Hiệp bỗng nhớ lại việc gì quan trọng bèn hỏi :

- Ân sư là bậc tiền bối trên giang hồ, vậy người có biết rõ Nhiệm Tử Huệ có phải thật là phụ thân của tôi không?

Lão lắc đầu.

Thiên Hiệp lại hỏi :

- Vậy thì phụ thân của tôi là ai?

Quái đầu đà lúc bấy giờ đã kiệt sức rồi, lão há hốc mồm rống hết sức mới bật ra được một tiếng :

- Cừu!..

Bỗng ngoài cửa có mấy tiếng hét lớn như sấm nổ hòa lẫn với tiếng cười khanh khách, tiếng vũ khí khua động reng reng.

Vút! Vút!

Ba hán tử mặc áo vải vện như cọp từ ngoài bay vào như tên bắn, họ đáp xuống giữa nhà ngược mặt nhìn lão quái đầu đà cười như nắc nẻ.

Người đứng trước đôi mắt xéch ngược hình tam giác, đôi lông mày thưa thớt chỉ có vài cái lông dài thường thướt phất phơ theo chiều gió. Chiếc mũi như con cóc ngồi dòm xuống cái miệng rộng như hỏa lò.

Lão vươn đôi mày thưa lên rồi lắc lư chiếc đầu trọc lóc mấy cái, đưa tay chỉ vào mặt quái đầu đà hét lớn :

- Thái Linh Quan! Ta không ngờ mi mà cũng phải bước vào con đường mạt lộ!

Hạ. hạ. hạ.

Bộp bộp!

Tiếng cười chưa dứt, hai chân hán tử đã nện mạnh dưới đất, đôi mắt phóng ra hai luồng nhôn quang. Hán vươn tay lên toan đánh xuống lão đầu đà một chưởng.

Thiên Hiệp thấy sự xuất hiện đột ngột của ba ca thủ Hắc đạo, chàng lưỡng lự muốn ra tay nhưng vì từ bé đến giờ chàng chưa hề đánh đấu với ai, hơn nữa chàng vừa nghe đầu đà ca tụng võ công của bọn Hắc đạo này nên chàng đành bước trái sang một bên đứng nhìn sững.

Chàng vừa trông thấy lão chân mày thưa vươn tay lên, chàng định nhảy ra cản trở thì bỗng ngoài cửa có người hét lớn :

- Hãy khoan!

Dứt lời, có hai hán tử lùn tịt như hai thằng tí hon lướt vào lẹ như bay.

Hai hán tử lùn này chỉ bằng đứa trẻ năm sáu tuổi, nhưng da mặt nhăn nheo, râu dài đến bụng, hai chân bé tí nhưng cái đầu to tướng, đôi mắt ốc bươu hai hàm răng chỉ vồn vện có năm sáu cái răng xĩa ra ngoài môi như những ống điều trông rất quái dị.

Gã hán tử có đôi mắt tam giác nghe tiếng hét giật mình hạ tay xuống, sa sầm nét mặt hỏi :

- Sao? Nhị lão Hàn Sơn Yến có ý kiến gì chẳng? Hay là có lòng thương xót hán?

Lão lùn đứng trước cười gằn một tiếng đáp :

- Ô! Chúng ta không đội trời chung với hán sao người dám bảo là ta thương xót?

Họa may khi nào mặt trời mọc về hướng Tây thì mới có thể như thế được!

Lão hán tử đôi mắt xéch ngược chu miệng lại ra vẻ không vui vì bị cản trở chướng lực. Lão lạnh lùng nói :

- Thế tại sao bảo ta dừng tay? Hay là các người không căm thù Thái Linh Quan?

Lão lùn khoác tay áo qua một cái rồi ôn tồn đáp :

- Trảo Tam Giả! Người chó nên nông cạn mà hiểu lầm chúng ta đây! Người nên biết tên Thái Linh Quan mà trên giang hồ hẳn được liệt vào hạng “Nhất tăng, Nhị cái, Tam kiếm khách”. Bởi thế hẳn có coi người trong Hắc đạo chúng mình ra gì đâu!..

Lão có đôi mắt xéch ngược tức là Trảo Tam Giả liền ngắt ngang nói :

- Thế thì ta cho hẳn một chưởng để trả cái thâm thù đại hận mà hẳn đã giết mất nhị quỷ trong số ngũ “trảo” của ta sao các người cản trở là ý gì?

Lão lùn cười ha hả nói :

- Thế thì cái chết của hẳn xuôi thuyền mát mái quá, chưa đủ để trả mối thâm thù kia! Phải làm sao cho hẳn đau đớn quần quai trước khi chết mới khoái chứ!

Trảo Tam Giả gạt đầu mấy cái ra vẻ đắc ý rồi cười ngắt ngoẻo nói :

- Hay! Hay lắm! Thế thì tôn huynh thật là cao kiến. Vậy thì ý kiến của tôn huynh nên hành hạ hẳn bằng cách nào đây?

Lão lùn trợn mắt, nghiêng răng kệt kệt nói :

- Theo ý kiến của chúng thì nên chặt đi cánh tay mặt đeo kim hoàn của hẳn trước, vì chính cánh tay ấy hẳn thường dùng để giết những Hắc đạo lão hán của chúng ta!

Nghe nói Trảo Tam Giả mừng rỡ há hốc cái miệng hỏa lò ngửa mặt lên trời cười một chuỗi cười như quỷ lúc nghe rất rùng rợn.

Trảo Tam Giả nói :

- Bích lão đại! Người chính là một bậc đa mưu, hèn chi trong giang hồ người ta thường truyền tụng “Âm Tứ tú tài” hôm nay ta giết hẳn rồi sẽ cải tên hẳn là “Huyết Bích đầu đà Thái Oan Quỷ” Vừa dứt lời cả bọn nhe răng cười híp mắt.

Đoạn Trảo Tam Giả thò tay vào túi rút ra một con dao găm tỏa ra hào quang sáng lóe xăm xăm bước tới.

Tất cả đều vỗ tay vỗ đùi cười đắc chí. Chúng nó xem “Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan” như một con chuột nằm bên miệng mèo mặc cho chúng muốn làm gì cũng được vậy!

Lúc này giờ Thiên Hiệp vẫn còn đứng yên không nhúc nhích, chàng nhìn qua gương mặt của bọn chúng, ai nấy đều có một thân hình ghê tởm chẳng khác gì quỷ dạ xoa, lại có một tâm địa độc ác. Chúng cố sức nghĩ ra đủ mọi cách để hành hạ một kẻ tàn phế cho thỏa mãn lòng muốn dạ thú.

Từ tiếng cười cho đến cử chỉ của bọn chúng, chàng có cảm tưởng bọn này là lũ quỷ ở dưới địa ngục lên dương trần để tác oai tác quái.

Thiên Hiệp quay lại nhìn ân sư của chàng thì thấy người vẫn ngồi nhắm mắt như một nhà sư đang nhập định không biết gì sự việc xung quanh cả.

Lúc đó Trảo Tam Giả đã bước tới trước mặt Thái Linh Quan gơ con dao găm lên cao nói lớn :

- Thái Linh Quan! Hôm nay ta “Trảo lão tam” muốn xin mi một cánh tay để rửa hận cho bạn bè của ta. Vậy thì sang năm tới vào ngày này tức là ngày giỗ của mi. Nếu mi có oan ức điều gì thì hãy xuống thập điện Diêm Vương mà kêu kiện.

Dứt lời lão toan hạ thủ thì ngoài cửa bỗng có tiếng la lớn :

- Trảo ca! Hãy coi chừng!

- Á! Á!..

Nghe nói Trảo Tam Giả liền thụt tay ré lên một tiếng thất thanh rồi nhảy sải ra cửa.

Tại sao thế?

Bàn tay của Thái Linh Quan đã làm cho bọn Hắc đạo tán đởm kinh tâm, đến nỗi nay người bị trọng thương gần chết ngồi đó, mà hắc cũng còn khiếp oai. Khi hắc đưa dao lên trong lòng hắc đã hồi hộp mà lại có người dọa hắc nữa thì làm sao hắc không hắc không hoảng hồn?

Khi Trảo Tam Giả hoảng hồn nhảy ra cửa thì gặp ngay một phu nhơn có đôi chân mày cạo sát lềm từ ngoài bước vào.

Trảo Tam Giả nhìn phu nhơn cười hi hi run giọng nói :

- Hồ cô nương! Có phải cô nương đoán biết Thái Linh Quan giả bộ ngồi như chết để chờ cơ hội hãm thủ tôi sao?

Ngộ hiệp yêu đàn Hồ Mỹ Dung trừng mắt một cái rồi nói :

- Đó là lòng tốt của tôi đấy!

Trảo lão tam như mắc cỡ với thái độ hèn nhác của mình liền gơ lưỡi dao lên nói :

- Lòng tốt? Cô nương định hù nhát tôi phải không?

Lão phu nhơn “hừ” một tiếng và nói :

- Tôi kêu người coi chừng là vì tôi xem Thái Linh Quan chắc chắn có âm mưu gì rồi! Không biết chừng hắc ngồi im đó rồi đột nhiên ra tay thì nguy hiểm lắm. Nếu người không tin thì cứ việc làm dạn đến thử xem nào!

Trảo Tam Giả nghe bà ta phân trần, lão cảm thấy lạnh mình rón rén liếc nhìn Thái Linh Quan với vẻ mặt sợ hãi.

Lão nói :

- Đúng đấy! Thằng đầu đà này hắc dám làm vậy lắm chớ chẳng chơi đâu!

Lúc bấy giờ Hàn Sơn nhị lùn và Trảo gia nhị quỷ đều tin lời Hồ Mỹ Dung thối lui ra cửa đứng thủ thế, các luồng nhơn quang đều quét lên mình Thái Linh Quan nhưng không thấy lão cử động chút nào cả.

Hồi lâu, người ta thấy ở ngoài sân đã chạy tới cả mười mấy cao thủ Hắc đạo nhưng ai nấy đều lấp ló ngoài cửa không dám vào vị họ đều sợ luồng chưởng phong bất thành linh từ trong đánh ra thì nguy hiểm.

Thiên Hiệp thấy vậy mừng thầm. Chàng rất hãnh diện với cái uy phong của ân sư chàng và chàng cũng hy vọng may ra bọn ác tinh này quá sợ sệt rút lui thì ân sự sẽ thoát khỏi nạn.

Nhưng những tay ma đầu ác quỷ này đâu có thể chịu bỏ qua một cách dễ dàng như thế được?

Bỗng có người trong số ấy nói lớn :

- Hãy lấy “Ám Thanh Tử” ra!

- Đúng đấy! Đúng đấy!

Hự. hự. hự. hu

Từ ngoài cửa bắn vào vô số ám khí nhắm thẳng thân mình Thái Linh Quan tổng tới.

Phịch, phịch, phịch!

Các luồng ám khí đã trúng chỉ dính lên mình Thái Linh Quan nhưng người vẫn không rục rịch.

Lão đại của Hàn Sơn nhị lùn ré lên một tiếng thất thanh hoảng hốt nói :

- Ô! Chúng ta bị hắc gạt rồi! Thái Linh Quan đã tự bế huyệt đạo, chúng ta đánh ám khí cũng vô ích.

Bỗng có tiếng nói lớn :

- Chưa chắc!

Vụt! Vụt!

Hai cây “Bạch Hổ đình” từ ngoài cửa phóng vào lệ như tên.

Phập! Phập!

Hai binh khí ác hiểm này đã cắm lút vào Thái Dương huyết của Thái Linh Quan nhưng vẫn không thấy Thái Linh Quan cử động.

Lúc bấy giờ mọi người mới biết rõ lão tất thử đã lâu rồi. Trảo Tam Giả thấy thế nổi giận nói :

- Đây cũng bởi Hồ cô nương hù nhát cho nên ai nấy đều sợ sệt cả.

Đôi má của Hồ My Dung bỗng đỏ lên ra vẻ khó chịu chu miệng nói :

- Tánh tôi lo xa nên muốn cho các người đề phòng thôi, ai bảo các người sợ sệt làm gì?

Trảo Tam Giả cau mày “suyt” một cái rồi nói :

- Lão đã chết tám mươi đời mà ai nấy đều sợ rút gân thật xấu hổ quá!

Vừa nói lão vừa nhảy vào cầm con dao găm nhằm chính giữa ngực Thái Linh Quan mà đâm tới.

Thiên Hiệp thấy thủ đoạn tàn ác của hắn, chàng quá nóng lòng quên hẳn sự nguy hiểm, chàng la lớn :

- Hãy khoan!

Vừa hét, chàng vừa nhảy đến trước mặt Thái Linh Quan cản Trảo Tam Giả lại nói :

- Đối với người chết, thì thù hận phải tiêu tan! Người ta đã chết rồi, sao ngươi còn nhẫn tâm hạ độc thủ?

Lúc này giờ bọn giang hồ ma đầu tuy cũng thấy Thiên Hiệp đứng đó, nhưng ai nấy đều cho là kẻ trong “Phi Lai sơn trang” đứng xem nên không để ý. Bấy giờ chàng lại thành linh nhảy ra cản trở nên ai nấy đều sững sốt.

Thế công của Trảo Tam Giả đã bị chàng xô bật quá, nên lửa hận của lão bùng lên. Lão thấy Thiên Hiệp là một thằng bé không nghĩa lý gì nên lão trợn đôi mắt tam giác lên nói :

- Tiểu quỷ! Mi muốn chết sao?

Thiên Hiệp nghiêng rằng nói :

- Đâm một người đã chết rồi thì anh hùng lắm sao?

- Mi chớ nhiều chuyện! Hãy tránh ra!

Chàng cười ha hả nói :

- Đâm một người chết không những đã mất thanh danh mà còn tàn nhẫn nữa!

- Tiểu tử! Mi nên biết rằng từ xưa đến nay ta giết người chưa từng nghĩ đến việc tàn nhẫn hay không. Nếu mi dám chọc tức ta thì mi cũng bị tan xương nát thịt ngay.

Dứt lời lão nhìn vào mặt chàng cười hì hì.

Thiên Hiệp cười khúc khích nói :

- Hễ làm dữ cuối cùng sẽ phải gặp quả báo đó là luật trời đã định tránh sao cho khỏi!

Trảo Tam Giả vươn đôi mày thưa, nhe hai hàm răng lở lĩ, giơ cao con dao găm lên hét lớn :

- Tiểu tử! Ta sẽ giết mi đi để coi thử lẽ trời báo ứng ra sao?

Vụt!

Lưỡi dao loáng ra hào quang khiếp người đâm thẳng đến Thiên Hiệp.

Hai người đứng cách nhau không được hai bước, mà Trảo Tam Giả lại ra tay một cách lạnh lẽo và độc đáo thì Thiên Hiệp khó mà tránh khỏi.

Ngờ đâu sự việc lại xảy ra không phải như mọi người ước đoán. Người ta chỉ thấy Thiên Hiệp loáng một cái thân chàng đã biến ra sau lưng Trảo Tam Giả. Lưỡi dao găm đành phải đâm trong không khí.

Thế đánh bị hụt nên lão mất thăng bằng lão đảo mấy cái cơ hồ ngã chúi xuống đất.

Mấy mươi cao thủ Hắc đạo thấy thế, ai nấy đều giật nảy người nhìn sững vào mặt chàng. Họ không ngờ một thằng bé thế kia lại có thủ pháp lanh lẹ đến thế!

Thiên Hiệp đứng sau lưng Trảo Tam Giả nói lớn :

- Ta với ngươi không thù không oán mà đột nhiên lại hạ độc thủ thế sao?

Trảo Tam Giả quay lại nắm con dao đứng thủ thế. Lão quá ngạc nhiên, không biết thằng bé này đã dùng thủ pháp gì mà có thể tránh ngọn dao một cách lanh lẹ quá.

Lão rống lên một tiếng vang cả căn phòng và nói lớn :

- Tiểu tử! Mi là người hay là quỷ hiện hình hãy nói mau! Ta quyết sẽ giết mi, nếu ta giết không được mi thì thê sẽ không làm người đấy!

Vừa dứt lời, lão quay lưỡi dao phóng mình lên đánh ra một chiêu “Trực Đáo Huỳnh Long” hào quang nhấp nháy như diễn chớp. Cả người lẫn dao quay tròn phóng tới Thiên Hiệp. Thật là một chiêu thế quá rùng rợn.

4. Túi Tham Không Đáy

Thiên Hiệp lấy làm lạ, chàng tự xét không có thái độ gì khiêu khích đối phương. Chàng chỉ dùng lời lẽ phải trái để ngăn cản bớt lòng thù hận của con người còn sống đối với một người đã chết mà thôi. Thế mà lão cứ hằn học muốn giết chàng cho được.

Hay là bọn Hắc đạo này xem việc giết người như việc ăn uống chẳng?

Chàng nhìn thẳng vào mặt Trảo Tam Giả cau mày hỏi :

- Ngươi thích giết người lắm sao?

Tên Trảo quỷ này đã bị đánh hụt mấy cái nên quá tức giận, lão cắn răng phì lỗ mũi khịt khịt mấy cái rồi lao mình tới vùng tròn ngọn đao sáng lóe cổ đâm thẳng vào đại huyệt của chàng. Với thủ pháp của một tên quỷ Hắc đạo khét tiếng giang hồ này đâu có phải tầm thường. Cả bọn Hắc đạo đứng xem gật đầu ra vẻ đắc chí, chúng đinh ninh rằng lần này thằng bé kia không thể trốn tránh được nữa.

Lưỡi dao chỉ còn cách thân mình Thiên Hiệp vài tấc thì bỗng thấy Thiên Hiệp đầu mất. Bọn cao thủ Hắc đạo chỉ thấy bóng chàng vụt qua như một làn khói. Chúng ngỡ ngác nhìn bốn phía thì thấy chàng đứng chần chẫn sát vách tường cách Trảo quỷ gần ba trượng.

Cả bọn đều giật nảy người trở mắt nhìn Thiên Hiệp. Chúng không hiểu thằng bé này áp dụng thân pháp gì mà tránh né kỳ diệu đến thế!

Chiêu thế mà Trảo lão tam mới vừa đánh ra đó tức là chiêu “Trực Đáo Huỳnh Long” một chiêu thức vô cùng độc đáo trong Hắc đạo, xưa nay ai gặp phải cùng đều tán đờm kinh tâm thế mà hôm nay không thể hạ thủ một thằng bé mười lăm tuổi thì bảo sao họ không ngạc nhiên?

Bây giờ đôi mắt tam giác của Trảo lão tam lại trợn to hơn nữa và đỏ ngầu như hai cục máu, lão rống lên một tiếng khiếp người và nhảy chồm tới cắn răng đâm mạnh tới một đao quyết không để hụt nữa. Lực đạo của ngọn đao bây giờ lại tăng thêm gấp bội.

Phập!

Bốp!

Ai nấy đều giựt mình, vì lưỡi dao kia đã không đâm trúng Thiên Hiệp mà còn đâm thủng cây cột lút đến cán. Bị quá trớn, chiếc đầu của Trảo lão lại va vào cột ấy rung rinh cả nhà. Lão ôm đầu suýt xoa chệnh choạng như muốn ngã quỵ xuống đất.

Thằng bé Thiên Hiệp kia đã đứng tỉnh táo bên vách tường bên kia, thật là một việc không thể tưởng tượng được.

Lão bị rêm cả óc, nhưng vì quá tức giận không kể gì đau đớn nữa. Lão đứng phắt dậy vận công lực “hự” lên một tiếng rút lưỡi đao ra rồi đứng gườm Thiên Hiệp.

Người ta thấy trên trán lão bị sưng vù như một quả cam sành và rướm rướm máu.

Sắc mặt lão bấy giờ tím ngắt đủ biết lão đã giận đến mức nào rồi!

Trảo lão tam gươm ngọn đao lên trời hét lớn :

- Tiểu tử! Ta quyết không tha mi được!

Lão vừa lao mình tới thì bỗng Hồ Mỵ Dung gọi lớn :

- Trảo tam ca!

Lão liền đứng sững lại trợn mắt ngó Hồ Mỵ Dung, Lão hást hàm như muốn hỏi ý kiến.

Hồ Mỵ Dung nói :

- Hãy coi chừng! Tôi thấy thân pháp của hãn kỳ quái lắm đấy!

Câu nói của Hồ Mỵ Dung không những làm cho Trảo tam thối trí mà còn làm bọn Hắc đạo đều kinh nghi nhìn sững Thiên Hiệp. Chúng muốn tìm hiểu thân pháp của thằng bé này do đâu mà có.

Sự thực Thiên Hiệp cũng không ngờ mình lại có thể tránh né tài tình như thế. Lúc nãy chàng học được “Lôi Hành cửu chuyển” trên Thiết thư, tuy chàng nghe Thái Linh Quan bảo là võ công tuyệt thế, nhưng chàng không rõ công hiệu của chiêu thức này ra sao và nên áp dụng trong trường hợp nào. Chàng cũng không ngờ lão Trảo quỷ này lại cố sát chàng như vậy. Trong lúc nguy biến chàng đành dụng một cách liều lĩnh, ai ngờ “Lôi Hành cửu chuyển” trên Thiết thư lại có một tác dụng phi thường như vậy.

Nghĩ như thế chàng vừa mừng vừa giận. Mừng là vì chàng học được một võ công kỳ bí và chàng quá giận bọn người đầu trâu mặt ngựa, lòng dạ độc ác không kể gì đến lời phải lẽ trái.

Lúc ấy lão đại của Hàn Sơn nhị lùn lắc mình một cái rồi bước tới trước mặt Thiên Hiệp, đưa cánh tay tỷ hon lên vuốt hàm râu dài thườn thượt rồi cười ha hả nói :

- Thằng bé, mi tên họ chi sao lại can thiệp vào việc này?

Câu hỏi của lão tí hon này có vẻ ôn tồn, chàng muốn đáp lại, nhưng biết nói làm sao? Vì Nhiệm Tử Huệ không phải là thân phụ của chàng thì biết họ gì mà nói?

Bỗng chàng nhớ lại lúc nãy chàng hỏi Thái Linh Quan người quá kiệt sức chỉ nói lên được một tiếng “cừu” thì chắc thân phụ chàng là họ Cừu rồi!

Chàng đồng dạc đáp :

- Tôi họ Cừu tên Thiên Hiệp!

Nghe cái tên Cừu Thiên Hiệp ai nấy đều ngơ ngác trở mắt nhìn nhau. Họ cố tìm tòi trong ký ức để xem thử tên này là đồ đệ của ai thuộc môn phái nào nhưng lạ thay cái tên này tuyệt đối không có trong hàng cao thủ trên giang hồ.

Lão Trảo tam quả quyết rằng gã thiếu niên này không phải là nhân vật thành danh, nhưng lão còn sợ cái thù này có thể liên hệ đến môn phái bèn trợn mắt hỏi :

- Mi là đồ đệ của ai và thuộc môn phái nào?

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu thật thà đáp :

- Tôi không thuộc môn phái nào cả! Sư phụ tôi tức là người kia kia!

Vừa nói chàng vừa đưa tay trở về phía Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan, người đã tắt thở ngồi trong góc phòng đó.

Nghe chàng nói, mấy mươi cao thủ Hắc đạo đều giật mình cả đến lão Trảo quỷ đang tức giận cũng phải kinh ngạc bước lùi hai bước nhìn đăm đăm vào mặt chàng.

Lão đại của Hàn Sơn nhí lùn ngược mặt lên cười ha hả, trầm giọng nói :

- Ô! Thằng bé này quá ranh mãnh, hần cũng biết hù nhát chúng ta đấy chứ!

Suốt đời Thái Linh Quan chỉ làm bạn với Nhị Cái và Tam Kiếm khách mà thôi, hần cũng không trú ngụ một nơi nào quá nửa tháng và cũng không nghe hần có một đệ tử nào cả thế mà mi dám đặt điều xưng là đệ tử của Thái Linh Quan... hạ. hạ. hạ Lão Trảo tam nghe nói liền sấn tới một bước trợn mắt hét lớn :

- Tiểu tử! Mi định đem cái uy danh của nhất Tăng, nhị Cái và tam Kiếm khách ra dọa dẫm lão tử này sao?

Cừu Thiên Hiệp ôn tồn đáp :

- Thật đấy! Tôi không dối trá với các người đâu!

Lão đại vuốt râu hỏi :

- Mi bảo rằng mi là đệ tử của Thái Linh Quan vậy mi yết bái sư môn tại núi nào, và ai đã giới thiệu mi làm đệ tử cho hần?

Cừu Thiên Hiệp vẫn thật thà đáp :

- Tôi chỉ tôn người làm sư phụ tôi lúc này tại nơi đây, khi trời còn chưa sáng. Tôi phỉnh gạt các người để làm gì chứ?

Lão Trảo tam cười khúc khích nói :

- Tiểu tử! Thế thì họa đến cho mi rồi! Thái Linh Quan đã sát hạ mất hai người trong Ngũ quỷ của chúng ta, nay lão đã chết rồi còn mi là đệ tử thì phải thương mạng đây!

Dứt lời Trảo quỷ vung đoản đao đâm tới đồng thời đánh ra một chưởng sát thủ.

Ánh đao loang loáng, chưởng lực ào ào trông rất nguy hiểm.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã bình tĩnh trở lại, chàng cố tình biểu diễn cho đầy đủ “Lôi Hành cửu chuyển” một tuyệt thế võ công để xem thử uy lực của chiêu thức này đến mức nào. Chàng không đợi lão Trảo tam tiếng sát đến như trước nữa, chàng đã tung mình bay nhanh. Người ta chỉ thấy thân chàng biến thành một làn khói khi ẩn khi hiện như bóng ma khiến đối phương không biết đường nào tấn công.

Cừu Thiên Hiệp lớn tiếng :

- Tôi nói thật cho người biết, tôi chỉ nhấn nhục đến thế là cùng!

Lão Trảo tam là một trong Ngũ trảo quỷ rất có tên tuổi trong bọn Hắc đạo, giờ đây thua tiếp ba chiêu mà vẫn không chạm được một mảy lông của thằng bé mười lăm tuổi khiến cho lòng lão tràn ngập lửa căm hờn.

Lúc bấy giờ lão đại mới thấy rõ thân pháp của Cừu Thiên Hiệp quả là phi phàm.

Lão sợ Ông bạn Trảo tam bị xấu hổ nên gọi lớn :

- Trảo Chấn Lễ! Thôi, đừng đánh hần nữa làm gì, để ta hỏi hần thử nào!

Dứt lời lão đại lùn bèn nhảy tới trước mặt lão Trảo tam tức là Trảo Chấn Lễ nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp hỏi :

- Kìa, ông bạn nhỏ ơi! Cứ theo thân pháp của người thì đâu có phải là đệ tử của Kim bích đầu đà Thái Linh Quan?

Cừu Thiên Hiệp, một thiếu niên thật thà chất phát, chàng đâu có hiểu được sự xảo trá của bọn Hắc đạo này. Chàng chỉ thấy lão đại dùng lời lẽ ôn tồn để hỏi, chàng đoán chắc lão già lùn này tánh tình không hung dữ như lão quỷ kia. Chắc là lão muốn giải nguy cho mình thì phải.

Nghĩ như thế chàng vội đáp :

- Tôi đã nói thật mà tiền bối không tin tôi sao?

Lão nhe mấy chiếc răng ông cười rặc rặc nói :

- Ta có lạ lùng gì cái thuật khinh công “Phật Môn Khứ Thiên” của Thái Linh Quan, nhưng ta đã xét kỹ thuật khinh công của mi không giống như thế!

Cừu Thiên Hiệp vui vẻ đáp :

- À, thì ra vì thế mà tiền bối thất vọng. Thật ra thủ pháp ấy không phải tôi học của sư phụ tôi!

Lão ngạc nhiên hỏi :

- Vậy người học ở đâu mà được?

Cừu Thiên Hiệp có thiện cảm với lão nên không giấu diếm gì cả. Chàng đáp :

- Tôi được học trên “Thiết thư chi bảo” đấy!

Câu nói của chàng như tiếng sét đánh vào tai bọn Hắc đạo. Cả bọn thì thầm với nhau không ngớt.

Trảo Chấn Lễ cau mày hét :

- Nói bậy! Thiết thư quả thật đã rơi vào tay “Huyết Quan giáo chủ” rồi, mi tưởng ta không biết sao?

Lão đại lùn nắm tay Trảo Chấn Lễ kéo lùi ra sau rồi bước tới bên Thiên Hiệp cười mơn trớn hỏi :

- Nếu quả mi nói thật thì bây giờ Thiết thư ở đâu chắc mi biết rồi chứ?

Thiên Hiệp không do dự gì cả. Chàng đáp ngay :

- Thiết thư hiện ở trong mình tôi đây!

Để chứng tỏ lời nói của chàng là sự thật, chàng đưa tay vỗ vào bụng, mấy tờ Thiết thư chạm nhau kêu “reng reng”.

Chàng lại hỏi :

- Người có nghe gì không? Bây giờ người đã tin lời tôi rồi chứ?

Bọn Hắc đạo không ngờ một bảo vật vô lâm lại rơi vào tay một đứa bé thật thà chất phác. Bởi thế, lòng tham của chúng nổi lên. Ai nấy đều nghiêng răng kệt kệt lo sợ cho kẻ khác chiếm đoạt mất Thiết thư, nên trong lòng của người nào cũng nghĩ ra trăm mưu nghìn kế để tiêu diệt kẻ xung quanh, hòng chiếm đoạt Thiết thư ấy.

Lúc bây giờ vẻ mặt người nào cũng hiện lên sát kiếp vận công lực chuẩn bị sẵn sàng để ra tay giành giật.

Lão đại lùn quay mắt qua nhìn đồng bọn kia nhảy nhót vài cái rồi xoay qua cười cười nói với Cừu Thiên Hiệp :

- Tiểu bằng hữu! Hãy vui lòng đem Thiết thư ra cho chúng ta xem thư có được không? Có như thế mới chứng tỏ lòng thành đáng thương của người chứ!

Cừu Thiên Hiệp ngoan ngoãn gật đầu đáp :

- Nếu cần, tôi sẵn sàng cho xem đây!

Dứt lời chàng liền thò tay vào lấy cuốn Thiết thư.

Bỗng nhiên ba bóng người từ sau nhảy tới bộp bộp gạt lão đại lùn sang một bên nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp hét lớn :

- Khoan đã!

Ba bóng người này chính là ba Trảo quỷ, họ sợ chàng lấy Thiết thư ra thì sẽ vào tay lão đại lùn ranh mãnh này mất nên chúng quyết không để mất Thiết thư.

Cả ba đều rút binh khí ra đứng thành ba bức để chuẩn bị chiêu thế “Ty Phát Qui” rồi hét lớn :

- Quý vị nên biết rằng Thiết thư hiện ở trong mình thằng bé này là sự thật hiển nhiên, không ai có quyền dùng lời lẽ phỉnh gạt để chiếm đoạt Thiết thư cả. Đã có huynh đệ lão gia ở đây và cũng có rất nhiều cao thủ thành danh nữa, chẳng lẽ đứng đây chứng kiến cho lão đại dùng ba tất lưỡi chiếm đoạt bảo vật võ lâm một cách bất công như thế được!

Vừa dứt lời, tức thì trong bọn có người phụ họa :

- Đúng đấy! Nói như thế là công bằng hợp lý đó!

Trảo Chấn Nhon là một trong Ngũ trảo quỷ đứng ra trình trọng nói :

- Theo ý kiến của ta thì Thiết thư này nên giải quyết bằng hai cách. Một là chúng ta đem hết tài nghệ võ công ra mà đánh đấu nhau, nếu ai thắng thì người ấy sẽ chiếm đoạt Thiết thư Còn lẽ thứ hai là trong Hắc đạo chúng ta hãy luân phiên nhau mà cất giữ Thiết thư ấy.

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Sự thay phiên nhau để chiếm giữ này thì phải căn cứ theo công trạng đánh đấu với Thái Linh Quan mà phân bổ. Trong cuộc đánh với Thái Linh Quan hễ ai có công nhiều hơn, tức kẻ ấy được quyền chiếm giữ trước tiên.

Sở dĩ lão Trảo quỷ này đưa ra hai điều kiện như thế là vì lão thiết tưởng đối với công lực của Tam quỷ có thể trội hơn trong bọn và so sánh công trạng đánh nhau với Thái Linh Quan thì Ngũ trảo quỷ có công nhiều hơn cả. Nếu mọi người bằng lòng điều kiện nào thì Trảo quỷ cũng vẫn được lãnh phần ưu tiên.

Hàn Sơn nhị lùn nghe nói chỉ cười gằn không đáp, vì lão tự xét bản lùn của lão không phải là đối thủ của Trảo tam quỷ.

Còn số người kia thì dĩ nhiên không ai tán thành ý kiến ấy cả, nhưng họ đoán biết kẻ nào ra tay trước sẽ bị thiệt thòi, vì họ rất rành câu phương ngôn “giục bạn tương trị, ngư ông đắc thắng”. Bởi thế ai nấy đều im lặng nhường nhau. Một không khí im lặng khẩn trương vô cùng.

Trảo Chấn Nhon thấy mọi người không nói gì cả, lão tưởng mọi người đã khiếp sợ Oai danh của Trảo quỷ, bèn xoay lại quét đôi mắt nãy lửa vào mặt Cừ Thiên Hiệp hét lớn :

- Thằng bé! Hãy lấy Thiết thư ra mau!

Hai lão quỷ kia cũng vận công lực lên hai cánh tay giơ lên trước mặt chàng dọa nạt :

- Lấy ra mau!

Trước thái độ hung hăng của ba ác quỷ, chàng cảm thấy rùng rợn run rẩy đáp :

- Để tôi lấy cho nhưng chỉ xem thôi chứ không được cướp giật đấy nhé!

Chàng vừa thò tay vào bụng thì cả mấy mươi người liền vùng chạy tới vây tam quỷ và Cừ Thiên Hiệp vào giữa.

Lúc bấy giờ không khí trong “Phi Lai sơn trang” trở nên khẩn trương vô cùng. Mọi người đều cắn răng nín thở nhưng chắc chắn là cuộc đổ máu sẽ diễn ra không phải tầm thường.

Cừ Thiên Hiệp rút rờ rút Thiết thư ra, đưa mắt nhìn qua mọi người ra vẻ nghi ngờ.

Chàng không dứt khoát lấy ra mà chỉ lấp ló trong ché áo cốt để cho mọi người thấy mà thôi.

Thấy thế Tam trảo quỷ đồng hét lớn :

- Lấy ra lẹ đi!

Trước sự áp bức, Thiên Hiệp quá bức tức nhưng đứng trước lòng tham của số đông người chàng không dám cương lại đành ấp úng nói :

- Để.. tôi.. lấy..

Bỗng nhiên có ba đạo hào quang bắn thẳng tới sau óc của Tam trảo quỷ xẹt!

xẹt!..

Lúc này giờ ba lão Trảo quỷ tuy quay mặt về hướng Cửu Thiên Hiệp để dọa nạt song luôn luôn đề phòng phía sau lưng vì hấn sợ thủ đoạn hại lén của người trong Hắc đạo.

Khi vừa nghe tiếng gió cả ba đều hét lên một tiếng nhảy trái ra ngoài hơn một trượng rồi la lớn :

- Vị cao thủ nào dám cả gan hả?

Chưa dứt lời đã có tiếng “hừ” vang lên và tiếp nói :

- Ta, Cổ Vạn Niên đây chứ còn ai nữa?

Sau tiếng nói lạnh lạnh như chuông ấy, có một hán tử cao lớn từ trong đám Hắc đạo ấy bước ra với vẻ mặt hầm hầm sắc giận, một tay cầm “hổ vị” một tay cầm bình ám khí.

Trảo Chấn Nhơn cười gằn nói :

- Ta biết lắm, chỉ trừ Cổ Vạn Niên ra thì chắc chắn không ai có thể bắn tiếp ba viên ám khí cùng một lúc cả, nhưng tiếc thay thủ đoạn độc ác ấy có nghĩa lý gì đối với Tam Trảo gia của chúng ta!

Cổ Vạn Niên bữu môi nói :

- Các người chó phách lối! Họ Cổ này sẽ không tha thứ cho những kẻ tự cao như chúng bay đâu!

Trảo Chấn Lễ trợn to đôi mắt tam giác của lão và hét lớn :

- Mi không nể ta sao?

Cổ Vạn Niên rút cây hổ vĩ vung lên trời kêu vùn vụt ra vẻ tự đắc và hét lớn :

- Ta đã không nể mi mà còn đánh cho toát thêm cái miệng hỏa lò nói “dóc” của mi nữa là khác!

Ba Trảo quỷ cả giận nhảy tới chỉ vào mặt Cổ Vạn Niên hét :

- Nếu mi không nể, ta cũng buộc mi phải nể chúng tạ Thiết thư ấy coi như của chúng ta rồi đó. Nếu kẻ nào còn dám cưỡng lại hãy ném thử mùi “Ngũ Quỷ Âm Công chuông” của chúng ta.

Cổ Vạn Niên cười hăng hái nói :

- Đáng tiếc là ngũ quỷ đã chết mất hai, chỉ còn tam quỷ sợ e thực hành không nổi nữa, ha ha.

Trảo Chấn Nhơn quá tức giận, lão trợn mắt hét :

- Thằng họ Cổ kia, hãy coi..

Tiếng “chuông” còn chưa thoát ra khỏi miệng lão, thì bỗng Thiên Hiệp “á” lên một tiếng. Cả bọn quần ma đều quay lại thì thấy hai lão lùn thừa cơ Thiên Hiệp đang đứng ngó sững Tam trảo quỷ và Cổ Vạn Niên nên sơ hở. Lão liền nhảy tới để cướp đoạt Thiết thư.

Tuy “Lôi Hành cửu chuyển” lạnh lẽo vô song nhưng vì quá đột ngột thì làm sao chàng tránh khỏi. Cả hai lão lùn mỗi người một bên đè mạnh tay trên hai vai Thiên Hiệp và khế hét :

- Hãy đưa Thiết thư đây! Nếu chậm trễ chúng ta sẽ vận chuông lực, thân xác mi bấy như tương bây giờ.

Sự việc xảy ra bất thành lình khiến trong trận trở nên đại biến. Bên kia, Tam Trảo và Cổ Vạn Niên cũng dừng tay Tất cả đều nhìn sững hành động ranh mãnh của hai lão lùn ấy.

Lúc bấy giờ Cửu Thiên Hiệp đã bị mắc mưu dưới tay của hai cao thủ Hắc đạo, chỉ cần trái ý là hai bàn tay kia có thể làm cho chàng nát xương lập tức, nếu có giỏi lắm thoát chết cũng phải bị tàn phế chung thân.

Thiên Hiệp chỉ phải nói :

- Để tôi lấy ra cho, các người cần gì phải làm như vậy?

Hàn Sơn nhị lùn vừa giữ cánh tay trên vai Thiên Hiệp vừa quay mặt qua nói với quần ma.

- Này các vị! Chúng ta đều là kẻ thân thuộc nhau cả, để chúng tôi lấy được Thiết thư rồi hãy định liệu sau. Nếu chúng ta đánh đấu giành giật nhau thì hỏng việc mất, sau khi chúng tôi lấy được Thiết thư rồi mà muốn phản bội bỏ chạy cũng không được nào. Xin các vị nghĩ kỹ xem mọi việc chỉ thương lượng là hay nhất.

Tuy đã phân trần như thế nhưng hai lão lùn cũng còn sợ bọn quần ma ra tay hạ độc thủ nên lão lắc vai chàng hét.

- Mau! Mau!

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp ngoan ngoãn như một cái máy, chàng thò tay vào bụng lấy cuốn Thiết thư ra, hào quang chiếu sáng lòe cả bọn quần ma.

Bỗng nhiên vang lên hai tiếng :

Bịch! Bịch!

Hai lão lùn đều bị chấn lui hơn năm bước, lão đảo mấy cái rồi đứng vững lại, mặt mày tái ngắt.

Và tiếp theo là một giọng nói như một nhát búa đóng vào đầu bọn Hắc đạo :

- Hai thằng lùn kia! Ta đổ bầy dám lấy Thiết thư ấy!

Một giọng nói không lớn lắm nhưng nó mang theo cả một công lực khiếp người.

Hai lão lùn vừa thấy một kẻ ấy thì bỗng rú lên một tiếng thất thanh chạy ra ngoài một trượng mặt mày hơ hãi, tay chân run rẩy chẳng khác chuột thấy mèo.

Mọi người đang ngơ ngác thì người ấy đã xuất hiện. Nhân vật này chính là một lão ăn xin mặc chiếc áo vá đụp trăm mảnh. Lão bay đến như một luồng gió nhẹ, một tay kẹp cây trúc trượng, còn tay kia cầm một đóa hoa sen màu vàng. Lão đứng trước mặt Cừu Thiên Hiệp như một thiên thần.

Một số người biết danh lão ăn xin đều sợ hãi lùi dần núp mặt sau lưng kẻ khác.

Còn một số khác không biết lão là nhân vật như thế nào nên nhao nhao lên, nhưng không dám hành động gì cả, vì họ thấy vẻ sợ sệt của Hàn Sơn nhị lùn cũng đoán biết, lão này không phải là nhân vật thường.

Trên khuôn mặt xương xẩu của lão, hiện lên những đường gân kỳ quặc, đôi mắt sâu ấy loáng ra hai luồng nhơn quang chiếu sáng hơn một trượng chẳng khác hai chiếc đèn của thợ săn.

Lão nhìn Cừu Thiên Hiệp gật đầu rồi quay qua nhìn Hàn Sơn nhị lùn cau mày nói :

- Hai vị hãy tránh xa một chút đi!

Hàn Sơn nhị lùn liền ứng tiếng dạ rân rồi chạy vòng ra sau chót đứng yên, như những kẻ đã bị xử tử bỗng được ân xá vậy.

Lão ăn xin đưa tay ra lấy cuốn Thiết thư trên tay Cừu Thiên Hiệp rồi lật qua lật lại xem xét.

Thấy thế đám ma đầu Hắc đạo nhao nhao nhìn thẳng vào mặt lão ăn xin ra vẻ thèm thuồng. Ai nấy đều tức tối, nếu không giành giật nhau thì Thiết thư này đã về tay Hắc đạo rồi có đâu để cho lão ăn xin đến đây tác oai tác quái.

Nhưng lão ăn xin xem xong liền trao Thiết thư lại cho Cừu Thiên Hiệp và ôn tồn căn dặn :

- Thằng bé! Hãy cất kỹ Thiết thư này đi! Vì đây chính là võ lâm chi bảo, muốn học được võ công tuyệt nghệ trong ấy, cũng phải gặp một võ lâm kỳ tài mới có thể phát dương ra quang đại được!

Ngừng một lát lão nói tiếp :

- Mi hãy yên tâm! Đã có ta, khi lão ăn xin đến đây thì Thiết thư này kể như là của mi rồi đấy!

Dứt lời trong đám Hắc đạo quần ma bỗng vang lên một tiếng “hừ” lạnh ngắt.

Lão ăn xin vẫn không lộ vẻ tức giận, lão bước tới trước thân thể của Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan chấp tay nghẹn ngào nói :

- Thái ca ca! Đứng trước thân thể của người. Quế Cung Đằm này quá đau lòng ước sao cho tôi thay chết cho người tôi mới đành dạ.

Ba tiếng Quế Cung Đằm ấy lọt vào tai quần ma khiến cho những kẻ chưa biết mặt lão đều giật gân vì cái tên “Kim Bản Trúc Trọng” Quế Cung Đằm đã lừng danh khắp thiên hạ. Chính lão là một trong nhị “Cái” mà trên giang hồ đã truyền tụng sáu vị chúa tể vô lâm là nhất “Tăng” nhị “Cái” và tam “Kiếm khách”. Lúc bấy giờ cả bọn Hắc đạo đều đứng im lặng không dám nhao nhao như trước nữa.

- Thằng bé! Trong chúng ta gồm sáu người tức là Nhất tăng Nhị cái và Tam kiếm khách đã kết giao với nhau và có lời thề rằng: “Sinh tiền bất liên thủ, tử hậu bất tầm hận”. Do đó nay sư phụ mi bị hạ sát, trong chúng ta không được báo thù. Bởi thế mỗi thù này do mi trả lấy!

Cừu Thiên Hiệp nghe nói vội chấp tay cung kính đáp :

- Việc này lẽ dĩ nhiên vẫn phải đảm nhiệm dù chết đi vẫn bối cũng cam. Song vì võ công của vẫn bối quá kém cỡ sợ không đủ sức để đảm đương.

Kim Bản Trúc Trọng Quế Cung Đằm nói :

- Tuy nói thế, nhưng việc đó còn xa xôi. Bây giờ nên giải quyết cuốn Thiết thư này trước đã.

Bọn quần ma nghe lão nói giải quyết cuốn Thiết thư liền nhao nhao đưa mắt nhìn đăm đăm vào mặt lão chờ xem lão giải quyết bằng cách nào.

5. Một Ý Nguyên Trước Khi Lên Đường

Hai tiếng “giải quyết” của Quế Cung Đằm nói ra khiến bọn Hắc đạo quần ma nhao nhố như nước thủy triều. Cả bọn đều lùi vài bước vận công lực thủ thế chờ nghinh địch.

Cả mấy mươi đôi mắt nẩy lửa đều quét lên mình Quế Cung Đằm ra vẻ khấn trương vô cùng.

Quế Cung Đằm cười ha hả bình tĩnh nói :

- Các người chớ tưởng lão ăn xin này động lòng tham muốn chiếm đoạt Thiết thư!

Các người định hợp sức đối chống với ta phải không? Thế thì lầm rồi!

Lão đại lùn thấy đám quần ma Hắc đạo lúc bấy giờ có vẻ đoàn kết liền lớn tiếng nói :

- Kẻ nào muốn dùng võ công để ăn hiếp người thì hãy xem tấm gương kia của Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan ấy!

Quế Cung Đằm nổi giận trợn mắt hét :

- Thằng lùn kia! Mi dám cả gan hả?

Lão nhị lùn thấy thế liền lướt nói lớn :

- Nếu bảo rằng không tham lam sao không giải quyết gấp đi.

Kim Bản Trúc Trọng Quế Cung Đằm cố gắng nhẫn nhục ôn tồn nói :

- Phương pháp giải quyết của ta rất đơn giản. Thiết thư này đã là của Cừu Thiên Hiệp, nếu các người có tài năng thì cứ việc cướp đoạt mà lấy đi, muốn dùng lời lẽ phỉnh gạt hay dùng võ lực cũng được. Lão ăn xin này sẽ đứng ngoài xem chơi nhất thiết không nhúng tay vào!

Câu nói của Quế Cung Đằm khiến cho mọi người quá bất ngờ. Ai nấy đều tưởng rằng lão sẽ dùng võ công tuyệt nghệ của lão để chiếm đoạt Thiết thư, nhưng trái lại lão chịu đứng thị chừng cho mọi người ra tay cướp giật, đó là một việc không ai ngờ được.

Do đó mọi người ngơ ngác không dám tin.

Cừu Thiên Hiệp nghe lão nói liền thất kinh biến sắc mặt vội vàng nói :

- Lão tiền bối chớ nên làm như thế, tôi đâu có đủ sức đảm đương!...

Quế Cung Đàm nghiêm sắc mặt nói :

- Xưa nay lão ăn xin này đã nói ra thì không bao giờ nói trái lại được!

Trảo Chấn Nhơn cười ha hả nói :

- Chúng tôi biết lắm, xưa nay nhất Tăng, nhị Cái, tam Kiếm Khách đã nói ra thì luôn luôn giữ lời hứa. Vậy chúng tôi xin phép ra tay ngay bây giờ đây!

Dứt lời Trảo Chấn Nhơn lao mình ra trước vận công toan đánh tới Cừu Thiên Hiệp, còn bao nhiêu người kia cũng nhảy theo sau, chia đôi ra nhảy vòng tới định bao vây chàng.

Bỗng Quế Cung Đàm hét lớn :

- Hãy khoan đã! Ta nói chưa hết lời kia mà!

Tất cả đều dừng lại, Trảo Chấn Lễ vươn đôi mày thưa lên nói :

- Sao đây? Định tay đổi ý kiến phải không?

Quế Cung Đàm nói :

- Lão phu không bao giờ thay đổi ý kiến đâu, nhưng phạm làm việc gì cũng phải có kết cuộc. Bên trong túi ta có sáu mươi đồng tiền đây, ta sẽ ném ra từng đồng một. Khi nào ta ném hết tiền mà các người vẫn chưa giết được Thiết thư trên tay của Cừu Thiên Hiệp tức là coi như Thiết thư ấy các người không có phần phước để chiếm đoạt, và sau đó các người không có quyền giành giật nữa!

Dứt lời lão thò tay vào túi hốt ra một nắm tiền giơ lên cho quần hùng xem.

Bọn Hắc đạo quần ma, ai mà không muốn lấy tuyệt thế kỳ thư ấy? Bây giờ đã có kẻ làm trọng tài cho mình cướp đoạt thì còn gì sung sướng hơn nữa?

Tất cả đều vui vẻ đồng thanh reo lớn :

- Tốt lắm! Cứ làm theo vậy đi!

Cừu Thiên Hiệp rất lo ngại quay lại nói với lão ăn xin :

- Văn bối làm thế nào chịu nổi với số đông kia?

Kim Bản Trúc Trương Quế Cung Đàm cười ha hả nói :

- Ai bảo mi có cuốn Thiết thư Trong giang hồ này kẻ nào mạnh là hơn, không nói năng gì cả.

Dứt lời lão vừa kề vào tai Thiên Hiệp khẽ nói :

- Chớ nên sợ sệt! Mi cứ việc dùng thân pháp “Lôi Hành cửu chuyển” lúc nãy đó thì cũng đối phó với chúng đủ rồi!

Lão sợ mọi người nghi ngờ về việc lão kề tai nói nhỏ với chàng nên lão liền cất giọng nói :

- Mi đã là đệ tử của nhất Tăng thì chắc chắn không phải tầm thường. Vậy thì việc gì mà phải khiêm nhượng?

Lúc bấy giờ mấy chục cao thủ Hắc đạo đều rút binh khí ra, la ó vang rền trận thế vô cùng hỗn loạn và khấn trương. Họ chỉ chờ đồng tiền ném ra là họ ra tay gấp rút.

Kim Bản Trúc Trương Quế Cung Đàm liền kéo tay Cừu Thiên Hiệp xô ra ngoài sân và la lớn :

- Ở trong nhà này chắc hẹp, hãy ra ngoài sân cho rộng rãi đi!

Bọn quần ma sợ lão âm mưu đẩy Cừu Thiên Hiệp tẩu thoát nên ai nấy đều phóng mình ra ngoài sân nhanh như chớp quyết không để mất miếng mồi ngon ấy!

Lúc bấy giờ trời quang đãng mặt trời đã lên vài con sào ánh nắng mai rọi lên mình mọi người.

Quế Cung Đàm đồng dục đứng ra tuyên bố :

- Các vị hãy để ý đây! Ta sẽ ném tiền vào tấm bia bên sân này khi bắt đầu nghe tiếng “keng” thì quý vị có thể ra tay và khi ta đã ném hết sau mười đồng tiền rồi mà còn thấy có kẻ không dừng tay thì ta sẽ lấy mạng đấy!

Vừa dứt lời Quế Cung Đàm ném đồng tiền lên tấm bia phía cuối sân, chưởng ném của ông ta rất lẹ làng và tỏa ra một ánh sáng vàng trông rất ghê rợn.

- Keng!..

Đồng tiền chạm vào tấm bia tóe lửa ra, tức thì bọn Hắc đạo quần ma đồng thanh rống lên một tiếng vang trời và nhảy bổ tới Cửu Thiên Hiệp.

Mấy chục người này đều là cao thủ võ lâm cả nên chưởng lực tổng tới như gió to bão lớn.

Cửu Thiên Hiệp từ thuở bé đến giờ chưa thấy trận ác chiến ghê tởm như vậy, chàng thất kinh la lớn.

- Á!

Thân hình của chàng run lấy bầy...

Đồng tiền từ trong tay Kim Bản Trúc Trượng Quế Cung Đàm bắn ra không ngớt.

Bỗng có tiếng Quế Cung Đàm la lớn :

- Thăng bé! Mi chờ chết sao?

Trong tiếng hét ấy đã có năm cánh tay Chop tới Thiên Hiệp. Năm cánh tay của bọn Hắc đạo này quả là những cánh tay sắt, nếu bị một cánh tay nào Chop trúng cũng phải nát xương.

Cửu Thiên Hiệp đứng trước tình thế nguy cấp chàng lại nghe tiếng hét của lão ăn xin khiến lòng chàng bỗng rộn lên. Chàng liền vụt một cái biến mình đi nơi khác chỉ để lại một làn khói trắng.

Lúc bấy giờ chàng mới thấy rõ “Lôi Hành cửu chuyển” là thân pháp kỳ tài có thể tránh khỏi mấy mươi luồng chưởng lực và những cái Chop độc đáo kia thật là một điều không thể tưởng tượng.

Chiêu thức của họ mới phát ra thì trước mặt họ không thấy Thiên Hiệp đâu nữa, họ liền rống lên một tiếng vang trời dậy đất rồi mạnh ai nấy đánh, đổ xô tới chưởng đánh, kiếm đao trông rất ác liệt.

Cửu Thiên Hiệp vừa phi thân sang phía trái thì chạm phải sức tấn công mãnh liệt ấy, chàng cố gắng nhớ lại thư pháp đã dạy trên Thiết thư để biểu diễn không cho thiếu sót. Hễ gặp phải sức gió thì phi thân, gặp phải lực đạo thì tránh né.

Ban đầu chàng còn ngỡ ngàng quần ma Hắc đạo còn ủa chạy theo chàng, đến khi chàng biểu diễn được vài lần, thủ pháp đã thuộc lòng, chàng bắt đầu biểu diễn quả lạng lẹ.

Lúc bấy giờ bọn Hắc đạo đều ngỡ ngàng không thấy chàng đứng đâu nhất định cả.

Chỗ nào họ cũng thấy bóng chàng.

Bóng dáng Cửu Thiên Hiệp khi ẩn khi hiện như bóng ma khiến bọn Hắc đạo đều lòa mắt không biết đánh vào phía nào và chỗ nào. Thật là một thủ pháp kỳ bí vô cùng.

Cửu Thiên Hiệp chỉ nghe tiếng “keng keng” của đồng tiền ném vào tấm bia, trước mắt chàng hàng trăm nghìn ánh hào quang và vô số lưỡi kiếm, nhưng chàng không cần để ý đến. Chàng cứ việc biểu diễn đúng theo chiêu thức của “Lôi Hành cửu chuyển” thì chàng không thấy động vào thân chàng một cọng lông.

Lúc này chàng sợ sệt mất tinh thần bao nhiêu thì bây giờ chàng lại càng hứng thú bấy nhiêu. Chàng không ngờ bỗng dưng chàng lại học được một thứ võ công quý giá như vậy. Chàng cương quyết giữ kỹ Thiết thư để sau này sẽ trở thành tuyệt nghệ.

Bọn Hắc đạo càng đánh chừng nào thì chàng lại càng biểu diễn nhanh lên chừng nấy, chàng cảm thấy thân thể của chàng nhẹ như tờ giấy dù chàng có biểu diễn bao lâu đi nữa cũng không thấy mệt và chàng cũng đoán chắc rằng dù cho bọn Hắc đạo cố tình rượt theo đánh chàng bao lâu đi nữa cũng không làm gì chàng nổi.

Qua một lúc lâu, chàng thấy bọn Hắc đạo người nào mồ hôi đã toát ra ướt đầm cả áo và há hốc mồm ra thở hổn hển, có kẻ đã nản chí đứng im không buồn rượt theo bóng dáng của chàng nữa, thế mà chàng vẫn chưa thấy một nhọc gì cả.

Bỗng nghe tiếng hét của Quế Cung Đàm vang rền :

- Đủ sáu mươi đồng tiền rồi! Hãy ngừng tay!

Bộp! Bộp!

Lão nện cây trúc trượng dưới đất hai cái, rồi phi thân vào giữa trận, lão vung cây trúc trượng tức thì phát ra một luồng kinh lực ép lui mấy chục cao thủ Hắc đạo qua một góc sân.

Lão trợn mắt hét :

- Đã ném đủ sáu mươi đồng tiền rồi, nếu kẻ nào cả gan ra tay nữa thì ta quyết không tha mạng.

Nói dứt lời lão lại động gây trúc trượng dưới đất ra vẽ hăm dọa khiến mọi người đứng im không dám nhúc nhích.

Tuy thế bên Hắc đạo còn uất ức, vì họ muốn lấy cho kỳ được cuốn Thiết thư bảo vật ấy. Họ không ngờ với số đông như thế này mà không làm gì được gã thiếu niên trẻ tuổi, ai nấy đều hằm hằm sắc giận, ước chừng không có lão ăn xin khét tiếng võ lâm kia, thì họ sẽ đánh cho đến lúc nào kiệt sức mới thôi.

Cừu Thiên Hiệp tươi tỉnh sắc mặt cười ha hả nói :

-Ồ! Chơi một chập vui quá!

Quế Cung Đàm “suyt” một cái rồi nói :

- Thăng bé khờ quá! Đó là chơi với tánh mạng đấy!

Lão quay lại nghiêng giọng nói với bọn Hắc đạo :

- Sáu mươi đồng tiền lão phu đã ra tay cả rồi thế thì việc cướp đoạt Thiết thư xem như đã kết thúc.

Bọn Hắc đạo quần ma chỉ lấy mắt nhìn nhau nhưng trong ấy có rất nhiều người sắc mặt còn tức giận vì họ còn chưa thỏa mãn.

Thấy Quế Cung Đàm quay cây trúc trượng trong tay rồi quét đôi nhãn thần lên mặt các quân Hắc đạo.

Lão gằn giọng nói :

- Các vị còn nhiều người chưa thỏa mãn sao? Nếu không tin cứ việc đếm thử các đồng tiền in trên bìa kia thử xem có đủ không?

Quần ma Hắc đạo nghe lão nói đều đưa mắt nhìn lên tấm bìa bắt giác họ đều giật mình cả, vì những đồng tiền lão ném vào bìa đều lún sâu vào trong đá gần một tấc. Có một điều lạ lùng là những đồng tiền in vào bìa đá vẽ thành một hình người và các nơi đại yếu huyết trên hình người ấy đều bị một đồng tiền bắn trúng không sai sẩy chút nào cả.

Quế Cung Đàm thấy bọn quần ma Hắc đạo còn do dự liền nện cây trúc trượng xuống đất và nói :

- Nếu các ngươi không đếm được thì để lão lấy số tiền này ra cho mà xem.

Vừa dứt lời, lão bước tới trước bìa đá, tay trái kẹp cây trúc trượng, tay mặt đưa ra vuốt tấm bìa đá thì tấm bìa đá nát bầy như bùn, số tiền này rớt ra đếm lại không thiếu một đồng.

Bọn Hắc đạo quần ma tuy võ công không phải là tuyệt nghệ nhưng cũng đứng vào hạng cao thủ giang hồ mà đứng trước công lực phi thường của lão cũng phải rùng mình rợn gáy.

Đây là Quế Cung Đàm chỉ dùng lực mấy ngón tay mà có thể làm nát tấm bìa thành bột, huống chi lão vận hết công lực mà đánh chưởng ra thì biết đường nào nữa?

Nghĩ như thế ai nấy đều dần dần rút lui không dám có cương để đòi hỏi việc giành giật Thiết thư nữa.

Lúc bấy giờ những người đứng sau đã bỏ chạy cả rồi còn những người đứng trước, khi quay lại họ nhìn thấy trống trơn liền vội vã bỏ chạy theo hết.

Chẳng bao lâu nơi Phi Lai sơn trang trở lại im lặng chỉ còn lại hai người là Cừu Thiên Hiệp và Quế Cung Đàm mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp thấy Quế Cung Đàm diễn ra tuyệt học ấy khiến cho bọn Hắc đạo bỏ chạy cả chàng rất đổi vui mừng và thán phục.

Chàng ước sao chàng có thể luyện võ công đến mức đó thì thích thú biết bao.

Cừu Thiên Hiệp bèn bước tới chấp tay chào lão ăn xin một lễ và cung kính nói :

- Thưa lão tiền bối! Không biết nội công của tiền bối luyện bằng cách nào mà có được như vậy? Tiền bối có thể vui lòng dạy cho vãn bối không?

Quế Cung Đàm thấy tánh tình chàng dễ thương lão mỉm cười nói :

- Đó chính là nội công tu vì do sự khổ luyện mà có. Muốn được như thế phải đòi hỏi sự luyện tập qua một thời gian khá lâu mới được!

Cừu Thiên Hiệp tò mò hỏi :

- Vãn bối có luyện tới mức đó hay không?

Quế Cung Đàm liền nghiêm sắc mặt nói :

- Những điều ghi chép trên Thiết thư tức là tuyệt học đấy, nó là thần công chí cao vô lượng. Nếu người có thể tìm tòi nghiên cứu thì công lực đâu phải chỉ có chừng đó thôi!

Nghe lão nói lòng chàng nghe rạo rức, chàng cảm thấy nửa mừng nửa lo.

Mừng là vị bồng dưng chàng lại được cuốn Thiết thư một võ lâm chí bảo. Biết đâu, sau này chàng có thể nhờ Thiết thư ấy mà trở thành một võ lâm đệ nhất giang hồ để phỉ chí tang bồng hồ thủy.

Còn lo là vì Thiết thư ấy là bảo vật nên ai ai cũng muốn cướp đoạt. Biết đâu cũng vì nó mà chàng phải bị hại!

Nghĩ như vậy chàng vội hỏi :

- Xin lão tiền bối xem thử vãn bối phải tốn bao nhiêu năm mới có thể học được võ công trên Thiết thư này!

Lão ăn xin nhìn thẳng vào mặt chàng một lúc như nhận xét điều gì lão đáp :

- Đối với mi quả là một đứa bé thông minh đỉnh ngộ, hơn nữa các huyết đạo của mi to lớn hơn người thường, thì muốn thành một võ lâm kỳ tài chỉ cần một thời gian ngắn thôi, tuy thế cũng phải cần một sự bền chí để chịu đựng sự khắc khổ mới được.

Nói đến đây lão liền đổi giọng :

- Cừu Thiên Hiệp!

- Dạ!

- Mi muốn luyện tập võ công tuyệt học để làm gì chứ?

Cừu Thiên Hiệp không suy nghĩ gì cả. Chàng đáp :

- Vãn bối muốn dùng võ công để chế ngự những kẻ tà tâm tiêu diệt kẻ thù trừng trị những kẻ ác hiểm!

Chàng vừa nói vừa vươn đôi mày lên, trong mắt chàng loáng ra linh quang, nét mặt ẩn hiện đầy vẻ sát khí.

Thấy thế lão ăn xin trầm nghĩ :

“Thằng bé này quả là một kỳ nhân, mới chừng đó tuổi mà quang huy đã phát lộ ra ngoài thật không phải tầm thường!”

Suy nghĩ một lúc lão nói :

- Ta không thể ở lâu đây được, vì cái chết của Thái lão ca rất bất ngờ nên chưa ai hay biết, ta cần phải đem tin buồn này đến cho đệ nhị Cái và tam Kiếm Khách biết.

Còn mi phải có nhiệm vụ chôn cất người cho tử tế, vì dù sao một ngày cũng nghĩa sư đồ, mi chớ nên sơ xuất!

Nói tới đây đôi mắt của lão hơi ửng đỏ, hiện lên mấy đường nhăn nhúm trên gương mặt xương xẩu trông rất thê thảm.

Cừu Thiên Hiệp đáp :

- Lão tiền bối có thể chờ cho vân bối đi theo với có được không?

Lão ăn xin Quế Cung Đàm lắc đầu đáp :

- Ta, bốn bề không nhà thì theo ta có ích gì? Chẳng lẽ mi muốn làm thằng tiểu ăn xin sao?

Dứt lời, lão lắc đôi vai một cái, chỉ nghe tiếng gió nhẹ thoảng qua, đã thấy lão đứng phắt trên nóc nhà rồi!

Cừu Thiên Hiệp vội vàng gọi lớn :

- Lão tiền bối hãy khoan đi đã! Vân bối xin thưa chuyện tí nữa!

Lão ăn xin lại nhảy xuống, nhẹ nhàng như một chiếc lá rơi.

Lão mỉm cười nói :

- Thằng bé! Còn muốn nói gì nữa?

Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày lưỡi kiếm đượm vẻ u buồn nói :

- Thưa lão tiền bối! Trước khi sư phụ tôi chết có cho tôi biết tôi mang họ Cừu.

Vậy lão tiền bối có biết rõ trên giang hồ này có kẻ nào mang họ Cừu không?

Quế Cung Đàm suy nghĩ một lúc rồi đáp :

- Ta là kẻ lặn lội quá nhiều trên giang hồ đã là kẻ có tên tuổi thì ta biết cũng nhiều. Theo họ “Cừu” thì chỉ có hai người mà thôi!

Cừu Thiên Hiệp nghe nói mừng rỡ nắm tay lão thân mật hỏi :

- Thì ra hai người họ Cừu như tôi đều có tên tuổi cả. Vậy xin lão tiền bối chỉ họ cho!

Lão suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu lia lịa nói :

- Ồ! Khó lắm không thể chỉ được!

Cừu Thiên Hiệp biến sắc nói :

- Trên thế gian này ai mà không có cha mẹ? Cho nên dù khó khăn đến đâu vân bối cũng phải tìm cho ra, dù cho vào hang cọp vân bối cũng chẳng từ nan.

Lão ăn xin cau mày nói :

- Khó mà chỉ cho người biết vì hai họ Cừu ấy trước đây mười năm bỗng dưng mất tích từ đó đến nay không còn thấy xuất hiện trên giang hồ nữa và cũng không nghe tin tức gì nữa.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ nói :

- Ồ! Lại có thể như vậy sao?

Lão trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Một người tên là “Thần Châu Nhất Kiếm Cừu Vô Kỵ”. Còn người kia là “Nộ Thiên Ngọc Trụ Cừu Phi Hồng”. Hai người này đều là nhân vật chánh phái cả về kiếm thuật của họ đều là quán tuyệt vũ nội, uy chấn tứ phương!

Cừu Thiên Hiệp lưỡng lự đọc lại hai tên ấy cho nhớ rồi thắc mắc hỏi :

- Hai người này đều có võ công tuyệt thế, tại sao lại bỗng dưng mất tích cùng một lúc?

Lão lắc đầu nói :

- Đó chính là một việc quá bí mật, không ai có thể tìm hiểu nổi. Mười năm về trước, hai người này rất ít giao du với người trong võ lâm, nhưng tánh tình họ rất căm thù những kẻ làm ác. Bởi thế, những kẻ có ác tâm mà gặp phải một trong hai người ấy thì không ai thoát khỏi đường kiếm họ. Cho nên sự mất tích của họ trong giang hồ rất có nhiều người mừng rỡ, vì nếu họ có mặt tức là một chướng ngại cho những kẻ tà tâm.

Lão nói đến đây bỗng im lặng thở một hơi dài rồi nói tiếp :

- Hành động của kẻ võ lâm dù phải hay trái cũng đều gây ra rất nhiều ân oán khó mà lường được. Ta lấy tỷ dụ như Nhất tăng Nhị cái và Tam kiếm khách của chúng ta đây mà bình phẩm thì biết. Sự thật, lâu nay chúng ta không tranh giành với ai cả thế mà Thái ca ca ta lại bị kết cuộc như vậy có ai mà đoán trước được?

Cừu Thiên Hiệp vội hỏi :

- Vì lý do gì mà ân sư tôi lại phải kết thù với bọn Hắc đạo?

Lão ăn xin đưa mắt nhìn về phía chân trời xa buồn bã nói :

- Mi mới bước chân vào giang hồ, ta không muốn gợi nhiều ân oán cho mi vì sợ mi phải chịu nhiều việc rắc rối!

Cừu Thiên Hiệp đáp :

- Vẫn biết ở đời không nên gây thù kết hận, song đây là nghĩa vụ của sư môn văn bối cần phải tận tâm chứ!

Tấm lòng trung hậu của Cừu Thiên Hiệp khiến cho lão cảm động nói :

- Cái chết của sư phụ mi chỉ vì một lưỡi thần kiếm thượng cổ mà thôi! Nghe đồn rằng lưỡi thần kiếm ấy xuất hiện ở Cao Sơn Hồng Hoa Lĩnh và đã rơi vào trong tay của một người đàn bà!..

Cừu Thiên Hiệp hỏi :

- Thế thì có quan hệ gì với ân sư tôi?

- Cũng bởi vọn quần ma Hắc đạo tập trung cả trên Cao Sơn Hồng Hoa Lĩnh cố đoạt cho được lưỡi thần kiếm ấy, nên sư phụ mi mới đến đó chứ!

Chàng ngạc nhiên hỏi tiếp :

- Sư phụ tôi cũng muốn đoạt cho được cây kiếm thần ấy sao?

Lão lắc đầu đáp :

- Không phải thế đâu! Sư phụ mi chỉ sợ cây kiếm thần ấy mà rơi vào tay bọn Hắc đạo thì chắc chắn sẽ gây thêm nhiều sát kiếp trên giang hồ mới oán trở. Ngờ đâu cây thần kiếm đâu không thấy mà lại làm cho bọn quần ma Hắc đạo tức giận, chúng hợp lực lại quá đông nên sư phụ mi phải bị hại!

Cừu Thiên Hiệp nghe nói cắn chặt hai hàm răng, vẻ mặt đầy sát kiếp trầm giọng nói :

- Văn bối chỉ mong linh hồn của ân sư phù hộ cho văn bối tập luyện thành công những chiêu thức trên Thiết thư; để rồi cố đoạt cho được cây thần kiếm ấy mới có thể trừng trị những kẻ ác tâm!

Nghe mấy câu nói của Cừu Thiên Hiệp, lão ăn xin cảm thấy rờn rợn. Lão gượng cười nói :

- Đó là việc thuộc về tương lai xa xôi quá không nên bàn sớm!

Cừu Thiên Hiệp bỗng sực nhớ đến việc gì, bèn hỏi vội :

- Lúc này lão tiền bối có nói hai vị đại hiệp họ Cừu đã bị mất tích trước đây mười năm đó, không biết họ mất tích tại nơi nào vậy?

Lão ăn xin Quế Cung Đàm đáp :

- Nghe nói có một người vào “Hạc Long sơn” rồi mất tích ở đó còn người kia lại mất tích ở “Vân Quý”!

Nói đến đây lão nghiêm giọng nói tiếp :

- Chúng mình gặp nhau đây thì kể cũng có duyên đây! Ta có vài lời căn dặn người nên tạc dạ chớ quên!

Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ mặt nghiêm khắc của lão, chàng đoán biết lão sẽ căn dặn một điều quan trọng, vội nghiêm trang cúi đầu nói :

- Xin tiền bối chỉ giáo!

Kim Bản Trúc Trương Quế Cung Đàm từ từ nói :

- Muốn chiếm đoạt thần kiếm để chế ngự kẻ ác tâm đó là một điều nên làm, nhưng nếu may ra được thành công như ý nguyện thì nên lấy lòng từ tâm mà cải hóa tà đạo, vạn bất đắc dĩ lắm mới dùng võ lực để tránh sát kiếp và cũng tránh khỏi hận thù truyền từ lưu tôn.

- Ta chỉ có bấy nhiêu lời, thôi ta đi đây!

Cừu Thiên Hiệp còn định nói gì, nhưng khi ngược mặt lên thì không còn thấy tầm dạng của Quế Cung Đàm đâu nữa.

Chàng vội vã đi chôn cất thi thể của ân sư chàng và đồng thời cùng đem thi thể của Nhiệm Tử Huệ chôn cất tử tế, vì chàng nghĩ dù sao người cũng là dưỡng phụ của mình.

Đứng trước hai nấm mộ, chàng buồn bã tuông hai giòng lệ rồi bái biệt ra đi.

Chàng lưỡng lự không biết đi về hướng nào, nhìn quanh mình chàng cảm thấy quá cô đơn không biết đâu mà nương tựa. Chàng chỉ còn hy vọng hai người họ Cừu ấy mà thôi. Nhưng bây giờ ta nên đến Hạc Long sơn hay là đến Vân Quý?

Trong hai người này ai là kẻ thân thuộc của ta?

Bao nhiêu câu hỏi miên man nhưng đều không giải đáp được. Chàng mãi thơ thẩn không biết nên đi về đâu.

Bỗng trong lòng chàng nảy ra một ý kiến, chàng muốn nhờ trời định đoạt.

Nghĩ như vậy, chàng nhặt lên một miếng ngói vụn và thành tâm ngửa mặt lên trời khấn vái :

- Xin trời đất chỉ vẽ cho tôi! Sau khi tôi ném miếng ngói này ra nếu mặt lảng này nằm lên trên tức là tôi sẽ đi đến “Hạc Long sơn”, bằng trái lại thì tôi sẽ đến “Vân Quý”.

Khấn vái xong, chàng vươn tay ném mảnh ngói mục lên không trung.

6. Chốn Rừng Hoang Gặp Mỹ Nữ -nơi Đá Núi Bị Trói Tay

Bịch! Miếng ngói rơi xuống đất, mặt lảng ngửa lên trời, chàng gạt đầu mấy cái rồi bước vào nhà.

Cừu Thiên Hiệp mở tủ lấy một số tiền lộ phí và một lưỡi kiếm nhỏ buộc vào lưng rồi bước thẳng ra khỏi “Phi Lai sơn trang”. Chàng đi về hướng Bắc để tìm đến “Hạc Long sơn” vì trời kia đã bảo chàng như thế mà!

Mặt trời đã gát non tây. Chim chóc đã bay về tổ. Thế mà gã Cừu Thiên Hiệp vẫn còn lững thững trong khu rừng già. Đêm nay chàng nghỉ nơi đâu?

Tuy thân hình chàng vạm vỡ, da thịt hồng hào nhưng vẻ mặt vẫn còn trẻ măng mà nơi đây bọn tà đạo võ lâm thương hay qua lại, hơn nữa chốn này hễ đêm đến là mảnh hổ đi tìm mồi gầm thét vang rừng, chàng có đủ sức chống cự lại bao nhiêu điều nguy hiểm này không?

Có lẽ gã Cừu Thiên Hiệp cũng biết thế, nên gã vội bước đi thoăn thoắt, vì hễ ra khỏi khu rừng này thì đến ngay một thị trấn, chàng có thể vào khách sạn nghỉ qua một đêm rồi ngày mai sẽ lên đường.

Từ thuở bé đến giờ Cừu Thiên Hiệp chưa bao giờ ra khỏi “Phi Lai sơn trang”, hôm nay trên bước giang hồ rộng thênh thang chàng cảm thấy nao nao tắc dạ.

Thời gian qua gấp rút, quãng đường rừng còn dài dằng dặc, chàng đang bước vội.

Bỗng bên mé rừng có một bóng đỏ thoáng qua, tức thì trước mặt chàng xuất hiện một thiếu phụ bảnh bao, áo quần lõe loét, môi son má phấn. Nàng đứng ngay giữa lộ liễu mắt đưa tình miệng điểm một nụ cười như hoa đào hé nhụy.

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ thì quả thị là “Ngộ Hiệp Yên Đào” Hồ Mỹ Dung. Chàng vội vã tránh sang một bên để đi gấp kéo trời sắp tối, nàng vội nắm tay chàng kéo lại tha thiết nói :

- Ông bạn trẻ của tôi ơi! Tôi có lòng chờ đợi người ở đây đã muốn đứt hơi thế mà gặp nhau chưa kịp mừng rỡ chàng đã vội bỏ đi sao mà bạc tình lắm vậy!

Nói đến đây, nàng sa sầm nét mặt, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng.

Cừu Thiên Hiệp tuy đã đến tuổi cập kê, nhưng chàng đâu có biết được cái liếc đưa tình, những cử chỉ dâm loạn và giọt nước mắt giả như giả nghĩa ấy.

Cừu Thiên Hiệp thật thà nói :

- Bà chờ tôi để làm gì? Muốn giật “Thiết thư” của tôi sao?

Dứt lời chàng đưa tay giữ chặt Thiết thư trong bụng và bước lùi một bước thủ thế, đề phòng bất trắc.

Đứng trước một chàng trai còn trẻ măng chưa thạo phong tình, nhưng nàng không nản chí, vẫn điểm một nụ cười khiêu dâm và mơn trớn :

- Ồ! Làm gì mà sợ tôi đến thế! Tôi không phải là người đẹp đáng thương sao?

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã có một cảm giác thẹn thùng, đôi má chàng đỏ rực lên và vội lách đi sang mé rừng.

Chàng nói :

- Mặc kệ bà, tôi đi đường tôi!

Bỗng bóng đỏ ấy lướt nhẹ qua một cái. Hồ Mỹ Dung không những đã chặn ngang trước mặt chàng mà đôi tay của nàng như hai cành liễu đã gác trên vai chàng.

Hồ Mỹ Dung bắt đầu thỏ thẻ giọng oanh vàng :

- Ồ! Sao mà bạc nghĩa vô tình quá vậy?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy như một luồng điện giựt vào người, toàn thân chàng bỗng nóng như lửa đốt vội vàng nhảy trái qua một bên xa hơn một trượng rồi lập bập nói :

- Bà.. bà!

Hồ Mỹ Dung bị chàng hất hai tay ra nên mất thăng bằng chệnh choạng, đáng lẽ có thể đứng vững lại được nhưng nàng thừa cơ hội ấy “ồ” lên một tiếng rồi ngồi phịch xuống đất than thở rên xiết trông rất tội nghiệp.

Anh chàng Cừu Thiên Hiệp quá non nớt, làm gì biết được mưu kế của dâm phụ, bởi thế chàng cảm thấy mình đã làm một việc tàn nhẫn, chàng không nỡ bỏ đi nên từ từ bước lại nói :

- Sao? Có đau gì không?

Được thế, Hồ Mỹ Dung càng tỏ vẻ đau đớn hơn nữa, nàng ôm bàn chân vờ bóp và xuyt xoa ngập ngừng nói :

- Ôi! Ôi!..Chân.. của tôi đã..

Cừu Thiên Hiệp cứ tưởng thật nàng bị té đau, nên chàng vội ngồi xuống lo vò bóp bàn chân cho nàng và hỏi :

- Đau ở đâu?

Hồ Mỹ Dung càng rên xiết không ngớt và đưa tay nắm bàn tay của chàng kéo lần lên và nói :

- Ô! Nó đau! Nó đau! Xê lên tý nữa! Xê lên tý nữa phía trên này kia mà!

Hồ Mỹ Dung kéo bàn tay của chàng xích lên trái chân cho chàng vò bóp rồi đến đầu gối.. Rồi đến bắp vế.. Đùi lớn!..

Bỗng quả tim chàng đập thành thịch, chàng có cảm giác như chạm phải một luồng điện lực. Toàn thân như tê bại rất khó chịu.

Lúc ấy Hồ Mỹ Dung lại vịn qua bề lại thân mình uốn éo như con rắn, đôi mắt mơ màng đầy vẻ khiêu dâm nhìn chàng chòng chọc. Lúc bấy giờ nàng không rên xiết nữa mà chỉ điểm một nụ cười khiêu khích.

Toàn thân của Cừu Thiên Hiệp như bị bốc cháy quả tim chàng như muốn thoát ra khỏi lồng ngực, các sợi lông trong người như muốn dựng đứng lên và nổi gai ốc.

Hồ Mỹ Dung thở một hơi nặng nề rồi nheo mắt nói :

- Sao không bồng tôi lên để cho đỡ đau?

Suyt!..

Tiếp theo là một tiếng cười gằn không biết từ đâu đưa lên.

Tiếng cười gằn nhẹ ấy làm cho Cừu Thiên Hiệp giật mình. Chàng buông tay nhảy ra ngoài hơn ba bước.

Rệt!..

Chàng coi lại thì trước ngực chàng đã bị Hồ Mỹ Dung xé rách chiếc áo gằn hai tấc.

Thì ra Hồ Mỹ Dung đã lén thò tay vào bụng chàng toan muốn lấy trộm Thiết thư, nhưng chàng nhảy ra mau lẹ quá nàng không kịp rút tay nên đã lộ cơ mưu như vậy.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới sực tỉnh, chàng trợn mắt hét lớn :

- Hừ bà định lấy Thiết thư của tôi hả!

Hồ Mỹ Dung lại còn liếc mắt vòng vằng làm bộ giận dữ nữa.

Bỗng ngoài rừng đưa đến một giọng cười khinh bỉ và nói :

- Đại đột quá! Cho đến bây giờ người mới biết âm mưu của hần sao?

Một giọng nói thanh tao và rõ ràng chắc chắn là giọng của một người đàn bà nhưng chàng nhìn tứ phía không thấy bóng người ấy đâu cả.

Cừu Thiên Hiệp bèn lắc mạnh đôi vai phóng ra ngoài một trượng chạy thẳng vào rừng gọi lớn :

- Ai đấy!

Nhưng trong rừng vắng lặng lẽ không tìm thấy ai cả. Chàng quay lại thì thấy Hồ Mỹ Dung đuổi theo và gọi lớn :

- Á! Chân của tôi đau.. mà người nhẩn tâm..

Cừu Thiên Hiệp là một kẻ thông minh đỉnh ngộ, một bài học mà chàng đã thông cảm được bảy tám phần rồi lẽ dĩ nhiên chàng có thể hiểu hết. Chàng còn lạ lùng gì âm mưu đề tiện của Hồ Mỹ Dung nữa?

Lúc bấy giờ chàng không thềm để ý đến lời yêu gọi tha thiết của nàng nữa, chỉ vội vàng ra diễn ra thân pháp “Lôi Hành cửu chuyển”. Thân chàng nhẹ như chiếc lá chạy bay ra khỏi khu rừng già và tiến tới thị trấn.

Đây là một đô thị nhỏ đếm đi đếm lại cũng chỉ có mấy trăm căn nhà. Tuy thế cũng có rất nhiều lữ quán và tửu lầu.

Ngắm nghía hồi lâu, chàng vào một tửu lầu tương đối sạch sẽ, chàng thuê một căn phòng về hướng đông để cho có gió mát.

Sau khi cơm nước xong, chàng lên giường ngủ ngay. Tấm lòng trẻ thơ không bận nhơ ấy, mới vừa nằm xuống đã ngủ ngon lành.

Á!..

Thình lình có một tiếng ré thất thanh và tiếp theo một tiếng “hự” từ ngoài cửa sổ đưa vào. Chàng giật mình ngồi dậy thì thấy cửa sổ đã bị mở toan. Chàng vội cất giấu Thiết thư rồi phóng mình ra ngoài và nhìn bốn phía để xem động tĩnh.

Lúc bấy giờ bóng trăng trung tuần đã ngay đỉnh đầu nên chiếu sáng như ban ngày.

Chàng cố đưa tầm mắt ra xa nhưng không tìm thấy bóng dáng gì cả, cũng không nghe một tiếng động khả nghi. Chàng chỉ nghe tiếng trống điểm canh ba vang lên một hồi rồi im bật.

Bỗng chàng thấy bên phòng đối diện có một ánh đèn lọt ra khe cửa hình như người trong phòng này còn chưa ngủ.

Cừu Thiên Hiệp đang cúi đầu suy nghĩ, chợt chàng thấy dưới đất, bên cửa sổ của căn phòng có một vũng máu.

Quá kinh ngạc, chàng bước tới xem xét thì quả nhiên vết máu còn tươi, chàng đoán biết có kẻ vừa mới bị thương nơi đây.

Chàng đưa mắt nhìn lên cửa sổ thì chợt thấy trong phòng chàng có bóng đen lướt động rõ ràng là có người đã vào trong phòng rồi!

Cừu Thiên Hiệp hét lớn :

- Ai!

Vừa dứt tiếng hét, chàng liền lao mình nhảy vào phòng.

Nên biết rằng, tuy Cừu Thiên Hiệp chưa được luyện qua nội công. Nhưng chàng chuyên tâm tĩnh tọa nên đã có cơ bản về võ nghiệp. Thêm vào đó chàng được “Kim Bích đầu đà” Thái Linh Quan tặng cho ba mươi năm công lực phối hợp với thiên tài luyện võ của chàng. Hơn nữa chàng được “Lôi Hành cửu chuyển” một thân pháp tuyệt thế kỷ bí trên Thiết thư thì không đáng sợ lắm!

Vừa nhảy vào phòng, chàng đã thấy có hai hán tử bay vụt ra cửa sổ sau.

Cừu Thiên Hiệp tròn xoe đôi mắt quát :

- Tại sao vô cớ mà vào phòng ta làm gì?

Chưa dứt lời bỗng nghe phía sau có tiếng rú thất thanh, tiếp theo là một tiếng hét quát rồi im bật.

Chàng vội vàng nhảy vọt ra phía sau thì không thấy bóng người nào cả, nhưng chỉ có một điều làm cho chàng thất kinh đứng sững sốt, vì ở dưới đất ngay cửa sổ phía sau phòng ấy lại thêm một vũng máu tươi và trong vũng máu tươi lại có một vật gì tròn tròn dễ sợ.

Cúi xuống, chàng hắt qua hắt lại rồi nhặt xem thì vật này chính là một cái vành tai người.

Bấy giờ bóng trăng đã ném về tây, bóng đen của căn nhà chiếu xuống sân, chàng chợt thấy trên nóc nhà cũng có một bóng người in xuống nền sân gạch.

Ngước mắt nhìn lên rồi lẹ như chớp chàng tung mình nhảy phốc lên nóc nhà thì lạ thay, chàng không tìm thấy bóng người ấy đâu nữa cả, chàng chỉ nghe văng vẳng đâu đây có tiếng cười phì rồi im bật.

Cừu Thiên Hiệp đứng sững sờ trên nóc nhà như mất một vật gì tìm không ra vậy.

Chàng lặng lẽ nhìn xem bốn phía và lắng tai nghe ngóng thì bỗng dưới chân chàng có tiếng động. Chàng cúi xuống nhìn kỹ thì quả nhiên tiếng động này chính ở trong căn phòng chàng ở.

Cừu Thiên Hiệp giật mình lao mình xuống rồi nhảy vào cửa sổ sau chui vào phòng. Chàng đã thấy ánh đèn chớp một cái thì có một bóng trắng lách qua cửa sổ trước và thoát ra ngoài.

Lúc bấy giờ chàng muốn đuổi theo bắt gặp người ấy thì cũng không khó gì, nhưng chàng đã phát hiện được trên bàn có viết mấy dòng chữ lớn. Những chữ này lại viết bằng nước trà của ly nước thừa mà chàng uống lúc nãy. Vì vậy chàng sợ nếu để lâu thì sẽ bị khô mất.

Những chữ này thì dùng ngón tay chấm viết nhưng thật đẹp và chẳng khác rồng bay phượng múa.

Chàng khẽ đọc :

Bốn bề nhiều kẻ trộm

Bảo vật có trong lòng

Ngày sau thành tuyệt thế!

Tại sao không đề phòng?

Bốn câu này cũng không thành một bài thơ nhưng ý tứ rất rõ ràng. Cừu Thiên Hiệp xem xong rất ngạc nhiên.

Chàng tự hỏi :

- Đó là ai vậy?

Ha... há..

Lại một tiếng cười the thé bên ngoài cửa sổ.

Cừu Thiên Hiệp bị người ta chọc ghẹo liên tiếp nên tức giận chàng gằn giọng nói :

- Mi là người hay quý!

Dứt lời, chàng liền bay tung ra ngoài cửa sổ đưa tay ra chụp. Chàng thoáng nghe một mùi hương thơm dịu dịu, chàng lại chụp hụt mất. Bóng trắng ấy lòn qua nách chàng rồi lướt qua nhẹ như khói.

Cừu Thiên Hiệp vì thiếu kinh nghiệm chiến đấu nên vì quá tức giận chàng chụp tới quá mạnh, đến khi bị hụt chàng phải bị mất trớn chụp lên khuôn gỗ của cửa sổ.

Xệt!..

Một miếng gỗ cửa sổ bị té tóe văng ra, lại bị mất thăng bằng nên người chàng chệch choạng mấy cái rồi mới đứng vững.

Há! Há!

Lại một tiếng cười the thé từ căn nhà dưới đưa ra giống y tiếng cười lúc nãy không khác chút nào cả. Chắc hẳn là chỉ có một người áo trắng ấy cười mà thôi!

Cừu Thiên Hiệp quá giận liền nhảy tới đứng ngoài cửa nói lớn :

- Ai mà lại nhút nhát như vậy? Nếu có gan hãy ra đây coi thử!

Re! Re!

Bên trong có người xô cánh cửa mở toang ra.

Cừu Thiên Hiệp không ngăn được nổi tức giận, chàng xông vào cửa sổ một chưởng.

- Á!

Người trong phòng kêu lên một tiếng rồi thối lùi hơn bảy tám thước mới có thể tránh khỏi chưởng lực của chàng.

Một giọng nói khe khẽ từ trong vọng ra :

- Nửa đêm lại đến kêu cửa la hét, mới vừa mở cửa lại ra tay ngay nghĩa là gì?

Đưa mắt nhìn vào cửa sổ, ánh đèn rọi sáng căn phòng chàng thấy rõ kẻ nói ấy là một thiếu nữ đẹp tuyệt thế.

Lửa giận của chàng bỗng lắng dịu xuống, chàng thối lùi hai bước ôn tồn nói :

- Xin lỗi cô nương!

Thiếu nữ bước tới cửa sổ; chiếc áo xanh của nàng phản chiếu ánh đèn làm tăng thêm vẻ giận dữ trên nét mặt nàng.

Nàng gằn giọng :

- Ở đây tuy là lữ quán, cũng có pháp luật tại sao người lại xâm phạm đến đây?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy rất áy náy. Chàng gượng cười nói :

- Xin lỗi cô nương! Sự đường đột của tôi như thế này thật là thất lễ..

Rệt! Rệt!

Chàng nói chưa dứt lời thì hai cánh cửa sổ đã đóng chặt và ánh đèn trong phòng lại tắt lịm.

Há! Há!

Lại một giọng cười the thé..

Cừu Thiên Hiệp đứng sừng sững giữa sân lòng rất hoài nghi Tiếng cười ấy quả thị là nàng chứ không ai khác hơn cả!

Chàng bóp trán suy nghĩ :

- Vững máu lần trước ta không thấy rõ là ai; tiếp đến vững máu ở sân sau và một lỗ tai người, chính là mắt ta thấy hai bóng đen thì chắc chắn không phải là nàng. Còn bóng người nào phóng vào viết chữ rồi vụt ra ngoài cửa sổ cười the thé lại là bóng người áo trắng, mà nàng lại mặc áo xanh thì nghi ngờ sao được? Nhưng cứ theo giọng cười thì không khác gì quả thật là một điều lạ lùng quá!

Suy nghĩ một lúc nhưng chàng không tìm hiểu được bèn trở về phòng, nhưng chàng thao thức mãi không thể ngủ được nữa.

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ miên man nhưng không sao nghĩ ra những sự việc đã xảy ra trong đêm nay.

Bình minh vừa xuất hiện chàng đã vội vã sửa soạn lên đường. Chàng gọi tên tửu bảo lên để tính tiền.

Tên tửu bảo lon ton chạy lên nhìn chàng mỉm cười rồi nói :

- Thưa khách quan! Tiền phòng và tiền ăn của người đã có kẻ trả rồi!

Cừu Thiên Hiệp vội hỏi :

- Ai? Ai lại trả tiền cho ta?

Tên tửu bảo đưa tay chỉ căn phòng đối diện mỉm cười rồi nói :

- Vị nữ khách ở bên phòng kia đã trả hộ cho khách quan đấy!

Cừu Thiên Hiệp cau mày đáp :

- Thế là nghĩa gì? Tại sao nàng lại phải trả tiền phòng cho tôi?

Tên tửu bảo nhún vai cười hi hi nói :

- Việc ấy khách quan còn không hiểu thì ai mà biết được?

Chàng vội hỏi :

- Thế nàng đâu rồi?

Hắn đáp :

- Nàng đã đi từ hồi chưa sáng kia!

Cừu Thiên Hiệp toan hỏi thêm thì tên tửu bảo đã bước ra khỏi phòng chàng. Ôi! Quả là một việc vô cùng bí mật!

Chàng lẩm bẩm :

- Đối với nàng, ta tuyệt nhiên không quen biết gì cả, khi hôm ta đến kêu cửa làm rách lòng khiến cho nàng giận dữ, nhưng tại sao nàng lại trả tiền cho ta là nghĩa lý gì chứ!

Thật tình chàng không sao khám phá được màn bí mật ấy, đành lặng lẽ bước ra khỏi tửu lầu rồi vờ mình bỏ chạy.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã xuất hiện, chim chóc líu lo trên cành, ngoài đường đã có nhiều người qua lại. Chàng nhắm hướng Bắc chạy như bay.

Chạy hồi lâu, trước mặt chàng bỗng hiện lên một hòn núi đá nho nhỏ. Dưới chân núi có một túp lều tranh trống trải. Chàng liền ghé vào đó để nghỉ chân một lát rồi hãy tiếp tục lên đường.

Vừa bước vào, chàng thấy trong lều đã có hai người khách bộ hành ngồi nghỉ chân. Một người có đôi mắt chuột, hình vóc trung bình, còn người kia thì vừa ốm vừa đen, lưng gù mắt ếch nhồi trong dị kỳ lắm.

Cừu Thiên Hiệp bước vào đứng nghỉ chân nhìn ra ngoài như không thèm để ý đến họ.

Bỗng nhiên, hai người đều đứng phắt dậy dăm dăm nhìn chàng cười ha hả nói :

- Quả nhiên ta đoán không sai!

Vừa dứt lời, cả hai đều vươn hai cánh tay lên chụp đến Cừu Thiên Hiệp.

Hành động này quá bất ngờ lại lạnh lẽo vô cùng, nếu chàng có tránh khỏi cánh tay của người khò thì lại không thoát khỏi cánh tay người mắt chuột. Thế là bên vai trái của chàng bị đối phương nắm chặt cứng.

Đôi tay của người mắt chuột cứng như sắt khóa chặt cánh tay trái của chàng và nói :

- Mi chớ hoảng hốt! Ta là Lãnh Diện Phi Hồ lâu nay không bao giờ hại người vô cớ đâu! Còn ông bạn này là Tuyết Sơn Đà Duyên cũng là một kẻ từ bi bác ái. Chúng ta chỉ cần mi ngoan ngoãn nghe lời chúng ta thì sẽ không xảy ra việc gì cả?

Tuy chàng bị thất thế nhưng chàng vẫn trợn mắt hét :

- Các ngươi muốn gì?

Bỗng Tuyết Sơn Đà Duyên nhảy đến chụp cánh tay mặt của chàng và nói lớn :

- Không có gì lạ cả! Lâu nay nghe đồn Thiết thư là bảo vật võ lâm, nên chúng ta định xem thử!

Đôi tay của Lãnh Diện Phi Hồ bỗng xiết chặt lại rồi hét :

- Lấy ra mau! Chúng ta lấy Thiết thư chứ không lấy mạng ngươi đâu!

Chàng nghe nói, tức giận sôi gan, cổ vùng vẫy nhưng không thoát khỏi mấy cánh tay sắt của hai người kia.

Cừu Thiên Hiệp liền nhảy vọt lên mang cả hai người kia lên cao hơn tám thước, đôi chân chàng co lại rồi đá thẳng vào đầu gối của hai người.

Thấy thế cả hai tên này đều phi thân vọt cao hơn chàng.

Tuyết Sơn Đà Duyên hét lớn :

- Nếu mi không biết điều thì chúng ta hạ độc thủ đấy!

Dứt lời, hai người đều vận lực định quăng chàng vào núi đá nhọn hoắc kia.

Lúc bấy giờ đôi chân của Cừu Thiên Hiệp đã rời khỏi mặt đất nên không có chỗ tựa để mượn sức thật là nguy hiểm.

Lãnh Diện Phi Hồ “hứ” một tiếng rồi nói :

- Chớ trách lão tử này lòng dạ ác độc đấy!

Bỗng nhiên có tiếng gió ào ào và một chấm đỏ từ xa bay đến.

Phập!

Một mũi tên mang theo một lá cờ máu đỏ rực từ xa bay đến cắm lên trên cột lều gió thổi phất phơ.

Cả hai người đều giật mình biến sắc.

Bỗng một tiếng hét lớn :

- Hãy thả người ra mau!

Tiếng hét như sấm sét dội vào hốc đá vọng ra thành một âm thanh nghe rùng rợn.

Vừa dứt tiếng, trên tảng đá lớn phía trước đã xuất hiện một người cao to như thiên thần vậy.

Người ấy có một chiếc đầu sư tử, miệng rộng mắt to, thân mình cao hơn một trượng, mình mặc áo đỏ, tay cầm thiết táng đen bóng lánh. Diện mạo trông rất hùng dũng.

Lãnh Diện Phi Hồ và Tuyết Sơn Đà Duyên đưa mắt nhìn nhau với vẻ mặt kinh hãi, tuy thế họ vẫn không buông chàng ra mà vẫn nói :

- Có phải Hộ pháp là chủ tọa của “Huyết Quan giáo” không?

Người ấy trầm giọng nói :

- Cần gì phải hỏi! Mi không thấy “Huyết Kỳ lệnh” đó sao?

Tuyết Sơn Đà Duyên gượng cười quay lại nhìn lá cờ ba góc đỏ tươi cắm trên cây cột bay phất phơ theo chiều gió.

Lão nói :

- Phải, chúng tôi đã thấy rõ Huyết Kỳ lệnh rồi, nhưng đến như Hộ pháp Lôi Thanh Minh mà cũng ra mặt, thật là một việc quá bất ngờ.

Hộ pháp Lôi Thanh Minh trề môi ra vẻ khinh bỉ nói :

- Không thả hấn ra còn chờ cái gì nữa?

Thật là một giọng nói phách lối của kẻ bề trên, khiến cho Lãnh Diện Phi Hồ nổi giận, nhưng lão cố nén lòng lạnh lùng cười nhạt rồi nói :

- Lôi hộ pháp! Tại hạ không được lừng danh như các hạ, nhưng cũng không phải là đứa bé ba tuổi. Thật tình chúng tôi đã ăn trên ba mươi năm cơm giang hồ rồi ă!

Lôi Thanh Minh trợn đôi mắt nẩy lửa hét :

- Câm miệng! Chúng bây muốn đôi co với ta sao?

Dứt lời, lão vùng thiết táng ra kêu “xẹt xẹt” rồi xoay tròn kêu “vo vo” tức thì thiết táng toa? ra một khoảng hào quang xanh rợn người.

Đây là một thứ khí giới vô cùng lợi hại khiến cho Lôi Thanh Minh được thành danh trên giang hồ.

Thiết tán loáng ra hào quang mỗi lúc một lan dần rồi tạo nên một luồng kinh phong dữ dội.

Tuyết Sơn Đà Duyên sợ hãi vội buông tay nhảy ra ngoài hơn một trượng và la lớn :

- Ra tay như thế là trái lễ quá!

Lãnh Diện Phi Hồ cũng không chịu nổi đành buông tay nhảy xéo ra ngoài hét :

- Ô! Lại muốn dùng độc thủ để bắt nạt người à!

Lôi Thanh Minh từ trên tảng đá bay vụt xuống lều đưa tay vịn trên vai Cừu Thiên Hiệp nói :

- Hãy đứng đây chờ ta một lát để ta đánh đuổi hai thằng quỷ này đi.

Dứt lời lão trợn đôi mắt nổ lửa và phóng tới tay vung thiết tăng, ánh hào quang lại tỏa ra và cuốn tới một luồng kinh lực phi thường.

Lão hét lớn :

- Hãy nộp mạng đây!

Vừa dứt tiếng hét, một tiếng rú thất thanh vang lên chưa thấy lão ra tay như thế nào, thân mình của Lãnh Diện Phi Hồ đã bắn tung lên cao hơn hai trượng rồi rớt “bịch” xuống đất. Toàn thân đều bị lũng lỗ máu tuông lai láng chết ngay lập tức.

Tuyết Sơn Đà Duyên thấy thế cả kinh hãi rống lên một tiếng rồi bỏ chạy như bay, chỉ trong nháy mắt đã mất dạng Lôi Thanh Minh không rượt theo.

Lão lẩm bẩm :

- Đồ vô dụng! Chịu không nổi một chiêu của ta, một mạng đã chót toi, còn một mạng chạy dài.. Hạ. hạ.

Dứt lời, lão xếp thiết tăng lại rồi từ từ bước tới bên Cừu Thiên Hiệp giơ bàn tay to lớn như cánh quạt ra rồi quát lớn :

- Đưa đây, mau!

7. Song Lệnh Giao Hoan

Cừu Thiên Hiệp tuy bị đối phương dùng công lực rợn người áp đảo, nhưng chàng không chút sợ hãi. Có lẽ đứng trước một võ lâm cao thủ hùng tâm của chàng lại càng tăng lên.

Vì vậy, chàng chỉ lùi lại nửa bước rồi cất giọng cười khoái chí, nói :

- Làm gì mà hồ đồ thế?

Sắc mặt Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh bỗng dưng trầm lại trước thái độ kiêu hùng của chú bé.

Lão nói :

- Bộ thiên tàng thiết bảo khí thư của bốn giáo đâu?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, ngạo nghễ nói :

- Thiết thư của quý giáo tại sao lại đến đây đòi tôi?

Lôi Thanh Minh cau đôi mày rậm, ngược mặt cười ha hả, giọng cười như hăm dọa, như thịnh thị. Lão chỉ vào thi thể nát bấy của Lãnh Diện Phi Hồ nằm trên đồng đá và nói :

- Thằng nhỏ! Mày có thấy cái gì đấy không?

Cừu Thiên Hiệp cũng nhướn đôi mày kiêu lên, thần thái vẫn trầm lặng đáp :

- Ồ! Chẳng lẽ ai cũng yếu đuối như thế cả hay sao. Đến như Tuyết Sơn Đà Duyên.. còn chưa..

Câu nói của chàng chưa dứt thì Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh đã rống to lên :

- Thằng bé to gan!

Vốn là một kẻ nóng tính Lôi Thanh Minh không làm sao kiên nhẫn được nữa.

Thấy không còn cách nào hơn là chiến đấu, Cừu Thiên Hiệp mím môi lại, đôi mắt sáng quắc, thò tay vào bụng rút ra một cây đoản kiếm, rồi trầm giọng nói :

- Đừng quá phách lối! Hãy xuất thủ đi...

Lôi Thanh Minh chưa từng thấy một đứa bé cao ngạo như vậy, lão bất giác rú lên một tràng cười lạnh như tuyết đổ, và nói :

- Khờ khạo như người chầy chửa biết được trời cao đất rộng đến đâu. Người có thể tưởng tượng được cây thiết táng của ta lợi hại đến bậc nào không?

Cừu Thiên Hiệp bước tới một bước nhấp nháy đôi mắt đáp :

- Chắc người cũng chưa được biết cây đoản kiếm của ta lợi hại đến bậc nào?

Lôi Thanh Minh giận đến điên người, mặt mày tái ngắt, lão cười điên dại và có cảm tưởng trước mặt lão mọi người đều điên cuồng cả.

- Hạ. hạ. hạ. ha!

Cười một lúc dường như đã thỏa mãn lòng tự phụ. Lôi Thanh Minh bỗng nhiên lắc đôi vai một cái, cây thiết táng trên tay lão vương ra, tức thì một luồng kinh phong ồ ạt ép tới Cừu Thiên Hiệp như sóng gào gió táp.

Quả thật không phải tay vừa! Lão chỉ vũ động cây thiết táng mà công lực phát ra thế ấy thì trên giang hồ ai dám khinh lão?

Thế mà Cừu Thiên Hiệp vẫn thản nhiên, chú bé gan dạ này thật hiếm có. Chàng tung cây đoản kiếm lên! Cây kiếm chàng cụt lùn và yếu ớt! Tuy nhiên, chàng đã học qua bốn thế kiếm trong “Thường Thắng bát kiếm” trên cuốn “Thiết thư” nên tay chàng vừa vung ra thì một đạo kiếm quang phát hiện.

Chàng hét lớn :

- Hãy tiếp chiêu!

Kiên Dương Táng có coi chàng ra gì, lão vung thiết táng quét qua một cái rồi lớn tiếng nói :

-Ồ! Đừng làm trò múa rối! Cây đoản kiếm xắt thịt trâu ấy mà cũng đem ra múa máy trước mắt tạ Bồn hộ pháp nhường cho mi công trước mười chiêu cũng chẳng ăn thua gì.

Thật là một điều lắm lần!

“Thường Thắng bát kiếm” là một kiếm học đệ nhất võ lâm, được lưu truyền hàng mấy thế kỷ. Trong đó có tám chiêu, nhưng Cừu Thiên Hiệp mới chỉ học lóm qua được có bốn chiêu mà thôi.

Mặc dù vậy với sức thông minh của Cừu Thiên Hiệp, chàng đã lãnh hội được, và còn có thể sử dụng bốn chiêu thức ấy theo ý muốn không hề ngưng ngập.

Vì vậy, tiếng nói của Lôi Thanh Minh vừa dứt thì Cừu Thiên Hiệp đã hét lên một tiếng.

Chỉ thấy mũi kiếm chàng vừa vung lên thì hàng trăm luồng hàn tinh phát xuất, gió lông vũ vù. Lôi Thanh Minh cảm thấy như hàng trăm mũi kiếm cùng một lượt điểm vào các đại huyệt của ông ta vậy!

Một việc quá bất ngờ! Một thằng con nít lại có thể sử dụng kiếm pháp phi thường chưa từng thấy như vậy?

Mắt lão tái ngắt, lão đưa cây thiết táng lên ngăn lại.

Nhưng một tiếng “keng” phát ra, lão bị cây đoản kiếm đánh văng ra xa ba trượng.

May thay, Cừu Thiên Hiệp chỉ đánh ra một chiêu rồi dừng tay không đánh nữa.

Chàng cất tiếng cười ha hả, nói :

- Lão quái, mới một chiêu mà chịu không nổi thì đừng phách lối đòi đến mười chiêu.

Lôi Thanh Minh đứng sững như một pho tượng trước một đứa bé oai hùng.

Thật ra, cây thiết táng của Lôi Thanh Minh thuở nay đã đứng vào hàng vô địch.

Dù cho một võ lâm cao thủ cũng chưa chắt trong mười chiêu mà có thể đánh bật cây thiết táng của lão ra ngoài được, huống hồ cây đoản kiếm yếu ớt của chú bé kia!

Thế mà sự việc đã ra ngoài trí tưởng tượng của lão thì bảo sao lão khỏi kinh ngạc.

Trái lại, Thiên Hiệp đẩy được cây thiết táng của lão ra vừa mừng vừa thích chí.

Mừng là vì chàng đã có đủ sức đương đầu với một võ lâm cao thủ, thích chí là vì chàng sử dụng được môn võ mà chàng mới học qua.

Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh đứng nhìn chàng một lúc mặt đỏ gay, hàm râu rung chuyển vì giận dữ, đôi mắt xéch ngược lên. Là một kẻ đã từng vang danh trong võ lâm thì thà chết chứ đâu được phép chịu nhục.

Lão nghiêng răng hét như sấm :

- Thăng nhỏ! Mi là đồ đệ của ma đạo nào, hãy đỡ lấy chiêu của ta đây.

Cây thiết táng vừa lướt đến, tức thì một luồng gió tạt ra như một lượng sóng thần đẩy vào bờ vậy. Ba mươi sáu cây cốt sắt xung quanh cũng đồng thời tung ra một lượt xoe tròn như một cây lọng, hợp thành ba mươi sáu mũi đao, bắn thẳng vào mình đối phương.

Thật là một thứ vũ khí lạ đời!

Cừu Thiên Hiệp lại một lần nữa vung đoản kiếm, thực hiện chiêu thế trong “Thường Thắng bát kiếm”. Hàng trăm mũi tinh quang lại loáng ra, đánh bật cây thiết táng của Lôi Thanh Minh trở về!

“Keng”!

Rầm! Rầm! Rầm!

Một tiếng động vang tai, tiếp theo mấy tiếng dội kinh khủng!

Thì ra, Lôi Thanh Minh đã nộ khí đánh nhằm một chiếc cột lều, làm cho mái ngói sập xuống, gạch đá đổ tung xuống, cát bụi bay ngợp trời.

Cừu Thiên Hiệp kịp thời dùng thuật khinh công lướt mình ra ngoài ba trượng. Tuy nhiên những gạch đá vụn vẫn còn bay tung vào người chàng.

Kiều Dương Táng không ngờ thân pháp của Cừu Thiên Hiệp lại lạ đến mức ấy!

Lão toan phóng mình theo nhưng không còn kịp nữa, một cây kèo nhà đã sập xuống đánh toạc vào vai trái của lão.

Lão rống lên một tiếng, đưa cây thiết táng lên đỡ.

May nhờ thiết táng là thứ vũ khí hạng nặng, và lão lại có sức nội công ghê hồn nên mới đánh bật được cây kèo nhà ấy.

Lão vội thu mình nhảy ra ngoài, râu tóc áo quần đều dính đầy bụi cát.

Bị đánh hụt, lại làm sập mái nhà suýt vong mạng, lão nổi giận gầm lên như hổ dữ :

- Thăng con nít! Hãy nạp mạng đây!

Vừa nói lão vừa giơ cây thiết táng lên trông rất khủng khiếp!

Cừu Thiên Hiệp chỉ dùng có một thế kiếm mà hai lần đẩy lui được Lôi Thanh Minh, chàng vui mừng tiến tới, nói :

- Lão quái! Đừng trách tôi! Vì lão quái áp bức tôi quá nên buộc lòng tôi phải sử dụng võ lực đó.

Lôi Thanh Minh bây giờ cơn tức giận đã như điên lên, lão không cần nói phải trái gì nữa vung thiết táng đánh tới.

Cừu Thiên Hiệp lại ra tay! Chàng múa đoản kiếm vun vút. Cứ một chiêu kiếm của chàng là chàng đẩy lui Lôi Thanh Minh lại ba bước.

Chàng liên tiếp đánh bốn chiêu. Lôi Thanh Minh tối cả mặt mày như không còn biết đường nào đỡ nữa.

Muôn nghìn ánh kiếm bao phủ lấy ông ta làm cho cây thiết táng, một vũ khí lợi hại dường ấy mà cũng phải hóa ra vô dụng.

Cừu Thiên Hiệp đánh đủ bốn chiêu kiếm thì đã ép Lôi Thanh Minh lùi ra mười hai bước dài, và làm cho tay chân của Lôi Thanh Minh rối loạn.

Nhưng khổ thay, chàng chỉ mới học được có bốn chiêu, đến chiêu thứ năm thì bỗng tay chàng yếu xìu, bị cây thiết táng của lão quái đánh bật trở lại.

Biết tài nghệ mình chỉ chừng đó, Cừu Thiên Hiệp không dại gì để cho đối phương biết được sở đoản của chàng, nên chàng vội dừng tay lùi lại, cao giọng nói :

- Thế nào! Lão quái! Người còn dám đòi “Thiết thư” nữa không?

Kiều Dương Táng Lôi Thanh Minh không những là nhận vật số một trong Huyết Quan giáo, chỉ thua có vị Giáo chủ mà thôi, lão còn là một võ lâm cao thủ trong giang hồ tên tuổi ai cũng biết.

Bởi vậy, lão không thể nào chịu nổi giọng nói khích lệ của Cừu Thiên Hiệp được.

Lão dậm chân ré lên :

- Thằng tiểu quỷ! Ai dạy mi ăn nói ngạo nghễ như thế. Lão phu không giết được mi thì chịu chết chứ không chịu nhục.

Cừu Thiên Hiệp cố cùng lời khích làm cho lão giận dữ để lão mất bình tĩnh hầu tìm cách thoát thân vì chàng đoán biết với bốn chiêu kiếm của chàng chưa thể nào hạ lão được.

Chàng tiến tới, và bắt đầu trở lại bằng chiêu thứ nhất ép Lôi Thanh Minh quay tròn như một con vục.

Tuy vậy chàng cũng chỉ đánh đến chiêu thứ tư rồi lùi lại, và bắt đầu bằng chiêu thứ nhất nữa.

Lúc này Kiêu Dương Táng đã quen với thể kiếm kỳ diệu của chàng. Vì tuy là một võ lâm cao thủ, dầu cho những chiêu thế độc hại đến đâu mà chỉ dùng mãi thì tất ông ta phải khám phá được cái bí quyết bên trong mà tránh né.

Ấy vậy, qua một lúc giao tranh Lôi Thanh Minh không còn sợ sệt nữa, tuy ông ta vẫn phải thối lui.

Đợi cho Cừu Thiên Hiệp đánh qua một loạt hết bốn chiêu, lão mới vểnh râu lên hét :

- Tiểu quỷ! Người định dùng mãi bốn chiêu kiếm ấy để nhát ta sao?

Tuy la hét vang trời mà lão vẫn sợ sệt không dám tiến tới.

Cừu Thiên Hiệp thấy nguy, vì nếu cứ như thế đánh mãi chẳng khác nào đem chiêu thuật của mình cho đối phương nghiên cứu.

Chàng giả vờ đổi cách, tung đoản kiếm ra trước mặt rạch bảy một chiêu lòn đối phương.

Nhưng khổ thay ngoài bốn chiêu kiếm trong “Thiết thư” thì những võ học của chàng đã thụ giáo nơi Nhiệm Tử Huệ toàn là những đồ bỏ.

Chàng vừa vung tay lên thì đã bị cây thiết táng của Lôi Thanh Minh ép tới, sức gió ào ạt, làm cho cây đoản kiếm của chàng muốn vụt ra khỏi tay.

Keng!

Cây đoản kiếm trong tay Cừu Thiên Hiệp bị thất thủ. Chàng không còn cách nào sử dụng được nữa.

Cây thiết táng của đối phương đã khóa chặt thanh kiếm của chàng, và đưa ngay giữa ngực như sắp đâm thủng con tim chàng.

Cừu Thiên Hiệp toát mồ hôi lạnh, dưng trăn trăn không dám nhúc nhích.

Lôi Thanh Minh ngửa mặt lên trời cười đắc ý :

- Tiểu quỷ! Người còn dám phách lối với lão phu nữa không? Hãy mau lấy “Thiết thư” trao ra!

Cừu Thiên Hiệp tuy bị bại, nhưng vẫn không kém khí phách. Chàng nẩy ngực ra trước hứng lấy mũi thiết táng và nói :

Muốn lấy “Thiết thư” thì cứ việc hủy mạng tôi trước đã.

Lôi Thanh Minh đỏ mặt :

- Tại sao ngươi ương ngạnh đến thế?
- Tôi chẳng bao giờ chịu để ai bức hiếp.
- Nhưng ngươi không còn đủ sức bảo vệ Thiết thư nữa?
- Nhưng tôi chưa chết thì quyết không để cho ai xâm phạm đến nó.

Lôi Thanh Minh “hừ” lên một tiếng lớn :

- Thằng nhỏ! Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi sao?

Đôi mắt lão lóe ra hai luồng hung quang sáng rực. Đôi tay lão vừa nhếch lên, toan cầm thiết táng đâm vào ngực Cửu Thiên Hiệp thì bỗng dưng xa có tiếng “lộp bộp” làm cho lão dừng tay quay đầu lại.

Tiếng “lộp bộp” từ xa vang lại chính là tiếng vó ngựa nện trên đường đá.

Một con ngựa như tuyết, đang trường mình phi nhanh về phía đấu trường.

Trên lưng con bạch mã lại có một thiếu phụ, mặc xiêm y trắng toát lướt gió như một vùng mây bạc.

Tiếng thiếu phụ ngồi trên lưng ngựa hét lạnh lạnh như ngọc rót :

- Hãy dừng tay! Chớ làm bậy!

Âm thanh nàng vừa dứt thì con bạch mã đã dừng vó trước mặt hai người.

Người đàn bà áo trắng từ trên ngựa phóng mình xuống, phơi phới như một đóa hoa lìa cành lượn theo chiều gió.

Kiều Dương Tánh Lôi Thanh Minh trong thấy người đàn bà ấy vội thu thiết táng về, và cung kính cúi đầu thủ lễ :

- Té ra là Phó giáo chủ! Tại hạ thất lễ không kịp nghênh đón.

Thiếu phụ áo trắng nhếch đôi môi đỏ mọng nói :

- Hộ pháp chớ quá lễ nghi! Xin cho biết tại sao lại có chuyện xảy ra nơi đây?

Lôi Thanh Minh tung mình chạy đến nơi cây cột bị ngã sụp lúc nãy, lấy cây cờ tam giác nhỏ đỏ tươi, cầm nơi tay, rồi cung kính đáp lời :

- Tại hạ theo lệnh của Giáo chủ đến Phi Lai sơn trang để tìm lại “Thiết thư” không ngờ nơi đó không có ai cả. Trên đường đi, tại hạ lại nghe tin Thiết thư lọt vào tay thiếu niên này, vì vậy mới có việc chạm trán nơi đây.

Bạch Y thiếu phụ mỉm cười nói :

- À! Thế thì việc đòi lại Thiết thư xin Hộ pháp giao lại trách nhiệm cho tôi.

Dứt lời, nàng khoác tay áo một cái ra lệnh cho Lôi Thanh Minh trở về.

Lôi Thanh Minh ngấp ngừng, đưa cây tam giác kỳ lên, màu cờ đỏ rực phất phơ trước gió, lão nói :

- Thưa Phó giáo chủ, tại hạ tuân hành theo Huyết Kỳ lệnh, việc này...

Bạch Y mỹ nữ, nhướn đôi mày liễu lên, làn thu thủy nổi sóng như bất bình, như tức giận. Nàng đưa tay lên mái tóc, rút mau đóa hoa hồng thiết chạm trổ rất tinh vi, ném đến trước mặt Lôi Thanh Minh và nói :

- Giữ lấy vật ấy!

Không nghe một tiếng động nào, thế mà cuống đóa hoa hồng đó lại cắm vào đồng đá trông rất kỳ quái.

Cửu Thiên Hiệp bất giác sững sờ, chàng buộc miệng khen thầm :

-Ồ! Nội lực quá mức uyên thâm!

Kiều Dương Tánh Lôi Thanh Minh nhìn sững đóa hoa hồng một cái, rồi lễ phép nói :

- Phó giáo chủ! Việc “Thiết thư” này không phải việc nhỏ..

Bạch Y nữ trên mặt thoáng qua nét giận dữ, hai lần mi nhún lên nhún xuống, đôi môi mím chặt.

Nàng trầm giọng bảo :

- Hộ pháp là một môn hạ có chức vị lớn nhất trong bốn giáo, lẽ nào không hiểu quyền lực của “Song Lệnh giáo”.

Lôi Thanh Minh nghe đến ba tiếng “Song Lệnh giáo” mặt biến đổi. Ông ta lùi lại ba bước rồi cong mình xuống nói :

- Tại hạ làm sao không biết “Song Lệnh giáo” chỉ vì việc này...

Bạch Y mỹ nữ tức giận, không đợi lão nói dứt câu, hét :

- Nếu người đã biết thì nên chiếu theo lệnh mà hành sự, còn đợi ta giải thích nữa sao?

Lôi Thanh Minh cúi mặt ú ớ nói :

- Thưa Phó giáo chủ..

Bạch Y mỹ nữ “hừ” một tiếng :

- Hộ pháp! Người coi quyền lực của Phó giáo chủ không ra gì cả!

Vừa dứt lời thì “set” một tiếng. Bạch Y mỹ nữ với tay ra sau lưng rút ruột cây kiếm lưỡi dài bảy tấc, đưa ra phía trước mặt, kiếm quang chói lòa, khí thế của nàng trông uy dũng vô cùng.

Lôi Thanh Minh liền quăng cây thiết táng của ông ta đang cầm trên tay xuống đất cách ra ba trượng, và nói hối hả :

- Thưa.. thưa Phó giáo chủ, môn hạ không dám sai lệnh!

Tiếp đó, lão lại cúi đầu đưa cây tam giác huyết kỳ lên khỏi đầu và đọc mấy câu giáo lệnh :

Huyết quan lệnh kỳ hoa hồng hoa,

Hồng hoa lệnh xuất thiên tiên ải!

Úy động giang hộ song mệnh hội.

Mãn thiên phong vũ vân hà!

Sau khi đọc xong bốn câu giáo lệnh của Huyết Quan giáo, lão lại xoay người bước tới đồng đá, lễ mễ nhặt đóa hoa hồng lên, một tay nâng “Tam Giác kỳ” một tay nâng “Hong Hoa lệnh” đưa cao khỏi đầu, từ từ bước tới trước mặt Bạch Y mỹ nữ, và nói lớn :

- Huyết Quan giáo chủ hạ bộ pháp Lôi Thanh Minh xin trao Phó giáo chủ Huyết Kỳ lệnh.

Bạch Y mỹ nữ đưa tay đỡ lấy cây tam giác kỳ, và nói :

- Tham lệnh!

Lôi Thanh Minh lại cất cây Hồng hoa lệnh vào bọc rồi cúi mình lui lại ba bước, đưa mắt liếc xéo Cừu Thiên Hiệp một cái tỏ ra căm tức vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp mới bước chân vào giang hồ, đối với luật lệ các bang hội võ lâm chàng đều mù tịt.

Tuy nhiên, sự việc vừa diễn biến trước mặt chàng làm cho chàng hứng thú không ít.

Chàng không nghĩ đến an nguy hiện tại của sinh mạng chàng, mà chàng cứ đứng nhìn sững.

Bạch Y mỹ nữ nói với Lôi Thanh Minh :

- Lôi hộ pháp! Phiên người thuận đường đưa con bạch mã của ta về Huyết Quan giáo luôn một thể.

Câu nói ấy như một mệnh lệnh buộc Lôi Thanh Minh phải trở về ngay!

Hai lỗ mũi trâu của lão Lôi Thanh Minh cử động mấy cái như uất lòng, và đôi mắt xéch của lão từ từ đưa về phía con bạch mã đang đứng.

Rồi lão búng nhẹ đôi chân một cái, toàn thân lão đã phóng lên cao, bay thẳng lên lưng con tuần mã, cách xa năm trượng.

Cứ như thân pháp của lão, dù là cao thủ võ lâm cũng phải lắc đầu khen ngợi.

Trước khi ra cương cho tuần mã cất vó, lão còn nhìn Cừu Thiên Hiệp, dùng giọng mũi “hứ” một tiếng thật dài và thật kêu để trút vào chàng những gì cảm phần đang tràn ngập trong lòng lão.

Tuần mã lướt trên mặt cỏ như một vùng mây trắng trôi theo gió. Phút chốc, người ngựa đã mất dạng.

Bấy giờ Bạch Y mỹ nữ mới cử động. Nàng nhẹ bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp nói :

- Thiếu hiệp! Người nhìn gì mà sững sờ như vậy. Có phải vừa rồi người bị cây thiết táng của hần áp đảo đến loạn trí đi chăng?

Cừu Thiên Hiệp đang sững sờ trông theo bóng ngựa, nghe nói bỗng giật mình quay lại trở mắt nhìn Bạch Y mỹ nữ.

Chàng hồi giờ chưa từng nói chuyện với đàn bà ở nơi hoang vắng, mà trước đây chàng lại chạm phải thái độ dâm dục của Ngô hiệp yêu đào Hồ Mỹ Dung, nên hiện giờ đối với đàn bà chàng có một thành kiến chán ghét.

Vì vậy chàng mỉm một nụ cười nhạt nói :

- Buồn cười quá!

Bạch Y mỹ nữ không để ý đến thái độ của chàng mà chỉ ngập ngừng hỏi :

- Ô! Lạ thật! Nghe nói Thiết thư đã bị Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ đoạt rồi, tại sao lại về tay thiếu hiệp.

Nàng nhắc đến tên Hùng Phong Nhiệm Tử Huệ làm cho Cừu Thiên Hiệp sực nhớ đến thân thể hiện tại của chàng.

Chàng tự nhủ :

- Nhiệm Tử Huệ là người thù của mình, cầm giữ mình để báo oán, còn mỹ phụ này lại là Phó giáo chủ Huyết Quan giáo, cũng lại là kẻ thù của mình nữa. Cứ như lời của Hữu Sơn nhị quỷ nói thì Huyết Quan giáo cũng muốn bắt mình để trả mối thù truyền kiếp. Như vậy mình phải cẩn thận, không nên làm lời dụ hoặc.

Chàng mím môi đáp :

- Cô nương không cần tìm hiểu đến việc ấy?

Bạch Y mỹ nữ nhìn chàng :

- Hừ! Thiếu hiệp quá phách lối rồi! Thiếu hiệp có thể cho tôi biết danh hiệu không?

Cừu Thiên Hiệp đáp ngay :

- Có gì phải giấu! Cừu Thiên Hiệp là tên họ của tôi đấy.

Bạch Y mỹ nữ đôi mắt đăm chiêu qua một phút suy tư nàng tự nhủ :

- Việc này hơi lạ! Theo ta biết thì Nhiệm Tử Huệ chưa hề nghe thành hôn với ai, vả lại lão ấy luyện về môn “Đồng Tử công” thì làm sao có con được? Theo lời đồn đãi của võ lâm giang hồ thì “Thiết thư” đã bị đứa con của lão đoạt lấy và đem đi, nếu phải là người này thì chàng cũng không là con của Nhiệm Tử Huệ đâu!

Lắm bầm một lúc, nàng bỗng buộc miệng nói :

- A! Tôi hiểu rồi! Thiên Hiệp là đệ tử của Nhiệm Tử Huệ?

Cừu Thiên Hiệp ngạo nghễ lắc đầu nói :

- Nhiệm Tử Huệ là kẻ thù của tôi.

Bạch Y mỹ nữ như đoán ra được một điều gì quan trọng, nàng gật gù nói :

- Phải rồi! Thế nghĩa là thiếu hiệp đã giết đệ tử của Nhiệm Tử Huệ mà lấy Thiết thư?

Câu nói này làm cho Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên. Mỹ nữ này là Phó giáo chủ của Huyết Quan giáo mà lại không rõ được lai lịch của chàng ư? Ồ, như vậy nàng đã tưởng chàng là môn hạ của một môn phái nào rồi!

Nghĩ như thế, chàng cũng không muốn cãi lại, lơ đãng đáp :

- Cô nương muốn nghĩ sao cũng được cả. Còn việc cô muốn lừa phỉnh tôi để lấy Thiết thư thì nhất định không thể được.

Thái độ lạnh nhạt, kiêu hãnh của Cừu Thiên Hiệp làm cho mỹ nhân khó chịu không ít. Nàng toan hỏi nữa thì Cừu Thiên Hiệp đã quay mình bỏ xuống núi.

Mỹ nữ lại cố nhịn nhục, nổi gót đuổi theo sau, và hỏi :

- Thiếu hiệp! Tôi muốn hỏi thiếu hiệp đồng bọn của thiếu hiệp đâu?

Cừu Thiên Hiệp lộ vẻ bức tức, quay lại đáp :

- Đồng bạn! Tôi có ai là đồng bạn đâu?

Đôi má mỹ nữ lúm hai đồng tiền duyên dáng, tuy nhiên, trong nụ cười duyên dáng mà lại chứa đựng một cái gì bất mãn không vui.

Nàng nói tiếp :

- Cừu Thiên Hiệp. Tôi có cảm tưởng Thiếu hiệp là kẻ khí phách, thật thà, ngờ đâu Thiếu hiệp cũng là kẻ dối gạt.

Cừu Thiên Hiệp chạm tự ái, gắt :

- Tôi chưa bao giờ dối gạt ai một điều gì cả.

Mỹ nữ được lời vội hỏi tiếp :

- A! Nếu vậy đêm vừa rồi ai đã thương ba người trong số Ngũ quý, và xẻo tai lão tam quý.

- Việc đó..

Cừu Thiên Hiệp lúng túng không biết trả lời ra sao cả.

Mỹ nữ cười khúc khích :

- Thế thì thiếu hiệp bảo là không có đồng bạn sao được.

Bị lâm vào chỗ bí không thể nói ra được, Cừu Thiên Hiệp vùng vằng giận dữ :

- Cừu Thiên Hiệp này không biết gì về việc đó cả. Tôi phải đi thôi.

Dứt lời, chàng sử dụng “Lôi Hành cửu chuyển”, phóng người lẹ đi như gió, bắn thẳng ra ngoài sườn núi đá.

Bạch Y mỹ nữ không ngờ bất thần chàng lại vụt đi như vậy, gọi lớn :

- Hãy khoan đi đã, tôi còn nhiều chuyện nói với thiếu hiệp mà!

Nhưng “Lôi Hành cửu chuyển” là môn pháp khinh công tuyệt thế. Chỉ chớp mắt, thân hình Cừu Thiên Hiệp như một vệt khói đã đi ra ngoài hai mươi trượng rồi.

Bạch Y mỹ nữ tức giận mím môi nói :

- Ồ! Ta phải đuổi theo người mới được!

Nàng phất tay áo một cái, thân hình nàng cũng lướt nhanh trên đọt cỏ như một làn mây bạc cuốn trôi.

Cừu Thiên Hiệp giở ra môn khinh thân “Lôi Hành cửu chuyển” đi vun vút, mặc dầu mỹ nữ có một thân pháp tuyệt học nhưng cũng không sao theo kịp. Hai người vẫn cách xa nhau trên mười trượng.

Cừu Thiên Hiệp lại lựa các con đường hẻo lánh mà đi, nên rất mau.

Qua một lúc, trước mặt chàng xa xa đã nổi lên một bức thành trắng xóa.

Đó là thành Tương Dương!

Trời còn sớm, bên trong phố xá nhộn nhịp vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ thầm :

- Mỹ nữ cứ đuổi theo ta mãi, nếu ta không lợi dụng đám đông người mà lẩn tránh thì cũng khó thoát khỏi tầm mắt của nàng. Vả lại ta đã có ý định đêm nay nghỉ lại thành Tương Dương, như vậy cũng nên thừa cơ hội ấy.

Nghĩ như vậy, chàng phi thân tiến nhanh về phía cửa thành, ẩn lộn với đám dân chúng.

Quả nhiên như dự đoán của chàng, mỹ nữ không còn tìm thấy chàng đâu nữa.

Mừng rỡ, Cừu Thiên Hiệp rảo bước tìm một khách sạn thuê một phòng ngủ kín đáo.

Sau khi đã xếp đặt xong. Cừu Thiên Hiệp thầm nghĩ :

- Lâu nay nghe tiếng đồn Tương Dương thành là một nơi phồn hoa đô hội mà ta chưa có dịp để gót dạo chơi. Nay nhân dịp qua đây cũng nên nhàn du cho biết.

Nghĩ như vậy chàng tắm rửa, rồi khóa chặt cửa phòng đi ra ngoài dạo phố.

Nơi đây quả thật là chỗ đô hội anh tài, nhà cửa như úp phát, phố xá dầy dẫy, ngoài đường đủ hạng người sang hèn lịch lãm.

Chàng mãi mê đi từ phố này sang phố nọ mãi cho đến khi đèn phố sáng rực, chàng mới quay gót trở về phòng trọ.

Vì đêm qua chàng mất ngủ, nên đêm nay trời chưa khuya lắm chàng đã lên giường tĩnh tọa điều dưỡng.

Chàng hành công xong thì đã đến canh hai rồi. Tinh thần chàng bấy giờ rất khoan khoái và công lực dồi dào.

Tuy nhiên chàng mãi nghĩ đầu đầu, không sao ngủ được.

Bỗng nhiên, chàng chợt nhớ đến trách vụ của chàng. Từ đây đến Hạc Lang sơn có trên ngàn dặm, nếu công phu chàng không cao thâm tất cũng phải gặp nhiều trở ngại trong việc truy tầm song thân. Bằng chứng trong mấy ngày qua đã là một bài học khiến chàng lưu ý đến võ công.

Nghĩ như thế, chàng vội thò vào túi, móc quyển “Thiết thư” ra.

Trước mắt chàng, Thiết thư vẫn là mấy tấm sắt đen nhẵn. Tuy nhiên, hiện giờ chàng đã rõ cách sử dụng rồi.

Chàng bắt chước theo phương pháp của Kim Bích đầu đà Thái Linh Quan vận hành công lực, tập trung sức nón vào hai bàn tay nung đỏ Thiết thư.

Từ nhỏ đến giờ Cừu Thiên Hiệp theo Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tử Huệ chỉ học lấy công phu “tĩnh tọa” trong mười năm.

Mười năm công phu ấy tuy có hàm chứa một căn bản nội lực, song chỉ như là một giếng nước đọng, không dùng được gì, vì Nhiệm Tử Huệ có bao giờ dám truyền võ công cho chàng để chàng có thể sử dụng nội lực ấy.

Nay được thêm vào ba mươi năm tu vị nội công của Thái Linh Quan, và học qua vài chiêu thế kỳ ảo trong Thiết thư, những cái đó như một vầng ánh sáng chiếu thẳng vào chỗ thâm u đen tối, khiến cho tiềm lực nội công của chàng bỗng nhiên dâng cao, và tương lai của chàng sáng lạng.

Bấy giờ chàng lật Thiết thư để lên hai bàn tay, và vận tập công lực, đôi mắt chăm chú nhìn lên trang sách. Chàng biết, dù sao nội công chàng cũng chưa phải đã sung mãn, nếu có sử dụng được Thiết thư cũng chỉ trong chớp nhoáng là kiệt sức, bởi vậy chàng không dám tham lam, chỉ lật đến trang hai để học tiếp thế kiếm thứ năm và thứ sáu trong “Thường Thắng bát kiếm” mà thôi.

Tinh thần chàng đã tập trung quy nhất, nhiệt khí từ đan điền chuyển lên rồi phát ra hai lòng bàn tay.

Quả nhiên Thiết thư đổi màu, từ miếng sắt đen nhẵn đổi sang màu đỏ sậm, phát ra một luồng sáng.

Tiếp đó, từ từ biến thành màu đỏ tươi. Cả phòng sáng rực lên như ánh tường vân chiếu sáng.

Đôi mắt của Cừu Thiên Hiệp không hề lơ đãng. Chàng để ý xem những chữ vàng nối tiếp nhau nổi lên, và chàng chỉ chú trọng đọc từ chiêu thứ năm trở về sau trong “Thường Thắng bát kiếm”.

Chàng vừa đọc được hai chiêu thứ năm và thứ sáu thì nội lực của chàng đã yếu đi, và Thiết thư cũng mờ dần.

Giữa lúc đó, bỗng bên ngoài cửa sổ có một giọng nói thanh tao vọng vào :

- Gan to nhỉ! Dám cả gan đem Thiết thư ra mà sử dụng!

Lòng chàng bất giác rộn lên! Chàng vội thu hồi công lực, xếp Thiết thư lại rồi bước xuống giường.

Chẳng ngờ ngay lúc ấy lại có một giọng nói nữa, vang lên lạnh lạnh :

-Ồ! Chuyện này đâu có quan hệ gì đến người mà người xen vào!

Cả hai giọng nói đều là đàn bà.

Cừu Thiên Hiệp dứt vội Thiết thư vào bọc rồi ứng tiếng hỏi :

- Các người là ai vậy!

8. Thiên Nam Song Tinh

Bên ngoài không có tiếng đáp.

Chỉ nghe một tiếng gió đánh “tạt” một cái.

“Phụt!”

Với tiếng gió tạc ấy Cừu Thiên Hiệp đoán biết cả hai người đàn bà đều một loạt nhảy lên mái ngói.

Tuy không rõ hai người đó ai là bạn, ai là thù, song Thiên Hiệp không thể không lo lắng.

Chàng đưa tay đẩy cánh cửa sổ, rồi lòn người ra ngoài, đánh bật một cái, thân chàng đã bay ngược lên trên, chân chàng nhẹ nhàng đáp lên như một chiếc lá khô.

Chàng vừa chiêu dương xong nên tinh thần của chàng khỏe khoắn, nội công của chàng rào rạc khiến chàng lạnh lẽo vô cùng.

Lúc chàng đánh thoát lên mái ngói thì thấy bốn bề vắng tanh, không có tiếng động.

Đưa mắt nhìn về phía xa xa, ngoài hai chục trượng, chàng mới nhận ra có hai bóng người đuổi nhau như hai vệt khói mờ trong bóng tối âm u.

Đoán biết hai cái bóng đó là hai người đàn bà vừa đối thoại với nhau cạnh cửa sổ phòng ngủ của chàng, chàng liền cong mình lại định diễn ra thuật “khinh thân thần tốc” đuổi theo.

Nhưng rắc rối làm sao, chàng chưa kịp thoát đi thì từ phía đông lại có hai bóng đen khác phi thân về phía chàng.

Lối phi hành của hai người này cũng thần tốc không kém.

Chỉ loáng mắt, hai bóng đen lớn dần, và Cừu Thiên Hiệp nhận ra đó là hai hán tử trung niên.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, không ngờ nơi thành Tương Dương này trong lúc nửa khuya lại có nhiều cao thủ võ lâm xuất động như vậy?

Chàng vội lách mình núp vào bóng tối để dò xét hành động của hai người mới đến.

Chàng vừa núp xong thì hai người kia cũng đã đến cách chàng không bao xa.

Người đi trước là một quái nhân mình ốm như một bộ xương khô, đôi mắt sâu húp vào như hai cái lỗ. Tuy nhiên, hai cái lỗ sâu ấy lại chiếu ra hai luồng tinh quang sáng rực. Đằng sau lưng người đó có đeo lưng lẳng một cây trường kiếm.

Người đi sau, mặt vàng, bên trái có một vết sẹo đỏ như máu to bằng bàn tay, bên hông có quấn một sợi gân beo.

Cả hai đều có vẻ dè dặt, nên họ lần từng bước một, không phát ra một tiếng động nào.

Khi đến chỗ mái ngói, gần Cừu Thiên Hiệp núp, người cao ốm quay đầu lại khê hỏi đồng bọn :

- Quý hữu chắc chắn thằng bé ấy trú tại khách sạn này sao?

Người mặt vàng có vết sẹo đỏ ứng tiếng đáp ngay :

- Chính vậy! Lúc ấy tôi thấy rõ hắn đi dạo trên các đường phố rồi lên vào đây trú ngụ.

Người cao ốm nói :

- Thế thì chúng ta lục soát mấy căn phòng này, thế nào cũng phải gặp mặt hắn.

Vừa nói, hai người dắt tay nhau nhảy xuống sân khách sạn, tiến dần đến nơi căn phòng lúc nãy Cừu Thiên Hiệp vừa thoát ra.

Thiên Hiệp đứng trên cao nhìn xuống trông thấy rõ ràng từng cử động của hai người.

Họ rón rén đến bên cánh cửa sổ mà chàng vừa mở, cả hai đưa đầu vào.

Bỗng nhiên, cả hai đều giật mình, bắn người lùi ra ba bước mặt lơ lảo, liếc nhìn nhau một cái rồi đứng trân trân như hai con gà gổ.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, không hiểu việc gì đã xảy ra?

Tại sao họ vừa nhìn vào phòng ngủ của chàng lại thất kinh hồn vía như thế?

Đứng sững một lúc, hai người kia lại rón rén lui ra phía sân khách sạn, rồi đánh thoắt lên mái ngói.

Cả hai tiến dần đến bên chỗ chàng núp cách không bao xa, và họ tìm một bóng tối ẩn thân.

Lúc này Cừu Thiên Hiệp không trông thấy hai người kia nữa, nhưng vẫn nghe được tiếng của họ thăm thì trò chuyện.

Một người nói :

- Quý hữu trông thấy rõ chứ?

Có tiếng đáp lại :

- Sao lại không? Màu lục lóng lánh của chiếc “Tráng Đơn lệnh” cắm ngay ở cửa sổ ai mà không thấy?

Người kia lại thở dài than :

- Đêm nay chúng ta khó hành động rồi! Nếu chúng ta làm kinh động đến vị “sát tinh” đó thì chúng ta mất mạng ngay.

Người nọ ứng tiếng đáp :

- Tại Bảo Sơn mà chúng ta không đoạt được Thiết thư, để hắn mang ra khỏi Hoàng Hà thì còn khó khăn hơn nữa.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới biết hai nhân vật võ lâm này vì muốn cướp giật Thiết thư của chàng mà đến đây.

Bất giác lòng chàng cảm thấy tức giận không sao dần được nữa.

Ồ! Lại có kẻ theo rình rập để mưu đoạt lấy Thiết thư của chàng sao?

Chàng không thèm nghe hai người đàm đạo nữa.

Từ trong bóng tối, chàng phóng mình nhảy ra cất giọng nói :

- Cừu Thiên Hiệp ở đây, và Thiết thư cũng ở đây. Các người có giỏi thì tranh đoạt đi.

Thái độ ương ngạnh của chàng thiếu niên này thật đáng tức cười.

Tuy nhiên, sự việc xảy ra bất ngờ như vậy khiến cho hai người kia kinh khủng!

Chẳng hiểu vì sao, cả hai đều cong mình xuống van xin :

- Cô nương!.. Bẩm cô nương!.. Chúng tôi..

Cừu Thiên Hiệp nghe họ nói cũng không hiểu gì cả. Tại sao họ lại gọi chàng là cô nương?

Chàng nhể nhờ cao người lên, nhìn đối phương đang đứng sát vào nhau, mặt đầy vẻ sợ sệt, nói :

- Hừ! Ai là cô nương! Các người điên rồi sao! Hãy mở mắt mà nhìn kỹ xem ta là con trai hay con gái?

Bây giờ hai người kia như sức tỉnh, bốn mắt sáng quắc nhìn chàng chăm chăm một lúc.

Người cao ốm như bộ xương khô hét lên một tiếng nói :

- A! Té ra là người! Tốt lắm! Vậy thì người quả là đứa bé gan dạ chưa từng thấy.

Cừu Thiên Hiệp cười khúc khích :

- Ta không gan dạ gì cả nhưng quyết không có những hành động dè hèn, rình rập để mưu đoạt báu vật của kẻ khác.

Người mặt vàng có vết sẹo đỏ xen vào :

- Thiết thư của giang hồ, đâu phải của người. Kẻ nào đủ sức thì đoạt lấy nó.

Cừu Thiên Hiệp đồng dục nói :

- Được! Nếu các người đủ sức thì cứ đoạt lấy xem sao.

Giọng nói cứng rắn của một gã thiếu niên chưa từng góp mặt trên giang hồ, khiến cho hai người kia cũng lo sợ.

Họ nghĩ rằng :

- Thăng bé chưa ráo máu đầu, võ công dù cao diệu đến đâu cũng không thể ngạo nghễ như vậy. Có lẽ là một nhân vật lừng danh nào hiện đang theo phò hộ hắn là phải.

Nghĩ như thế cả hai đều mắt liếc về phía khách sạn có vẻ kinh sợ.

Cừu Thiên Hiệp nói :

- Các người cứ ra tay cướp đoạt đi.

Người cao ốm như bộ xương khô nói :

- Chúng ta ra ngoài thành nói chuyện.

Cừu Thiên Hiệp hỏi :

- Tại sao lại không giải quyết nơi đây?

Người mặt vàng có sẹo đỏ quất mắt nói :

- Nếu mi có gan thì cứ theo chúng ta mà đi, đừng hỏi lý do tại sao cả. Như thế mới gọi là anh hùng.

Cừu Thiên Hiệp vốn là kẻ tự cao tự đại, nên nghe câu nói ấy rất khó chịu. Chàng ứng tiếng đáp ngay :

- Đại trượng phu làm việc gì cũng sáng sủa không sợ ai bắt nạt cả. Nếu muốn thế các người cứ đi trước đi.

Hai người kia thấy Cừu Thiên Hiệp lắm kế của họ, cả hai mừng rỡ, coi như báu vật trong tay liền cất mình đi trước.

Cừu Thiên Hiệp nổi gót theo sau!

Kinh công của hai người kia không phải tầm thường, chỉ loáng mắt họ đã chuyển qua hơn mười nóc nhà rồi.

Cừu Thiên Hiệp cũng không chịu để đối phương khinh bỉ, chàng lắc đôi vai một cái, đã đuổi theo hai người kia bên gót.

Cả hai đều thoát ra khỏi khách sạn rẽ vào một khu rừng vắng, cách thành Tương Dương hai mươi dặm.

Lẽ ra nơi đây cũng có thể nói chuyện được rồi, nhưng hai người kia cứ tiến bước đi mãi vào rừng sâu.

Đêm khuya cảnh vắng, gió rít rạc rào khu rừng càng âm u tịch mịch trông rất dễ sợ.

Thế mà Cừu Thiên Hiệp không chút e dè!

Phải chăng vì chàng ỷ lại thuật phi hành và mấy thế kiếm mà chàng đã học được trong Thiết thư khiến cho chàng tự phụ?

Không! Cừu Thiên Hiệp là đứa bé gan dạ và liều lĩnh. Chàng tự tin ở lòng khẳng khái và trí thông minh của chàng. Chàng đoán biết võ công của chàng hiện nay không đến nỗi dễ cho giang hồ bắt nạt, chạm đến danh dự của chàng.

Khi đã tiến sâu vào một nơi hoàn toàn vắng lặng, người gầy ốm như bộ xương dừng chân quay đầu lại nhìn Cừu Thiên Hiệp, các gân mặt giật mấy cái trước khi hắt cất giọng the thé giới thiệu :

- Ta là Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng, còn người này là Châu Sa Quỷ Diện Vạn Thắng.

Chắc người cũng đã nghe danh khi nhỏ nhỏ của hai anh em ta rồi chứ?

Cừu Thiên Hiệp chỉ nhếch mép cười qua một cái rồi nói :

- Chưa! Ta chưa từng nghe qua những cái tên kỳ dị đó.

Vết sẹo đỏ của Châu Sa Quỷ Diện bỗng tím bầm lên, gã hét lớn :

- Tiểu tử! Tên tuổi của Thiên Nam song tinh mà mày chưa hề nghe qua, vậy thì mày là đứa ngốc tử lại dám lẫn lộn trên giang hồ sao?

Cừu Thiên Hiệp thản nhiên đáp :

- Ta hồi giờ không có ý định lẫn lộn trên giang hồ!

Châu Sa Quỷ Diện Vạn Thắng lại càng tức bực hơn, quai mồm hét như sấm :

- Thằng nhỏ! Mày lại dám dùng lời “xóc hông” với Vạn gia gia! Hừ! Ta coi bộ mày có số chết yếu rồi đấy.

Dứt lời, một tiếng “sét” vang lên, vòng dây gân nai quấn nơi lưng của gã tung ra, gã thuận tay quét một cái trên không như để hăm dọa.

Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng lướt mình tới chàng đôi mắt ra cản lại nói :

- Quý hữu! Hãy khoan! Chờ tôi hỏi nó vài câu đã. Chúng ta đã lòi được hẻm đến đây rồi thì không còn sợ hẻm chạy đi đâu nữa.

Tiếp đó, Sa Lượng lại quay qua nhìn Cừu Thiên Hiệp, hỏi :

- Có phải người hiện đi chung với một đồng bạn không?

Cừu Thiên Hiệp “hừ” một tiếng đáp :

- Hạ. ha! Ta không có ai là đồng bạn cả. Các người làm gì phải bận tâm điều ấy?

Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng cau mày suy nghĩ. Nhưng Châu Sa Quỷ Diện Vạn Thắng đã nhe răng cười hi hi, nói :

- Sa huynh! Thiết tưởng chúng ta hỏi hần điều ấy cũng bằng thừa. Hần là đứa con nít làm sao có thể đồng bạn của đóa hoa “Độc trang đơn” được?

Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng thấy lời nói của Châu Sa Quỷ Diện cũng có lý, nên khê gật đầu, rồi rút kiếm ra nghiêng răng hét lớn :

- Chúng ta nói thật cho người biết, từ Thiên Nam đến đây chúng ta chỉ vì quyền Thiết thư của người hiện bọc trong mình đó. Nếu biết điều, hãy đưa Thiết thư ra thì chúng ta tạm tha cho mạng sống.

Cừu Thiên Hiệp không ngờ chỉ vì một quyển Thiết thư mà trên đường đi của chàng lại gặp nhiều rắc rối như vậy, chàng nổi giận hét :

- Thì ta đã bảo chúng người nếu có tài thì cướp đoạt đi. Chẳng những ta không để mất Thiết thư mà còn lấy mạng chúng bay để làm gương cho những quân cướp khác.

Dứt lời, chàng không đợi cho Thiên Nam song tinh đánh trước, chàng xuất thủ, vận dụng đôi chưởng phát ra hai luồng kinh lực ép thẳng tới song tinh.

Cừu Thiên Hiệp tuy chưa tập luyện về công phu chưởng pháp, nhưng nhờ được lão đầu đà truyền cho ba mươi năm tu vi công lực, sức chưởng của chàng hiện giờ cũng không phải tầm thường.

Chưởng lực vừa phát động thì bụi cát tung lên, xoáy tròn, đánh tạt vào mặt song tinh.

Thiên Nam song tinh liền lách mình sang hai bên, chia chưởng phong ra làm hai, rồi tiến lên dùng trường kiếm và sợi gân nai cự chiến.

Công lực của song tinh quả thật phi phàm. Chúng vừa xuất thủ đã đánh bật luồng chưởng phong của Cừu Thiên Hiệp, và song song tiến tới ba bước.

Rồi trường kiếm và roi gân nai hợp lực nhau tấn công tới tấp.

Cừu Thiên Hiệp chỉ dùng tay không, không có vũ khí, tuy vậy nhờ hộ pháp “Lôi Hành cửu chuyển” mà chàng có thể né tránh được những đòn sát thủ tối độc của song tinh.

Đánh nhau được một lúc, Cừu Thiên Hiệp thiếu kinh nghiệm về giao đấu, nên bị song tinh áp đảo, chàng chỉ còn có nước né tránh không phản công được chưởng nào cả.

Bên kia, song tinh được thể càng trở tài thao túng. Roi gân nai và trường kiếm vũ động như gió táp mưa sa.

Châu Sa Quỷ Diện Vạn Thắng vận sức vào đan điền xuất ngón độc, hét lên :

- Nạp mạng!

Tiếng hét kịp theo một sức gió, roi gân nai nện ngang qua một đòn tường như kết thúc trận đấu.

Ngờ đâu, bộ pháp “Lôi Hành cửu chuyển” là một môn khinh thân ảo diệu phi thường.

Chỉ thấy Cừu Thiên Hiệp lách mình một cái, thân chàng đã bắn ra khỏi lằn roi của Châu Sa Quỷ Diện.

Gã này thấy đối phương thân pháp cao cường như vậy, lòng tự ái dâng tràn, gã lướt mình tới bồi thêm một roi nữa, trong lúc đối phương chân chưa kịp chấm đất.

Thật là một kẻ “tối độc chí nhân”.

Cừu Thiên Hiệp chưa từng gặp những nguy hiểm trên chiến trận như vậy, nên chàng thất kinh ré lên một tiếng, phóng mình nhảy lên cao và tránh được tầm roi của địch thủ.

Tuy nhiên, chàng lại chạm phải một cành liễu phát phơ gần đấy, khiến cho chàng đau điếng cả người.

Lanh trí, chàng với tay níu lấy cành liễu đu mình nhảy vọt lên!

Đầu roi da của Châu Sa Quỷ Diện liên tiếp quất mấy cái, nhưng người chàng đã ở trên cây liễu rất an toàn.

Bạch Cốt Âm Sát cầm trường kiếm toan phóng lên, ngờ đâu một cành liễu ném xuống ngay đầu Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng

Sa Lượng thất kinh, đưa đường kiếm chặt ngang qua một đường.

“Phụt!”

Cành cây liễu vừa ném xuống bị đứt tiện đi, chỉ còn lại một khoản dài hơn bảy thước, nhẵn nhụi, rơi “bịch” dưới đất.

Song tinh thấy Cừ Thiên Hiệp có vẻ hài hước, mặt hầm hầm phóng mình lên cây liễu quyết giết cho được chàng thì giữa lúc ấy, Cừ Thiên Hiệp đã từ trên đọt cây phóng xuống nhẹ nhàng như một chiếc lá khô.

Chàng reo lớn một tiếng :

- Hay quá!

Và chàng cúi mình lượm lấy cành liễu múa vun vút, nói lớn :

- Thiên Nam song tinh, hãy coi kiếm của ta đây!

Thiên Nam song tinh thấy Thiên Hiệp múa cành liễu mà gọi là “kiếm” bất giác cười lên một tràng dài.

Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng nói :

- Thăng nhỏ! Mày định làm trò hề trước cái chết của mày ư?

Dứt lời, song tinh lại kể roi người kiếm hiệp lực tấn công Cừ Thiên Hiệp tới tấp.

Bây giờ Cừ Thiên Hiệp được cành liễu trong tay khác nào cọp thêm vây. Chàng không dùng “Lôi Hành cửu chuyển” để tránh né nữa mà áp dụng chiêu thế “Thường Thắng bát kiếm” trong Thiết thư.

Chàng tun mình lên, vung cành liễu đánh thẳng vào tầm vũ khí của địch.

Chân sa quỷ diện thấy vậy cười lớn lên một tiếng, rồi quất đầu roi quăn thẳng vào cành liễu Cừ Thiên Hiệp.

Với lổi đánh này, Châu Sa Quỷ Diện cầm chắc ưu thế trong tay, nên gã hét to :

- Thăng nhỏ! Mày tự đi tìm lấy cái chết!

Tiếng hét gã chưa dứt, thì một tiếng “set” nổi lên!

Đầu cành liễu đã quất trên cánh tay của Châu Sa Quỷ Diện, làm cho cánh tay của gã tê cứng đi, và sợi roi gân nai bị cành liễu hất bay ra xa năm trượng, uốn éo trong không trung như một con rắn dài, rồi rơi xuống đất.

Châu Sa Quỷ Diện “á” lên một tiếng, bắn ra xa bảy thước, mặt biến sắc.

Trong lúc đó thì Bạch Cốt Âm Sát vung trường kiếm chém bổ qua một đường quyết chặt đứt cành liễu của Cừ Thiên Hiệp, cứu nguy cho đồng bọn, ngờ đâu kiếm hấn vừa vung lên thì hấn lại rú lên một tiếng, mặt biến sắc, nhảy lùi lại đằng sau như bị điện giật vậy.

Hấn đứng nhìn Cừ Thiên Hiệp trân trân như một pho tượng đá.

Về mặt kinh dị của hấn lại càng làm cho hấn xấu xí hơn, khiến cho Cừ Thiên Hiệp không thể nào nhịn cười được.

Sự việc xảy ra không những làm cho song tinh mất vía, mà ngay cả Cừ Thiên Hiệp cũng phải ngạc nhiên.

Chàng thâm nhũ :

- Ta chỉ đánh Châu Sa Quỷ Diện một chiêu trong “Thường Thắng bát kiếm” sao lại có thể làm cho cả hai cùng một lúc bị bắn ra như vậy. Hay là chúng thấy thế kiếm của ta quá lợi hại nên khùng khiếp đi chăng.

Dù sao, đã thắng được địch thủ một chiêu, chàng đại gí không nhân cơ hội kết thúc trận đấu.

Chàng tung mình nhảy tới, vung cành liễu áp dụng thế kiếm thứ hai, đâm bổ vào Châu Sa Quỷ Diện.

Châu Sa Quỷ Diện vừa mới tỉnh hồn lại đã thấy trước mắt bóng cành liễu loang loán đâm đến trước ngực. Lúc đó, gã tay không, roi gân nai mất rồi, không biết cách nào đối phó được nữa. Gã muốn lách mình né tránh, nhưng lại không kịp đánh phải đưa hai tay ra chụp lấy cành liễu của Cừu Thiên Hiệp.

Nào ngờ, Cừu Thiên Hiệp vận dụng thế kiếm trong “Thường Thắng thiết thư” uy mãnh vô biên.

Châu Sa Quỷ Diện Vạn Thắng rú lên một tiếng máu tươi bắn tung ra như mưa.

Tiếng rú của Châu Sa Quỷ Diện làm cho Bạch Cốt Âm Sát thất kinh hấn không còn tinh thần nào để đương cự với Cừu Thiên Hiệp nữa, vội tung mình nhảy đến trước mặt Châu Sa Quỷ Diện hỏi :

- Vạn huynh! Sao vậy?

Vạn Thắng máu mếu nói như khóc :

- Sa huynh! Tay. của tôi..

Máu tươi nhuộm cả thân mình Vạn Thắng. Té ra đôi tay của gã đã bị cành liễu của Cừu Thiên Hiệp đập nát ra, chỉ còn là hai cục thịt lỏng thòng trông rất ghê rợn.

Thấy đồng bọn thảm hại như vậy, Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng nổi khùng, quay lại dùng trường kiếm đâm vào Cừu Thiên Hiệp tới tấp, miệng hét :

- Tiểu quỷ! Mi dùng loại ám khí nào mà hại bạn ta?

Cừu Thiên Hiệp cũng không ngờ thế kiếm của chàng mạnh đến như vậy. May mà cành liễu, chứ nếu thật là kiếm thật thì đôi tay của Châu Sa Quỷ Diện đã đứt lìa rồi chứ không phải đập xương mà nát thôi.

Thấy Bạch Cốt Âm Sát tính liều lĩnh, Cừu Thiên Hiệp hét lớn :

- To gan! Người cũng muốn bỏ mạng sao?

Bạch Cốt Âm Sát cố trả thù cho đồng bọn không kể gì nguy hiểm nữa, hấn một mặt xông vào đâm chém, buộc Cừu Thiên Hiệp phải vung cành liễu để nghênh chiến.

Chàng bước tới ba bước, đánh tạt ra một đòn, gài cây trường kiếm của đối phương lại.

Rồi chỉ trong loáng mắt mũi cành liễu đã đâm vào yếu huyệt trên cánh tay Bạch Cốt Âm Sát làm cho cánh tay hấn tê cứng đi trường kiếm rơi xuống đất.

Hấn thất kinh, rú lên một tiếng nhảy tránh ra đằng sau hơn bảy thước.

- Hay lắm! Kiếm pháp tuyệt trần!

Chàng ngạc nhiên vừa quay lại, đã thấy bóng một thiếu nữ màu lục xuất hiện.

Nàng nhẹ nhàng lướt tới, gót sen uyển chuyển tỏ ra một kẻ phong lưu đài các.

Cừu Thiên Hiệp giật nảy người, nhớ lại thiếu nữ áo xanh này đúng là người con gái mà trước đây chàng đã gọi lộn cửa. Chàng buộc miệng nói :

- Lại là cô nương?

Thiếu nữ áo xanh nhoẽn miệng cười tươi đáp ngay :

- Phải! Chính là tôi! Thiếu hiệp thật là một cao nhân không lộ chân tướng. Kiếm pháp như vậy trên đời ai còn bì kịp?

Cừu Thiên Hiệp bị thiếu nữ táng tưng mấy câu, bất giác đỏ mặt lên vì hổ thẹn.

Chàng thu cành liễu lại, lòng rất khó chịu khi phải dùng cành liễu thay cây kiếm trước mặt mọi người.

Lục Y thiếu nữ như thông cảm, nhe hàm răng ngọc chứa thẹn cho chàng :

- Dùng kiếm bằng cây mà hạ được đối thủ còn hay hơn là dùng kiếm thép.

Cừu Thiên Hiệp tuy không đáp lời, nhưng vẻ mặt rất hài lòng với câu nói ấy.

Lục Y thiếu nữ lại quay về phía Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng cất giọng lạnh lùng nói :

- Thiên Nam song tinh vì đâu lại dám chường mặt vào Trung Nguyên mà tác yêu tác quái như vậy?

Bạch Cốt Âm Sát hình như rất sợ Lục Y thiếu nữ này, nên hấn rung giọng đáp :

- Thưa Hoa Quỷ lệnh chủ! Anh em chúng tôi sở dĩ đến đây là vì..

Thiếu nữ áo xanh không đợi hấn nói dứt lời, đôi mắt phát ra hai luồng tinh quang sáng rực, nàng hét to :

- Cám mồm! Ai cho chúng bây gọi là “Hoa Quỷ lệnh chủ”. Ta rất ghét người đời gọi ta bằng cái tên ấy. Tên ta là Bích Lệ Hồng sao các ngươi không gọi?

Bạch Cốt Âm Sát nghe hét, chân run cầm cập, đứng không vững :

- Xin lỗi Bích cô nương! Kẻ ngu dốt này không ngờ Bích cô nương đã có lệnh cấm như vậy. Chính chúng tôi cũng đã trông thấy “Trang Đơn lệnh” của cô nương rồi!

Câu nói này làm cho Cừu Thiên Hiệp sực nhớ lại câu chuyện song tinh đàm đạo lúc nãy ở trước phòng ngủ của chàng. Chàng buộc miệng nói :

- A! Té ra là cô nương! Tôi biết rồi!

Thiếu nữ áo xanh không hiểu Cừu Thiên Hiệp muốn nói gì cả, nàng mở to đôi mắt nhìn thẳng vào mắt chàng, hỏi :

- Sao thiếu hiệp biết tôi?

Không do dự, Cừu Thiên Hiệp đáp ngay :

- Phải! Người ta gọi cô nương là “Độc trang đơn” phải không?

Mặt Bích Lệ Hồng bỗng nhiên biến sắc và cả đến Bạch Cốt Âm Sát cũng giật nảy người lùi lại ba bước.

Cừu Thiên Hiệp trái lại ngơ ngác, không hiểu tại sao chàng nói ra cái tên “Độc trang đơn” lại làm cho thiếu nữ giận đến tái mặt, còn Bạch Cốt Âm Sát lại khiếp người như vậy?

Chàng liền hỏi thêm một câu nữa :

- Có phải như thế không? Tôi đoán không sai mà!

Bích Lệ Hồng lùi lại một bước, mím chặt đôi môi nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi :

- Việc đó ai nói cho ngươi biết?

Mặt Cừu Thiên Hiệp vẫn thản nhiên, vì chàng không hề hiểu sự việc bên trong có quan hệ thế nào cả.

Chàng chỉ vào mặt Châu Sa Quỷ Diện đang nằm mọp dưới đất, cách ngoài ba trượng nói :

- Lúc nãy chính hấn đã nói với Bạch Cốt Âm Sát như vậy.

Bạch Cốt Âm Sát Sa Lượng mặt tái mét như chàm đồ xua tay chối lia lia :

- Không, không! Chúng tôi có to gan lớn mật đến đâu, cũng không dám vô lễ như vậy. Xin Bích cô nương đừng nghe theo lời hấn.

Thiếu nữ áo lục từ từ bước đến trước mặt Châu Sa Quỷ Diện hai tay nắm chặt lại, tỏ ra giận dữ đến cực độ.

Nàng quát lớn :

- Hừ! Ngươi dám nhục mạ kẻ khác rồi giả chết nằm đó hay sao?

Bấy giờ Cừ Thiên Hiệp mới biết cái danh hiệu “Độc trang đơn” là danh hiệu giang hồ dùng để chỉ thiếu nữ áo lục là một thiếu nữ độc ác! Nếu không phải thế thì sao nàng lại giận dữ cho là đã nhục mạ nàng?

Châu Sa Quỷ Diện bị cút hết hai bàn tay đau đớn quá, nằm thiếp đi, nhưng khi nghe thiếu nữ áo xanh nói như vậy cũng cố gắng cất đầu lên vang xin :

- Lệnh chủ.. Ồ! Bích cô nương! Tôi xin thề có đất trời tôi thật không..

Cừ Thiên Hiệp thấy hần chối quanh hèn hạ như vậy, nên nạt lớn :

- Đồ hèn! Chẳng lẽ ta nói dối người hay sao?

Bích Lệ Hồng hét to :

- Người không nói thì sao hần biết được. Ta đã từng nghe trong hai đạo hắc bạch giang hồ gọi ta là “Độc trang đơn”. Ta định đi tìm vài người hỏi thử ta độc ở chỗ nào mà chúng dám gọi như vậy?

Bạch Cốt Âm Sát sợ thay cho bạn, vội nói :

- Bích cô nương! Chúng tôi thực không dám..

Nàng giận dữ hét :

- Câm miệng! Các người đã thấy “Trang Đơn lệnh” tại sao không rời xa khỏi ba mươi dặm, mà lại dám lẩn quẩn nơi đây. Như thế các người có ý khinh để ta rồi!

Châu Sa Quỷ Diện nói :

- Chúng tôi thấy “Trang Đơn lệnh” đã có ý định lánh mặt đi nơi khác rồi, không ngờ thằng bé này lại ép chúng tôi đến đây giao đấu.

Thiếu nữ áo xanh đưa tay lên nói :

- Thì giờ không còn bao nhiêu nữa, bốn cô nương không thể để cho người nói nhiều lời, hãy lên đường cho sớm!

“Bùng!”

Tiếp theo là một tiếng rú kinh hồn!

Thân thể của Châu Sa Quỷ Diện bị chưởng phong của Bích Lệ Hồng đánh nát như tương, máu thịt tung tóe, trông rất khủng khiếp!

Cừ Thiên Hiệp bất giác rợn người, chàng nhủ thầm :

- Thủ đoạn như vậy người đời gọi là “Độc trang đơn” cũng đã đáng lắm rồi, sao nàng còn trách thiên hạ?

Chàng cảm giác cô nàng áo lục này đúng là một nữ ma đầu cực độc, tuy chàng không nói ra.

Thái độ và hành động của nàng chứng tỏ nàng đã từng tác yêu tác quái trên giang hồ, mà ai cũng phải khiếp sợ.

Bích Lệ Hồng đập chết Châu Sa Quỷ Diện xong, nhưng nét mặt nàng không có một chút thay đổi gì cả.

- Sa Lượng! Người thấy lệnh mà không tránh đi, tội ấy người định sao?

Mặt của Sa Lượng tái nhợt! Hần quỳ gối xuống đất run rẩy nói :

- Cô nương! Chúng tôi là bọn hạ lưu bất tài, xin cô nương lưu tình tha tội.

Thiếu nữ khinh bỉ nói :

- Phải! Chúng bay chỉ là bọn hạ tiện không có một khí tiết nào là võ lâm anh hùng cả. Tuy nhiên, đã thấy lệnh mà không tránh tức là phạm tội rồi! Ta có thể tha chết cho người, nhưng người phải tự đâm một mắt, rồi cút đi nơi khác cho mau.

Nàng vừa dứt lời thì nơi mé rừng lại có một giọng nói lạnh lạnh vang lên :

- A! Oai quá nhỉ! Xem như dưới mắt không có người!

9. Thà Chịu Chết, Không Chịu Mất Võ Công

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng vươn đôi mày liễu lên quá lớn :

- Nghiêm Như Ngọc! Nếu mi có gan thì hãy ra đây!

Dứt lời, bỗng nghe có tiếng đáp lại ngay :

- Mi tưởng ta không dám sao?

Tức thì, một thiếu nữ mặc áo trắng như tuyết từ trong rừng bay vụt ra. Ôi! Thật là một thiếu nữ đẹp tuyệt sắc. Dưới ánh trăng huyền diệu người ta có cảm giác như tiên nữ hạ trần giáng, Hằng Nga ly Nguyệt điện.

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ thì quả nhiên thiếu nữ ấy chính là Phó giáo chủ của “Huyết Quan giáo” mà chàng đã từng gặp giữa ban ngày tại núi đá.

Chàng thâm nghĩ :

“Sao mà oan gia cứ theo ta đây rầy như vậy? Ta mới ra đạo mà hình như là một kẻ đã bị phạm đào hoa tình, nên đàn bà cứ theo khuấy rối mãi!”

Nghĩ như vậy, vừa tức giận vừa buồn cười, chàng lẩm bẩm :

- Ta bỏ đi cho xong chuyện!

Chàng không thèm lo đến việc chết sống giữa Phó giáo chủ của Huyết Quan giáo và Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng nữa, chàng chỉ lắc động đôi vai một cái là diễn ra thân pháp “Lôi Hành cứu chuyển” phi thân nhanh như chớp vào thành Tương Dương.

Trên đường đi, chàng liếc mắt nhìn hai bên mé rừng có vô số người lay động, xa xa lại trời lên tiếng la hét vang trời, chàng cảm thấy xung quanh chàng toàn là một mối đe dọa hãi hùng.

Khi chàng bay tạt qua thành Tương Dương chợt thấy mấy bóng người cũng dùng thân pháp lẹ như sao băng chạy thẳng vào trong thành, chàng đoán biết bọn người này không phải là kẻ tầm thường.

Cừu Thiên Hiệp chạy thẳng về khách sạn rồi nhảy lẹ vào phòng.

Mới bước chân vào phòng, linh tính cho chàng biết nơi đây có một không khí ghê rợn khác thường, chàng cảm thấy lạnh mình.

Đưa mắt quan sát tứ bề, bỗng chàng nhận ra được trên giường chàng nằm, chiếc mùng lại thả phủ xuống. Bước tới vén mùng ra xem bỗng chàng giật nảy người.

Cừu Thiên Hiệp quá sức kinh hãi.

Trên giường nằm sòng soài một lão già đầu bù tóc rối, râu ria xồm xàm, đôi mắt lồi như hai quả trứng và phóng ra hai luồng nhỡn quang trông dễ sợ.

Sắc mặt của lão già tái nhợt và lạnh như tiền, tay chân duỗi thẳng như người chết.

Lão nhìn chàng chòng chọc không một cử chỉ hay một hành động gì cả.

Cừu Thiên Hiệp nhìn sững một lúc rồi hét lớn :

- Người là ai?

Đôi tròng mắt lồi của lão liếc qua một cái, luồng nhỡn quang quét thẳng vào mặt chàng khiến chàng giật mình thối lui một bước.

Lão cố gắng nhấc hai cánh tay chỉ ra ngoài mùng và nói :

- Mi xem đây!

Thì ra hai bàn tay của lão bị đứt rất nhiều ngón tay. Chàng đếm đi đếm lại tổng cộng hai bàn tay chỉ còn năm ngón mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp cau mày nói :

- Ông là người bị tàn phế?

Sắc mặt lão bỗng lạnh lại rồi trầm giọng nói :

- Mi đã từng nghe tên Hiến Bá Vong chưa?

Cái tên ấy chàng đã từng nghe Nhiệm Tử Huệ thường hay ca tụng nhưng chàng đâu có biết người ấy ra sao; nhưng chàng cũng gật đầu tỏ ra có nghe biết.

Sắc mặt lão bỗng lạnh lại và nói :

- Mi đã biết được thân thế rồi, ta cũng không cần giấu mị. Năm xưa, phụ thân mi đã dùng một đường kiếm quá độc hiểm đả thương chín cao thủ cùng một lúc, trong đó có ta. Bởi thế ta bị đứt mấy ngón tay này là một mối hận thù.

Nói chưa dứt lời, lão đã nghiêng răng ken két về mặt đầy căm phẫn.

Cừu Thiên Hiệp giật mình vì chàng đã biết rõ chàng là kẻ thù của lão, tuy thế nhưng chàng muốn nhờ cơ hội này để biết thân phụ chàng là ai nên bình tĩnh lại hỏi :

- Thân phụ tôi là...

Lão không để cho chàng nói hết câu, vội hét :

- Thằng bé! Hãy xích lại đây!

Chàng cắn răng vận công lực lên hai cánh tay hùng dũng nói :

- Nợ cha con trả là lẽ thường, nhưng phải nói lý do phụ thân tôi đã kết thù như thế nào? Nếu xét ra là việc to tát Cừu Thiên Hiệp này có thể đảm nhiệm cho! Hãy nói đi!

Lão bực tức đập tay lên cạnh giường lập lại câu nói của lão :

- Ta đã bảo mi xích lại đây mà!

Chàng cắn răng tiến tới một bước nữa rồi gần giọng :

- Người muốn gì?

Vừa nói, chàng vừa nhìn chăm chăm vào mặt lão để đề phòng lão có hành động gì bất ngờ, chàng còn có thể kịp thời đối phó.

Nhưng lạ thay, sắc mặt lão bỗng dịu lại rồi ôn tồn nói :

- Không sao đâu, mi cứ yên tâm! Mối thù ấy, họ Hiến này đã đành chịu bỏ qua rồi! Hãy xích lại đây, ta có việc cần mi.

Sắc mặt lúc giận dữ, lúc ôn hòa của lão khiến cho chàng quá ngạc nhiên không thể nào đoán biết tâm trạng của lão được?

Hiến Bá Vong trầm tư nghĩ ngợi một lúc rồi lẩm bẩm :

- Phải lắm, thì ta cứ làm như vậy đi!

Dứt lời, lão vệt miệng nháy phốc ra lệ như tên bay. Cừu Thiên Hiệp chưa kịp diễn ra thân pháp “Lôi Hành cửu chuyển” thì đôi cánh tay chàng đã bị lão nắm giữ chặt cứng.

Cừu Thiên Hiệp biến sắc mặt hét lớn :

- Ồ! Làm như vậy đâu phải là kẻ anh hùng hảo hán?

Lão không nói năng gì cả, chỉ lôi chàng lại rồi vật ngồi phịch xuống giường, lão nhìn thẳng vào mặt chàng nói :

- Tiểu tử! Thiết thư có phải rơi vào tay mi không?

Chàng lạnh mình đáp :

- Đúng! Nhưng muốn cướp đoạt Thiết thư cần phải dùng tài năng đánh đấu chứ hành động tiểu nham như thế này thì ta không phục chút nào cả. Ta quyết bảo vệ Thiết thư cho đến hơi thở cuối cùng!

Hiển Bá Vong cười gần mấy tiếng rồi trầm giọng nói :

- Họ Hiển này mà gặp mi trước đây hai giờ thì chắc là lấy mạng mi và cướp đoạt cho kỳ được Thiết thư ấy, nhưng bây giờ thì.. thì.. dù Thiết thư có quý giá đến đâu cũng không thềm nữa!

Dứt lời da mặt lão bỗng co rúm lại, tay chân lão bỗng nóng bừng lên, hai luồng nhơn quang chiếu sáng như đèn.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi :

- Như thế nghĩa là gì?

Hiển Bá Vong hét :

- Chớ nói nhiều lời, hãy cúi xuống mau!

Lão vừa nói vừa đè đầu chàng cúi xuống rồi thuận tay chặn lên đại huyệt linh đài của chàng, hành động ấy lạ như chớp.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy một luồng nhiệt lực chạy vào ngũ tạng và cắn rứt như kim châm.

Chàng thầm than :

- Thôi, thế là nguy đến nơi rồi!

Chàng liền vận khí đơn điền tỏa ra khắp chậu thân để kháng cự lại :

Lão hét lớn :

- Đừng dại dột! Mi muốn chết sao?

Lúc bấy giờ chàng cảm thấy đã đến giờ phút nguy cơ nhất, nên chàng không còn kể gì cả, chàng vẫn tiếp tục vận công thì lực tập khí đề thần chống cự lại mà thôi.

Bỗng Hiển Bá Vong giật nảy người ra vẻ kinh ngạc nói :

- Tiểu tử! Ai đã truyền cho mi ba mươi năm công lực như vậy?

Chàng vẫn im lặng không đáp chỉ cắn răng vận khí đề thần mà thôi.

Lão quát lớn :

- Thằng bé! Chớ nên dại dột! Để cho ta tiếp dẫn công lực cho, nếu mi kháng cự lại thì ngũ tạng mi sẽ bị thối nát học máu ra chết tức khắc.

Tiếng hét vừa dứt, lão liền lẩm bẩm đọc :

- Đơn điền tập khí tấn tuyến phương

Chấn khí thủ lâu tại trung ương

Khí lưu thượng hải về khai phóng

Cánh bế trung đình mạ hoá tương

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, vì chàng thừa hiểu mấy câu này là khẩu quyết chi thượng bí quyết của nội công tu vi, dùng để truyền công lực cho kẻ khác. Chàng vội vàng nhắm mắt tĩnh tâm không dám nhúc nhích.

Bỗng nhiên chàng cảm thấy một luồng nhiệt lưu nhỏ như sợi chỉ chạy thẳng vào huyệt đạo của chàng và tỏa ra khắp huyết quản rất thông suốt. Luồng nhiệt lưu ấy chảy mãi vào người chàng không ngớt mỗi lúc một mạnh thêm.

Chỉ trong chốc lát, chàng cảm thấy ngũ tạng lực phủ như muốn nứt rạn, trong người chàng tất cả cái gì cũng bị căng thẳng đúng mức. Toàn thân chàng mồ hôi toát ra như tắm, chàng quần quai đau khổ vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp nhắm mắt nghe lão lầm bầm :

- Tổ sư lưu hạ tạo hóa công

Thất tinh bát mạch bất như phong

Tâm tạng bế môn tình mạc động

Trùng tu khai thủ “nhiệm đốc” thông!

- Xẹt!..

Một luồng khí lực tổng thẳng vào mạng môn chàng hòa lẫn với nhiệt lực tạo thành một sức nóng nung đốt mãnh liệt. Chàng cảm thấy tê liệt tứ chi rồi dần dần tê liệt cả thân mình, thân mình chàng như bay bổng trên không trung thể là chàng mê man như sa vào cơn ác mộng.

Bay lên cao..

Và bay đến vô tận!..

Không biết bao lâu, chàng tỉnh dậy, vừa tựa mình một cái thì các khớp xương trong người kêu răn rắt, toàn thân đau như dằm, chàng mở mắt ra thì thấy đang nằm dưới đất phía trước chiếc giường ấy.

Chàng uể oải đứng dậy thì thấy Hiến Bá Vong thân hình bị co rúm lại, da mặt tái ngắt, cả tóc râu đều biến thành màu vàng, đôi mắt lão sâu húp vào, hả miệng thở hổn hển như một người sắp chết.

Cừu Thiên Hiệp vịn cạnh giường mon men xích lại, chàng thấy đôi môi lão mấp máy liền kề tai vào nghe lão nói :

- Lão phụ. truyền cho mị. một giáp tử tu vi đó!..

Bỗng chàng giật mình lầm bầm :

- Ồ! Một giáp tử tu vi sao! Nghĩa là những sáu mươi năm công lực, làm gì mà có việc dễ dàng như vậy?

Nghĩ như vậy lòng chàng sanh nghi bèn trợn mắt hét lớn :

- Đừng giả vờ họ Cừu này xưa nay không muốn chịu ơn của ai cả! Người muốn đổi công lực để lấy Thiết thư của tôi sao?

Lão cố gắng xê lại một chút rồi thì thào :

- Ta không.. có ý định.. đó đâu! Nhưng thời gian.. gấp rút.. không nên.. nói nhiều! Hãy nhận.. vật này!

Cừu Thiên Hiệp đưa tay ra nhận, nhưng không ngờ cánh tay chàng đau đớn quá và nhận thấy không còn một chút công lực nào nữa cả.

Chàng thất kinh nói :

- Ồ! Lão già này..

Chàng vừa thốt ra lão đã hiểu ngay nên vội nói :

- Mi bi... đau nhức.. phải không? Hãy yên tâm! Vì.. công lực còn.. phát tán..

Cừu Thiên Hiệp vừa kinh hãi vừa tức giận nên không thèm nghe lão nói và cũng không mở bọc ấy xem thử cái gì trong ấy.

Chàng cắn răng nói :

- Lão quái! Người hại ta, thật là tồi bại!

Lúc ấy bỗng nghe đằng xa có tiếng la hét vang rền. Lão liền giật mình cắn răng ngồi dậy và nói ra tiếng :

- Chúng nó đuổi theo gần tới rồi trốn mau lên!

Chàng thấy lão quái sợ hãi liền hỏi :

- Chúng nó là ai? Việc gì can hệ đến tôi mà phải trốn?

Hiền Bá Vong nói :

- Chúng nó là kẻ thù hai mươi năm về trước của tạ. Khi này, ta không may bị chúng dùng âm thủ điểm vào “phản huyết” của tạ. Ta rần sức đến đây, nên bây giờ chúng nó...

Nói đến đây, lão thở dài một hơi dài chán nản.

Chàng lạnh lùng nói :

- Kẻ thù của ngươi, lại có quan hệ gì đến tôi?

Lão nói trong hơi thở :

- Phản huyết ta đã bị điểm.. sau ba tiếng đồng hồ công lực.. bị tiêu tan mất hết..

thành người tàn phế.. vì vậy..

Tiếng la hét mỗi lúc mỗi gần hơn, số người này có lẽ đông lắm. Mặt mày lão ra vẻ khẩn trương chỉ xuống giường nói :

- Hãy mau mau chui xuống gầm giường này núp đi!

Chàng cau mày nói :

- Tôi, đường đường nam tử mà lại chui nấp dưới gầm giường sao?

Lão biết rõ chí khí của chàng, bèn ôn tồn nói :

- Bây giờ công lực của mi chưa phục nguyên, huyết khí hẫng loạn. Cần phải nghe lời tạ. Sở dĩ ta thí công truyền lực cho mi cũng chỉ vì hy vọng mi có thể.. báo thù cho ta!

Lúc bấy giờ chàng mới hiểu rõ hành động của lão chàng gật đầu nói :

- Lão tiên bói! Tôi sẽ nghe lời..

Chưa dứt lời tiếng la hét đã đến gần quá. Lão liền bước xuống giường đẩy chàng chui vào trong xó.

Chàng muốn vùng vẫy, nhưng không còn chút sức lực nào nữa cả, đành ngoan ngoãn chui trốn dưới gầm giường.

Bịch! Bịch!

Tiếng chân người nhảy vào..

Két!

Cửa phòng mở toang ra. Bấy tám luồng nhỡn quang rọi thẳng vào phòng. Hiền Bá Vong nằm yên trên giường không nhúc nhích.

- Hì hì! Ha ha!..

Tiếng cười rùng rợn nhuộm đầy sát kiếp nghe khiếp người.

Cừu Thiên Hiệp nằm dưới gầm giường hé mắt, nhìn ra chỉ thấy hai bàn chân to lớn bước vào, và tiếng hét lên như sấm :

- Hiền Bá Vong! Dù thân pháp mi có lanh lẹ đến đâu cũng không thể thoát khỏi bàn tay độc thủ của lão phu đâu!

Hiền Bá Vong ngồi dậy bước xuống giường cố gắng đứng vững vàng rồi nghiêng rằng nói :

- Lão ma đầu! Mi đã điểm huyết đạo của ta rồi, còn muốn gì nữa?

Đối phương hừ một tiếng rồi nói :

- Thuở nay ta chưa tha chết cho ai bao giờ. Ta đến đây để buộc mi phải trao “Ma lệnh” và lấy mạng mi, hạ. hạ. hạ.

Tiếng cười của tên ma đầu như quỷ khóc chứa đầy sự hăm dọa.

Hiển Bá Vong cười nhạt nói :

- Mi sẽ thất vọng đấy!..

Phịch!...

Hiển Bá Vong nói đến đây cố gắng không nổi nên ngã xủ trên giường rồi hả miệng thở hổn hển.

Tên ma đầu thấy thế gần giọng :

- Hiển Bá Vong! Mi chớ giả vờ! Tuy mi bị điểm “phản huyết trung” nhưng chưa được mười hai tiếng đồng hồ thì làm gì có thể như vậy! Mi định phỉnh gạt ta để thoát chết sao? Hì.. hì.. Mưu kế của mi dễ biết quá! Hãy trao “Ma lệnh” đây và chịu chết cho rồi!

Lúc bấy giờ hơi thở của Hiển Bá Vong chỉ còn thoi thóp toàn thân lão quần quai một cách đau khổ.

Tên ma đầu thấy thế, vừa tức giận, vừa ngạc nhiên liền bước tới xách Hiển lên hét to :

- Hiển Bá Vong! Mi có trao “Ma lệnh” cho ta không?

Hiển Bá Vong ráng hết sức điểm một nụ cười nhạt rồi nói :

- Khi mà mi tìm được “Ma lệnh phủ” đó thì mạng mi cũng không còn hạ. hạ. hạ.

Bốp!

Tên ma đầu tức giận tát vào ót Hiển Bá Vong một cái rồi cười khanh khách.

Sau đó, Cừu Thiên Hiệp lắng tai nghe, nhưng bấy giờ không có tiếng rên hoặc hơi thở nào của Hiển Bá Vong nữa, quả thật là lão đã chết rồi.

Tên ma đầu xem xét huyết đạo của lão thì biết rằng lão đã chết thật, bèn lục soát trong mình nhưng không tìm thấy “Ma lệnh” đâu cả, hấn lấy làm lạ quăng Hiển Bá Vong lên giường rồi nói lớn :

- Lạ quá! “Ma lệnh” hấn giấu đâu rồi?

Tức thì bốn bóng đen từ ngoài cửa nhảy vào. Người vào trước nói :

Người vào trước nói :

- Nếu “Ma lệnh” không có trong mình hấn thì chắc chắn là hấn đã trao cho người khác rồi, và hấn cũng mới trao tức thì đây chứ không lâu đâu!

Người thứ hai nói :

- Thế thì người mang “Ma lệnh” chắc cũng còn đâu đây chúng ta hãy lục soát thử xem nào!

Cừu Thiên Hiệp nghe chúng đề nghị lục soát, chàng biết không thể trốn núp được nữa. Khi mà chúng bắt gặp, thì còn mặt mũi nào nhìn thấy võ lâm trên giang hồ.

Nghe như thế chần chừ định xuất hiện ngay, nhưng lại nghe một người trong số kẻ nói :

- Tên Hiển Bá Vong mánh khéo rất xảo quyệt, hấn đã trao “Ma lệnh” cho người khác thì tất nhiên người nhận lệnh ấy đã đi xa rồi. Sở dĩ Hiển Bá Vong nằm nơi đây tức là mưu kế để cho kẻ ấy có thể chạy thoát. Theo tôi, đoán thì người mang “Ma lệnh” sẽ chạy về hướng ngược chiều. Nếu chúng ta ở đây lục soát sợ e tổn thì giờ và có thể thả sẩy mất!

Tên ma đầu đứng trước dậm chân một cái rồi nói :

- Có lý lắm! Chúng ta hãy đi gấp!

Vừa dứt lời, mấy bóng người phóng ra ngoài cửa lẹ như bay.

Chàng đang định ló đầu ra thì bỗng một luồng kinh lực từ ngoài cửa tống vào, chàng phải nằm rạp xuống. Bịch!

Thân thể của Hiến Bá Vong nát bấy, máu thịt bay tung óc huyết và ruột gan văng tứ phía, máu tanh chảy xuống ướt mình chàng.

Thì ra bọn này vội vã ra đi, nhưng không muốn thân thể Hiến Bá Vong còn nguyên vẹn, nên hẳn quay lại đánh một chưởng rồi mới bằng lòng bỏ đi.

Bây giờ tiếng la hét đã xa dần, chàng mới bò ra, cả mình dính đầy máu thịt và đất cát trông rất ghê gớm.

Bỗng ngoài kia lại có tiếng người xô xao, chàng đoán biết những người trong khách sạn đã thức dậy, họ đã biết nơi đây có việc bất trắc xảy ra, nhưng trời còn tối, họ không dám đến. Chờ khi trời sáng họ sẽ truy hô đến quan phủ. Thế thì mình ở lại đây bất tiện lắm.

Nghĩ như thế, chàng liền bước ra cửa rồi cong mình phóng ra.

Á!

Chàng định phóng mình ra giữa sân, nhưng công lực chàng bây giờ rất phi thường, cũng với thế nhảy ấy mà bây giờ lại bay xa quá sức, tí nữa là va đầu vào bức tường phía bên kia sân. Thế thì lời nói của Hiến Bá Vong là đúng sự thật chắc chắn công lực đã thêm một giáp tử rồi.

Chàng ré lên một tiếng rồi đưa tay ra đỡ bức tường. Đoạn chàng nhảy phốc lên mái nhà không tốn một tý sức lực.

Bây giờ không những thân thể chàng đã hết đau đớn mà còn nhẹ như bông, tinh thần rất sảng khoái, nhỡn quang thánh lực đều sáng suốt hơn xưa.

Chàng mừng rỡ chạy bay trong nháy mắt đã ra khỏi thành Tương Dương.

Khi trời vừa sáng thì chàng đã đi xa hơn năm mươi dặm đường rồi, bên vệ đường có cái quán nhỏ đã mở cửa, thằng bé làm công đang nhúm lửa thổi “pho pho”.

Cừu Thiên Hiệp bước vào xin nước để rửa rấy rồi kêu vài món ăn lót lòng.

Bỗng chàng nhớ lại cái bọc vải mà Hiến Bá Vong đã trao cho chàng lúc nãy, vì gấp rút chàng không mở ra xem nên không biết gì trong ấy chàng chỉ nghe bọn ma đầu gọi là “Ma lệnh” mà thôi!

Nghĩ như vậy, chàng cặm cùi mở ra xem thì chàng chỉ thấy một chiếc mặt nạ do một tay thợ lành nghề điêu khắc tài tình, giống hệt như cái mặt người sống, vẻ mặt hồng hào, đôi mắt sáng sủa tinh vi. Nếu đem bịt lên mặt thì đồ ai biết được lớp mặt giả tạo ấy!

Chàng đoán biết đây là một đồ chơi quý báu, bèn bỏ vào bọc và cột vào trong bụng cùng với Thiết thư.

Bỗng có tiếng chân lộp cộp từ ngoài đi vào và xuất hiện trước cửa quán bốn trung niên đạo sĩ đứng sấp hàng ngay thẳng. Tất cả đều mặc đạo phục màu vàng, lưng đeo trường kiếm.

Nhìn thẳng vào mặt chàng, cả bốn người đều chấp tay lên ngực mỉm cười và niệm Phật hiệu.

- A Di Đà Phật!

Cừu Thiên Hiệp thấy thế liền đứng dậy lễ phép nói :

- Xin mời bốn vị đạo trưởng ngồi!

Bốn vị đạo trưởng nhìn nhau, rồi một người trong bọn nói :

- Hình như không phải hần!

Một người nhỏ nhất trong bọn đáp :

- Chắc chắn không sai! Nghe nói hần là đứa bé mới xuất đạo. Hãy hỏi hần thử nào!

Dứt lời người ngồi trước đứng dậy chấp tay cung kính hỏi chàng.

- Các hạ có phải từ “Phi Lai sơn trang” đến đây không?

Nghe lời nói của chúng, chàng sanh nghi, nhưng không thể nói dối được. Chàng đồng dạc đáp :

- Đúng đấy! Tại hạ chính là Cừu Thiên Hiệp từ “Phi Lai sơn trang” đến đây!

Đạo sĩ nhỏ vác kiếm lên vai rồi chắp tay cười dài nói :

- Bần đạo chúng tôi tuân theo lệnh Chưởng môn ở đây chờ các hạ đã hai ngày rồi.

Vậy xin mời các hạ hãy theo chúng tôi gấp đi!

10. Dưới Chân Núi Võ Đang

Cừu Thiên Hiệp cười ha hả nói :

- Bốn vị đạo trưởng tu tại núi nào? Tại sao quý Chưởng môn lại đoán chắc tại hạ đi ngang qua đây mà đón mời?

Đạo sĩ ốm nghiêm sắc mặt nói :

- Chúng tôi đều ở Võ Đang sơn Thanh Khư quan?

Cừu Thiên Hiệp biết rõ Võ Đang sơn Thanh Khư quan là nơi phát nguyên của danh môn chánh phái. Kiếm thuật quán tuyệt võ lâm, nhưng chàng vẫn giả vờ nói :

- Quý Chưởng môn là vị nào?

Nghe nói, đạo sĩ ốm cau mày ra vẻ khó chịu rồi trao kiếm sang tay mặt trầm giọng nói :

- Võ Đang chưởng môn chúng tôi, tuyệt thế võ lâm, uy danh vũ nội ai mà không biết cái tên Vân Tiên đạo trưởng? Tại sao các hạ lại hỏi ngớ ngẩn như vậy?

Cừu Thiên Hiệp cười khúc khích đáp :

- Thế mà tại hạ không biết được, thật đáng trách!

Kiểm dài của bốn đạo sĩ bỗng khua động “leng keng”, đạo sĩ trẻ tuổi ưỡn ngực nói lớn :

- Nhị sư huynh! Chớ nên đôi co nữa, hãy mời đi!

Đạo sĩ ốm vung lưỡi kiếm chỉ ra ngoài cửa và nói :

- Xin mời các hạ đi!

Chàng nheo đôi mắt lại “hừ” nhẹ một tiếng rồi ngồi xuống bàn vừa rót nước ra chén vừa nói :

- Lâu nay tại hạ không quen biết gì với quý Chưởng môn, hơn nữa tại hạ quá bận việc nên không tiện đi theo quý đạo trưởng. Nếu cần, hẹn ngày khác tại hạ sẽ đến đấy!

Dứt lời, chàng nâng chén nước uống một cách tự nhiên như không có việc gì xảy ra xung quanh vậy.

Thấy thái độ của chàng coi thường họ nên cả ba đạo sĩ kia siết chặt cây kiếm trong tay ra vẻ giận dữ.

Một người trong số nhìn thẳng vào mặt đạo sĩ ốm gắt :

- Nhị sư huynh!..

Tiếng nói như nhắc nhở việc gì, đạo sĩ ốm liền chớp đôi mắt rồi lạnh lùng nói với Cừu Thiên Hiệp :

- Xin mời các hạ hãy đi một lượt với chúng tôi. Vì các hạ không muốn đi cũng không được!

Cừu Thiên Hiệp cau mày hỏi :

- Tại sao thế?

Đạo sĩ trẻ tuổi cười hăng hắc nói :

- Tại vì đã có bốn người trong tám đại kiếm thủ của Võ Đang đã đứng trước mặt các hạ rồi!

Cừu Thiên Hiệp đặt mạnh ly nước xuống bàn rồi cười ha hả nói :

- Dù cho có đủ mặt tám đại kiếm thủ của Võ Đang nơi đây đi nữa; việc đi hay không cũng đều do tôi quyết định, không ai có quyền ép buộc tôi cả.

Vừa dứt lời, đạo sĩ trẻ tuổi lúc lắc đôi vai rồi tiến đến bên bàn nhìn thẳng vào mặt chàng quát lớn :

- Ô! Giọng nói tự cao quá nhỉ! Người có biết nơi đây là thuộc địa phận của ai đây không?

Cừu Thiên Hiệp nổi giận đứng dậy vỗ bàn và quát lớn :

- Người đời có quyền đi trên đường đời, không cần biết là địa phương của ai cả và cũng không có quyền cản trở!

Đạo sĩ gầy liền lướt tới cầm lưỡi kiếm trên bàn lên gần giọng nói :

- Ta không ngờ người lại không biết điều đến như vậy! Dưới chân núi Võ Đang này xưa nay chưa có người nào dám trái lệnh cả!

Hai đạo sĩ kia cũng ứng tiếng nói lớn :

- Nếu người không vâng lời thì buộc lòng chúng tôi phải ra tay vậy!

Cừu Thiên Hiệp quá tức giận, chống hai tay lên bàn nhún một cái, thân hình chàng đã bay vụt ra ngoài sân, giờ tay chỉ vào mặt bốn đạo sĩ nói lớn :

- Ta, Cừu Thiên Hiệp không thù oán gì với các người nên không muốn ăn thua làm gì, nhưng đến nước này không ra tay cũng không được. Vậy thì các người cứ đánh đi để ta xem thử kiếm pháp quán tuyệt giang hồ của Võ Đang ra thế nào?

Bốn đạo sĩ đều lần lượt bay ra sau, ai nấy đều vận công đưa ngang kiếm thủ thế chờ cơ hội ra tay.

Cừu Thiên Hiệp thấy sắc mặt của họ nổi lên sát khí nhồn quang loáng ra sáng ngời, chàng cười hăng hắc nói :

- Võ Đang kiếm thủ lại chậm chạp như thế sao? Ra chiêu đi!

Đạo sĩ ốm hét :

- Người hãy lấy binh khí ra đi!

Chàng giờ hai cánh tay ra nói :

- Tại hạ chỉ dùng hai cánh tay này thôi! Các người cứ việc đem hết sức lực mà đánh đi!

- Được rồi! Thằng bé, mi cũng quá kiêu ngạo!

Đạo sĩ trẻ tuổi rống lên một tiếng rồi nhảy tới đánh ra một chiêu “Bạch Hạc Triển Chi” đường kiếm bay vun vút quả nhiên kiếm chiêu của Võ Đang thật phi phàm.

Bấy giờ công lực của chàng đã tăng thêm gấp bội, tuy chưa đến mức thân tâm hợp nhất, nhưng chàng biết có thể diễn “Lôi Hành cửu chuyển” để tránh né cũng không đến nỗi gì.

Do đó chàng rất vững tâm, bình tĩnh lách sang rất nhanh tránh khỏi đường kiếm rồi dùng hai ngón tay đâm thẳng lên cánh tay mặt của đạo sĩ trẻ tuổi, luồng chỉ phong tống ra ghê gớm.

Đạo sĩ trẻ tuổi mới đánh ra một chiêu thì thấy chàng biến mất, nên rất ngạc nhiên bèn thâu kiếm trở lại. Nhưng vừa mới rút kiếm, bỗng nghe trên cánh tay có một luồng chỉ phong công đến. Đạo sĩ ré lên một tiếng thất thanh rồi nhảy ra ngoài hơn một trượng mặt mày hốt hải lập cập nói :

- Ô! Tiểu tử..

Cừu Thiên Hiệp không ngờ mình đánh tầm bậy như vậy mà lại có uy lực khả dĩ, chàng phẫn khởi cười ha hả nói :

- Ta tha chết cho ngươi một lần đấy!

Đạo sĩ ốm thấy thế liền quát kiếm nhảy tới nói lớn :

- Ngươi hãy đỡ thêm chiêu nữa của ta đây.

Đường kiếm của đạo sĩ này quả nhiên tinh vi hơn đạo sĩ kia nhiều. Chiêu kiếm biến hóa thành muôn vạn lưỡi kiếm, ánh kiếm tỏa ra sáng ngời thể công mãnh liệt.

Cừu Thiên Hiệp đã có một công lực gấp năm lần tuổi tác của chàng lại còn thêm tuyệt thể thần công trên Thiết thư, giờ đây chàng chỉ còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu mà thôi. Thì làm sao Nhị đại đệ tử của Võ Đang bì với chàng được?

Người ta thấy bóng chàng bay lượn như một làn khói nhẹ bốn lưỡi kiếm chém tới như mưa nhưng không làm sao có thể động đến vạt áo của chàng.

Lúc ấy khách qua đường có rất đông người đứng xem, ai nấy trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Qua hồi lâu, chàng cảm thấy hứng thú vận công lực lên hai cánh tay rồi hét lớn :

- Hãy buông tay hết!

Keng! Keng! Keng Tiếng thét của chàng vừa dứt thì bốn cây trường kiếm đều văng ra xa hơn một trượng, bốn đạo sĩ đều kinh hãi ré lên, kiếm trong tay đã văng mất mà còn ngã lăn dưới đất, mặt mày dính đầy tro bụi.

Chàng không đánh tiếp mà chỉ đứng đó cười khanh khách nói :

- Chỉ có hai chiêu xuất quỷ nhập thần ấy mà cũng định bắt nạt người sao?

Bao nhiêu khách bộ hành đứng ngoài xem bỗng vỗ tay reo lớn :

- Hay lắm, hay lắm!

Bốn đạo sĩ trở mặt nhìn nhau sắc mặt tím ngắt. Trong đó có hai người bị sưng mắt lẹm mũi lại càng làm cho những người đứng xem tức cười nôn ruột.

Chàng nhin cười, chỉ vào mặt bốn đạo sĩ nghiêm sắc mặt trầm giọng nói :

- Hãy nhớ lấy bài học hôm nay, và từ nay đừng có ý só đông mà hòng bắt nạt kẻ cô độc nhé!

Trong đám quần chúng bỗng vang lên tiếng con gái cười the thé, và nói :

- Hí hí! Bài học võ lòng hay lắm! Hay lắm! Hôm nay Võ Đang kiếm thủ lại bị nhục ở nơi đất mình, thật không thể ngờ được!

Bốn đạo sĩ liền đỏ mặt đứng phắt dậy quét tám luồng nhõn quang về phía phát ra giọng nói móc họng đó.

Cừu Thiên Hiệp cũng cau mày nhìn sang phía quần chúng. Thì ra người nói ấy không ai khác hơn là Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng, mà chàng đã gặp được ở ngoài thành Tương Dương, vào đêm ác chiến với Thiên Nam song tinh ấy.

Thấy thế chàng định xoay mình bỏ đi. Ngờ đâu tám con mắt của đạo sĩ không thèm để ý đến chàng mà chỉ hầm hầm muốn ăn thua với thiếu nữ kia.

Chàng liền dừng chân lại nói với bốn đạo sĩ :

- Nếu cần, cứ đến tìm ta Cừu Thiên Hiệp, chớ đừng đi gây chuyện với người khác.

Đạo sĩ ốm nhìn chàng trừng trừng gần giọng nói :

- Thanh sơn bất cãi, lục thủy trường lưu! Chúng mình hôm nay cứ chia tay và yên tâm đi. Rồi đây đạo gia chúng tôi sẽ không quên món nợ hôm nay đâu!

Cừu Thiên Hiệp cười ha hả đáp :

- Họ Cừu này nếu được trời nuôi sức khỏe thì lúc nào cũng sẵn sàng lãnh giáo!

Bích Lệ Hồng bước tới nheo đôi mày liễu, lạnh lùng nói :

- Quân tử báo thù, ba năm không trễ hạ. hạ.ha

Một câu nói đầy mỉa mai chế nhạo, khiến cả bốn đạo sĩ dừng chân lại áp tới vây quanh Bích Lệ Hồng.

Đạo sĩ ôm vung tay nạt :

- Bích Lệ Hồng! Chúng ta không can phạm gì đến mi, tại sao mi muốn sanh chuyện với chúng ta?

Thì ra họ đã quen biết với nhau rồi!

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng lạnh lùng nói :

- Các người đánh đấu như thế thì ai mà không tức cười? Tất cả những người ở đây đều cười hết chứ đâu phải một mình ta?

Nàng đưa tay trở đám quần chúng nói tiếp :

- Các người xem kìa! Có ai không cười đâu? Ha hạ. hí hí..

Dứt lời nàng cười ngất nga ngất nghèo, khiến bốn đạo sĩ giận tái mặt.

Đạo sĩ ôm nghiêng răng kệt kệt nói :

- Mi quên rằng Bích lão ma và Chương môn bốn phái là đôi bạn giao du thân thiết sao?

Bích Lệ Hồng nghe nói biến sắc mặt quát lớn :

- Này Trí Huyền! Tiểu Tạp Mao! Mi nói ai là lão ma hả?

Vừa nói nàng vừa chống nạnh lướt tới vươn cánh tay mặt lên như muốn đánh bốn đạo sĩ.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế thăm nghĩ :

- Hỏa khí của cô nương này thật không vừa, người ta nói lỡ lời một tiếng là định ra tay ngay, thế thì khách giang hồ gán cho cái hiệu “Độc trang đơn” là phải lắm mà!

Ồ! Thật là danh bất hư truyền.

Đạo sĩ ôm cũng nộ khí xung thiên lướt tới đứng sát trước mặt nàng nói lớn :

- Bích cô nương muốn phá tan hỏa khí thì cứ việc ra tay đi!

Tuy đạo sĩ ôm làm ra vẻ giận dữ trong lòng cũng hơi ngại, căn cứ trên tiếng gọi Bích cô nương thì cũng đủ biết trong thâm tâm có phần sợ hãi.

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng vẫn còn chưa bớt giận, nàng trở vào mặt đạo trưởng trẻ tuổi nạt nộ :

- Lúc này Trí Huyền tiểu tạp mao dám buông lời xúc phạm gọi lão ma kia, lão ma nọ.

Phải gọi hần giải quyết cho xong câu nói đó, nếu không ta quyết không nghe đấy!

Đạo sĩ ôm dụ giọng nói :

- Bát sư đệ tuổi còn trẻ nên ăn nói còn chưa đứng đắn lắm!

Nghe nói, nàng lại càng thêm giận dữ hơn và nói lớn :

- Chẳng lẽ bát đại kiếm thủ mà còn trẻ tuổi hơn tôi sao? Chính như tôi đây mà còn bị gán cái hiệu “Độc trang đơn” thì để cho công bằng hơn, trong Võ Đang “Huyền” của các người bắt đầu hôm nay phải liệt thêm vào một chữ “bối” tôi mới nghe, vì một người trong bọn dám buông lời ngạo mạn một kẻ bề trên.

Ngừng một lát nàng tiếp :

- Sao? Có bằng lòng như thế thì cho biết ý kiến đi! Nếu không hôm nay tất cả bốn người đều phải ở đây hết, nhất thiết ta không cho về Thanh Khư quan đâu!

Cừu Thiên Hiệp nghe nàng nói, chàng cảm thấy lạnh mình và thăm nghĩ :

- Võ Đang và Thiếu Lâm là hai danh môn chánh phái đệ nhất của võ lâm mà Bích Lệ Hồng lại dám buông lời không kiên nhẫn gì cả. Thật là quá vô lễ!

Tức thì, đạo sĩ trẻ tuổi lách mình một cái lướt tới trước mặt Bích Lệ Hồng cắn răng nói :

- Độc trang đơn! Trí Huyền này hôm nay cũng liều chút tư vi, để xem thử cái độc của mi như thế nào cho biết!

Bích Lệ Hồng trợn mắt quát lớn :

- Thằng lỗ mũi trâu! Mi lại còn dám cả gan nói lên cái ngoại hiệu của ta nữa sao? Thật là xác xược hết cỡ, để ta thay thế chủ Võ Đang mà cho mi một bài học cho mi biết!

Dứt lời, người ta thấy một bóng xanh, lướt qua lẹ như điện chớp, nàng đứng sau lưng đạo sĩ trẻ tuổi hét lớn :

- Sao? Mi có thừa nhận thêm vào chữ “bối” không?

Ba đạo sĩ kia thấy thế tái mặt gọi lớn :

- Bát sư đệ!..

- Á!

Tiếng kêu của ba đạo sĩ chưa dứt, thì đạo sĩ trẻ tuổi đã ré lên một tiếng thất thanh, thân mình đạo sĩ co rúm lại như con cóc, hai hàm răng cắn chặt, đôi chân run rẩy như thằn lằn bị đứt đuôi.

Người ta thấy năm ngón tay của Bích Lệ Hồng đã bấu chặt lên vai trái của đạo sĩ trẻ tuổi. Nàng bóp đúng huyệt “Kiên Cảnh” nên đạo sĩ ấy bị co rút và đau đớn vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế cũng lạnh mình thềm nói :

- Ôi! Thủ pháp gì mà lạnh lẹ và đích xác quá vậy!

Ngoài kia, mọi người đứng xem đều khen hay không ngớt.

Lúc bấy giờ trên trán của Trí Huyền đạo sĩ đã toát mồ hôi to như hạt đậu, đôi mắt trợn ngược lên hàm răng nghiến ken két đôi môi mấp mấp nhưng vì đau quá không nói gì được nữa.

Ba đạo sĩ kia thấy thế ai nấy đều tức giận đưa mắt nhìn nhau, bỗng đạo sĩ ốm lướt tới dịu dàng nói :

- Bích cô nương! Lệnh tôn đại nhơn và bộ chưởng môn đã kết giao với nhau rất mật thiết, xin cô nương chớ vì việc nhỏ như thế mà..

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng vươn đôi mày liễu lên siết chặt bàn tay thêm tởm nữa rồi nói :

- Ta vẫn biết tình bạn giữa phụ thân ta và Chưởng môn của các ngươi không phải là không mật thiết, nhưng hắn đã gọi phụ thân ta là “lão ma” ta cần phải tìm thằng lỗ mũi trâu già đó để hỏi thử hắn dạy đệ tử hắn xác xược như thế sao?

Đạo sĩ ốm tái mặt nói :

- Bát sư đệ nói lỡ lời một tí mà cô nương lại dám..

Bích Lệ Hồng trầm giọng hỏi :

- Tôi sao?

Đạo sĩ ốm liếm hai vành môi rồi nói :

- Cô nương cũng vừa mới gọi Chưởng môn của chúng tôi bằng thằng..

Nàng vẫn biết đạo sĩ ấy không dám lập lại tiếng “lỗ mũi trâu già” của nàng vừa mới nói, nhưng nàng vẫn giả vờ hỏi :

- Thằng gì? Nói đi!

Cừu Thiên Hiệp là người ngay thẳng trung hậu, chàng đâu biết được nàng muốn gây chuyện làm khó dễ bốn vị đạo sĩ ấy! Bởi thế chàng cho những việc ấy đều vô ý thức mà thôi, nên chàng xen vào can thiệp nói :

- Lúc này cô nương cũng gọi Chưởng môn của người ta bằng “thằng lỗ mũi trâu già” thế thì hòa cả làng rồi! Vì hai bên đã kết nghĩa tâm giao với nhau rồi chớ nên làm rách lòng nhau. Tôi đề nghị bỏ qua việc này đi là hơn!

Nàng chu miệng đưa mắt hắt chàng một cái rồi nói :

- Ô! Người lại giảng hòa sao? Chắc là sợ phái Võ Đang trả thù nên phải tìm cách nịnh bợ trước chứ gì?

Chàng không ngờ mình có lòng tốt như vậy mà lại bị nàng nói xấu, chàng lắc đầu vai toan lướt tới nhưng rồi nghĩ lại mình là con trai không nên đôi co với con gái.

Chàng dịu giọng nói :

- Cô nương lầm rồi! Tại hạ chỉ sợ lẽ phải thôi chứ bình sanh không biết sợ ai cả. Mặc dù Võ Đang có cao thủ đệ nhất giang hồ đi nữa mà làm điều không phải, tại hạ cũng “cóc cần”!

Bích Lệ Hồng cau mày nói :

- Thế thì người cho rằng tôi sợ Võ Đang sao?

Chàng không ngờ nàng lại khí phách đến như vậy, nên quá lo ngại cho nàng bèn gượng cười và ngập ngừng nói :

- Cô nương! Cô không nên..

Nàng vẫn lẩn lút không chịu thôi :

- Tôi sao? Chỉ có thể mà người cho là quá sức tưởng tượng của người rồi sao? Phải lắm, để tôi bước thêm một bước nữa cho người xem!

Dứt lời, nàng quay lại nói với ba đạo sĩ :

- Ta muốn ba người đều đồng thanh hô lên một tiếng “lỗ mũi trâu già”. Nếu không thì hừ! Hừ! Hừ!..

Tuy nàng không nói ra là nàng sẽ làm gì nữa, nhưng chắc chắn là nàng sẽ vận thêm công lực bóp mạnh hơn nữa, để cho Trí Huyền đạo sĩ quần quai trên tay nàng, thì các đạo sĩ kia sẽ đau lòng chịu không nổi chứ gì?

Lúc bấy giờ sắc mặt của đạo sĩ ốm giận đến bầm tím còn hai đạo sĩ kia cũng tức giận vô cùng, họ đều làm le thanh trường kiếm muốn ra tay.

Nàng lạnh lùng hét :

- Có đồng thanh hô không? Độc trang đơn này sẽ ra tay “độc” đấy!

Bàn tay nàng lại siết chặt thêm tí nữa khiến Trí Huyền kêu lên :

- Á! Ủ, ừ.. à, ồ..a!

Đạo sĩ ốm nghiêng rầm rồi sa sầm nét mặt nói :

- Được! Tôi bằng lòng rồi đấy, hãy buông ra!

Nàng cười the the nói :

- Người hô lên rồi ta sẽ buông tay!

Đạo sĩ ốm liếc nhìn hai người phía sau nháy mắt rồi cả ba đồng thanh hô :

- Lỗ mũi trâu già!

Những người đứng xem ngoài kia đều vỗ tay cười lớn, còn nàng thả Trí Huyền ra rồi cũng cười ngất nga ngất ngào.

Bốn vị đạo sĩ vội vã nhặt bốn thanh trường kiếm rồi cầm đầu chạy một mạch không thèm ngoái lại. Thật là khó coi quá!

Cừu Thiên Hiệp cau mày nhìn Bích Lệ Hồng còn đang cười hăng hắc. Chàng lắc đầu lia lịa.

Tần hài kịch này đến đây dường như đã chấm dứt nên mọi người đứng xem đều lần lượt giải tán mất hết.

Nàng liếc đôi mắt đen lay láy về phía Cừu Thiên Hiệp rồi gằn giọng :

- Người lắc đầu cái gì? Xem như thế không sướng mắt sao?

Cừu Thiên Hiệp khẽ cười nói :

- Cô nương làm như thế thì thà giết chết họ đi còn hơn, tôi xem bốn đạo sĩ ấy đã cầm gan lăm đấy. Món nợ hôm nay sợ e khó phai mòn lắm!

Nàng cắn môi nói :

- Người sợ chúng nó chứ tôi thì không khi nào sợ!

Chàng nói :

- Tôi không phải nói ai sợ, mà tôi chỉ muốn ở đời không nên gây thù kết hận, hơn nữa đối với Vô Đương cô nương không có thâm thù đại hận gì thì không nên làm như thế!

Nàng nghiêm sắc mặt nói :

- Chỉ vì người nên mới sanh ra chuyện đó còn nói gì nữa?

- Vì tôi?

Nàng gật đầu đáp :

- Phải đấy, nếu người không đánh bay trường kiếm của chúng nó thì đâu đến nỗi?

Vì khi vắng kiếm ra chúng bò lết như mấy con cóc thì ai mà không tức cười. Bởi thế tôi mới khen hay nên mới phát sinh ra việc này chứ sao?

Nghe vậy, chàng không biết nói sao cả, vì chàng đã thừa hiểu tính tình của cô nương này rồi. Nếu nói với nàng thì sẽ bị nàng nói lý sự xoay vần không biết lúc nào mới xong.

Nghĩ thế, chàng gật đầu mấy cái rồi nói :

- Cô nương nói rất có lý! Việc ấy đều do tại hạ cả, xin cô nương bỏ qua cho!

Dứt lời, chàng cúi chào Bích Lệ Hồng rồi quay mình bỏ đi.

Nàng vội gọi lớn :

- Hãy khoan đã! Người đi đâu vậy?

Chàng vừa đi vừa quay đầu lại nói :

- Tại hạ có việc gấp, phải đến Hạc Long sơn chắc không thể tiếp chuyện với cô nương được nữa đấy!

Bích Lệ Hồng lại bước theo chàng than thở :

- Người không muốn gần tôi, thì để tôi gần với người chứ biết làm sao bây giờ?

Cừu Thiên Hiệp nghe nói rất áy náy trong lòng, chàng cau mày nói :

- Tội gì cô nương lại phải làm như vậy?

Nàng vội bước nhanh tới mấy bước nữa sát cánh với Cừu Thiên Hiệp, rồi nửa giả nửa thật nói :

- Thế nào? Con đường này chỉ có một mình người mới có quyền đi thôi sao?

Chàng vội lắc đầu nói :

- Tôi không có ý nghĩ thế! Cô nương có quyền đi lắm chứ!

Nàng chau miêng lại nói :

- Thế thì người cũng biết điều đấy!

Chàng không dám trả lời nữa chỉ lặng lẽ bước nhanh, còn nàng thì theo sát như bóng với hình. Có lúc chàng đi mau, có khi lại bước chậm thế mà nàng vẫn sát cánh không cho rời khỏi tí nào cả.

Hồi lâu, mặt trời đã bắt đầu lặn chỉ còn cố gắng lắm mới phóng ra tia nắng cuối cùng cũng như nàng Bích Lệ Hồng không thể chịu đựng được không khí trầm lặng này nữa.

Nàng nói :

- Tại sao người không nói chuyện nữa?

11. Thường Thắng Bát Kiếm

Lão đạo sĩ đứng đầu có bộ râu ngắn giống như rễ tre, mình mặc đạo bào màu nâu sau lưng đeo lưng lửng một cây trường kiếm dài thường thuật.

Với lối phục sức như vậy kể ra cũng đã oai phong lắm.

Lão liếc mắt nhìn Bích Lệ Hồng, nhưng lại quay sang nói với Cừu Thiên Hiệp :

- Tôi là Võ Đang sơn nhị đại Tịch Huyền phỏng theo lệnh của Chưởng môn nhân đến mời tiểu thí chủ và Bích cô nương ghé vào bốn quán hội diện.

Cừu Thiên Hiệp liếc xéo sang một bên thấy bốn đạo sĩ lúc này cũng có mặt ở đây.

Họ ké né núp sau lưng đạo trưởng Tịch Huyền. Chàng đoán biết những người này không phải thực tâm đến mời chàng mà họ muốn dùng vũ lực để dẫn chàng về sào huyệt.

Tuy biết vậy, nhưng chàng lo lên đường gấp, không muốn tranh luận lời thôi, nên cố nén lòng đáp xuôi :

- Tại hạ có việc cần, không tiện ghé vào quý quán kéo dài thì giờ, phiền đạo trưởng chuyển đạt lời cảm ơn của tôi với vị Chưởng môn nhân. Còn như Bích cô nương đây, nếu có thì giờ rảnh rỗi, cũng nên vào bản quán mà hội kiến.

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng nhượng đôi mày liễu lên, mỉm cười nói :

- Ô! Võ Đang sơn thành tâm thỉnh mời chúng ta đến. Nhưng người quan trọng chính là thiếu hiệp không phải tôi đâu.

Thấy Bích Lệ Hồng nhanh nhẩu đổ thừa mình, Cừu Thiên Hiệp toan tìm lời chống chế, nhưng chàng chưa kịp nói thì đạo sư Tịch Huyền đã nói trước :

- Phải! Tiểu thí chủ chính là người được Chưởng môn nhân của bốn phái đề ý.

Bốn quán cách đây không xa lắm, thì việc tiểu thí chủ ghé vào dùng tạm chén trà đâu có gì là mất thì giờ. Xin hai vị chờ từ chối.

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp đáp lời thì Bích Lệ Hồng đã lướt tới, nói :

- Hừ! Quý vị ra đây là cố ý đón chúng tôi để gây chiến! Việc đã rõ ràng trước mắt, còn giả vờ nhân nghĩa làm chi cho chướng tai gai mắt.

Tịch Huyền lão đạo mắt đỏ sắc, hàm râu rễ tre như muốn dựng ngược lên, đôi mắt lão xoe tròn nhìn chòng chọc vào Bích Lệ Hồng nói :

- Bích cô nương! Chúng ta là những kẻ võ lâm giang hồ, điều đáng trọng là uy danh và tín nghĩa. Ngày trước, lệnh tôn đại nhơn đã có đến Tương Dương thành, và cùng ước hẹn với bốn quan Chưởng môn nhân, chẳng lẽ việc đó cô nương không biết sao?

Bích Lệ Hồng khoa tay nói lia lịa :

- Ô! Ô! Ta không biết việc gì cả! Nếu các người muốn ăn thua thì cứ việc rút kiếm ra, mọi lẽ sẽ được giải quyết.

Tĩnh Huyền lão đạo vọt người lên, nói :

- Nếu ra khỏi Võ Đang địa giới thì lệnh tôn đại nhân và cô nương cứ việc ra tay cướp đoạt báu vật, chúng tôi không có quyền gì ngăn cản cả. Còn nơi đây là địa phận của Võ Đang sơn, không một kẻ nào có quyền xen tay vào. Chúng tôi không ngờ mới chỉ có ba ngày qua mà cô nương đã làm trái với lời hứa hẹn đó. Như vậy, đứng về danh dự và sự tín cô nương đã không xem ra gì mà còn mất đi giao tình giữa hai nhà nữa.

Tĩnh Huyền đạo sư lý luận một hơi dài, nhưng Cừu Thiên Hiệp không hiểu gì cả.

Vả lại chàng cũng không cần tìm hiểu sự liên quan giữa Bích Lệ Hồng với Võ Đang sơn làm gì.

Bích Lệ Hồng tái mặt đỏ rực lên, nằng cốt giọng phần nộ :

- Bỏn cô nương không cần ai lên mặt dạy đời cả. Nếu muốn đấu lý thì cứ tránh đường ra, chờ khi khác, còn muốn đấu võ thì hãy ra tay ngay đi. Ngoài ra, mọi việc đều là những cái nhảm nhí, nhảm tai, bỏn cô nương không thì giờ đùa dai như vậy!

Tĩnh Huyền đạo trưởng mặt lạnh như tuyết cười hi hí một lúc rồi cất giọng phần nộ nói :

- Trọng địa phận Võ Đang sơn nếu muốn giao tranh bằng vũ lực thì bỏn môn nhân xin vui vẻ thừa tiếp. Bần đạo sẽ có công chiêm ngưỡng kiếm thức Cái Thế thập bát chương của Bích cô nương, xin chớ trách bần đạo vô lễ tiếp khách bằng cử chỉ không đẹp mắt.

Dứt lời, Tĩnh Huyền đạo sư nghiêng hai hàm răng ken két, rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ.

Bích Lệ Hồng nét mặt vẫn thản nhiên, không lộ vẻ gì bận rộn hay sợ sệt cả.

Nàng đưa trường trước mặt, mím môi nói :

- Hừ! Các người định ra tay một lượt sao!

Tĩnh Huyền cười khúc khích, quay mặt về phía sau, quét mắt nhìn hai ba mươi môn nhân bộ hạ của lão đang đứng và nói :

- Bích cô nương đã có hứng thú, muốn chúng ta hợp sức, vậy thì Đạo Huyền, Thanh Huyền, Thành Huyền, ba vị sư đệ hãy lãnh giáo Bích cô nương một trận.

Ba lão đạo sĩ nghe gọi, đồng lượt vung trường kiếm lướt tới chia nhau ba mặt, công đến các đại huyệt của Bích Lệ Hồng.

Tĩnh Huyền đạo sư cũng vung kiếm lướt tới. Bốn người hợp thủ đánh với một giai nhân.

Tuy trước mặt toàn là đại địch nhưng sắc mặt Bích Lệ Hồng vẫn thản nhiên, thần thái vẫn thảnh thơi không tỏ chút gì lo lắng.

Xem thế đã biết Bích Lệ Hồng là một thiếu nữ đã dày kinh nghiệm giao đấu, và võ thuật của nàng không phải tầm thường.

Nàng tung song trường ra hét lớn :

- Được! Ta cho phép chúng bay ý nhà mà cạy đông đi.

Trường phong của nàng lúc này phát ra vọt chia làm bốn mặt tụ lại với bốn luồng kiếm quang của địch thủ.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy một mặt ngợi khen lòng dũng cảm của Bích Lệ Hồng, một mặt khinh bỉ lối hợp thủ hèn hạ của bốn vị lão đạo đó.

Tuy nhiên, lúc này chàng không thể xen tay vào trận đấu được. Bởi vì Tĩnh Huyền lão đạo chỉ tuyên chiến riêng với Bích Lệ Hồng mà thôi. Vả lại, trong lúc chưa biết thắng thua về ai, chàng xen tay vào chưa chắc Bích Lệ Hồng đã hài lòng.

Do đó, chàng chỉ đứng bên ngoài sẵn sàng vận công, chờ khi cần thiết sẽ xuất thủ.

Kiểm pháp của Võ Đang là môn võ học độc bá quần hùng. Tĩnh Huyền đạo sư lại là người cầm đầu trong Bát đại kiếm thủ công lực của ông ta trong Võ Đang chỉ thua một mình vị Trường môn nhân mà thôi. Anh

kiếm của lão đánh ra chẳng khác nào như một nguồn suối bạc từ trên đổ xuống, có một sức mạnh kinh người.

Còn ba đạo sĩ kia cũng là những tay kiếm thủ trong số bát đại kiếm thủ của Võ Đang, khi mà họ đã liên thủ hợp công thì giang hồ khó có ai mà đỡ nổi.

Tuy nhiên, mướp đặng lại gặp mặt cửa thân pháp của Bích Lệ Hồng đã đạt đến mức siêu phàm.

Nàng như một con bướm bay liệng, lúc dùng chưởng phong đánh ra, lúc dùng chỉ lực điểm tới, tấn thối đều theo thứ tự, không một chút rối loạn.

Đứng bên ngoài chỉ thấy thân nàng chập chờn trong một vùng hào quang sáng rực trông rất đẹp mắt.

Chỉ chớp lát, hai bên đã giao đấu trên hai mươi hiệp mà vẫn chưa thấy bên nào chiếm được thượng phong.

Tĩnh Huyền lão đạo thấy bốn người mà không hạ nổi một cô gái, nên lấy làm hổ thẹn, mặt lão đỏ ngầu, lão hét lên một tiếng, dùng một chiêu tuyệt học phóng thẳng mũi kiếm vào ngực Bích Lệ Hồng nhanh như điện chớp.

Lưỡi kiếm chỉ còn cách ngực nàng trong gang tấc mà Cừu Thiên Hiệp bên ngoài vẫn không thấy nàng tránh né gì cả, chàng hoảng kinh la á lên một tiếng.

Nhưng tiếng á vừa phát ra khỏi miệng chàng thì bỗng nghe một tiếng :

Keng Nửa lưỡi kiếm của Tĩnh Huyền lão đạo đã bị gãy tiện đi, bắn bổng lên trời như một mũi tên vậy.

Một tay kiếm thượng đẳng trong lúc giao tranh mà bị gãy kiếm là một điều nhục nhã không thể tưởng tượng. Tĩnh Huyền đạo sư mặt mày đỏ rực, ác ý lại nổi lên dữ dội lão rống lên một tiếng như voi gầm, rồi dùng mấy thế tối độc, dùng lưỡi kiếm gãy liều mạng đưa thẳng vào đòn điền ở bụng dưới Bích Lệ Hồng.

Đây là một thế mà từ khi thành danh tới giờ Tĩnh Huyền chưa hề sử dụng trong lúc giao tranh.

Giữa lúc đó, ba vị đạo sĩ kia cũng hợp thủ cùng một lúc quay ba mũi chưởng kiếm chìa ngược vào ngực, vào lưng mỹ nữ với khí thế rất hung hăng.

Bích Lệ Hồng bốn bề bị công hữu trông rất nguy hiểm.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy cũng kinh hồn hét lên một tiếng :

- Cô nương!

Chàng vội phi thân vào!

Nhưng phút nguy hiểm ấy rất ngắn ngủi. Thân chàng chưa kịp phi đến thì đã nghe Bích Lệ Hồng hét lên một tiếng vang song chưởng đánh tạt ra hai bên, đồng thời thân nàng chấm đất nhảy vọt lên cao ba trượng như một vệt khói xanh bốc lên vậy.

Chưởng lực của nàng đánh ra đã làm ba mũi trường kiếm của ba vị đạo sĩ bay tạt đi, người nào cũng xiểng liểng lùi lại một bước.

Trong lúc phóng mình nhảy lên, nàng lại thuận chân đá vào cổ tay của Tĩnh Huyền một đá, làm cho cây kiếm gãy của lão suýt rời khỏi tay.

Tuy nhiên, những kiếm thủ trong phái Võ Đang toàn là những tay kịch độc, mặt dầu bị đánh lùi lại, họ vẫn gượng người tới đâm mũi kiếm cho trúng đích.

Ngờ đâu lúc đó Bích Lệ Hồng đã nhảy lên cao rồi, bốn mũi kiếm của họ, kể cả mũi kiếm gãy của Tĩnh Huyền lại đâm vào nhau suýt gây thương tích cho đồng bọn.

Tĩnh Huyền kịp trông thấy hét lên :

- Hãy thu kiếm lại.

Ba đạo sĩ bộ hạ nghe hét vội dí mũi kiếm xuống đất, nhưng đã lỡ đà, đầu họ chạm vào nhau bốp bốp, đau đến nổi mắt đỏ lửa ra!

Sau cái chạm mặt, bốn đạo sĩ lui về, trở mắt đứng nhìn nhau hổ thẹn khôn tả.

Bấy giờ Bích Lệ Hồng đã nhảy ra ngoài đứng cách xa họ hai trượng rồi, mặt nàng vẫn tươi cười như đóa hoa xuân.

Cừu Thiên Hiệp mục kích thân phát tuyệt đỉnh của nàng, chàng tấm tắc ngợi khen. Đôi mắt chàng như dính chặt trên mình thiếu nữ.

Không phải chàng chiêm ngưỡng dung nhan của Bích Lệ Hồng, mà chàng thăm phục người con gái trẻ lại có được một võ công quán thể như vậy!

Giữa lúc đó thì nơi giữa sườn núi nổi lên một tiếng hú dài đến chát tai, diếc óc.

Các đạo sĩ tại trận nghe tiếng rú ấy mặt lộ vẻ hân hoan. Họ quay đầu một loạt nhìn thẳng về phía sườn núi.

Cừu Thiên Hiệp thấy lạ, cũng đưa mắt nhìn theo.

Chỉ thấy trên lưng chừng đồi một vết trắng từ những tam cấp bằng đá bay xuống.

Chàng có cảm giác vết trắng đó như một con bạch hạc từ trên không đáp xuống vậy.

Nhưng không, khi vết trắng tiến đến gần thì Thiên Hiệp nhận ra ngay, đó là một vị đạo trưởng, mình mặc đạo bào màu trắng lưng đeo trường kiếm, râu tóc bạc phơ, đôi mắt lóe ra hai luồng nhõn quang đến khiếp người.

Cứ trông vào võ công và lối khinh thân của vị đạo sĩ đó đã biểu diễn. Cừu Thiên Hiệp cũng đoán được ngay lão ta là Chương môn nhân của phái Võ Đang rồi.

Thật vậy, đạo sĩ vừa xuất hiện đúng là Thanh Khư quan chủ Vân Tiên đạo trưởng.

Vân Tiên đạo trưởng chưa xuống đến nơi thì trong Thanh Khư quan đã vang lên tiếng trống dồn dập.

Tiếp theo đó, trên lưng sườn núi lại hiện ra vô số bóng người cùng một lúc từ trên phóng mình xuống đồng ước dư trăm, khí thế không khác một dòng thác lũ.

Những bóng người này đều mặc áo đạo màu huyền, lưng đeo trường kiếm, lô nhô cao thấp không đều nhau.

Bây giờ Vân Tiên đạo trưởng đã đến trước mặt mọi người.

Lão khoác tay áo rộng một cái, đưa mắt nhìn Tĩnh Huyền đạo sĩ, với vẻ mặt lạnh phách vô cùng.

Tĩnh Huyền đạo sĩ vội cong mình thủ lễ, và nói :

- Thưa quan chủ! Tuyệt thế Thiết thư hiện có trong người thiếu niên này.

Cừu Thiên Hiệp trợn mắt thăm nghi :

- Ô! Té ra chúng nó lại vì cuốn Thiết thư của mình mà kéo đến đây đông như vậy!

Thật đáng ghét.

Chàng chưa kịp tỏ thái độ, thì Vân Tiên đạo trưởng đã liếc nhìn Hoa Quỷ lệnh chủ nói :

- Hiền nữ! Cháu đã gặp mặt lệnh tôn hay chưa?

Đôi mắt của Bích Lệ Hồng đang chăm chăm nhìn về phía lưng đồi, nàng lơ lửng đáp :

- Không có.

Vân Tiên đạo trưởng quay lại cất tiếng cười khúc khích, nói với Cừu Thiên Hiệp :

- Thiết thư là vật đệ nhất võ lâm cần phải được qui về danh môn chánh phái, như thế mới tránh được sát kiếp! Tiểu thí chủ tuổi trẻ người non, cất giữ không tiện, tốt hơn nên gởi lại cho Võ Đang chúng tôi để tránh tai vạ.

Câu nói ấy tuy ôn hòa, song hàm chứa một cái gì điêu ngoa, xảo quyệt, làm cho Cừu Thiên Hiệp không thể nào nhịn được.

Chàng cười khẩy một tiếng rồi thông thả đáp :

- Hừ! Đạo trưởng là một vị trưởng môn nhân phái Võ Đang, dĩ nhiên phân tích được phải trái, thiện ác, mới phải chứ? Đạo gia trọng nhất là thanh tịnh vô vi không ham muốn gì cả, thế mà lại sinh tâm đón đường cướp giật của quý, như vậy lại dám tự xưng mình là một danh môn chánh phái sao?

Bị Cừu Thiên Hiệp chỉ trích, Vân Tiên đạo trưởng nổi giận, đôi mày bạc cau lại.

Lão hét lớn :

- Thằng con nít! Mày chưa ráo máu đầu mà lại dám đứng trước mặt bổn Chưởng môn dùng lời đạo đức! Thật đáng buồn cười!

Cừu Thiên Hiệp cũng không nhịn, trợn mắt nói :

- Sự hiểu biết của con người không phải căn cứ ở tuổi tác! Trong đời thiếu gì người đã vì tham vọng mà hủy bỏ một đời khổ hạnh công phu!

Vân Tiên đạo trưởng là một bậc võ lâm thành danh trên giang hồ, ông ta đã giữ chức Chưởng môn nhân của một đại môn phái mà bị một thiếu niên hạc sách như vậy thì làm sao ông ta chịu nổi.

Lão rống lên một tiếng quát chúa :

- Câm miệng! Nếu không vào đến địa phận của Võ Đang sơn thì thôi, mà đã vào đây rồi tất nhiên không có một kẻ nào dám phách lối như vậy.

Cừu Thiên Hiệp biết không thể nào tránh khỏi một cuộc ác đấu. Tuy nhiên chàng rất hài lòng. Vì đây là một cơ hội chàng có thể đem sức nội công của chàng vừa được hưởng thụ ra thử thách.

Chàng cười nhạt nói :

- Nếu vậy xin quý Chưởng môn cứ ra tay xem.

Vân Tiên đạo trưởng đưa tay chỉ lên cây trường kiếm lắc lư sau lưng nói :

- Đã hơn mười năm nay, lão phu chưa hề rút ra khỏi vỏ thanh Truy Vân cổ kiếm này, lẽ nào hôm nay lại để cho nó phải vấy máu của một đứa con nít sao?

Cừu Thiên Hiệp cười ha hả :

- Chỉ sợ không được như thế.

Vân Tiên đạo trưởng nở một nụ cười khinh bỉ, rồi không dùng đến trường kiếm, mà chỉ dùng song chưởng giao đấu với Cừu Thiên Hiệp mà thôi.

Lão lướt mình tới, mười đầu ngón tay cong cong chụm lại như mười cái móc sắt chụp lên thiêng linh cái đối phương.

Cừu Thiên Hiệp cười gằn một tiếng, rồi đánh thẳng ra một chiêu.

Chưởng phong phát ra ào ạt! Thêm vào đấy một luồng chỉ lực của chàng lại điểm thẳng đến đại huyệt của Vân Tiên đạo trưởng nhanh không thể tả.

Chiêu thức của chàng vừa phát ra đã làm cho Vân Tiên đạo trưởng thất kinh, ông ta không ngờ một đứa bé trẻ tuổi lại có một công phu lợi hại dường ấy.

Lão hét lên một tiếng, dùng khinh công nhảy vọt ra ngoài bảy bước.

Đôi mắt lão đảo qua lại lia lịa một chập, rồi mới dừng lại ngay mặt Cừu Thiên Hiệp.

Lão cười nhạt, bảo :

- Sao! Thằng nhỏ! Người không chịu rút kiếm ra còn đợi chừng nào?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đáp :

- Thật ra tôi xuất đạo đã mấy chục ngày nay, chưa hề dùng đến binh khí. Hôm nay cũng chưa phải là một trường hợp đặc biệt.

Câu nói có vẻ châm biếm một cách ý nhị khiến Bích Lệ Hồng không sao nhịn cười được. Nàng cong lưng xuống, cười ngất ngào.

Vân Tiên đạo trưởng nét mặt hăm hăm, quay lại đám môn nhân nói :

- Tĩnh Huyền! Hãy cho hắn mượn một thanh kiếm đi!

Tĩnh Huyền ứng thanh đáp :

- Dạ! Đệ tử xin tuân lệnh!

Dứt lời, đạo sĩ Tĩnh Huyền đã cầm ngang trường kiếm nhắm Cừu Thiên Hiệp ném tới như một mũi tên.

Vèo Một luồng tinh quang loáng mắt bắn ngay Cừu Thiên Hiệp.

Chàng không hề hoảng sợ, dùng thuật Lôi Hành cửu chuyển lách sang một bên, đợi cho mũi kiếm qua khỏi, chàng mới với tay nắm lấy chuôi kiếm, miệng nói lẩm bẩm :

- Thì ta cứ thử xem sao!

A! Té ra ý định của chàng là muốn dùng Thường Thắng bát kiếm mà chàng đã học được trong Thiết thư đem ra đấu với cây Truy Vân cổ kiếm của vị Chương môn nhân Võ Đang.

Thanh trường kiếm cũng khá nặng, chàng nắm chặt đốc kiếm, vận nội công vào bàn tay nhún thử mấy cái xem có vừa tay không nào ngờ.

Xẹt một tiếng!

Lưỡi trường kiếm chàng đang nắm trên tay một nửa bị gãy ra, rơi xuống mặt đất.

Bọn môn hạ Võ Đang cả thầy đều giật mình, bao nhiêu cặp mắt chăm chăm nhìn vào mặt Cừu Thiên Hiệp.

Trong lúc đó, Cừu Thiên Hiệp cũng không hiểu tại sao cả, ngỡ là Tĩnh Huyền đạo sư có ý xấu, đưa cho chàng cây kiếm gãy, nên chàng liếc xéo Tĩnh Huyền đạo sư có ý bất bình.

Vân Tiên đạo trưởng trái lại không nghĩ thế, ông ta cho là Cừu Thiên Hiệp khoe khoang muốn biểu diễn nội công để hăm dọa ông, nên ông hừ một tiếng lớn nói :

- Thăng bé! Mày phách lối quá!

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, cầm cây kiếm gãy trong tay nói :

- Kiếm này vô dụng! Đừng tưởng tôi..

Không đợi chàng nói dứt câu, Vân Tiên đạo trưởng đã quay sang Đạo Huyền hét lớn :

- Đạo Huyền! Hãy đưa trường kiếm của ngươi cho ta xem.

Đạo Huyền bước tới, hai tay nâng thanh trường kiếm đưa lên, trao cho Vân Tiên đạo trưởng.

Vân Tiên đạo trưởng vung qua vung lại, xem xét một lúc rồi ném cây trường kiếm ấy cắm lút xuống mặt đất, cách chỗ Cừu Thiên Hiệp ba bước, và nói :

- Đây! Ngươi xem cây kiếm ấy ra thế nào.

Chuôi kiếm còn lắc lư chưa đứng hẳn, Cừu Thiên Hiệp đã ném lưỡi kiếm gãy trong tay chàng đi, và bước đến chỗ thanh trường kiếm kia rút lên.

Ánh thép sáng lòe! Chàng vừa vung lên, vận nội lực vào bàn tay thì xẹt một tiếng.

Lưỡi kiếm này cũng rớt ra làm hai khúc như lưỡi kiếm trước.

Mặt mày Cừu Thiên Hiệp ngơ ngác!

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng lúc này cũng tưởng vị đạo sĩ Võ Đang đã đánh lừa trao kiếm gây cho Cừu Thiên Hiệp đến bây giờ nàng mới giật mình hiểu ra là do nội lực của Cừu Thiên Hiệp phát triển ra quá mạnh, đến nỗi sức thép không chịu nổi.

Nàng thầm khen :

- Nội lực thực quả không ai có thể lường được.

Cừu Thiên Hiệp vẻ mặt chán ngán, liệng mạnh nửa thanh kiếm gãy xuống đất rồi bước tới một bước ôn tồn nói với Vân Tiên đạo trưởng :

- Chưởng môn nhân chớ trách! Có lẽ tại hạ không có duyên dùng kiếm chăng?

Vân Tiên đạo trưởng nghiêng rằng như bực tức hỏi :

- Người muốn dùng loại binh khí nào?

Cừu Thiên Hiệp có vẻ khó chịu, nói :

- Thì cứ dùng đôi tay này cũng được.

Vân Tiên đạo trưởng hừ một tiếng rồi hạ mũi cổ kiếm của ông ta xuống nói :

- Không được!

Thật ra, Vân Tiên đạo trưởng là một Chưởng môn nhân của phái Võ Đang, lại là kẻ uy danh chấn động giang hồ, lẽ nào ông ta lại dùng kiếm đánh với một đứa bé trong tay không có vũ khí?

Dầu ông ta có hơn, chàng cũng chẳng tiếng tăm gì, bằng bị thua thì suốt đời mang nhục.

Một kẻ thành danh giang hồ không bao giờ chịu xử sự như vậy.

Lão nói :

- Bỏ Chưởng môn binh sanh chưa hề dùng vũ khí đánh với kẻ tay không, nếu người không dùng được kiếm thì ta cũng phải dùng tay không giao đấu để phân thắng thua vậy!

Câu nói này tuy thành thật, song có vẻ khích lệ!

Cừu Thiên Hiệp trong mình đã có sẵn sáu chiêu “Thường Thắng bát kiếm” thì sao lại bảo chàng không dùng được kiếm?

Vả lại nhân lúc này chàng cũng muốn dùng môn kiếm tuyệt học ấy ra giao đấu với một vị võ lâm cao thủ xem hiệu lực ra sao cho biết.

Chàng đưa mắt nhìn quanh chót thấy gần bên chàng có một cây liễu khá lớn.

Nhớ đến chuyện dùng cành liễu làm kiếm giao đấu với Thiên Nam song tinh, chàng mỉm một nụ cười đắc ý, phóng thân nhảy vọt lên cây liễu bẻ một nhánh vừa cầm tay, giữ sạch lá và nói :

- Vật này rất thích hợp! Xin Chưởng môn nhân cứ an lòng sử dụng kiếm pháp.

Vân Tiên đạo trưởng lấy làm lạ hỏi :

- Sao? Người dùng cành liễu ấy làm kiếm ư?

Không ngần ngại, Cừu Thiên Hiệp đáp ngay :

- Phải! Xin Chưởng môn nhân cứ xem đây là một thanh kiếm!

Vừa nói chàng vừa đưa cành liễu tới trước mặt với thế đứng vững chắc như ngọn thọ liên phong vậy.

Vân Tiên đạo trưởng thấy chàng dùng cành liễu thay cho lưỡi kiếm đã giật mình rồi, bây giờ chàng ra bộ nữa, thì ông ta lại càng kinh khủng.

Lão là một nhân vật kiến thức rộng, nên ngó qua lối sử dụng kiếm pháp của Cừu Thiên Hiệp lão đã biết không thể nào thắng nổi chàng rồi.

Tuy nhiên, trước mặt hàng trăm môn hạ, lão như một kẻ đã cỡi trên lưng cọp rồi không thể nào lùi bước được nữa.

Lão sanh ra một kế, gọi Cừu Thiên Hiệp nói :

- Thằng nhỏ! Người dùng cây đầu với kiếm tất ta không thể nào tận lực được.

Cừu Thiên Hiệp trở mắt nhìn lão :

- Sao? Chưởng môn nhân kinh cảnh liễu của tôi không xứng với cây kiếm ư?Ồ! Xin Chưởng môn nhân cứ việc giao đấu thật tình cho.

Vân Tiên đạo trưởng nói :

- Ta hạn định cho người trong mười chiêu.

- Mười chiêu?

Vân Tiên đạo trưởng ngửa mặt cười ha hả, cổ giấu vẻ mặt sợ hãi của lão và nói :

- Phải trong mười chiêu mà người có thể đỡ nổi cây cổ kiếm của bản đạo thì bản đạo cho người được tự do ra khỏi Võ Đang sơn này, còn nếu không đỡ nổi thì người sẽ chịu theo quy luật.

Vân Tiên đạo trưởng là một con cáo già, đầy kinh nghiệm.

Lão biết thể nào lão cũng không thắng nổi Cừu Thiên Hiệp! Tuy nhiên trong mười chiêu thể tất lão có thể chịu nổi.

Như vậy, quá mười chiêu thì lão sẽ thôi đấu, và để cho Cừu Thiên Hiệp tự do ra đi, còn phần lão, lão sẽ cứ vẫn được danh dự trước bọn môn hạ Võ Đang.

Cừu Thiên Hiệp cũng chỉ mới học được sáu chiêu trong “Thường Thắng bát kiếm” nên cũng cố thủ qua sáu chiêu đó mà thôi, vì vậy chàng không đòi hỏi gì hơn, gọi lớn :

- Đạo trưởng là Chưởng môn nhân của một đại phái xin chớ dối lời đấy nhé.

Vân Tiên đạo trưởng không nói nửa lời, cây cổ kiếm trong tay lão bỗng xẹt ra một luồng đỏ rực, đâm tới trước ngực chàng.

Cừu Thiên Hiệp lệ làng vung cành liễu ra, một màu xanh dờn chớp động, đầu cành liễu lệ như tên bắn, điểm thẳng vào cổ họng đối phương, thật quả là một môn kiếm phát quán triệt giang hồ.

12. Bảo An Long Khách Sạn

Vân Tiên đạo trưởng giật mình biến sắc mặt, cúi rạp mình xuống nhảy xéo sang một bên vận thêm công lực trên hai cánh tay siết chặt thanh trường kiếm thủ thế không dám xem thường đối phương nữa.

Cừu Thiên Hiệp vẫn không thu thế kiếm chàng vung cành liễu nhảy tới hét lớn lên một tiếng rồi đánh mạnh ra theo thế Thường Thắng bát kiếm.

Thế công dữ dội quá, lão không dám cự đương, bèn nhún mình nhảy vọt sang bên kia, không ngờ thế kiếm của chàng lệ làng quá đã đánh đứt tiện vật áo ngũ sắc của lão bay lượn theo chiều gió rồi rơi xuống đất.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp dừng tay không thừa thế đuổi theo lão nữa. Võ Đang quần chúng nhìn chàng bằng những con mắt lăm lét.

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng cười ha hả vỗ tay reo lớn :

- Hay, hay lắm!

Vân Tiên đạo trưởng cúi nhìn vạt áo đứt, lão vừa hổ thẹn vừa giận dữ. Sắc mặt đỏ của lão đã biến thành xanh, râu tóc của lão như muốn dựng ngược lên. Đôi mắt như than lửa hồng chăm chăm nhìn Cừu Thiên Hiệp như muốn ăn tươi nuốt sống chàng.

Cừu Thiên Hiệp mới dùng một chiêu mà đã đánh lui một Chưởng môn lừng danh kiếm pháp nên chàng quá thích chí bèn cao giọng nói :

- Chưởng môn! Với chiêu thức của vãn bối đó, có thể qua khỏi Vô Đang sơn không?

Câu nói cao ngạo của chàng xoáy vào tai Vân Tiên đạo trưởng khiến gương mặt già nua của lão bỗng cau lại xếp thành những đường nhăn nheo lại càng thêm hung dữ.

Tuy quá giận, nhưng lão vẫn biết câu nói của chàng cũng có thể đúng, nhưng lão phải làm sao để khỏi mất mặt với môn nhân, vì lão là Chưởng môn của một môn phái kia mà!

Nghĩ như thế lão giả vờ nói :

- Bỏ Chưởng môn bình sanh đấu kiếm chưa chịu lùi bước bao giờ, nhưng không biết mi đánh chiêu thức gì mà trong kỳ quá quá vậy?

Cừu Thiên Hiệp thật tình đáp :

- Chiêu kiếm pháp của tôi đây chính là Thường Thắng bát kiếm.

Vân Tiên đạo trưởng nghiêng đầu ra vẻ trầm tư nghĩ ngợi một lúc rồi lẩm bẩm :

- Thường Thắng bát kiếm!

Cừu Thiên Hiệp thấy lão suy nghĩ chàng giải thích :

- Chiêu thức ấy tức là tuyệt học được ghi chép trong Thiết thư đây!

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng cười khúc khích xen vào nói :

- Đúng đấy! Cũng vì Thiết thư quý báu như thế nên rất có nhiều kẻ manh tâm muốn cướp đoạt chứ sao?

Câu nói xỏ xiên của nàng khiến lão cảm thấy nhột nhột trong lòng bèn hừ lên một tiếng nhìn nàng nửa mắt nói :

- Phải lắm! Phụ thân của cô nương chắc cũng có manh tâm ấy nên cô nương mới biết rõ phải không?

Dứt lời, lão quay sang Cừu Thiên Hiệp hỏi :

- Đó có phải là chiêu thứ nhất của “Thường Thắng bát kiếm” phải không?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu đáp :

- Phải đấy! Chính là chiêu thứ nhất và cũng là chiêu khởi thế đấy!

Vân Tiên đạo trưởng biết rõ hôm nay đã gặp phải địch thủ quá lợi hại, nhưng lão muốn xem thử vô địch kiếm chiêu của tuyệt thế kỳ thư như thế nào nên lão liền vung tròn cây Truy Vân cổ kiếm để bảo vệ các đại huyệt rồi mới dám quát nói :

- Thế thì bốn Chưởng môn muốn lãnh giáo đây!

Dứt lời lão vừa thủ thế vừa áp dụng Minh công ám thủ chém sả tới chàng một kiếm.

Cừu Thiên Hiệp thấy lão vừa mới bị bại trận mà lại dám hăng hái tuyên chiến như thế, chàng đoán chắc lão đã liều mạng rồi. Chàng bèn vung cành liễu lướt tới tuần tự diễn ra từng chiêu sát thủ.

Chiêu thế chàng vừa đánh ra thì ánh sáng xanh lấp lánh trông rợn người. Cành liễu trong tay chàng múa lộn mỗi lúc một nhanh đến nỗi người ta không còn thấy ánh liễu đâu nữa chỉ thấy một chớp hào quang bao phủ quanh Cừu Thiên Hiệp ước chừng phun nước vào cũng không thể lọt vào người chàng được.

Vân Tiên đạo trưởng chỉ dùng cây Truy Vân cổ kiếm thủ thế hộ thân không dám trả tay Lão liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp ra tay sơ hở, lão sẽ thừa cơ hội ấy chặt đứt cành liễu của chàng đi.

Nhưng than ôi! Mong tưởng ấy thật là một việc mò trăng đáy biển. Cành liễu trong tay chàng bủa vây tứ phía không còn trông thấy đầu cẩu, muốn phân biệt cành liễu ở nơi nào cũng không được thấy, chứ đừng nói chỉ đến việc chặt chém!

Lúc bấy giờ chàng muốn hạ thủ Vân Tiên đạo trưởng thật là một việc dễ dàng, nhưng chàng không muốn gây thù kết hận với phái Võ Đang hơn nữa lâu nay phái Võ Đang đối với chàng không có ân oán gì, nên chàng chỉ biểu diễn như kẻ luyện kiếm vậy để cho mọi người khiếp đảm mà thôi!

Khi chàng biểu diễn đủ sáu chiêu “Thường Thắng kiếm pháp” thì bỗng nhiên Vân Tiên đạo trưởng thối lùi hơn một trượng ngửa mặt lên cười ha hả.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ cũng thân cảnh liễu về rồi bước lui vài bước đứng nhìn sững.

Vân Tiên đạo trưởng nhờ vào giọng cười phách ngạo ấy mà che giấu gương mặt khiếp đảm của lão.

Lão cố gắng cao giọng nói :

- Xưa nay ta lăn lộn trên giang hồ chưa thấy một võ lâm cao thủ nào mà có thể chịu đựng dưới lưỡi kiếm ta mười chiêu cả. Thế mà hôm nay mi chịu đựng được kể là người thứ nhất đấy!

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng đứng xem cũng biết rõ là Cừu Thiên Hiệp không muốn hạ thủ lão. Bấy giờ lão lại buông lời cao ngạo hùng vọt vát lại thanh danh trước mặt môn nhân.

Bích Lệ Hồng lên tiếng :

- Ha ha ha! Nghĩ mà tức cười quá!

Vân Tiên đạo trưởng ném đôi nhãn quang vào mặt nàng rồi trầm giọng hỏi :

- Hiền nhi nữ! Cháu nói gì vậy?

Bích Lệ Hồng nghiêng đầu cười hi hí rồi ha hả ngắt nga ngắt ngoẻo một lúc rồi nói :

- Thắng thì thắng, thua thì thua nói cho dứt khoát chứ đâu có cái lẽ hăng hái như thế được! Thà chịu thua đi còn ít xấu hổ hơn nói đỡ ngượng với người đấy!

Vân Tiên đạo trưởng biến sắc mặt, vung kiếm lướt tới chỉ lên mặt Bích Hồng quát lớn :

- Con bé này to gan thật! Dù cho phụ thân mi muốn nói chuyện với ta cũng phải ôn hòa thay hướng chỉ mi mà dám xác xược với ta thế sao?

Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng cũng sa sầm nét mặt lại nói :

- Thua chó bắt mèo gỡ sao? Hừ Bích Lệ Hồng này cũng không phải dễ đâu!

Vân Tiên đạo trưởng tức giận đến nổi run rẩy. Lão giậm chân nói :

- Con tiện tỳ kia! Mi dám vô lễ với ta đến thế ư?

Bích Lệ Hồng cũng giậm chân hét :

- Ông lại ý lớn mắng tôi là con tiện tỳ kia, con tiện tỳ nọ sao?

Hai người đã tiến sát nhau bốn mắt như than lửa đỏ tình hình lại trở nên khẩn trương vô hạn.

Bỗng nhiên có tiếng hú vang từ miệng núi đưa đến. Vân Tiên đạo trưởng liền lùi lại ba bước và chỉ và mặt nàng nói :

- Tốt lắm! Có phụ thân mi đến kia. Ta sẽ bảo người phải dạy mi mới được!

Bích Lệ Hồng bĩu môi ra vẻ khinh bỉ không đáp.

Dứt tiếng hú, có mười mấy người từ nơi góc núi bay đến, cứ xem lối khinh công của họ cũng đủ biết toàn là những kẻ công phu thượng đẳng. Chỉ trong nháy mắt họ đã đến tại trận rồi.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt ngó thì thấy người đi đầu độ chừng năm mươi tuổi, tóc vàng rối như tơ vò, mắt sư tử miệng rộng mũi cong, râu ngắn và xồm xoàm, đôi tai to như hai bàn tay xòe ra. Ngang thắt lưng lão lại đeo một cây quý đầu truy hồn câu dài thườn thượt mình mặc áo rộng, chân mang đôi giày da thú to lớn.

Cừu Thiên Hiệp liền giật nảy người bất giác chàng lùi ra sau hơn ba bước vì chàng thấy đôi giày lão như quá quen thuộc đối với chàng. Chàng cố nhớ lại xem hai bàn chân mang đôi giày to tướng kia mình đã gặp nơi nào, bỗng chàng rung mình và hình như chàng đã nghĩ ra người ấy là ai rồi.

Vừa đến nơi, lão già năm mươi tuổi đi đầu ấy lại lớn tiếng :

- Lệ nhi! Không được vô lễ!

Bích Lệ Hồng liền chu miệng lại, nhảy tới chui vào lòng lão đưa tay chỉ vào mặt Vân Tiên đạo trưởng. Nàng nhõng nhẽo nói :

- Phụ thân ôi! Lão mũi trâu của Võ Đang sơn ý lớn ăn hiếp con. Lão chửi con là tiện tỳ đấy!

Vân Tiên đạo trưởng kẹp cây kiếm vào nách chấp tay ôn tồn nói :

- Bích huynh! Lệnh nữ nó...

Lão già mặt sư tử liền ngược mặt lên buồn một chuỗi cười dài như chuông rung làm át cả câu nói của Vân Tiên đạo trưởng.

Lão không thèm nghe lời phân trần của đạo trưởng chỉ đưa tay lên vuốt mái tóc của Bích Lệ Hồng rồi khẽ nói :

- Con đừng sợ! Ai mà dám ăn hiếp con thì ta sẽ không tha họ đâu!

Bích Lệ Hồng được thể càng thêm nhõng nhẽo chỉ vào mặt Vân Tiên đạo trưởng nói :

- Con tức lão lỗ mũi trâu ấy quá!

Vân Tiên đạo trưởng vội gọi lớn :

- Bích huynh...

Đôi mắt của lão già mặt sư tử bỗng tròn xoe nhìn trừng trừng vào mặt Vân Tiên đạo trưởng mấy cái rồi hả miệng cười thật dài. Tay trái lão ôm chặt lấy Bích Lệ Hồng, tay mặt lão phát ngang tay áo qua trước mặt Vân Tiên đạo trưởng rồi nói lớn :

- Ai không biết ta là Cái thể ma quân Bích Nam Hùng chỉ có một đứa con gái, mà dám lại ăn hiếp con ta. Làm sao ta có thể nhịn được chứ!

Vân Tiên đạo trưởng lắc đầu mấy cái rồi mỉm cười, lão lấy lưỡi kiếm chỉ vào Bích Nam Hùng và nói :

- Thằng già xấc xược! Lại cưng con rồi.

Dứt lời, lão dồn quang tới Cừu Thiên Hiệp :

- Tiểu tử! Thế là Võ Đang sơn không có quyền giữ ngươi lại được. Vậy thì ngươi hãy tự tiện rời khỏi đây nhanh chừng nào hay chừng ấy nhé.

Cái thể ma quân Bích Nam Hùng nghe thế liền xô con gái lão ra nhìn thẳng vào mắt Cừu Thiên Hiệp và tức tốc quay đầu hỏi Vân Tiên đạo trưởng :

- À! Có phải thằng này từ Phi Lai sơn trang đến đây không?

Vân Tiên đạo trưởng mỉm cười rồi nói :

- Đúng! Nhưng.. ha ha ha! hi hi hi..

Lão chỉ cười vang lên một lúc nhưng giọng cười mất tự nhiên vì lão không biết nên nói thế nào để cho khỏi xấu hổ đối với cái địa vị Chương môn của lão cả.

Bích Nam Hùng vịn vai Vân Tiên đạo trưởng lúc lắc vài cái rồi khẽ nói :

- Này Chương môn! Người cứ việc xuống tay đi. Tôi Bích Nam Hùng đã nói là giữ lời hứa, tuyệt đối không hối hận đâu.

Vân Tiên đạo trưởng điểm nụ cười đau khổ và nói :

- Võ Đang sơn tự nguyện bỏ qua việc này, vì tự thấy mình vô duyên.

Bích Lệ Hồng liền xen vào nói :

- Phụ thân ôi! Lão không đỡ nổi cành liễu trong tay người ta đấy!

Bích Nam Hùng nhìn Cửu Thiên Hiệp một lúc rồi lắc đầu tỏ vẻ không tin. Lão nhìn Bích Lệ Hồng trừng mắt quát :

- Lệ nhi! Đừng nói bậy!

Bích Lệ Hồng liền cúi xuống nhặt vạt áo đứt của Vân Tiên đạo trưởng lúc nãy lên rồi lắc qua lắc lại mấy cái và kêu nói :

- Chiếc áo bát quái của lão bị đứt ra đây này. May tý nữa là toi mạng đấy! Phụ thân còn không tin nữa sao?

Vân Tiên đạo trưởng nghe nàng nói quá xấu hổ, mặt mày tím ngắt, liền quay qua phất tay áo một cái đồng dạng nhìn các môn nhân hết :

- Truyền các đệ tử hãy về quan gấp!

Đứt lời, lão giậm chân một cái rồi vung mình chạy vụt lên núi Võ Đang. Tất cả môn nhân thấy thế đều tiếp tục chạy theo lão.

Cửu Thiên Hiệp nhìn đi nhìn lại đôi giày to tướng của Bích Nam Hùng, chàng đoán chắc lão này là kẻ đã điểm huyết đạo Hiến Bá Vong, vì khi ở trong phòng khách sạn chàng trốn dưới giường nhìn ra, chàng thấy kẻ vào phòng cũng mang đôi giày ấy.

Chàng muốn tìm hiểu thân thế và hành động của Hiến Bá Vong, người đã cho chàng sáu mươi năm công lực ấy; nhưng chàng lại sợ hỏi ra có thể phát sinh ra nhiều việc khác nữa làm cho chậm trễ việc đi tìm thân phụ của chàng. Hơn nữa lý lịch của Hiến Bá Vong chàng không biết gì cả mà đột nhiên xen vào cũng có thể sanh chuyện lôi thôi.

Nghĩ như thế, chàng liền quay mình bỏ đi.

- Hãy khoan đi đã!

Chàng chưa kịp đáp thì Bích Nam Hùng đã kêu nói :

- Lệ nhi! Ta đã có hẹn với Võ Đang chưởng môn rằng: ở trong địa phận Võ Đang sơn tuyệt đối không ra tay. Cứ để hắn ra khỏi Võ Đang sơn hãy...

Nàng vùng vằng nói :

- Không! Con muốn...

Nghe nói, chàng rất áy náy trong lòng và cũng muốn tách rời nàng cho rồi, vì vậy chàng liền chạy lẹ như bay. Vừa đi chàng vừa nghe tiếng Bích Nam Hùng gọi lớn!

- Lệ nhi! Hãy về đây!

Và nghe tiếng nhõng nhẽo vắng vắng của nàng :

- Không! Để con đi mà!

Cửu Thiên Hiệp ra khỏi hốc núi, bốn bề thanh tịnh, chàng đoán đằng sau sẽ không có ai theo chàng nữa. Bèn đề thân tập khí, hai cánh tay chàng quạt lên không, các đầu ngón chân dụng lực diễn ra khinh công vô thượng. Thân chàng vụt chạy bay như một làn khói nhẹ.

Cửu Thiên Hiệp chạy một hơi ra khỏi mấy mươi dặm sau lưng chàng không còn nghe tiếng kêu vắng vắng nữa chàng mới dừng chân lại.

Ra khỏi Võ Đang sơn, một mình chàng đi thui thủi, suy nghĩ từ chuyện này sang chuyện khác.

Chàng nhìn cành liễu trong tay, chàng liền nhớ đến việc chàng đã đánh gãy mấy cây kiếm.

Chàng lẩm bẩm một mình :

“Xưa nay anh hùng hiệp sĩ đều dùng kiếm làm vũ khí tại sao ta lại không dùng kiếm được thật là lạ lùng quá! Võ Đang bát đại là tay kiếm thủ lừng danh trên giang hồ thì cây kiếm của lão tất nhiên là không phải thứ sắt thép tầm thường. Thế mà về tay ta thì thành cây củi mục là tại sao? Ồ! Thế mà cây liễu nhẹ nhỏ này lại dùng để đánh rất tiện lợi! Hay ta không có duyên dùng kiếm chăng?”

Thực ra Cừu Thiên Hiệp đâu có biết được công lực chàng quá mạnh, cần phải có một cây kiếm thần mới có thể chịu được sức nóng nung đốt khi chàng vận công lực lên.

Cừu Thiên Hiệp lại chợt nghĩ đến Bích Lệ Hồng, một thiếu nữ liếng thoắng thường hay nói móc hòng nhưng tâm địa lại trong sạch dễ thương, hơn nữa đứng về nhan sắc mà bình phẩm thì trên giang hồ này cũng ít có vậy!

Bỗng Cừu Thiên Hiệp cười lên rồi lẩm bẩm :

- Con trai gì mà đi phê bình sắc đẹp của con gái xấu hổ quá!

Dứt lời, chàng đưa mắt nhìn bốn phía tuy không có ai cả nhưng mặt chàng cũng nóng rục lên ra vẻ bên lên. Vì vậy chàng liền áp dụng lối khinh công thượng thượng đẳng chạy bay một mạch về hướng Quyên Châu.

Khi mặt trời vừa khuất bên Tây thì chàng đã lững thững đi vào Quyên Châu thành.

Quyên Châu là một đô thị khá lớn. Từ Ngọc Chân đến Hiệp Châu kẻ buôn người bán rất đông đúc. Nhà cửa rất san sát, đường đi như bàn cờ, chợ búa đông đúc. Ngoài đường, bất cứ chỗ nào cũng thấy người ta đi chen cảnh xe cộ qua lại như mắc cửi trong rất ồn ào nhộn nhịp.

Từ thuở bé đến giờ chàng chỉ sống tại Phi Lai sơn trang là nơi thâm lâm cùng cốc nay bỗng dưng vào chốn phồn hoa đô hội, chàng cảm thấy thích thú. Bởi thế chàng định nghỉ tại Ngọc Châu qua đêm nay rồi ngày mai sẽ qua Hiệp Châu.

Cừu Thiên Hiệp đi dọc theo đường phố, ngược mắt nhìn thấy dải nhà lầu đồ sộ để tìm một khách sạn nghỉ ngơi.

Chàng vừa bước qua một ngã ba đường thì thấy một khách sạn nguy nga có treo một tấm biển đề năm chữ đỏ tươi là : Bảo An Long khách sạn.

Bên cạnh đó là một tửu lầu cũng nguy nga tráng lệ gồm năm tầng lầu cao chót vót.

Chàng dừng chân lại thì mùi thịt xào và rượu bay ra thơm phứt khiến chàng có ý định kiếm chỗ nghỉ chân của chàng đêm nay vậy.

Cừu Thiên Hiệp vừa bước vào sân đã thấy trong tửu lầu có rất đông người, có lẽ bấy giờ đã đúng bữa ăn chiều nên đông khách là phải.

Chàng còn chưa kịp bước lên tam cấp, thì một thanh niên hán tử mặc áo cẩm đội mũ bông từ trong tửu lầu chạy ra nhìn chàng xá một cái rồi chấp tay cúi đầu cung kính nói :

- Thưa thiếu hiệp! Tiệm nhơn đây chính là Dư Miên có nhiệm vụ Ở đây nghinh tiếp và hầu hạ thiếu hiệp!

Nghe nói chàng giật nảy người nhìn sững sốt không biết nói gì cả.

Chàng nhận thấy mình không quen thuộc với ai nơi đây cả mà bỗng dưng lại có người niềm nở đón rước mình như một kẻ quan quyền tước vị thì làm sao chàng không ngạc nhiên?

Cừu Thiên Hiệp liền chấp tay đáp lễ rồi nói :

- Xin các hạ hãy coi lại! Chắc có lẽ các hạ đã lầm rồi đấy!

Dư Miên vẫn lễ phép nói :

- Tiệm nhơn tuân theo lệnh của chủ nhân chờ đợi nơi đây để cung hầu thiếu hiệp, không lầm lộn đâu. Xin thiếu hiệp hiểu cho!

Cừu Thiên Hiệp lại càng thêm kinh ngạc nói :

- Tại hạ họ Cừu từ Phi Lai sơn trang đến đây không có bà con, bạn bè, thân thuộc gì cả. Xin Dư huynh đừng lầm lẫn như thế.

Dư Miên liền khoa tay lia lịa nói :

- Xin thiếu hiệp chớ làm khó dễ kẻ tiện nhơn này tội nghiệp.

Dứt lời hần cung kính chấp tay đứng sang một bên tránh đường cho chàng bước vào.

Thấy thế trong lầu lầu có một số người chạy ra cúi đầu sát đất để chào hỏi. Không những họ xem Cừu Thiên Hiệp như một vị công tử thế gia mà họ đối với Dư Miên cũng cung kính vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy bối rối mất tự nhiên chàng không hiểu lý do gì và cũng không biết nên đối xử như thế nào trước sự đón tiếp niềm nở ấy.

Dư Miên bước tới gần chàng và cung kính nói :

- Chỗ nghỉ ngơi của thiếu hiệp đã sắp đặt sẵn sàng trên lầu năm rồi, xin thiếu hiệp hãy theo tiện nhơn.

Dứt lời, Dư Miên không đợi chàng trả lời, chỉ quay mình từ từ bước đi trước.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy như mình sống trong mộng, nhưng lòng hiếu kỳ lại thúc đẩy chàng bước theo gã Dư Miên để xem thử thế nào cho biết.

Theo sau Dư Miên, chàng nhìn thấy bước đi của hần vững chắc và lanh lẹ lạ thường rõ ràng là một kẻ đã dày công luyện tập võ công chứ không phải tầm thường.

Chàng tin chắc chắn không thể là kẻ tội tử như lời hần tự xưng.

Đang suy nghĩ miên man, chợt nhìn lại thì thấy chàng đã theo hần lên đến tầng lầu thứ hai rồi.

Nơi đây, bệ nhậu ngồi la liệt không có kẻ nào có một luồng nhớn quang đáng để ý cả, họ toàn là những khách lữ hành bán buôn, cũng có một vài đôi nhân vật ra vẻ văn nhân thanh nhã.

Bước lên lầu ba là phòng ngủ trang hoàng rất lịch sự, nhưng lại không có ai cả.

Bước qua lầu tư thì lại càng sáng sủa hơn như một dạ thánh đường, quét dọn sạch sẽ, trưng bày có thứ tự chưng diện toàn là vật quý giá cả. Hai bên có treo mấy bức cổ họa tỏ ra nhàn cư nho nhã vô cùng.

Dư Miên lên đến lầu thứ tư vội dừng chân quay lại chấp tay cúi đầu nói :

- Chủ nhân tôi đã thuê hết ba tầng lầu đặc biệt này cho thiếu hiệp. Xin thiếu hiệp hãy vui lòng chờ tỳ chúng tôi sẽ dâng trà.

Dứt lời, hần đưa tay tạc vào vách.

- Bép! Bép!

Tức thì một cánh cửa kín mở ra. Trong đó có một cô gái độ mười ba mười bốn tuổi mặc áo hồng hai tay nâng chén nước trà bốc hơi tỏa mùi hương thơm phức, nàng từ từ bước đến bên bàn chỗ chàng ngồi lễ mễ để xuống và bái hai bái đoạn nàng bước vào trong ám môn đó.

Dư Miên đứng vòng tay nói :

- Mời thiếu hiệp dùng trà! Tiện nhơn xin phép lên lầu năm để dọn dẹp đồ đạc.

Cừu Thiên Hiệp nói lớn :

- Hãy khoan đi đã! Dư huynh! Như thế này nghĩa là gì vậy?

Dư Miên nghiêm sắc mặt lễ phép nói :

- Tiện nhơn là kẻ tội đòi, xin thiếu hiệp gọi thẳng là Dư Miên chứ đừng gọi thế tội cho tiện nhơn lắm!

Cừu Thiên Hiệp quá hồi hộp vội hỏi :

- Như thế này có nghĩa là gì vậy? Nếu người không nói rõ ra thì tại hạ sẽ xin cáo từ đây!

Dư Miên nghe chàng nói như vậy hấn biến sắc mặt vội năn nỉ :

- Thiếu hiệp chớ nên hờn dỗi như vậy, nếu việc tiếp rước của tiện nhơn có gì sơ suất xin thiếu hiệp tha lỗi cho! Tiện nhơn chỉ tuân theo lệnh của chủ nhân, ở đây để tiếp rước và hầu hạ thiếu hiệp. Nếu thiếu hiệp bỏ đi thì ắt tánh mạng của tiện nhơn này sẽ không còn.

Lời nói của Dư Miên rất tha thiết chàng lại càng mập mờ hơn nữa.

Chàng nói :

- Lại có thể như vậy sao?

Dư Miên nghiêm sắc mặt lễ phép đáp :

- Dạ, tiện nhơn đâu dám nói dối!

Cừu Thiên Hiệp lại cau mày nói lớn :

- Quý chủ nhơn là ai? Nếu không nói rõ cho tôi biết thì tôi đi ngay bây giờ.

Nghe chàng nói vậy, mặt mày hấn tái mét như gà cắt Bích và run rẩy nói :

- Thiếu hiệp ôi! Tiện nhân không dám nói đâu, vì nói ra tức là trái lệnh chủ nhơn rồi. Sớm muộn gì thiếu hiệp cũng sẽ gặp chủ nhơn, lúc đó sẽ hiểu rõ ngay. Xin thiếu hiệp chớ nên làm khó dễ kẻ tôi đòi tội cho tiện nhơn này.

Chàng thấy thần sắc của hấn không phải là giả dối. Nhưng chàng quá ghê tởm cho những hành động hiểm ác trên giang hồ nên không thể không đề phòng được.

Nghĩ như thế, chàng không uống nước trà mà vội đứng dậy nói :

- Dư huynh...

Chàng vừa thốt ra hai tiếng “Dư huynh” thì hấn đã quì mẹp xuống đất, đôi mắt cơ hồ muốn rơi lệ, hấn nhìn chàng bằng đôi mắt khẩn cầu nói :

- Xin thiếu hiệp hãy rộng lòng thương kẻ tiện nhơn này mà ở lại đây, tiện nhơn sẽ hết lòng hầu hạ chờ chủ nhân được thấy mặt rồi thiếu hiệp hãy ra đi. Tiện nhân cảm đội ơn thiếu hiệp vô cùng.

Dư Miên càng cầu khẩn bao nhiêu thì chàng càng sanh nghi bấy nhiêu. Vì vậy, chàng bước tới đỡ Dư Miên lên nói :

- Tại hạ họ Cừu này cam thất lễ đây!

Lúc ấy bỗng có tiếng chân bước đi bồm bộp vang lên dưới thang lầu và tiếp theo là một giọng nói lớn :

- Cừu thiếu hiệp! Việc gì mà phải vội vàng như vậy? Hay là chúng tôi có điều gì thất lễ, tiếp rước không chu đáo sao?

Giọng nói to lớn ấy vang dội xa nghe rền cả nhà đủ biết người ấy nội công rất phi thường.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hơi hồi hộp đưa mắt nhìn xuống thang lầu.

13. Rước Khách Nửa Khuya

Lúc này vẻ mặt của Dư Miên không còn sợ sệt như lúc nãy nữa, hấn đưa mắt nhìn xuống cửa thang lầu nói lớn :

- Được rồi! Đình tổng quản đã đến rồi! Tôi có thể giao phó việc này cho Đình tổng quản, khỏi phải bận tâm nữa.

Chưa dứt lời thì ở cửa lầu có một hán tử, sức vóc to lớn, lanh lẹ bước vào.

Hán tử đó trạc bốn mươi tuổi, đôi mắt như ánh đuốc, thần quang rực rỡ, miệng vuông tai lớn, khí vũ siêu phàm, râu ria được cạo tıra rất công phu, vàng trán nhô lên rất cao, mặc quần áo xanh trông rất nhã nhặn.

Không những dáng điệu rất oai vệ, mà đến võ công của ông ta Cừu Thiên Hiệp đoán biết không phải tầm thường.

Ban đầu, Cừu Thiên Hiệp tưởng rằng người đó là chủ nhân của Dư Miên, nhưng khi nghe Dư Miên giới thiệu Đinh tổng quản chàng mới rõ đây cũng chỉ là người hầu hạ của kẻ bí mật nào đó, nên chàng toan đứng lên thủ lễ, lại phải ngồi xuống với cử chỉ rất bở ngỡ.

Đinh tổng quản bước tới trước mặt chấp tay nở một nụ cười cung kính nói :

- Mấy ngày này được nghe gia nhân truyền đạt đại danh của thiếu hiệp, hôm nay tiên nhân mới may mắn được gặp mặt. Tiên nhân được phái đến đây hầu hạ kẻ cũng đã là hữu phước lắm rồi.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt lạ lùng nhìn Đinh tổng quản. Chàng không thể nào ngồi im được nữa, vội đứng dậy chấp tay xá dài một cái nói :

- Tôi không phải là khách quý của..

Không để cho chàng nói hết câu, Đinh tổng quản lễ phép ngắt lời :

- Thiếu hiệp vạn an! Chúng tôi đều là nô dịch của chủ nhân, vâng lệnh đến đây hầu hạ thiếu hiệp xin chớ xử sự như vậy.

Cừu Thiên Hiệp ngơ ngác nói :

- Tại hạ và quý chủ nhân hồi giờ chưa quen biết nhau, tại sao có chuyện tiếp đón đặc biệt này?

Đinh tổng quản cười lớn :

- Sao thiếu hiệp lại câu nệ như vậy. Nhân sanh hà xứ bất tương phùng. Huống hồ đêm nay thiếu hiệp cần phải tạm nghỉ lại đây thì việc tiếp đón của chủ nhân tôi cũng chưa phải gọi là chu đáo mà!

Cừu Thiên Hiệp toan nói nữa thì Đinh tổng quản đã quay lại gọi Dư Miên :

- Hãy đem cơm rượu lên đây! Giờ này chắc thiếu hiệp đã đói lắm rồi.

Cừu Thiên Hiệp thấy hai người này đã có sắp đặt trước, quyết tình giữ chàng lại, bên trong như hầu có ẩn ý gì, làm cho chàng không yên lòng thâm nghĩ :

“Trên giang hồ có lắm quái nhân, kỳ sự! Không chừng bọn này nghe được tin mình mang Thiết thư nên lập cách lừa gạt để đoạt lấy báu vật. Nhưng chúng nó đã cố tình thì mình có trốn đi cũng không khỏi, chỉ cần mình đề phòng là được rồi.”

Nghĩ như vậy chàng không nói đến việc ra đi nữa.

Chàng muốn dùng bất biến để chống vạn biến. Đó cũng là cái khôn ngoan của chàng trẻ tuổi họ Cừu vậy.

Chưa bao lâu thì tiệc rượu đã bày trên bàn.

Tất cả các món ăn đều thuộc vào loại cao lương mỹ vị.

Chàng mời hai người ngồi chung bàn, nhưng Đinh tổng quản nhất định từ chối, còn Dư Miên thì hai tay chấp lại xá dài một cái, thụt lùi lại đằng sau hơn bảy bước.

Không biết phải làm sao hơn Cừu Thiên Hiệp đành ngồi lại ăn một mình, trong lúc đó Đinh tổng quản và Dư Miên chấp tay đứng một bên hầu hạ.

Sau bữa ăn cơm đó thì trời đã gần khuya rồi, Đinh tổng quản sai người dọn bàn ăn, rồi lại kêu tửu bảo đem lên năm cân rượu và năm cân thịt bò tươi.

Lần này Đinh tổng quản và Dư Miên ngồi lại ăn uống chuyện trò với nhau trông rất vui vẻ.

Chỉ chốc lát, hai người đã quét sạch cả mâm rượu thịt, khiến cho Cừu Thiên Hiệp trông thấy cũng phải rợn người.

Chàng nhủ thầm :

“Bọn này đúng là những tay võ công cao thủ chứ đâu phải những hạn coi nhà giữ cửa tầm thường.”

Ăn xong, Đình tổng quản chùi miệng rồi cung kính nói với Cừ Thiên Hiệp :

- Mời thiếu hiệp vào phòng nghỉ một lúc đến canh hai chủ nhân chúng tôi sẽ đến đây hầu tiếp.

Cừ Thiên Hiệp nghĩ thầm :

“Sao lại có kẻ chủ trương tiếp khách nửa khuya? Kẻ ấy là ai, có dụng ý gì mà kỳ quặc như vậy?”

Lúc đó Cừ Thiên Hiệp ăn uống no say, tánh tò mò của chàng giúp cho chàng thêm can đảm. Chàng có ý định khám phá ra hành động bí mật của kẻ nào đó xem thử.

Vì vậy, chàng mỉm cười nói :

- Nếu vậy tôi xin tạm cáo từ!

Ở đây đã có một căn phòng được dọn dẹp tươm tất, màn treo trướng phủ, đệm gấm giường bông trông rất sang trọng.

Tuy đây vẻ ấm áp, song Cừ Thiên Hiệp làm sao có thể ngủ được. Chàng miễn cưỡng bước lên giường ngồi nhắm mắt dưỡng thần, nhưng tâm trí chàng vẫn lo lắng nghĩ đâu đâu không sao nhập tĩnh.

Bốn bề lặng ngắt như tờ! Tiếng xì xào của quan khách ở dưới lầu bây giờ cũng im bật.

Chàng nghe bên ngoài có tiếng ngáy vo vo của Đình tổng quản và Dư Miên. Hai người này đã nằm trên chiếc ghế dài đang say giấc.

Thời gian đối với chàng như chậm lại. Chàng ngồi mãi và để ý lắng nghe động tĩnh. Tiếng trống ngoài thành báo hiệu đầu canh hai. Và tiếng ngáy vo vo của hai người nằm trước cửa phòng chàng cũng im đi.

Chàng nghe Đình tổng quản khê bảo Dư Miên :

- Người đi đón chủ nhân một khúc đường xem sao. Ta ở đây chờ đợi.

Có tiếng Dư Miên dạ Tiếp đó một tiếng xẹt vang động.

Tiếng xẹt ấy là tiếng gió của một vật áo đánh ra.

Chàng trở mắt nhìn qua cửa sổ. Trong ánh sáng mờ mờ của màn đêm chàng thấy một bóng người từ tầng lầu trên bắn ra ngoài, rơi xuống dưới nhẹ và nhanh như một vệt sao băng.

Thân thủ phi thường! Bóng người đó không ai xa lạ mà chính là Dư Miên.

Chàng giật mình lẩm bẩm :

- Tên Dư Miên này chẳng qua là một gã tôi tớ hạng nhì mà có được thân pháp như vậy thì viên Đình tổng quản kia còn cao diệu đến bậc nào nữa. Cứ theo đó mà đoán thì chủ nhân của họ phải thuộc vào hạng võ lâm siêu đẳng rồi.

Chàng đang mải mê với ý nghĩ thì bỗng ngoài thành, hơi xa xa, bỗng phát ra mấy tiếng quát rền.

Tiếng hét trong đêm thanh nghe rợn người làm sao. Chàng hơi ngơ ngác, không rõ đó là việc gì đã xảy ra. Chẳng bao lâu, từ tầng lầu dưới lại có một bóng người chậm chạp phóng lên.

Nhân lực của chàng tuy chưa đến mức tối thượng, song chàng cũng đã nhận ra đó là Dư Miên. Dư Miên ra đi rồi lại trở về một mình.

Chàng lấy làm lạ nhống cao người lên nhìn kỹ hơn. Nhưng chàng lại giật nảy người, đôi mày mũi kiếm trên vùng trán của chàng cau lại. Chàng thấy Dư Miên lúc này không còn lạnh lẽo và có những thủ pháp cao diệu như lúc ra đi nữa.

Hắn phải mệt nhọc lắm, bấu tay vào cửa sổ, ề ạch một lúc mới leo lên được tầng lầu thứ tự Hơi thở hắn phát ra rất mệt nhọc không khác một kẻ đã bị thương.

Quả nhiên chàng đoán không lầm. Sau khi đã cố gắng vượt qua khung cửa sổ ở tầng lầu tự Dư Miên đuối sức, ngã xoài xuống sàn ván một tiếng bịch.

Hơi thở hắn dồn dập như muốn ngạt đi.

Đúng là một tai nạn rồi. Nhưng tai nạn gì đã đến với tên Dư Miên khả ái này.

Cửu Thiên Hiệp định vén màn, mở cửa phòng chạy ra, thì đã nghe Đinh tổng quản thất thanh hỏi :

- Dư Miên! Sao vậy?

Dư Miên chỉ còn ú ớ được mấy tiếng, không nói ra lời.

Tuy nhiên, Đinh tổng quản hình như đã đoán được nguyên nhân rồi, hấn tung mình nhảy vù qua cửa sổ như một vệt khói, rồi bấn mình chạy biến về hướng ngoại thành chỗ đã phát ra tiếng hét lúc nãy.

Thân pháp của Đinh tổng quản quả nhiên còn giỏi hơn Dư Miên mấy bậc.

Bấy giờ, Cửu Thiên Hiệp không còn đủ kiên nhẫn để ngồi yên dò xét tình hình nữa. Chàng bỏ ngay ý định bắt biến chống vạ biến mà xô cửa phòng thoát ra, lần đến chỗ Dư Miên đang nằm.

Chỉ thấy thể xác Dư Miên nằm co rúm trên sàn lầu. Hơi thở của hắn đã quá yếu ớt. Cả mình hắn có hơn mười mấy vết thương sâu ngòm, máu tươi chảy ra nhuộm đỏ cả áo quần chẳng khác một con người máu vậy.

Dẫu chưa quen biết, chưa rõ Dư Miên này là ai, song Cửu Thiên Hiệp không thể không đau lòng.

Chàng đưa ngón tay ra, điểm vào huyệt mê của Dư Miên để tránh cho hắn những giờ phút đau đớn.

Xong, chàng lại vươn mình phóng qua cửa sổ đáp xuống đất, rồi nhắm hướng Đinh tổng quản đã thoát đi lúc nãy mà đuổi theo.

Ra khỏi thành chưa bao xa, chàng đã nghe được tiếng quát tháo của Đinh tổng quản phát ra từ một rừng hồng dương bên cánh mặt.

Chàng không hiểu trong khu rừng hồng dương ấy đã xảy ra việc gì.

Tuy nhiên, chàng tự cho mình là kẻ ngoại cuộc, khi chưa rõ sự việc của mọi người ra sao thì cũng chưa nên vội xen tay vào.

Vì vậy, chàng ẩn mình vào mé rừng rồi lần mò tìm cách xem xét.

Bên trong khu rừng hồng dương ấy là một khoảng đất nhỏ, cỏ cây mọc đầy, bên dưới lỗ nhỏ những bộ bia bằng đá, chứng tỏ đây là một nghĩa trang u tịch.

Ánh trăng lơ mờ xuyên qua kẽ lá, rọi xuống những bóng người đang quay cuồng vũ động binh khí.

Tiếng gió vù vù. Tiếng hét thỉnh thoảng nổi lên chói chói.

Cửu Thiên Hiệp nhận ra đám người đang quay cuồng giao đấu đó thì có năm hán tử đang vây đánh Đinh tổng quản rất kịch liệt.

Năm hán tử mặc quần áo đen bó sát người, trên tay mỗi người đều sử dụng một con dao dài sáng chói.

Năm mũi dao tua tủa, sáng quắc, luôn luôn chực điểm vào đại huyệt của Đinh tổng quản.

Chiêu thức của bọn này rất ly kỳ. Chúng dùng toàn những ngón đòn mạnh và ác hiểm phi thường.

Một luồng ánh sáng xanh bao trùm cả Đinh tổng quản như một màn khói lam phủ kín vậy.

Cửu Thiên Hiệp giật mình cảm thấy như những con dao kia có tấm đầy chất độc vậy.

Đinh tổng quản đứng ở giữa trận, đôi chưởng tung ra không ngừng chống lại với năm con dao dữ dội kia.

Tuy chưởng pháp của Đinh tổng quản cao siêu nhưng Cửu Thiên Hiệp đoán chắc không thể chịu nổi với năm lưỡi dao quá quắc của bọn hán tử nọ.

Quả thật chưa bao lâu, năm hán tử cầm dao siết chặt vòng vây, rồi năm mũi dao đồng chĩa vào người Đinh tổng quản một lúc.

Cửu Thiên Hiệp núp trong bóng tối trông thấy cũng phải kinh hồn. Mồ hôi chàng toát ra như tắm. Chàng đoán chắc Đinh tổng quản không chết cũng phải bị thương, nên toan xông ra để giải cứu.

Ngờ đâu trong giây phút nguy nan ấy Đinh tổng quản bỗng hét lên một tiếng.

Thân hình to lớn của gã nhảy vọt lên không hai chân tung ra hai đòn cước mạnh như núi đổ.

Mấy tiếng keng keng phát ra, lẫn với vài tiếng rú thất thanh.

Trong năm tên hán tử có hai tên rời dao, hai mũi dao văng bổng lên trời, bắn tạt ra xa hai trượng.

Còn hai hán tử khác bị chưởng lực của Đinh tổng quản đánh dội lại. Cả hai đều liểng xiểng thối lui hơn ba bước, đứng không vững.

Chỉ dùng có một chiêu sát thủ mà Đinh tổng quản đã đẩy lui một lúc bốn địch nhân, thật là chuyện phi phàm.

Nhưng còn lại một người kia, lưỡi dao của hắn lại loáng lên một luồng sáng xanh.

Luồng sáng ấy đâm thẳng vào bắp chân của Đinh tổng quản nhanh như chớp.

Không còn thể nào tránh né được nữa. Bắp chân của Đinh tổng quản từng giọt máu rơi xuống.

Mặc dầu bị đâm qua một vết thương Đinh tổng quản vẫn không thèm lưu ý, gã nhảy lồng lên như một con hổ dữ, lao mình về phía hán tử cầm dao, đánh ra một chưởng và nói :

- Tuyên Đại Hổ! Mày tưởng ra có thể dung tha mày sao?

Tuyên Đại Hổ, hán tử cầm dao vừa đâm trúng bắp chân Đinh tổng quản bỗng lùi một bên nét tránh, bất ngờ Đinh tổng quản đã bắn người tới chụm năm ngón tay lại sử dụng một thể thảo Chop vào mệnh môn của Tuyên Đại Hổ.

Thân pháp của Đinh tổng quản quá lanh lẹ và ảo diệu, khiến cho Cửu Thiên Hiệp đứng bên ngoài cũng phải buột miệng khen :

-Ồ! Hay thật.

Tuyên Đại Hổ bị Đinh tổng quản khóa ở Mệnh Môn huyết, lưỡi dao rơi xuống đất, nhưng hắn không có chút gì sợ hãi, mà nhe răng cười ha hả nói :

- Thăng họ Đinh! Ta xem thử ngươi có thể sống được bao lâu nữa. Hà.. hà..

Tiếng nói của hắn eo éo như quỷ khóc, nghe rất rợn người.

Đinh tổng quản vung cánh tay lên, toan đập vào thiên linh cái của Tuyên Đại Hổ và hét :

- Cầu trệ! Cái chết của ngươi đã đến nơi mà còn dám phách lối.

Nhưng cánh tay Đinh tổng quản vừa đưa lên, chưa kịp đánh xuống thì bỗng gã á lên một tiếng, cánh tay yếu đi như mất năng lực và hai đầu gối của gã cũng quy xuống.

Thì ra, Đinh tổng quản đã bị chất độc trong vết thương ngấm vào người rồi không còn đủ sức giết Tuyên Đại Hổ nữa.

Cửu Thiên Hiệp thấy vậy thất kinh, từ trong bóng tối phóng mình ra hét lớn :

- Ngừng tay!

Người chàng vừa phóng mình ra thì hai luồng chưởng phong cũng đồng thời ép tới, đánh tạt về phía bốn hán tử kia.

Đinh tổng quản tuy cả người tê liệt, nhưng nhất định nắm cứng ở Mệnh Môn huyết của Tuyên Đại Hổ, không chịu buông.

Bấy giờ sắc mặt của Đinh tổng quản đã trắng bệch, gã kêu lớn :

- Thiếu hiệp! Hãy coi chừng đại đao của chúng có chất độc đấy.

Dứt lời gã lấy hết tàn lực, thu tay lại, ném Tuyên Đại Hổ văng ra xa hai trượng.

Bịch!

Tuyên Đại Hổ bị ném trúng vào một tấm bia đá, đau quá phải nằm mẹp ở đấy, bò dậy không nổi.

Cừu Thiên Hiệp sau khi dùng song chưởng đẩy lui bốn hán tử kia rồi, chàng đứng ngay giữa trận nhìn chúng nói :

- Liên thủ hợp công đã là hèn hạ rồi, còn dùng chất độc để ám hại đối phương nữa. Hành động ấy quả không xứng đáng là võ lâm giang hồ.

Bốn hán tử đưa mắt nhìn nhau, đồng thời cười lớn lên một lượt.

Một tên trong bọn chúng nói :

- Ha ha! Hành động vừa rồi mà do người mà ra cả. Người đến đây rất đúng lúc.

Một tên khác trong bọn lại nói tiếp :

- Biết điều thì mau xuất trình Thiết thư ra cho bọn ta khỏi mất công ra tay.

Cừu Thiên Hiệp bất giác cười lớn lên một tiếng.

Chàng gần giọng nói :

- A! Té ra các người đến đây với mục đích để cướp đoạt Thiết thư?

Một tên trong bọn ứng tiếng :

- Phải! Người đã biết rồi thì khỏi phải giải thích dài dòng.

Dứt lời bốn hán tử đồng loạt múa bốn cây đại đao, phát ra bốn luồng sáng xanh uốn éo như những con rắn độc.

Cừu Thiên Hiệp tức giận vùng tay hét to :

- Phách lối! Hãy giữ lấy mạng sống!

Chàng toan lướt mình tới thì bỗng nơi mé rừng có tiếng nói thiêng thang vọng vào :

- Hừ! Tuyên gia ngu quá! Các người hành động như thế kể cũng to gan quá rồi.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, vì giọng nói đó là giọng con gái.

Chàng lùi lại một bước. Đàng xa, một chiếc bóng vàng lách mình đến giữa trận.

Tuy trong đêm tối, nhưng chàng nhận ra đó là một giai nhân diễm lệ, mặt phấn mày ngài, lả lướt như cành liễu thướt tha trước gió.

Trông thấy thiếu nữ áo vàng xuất hiện, bốn hán tử kia mặt như chàm đỏ, thu đao lại từ từ lùi ra sau bảy bước, đứng trơ trơ như những pho tượng đá.

Đình tổng quản tuy bị thương, nằm liệt một chỗ, nhưng cũng cố gắng lên mấy tiếng :

- A! Tiểu thư! Công chủ!

Đôi mày liễu của giai nhân hơi cao lại một chút, nàng đưa đôi mắt phượng đượm buồn lên nhìn Đình tổng quản hỏi :

- Tổng quản! Người sao đây?

Đình tổng quản gắng gượng đáp :

- Tên tôi tố bất tài này trúng mũi đao độc của Tuyên Đại Hồ nơi bấp chân nên...

Nghe đến đây, đôi mắt phụng của giai nhân trợn lên, hai luồng nhơn quang lóng lánh. Mặt phấn đỏ hồng vì pha sắc giận, nàng quay nhìn tứ quái nói :

- A! Các người lại muốn gây chuyện với Chung Nam sơn ư?

Lúc này Tuyên Đại Hồ, người bị Đình tổng quản ném vào bia đá lúc nãy, đã lồm cồm ngồi dậy, đôi mắt chớp mấy cái ra hiệu cho đồng bọn, rồi bước đến trước mặt giai nhân, chấp tay lễ mễ nói :

- Công chủ...

Hoàng y giai nhân mặt lạnh như tuyết, gằn giọng bảo :

- Câm miệng! Ta hỏi ngươi nơi đây cách Chung Nam sơn bao xa mà các ngươi dám đặt chân đến hành hung? Mặt Tuyên Đại Hổ sợ quá đến trắng nhợt đi. Hắn ú ớ một lúc mới nói ra lời :

- Thưa Công chủ... Chỉ cách chừng.. hai trăm dặm.

Mặt hoa cau lại, giai nhân cười lạnh lãnh :

- Hừ! Ngươi đã biết nơi đây chỉ cách Chung Nam sơn có hai trăm dặm mà lại dám đặt chân đến. Thế thì tội đáng chết rồi.

Chưa dứt tiếng thì :

Vù!

Một luồng hào quang bắn ra.

Một lưỡi dao nhỏ sáng lóe mắt, cắm phập vào một thân cây hồng dương trước mặt ngập sâu năm tấc.

Tuyên Đại Hổ run rẩy cúi đầu nói :

- Thưa Công chủ! Xin tha mạng...

Giai nhân áo vàng không thèm để ý đến lời nói của hắn, quay lại tiến về phía Đình tổng quản rồi cúi đầu xuống xem xét vết thương.

Qua một lúc nàng buông bã nói :

- Đình tổng quản! Chân của ngươi phải bỏ đi rồi.

Đình tổng quản không chút kinh hãi, lễ phép nói :

- Chân kẻ tôi tớ bị mất là việc nhỏ, làm phiền đến Chung Nam sơn là điều kẻ tôi tớ này rất đắc tội.

Giai nhân áo vàng không nói gì cả, đưa tay bẻ một cành cây khô gần đấy rồi từ từ xẵng tay áo lên.

Một làn da trắng như tuyết để lộ ra. Năm ngón tay thon thon trắng muốt.

Nàng vận công lực vào bàn tay ngọc đó, rồi khẽ nói :

- Đình tổng quản! Ngươi hãy ráng chịu đau một chút.

Chưa dứt lời, lưng ong của mỹ nữ cong xuống nàng quát cành cây khô tạt ngang qua đầu gối bị thương của Đình tổng quản.

Đình tổng quản cắn răng, lăn đi mấy vòng.

Một khúc chân của Đình tổng quản đã bị đứt lìa ra, máu tuôn như xối.

Cừu Thiên Hiệp vừa kinh vừa sợ.

Một khúc cây khô lại có thể chặt đứt đi một ống chân người. Như thế công lực của thiếu nữ áo vàng thật khó có ai bì kịp.

Năm tên đại hán kia vừa thấy mặt thiếu nữ áo vàng đã sợ như chết là phải.

Nhưng, Đình tổng quản bị chặt mất một chân mà không thốt ra một tiếng rên rĩ nào, gã này cũng đáng mặt gan dạ anh hùng lắm.

Hủy xong một khúc chân của Đình tổng quản mà mặt hoa vẫn không biến đổi, mỹ nữ áo vàng ném cành cây khô sang một bên, rồi tỏ giọng an ủi :

- Đình tổng quản! Ta cầm máu bế huyết cho ngươi. Ngươi nên tịnh dưỡng một lúc cho lại sức!

Giọng nói của nàng như tiếng oanh, lúc an ủi thì thật giàu cảm tình, nhưng lúc lạnh nhạt cũng đáng sợ.

Tiếp đó nàng đưa tay lên điểm nhẹ vào các huyệt đạo của Đình tổng quản.

Trong chốc lát nàng đã phong đi ba mươi sáu huyết quan của nạn nhân.

Cừu Thiên Hiệp say sưa nhìn cử chỉ của hoàng y thiếu nữ không nháy mắt.

Trong lúc đó thì Tuyên gia ngũ quái mặt mày hơ hải, đứng trơ trơ như năm tội nhân sắp sửa lên đoạn đầu đài.

Chứa thương cho Đinh tổng quản xong Hoàng y mỹ nữ quay lại nhìn con dao nhỏ còn đang găm trên cây hồng dương và hét :

- Sao? Cách người không tự xử còn đợi gì nữa?

Tuyên Đại Hổ run rẩy nói :

- Công chủ...

Đôi mi mỹ nữ nhú hai cái. Nàng hỏi :

- Còn gì nữa?

Bốn hán tử đứng sau lưng Tuyên Đại Hổ đồng thời quát lên một tiếng nói :

- Lão đại! Liệu không được thì chúng ta liều mạng với nó một phen, đằng nào cũng đưa đến cái chết mà thôi.

Tuyên Đại Hổ lùi lại, đứng giữa bốn tên hán tử kia, cất giọng nói :

- Công chủ! Công chủ hiệp người quá sức! Dẫu Nhất Đại Yên Cư có đến đây nữa thì trong trường hợp túng cùng này chúng tôi cũng phải đánh liều. Chắc Công chủ rõ hoàn cảnh con chó túng cầu chứ.

Thiếu nữ áo vàng mỉm một nụ cười nhạt, lộ ra nửa hàm răng ngọc.

Trong cái cười ấy hàm chứa đầy khinh bỉ.

Nàng tiếng lên một bước nói :

- Hừ! Chúng bay to gan lắm! Đã thế đừng trách ta độc ác!

Câu nói chưa dứt thì tay áo của nàng đã phất ra như một cánh quạt.

Sức gió vù vù và phát ra như vũ bão.

Thân hình của Tuyên gia ngũ quái đều lắc lư rơi xuống cả. Họ cố gượng nhảy xéo sang một bên để tránh luồng chưởng phong ấy.

Mặt người nào người nấy trắng nhợt như một thây ma.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy cũng kinh hồn. Chàng không hiểu mỹ nữ áo vàng này là ai mà lại có được công lực đường ấy.

Thiếu nữ áo vàng phất tay áo quạt ra một chưởng mà chưa đánh ngã được Tuyên gia ngũ quái, mặt nàng bất giác đỏ lên vì tức giận.

Nàng buột miệng ý một tiếng, gót sen từ từ điểm đến gần ngũ quái.

Tình thế này sinh mạng của ngũ quái coi như không còn nữa rồi.

Bỗng từ ngoài mé rừng lại có một giọng nói dịu dàng vọng vào :

- Hãy khoan! Chưa cần như vậy!

Âm thanh chưa dứt thì đã có bóng một thanh y mỹ nhân xuất hiện trước mặt rồi.

Cừu Thiên Hiệp vừa thoáng thấy thanh y mỹ nhân bỗng giật nảy người.

Té ra, khuôn mặt của thanh y mỹ nhân này lại giống hệt với thiếu nữ áo vàng.

Hai người như một mặt, khó mà phân định được, tuy rằng thanh y mỹ nhân tuổi tác có thể lớn hơn thiếu nữ áo vàng chừng đôi ba tuổi theo chàng đoán.

Nếu hai người cùng mặc một sắc áo vàng thì không khác gì nhau cả.

Cứ đoán theo khuôn mặt, Cừu Thiên Hiệp định ninh hai người này là hai chị em ruột, hoặc đôi gái song sinh.

Trong thấy mỹ nhân áo xanh xuất hiện, thiếu nữ áo vàng vội thâu chường lại.

Trong lúc đó thì mặt mày của Tuyên gia ngũ quái càng tăng vẻ sợ sệt hơn. Họ láo liên nhìn quanh, hình như tìm cách bỏ chạy.

Thanh y mỹ nhân sắc mặt ôn hòa, chỉ đưa mười ngón tay trắng mịn nhận trong không khí một cái và nói :

- Các người hãy đứng yên đây để ta lo cho khách xa trước đã rồi sẽ nói đến các người.

Tuyên gia ngũ quái đều im lìm đứng như năm pho tượng gỗ, không cử động nữa.

Thanh y mỹ nhân lại quay qua nhìn Cừu Thiên Hiệp một cái rồi khẽ gật đầu nở một nụ cười tươi hỏi :

- Vị này tức là Cừu Thiên Hiệp sao?

Cừu Thiên Hiệp bước tới đáp :

- Vâng! Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp! Chẳng hay cô nương có gì dạy bảo?

Mỹ nhân áo xanh bắt giác cười lớn. Hai tay nàng ôm lấy bụng, cười đến nghiêng ngửa không thôi.

Thiếu nữ áo vàng cũng không nhịn được, mắt liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp, mà miệng thốt ra từng tràng cười sắc súa.

14. HỔ BÁ MA ĐẦU LỆNH

Cừu Thiên Hiệp thấy hai mỹ nữ nhìn chàng cười đến chảy nước mắt, và cứ cười mãi không thôi, chàng không hiểu gì cả, đứng sững sờ nhìn họ một lúc, rồi bực bội hỏi :

- Cô nương cười cái gì?

Mỹ nhân áo xanh nghe chàng hỏi lại cười hơn hơn nữa, mà không đáp lời :

Giây lát, thiếu nữ áo vàng mới nhịn cười nói lên mấy tiếng :

- Bà này.. là thân mẫu tôi.

Cừu Thiên Hiệp giật nảy người, thẹn đến đỏ mặt.

Họ cười chàng là phải, vì chàng lại gọi mẹ thiếu nữ bằng cô nương.

Thật ra, không ai có thể biết được thanh y mỹ nhân kia lại là mẹ của một cô gái mười sáu, mười bảy tuổi, trong lúc người đàn bà ấy không thể nào bảo là ngoài ba mươi tuổi được.

Qua một lúc, mỹ nhân áo xanh nhịn cười, rút khăn ra lau mặt, rồi nói :

- Không thể trách người ta, vì người ta không biết được mà.

Dứt lời, mỹ nhân từ từ bước tới, đưa tay chỉ vào thiếu nữ áo vàng và nói :

- Nó là con gái của tôi, thiên hạ thường gọi nó là Vô Lý công chủ.

Cừu Thiên Hiệp thấy cái tên có vẻ lạ đời, lẩm bẩm :

- Vô Lý công chủ?

Mỹ nhân gật đầu nói :

- Phải! Vô lý có nghĩa là không nói lý do.

Thiếu nữ áo vàng lắc mình đến trước mặt mỹ nhân áo xanh nhong nhẹo :

- Thân mẫu! Con không bằng lòng thân mẫu cất nghĩa như thế đâu.

Mỹ nhân áo xanh chỉ nhếch mép cười khế, rồi lại đưa tay chỉ vào mặt mình nói tiếp :

- Ba mươi năm trước, người ta thường gọi ta là Nhất Đại Yên Cư Chẳng biết giờ đây thiên hạ còn nhớ đến cái tên ta nữa không. Hừ! Ta già rồi! Nhưng trong quá khứ..

Mỹ nhân chỉ nói đến đấy rồi nín bật, đôi sóng mắt như đượm buồn, và thở dài một hơi.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ thầm :

- Bà này đã có cái tên là Nhất Đại Yên Cư thế thì không phải là một kẻ tầm thường rồi. Ít nhất bà ta cũng là một bậc võ lâm tiền bối. Hiện giờ tuy chưa biết lý lịch của bà ra sao, thù hay bạn, danh nhân hay tiện nhân, nhưng bà đã có ý thân thiện thì ta cũng nên lợi dụng cơ hội mà hỏi thăm tông tích của cha mẹ ta, may ra biết được ít nhiều.

Nghĩ như vậy, chàng vội chấp tay lại, nói :

- Té ra là tiền bối! Xin bỏ qua tội thất lễ của vãn bối vừa rồi.

Nhất Đại Yên Cư bỗng lắc mình một cái, thân mình mỹ nhân bắn vọt lên cả mấy trượng.

Bà ta lả lướt trên không trung như một cánh bướm. Thật là một lối khinh thân lạ lùng. Tiếp đó, bà ta rú lên một tiếng, âm thanh lạnh lạnh như xé không gian.

Cừu Thiên Hiệp ngơ ngác không hiểu gì cả.

Tại sao vị tiền bối có sắc đẹp tuyệt trần kia lại có cử chỉ lạ lùng?

Âm thanh vừa dứt, bà ta từ trên cao đáp xuống. Rồi chẳng bao lâu, nơi mé rừng lại vang lên tiếng ròn rập như tiếng vó ngựa lẫn tiếng bánh xe lăn.

Lúc này Cừu Thiên Hiệp mới chợt hiểu. Thì ra, Nhất Đại Yên Cư đã dùng hiệu lệnh để gọi người đến.

Những bóng người ngựa ròn rập kéo đến khá đông, ai nấy đều cỡi ngựa và lái một chiếc xa màu xanh dần dần tiến vào trong rừng.

Bụi bay ngất trời, chẳng khác một đám mây mù. Những người mới đến đều là những tay tráng hán lực lưỡng, mình mặc một thứ quần áo vải cảm không khác gì Dư Miên, người đã nghênh đón Cừu Thiên Hiệp ở tửu lầu vậy.

Đoàn người vừa đến trước mặt mỹ nhân áo vàng đã vội vàng nhảy xuống cung kính cúi đầu thưa :

- Tham kiến gia chủ!

Nhất Đại Yên Cư nói :

- Hãy khiến Đình tổng quản lên xe, đem Tuyên gia ngũ quỷ cột ra đằng sau. Những người này ta đã điểm vào huyết mê cả rồi.

Cừu Thiên Hiệp giật mình á lên một tiếng. Chàng không ngờ cái búng tay trong không khí lúc nãy của bà ta đã dùng chỉ lực điểm huyết cả Ngũ quái.

Nhất Đại Yên Cư lại nói tiếp :

- Hãy để lại ba con ngựa cho ta với Công chủ cùng thiếu hiệp cỡi. Trên đường về nhớ ghé vào tửu lầu đem xác Dư Miên về luôn.

Giọng nói bà ta như ra lệnh, như dặn dò mà sắc mặt không có chút gì thay đổi.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn Ngũ quái, quả nhiên những người này như đã chết lịm đi tự bao giờ rồi, mặc dầu thân xác vẫn đứng trơ trơ ra đó, tay vẫn cầm dao sáng quắc.

Sau khi nhận lệnh, bọn người kia ứng lệnh một tiếng, rồi bắt đầu chia nhau hành sự.

Một tên trong bọn bắt một con bạch mã, lông trắng như tuyết đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp cung kính nói :

- Thừa lệnh gia chủ mời thiếu hiệp lên yên.

Cừu Thiên Hiệp lại không tiếp ngựa mà bước tới chấp tay chào Nhất Đại Yên Cư một lễ rồi nói :

- Kính tiền bối! Văn bối đang có việc cần phải lên đường, chẳng biết tiền bối định đưa văn bối về đâu, có việc gì, xin cho biết?

Nhất Đại Yên Cư nhếch mép cười nhạt :

- Bất kể thiếu hiệp đi về đâu, muốn sang Bắc Thái tất phải qua Chung Nam sơn này, không còn đường nào khác. Từ đây đến đó cách không bao xa, trên tình võ lâm đồng bạn mộ danh nhau mà mời thôi. Thiếu hiệp cần gì phải khách sáo.

Cừu Thiên Hiệp vẫn ái ngại, trên mặt thoáng qua nét nghi ngờ nói :

- Nếu tiền bối không cho biết nguyên do, tại hạ quyết không thể ứng miệng được.

Dứt lời chàng quay lưng bước ra ngoài rừng.

Vô Lý công chủ vội lách mình gần lại trước mặt chàng và nói :

- Người sao lạ lùng quá! Thân mẫu tôi bảo thiếu hiệp đi thì thiếu hiệp cứ tuân lệnh mà đi. Lẽ nào thiếu hiệp sợ chúng tôi cướp của giết người sao?

Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ mặt thiếu nữ có vẻ chân thật. Song chàng là người đứng đắn không chịu làm việc gì không rõ nguyên nhân.

Chàng mỉm cười nói :

- Tại hạ muốn được hoàn toàn tự do. Mời hay không là quyền ở tiền bối và cô nương, và chấp thuận lời mời hay không là quyền của tại hạ.

Dứt lời, chàng lại bước tránh sang một bên, đi ra khỏi rừng.

Vô Lý công chủ chớp mình một cái, nàng lại đã đứng chặn ngay trước mặt chàng và nói :

- Ý! Người muốn làm khó dễ tôi hay sao?

Cừu Thiên Hiệp trở mắt nhìn nàng một cái, rồi ôn tồn nói :

- Không phải thế! Tôi không có một lỗi lầm nào đối với cô nương, dĩ nhiên không bị một ràng buộc.

Nhất Đại Yên Cư lướt đến, khóa tay ra hiệu cho con gái bà, rồi quay sang nói với Cừu Thiên Hiệp :

- Có phải người muốn đi tìm tung tích của thân phụ người không? Hừ! Chung Nam sơn chúng tôi hiện có biết được một người họ Cừu. Tôi chỉ nói cho người biết như thế mà thôi. Người muốn theo chúng tôi về Chung Nam sơn hay không tùy ý.

Bà lại quay sang bảo Vô Lý công chủ :

- Con ơi! Chúng ta đi thôi.

Vừa nói, bà vừa kéo tay thiếu nữ áo vàng lướt ra khỏi rừng.

Cừu Thiên Hiệp nghe câu nói ấy sững sờ! Từ khi chàng rời khỏi Phi Lai sơn trang luôn luôn ôm lấy trong lòng hy vọng tìm tung tích cha mẹ chàng. Thế mà lâu nay chàng chưa hề nghe được một tin tức nào cả. Hôm nay, Nhất Đại Yên Cư lại biết được một người họ Cừu thì làm sao chàng bỏ qua được.

Chàng vội chạy ra mé rừng gọi lớn :

- Tiền bối! Tiền bối!

Nhưng hai mẹ con Nhất Đại Yên Cư đã lên ngựa phóng đi xa rồi. Trong phút chốc cả hai đã mất dạng.

Chàng chưa biết tính sao thì phía mé rừng lại có một tiếng ngựa hí vang.

Thì ra con bạch mã lúc nãy họ vẫn để lại cho chàng. Con ngựa yên cương đóng sẵn được cột vào một gốc hồng dương cẩn thận.

Đêm tối mịt mùng! Vầng trăng chiếu ánh sáng vàng nhạt. Bốn bề lặng ngắt như tờ.

Bỗng bên đường vang ra một tiếng Phật hiệu :

- A di đà Phật!

Tiếp theo tiếng đó, một lão hòa thượng mập ú từ nơi mé rừng bước ra, tay cầm cây thiết trượng to bằng miệng chén, gần ngay trước đầu ngựa, đôi mắt chớp sáng miệng nói :

- Tiểu thí chủ! Khoan đi đã.

Cừu Thiên Hiệp liền gò cương lại, nói :

- Đại sư! Tại hạ có việc cần, không thể trì hoãn được.

Lão hòa thượng mập đưa ngang cây thiết trượng ra, nói :

- Đừng dừng! Thí chủ chớ nghe theo lời Vô Khư cung Yên Cư Muốn tìm tông tích thân phụ thí chủ cứ hỏi tôi, người thế ngoại này.

Dứt lời lão hòa thượng mập cầm đầu thiết trượng xuống, khoanh tay ngồi xuống đất, lấy ra một cái mỏ cây hình con cá, vừa gõ lốc cốc vừa tụng kinh đa tâm.

Cử chỉ và lời nói của lão hòa thượng rất lạ lùng, khiến cho Cừu Thiên Hiệp không hiểu gì cả.

Té ra lão cũng biết tông tích của thân phụ chàng sao?

Thế thì chàng nên hỏi lão này hay nên đến Vô Khư cung mà hỏi Nhất Đại Yên Cư?

Chàng do dự một lúc rồi nhảy phốc xuống ngựa chấp tay xá hòa thượng mập một cái nói :

- Xin nhờ thượng nhơn chỉ giáo!

Hòa thượng mập gõ mạnh lên chiếc mõ mấy tiếng rồi im bật, đôi mắt vẫn nhắm lại, nhưng không còn tụng kinh nữa.

Chốc lát lão nói :

- Mười năm trước đây, trong võ lâm có tất cả bốn danh thủ họ Cừu. Một người gọi là Thần Chân Nhất Kiếm Cừu Vô Kỳ, còn một người nữa gọi là Kinh Thiên Ngọc Trụ Cừu Phi Hồng...

Vừa nghe đến đây, Cừu Thiên Hiệp bỗng mừng rỡ á lên một tiếng. Đôi mắt chàng sáng rực. Vì lời nói của lão hòa thượng mập này đúng với lời của Kim Bản Trúc Trượng Quế Cung Đàm, không sai tí nào cả.

Chàng nghiêng mình bước tới một bước nói :

- Ô! Thượng nhơn nói rất đúng. Không biết...

Chàng chưa nói dứt thì lão hòa thượng đã ngắt lời, nói tiếp :

- Hai người họ Cừu ấy hình như đồng thời mất tích. Một người thì ở về Bắc Thái, một người thì ở về Nam Cương. Bần tăng nghĩ...

Nói đến đây bỗng lão ngập ngừng lại, môi điểm một nụ cười, rồi không nói nữa.

Cừu Thiên Hiệp đang chú ý nghe, tâm hồn chàng tập trung vào câu nói của lão hòa thượng hầu như nín thở.

Ai ngờ, qua một lúc lâu, lão hòa thượng mập vẫn ngồi im không nói nữa.

Rồi chiếc mõ hình con cá trong tay lão từ từ gõ lên, miệng lâm râm niệm “A đa tâm kinh”.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng quá, không còn chờ đợi được nữa, cất tiếng hỏi :

- Thượng nhơn! Tiểu tử đang chờ lãnh giáo.

Hòa thượng mập vươn mày lên, trở mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp đáp :

- Bần tăng cũng đang chờ tiểu thí chủ bố thí đây.

Giọng nói của lão hòa thượng không còn ầm áp và chậm chạp như lúc nãy.

Cừu Thiên Hiệp nghe vậy bất giác giật mình đáp :

- Nếu tại hạ tìm được phụ thân dĩ nhiên sẽ tìm đến dâng hương lễ Phật mà thêm dầu thêm hương cho quý tự để đèn đáp đáng từ bi.

Hòa thượng mập cười lớn một tiếng :

- Ha ha! Lữ Lương sơn tuy nghèo nhưng cũng có đủ một ngọn đèn và ba cây hương mỗi tối.

Cừu Thiên Hiệp không biết ông ta muốn nói gì, ngơ ngác hỏi :

- Thế thì ý của đại lão hòa thượng dạy như thế nào?

Hòa thượng mập kéo chiếc mõ để vào trong lòng, rồi nói :

- Tiểu thí chủ! Ngươi có biết lai lịch của bản tăng như thế nào không?

Chàng lắc đầu, vẻ mặt hơi khó chịu đáp :

- Tại hạ xuất đạo chưa bao lâu, lại chưa được thỉnh giáo trước nên chưa biết.

Hòa thượng mập ráng cười lên một tiếng rồi nói :

- Hì hì! Hèn chi ngươi coi ta như những hòa thượng hóa duyên, tăng nhân du phương vậy, mà chỉ biết bố thí tiền hương, hoa quả mà thôi!

Cừu Thiên Hiệp lạ lùng trước cử chỉ và lời nói có vẻ hằn học của lão hòa thượng vội lễ phép nói :

- Dám hỏi đại hòa thượng tọa đang nói nào để tiện nhân biết mà xưng hô cho đúng phép.

Hòa thượng mập nghiêm nét mặt nói :

- Bản tăng xuất gia nơi Lữ Lương sơn, người võ lâm thường gọi là Đại Phật Thông Đàn, một trong số Lữ Lương tam Phật. Tiểu thí chủ, ngươi đã nghe danh bản tăng chưa?

Cừu Thiên Hiệp tuy chưa nghe nói đến tên Thông Đàn đại nhất bao giờ, nhưng vì muốn làm cho hòa thượng vui lòng, chàng gật đầu lia lịa :

- Phải! Phải! Tiểu nhân đã từng nghe danh của thánh tăng rồi.

Hòa thượng mập cười híp mắt, giọng cười rất đắc ý.

Mục đích của Cừu Thiên Hiệp là muốn lấy lòng lão hòa thượng mập để được lão chỉ điểm về lai lịch của cha mẹ chàng vì vậy khi lão hòa thượng mập đắc ý cười lớn, chàng cũng cười phụ họa theo và hỏi :

- Xin hỏi Đại Phật, về tông tích của song thân tiện nhân. Mong được Đại Phật chỉ điểm cho.

Thông Đàn hòa thượng nhướn đôi mày rậm lên nói :

- Hừ! Điều đó không khó gì, nhưng...

Nói đến đây lão lại ngửa mặt cười ha hả, không nói nữa.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng nói :

- Việc này đối với tiện nhân rất quan hệ, xin Đại Phật chớ lấy đó làm một việc trêu người...

Thông Đàn hòa thượng nghiêm sắc mặt :

- Hừ! Bổng đàn sư lúc này có bao giờ đùa nghịch với ai đâu. Nhưng muốn được việc tất phải...

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hòa thượng như muốn đòi hỏi ở chàng một điều kiện gì, nên vội nói :

- Nếu Đại Phật giúp cho tiện nhân tìm được song thân thì dù phải hy sinh đến giá nào tiện nhân cũng vui lòng, kể cả việc Đại Phật muốn lấy mạng tiện nhân cũng được.

Đôi mày hòa thượng cau lại, lão gằn giọng nói :

- Tiểu thí chủ! Người nói bậy rồi, bản tăng là kẻ tu hành, lấy mạng người làm gì, mạng sống của người đâu có ích lợi gì cho việc tu hành của bản đạo.

Cừu Thiên Hiệp không biết ý muốn của hòa thượng ra sao cả liền hỏi :

- Xin Đại Phật cho biết ý kiến.

Thông Đàn hòa thượng bỗng vươn đôi tay ra, đôi tay của lão to như hai cánh quạt.

Lão chụp lẹ lên đại huyệt Lỗ Hạ của Cừu Thiên Hiệp, rồi quát :

- Ta muốn lấy quyển Thiết thư trong bọc của người.

Hai người cách nhau không xa lắm, nên trong lúc Thông Đàn hòa thượng xuất thủ bất ngờ. Cừu Thiên Hiệp không sao né tránh kịp. Chàng chỉ kêu lên một tiếng :

- Á!

Trong lúc đó, thì bàn tay mặt của hòa thượng đã chặn cứng trên yếu huyệt của chàng rồi. Cả người chàng tê cứng đi, và nếu chàng kháng cự thì lão bóp chết ngay lập tức.

Không còn biết làm sao hơn. Cừu Thiên Hiệp đành đứng trơ ra đấy.

Thông Đàn hòa thượng từ từ đứng lên, tay mặt vẫn đè cứng yếu huyệt của Cừu Thiên Hiệp, tay trái thò vào bụng chàng móc tìm Thiết thư.

Nhưng lão mò không trúng Thiết thư mà lão lại lấy ra một cái bọc vải màu vàng.

Nhìn thấy vật này, sắc mặt lão bỗng tái đi, lão ré lên một tiếng thất thanh rồi lùi lại mấy bước, miệng ú ớ :

- Á! Hổ... Bá... Ma... Đầu... Lệnh...

Từ lúc bị hòa thượng điểm huyệt, Cừu Thiên Hiệp đinh ninh rằng Thiết thư của chàng chẳng những bị lão ác tăng này đoạt mất, mà sinh mạng chàng cũng chẳng còn.

Ngờ đâu, khi lão bóc trúng cái bọc vải vàng mà trước đây Hiên Bá Vong đã trao cho chàng thì lão hòa thượng lại thất sắc, buông chàng ra, mặt mày lơ đãng như vậy.

Chàng không biết cái bọc vải vàng kia, chiếc mặt nạ ấy, có sức mạnh như thế nào?

Đôi mắt thất thần của lão hòa thượng mập mờ cứ chăm chăm nhìn vào mặt chàng.

Giây lát, lão ú ớ hỏi :

- Ma quân! Người là... Ma... quân?

Cừu Thiên Hiệp không hiểu gì cả, chưa tìm ra được lời để chất vấn lão, thì đằng xa có một bóng người màu lục bắn đến.

Bóng người đó đúng là Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng.

Nàng vừa đặt chân xuống đã nói lạnh lạnh :

- Hề hần trông thấy lệnh thì hần phải chết, cần gì hỏi nguyên do.

Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày thâm nói :

- Hừ! Đồ quỷ! Hần lại đeo đuổi theo mình nữa rồi.

Lúc này sắc mặt của Thông Đàn hòa thượng lại càng khó coi hơn. Đôi tay lão nâng chiếc bọc vàng lên, hướng về phía Bích Bích Lệ Hồng nói với giọng rất tội nghiệp :

- Cô nương cứ thâu lệnh về đi!

Bích Lệ Hồng cười gằn một tiếng, mặt lạnh như tuyết :

- Phải! Bỏ cô nương đến đây chính là để thâu lệnh đó. Vậy tốt hơn người nên tự hủy mình đi.

Cừu Thiên Hiệp không hiểu sự việc bên trong như thế nào cả. Cái bọc vàng đó là cái gì mà lại diễn biến cảnh tượng như vậy?

Chàng đứng trân trân nhìn hai người.

Thông Đàn hòa thượng bước lui lại liên tiếp mấy bước rồi rú lên một tiếng đau đớn :

- Ô! Thế thì cha con của cô nương đã hiếp người quá sức. Lữ Lương tam Phật của chúng tôi như vậy là đã phục mệnh cha con cô nương sát đất rồi..

Bích Lệ Hồng hét lên :

- Câm miệng! Thật không biết nhục, dám xưng là Lữ Lương tam Phật. Ai cho phép các người xưng danh hiệu như vậy? Lữ Lương sơn sanh ra ba tên ác tăng như các người làm bẩn cả danh lam thắng cảnh.

Mặt Cừu Thiên Hiệp bắt giắc đỏ lên vì hổ thẹn.

Chàng nghĩ thầm :

- Ô! Thế mà này giờ ta đã lầm tưởng lão là một cao nhân nên hết lòng tôn kính.

Nếu lời của Bích Lệ Hồng là đúng thì hành động của ta thật nhục nhã.

Bấy giờ lão hòa thượng đã lùi lại rất xa Đột nhiên lão thuận tay rút cây thiết trượng chỉ vào mặt Bích Lệ Hồng nói :

- Nếu cô nương bước đến gần tôi một bước thì đừng trách tôi vô lễ đó.

Bích Lệ Hồng vẫn thản nhiên cười lớn :

- Hung tăng! Không ngờ ta không tìm người mà người lại tìm thấy bốn hung lệnh để phải chết. Như vậy thì thiên đàng người không đi mà lại chui xuống địa ngục rồi.

Dứt lời, nàng lắc mình một cái, bóng xanh màu lục nhảy vọt lên, bắn tới trước mặt Thông Đàn hòa thượng.

Đôi chưởng nàng quất ra, hai luồng kinh phong veo veo.

Cái Thế thập bát chưởng của nàng Cừu Thiên Hiệp đã được mục kích quạ Đó là một môn võ công tuyệt diệu.

Tuy nhiên, hiện giờ đối thủ của nàng trong tay có cầm cây thiết trượng rất lớn, đôi chưởng ngọc của nàng liệu tay không có chống nổi vũ khí hay không?

Cây thiết trượng của Thông Đàn hòa thượng trong chớp mắt vũ động lên, lão dùng thế Luân hồi cửu chuyển múa vun vút tạo thành một vùng bóng đen tua tủa trong hai trượng kinh lực khiếp người.

Bích Lệ Hồng không chút e sợ. Nàng hét lên một tiếng :

- To gan! Lữ Lương Sơn tam quái có bao nhiêu gan dạ mà dám kháng lệnh hành hung như vậy?

Chưa dứt lời bóng màu lục đã chập chùng lướt vào vùng cây thiết trượng.

Chẳng biết nàng đã dùng thân pháp gì mà người nàng như vệt khói mờ, Cừu Thiên Hiệp cũng không thấy rõ nàng được.

Bỗng nghe nàng hét lên một tiếng lạnh lạnh :

- Buông tay!

Cùng trong lúc đó lại phát ra hai tiếng động chát chúa.

Keng! Keng!

Thiết trượng trong tay lão hòa thượng rơi xuống đất đánh bịch một cái, người của lão như một thằng khờ, đứng ngậy ra đó.

Bích Lệ Hồng mặt đầy sát khí, nàng đưa bàn tay mặt lên, chìa hai ngón tay đâm vào mặt lão hòa thượng, và nói :

- Đôi mắt có nhãn mà vô châu, ta để lại cho người cũng chẳng ích gì.

Lão hòa thượng á lên một tiếng. Hàng ngàn tia máu bắn ra.

- A... !

Tiếp theo một tiếng rú kinh hồn, thân hình lão hòa thượng mập té xỉu xuống đất, đôi mắt của lão biến thành hai lỗ sâu, máu tươi tuông ra xối xả.

Mặt Bích Lệ Hồng vẫn không đổi sắc. Nàng rẩy rẩy hai ngón tay bị dính máu đỏ ngòm, và nói :

- Mất công ta phải rửa rồi.

Cừu Thiên Hiệp bắt giắc cau mày trầm nghĩ :

- Cô gái này sao lại ác độc quá sức như vậy? Không trách võ lâm gọi nàng là Độc Tráng Đơn cũng phải.

Bích Lệ Hồng lau bàn tay máu xong, mặt mày vẫn tự nhiên lẩm bẩm :

- Ta còn phải thù lênh!

Vừa nói, nàng vừa cúi xuống nhặt cây thiết trượng lên, rồi phóng đầu thiết trượng về phía lão đại quái đang nằm dưới đất.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh ré lên :

- Bích cô nương! Người...

Chàng mới nói đến đây thì đã xẹt một tiếng.

Một tiếng rú vang lên. Hàng ngàn tia máu bắn ra bốn phía. Cây thiết trượng đã cắm phập trên ngực Thông Đàn hòa thượng thấu đến sau lưng và xuyên thẳng dưới mặt đất ba bốn thước, đầu gậy dựng đứng lên.

Đại quái Thông đàn tay chân quơ múa lia lịa vài cái rồi tắt thở.

Bích Lệ Hồng mím chặt đôi môi, mày liền hơi cau lại, liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp, khẽ nói :

- Sao? Hình như thiếu hiệp còn luyến tiếc hần nữa sao?

Cừu Thiên Hiệp nét mặt không vui, nghe Bích Lệ Hồng nói, chàng quay đầu lại thở dài :

- Nếu trường hợp có thể tha chết cho kẻ khác thì nên tha đi là hơn, cô nương quá..

Không đợi Cừu Thiên Hiệp nói hết câu, Bích Lệ Hồng mỉm môi cười nhạt :

- Ô! Thiếu hiệp chưa phải là một vị Phật sống mà đã lên giọng nhân từ. Nếu không có tôi đến đây hần có tha mạng cho thiếu hiệp không?

Cừu Thiên Hiệp nhớ lại lúc nãy bị lão hòa thượng mập điếm vào tử huyệt hành động dê hèn lén lút của lão khiến chàng tức giận lên. Tuy nhiên, chàng vốn có tánh nhân đạo, không thích giết người, trước cái chết của lão hòa thượng đã làm cho lòng chàng thấy xót xa rồi.

Chàng nuốt nước bọt, ngập ngừng nói :

- Đó là do...

Thấy Cừu Thiên Hiệp chỉ nói được mấy tiếng rồi đứng lặng thinh, Bích Lệ Hồng nói :

- Do lòng tham... Do đủ thứ. Nhưng trong xã hội này không ai ra ngoài khỏi cái do ấy cả. Nhưng thôi, chớ lý luận dài dòng, tôi đến đây là đã vào sâu ba trăm dặm của Chung Nam sơn rồi, đó là một điều đại kỵ của Vô Khư cung. Tôi phải đi thôi.

Dứt lời nàng bước tới vài bước cúi xuống nhặt cái bọc vải vàng lên. Cái bọc này hiện nằm bên tử thi của lão hòa thượng. Thấy vậy, Cừu Thiên Hiệp vội phóng mình đến.

Hai người cùng chụp xuống một lượt, bốn bàn tay đều bóp lên chiếc bọc vải vàng.

Mặt họ vừa ngược lên thì đôi má họ lại chạm vào nhau nóng hôi hổi. Cả hai đều hổ thẹn, nhảy lùi lại ba bước, trở mắt nhìn nhau. Trong cái nhìn ấy, cả hai đều thấy khó chịu, tuy không ai nói ra lời nào.

Bích Lệ Hồng thẹn đến đôi má đỏ hồng lên, vội tìm lời nói lấp :

- Sao? Thiếu hiệp định tranh đoạt vật ấy... ?

Cừu Thiên Hiệp ú ớ :

- Vật đó... là... là... của tôi mà!

Bích Lệ Hồng làm mặt giận để xóa những nét thẹn thùng :

- Lệnh phù đó không phải là đồ tốt. Nó là một trong số Võ lâm tứ đại hung lệnh.

Thiếu hiệp giữ lấy nó mà ích gì?

Cừu Thiên Hiệp không rõ lai lịch phù hiệu đó lành dữ làm sao, nhưng chàng đã bọc nó lâu nay, quyết không để mất.

Chàng nói :

- Lành dữ tôi không biết, nhưng tôi được một vị tiền bối nhờ cậy.

Thiếu nữ áo lục nghiêm giọng nói :

- Được người ta nhờ cậy? Hừ! Đó là thiếu hiệp muốn thay người đó để mang lấy tai họa.

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt :

- Dù vậy tôi cũng không thể để mất vật đó, vì tôi đã nhận ở vị tiền bối ấy một đặc ân. Tôi phải báo đáp...

Sắc mặt của Bích Lệ Hồng càng nặng nề thêm, nàng buồn bã nói :

- Ô! Trung hậu quá nhỉ! Hừ!

Nàng muốn nói gì nữa, nhưng lại thôi. Đôi khóm mắt như chứa một cái gì đắng cay, buồn bã.

15. Nửa Đêm Nơi Cấm Địa

Cừu Thiên Hiệp vội vàng bước tới cúi nhặt chiếc bao màu vàng ấy lên rồi lẹ làng nhét vào bụng.

Ngước mặt lên nhìn Bích Lệ Hồng, chàng chấp tay nói :

- Xin đa tạ cô nương đã có lòng cứu giúp tôi. Ôn này tôi sẽ ghi nhớ mãi mãi.

Dứt lời chàng bước sang phía con bạch mã đang đứng gặm cỏ. Hoa Quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng sa sầm nét mặt nói :

- Người lại muốn đi gấp thế sao?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói :

- Phải, cô nương cũng nên đi chứ? Vì trời đã gần sáng rồi mà.

Bích Lệ Hồng vội bước tới vài bước rồi hỏi một cách băng quơ :

- Đối với Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc người cảm thấy nàng như thế nào?

Câu hỏi của Bích Lệ Hồng quá đột ngột khiến chàng lúng túng không biết nói sao cả. Chàng suy nghĩ một lúc rồi nói :

- À! Người mà cô nương muốn nói là Phó giáo chủ của Huyết Quan giáo phải không? Vị cô nương mặc áo trắng đấy chứ gì?

Nàng đáp :

- Phải đấy! Người cảm thấy nàng ấy ra sao?

Cừu Thiên Hiệp không biết Bích Lệ Hồng muốn đề cập đến phương diện nào của nàng ấy. Nhưng chàng lại nói :

- Tôi cảm thấy dũng khí của nàng ấy có thừa. Nhưng tôi không hiểu tại sao con người như thế lại có thể tham gia vào Huyết Quan giáo chứ. Vì hai tiếng Huyết Quan giáo nó có ấn tượng như đổ máu nghe ghê rợn lắm.

Bích Lệ Hồng để ý từng cử chỉ của từng lời nói của chàng để dễ dò xét tâm trạng.

Nàng nói :

- Người rất có ác cảm đối với những kẻ ra tay giết người chứ gì?

Không do dự gì cả, chàng đáp gọn :

- Đúng!

- Thế thì đối với tôi, người có ghét không?

Câu hỏi của nàng quá đột ngột khiến chàng không tiện nói sao cả nên ngập ngừng nói :

- Việc ấy...

Nàng mỉm cười :

- Cứ phê bình tự nhiên có gì ngại ngần thế! Nói đi!

Cừu Thiên Hiệp nói :

- Theo tôi thấy quý cô nương đều là những bậc anh kiệt nhưng lại không ngờ...

hì... hì..

Cừu Thiên Hiệp thấy Bích Lệ Hồng lộ vẻ không vui nên đến đây chàng lại không nói nữa.

Bích Lệ Hồng vươn đôi mày liễu lên nói :

- Xin người cứ việc công tâm mà phê phán. Có phải chẳng nàng Nhan Như Ngọc có sắc đẹp mê hồn không? Và nàng có phải thuộc về hạng quái ác đó không?

Chàng không rõ nội ý của câu hỏi Bích Lệ Hồng là thế nào, chàng vừa đưa tay kéo con bạch mã vừa nói :

- Cũng có thể đúng phần nào.

Bích Lệ Hồng hừ lên một tiếng rồi nghiêm giọng nói :

- Tôi tin cho người biết, Huyết Quan giáo đã phát động cho tất cả môn nhân cao thủ đang đuổi theo người, nên cần phải thận trọng lắm mới được. Hãy coi chừng kẻ mắc mưu vào sắc đẹp của Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc. Người nên biết rằng hiện nay hắn là kẻ thù chính của người đấy.

Lời nói của Bích Lệ Hồng ra vẻ nghiêm trọng và khẩn trương nhưng chàng vẫn bình thản tung mình nhảy lên lưng ngựa điểm một nụ cười nhạt và khoát tay nói :

- Đa tạ lòng tốt của cô nương, tôi sẽ luôn luôn đề phòng.

Dứt lời, chàng giục ngựa buông cương bỏ đi.

Bỗng nàng gọi lớn :

- Ê! Hãy dừng lại tôi còn muốn nói thêm việc này nữa.

Chàng siết dây cương lại, nhưng vẫn đứng yên không nhảy xuống ngựa. Thấy thế, nàng vội chạy tới trầm giọng nói :

- Cái bao màu vàng đó, người phải giấu kỹ chớ nên lộ cho ai biết cả. Hãy nhớ kỹ điều này nhé. Ra khỏi Chung Nam sơn rồi, chúng ta sẽ hẹn gặp nhau tại Trường An thành.

Dứt lời nàng bỏ vào trong rừng biến mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng lưng thon thon của Bích Lệ Hồng, lòng chàng xao xuyến. Chàng miên man nghĩ nhiều về cô gái mà bị người ta gán cho cái tên là Độc Tráng Đơn. Cái tên ấy đối với nàng thật cũng không phải là quá đáng lắm vậy.

Tánh tình nàng lạnh lẽo sáng suốt lại thêm vui vẻ yêu kiều. Nàng quá ngay thẳng và giàu lòng tự ái cho nên lòng dạ của nàng đối những kẻ lòng lang dạ thú thường xung khắc với nhau. Thật là một đức tính khó mà quên được.

Chàng ngồi trên ngựa suy nghĩ lung tung đến nỗi quên cả giục con ngựa buông cương. Bỗng con bạch mã đứng lâu khó chịu, nó dậm chân phì lên một tiếng. Chàng giật mình thúc chân vào hông nó rảo bước.

Xa xa đã vang lên tiếng gà gáy, tiếng chó sủa, phương Đông trải một dãy lụa trắng.

Trời đã tờ mờ sáng, trên cành cây đã có tiếng chim bay rẹt rẹt. Một luồng gió mai thổi tới mát rượi khiến Cừu Thiên Hiệp sảng khoái, chàng quất ngựa phi nước đại chạy thẳng về hướng Chung Nam sơn.

Đường đi khúc khuỷu quanh co, lội suối bấn rừng, không biết chàng đã vượt qua bao nhiêu dặm đường chàng chợt ngước mặt lên nhìn trời thì mặt trời đã ngả về Tây.

Người và ngựa đã mệt nhoài mà con đường đi còn xa lơ xa lắc.

Cừu Thiên Hiệp neho mảy phóng tâm mắt ra trước thì thấy dãy núi Chung Nam sơn cách đây còn xa lắm, chàng ước độ còn những ba bốn mươi dặm đường; muốn đi thẳng một hơi đến đó cũng phải hết canh một mới đến.

Chàng gò cương lại suy nghĩ :

- Đêm hôm tăm tối mà ta lặn lội trong rừng núi, đường xá lại không thuộc sợ e có việc gì xảy ra bất trắc chẳng? Hơn nữa con bạch mã cũng đã đuối sức rồi, ta cũng nên ghé vào mé núi tìm chiếc nhà sàn nào nghỉ đỡ qua đêm rồi mai hãy lên đường cho tiện.

Nghĩ như thế, chàng thúc ngựa rảo bước đi tìm nơi yên nghỉ.

Dọc theo mé núi chàng đi mãi, nhưng không thấy một thôn trang cũng không tìm ra một ngôi nhà sàn nào cả. Chàng đưa mắt nhìn vào trong rừng phía xa xa thấy hiện lên một căn nhà nhỏ mái lợp ngói kiến trúc theo kiểu miếu chùa.

Cừu Thiên Hiệp rẽ dây cương bon bon chạy tới. Đến nơi chàng chỉ thấy đây là một sơn thần miếu đã lâu năm không ai sửa soạn, hương đã tàn khói đã lạnh tự bao giờ.

Vách tường đã siêu vẹo, ngói bể lỗ chỗ nhiều nơi.

Chàng cột ngựa bước vào thì thấy một cảnh tượng hoàn toàn đổ nát. Chiếc bàn án thờ thần bằng gỗ đã bị mối ăn nằm ngổn ngang một xó. Ánh nắng chiếu lọt vào miếu lại càng thêm rõ ràng cảnh tiêu điều hiu quạnh.

Cừu Thiên Hiệp còn đang lưỡng lự không biết ngồi nơi nào vì đâu cũng thấy bụi bặm nhớp nhúa cả, bỗng chàng nhìn về phía cửa sổ thì thấy có sáu bảy đồng gạch tương đối sạch sẽ hình như có bàn tay ai rinh sắp lại để ngồi vậy. Chàng vội vàng bước tới để tay lên mấy đồng gạch thì quả nhiên gạch còn ấm ấm. Chàng biết nơi đây có sáu bảy người mới ngồi đây rồi ra đi không lâu lắm.

Cừu Thiên Hiệp vừa ngồi xuống đồng gạch thì thấy dưới đất có rơi rớt đôi chút đồ ăn vụn, chàng đoán chắc những kẻ đặng gỗ đốt than đã vào đây nghỉ chân và ăn uống.

Ngồi một lúc ngó trước nhìn sau, bỗng chàng thấy ở dưới thần án có một miếng vải lớn bằng đồng tiền, trên ấy có thêu bằng chỉ ngũ sắc hình như tường vân trông rất đẹp. Chàng bước tới nhặt lên sẫm soi chán rồi găm lên áo chàng, rồi lại ngấm ngấm chàng thấy cũng ngộ ngộ.

Đoạn chàng ngồi yên trên đồng gạch vận công điều dưỡng. Vận công một lúc thì tinh thần của chàng trở nên phấn chấn.

Lúc bấy giờ bóng trăng đã rơi vào khiến cho tấm lòng trẻ thơ trở nên rạo rực, chàng cảm thấy ngồi giam hãm nơi đây thì bức bối và vô vị quá.

Cừu Thiên Hiệp bước ra nhìn trăng và phong cảnh núi rừng trùng điệp, bất giác chàng than thầm :

Núi rừng trùng trùng điệp điệp chưa bao giờ trút nhẹ gánh phong sương, vũ trụ bao la ngàng đời không thay đổi. Thế mà đời người chỉ vồn vện mấy chục cái xuân, rồi phải nhắm mắt lìa đời thật là một giấc phù du ngắn ngủi quá. Người đời lại tranh giành xâu xé lẫn nhau gây thù kết hận. Có kẻ lại thích sống trên mũi giáo đường gươm. Xem như Bích Lệ Hồng, Nghiêm Như Ngọc lẫn cả Nhất Đại Yên Cư và Vô Lý công chủ đều là những kẻ nhan sắc tuyệt vời mà đôi tay của họ cũng phải nhuộm lấy máu tanh tạo thành huyết nợ.

Nghĩ như vậy chàng sững sờ một lúc rồi đưa mắt mơ màng nhìn về phía xa xăm, dưới bóng trăng mập mờ, chàng thấy mấy bóng đen bay lẹ như chim tiên thẳng về núi sâu. Chỉ trong nháy mắt họ đã biến vào trong rừng cây rậm rạp.

Chung Nam sơn lâu nay có tiếng là một nơi thắng cảnh, cho nên tuy phái Chung Nam đã bị giải tán, nhưng khách giang hồ hào hiệp thường hay lai vãng nơi đây. Vì thế, chàng cũng chẳng quan tâm đến mấy bóng đen kia lắm.

Bỗng chàng nghĩ rằng :

- Sao ta lại thơ thẩn mãi nơi đây để giết thì giờ một cách vô ích như vậy. Hay là ta cỡi ngựa cho đi thông thả để du sơn ngoạn thủy rồi từ từ sẽ đến Vô Khư cung để ngày mai ta khỏi vội Nghĩ như vậy chàng thẳng ngựa lên yên rảo bước rời khỏi sơn thần miếu.

Ngồi trên ngựa dưới bóng trăng vượt qua những lùm cây lúp xúp, leo đèo và lội qua nhiều con suối bạc đầy thơ mộng. Mấy con thỏ bạch đi ăn đêm, đứng sững sốt nhìn trăng, càng tăng thêm vẻ đẹp của phong cảnh đêm trăng.

Chàng mãi mê trong phong cảnh huyền diệu không biết bao lâu, bỗng trước mặt chàng đã hiện lên một tòa lâu đài bằng đá trắng như tuyết, nằm giữa khe núi.

Dưới ánh trăng mờ mờ, chàng vẫn thấy có ba chữ Vô Khư cung to lớn màu xanh lục, và phía trên có một hàng chữ :

Chung Nam cấm địa. Vô sự bất khả xâm.

Thế thì người lạ mặt không được tự tiện vào đây, hơn nữa đêm hôm tăm tối làm thế nào ta thông báo được vào?

Nghĩ như vậy chàng gò cương lưỡng lự một hồi lâu. Đưa mắt nhìn tứ bề, bỗng chàng á lên một tiếng rồi từ trên lưng ngựa nhảy phóng ra ngoài hơn năm trượng.

Cừu Thiên Hiệp đã thấy trong đám cỏ có hai xác người nằm cứng đờ nhưng không thấy vết máu me gì cả quả nhiên là hai người này đã bị điểm tử huyết.

Chàng đoán chắc hai người này là bộ hạ của Vô Khư cung đã có kẻ nào đến đây hành hung rồi!

Chàng thấy Vô Khư cung không còn cách bao xa nữa, chàng bèn mon men lại mở cương ngựa ra để cho nó tự do chạy. Con ngựa lập tức bon bon chạy về tòa lâu đài đá. Chàng dùng thuật khinh công chạy theo sau con bạch mã khi ẩn khi hiện để xem động tĩnh lẽ nào.

Chạy một đoạn xa bỗng có tiếng quát :

- Ai đấy!

Tức thì trong đám cỏ bên vệ đường bỗng vang lên một tiếng rống lớn phóng ra bốn bóng người chặn chàng lại.

Cừu Thiên Hiệp không thể ẩn núp được nữa bèn hiện hình nói lớn :

- Có phải là người của Vô Khư cung không?

Bốn hán tử thấy trên tay chàng không cầm binh khí bèn cầm đao trong tay thủ thế rồi tiến đến gần chàng. Một người trong số, nhìn lên trên áo chàng bỗng hấn thấu đao chấp quyền lễ phép chào và nói :

- Không ngờ đà chủ lại thân chinh đến đây. Chúng tôi có mắt không trông xin đà chủ tha thứ cho Các môn nhân của đà chủ đã qua đây lúc này rồi, xin mời đà chủ tiếp theo gáp.

Dứt lời hấn không chờ chàng trả lời liền đưa tay ra hiệu, ba người kia cũng chấp tay cúi chào rồi tất cả đều nhảy vào đám cỏ núp lại như cũ.

Chàng không hiểu rõ bọn chúng đối với chàng như thế nghĩa là gì. Nhưng chàng đoán chắc, bọn người này không phải là người Vô Khư cung. Hôm nay bọn này đã xâm nhập nơi đây mà không biết mẹ con Nhất Đại Yên Cư có biết hay không?

Chàng nghĩ mãi, không biết bọn người này thuộc phái nào mà lại kính trọng ta như vậy?

Bấy giờ chàng quên mất cái tấm dấu hiệu ngũ sắc chàng lượm được trong miếu và găm bậy vào áo chơi. Chính dấu hiệu này đã làm cho chúng lầm tưởng, thế mà chàng vô tình đâu có biết?

Cừu Thiên Hiệp thấy thế, thì trong lâu đài bỗng phát lên một tiếng chuông vang rền. Tức thì từ trên lầu bay xuống một bóng người mảnh khảnh.

Người ấy quá lớn :

- Kẻ nào dám cả gan trong đêm khuya lại xâm nhập vào cung?

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn kỹ, thì ra người này là một trung niên phu nhân, mình mặc áo quần chặt sát vào da, sau lưng cắm một cây cuốc xới hoa nhưng diện mạo phi phàm.

Chàng ôn tồn nói :

- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp, vì có lời mời nên mới đến đây!

Nghe vậy, trung niên phu nhân liền bay đáp xuống trước mặt chàng mỉm cười nói :

- Ô! Té ra là Cừu thiếu hiệp! Hèn chi Động chủ của tôi đoán rằng ngày mai người đến đây nên có chuẩn bị nghênh tiếp, ngờ đâu người đến sớm nên không biết xin cam thất lễ đây!

Cừu Thiên Hiệp nói :

- Đêm khuya, tôi đến đây đường đột quá thật..

- Á!..

Chàng nói chưa dứt lời, bỗng trung niên phu nhân ré lên một tiếng rồi thối lui hơn ba bước mặt mày biến sắc rút cây cuốc sau lưng ra đứng thủ thế và hét lớn :

- Tiểu tử! Mi định phỉnh gạt ta sao? Ta là Huê tứ nương luôn có đôi mắt tinh vi không ai có thể qua mặt ta được cả.

Dứt lời bà ta bỏ tới một cuốc. Hai người đứng cách nhau rất gần, nếu chàng không lanh lẹ thì đã bị trúng rồi!

Vừa tránh khỏi lưỡi cuốc, chàng quá ngạc nhiên hỏi :

- Bà làm gì vậy?

Huê tứ nương nghiêng răng vẻ tức giận vô cùng, bà vừa bửa cuốc xuống vừa la lớn :

- Tiểu tử! Mi dám cả gan giả dạng xông vào đây tức là mi đã tới số rồi. Ta cho mi chết. Ta cho mi chết.

Trong lúc ấy, chàng không muốn trả tay lại, chàng chỉ dùng thuật Lôi hoành cửu chuyển tránh né và kêu nói :

- Tôi là người mà chủ nhân của các ngươi mời đến, tại sao bà lại có hành động lạ lùng như vậy?

Huê tứ nương đánh ra chiêu nào cũng đều bị hệt cả nên lửa giận càng phừng lên bà tấn tới đánh loạn đá và la lớn :

- Tiểu tử! Mi còn định phỉnh gạt ta nữa sao?

Chàng không hiểu mình đã làm gì phỉnh gạt đối phương cả. Đang khi bà ta nhả nhận tử tế bỗng nhiên lại bắt tay đánh cổ mạng thì chàng không ngạc nhiên sao được?

Cừu Thiên Hiệp thấy ba ta ra tay quá hung ác bèn co tay tấn tới ba bước rồi ra chộp cây cuốc trên tay Huê tứ nương và nói :

- Bà chó lẩm cẩm như vậy.

Cái chộp của chàng có sức mạnh phi thường khiến cây cuốc trong tay bà bị rơi ra, chàng liền chụp lấy cây cuốc đứng trơ trơ như tượng gỗ.

Mất cây cuốc, bà ta tức mình thò tay vào túi móc ra một miếng ngọc phi quảng trên tấm bản đồng rồi phi thân nhảy lên đầu tường đứng nhìn xuống.

Miếng ngọc phi chạm lên tấm bản đồng phát ra một tiếng keng. Tức thì bốn phía nổi lên tiếng vo, vo, vo...

Thì ra cả bốn bên trên đầu có vô số bóng người chạy đến như tên bay, ai nấy đều cầm dao trong tay vung lên trông rất rùng rợn.

Huê tứ nương đứng trên đầu tường kêu lớn :

- Hãy giết ngay tên cường đạo ấy!

Cả mấy mươi hán tử này đều đội mũ bông, mặc áo cẩm cẩu, họ vung gươm đao xông tới la hét vang rền.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hồi hộp, nhưng không phải chàng sợ họ quá đông người, mà chàng chỉ ngại là đối với Vô Khư cung chàng không có ân oán gì, hơn nữa chàng cần muốn biết hạ lạc của thân phụ chàng. Nếu ra tay đánh chết môn nhân sợ e làm mếch lòng mà có thể thành thù địch nữa là khác.

Nhưng nếu không ra tay để cho bọn họ thừa thế công hãm có thể nguy hiểm, đến chừng ấy có hối hận cũng đã trễ rồi.

Nghĩ như thế chàng vận công triển lực hộ thân rồi kêu lớn :

- Tôi đến gặp Công chủ của các người mà các người lại hỗn láo đến thế sao?

Mọi người đã có lệnh của Huê tứ nương thì họ có cần gì để ý đến lời nói của chàng nữa? Họ vừa hét vừa phóng mấy chục lưỡi kiếm tới, hào quang sáng lập lòe như sấm chớp, đồng thời mấy mươi luồng gió lại đến ồ ạt như sóng vỗ.

Cừu Thiên Hiệp cau mày lại rồi vươn cây cuốc trong tay lên vung tròn một chuyển.

Luồng kinh phong tuông ra đánh bạt thế công của mấy người rồi quát lớn :

- Hãy mau mau mời Công chủ của các người đến gặp ta.

Huê tứ nương đứng trên đầu tường cầm cây đoản đao chỉ xuống quát lớn :

- Tên cường đạo kia! Mi không xứng đáng gặp chủ nhân tạ Anh em hãy sát cánh tiến lên giết nó đi.

Đám người ấy lại xông tới, đao đâm kiếm chém ào ào như giông bão. Thế đánh liều mạng của số đông này cũng không vừa.

Cừu Thiên Hiệp cả giận nói :

- Không hỏi han cho rõ ràng, cứ việc đánh tứ tung là nghĩa lý gì vậy?

Cây cuốc xối hoa trong tay chàng lại vung lên ồ ồ tỏa ra một màn hào quang sáng rực và tổng tới năm thành lực đạo tạt vào đám người ấy.

Keng, keng, keng!

Tiếp theo là những tiếng ré khiếp đảm. Một nửa số binh khí của đám người ấy đều bị luồng kinh lực của chàng đánh văng ra khỏi tay xa lắc Một số còn binh khí trong tay lại liều mạng tấn công tới mãnh liệt như lúc này.

Lúc ấy trên đầu tường phía trên lại xuất hiện hai thiếu niên hán tử, họ kêu lớn :

- Huê tứ nương!

Huê tứ nương đang chỉ huy đám người công đánh chàng nghe gọi liền quay lại đáp :

- Việc gì thế?

Thiếu niên hán tử nói :

- Cung chủ cho biết đêm nay có rất nhiều địch nhân từ các ngã đường xâm nhập vào, chúng ta hãy...

Chưa dứt lời, Huê tứ nương đã cướp lời vội nói :

- Các người hãy xem kìa! Tên cường đạo đã xông vào đây đang đánh với chúng ta đây, hấn lại công ngang nhiên muốn khiêu chiến với Cung chủ nữa là khác.

Cừu Thiên Hiệp nghe vậy liền lớn tiếng nói :

- Hãy mau mau phi báo cho Cung chủ các người biết có ta là Cừu Thiên Hiệp đã đến đây muốn vào yết kiến.

Hai thiếu niên hán tử liền ứng nói :

- Quả là Cừu Thiên Hiệp sao?

Chàng mừng rỡ vội nói :

- Đúng vậy! Phiên tráng sĩ hãy thông báo cho.

Huê tứ nương nổi giận nói :

- Chớ vội nghe lời hấn, các người hãy đến xem thử đã.

Hai hán tử nghe nói liền từ trên đầu tường nhảy vọt xuống. Khi đến gần thì hai người liền kinh hãi thối lùi hơn bảy bước đưa mắt nhìn nhau sững sờ không nói gì cả.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy vội nói :

- Hai vị hình như đã gặp tôi tại Quyên Châu một lần rồi sao hôm nay gặp tôi lại ra vẻ lạ lùng như thế?

Hai hán tử đều lộ ra vẻ kinh nghi rồi nhảy lên đầu tường nói với Huê tứ nương :

- Hãy giữ hấn lại đừng cho tẩu thoát để chúng tôi vào mời Cung chủ ra đây rồi sẽ định đoạt sau.

Dứt lời hai người vọt bay vào trong lầu đá.

Huê tứ nương vội vàng gỡ hai miếng ngói ném lên tấm bảng đồng.

Boong! Boong!

Hai tiếng hiệu lệnh vang lên, tức thì cả mấy chục hán tử tra gươm vào vỏ nhảy về sau bức tường, mỗi người đều lấy ra một ống đồng chói rồi nhảy ra vận công đứng thủ thế chờ ra tay.

Huê tứ nương nói :

- Hãy đứng im, nếu mi bước đi một bước ta sẽ cương quyết không ta mạng mi đấy.

Cừu Thiên Hiệp cười gằn nói :

- Các người đã mời ta từ Quyên Châu đến rồi tiếp ta bằng cách như vậy sao?

Huê tứ nương hét lớn :

- Tiểu tử! Nếu còn nói bậy nữa thì đừng trách Huê tứ nương này độc ác đấy.

Dứt lời bà ta cúi gỡ hai miếng ngói nắm trong tay định ném vào tấm bảng đồng nữa thì bỗng chàng nổi giận quát lớn :

- Ta không ngờ Chung Nam sơn của các người lại có thủ đoạn độc ác như vậy.

Chàng liền múa cây cước trong tay chàng tỏa ra hào quang cuốc thẳng tới.

Huê tứ nương hét :

- Mi muốn chết hả!

Boong!

Miếng ngói bay vào tấm bảng đồng rền vang lên một tiếng.

Chàng đoán chắc trong các ống đồng kia sẽ bắn tên độc ra là cùng như không dễ dãi gì bắn trúng chàng. Chàng bèn cười lên một giọng ngạo nghễ rồi múa nhanh hơn nữa từ từ tiến tới rồi nói lớn :

- Ta không sợ đâu, cứ việc hành động thử xem nào.

Boong!...

Chàng vừa nói dứt lời thì một miếng ngói lại ném vào tấm bảng đồng vang lên tiếng thứ hai. Huê tứ nương trối giọng lạnh lạnh :

- Nếu không phải ta chờ Cung chủ ta thì chắc chắn mi đã ra tro rồi! Nếu mi bước thêm một bước nữa thì ta sẽ...

Lòng tự ái chàng liền nổi lên, khí phách của chàng như nước vỡ bờ. Chàng vẫn múa tròn cây cước và tấn tới không ngừng.

Chàng kêu nói :

- Cừu mổ này có sợ đâu?

Đôi mắt Huê tứ nương bốc ra lửa, lớn tiếng nói :

- Nếu vậy thì mi đã tới số rồi!

Bà ta liền vươn tay ném một cái, miếng ngói thứ ba lại bay tới tấm bảng đồng.

Nhưng một tiếng vèo từ trong thành bay ra. Miếng ngói của Huê tứ nương đã bị miếng ngói từ trong thành bay ra táng một cái rồi rớt bịch xuống đất.

Tiếp theo là một bóng người áo vàng đã bay ra như làn khói nhẹ rơi trên đầu tường và hét lớn :

- Huê tứ nương! Không được vô lễ!

Thì ra đúng người này là Vô Lý công chủ. Nàng đứng dưới ánh trăng như khoe sắc đẹp với chị Hằng Nga vậy.

Nàng đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp đang đứng ngoài năm trượng rồi cũng bất giác cau mày lại nói :

- Ô! Lạ thật chẳng lẽ Cừu Thiên Hiệp lại là...

Cừu Thiên Hiệp thấy Vô Lý công chủ hiện hình liền dừng tay lại không múa cước nữa.

Chàng nói lớn :

- Công chủ! Tại hạ Cừu Thiên Hiệp thỉnh dung nhất kiến.

Vô Lý công chủ nhìn chàng một hồi lâu rồi buông giọng oanh vàng nói :

- Các hạ sao bỗng dừng lại có một địa vị khác thường quá, khiến cho chúng tôi khó nghĩ như vậy?

Chàng giật nảy người ngạc nhiên nói :

- Lời của Công chủ, khiến tại hạ quá ngạc nhiên. Nửa đêm, tại hạ đường đột đến đây nhận thấy không hợp tình hợp lý, nhưng...

Nói đến đây, chàng lại lặng thinh không biết nói sao nữa cả. Lúc ấy Huê tứ nương đã phân công đám người ấy bao quanh để chặn nẻo ra của chàng.

16. Thất Quái Nhập Huyền Cung

Sắc mặt Vô Lý công chủ lộ vẻ hoài nghi nhưng nàng vẫn bình tĩnh nói :

- Vào đây ban đêm hay ban ngày đó là việc khác. Ở đây người ta chỉ nghi ngờ về lai lịch của các hạ mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp không hiểu họ nghi ngờ chàng những gì liền nói :

- Tại hạ rời khỏi Phi Lai sơn trang để đi tìm phụ thân. Cũng bởi hai chữ lai lịch ấy mới lặn lội vào đây trong đêm hôm tăm tối như thế này. Hơn nữa sự đường đột của tôi là do lời mời của Công chủ kia mà?

Vô Lý công chủ trầm giọng nói :

- Tôi không muốn nói nhiều lời với người vô ích. Tôi chỉ muốn biết dấu hiệu người đeo trước ngực đó là gì?

Nàng vừa nói vừa sa sầm nét mặt và bước tới hai bước nhìn thẳng vào mặt chàng với vẻ mặt thù nghịch. Nếu chàng đáp không xuôi thì nàng ra tay lập tức.

Cừu Thiên Hiệp cúi xuống nhìn trên ngực chàng, trừ miếng ngũ sắc tường vân mà chàng nhặt được trong sơn thần miếu ấy không có gì nữa cả.

Chàng hỏi :

- Công chủ thắc mắc về cái tường vân này sao?

Nàng vương đôi mày liễu lên nói :

- Cái đó chính là dấu hiệu của Thể Vân bang ở Phục Ngưu sơn chứ còn gì nữa? Người vào Thể Vân bang lúc nào vậy?

Lúc bấy giờ chàng mới hiểu tại sao họ lại có thái độ với chàng như vậy. Chàng cười xòa một hơi rồi nói :

- Thì ra là như vậy. Thật là một sự lầm lẫn quá lớn. Vật này tại hạ lượm được trong sơn thần miếu, trên đường đi đến đây và cũng cách đây không xa lắm. Tại hạ thấy nó đẹp nên mới gắn vào áo chơi cho vui, chẳng ngờ sinh ra chuyện lôi thôi quá nhỉ.

Vô Lý công chủ nghe chàng nói liền nghiêm sắc mặt hỏi :

- Thật thế sao?

Chàng mỉm cười rồi gỡ cái dấu hiệu ấy ném xuống đất và dùng chân đạp lên nói :

- Tại hạ dối làm gì? Tại hạ không ngờ vì vật này mà phát sinh ra việc lầm lẫn như vậy.

Vô Lý công chủ đỏ mặt lên và nói :

- Tôi muốn hỏi người có phải thật tình nhặt được trong sơn thần miếu không?

Chàng gật đầu :

- Quả thật là như vậy!

Nàng sững sốt rồi quay lại nói với Huê tứ nương :

- Những người canh gác của chúng mình đều vô dụng cả sao? Đêm nay có rất nhiều địch nhân xâm nhập vào đây, các người hãy coi chừng đấy.

Dứt lời, nàng quay lại nói với Cừu Thiên Hiệp :

- May mắn quá, hôm nay có kẻ thù của chúng tôi đến để thiếu hiệp được mục kích thật còn gì thú vị cho bằng? Thôi, xin mời thiếu hiệp vào cung dùng trà.

Cừu Thiên Hiệp nói :

- Khi tại hạ vào đây có thấy hai người bị điểm tử huyết và bốn hắc hán tử ra cản đường, nhưng họ lại gọi tại hạ bằng Đà chủ và cung kính nhường đường cho tại hạ vào.

Nghe chàng nói, nàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi :

- Thiếu hiệp ở trong sơn thần miếu có thấy điều gì khác nữa không?

Chàng suy nghĩ một lát rồi đáp :

- Trừ ra trên bảy đồng gạch có dấu người mới ngồi qua, thì không thấy gì nữa cả.

Về mặt nàng bỗng lạnh lại rồi cười khúc khích nói :

-Ồ! Thế thì Tam tinh, Tứ tỷ đều đến cả rồi, không thiếu sót một ai.

Chàng không rõ Tam tinh Tứ tỷ là nhân vật như thế nào song nghe nói thế lòng chàng cũng cảm thấy khẩn trương bèn nói :

- Xin hỏi Công chủ, Tam tinh Tứ tỷ là nhân vật ra thế nào?

Nàng mỉm cười nói :

- Chúng là những bọn ma đầu võ công của chúng cũng được tam chiêu nhị thức, kẻ cũng là hạng nhất đẳng cao thủ trên hắc đạo. Bảy nhân vật này là những nhân vật cử khôi nhất của Thể Vân bang liệt vào hạng độc thủ nhất trên giang hồ đấy.

Lâu nay chàng ghét cay ghét đắng bọn tà đạo nên nghe nàng nói, lòng nghĩa hiệp bỗng sôi lên. Chàng nói lớn :

- Nếu thế thì Công chủ cho phép tôi ra tay với!

Nàng mỉm cười rồi chấp tay thi lễ nói :

- Thiếu hiệp có lòng tốt tôi xin đa tạ. Vô Khư cùng chúng tôi tuy không có tuyệt học kinh người, song đối với hạng chuột lặc ấy cũng không dăm phiên đến thiếu hiệp.

Dứt lời, nàng quay lại gọi hai hán tử căn dặn :

- Các ngươi phải đai hầu Cừu thiếu hiệp trong trung cung cho tử tế và đem người vào thư phòng an nghỉ nhé.

Beng! Beng! Beng!

Bỗng nhiên ba tiếng phèn la từ hướng tây vang lên xét tan bầu không khí im lặng của đêm khuya. Tức thì một thiếu niên tráng sĩ từ hướng tây phi thân đến cử đầu trước mặt Vô Lý công chủ tâu :

- Xin kính trình Công chủ! Về phía Tây có cừu địch xâm nhập.

- Kẻ nào?

- Thừa võ lâm của Bạch Long hội.

Nàng cười ha hả nói :

- Hãy dẫn chúng vào trong Mai trận đi.

Thiếu niên tráng sĩ vội ứng dạ một tiếng rồi bỏ đi.

Beng! Beng! Beng!

Bỗng tiếng phèn la từ phía đông vang lên. Huê tứ nương cả kinh nói :

-Ồ! Phía Đông có cừu địch xâm nhập nữa rồi.

Vô Lý công chủ phất tay ra hiệu và nói :

- Huê tứ nương! Hãy tuyển vài mươi tráng sĩ dẫn xuống phía Đông phối hợp cùng Đinh Đại Hưng dụ địch vào trong Trúc trận rồi lát nữa ta sẽ đến trị chúng.

Huê tứ nương ứng dạ nhưng còn lưỡng lự chưa chịu đi đôi mắt bà dăm dăm nhìn cây cuốc xới hoa trong tay Cừu Thiên Hiệp.

Cây cuốc này cán vàng lưỡi bạc không chỉ dùng để xới hoa thôi, mà còn là vũ khí của bà ta, bởi thế bà cần phải đòi lại để thi hành nhiệm vụ. Nhưng bây giờ Cừu Thiên Hiệp là thượng khách của Công chủ, nên bà ta không dám đòi lại chỉ đứng nhìn mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp hiểu ngay, chàng cầm cây cuốc đưa hai tay nâng ngang mày và nói :

- Cừu Thiên Hiệp cảm thấy đắc tội với tứ nương đấy!

Huê tứ nương hổ thẹn, mặt bà đỏ rực lên đưa tay ra lấy cây cuốc rồi không nói gì cả chỉ bắn mình ra ngoài mây trắng. Mấy chục hán tử tay cầm ống đồng đều chạy theo sau bà.

Bỗng một tiếng rống vang rền tiếp theo là tiếng hú dài ghê rợn Vô Lý công chủ hừ một tiếng rồi nói :

- Tam tinh, Tứ tỷ đến rồi. Thiếu hiệp có thích xem thì hãy đứng đây chứng kiến, tôi sẽ trừng trị chúng, nếu có điều gì sơ xuất xin chỉ giáo cho.

Trước sự bao vây của cừu địch, thế mà nàng vẫn vui vẻ nói đùa một cách tự nhiên, khiến cho Cừu Thiên Hiệp khâm phục vô cùng.

Chàng đang định nói thêm vài câu nữa nhưng còn chưa nói ra thì bỗng xuất hiện bảy lão già hung thần ác sát. Họ bay đến quá bất ngờ, chứng tỏ thuật khinh công của họ không phải tầm thường. Ai nấy đều có một gương mặt khác thường, kẻ mặt cú người mặt chuột trông thật ghê tởm. Họ dừng chân lại chỉ còn cách chàng hai trượng thôi.

Trước tình hình ấy Vô Lý công chủ vẫn điềm nhiên như không có việc gì xảy ra.

Nàng quay qua phía Cừu Thiên Hiệp nói :

- Ba người mặc áo đà đứng trước đó tức là Qúa Thiên Tinh Hình Thiên Hóa, Phi Đô Lưu Tinh Lệnh Hồ Mộc và Diên Khách Tinh Thường Đạo. Người ta gọi là Tam tinh đấy!

Bảy lão già đồng thanh cười gằn một tiếng rồi người đứng trước là Hình Thiên Hóa bỗng hét lên một tiếng chất tai như tiếng thanh la vậy.

Lão trỏ giọng rền rền nói :

- Con bé kia! Hãy vào kêu Yên Cư là mẹ mi ra đây tiếp chuyện với chúng ông đây.

Vô Lý công chủ tức giận nhưng không thềm đếm xỉa gì lời nói của Hình Thiên Hóa. Nàng vẫn tiếp tục nói với Cừu Thiên Hiệp :

- Còn bốn người đứng sau kia tức là Tứ tỷ : Bạch Nhật Tỷ Đặng Thiếu Quế, Quả Giới Tỷ Tan Tử Tu, Thủy Lão Tỷ Phương Đại Nguyên và Phi Thiên Thần Tỷ Thịnh Bách Thân. Bọn này toàn là bọn mặt chuột cả, thiếu hiệp hãy nhìn kỹ xem tức cười lắm.

Thấy nàng vẫn làm lơ, Bạch Nhật Tỷ Đặng Thiếu Quế lướt tới cười rúc rích nói :

- Nhất Đại Yên Cư đã trốn rồi hả? Đêm nay trốn không khỏi chúng ta đâu. Hãy chường mặt ra đây đặng chúng ta xé xác.

Cừu Thiên Hiệp thấy họ quá kiêu hãnh ăn nói thô lỗ chàng toan vận công lực lên hai cánh tay toan lướt tới, nhưng Vô Lý công chủ lại đưa chưởng ra chặn chàng lại và từ từ nói :

- Lâu nay chúng múa cây vườn hoang tự xưng là phục ngựa sơn thất lão hà hiếp không kể gì cả. Để tôi biến cho nó thành bảy con bò thui cho mà xem. Xin thiếu hiệp hãy đứng xem chơi đừng ra tay nhọc sức.

Nói đến đây bỗng nàng liếc nhìn bảy tên ma đao cười ngặt nghẽo.

Phi Đô Lưu Tinh Lệnh Hồ Mộc cả giận, tay mặt rút lưu tinh chùy, tay trái lấy dây xích sắt ra đánh treo với nhau văng lửa, ra vẻ hăm dọa và hét lớn :

- Con tiện tỳ kia! Mi muốn chết hả.

Vô Lý công chủ vươn mày gằn giọng nói :

- Bò già! Mi ăn nhầm cỏ rồi, coi chừng đắng miệng đấy.

Thường Đạo liền trợn mắt ốc nhồi hừ lên một tiếng như hổ gầm, rồi rút cây Chiêu hồn phan dài bảy thước ra giơ lên cao rồi rống lớn :

- Mi dám vô lễ với chúng ông sao? Hãy coi chúng ta xuống tay đây.

Dứt lời lão thè lưỡi liếm tròn đôi môi. Chiếc lưỡi của lão to như bàn tay trông rất dễ sợ. Có lẽ cũng vì chiếc lưỡi quá to mà lão nói giọng lục cục thật khó nghe.

Vô Lý công chủ cười the thé nói :

- Chúng bay có nói thì tự nghe lấy, vì giống bò ăn cỏ rống lên như thế thì ai mà nghe được?

Hình Thiên Hóa liền vung kiếm hét lên nhảy tới đánh ra một chiêu và nói :

- Con tiện tỳ! Hãy coi kiếm đây!

Vô Lý công chủ còn chưa hành động, Cừu Thiên Hiệp đã lướt tới hét :

- Hãy dừng tay!

Quá Thiên Tinh Hình Thiên Hóa sững một cái, đưa ngang cây kiếm thâu thế lại trở vào mặt chàng nói :

- Mi là ai?

Chàng co hai cánh tay lại hét :

- Cừu Thiên Hiệp!

- Ha ha ha...

Quá Thiên Tinh cười lên một hồi dài như chuông rung rồi gật đầu nói :

- Chúng ta mãi đi tìm mi nhưng chưa ra, hôm nay bỗng mi lại đem mạng nạp cho chúng ta thì còn gì sung sướng cho bằng? Sở dĩ chúng ta đến đây cũng vì mi đấy!

Chàng cau mày :

- Sao lại vì ta mà đến đây?

Quá Thiên Tinh Hình Thiên Hóa trợn đôi mắt ốc nhồi lên nói :

- Cừu Thiên Hiệp! Mi chó vì sắc đẹp mà xiêu hồn lạc phách. Chỉ cần mi trao Thiết thư ra đây. Chúng ta hứa sẽ trao cho mi nhiều cô còn đẹp gấp mấy Vô Lý công chủ nữa là khác, tha hồ mà phỉ tình trăng gió.

Cừu Thiên Hiệp mặt đỏ phừng phừng, nghiêng răng ken két, Vô Lý công chủ cũng phừng sắc giận.

Cả hai đều nhảy tới đánh tạt về phía Quá Thiên Tinh. Hai luồng kinh phong này đã cuốn tới quá mạnh, cát bụi bay mù trời, đến không còn thấy đối phương đâu nữa.

Một người có sức nội công phi thường, một người lại có tuyệt học của Vô Khư lại đang lúc quá tức giận mà hợp lực lại thì luồng chưởng lực có sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Người ta chỉ nghe Quá Thiên Tinh rú lên một tiếng rồi văng bỗng lên cao hơn bảy thước rồi rút bịch xuống đất nằm im không nhúc nhích.

Lệnh Hồ Mộc và Thường Đạo thấy thế vội chạy tới đỡ Quá Thiên Tinh lên. Tứ tỷ cũng từ đằng sau nhảy tới rống lên dữ dội và vung binh khí đánh tới.

Cừu Thiên Hiệp còn chưa nguôi giận, chàng cong đôi cánh tay lên và nói :

- Chúng bay hãy đến cả đây để ta giết luôn một thể.

Vừa nói chàng vừa lướt nhanh tới, nhưng Vô Lý công chủ lại càng lạnh lẽo hơn, nàng đã nhảy tới trước và múa đôi tay áo lên. Hai luồng kinh lực từ trong tay áo phát ra ồ ồ.

Nàng kêu nói :

- Cừu Thiên Hiệp! Hãy tránh ra, để tôi cho chúng nó lên đường cho sớm.

Thân mình của nàng lúc bấy giờ bay chập chờn như một con bướm bướm. Chiêu thức nàng đánh ra quá tinh diệu và lanh lẹ vô song.

Bên kia Bạch Nhật Tý lao mình tới trước đánh ra một chiêu Quỷ Tĩnh Điểm Nguyên.

Vô Lý công chủ cười the thé nói :

- Hay lắm! Hay lắm!

Nàng vung tròn cánh tay một vòng. Bỗng trong tay áo nàng phát ra một luồng khói màu vàng vẽ thành một vòng trong không khí. Tức thì cây Phán quan bút trong tay Bạch Nhật Tý bị chấn văng ra ngoài một trượng.

Than ôi! Chiêu thức chưa thành thì binh khí đã rời khỏi tay nên lão hoảng hốt cầm đầu chạy thoát.

- Chạy đi đâu!

Vô Lý công chủ quát lên một tiếng rồi hay rượt theo như bóng theo hình và tát vào ót lão một chưởng.

- Òa!

Bạch Nhật Tý ngã quỵ xuống máu phun ra từng vòi và giấy đành dạt.

Thấy thế, tam lão tỷ kia đồng thanh quát lớn :

- Con tiện tỳ kia to gan thật!

Vô Lý công chủ không nói năng gì cả, nàng vung tay áo một vòng.

Ồ!Ồ!Ồ!...

Luồng sát khí phóng ra dữ dội khiến tam tỷ nhảy ra hơn một trượng. Bạch Nhật Tý vùng đứng dậy toan nhảy tới để cứu đồng bạn. Thì bỗng “Bùng” lên một tiếng lão lại bị văng ra ngoài hai trượng. Bị quả đấm thứ hai này, lão chỉ nằm thim thíp trên vũng máu không ngời dậy được nữa.

Vô Lý công chủ ra tay đã thương Bạch Nhật Tý nàng cũng đã bớt giận thâu tay áo lại đứng giữa trận nói lớn :

- Chúng bây đã chịu phục ta chưa? Nếu chưa phục thì cứ thử lại xem nào.

Cừu Thiên Hiệp lúc này giờ đứng xem, chàng không ngờ Vô Lý công chủ tuổi nhỏ như vậy mà có võ công kinh người quá. Lúc trước chàng đã gặp nàng trong khu rừng tại Quyên Châu, chàng đã cho công lực nàng khá lắm. Đến hôm nay chàng mới thấy tường tận, chàng không hiểu nàng luyện tập bằng cách nào lại ghê tởm đến thế.

Nghĩ đến đây lòng háo thắng của chàng lại sôi lên, chàng muốn tìm cơ hội để biểu diễn một thủ pháp tuyệt nghệ để cho mẹ con nàng khỏi xem thường chàng.

Cừu Thiên Hiệp bèn bước tới trước khẽ nói :

- Công chủ hãy nghĩ một lát, để tôi thay thế cho.

Dứt lời, chàng không đợi nàng trả lời bèn vung đôi chân lên một luồng tìm lực rồi vạch thử ra một chiêu trong không khí sức gió phát ra ồ ồ.

Chàng nhìn qua phía tam tỷ nói :

- Nếu các người có lòng tìm ta thì có tài năng bao nhiêu cứ việc thi thố ra hết đi. Ta sẵn sàng đảm đương tất cả.

Lúc bấy giờ bọn Tam tinh Tứ tỷ đã thua tiếp hai lần nên thối chí ai nấy đều lạnh mình đưa mắt nhìn nhau tấn thối lưỡng nan họ không biết trả lời sao cả.

Cừu Thiên Hiệp cười gằn nói :

- Lúc đầu, các người quá phách, thế mà mới đánh vài chiêu đã tán đởm kinh tâm co đầu rút cổ. Với thái độ đầu cọp đuôi rắn đó đâu có phải là anh hùng?

Lệnh Hồ Mộc nhắm thế đánh không lại mà tánh tình của lão lại điểm xảo vô cùng. Lão bèn vung lưu tinh chùy lên ra oai thần vô rồi nói lớn :

- Cừu Thiên Hiệp! Quả thật chúng ta muốn tìm mi đấy, nhưng lại gặp mi không phải nơi cũng không phải lúc nên chúng ta không tiện ra tay đó thôi.

Nội dung lời nói của lão quái, quả nhiên là muốn tìm cơ xuống đài.

Cừu Thiên Hiệp là kẻ thật thà ngay thẳng, chàng đâu biết được cái điểm xảo của họ.

Chàng liền nói :

- Các người muốn gặp ta vào lúc nào và nơi nào? Hãy nói đi! Ta, Cừu Thiên Hiệp sẵn sàng đối phó, nếu ta lẫn tránh thì không phải là hạng tu mi nam tử vậy.

Lệnh Hồ Mộc nghe chàng nói mừng thầm, lão hả cái miệng hỏa lò cười hô hô vài tiếng rồi nói :

- Nếu có gan thì chúng mình hãy gặp nhau tại Thử Vân bang Trường An, có được không?

Cừu Thiên Hiệp nghe lão nói không ngần ngại gì cả. Chàng đáp gọn :

- Ta sẽ đến!

Vô Lý công chủ thừa hiểu tánh tình xảo quyết của Lệnh Hồ Mộc. Nàng liền nói lớn :

- Lệnh Hồ Mộc! Mi tính rất hay. Chắc là muốn tìm cách bỏ đi cho xong chuyện chứ gì?

Bị nàng chỉ trích, lão đỏ mặt lên hỏi vặn :

- Mi nói thế nghĩa là gì?

Nàng hừ một tiếng và nói :

- Chung Nam sơn không phải là nơi dễ vào và cũng không phải là nơi dễ ra, vì ở đây không phải là trạm nghỉ chân cho các người muốn đến và đi lúc nào cũng được.

Thủy Lão Tỷ liền bước tới ưỡn ngực ra hét lớn :

- Mi muốn gì?

Nàng vươn tay áo lên và nói lớn :

- Phải ở lại hết cho ta.

Thủy Lão Tỷ cả giận, lướt tới, thân hình lão thấp bé trông như cái vù lẳng tròn.

Lão múa cặp cự tử đao tỏa ra một khoảng hào quang sáng lóa rồi nói lên một giọng như quỷ ré :

- Con tiện tỳ này nói năng quá sức. Dãy núi Chung Nam này mi mua lúc nào mà chúng ta không hay biết?

Cừu Thiên Hiệp liền bước tới khóa tay nói :

- Dừng tay! Nếu người đã muốn rút lui thì cũng nên tha cho các người đêm nay và ta sẽ gặp các người tại Trường An thành đúng theo nguyện vọng của các người vậy.

Lệnh Hồ Mộc rất mong ước được như vậy song lão cũng làm bộ nói :

- Phương huynh! Chương trình chúng ta đã vạch xong vậy thì phải đi gấp.

Nhưng Vô Lý công chủ đâu chịu bỏ quả Nàng lướt một cái set thì đã chặn ngang trước mặt bọn quần ma hắc đạo rồi.

Nàng phất tay áo qua và hét lớn :

- Ai cho phép chúng bây ra đi dễ dàng như vậy?

Lệnh Hồ Mộc nghe cười mơn vài tiếng nhưng không nói với nàng mà quay lại nói với Cừu Thiên Hiệp :

- Mi đã to gan chịu hứa hẹn gặp chúng ta tại Trường An, sao mi lại còn thúc đẩy nó chặn chúng ta lại? Hay là mi sợ chúng ta rồi?

Nét mặt chàng bỗng đỏ rực lên, gượng cười lên một tiếng rồi nói với Vô Lý công chủ :

- Xin Công chủ vì tôi mà tha thứ cho chúng nó một phen.

Nàng cau mày lại nói :

-Ồ! Người mắc mưu chúng nó rồi. Sao người lại nhẹ dạ đến thế?

Lời nói của nàng, Cừu Thiên Hiệp cảm thấy khó chịu chàng còn lưỡng lự không biết nên nói sao thì Lệnh Hồ Mộc đã cười gằn nói :

- Ha ha ha. Không đảm đương được việc nhỏ này mà dám to gan hứa một việc tày trời với chúng ta.

Cừu Thiên Hiệp càng thêm khó chịu gằn giọng nói :

- Mi chớ nhiều lời.

Rồi chàng quay qua nói với Vô Lý công chủ :

- Xin Công chủ hãy vui lòng tha thứ cho chúng nó đi. Xong cái hẹn ở Trường An tôi sẽ có cách buộc chúng phải đến đây.

Vô Lý công chủ quá tức, hai chân chàng dậm dưới đất liên tiếp nhìn thẳng vào mặt chàng gắt :

-Ồ! Người thật là một kẻ nông cạn vô cùng.

Tam tinh Tứ tỷ thấy vậy được thể xúm nhau cười rúc rích, khiến chàng cảm thấy mặt mặt bèn ấp úng nói :

- Đó!.. Công chủ có thấy không?

Vô Lý công chủ cũng nhận thấy lúc này giờ mình miệt hạ chàng nặng lời, nên có phần hối hận mặt đỏ bừng lên, đôi mắt sáng ngời như thu thủy bỗng chuyển động liên tiếp ra vẻ mặt tự nhiên nói :

- Chúng nó đã xâm nhập vào Chung Nam mà thả chúng nó đi một cách dễ dàng như vậy thì từ nay luật cấm của Vô Khư cung của chúng tôi chẳng lẽ bỏ đi sao? Tôi cũng muốn vì lòng thiếu hiệp, song vì chúng tôi không thể phá bỏ luật lệ ấy.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy nàng nói rất có lý vì giới luật của một phái là chí tôn vô thượng. Chàng đành cứng miệng không biết giải quyết bằng cách nào cả.

Lúc ấy trên đầu thành bỗng hiện ra một bóng người.

Đây chính là Nhất Đại Yên Cư.

Bà ta nói lớn :

- Việc này cũng dễ giải quyết.

17. Bí Thế Quân Ma Chịu Đồ Máu

Vô Lý công chủ vừa thấy Nhất Đại Yên Cư liền nhảy vọt lên đầu tường đứng bên bà ta nũng nịu nói :

- Thân mẫu ôi! Cừu Thiên Hiệp muốn thả bọn Tam tinh Tứ tỷ này đi thì từ nay luật lệ của Chung Nam sơn sẽ..

Nhất Đại Yên Cư mỉm cười rồi khua tay nói :

- Chớ nên vội vàng lắm, việc này ta sẽ giải quyết dễ dàng chứ không sao đâu.

Thấy thế Cừu Thiên Hiệp cũng phóng mình lên đầu tường chấp tay cung kính nói :

- Thừa tiền bối! Văn bối đã trót hứa gặp chúng nó tại Trường An, không biết tiền bối có thể châm chước trên phương diện luật lệ không? Hơn nữa bọn chúng toàn là kẻ tiểu nham, giọt máu chúng có đổ nơi đây kẻ cũng dơ bẩn cho Huyền cung cấm địa.

Nhất Đại Yên Cư vẫn một vẻ lạnh lùng hừ lên một tiếng đưa tay chỉ vào mặt bọn Tam tinh Tứ tỷ trầm giọng nói :

- Lâu nay Vô Khư cung chúng ta không đá động gì đến Thử Vân bang của chúng bay, thế mà vô cớ chúng bay lại đột nhập vào đây cố tình gây sự là tại sao hả?

Giọng nói của bà tuy nhỏ nhoi nhưng đầy vẻ hằn học.

Phi Độ Lưu Tinh Lệnh Hồ Mộc chớp đôi mắt ốc nhồi vài cái rồi nói :

- Ta tưởng việc ấy cũng không cần phải hỏi. Mẹ con mi đã đến tận Quyên Châu dụ dỗ thằng họ Cừu về đây là vì lý do gì?

Nhất Đại Yên Cư cười gằn :

- Quyên Châu cách Chung Nam sơn chưa ngoài ba trăm dặm, chúng bay có quyền gì xen vào?

Lệnh Hồ Mộc cười ha hả nói :

- Thiết thư là bảo vật vô lâm thì thiết tướng người trong vô lâm ai nấy đều có quyền tranh đoạt cả Vô Lý công chủ nổi giận trở vào mặt Lệnh Hồ Mộc quát :

- Lão quái này, to gan hả...

Nhất Đại Yên Cư vội khóa tay ra hiệu cho Vô Lý công chủ đừng nói nữa. Bà mỉm cười nói :

- Lệnh Hồ Mộc! Mi đem lòng dạ tiểu nham mà đo lường lòng dạ của con người quân tử sao? Mẹ con ta mời Cừu Thiên Hiệp đến Huyền cung đây với một nguyên do khác, làm sao các ngươi có thể biết được? Còn về việc Thiết thư thì tuyệt đối mẹ con ta không hề muốn lấy Phi Độ Lưu Tinh Linh Hồ Mộc bữu môi nói :

- Lòng dạ con người ai mà lường được? Ngoài miệng thì giả nham giả nghĩa như thế nhưng trong lòng lại khác biết đâu Nhất Đại Yên Cư cau mày nói lớn :

- Ai thêm dối khẩu với mi làm gì. Vô công của Vô Khư cung chúng ta đối với Thiết thư kỳ công thật là một âm một dương chẳng khác nước với lửa, ta làm sao có thể dùng được? Mi là kẻ thiên cận biết gì.

Dứt lời bà ta hô lên một tiếng và vỗ tay bốp bốp. Tức thì hai cánh cửa dưới chân tường mở toan. Từ trong cửa nhảy ra tám hán tử đội mũ bông, mặc áo cấm mỗi người đều kéo một dây xuyến sắt kêu leng keng. Mỗi đầu dây xuyến sắt đều có hai tội nhân tay bị khóa chặt, mặt mày ai nấy đầy máu me Có kẻ bị cắt tai, có người bị móc mắt, ai nấy đều chịu một sự tàn tật ghê tởm nhất là kẻ bị lóc thịt trông như ác quỷ từ trong địa ngục thả ra vậy. Dưới ánh trăng lơ lửng càng tăng thêm vẻ rùng rợn khiến ai nấy đều lạnh mình không dám ngó.

Cừu Thiên Hiệp rùng mình một cái và thảm thán :

- Ôi! Thật là một thảm cảnh gần như địa ngục.

Tam tinh Tứ tỷ đều biến sắc mặt, họ ngơ ngác nhìn nhau run lấy bầy.

Nhất Đại Yên Cư từ trên đầu tường nhảy xuống vừa cười vừa nói :

- Chúng nó đều là kẻ phạm tội xâm nhập vào đây. Nhưng vì đức hóa sinh của Vô Khư cung nên chúng ta không nỡ giết tuy thế đối với giới luật nghiêm minh, mỗi người đều phải để lại một chút vật trong cơ thể để khỏi hư đi luật lệ Ở đây.

Tam tinh Tứ tỷ càng thêm hoảng hốt, bước lùi ra sau mấy bước mặt mày tái ngắt.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới thấy rõ trong số mười sáu tội nhân ấy cũng có năm anh em Tuyền Đại Hồ đã dùng đao tẩm độc hành hung tại rừng Quyên Châu, hôm nay cũng cùng chung số phận ấy Nhất Đại Yên Cư thấy bấy tên ác quái vẫn ngơ ngác lim dim. Bà ta liền trầm giọng nói :

- Chúng bay đã thấy rõ luật lệ nghiêm minh của Vô Khư cung chưa? Sao không tự xử đi. Hay còn đợi ta ra tay?

Quá Giới Tỷ nhăn mặt và vênh ngược hàm râu lên rồi nói lên một giọng như quỷ rống :

- Chung Nam sơn chúng mi thật quá độc ác. Thậm chí đến khách giang hồ đồng đạo mà cũng có thể nhẫn tâm hành hạ đến thế ư?

Nhất Đại Yên Cư lạnh lùng hét :

- Câm miệng! Rồi sẽ đến lượt mi thì tha hồ mà oán trách.

Dứt lời bà quay lại nhìn tám hán tử phát tay áo qua một cái rồi nói :

- Hãy thả đám người ấy ra để họ được hưởng thú đời ít năm nữa rồi sẽ nhắm mắt.

Tám hán tử áo cẩm ứng dạ lên một tiếng rồi cùng nhau mở khóa cho mười sáu tội nhân. Đoạn họ bước sang đứng sắp hàng hai bên.

Nhất Đại Yên Cư nói :

- Ta đã khoan hồng cho các ngươi rồi đấy, hãy đi đi. Nếu muốn phục thù thì Vô Khư cung chúng ta sẵn sàng chờ đợi các ngươi đây.

Đám người ấy trỗi lên một giọng cười chua chát và cũng có mấy luồng nhỡn quang sáng quất quét lên mặt Nhất Đại Yên Cư rồi ôm đầu bỏ chạy vào rừng biến mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng lưng của đám người khốn nạn ấy cho đến khi mất dạng rồi quay qua nhìn nét mặt như tiên nga của hai mẹ con Nhất Đại Yên Cư Bồng chàng thở một hơi dài não ruột. Chàng cảm thấy trên giang hồ này toàn là những kẻ độc ác, nhìn bề ngoài khó mà đoán biết được!

Vô Lý công chủ quày quả nói :

- Thân mẫu chớ nên lạc lòng như vậy. Luật lệ ấy mà mở ra thì uy tín của Chung Nam sơn sẽ bị giảm bớt đi không phải ít.

Vừa nói, nàng vừa đưa mắt nhìn theo đám người vừa mới chạy vào khu rừng kia, như muốn đuổi theo để giết nốt.

Nhất Đại Yên Cư quay qua nhìn Tam tinh Tứ tỷ nói :

- Còn các ngươi muốn thoát ra khỏi núi thì hãy theo dấu những kẻ đã đi trước đây, bằng không thì chỉ còn cách để mạng lại.

Dứt lời, bà quay lại nói với Vô Lý công chủ :

- Hãy chuẩn bị!

Nàng vương mi lên nói :

- Thân mẫu hãy yên tâm! Đối với bọn chuột này cần gì phải chuẩn bị, và thân mẫu cũng khỏi ra tay nữa.

Nàng vừa nói vừa thò tay vào tay áo lấy cung phiến ra, vận chưởng lực lên hai cánh tay như chuẩn bị đại chiến vậy.

Tam tinh Tứ tỷ đều là những kẻ xảo quyệt nham hiểm, thế mà họ không ngờ mẹ con Nhất Đại Yên Cư lại xuất quỷ nhập thần như vậy. Tất cả những bạn bè của họ đến đây đều không thoát khỏi. Thế thì bây giờ họ có có cương cũng không được nào. Chỉ bằng tùy cơ ứng biến anh hùng gặp vận xuôi cũng nên hạ mình chịu nhục may ra mới thoát khỏi tai nạn.

Nghĩ như thế Quá Thiên Tinh Hình Thiên Hóa hít một hơi dài lấy vạt áo chùi máu trên miệng rồi nhìn đồng bọn nháy nhó mấy cái và ôn tồn nói với mẹ con Nhất Đại Yên Cư :

- Thật ra chúng ta không phải là những kẻ sợ chết, nhưng...

Không để cho lão nói hết lời, Vô Lý công chủ vội vương cung phiến lên và trợn mắt hét :

- Nếu vậy, các người đã quyết đấu với ta rồi! Hãy coi đây!

Nàng nhảy chồm lên rút cung phiến ra, một làn khói vàng tỏa ra ép đến bảy người rất nguy hiểm.

Quá Thiên Tinh vội nói :

- Hãy khoan! Để ta nói hết lời đã rồi muốn đánh nhau cũng chẳng muộn.

- Nói đi!

Nàng chống nạnh đứng sừng sững trước mặt Hình Thiên Hóa như một quan tòa đứng trước tội nhân.

Quá Thiên Tinh Hình Thiên Hóa nói :

- Thật ra chúng tôi không có ý muốn gây thù kết hận gì với Huyền cung cả, nhưng sở dĩ chúng tôi đến Chung Nam sơn này cũng chỉ vì Thiết thụ. Nhưng các người lại không có ý định cướp đoạt thì việc chúng tôi xâm nhập vào đây chỉ là việc lầm lẫn mà thôi. Lâu nay chúng ta không thù oán nhau thì tội gì phải đánh nhau.

Thủy Lão Tỷ nghe nói cũng phụ họa :

- Phải đấy, việc lầm lẫn nhỏ mọn như vậy cũng nên bỏ qua đi là hơn. Được như thế thì Thế Vân bang của chúng tôi sẽ nhớ ơn Vô Khư cung mãi mãi.

Phi Thiên Thần Tỷ cười ha hả nói :

- Đúng lắm, ở đây toàn là những người biết phải cả chúng ta không muốn đánh đấu thì ai lại muốn làm khó dễ chúng ta làm gì?

Kể này nói một lời, người kia nói một câu chung qui cũng chỉ nhờ vào ba tắt lưỡi, hồng tránh khỏi sự nguy nan trong hoàn cảnh thất thế mà thôi.

Nhất Đại Yên Cư lóng tai nghe một hồi rồi bỗng sa sầm nét mặt và nói :

- Chúng bây uốn ba tắc lưỡi cũng hay đấy. Nhưng tiếc rằng luật giới của Chung Nam sơn phải thi hành không thể tha thứ một cách dễ dàng như thế được. Dứt lời bà quát lớn :

- Hãy ra tay!

Vô Lý công chủ lúc này giờ cảm thấy xoắn xang hai lỗ tai, bây giờ được lệnh nàng cong giò búng một cái phóng thẳng trước mặt Tam tinh Tứ tỷ chuẩn bị một cuộc ác đấu.

Thấy thế, Quá Thiên Tinh Hình Thiên Hóa vội kêu lớn :

- Hãy khoan đã! Chúng tôi đã bằng lòng thì hành theo qui luật của Chung Nam sơn rồi. Nhưng...

Vô Lý công chủ nói :

- Nếu đã bằng lòng thuận theo quy luật thì hãy tự xử đi chứ còn nhưng gì nữa?

Cả bọn đều ngơ ngác nhìn nhau. Cừu Thiên Hiệp thấy thế trầm nghĩ :

Lâu nay nghe tiếng Tam tinh Tứ tỷ là bọn hắc đạo khét tiếng giang hồ đi đến đâu là cây úa lá vàng, thế mà hôm nay lại phải chịu hy sinh thân thể để đền tội, mất mặt với vô lâm như vậy sao?

Lúc này chàng vì cái hện với họ tại Trường An cho nên muốn tìm cách xin cho họ, đến bây giờ chàng thấy tư cách của họ quá hèn nhất đáng khinh bỉ nên chàng đành rút lui ý kiến ấy.

Nhất Đại Yên Cư ngược mặt lên nhìn trời rồi nói :

- Khuya lắm rồi, chớ nên nhiều lời nữa vô ích. Chúng bây hãy hợp sức lại đánh với con ta để tẩu thoát nơi này. May ra được toàn thân thì phước tinh của bây đấy, bằng dớ lắm thì phải bỏ mạng. Ta thì tuyệt đối không nhúng tay vào và cũng không thêm truyền bộ hạ của ta bao vây chúng bây làm gì?

Nhất Đại Yên Cư chắc chắn công lực của con gái bà mười phần bảo đảm chắc thắng nên bà ta nói với giọng rất quả quyết.

Quá Thiên Tinh nghiêng răng trợn đôi mắt trắng xác nói :

- Đánh nhau, nghĩa là cố làm máu rơi xuống đất thế mà chúng ta đã bằng lòng để cho máu rơi thì còn muốn gì nữa?

Vô Lý công chủ gần giọng nói :

- Nếu đã bằng lòng như thế, sao không ra tay đi!

Quá Thiên Tinh đưa tay rút tinh mang kiếm ra khỏi võ giơ lên khỏi đầu nói lớn :

- Chúng ta đã thi hành đúng theo giới luật của Chung Nam sơn thì mẹ con mi cũng phải nhớ lời. Nghĩa là không có quyền cướp đoạt Thiết thụ Nếu nuốt lời thì ta Quá Thiên Tinh sẽ là người đầu tiên can thiệp đấy.

Dứt lời, lão giơ kiếm chặt đứt tiện ngón tay út bên tay trái của lão.

Quá Thiên Tinh mang kiếm sắc bén vô cùng, chỉ thấy lưỡi kiếm liếc qua một cách nhẹ nhàng, ngón tay đã rơi xuống đất, máu vọt ra đỏ cả bàn tay trông rất ghê rợn.

Vô Lý công chủ hừ lên một tiếng và nói :

- Không được! Ngón tay út của tay trái có bỏ đi cũng không hại gì.

Lão già Quá Thiên Tinh trợn đôi mắt nảy lửa nói :

- Ta chỉ tiếc lúc này mẹ mi có nói chỉ để lại một phần của cơ thể chứ không nói rõ để lại cái gì nhất định cả. Nếu không thì chúng ta đã liều chết sống với mi một trận rồi

Dứt lời, lão trao tinh mang kiếm cho Phi Độ Lưu Tinh và nói :

- Lão nhị! Chặt!

Phi Độ Lưu Tinh cất lưu tinh chùy vào bao rồi rước lấy tinh mang kiếm sáng ngời ấy và cũng cắt đứt ngón út của tay trái như Quá Thiên Tinh vậy.

Chỉ trong chớp lát bảy ngón tay út đã rơi xuống đất cả. Cừu Thiên Hiệp cảm thấy rung mình. Chàng thấy rõ lòng dạ của mẹ con Nhất Đại Yên Cư quá độc và bọn ma đầu hắc quái kia cũng quá hèn mặt tiểu nhơn.

Nhất Đại Yên Cư chỉ vào mặt Quá Thiên Tinh cười ha hả nói :

- Quá Thiên Tinh là một lão quái điểm xảo quá. Nhất Đại Yên Cư này kể như đã bị mi phỉnh gạt rồi đấy. Thôi hãy đi đi!

Quá Thiên Tinh sa sầm nét mặt chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói :

- Thằng bé họ Cừu kia! Hãy nhớ cái hẹn ở Trường An đấy nhé. Nếu thất hứa đừng trách ta độc ác.

Dứt lời lão khoát cái tay đầy máu qua một cái và khề nói :

- Chúng mình đi!

Bảy người rống lên một tiếng, diễn ra thân pháp thượng đẳng khinh công bay nhanh như chớp. Chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong rừng cây.

Vô Lý công chủ hừ một tiếng và nói :

- Lại phóng sanh thêm bảy mạng nữa rồi.

Cừu Thiên Hiệp nhìn bảy ngón đang nằm trong bảy vũng máu bất giác chàng thở dài. Lắc đầu lia lịa.

Nhất Đại Yên Cư thấy thế cười ha hả nói :

- Tuổi còn nhỏ như thế đáng lẽ yêu đời lắm chứ? Tại sao lại thở dài than ngắn như vậy?

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy mình có cử chỉ thất lễ bèn chấp tay nói :

- Văn bối cảm thấy bọn chúng bị nhục nhã quá.

Vô Lý công chủ vội nói :

- Khuya lắm rồi! Chúng mình hãy về cung đi.

Bà ta nhìn tám hán tử, khoát tay ra hiệu một cái, tức thì tám hán tử chạy đến chào bà một lễ, và đóng chặt hai cánh cửa đổ dưới chân tường lại. Vô Lý công chủ kêu nói :

- Khuya quá rồi mà còn đứng sững ngoài trời làm gì?

Nhất Đại Yên Cư nhìn chàng và khẽ nói :

- Thiếu hiệp có nghe không? Nó nói cho người nghe đấy.

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt lên chấp tay nói :

- Xin mời tiền bối đi trước, vãn bối sẽ theo sau?

Đoạn ba bóng người vụt bay lên trên thành, thuật khinh công của ba người không ai kém ai cả.

Vào đây, chàng mới thấy rõ Vô Khư cung quả là một cung điện nguy nga tráng lệ.

Bốn phương tám hướng đều có những dãy lầu đài đẹp đẽ kiến trúc theo lối cổ điển nhưng sang trọng không kém cung vàng điện ngọc của các vị đế vương.

Hoa quả được trồng khắp sân vườn mùi hương thơm ngào ngạt thật là một nơi thế ngoại đào nguyên, bồng lai tiên cảnh.

Nhất Đại Yên Cư khẽ nói :

- Mời thiếu hiệp vào trung cung dùng trà với chúng tôi

Dứt lời, ba bóng người leo lên tam cấp, bước đi thoăn thoắt rồi phi thân qua một con đường bằng đá cẩm thạch chui vào một vườn hoa. Ở đó, có một căn nhà đèn chong sáng rực bông hoa kết tụ sơn son thếp vàng lộng lẫy, dưới nền trải toàn gấm nhung.

Tám thiếu nữ từ trong bước ra, mỗi người cầm một cây đèn bước ra tiếp rước.

Nhất Đại Yên Cư quay lại nói :

- Mời thiếu hiệp vào..

Cừu Thiên Hiệp bước vào ngồi trên một cái ghế bông trước là một cái bàn bằng ngọc thạch. Mẹ con Nhất Đại Yên Cư ngồi đối diện chàng. Trên bàn đã đặt sẵn ba chiếc ly bằng ngà láng bóng.

Ánh đèn ngũ sắc trong phòng tạo thành một ánh sáng huyền diệu, lại càng tăng thêm vẻ đẹp của mẹ con Nhất Đại Yên Cư.

Sau khi bọn tỳ nữ dâng trà xong chàng ôn tồn hỏi :

- Tiền bối gọi vãn bối đến đây không biết có dạy điều gì? Có thể cho vãn bối biết ngay được không?

Nhất Đại Yên Cư trầm tư nghĩ ngợi một lúc bỗng nét mặt bà hiện lên một vẻ buồn ảm đạm.

Bà dịu dàng nói :

- Tôi có một việc muốn hỏi thiếu hiệp nhưng không biết thiếu hiệp có vui lòng không?

Cừu Thiên Hiệp nói :

- Tiền bối cần hỏi gì cứ việc nói ra. Vãn bối sẵn sàng hầu chuyện!

Bà trịnh trọng hỏi :

- Thiếu hiệp là họ Cừu nhưng không biết đại danh của lệnh tôn là gì. Thiếu hiệp có thể cho tôi biết không?

Nghe bà ta hỏi, trống ngực chàng đánh thình thịch, chàng không biết nói sao cả.

Trong thiên hạ ai mà không có cha và ai lại không biết tánh danh của cha mẹ? Nhưng đối với chàng thì lại là một trường hợp khác thường.

Chàng ấp úng một lát rồi nói :

- Nói ra đây thì vẫn bối cảm thấy hổ thẹn lắm. Sở dĩ hiện nay vẫn bối phải lặn lội trên bước đường thiên lý đây cũng chỉ muốn đi tìm cho ra chút nguồn gốc của thân phụ mà thôi. Vì vậy..

Nói đến đây mặt chàng bỗng đỏ lên và nghẹn nghẹn không nói được nữa.

Nhất Đại Yên Cư gạt đầu liên tiếp, bà thở một hơi dài vẻ mặt đượm buồn và nói :

-Ồ! Tôi vô tình đã nhắc lại dĩ vãng khiến cho thiếu hiệp đau lòng thật là có lỗi Vô Lý công chủ lại xen vào nói :

- Thân mẫu hãy nói rõ cho thiếu hiệp biết đi.

Đôi mắt bà bỗng xao xuyến nhưng rồi lại bình tĩnh lại ngay, bà liếc con bà một cái như muốn bảo nàng chớ nên xen vào rồi bà từ từ nói :

- Tôi có một người bạn cũng là họ Cừu...

Nói đến đây bà dừng lại rồi ra vẻ trầm ngâm nghĩ ngợi. Thấy thế chàng vội hỏi :

- Họ Cừu ấy sao?

Bà hít một hơi dài rồi nói :

- Mười ba năm về trước họ Cừu ấy bỗng mất tích và đến bây giờ vẫn không tìm ra tin tức gì cả. Vì vậy...

Nghe bà nói đến, chàng quá hồi hộp hỏi :

- Người bạn của tiền bối thì chắc chắn là người trong võ lâm nhưng xin hỏi họ Cừu ấy là đàn ông hay đàn bà?

Bà đáp gọn :

- Đàn ông!

Chàng mừng quá vội đứng phắt dậy hỏi :

- Xin hỏi tiền bối có phải là Thần Chân Nhất Kiếm Cừu Vô Kỵ, hay là Kinh Thiên Ngọc Trụ Cừu Phi Hồng?

Nghe chàng nói bà bỗng biến sắc mặt, đôi môi hơi run rẩy, thần tình ra vẻ khác thường. Bà đáp :

- Hai người đều phải cả.

Chàng hơi thất vọng, vì hai người cũng đều là bạn của bà cả thì chắc là sự việc này có lẽ lắm. Nhưng rồi chàng lại vui vẻ lên và thầm nghĩ :

Hai người đều là bạn của bà thì tất nhiên thân thế của hai người bà phải biết, mà nếu ta biết rõ được thân thế thì chắc chắn sẽ tìm ra ngay.

Nghĩ như thế, chàng vội nói :

- Tiền bối đã là bạn của hai người họ Cừu ấy, hơn nữa trải qua mười ba năm mà tiền bối vẫn không quên thì chắc là tiền bối biết rõ thân thế của hai người ấy rồi. Xin tiền bối vui lòng cho vẫn bối biết để tìm ra phụ thân, thì ơn này vẫn bối xin tạ dạ ghi xương.

Nghe chàng nói bà hơi mất tự nhiên, trong đôi mắt huyền của bà bỗng đỏ lên và có đôi chút ầm ứ. Bà ta thở một hơi dài rồi nâng chén trà nhấp một miếng để cho thông cổ, nhưng bà vẫn trối giọng thanh thanh nói :

- Thời gian thật quá vô tình, mới đây mà đã trở thành câu chuyện ba mươi năm về trước rồi.

Chàng liền xen vào nói :

- Tiền bối vốn giao tình thanh mai trúc mã với hai người ấy khoảng ba mươi năm về trước sao?

Bà không đáp, chỉ tiếp tục nói câu chuyện lở dở của bà :

- Trước đây ba mươi mấy năm, tôi cùng Cừu Vô Kỵ và Cừu Phi Hồng đều đồng sự học nghệ. Tuổi tác của ba chúng tôi đều bằng nhau và cũng đều là những kẻ mồ côi được sư phụ đem về nuôi dưỡng nên rất thương yêu nhau có thể nói là như ruột thịt vậy.

Chàng lại nói :

- Đã cùng chung một cảnh ngộ thì thương yêu đùm bọc nhau là phải lắm.

Bà nhìn lên cây đèn trên bàn như suy nghĩ lại câu chuyện xưa rồi nói :

- Ngày tháng trôi qua, ba chúng tôi theo thầy tập luyện trong chốn rừng sâu và cũng dần dần trưởng thành khôn lớn. Võ công cả ba cũng có được một thành tích nho nhỏ. Ngờ đâu trong chúng tôi lại phát sinh ra một việc rắc rối không thể ngờ được.

Chàng ngạc nhiên vội hỏi :

- Việc như thế thì có gì mà rắc rối? Đã thương nhau coi như ruột thịt chẳng lẽ có thể xung đột sao?

Sắc mặt bà bỗng đỏ lên rồi buồn bã nói :

- Cừu Vô Kỵ lại thầm yêu tôi và Cừu Phi Hồng cũng thế. Chỉ có tôi là không biết có yêu họ chưa, nhưng cả hai người tôi đều kính trọng cả. Do đó tạo thành một chuyện sai lầm lớn cho ngày sau. Cho đến bây giờ hễ nghĩ đến họ tôi cảm thấy xốn xang trong lòng, ăn ngủ không yên.

Nói đến đây bà không nhịn được nữa, hai giọt lệ châu lặn tròn xuống đôi gò má của bà.

Vô Lý công chủ cũng muốn khóc nhưng làm ra vẻ bình tĩnh khuyên bà :

- Thân mẫu chớ nên đau lòng nhé.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng vội hỏi :

- Rồi sau này lại sinh ra việc gì bất trắc lắm sao?

Nhất Đại Yên Cư lau vài giọt nước mắt rồi nói :

- Cả hai người võ công đều thành đạt nên tuân lệnh sư phụ xuống núi hành đạo. Hai người cùng đồng thời tỏ rõ tâm sự cho tôi biết là họ đã thật tình yêu tôi. Lúc bấy giờ tôi đứng trước hai con đường, không biết nên chọn ai cả. Cả hai đều muốn tôi hứa một lời thì tôi đành quyết định trên bước đường giang hồ hành đạo, nếu ai giỏi hơn thì tôi sẽ ưng người ấy.

18. Nhìn Nhận Người Thân

Cừu Thiên Hiệp nghe đến đây rất hứng thú. Tâm tình trẻ trung của chàng thiếu niên này lại nổi lên một niềm vui là lạ. Chàng vỗ tay reo to :

- Phải! Như thế rất có ý nghĩa lại hàm cả công bằng đạo đức

Nhưng Nhất Đại Yên Cư lại lắc đầu buồn bã tiếp :

- Trong thiên hạ thật có nhiều chuyện không thể ngờ trước được. Chẳng biết có phải do tạo hóa trở trêu hay không? Hai người lưu xuất giang hồ hành đạo trong mười năm cả hai đều nổi tiếng trên võ lâm về tài năng lẫn đạo đức, không một đối phương nào có thể địch nổi. Sau mười năm, họ cùng nhau trở về núi, lúc đó sư phụ chúng tôi đã từ trần rồi, và hai người cũng tỏ ý cầu hôn với tôi.

Cừu Thiên Hiệp xen vào :

- Nếu thế thì tiền bối cứ chiếu theo chương trình, kiểm điểm lại công tác hành hiệp mà giải quyết, có gì là rắc rối?

Nhất Đại Yên Cư lắc đầu :

- Nếu dễ dàng như vậy thì đâu có chuyện đáng tiếc. Đàng này cả hai đều công lực ngang nhau, tính đến việc trừ khử bọn ma đạo sát tinh trong giang hồ để cứu dân lành thì họ cũng bằng nhau không hơn không kém. Một người bốn năm chín thì một người lại năm mười, không ai chịu thua ai cả.

Cừu Thiên Hiệp bất giác lắc đầu một cách buồn cười :

- Ô! Tại sao có chuyện lạ lùng và may mắn cho cả hai như vậy?

Nhất Đại Yên Cư mỉm một nụ cười đau khổ :

- Có gì đâu! Lúc lưu xuất giang hồ để hành hiệp, cả hai người đều mơ tưởng đến tình yêu. Họ luôn luôn nghĩ đến ta và quyết không để mất tình yêu. Hễ người này giết được một kẻ gian ác thì người kia cũng cố tìm cho được một kẻ gian ác mà trừ đi. Người này làm được một việc thiện thì người kia cũng phải tìm cho được một việc thiện mà làm, không ai chịu thua ai nửa bước. Cũng vì thế mà tiếng tăm của hai người ấy lẫy, lừng, được giang hồ chính phái tặng cho cái tên là Đại hiệp.

Cừu Thiên Hiệp nhoẻn môi cười hỏi :

- Thế thì tiền bối phải giải quyết mối tình duyên đối với họ như thế nào?

Nhất Đại Yên Cư không đáp mà nhìn chàng hỏi :

- Theo ý người thì câu chuyện phải giải quyết làm sao?

Cừu Thiên Hiệp đôi mắt mông lung nói :

- Thật khó quyết định. Có lẽ phải nhường cho hai vị tiền bối ấy tự dàn xếp mới được.

Nhất Đại Yên Cư đẩy ghế, từ từ đứng lên nhìn thẳng vào mặt chàng nói :

- Phải! Chính ta đã có ý định như người. Mà cũng chính vì vậy nên đã sanh ra chuyện không hay.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, trở mắt hỏi :

- Việc gì đã xảy ra cho hai vị tiền bối ấy?

Nhất Đại Yên Cư nói :

- Họ quyết định dùng võ công đấu nhau để phân định xự thắng bại.

Cừu Thiên Hiệp ồ lên một tiếng nói :

- Đồng môn sư huynh đệ sao lại có thể ra tay quyết đấu được. Như vậy từ chỗ thân bước sang chỗ thù rồi.

Sắc mặt Nhất Đại Yên Cư tái xanh đi. Bà nói :

- Phải! Huống hồ Lương hổ tranh đấu tất hữu nhất thương, ta làm sao có thể để cho họ dùng võ lực mà hại lẫn nhau.

Cừu Thiên Hiệp nghe nói mặt mày mừng rỡ, hỏi hả nói :

- Phải, phải. Lẽ nào để cho họ làm tổn thương tình sư môn! Tiền bối ngăn cản họ là phải. Nhưng tiền bối đã dùng cách nào vậy?

Nhất Đại Yên Cư buồn bã nói :

- Ta dùng đủ cách để khuyên giải nhưng không được. Cuối cùng ta phải cắn răng tuyên bố một câu...

Đôi mắt Cừu Thiên Hiệp chăm chăm nhìn vào mặt Nhất Đại Yên Cư, như đang nón lòng chờ đợi câu tuyên bố quan hệ ấy.

Bà ta nói :

- Ta tuyên bố dứt khoát là ta không có tình ý gì với hai người cả. Ta không yêu ai hết. Ta khuyên họ hãy chôn chặt mối tình yêu của họ trong đáy lòng đừng mơ tưởng đến ta mà uống công.

Cừu Thiên Hiệp tròn đôi mắt, gạt đầu lia lịa :

- Được. Nếu vậy thì tình yêu của tiền bối quả thật sâu xa và cao thượng. Thà chịu tự mình hy sinh, chôn chặt mối tình yêu vĩ đại ấy trong đáy lòng để thanh toán cho hai vị đại hiệp kia khỏi vì tình yêu mà bị thảm hại. Hành động và tâm tình của tiền bối đáng cho đời kính phục.

Vô Lý công chủ nghe chàng nói bỗng cười khúc khích xen vào :

- Ô! Thiếu hiệp nói nghe dễ quá. Nếu là tôi thì quyết không dại gì chịu khép cũi lòng, bóp chết con tim mình suốt đời hy sinh như vậy.

Nhất Đại Yên Cư hát hàm, đưa mắt liếc xéo Vô Lý công chủ và nói :

- Con ạ! Con chớ nên chống đối lời nói của Cừu Thiên Hiệp.

Thấy bà ta mắng con giả bệnh vực mình. Cừu Thiên Hiệp bắt giắc đỏ mặt lên, ú ớ :

- Không không. Có lẽ lời nói của Vô Lý công chủ có một phần nào đúng về tâm lý...

Nhất Đại Yên Cư buồn bã tiếp :

- Nhưng sự thật là ta đã hy sinh tình yêu đối với ho...

Cừu Thiên Hiệp hỏi :

- Trước sự quyết định của tiền bối, hai vị đại hiệp nghĩ thế nào?

Nhất Đại Yên Cư buồn bã than :

- Cả hai nghe xong đều thất vọng. Tuy họ bỏ hẳn ý định quyết đấu, nhưng họ lại nhìn mặt nhau thề một lời rất độc, mà hậu quả còn tai hại hơn.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng hỏi :

- Hậu quả gì vậy?

Sắc mặt Nhất Đại Yên Cư lạnh nhạt, hai giọt lệ ngấn dài trên đôi khóe mắt, bà nói :

- Hai người đều thề rằng nếu không lấy được ta thì suốt đời họ quyết không chịu cưới vợ.

Cừu Thiên Hiệp giật nảy người ồ một tiếng lớn :

- Thật rắc rối quá. Nếu vậy hai vị đại hiệp của thời đó đành chịu để cho dòng họ mình tuyệt đi sao? Cái gì đã bắt buộc họ phải làm như vậy?

Nhất Đại Yên Cư lau nước mắt :

- Tình yêu!

Cừu Thiên Hiệp sững sờ :

- Tình yêu! Ôi! Thật là một hậu quả tai hại.

Vô Lý công chủ thấy nét mặt buồn bã của Cừu Thiên Hiệp xen vào nói :

- Hừ! Lúc này thiếu hiệp khen lối giải quyết của thân mẫu tôi là đúng kia mà?

Cừu Thiên Hiệp có vẻ thẹn thùng, miễn cưỡng nói :

- Tôi không ngờ lại có thể xảy ra việc như vậy.

Lần này Nhất Đại Yên Cư không rầy la con gái bà nữa, mà dăm chiêu nhìn ra ngoài trời nói tiếp :

- Ta xét thấy không thể nào sống gần hai vị sư huynh ta nữa, để nuôi mãi mối tình yêu thất vọng trong lòng. Vì vậy ta giả biệt cả hai để nhập vào giang hồ. Ôi! Lòng ta lúc đó đau khổ biết bao nhiêu, nỗi đau khổ không thể nào chịu nổi. Sự đau khổ ấy đã tạo cho ta trở thành một con người nóng nảy, độc ác. Hai mươi năm lưu xuất giang hồ ta đã nhúng tay vào không biết bao nhiêu vụ giết người tàn nhẫn. Vì vậy ta mới có cái danh hiệu Nhất Đại Yên Cư ngày hôm nay.

Nghe tới đây, Cừu Thiên Hiệp không dám tán thưởng mà cũng không dám chê trách. Chàng chỉ buột miệng ồ lên một tiếng, đôi mày cau lại Không cần để ý đến thái độ của Cừu Thiên Hiệp, Nhất Đại Yên Cư kể tiếp :

- Ta tưởng hai sư huynh đệ chán ghét ta mà tạo một cuộc sống riêng, ngờ đâu họ lại vẫn theo đuổi ta trong giang hồ. Họ tìm đủ cách để khuyên giải ta, họ biết ta vì thất tình mà sanh ra sát kiếp như vậy. Họ bỏ tất cả những đại sự trên giang hồ mà theo ta như bóng với hình, không rời khỏi bước nào cả.

Cừu Thiên Hiệp hỏi :

- Họ không đi hành hiệp nữa sao?

Nhất Đại Yên Cư lắc đầu :

- Không! Bấy giờ họ chỉ vì ta, chỉ sống vì ta Bởi vậy, các chánh phái giang hồ khinh bỉ, chỉ trích chúng ta, cho là môn phái chúng ta không đứng đắn.

Cừu Thiên Hiệp buồn bã nói :

- Đáng trách thật, nhưng kể ra tình yêu của hai vị tiền bối đó cũng có trên đời này.

Lúc ấy Nhất Đại Yên Cư đâu còn để ý đến lời khen chê của chàng nữa, bà ta gạt lệ tiếp lời :

- Mặc dầu gần gũi, nhưng lúc nào ta cũng cần rằng bảo với hai người là ta không yêu họ chút nào cả... Nhưng khổ nỗi. Hai vị sư huynh cho là ta nói dối, không tin...

Cừu Thiên Hiệp xen vào :

- Dĩ nhiên! Bởi vì, đông môn thụ nghệ, tâm ý của tiền bối hai vị đại hiệp còn lạ lùng gì mà không rõ nữa. Huống hồ, tâm hồn của tiền bối sau khi lưu xuất giang hồ lại đột biến như vậy thì không thể chối cãi vào đâu được.

Nhất Đại Yên Cư cau mày nói :

- Vì dư luận giang hồ mỗi ngày một nhiều, mà hai vị sư huynh ta vẫn không chịu rời tạ Trước tình thế ấy, muốn giải quyết dứt khoát thì chỉ có một con đường cùng. Đó là ta lấy chồng.

Cừu Thiên Hiệp mở to đôi mắt :

- Lấy chồng?

- Phải! Ta làm như vậy để cứu vãn danh dự cho môn phái, để trả hai vị sư huynh ta trở lại con đường nghĩa hiệp giúp ích dân lành.

Cừu Thiên Hiệp thở dài :

-Ồ! Đau đớn cho hai vị đại hiệp thật. Nhưng biết làm sao hơn.

Nhất Đại Yên Cư buồn bã, hai giọt lệ treo trên đôi má nói :

- Ta vì tức giận mà đã thành hôn với Huyền cung Huyết Ma Hạ Đình Oai một người có tiếng là ác độc nhất của thời đó.

Cừu Thiên Hiệp giật mình nói :

-Ồ! Tiền bối đem thân chôn vào tay một người...

Chàng không nói nữa, nhưng Nhất Đại Yên Cư đã hiểu ý chàng :

- Ta đã coi như thân này không còn nữa thì cần gì phải lựa chọn.

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu :

- Nhưng làm như vậy có lẽ là một đau đớn xa xôi đối với hai vị đại hiệp kia.

Câu nói đó khiến cho Nhất Đại Yên Cư không thể cầm nổi đôi dòng lệ. Bà vừa khóc vừa nói

- Phải! Đúng như người đã dự đoán. Hai vị sư huynh ta đồng thời...

Nói đến đây, bà ta nghẹn ngào, ôm mặt nước mắt không nói được nữa.

Cừu Thiên Hiệp cũng nóng lòng không nhịn được, hỏi vội :

- Họ như thế nào?

Vô Lý công chủ cau mày nói :

- Thân mẫu ta đang đau lòng khóc như vậy, người chớ ép thân mẫu tôi nói nữa.

Rồi nàng nhảy vào lòng mẹ nàng, ngồi vuốt ve hai đầu gối của mẹ nàng và nói :

- Thân mẫu! Việc xưa hãy bỏ qua, đừng khóc nữa mà.

Nhất Đại Yên Cư vẫn khóc mãi không thôi khiến cho Vô Lý công chủ cũng đau lòng ứa mấy tiếng rồi khóc theo.

Cừu Thiên Hiệp sững sờ nhìn hai mẹ con Nhất Đại Yên Cư mà lòng thấy xốn xang khó chịu.

Nhất Đại Yên Cư đưa tay vào đầu con gái, đôi mắt ngấn lệ nói :

- Hai vị đại hiệp đó vì tức giận việc ta lấy chồng mà tự ý hủy hết vũ khí, không dùng đến võ công nữa, rồi rút lui ra khỏi võ lâm, kẻ ở chân trời phía Nam, người tìm chân trời phía bắc vào núi non hoang vắng mà ẩn dật không ra giang hồ nữa. Từ ấy đến nay đã gần hai mươi năm rồi.

Cừu Thiên Hiệp nghe đến đây thở một hơi dài như trút được mọi lo lắng trong lòng chàng. Mặt chàng bình thản nói :

- A! Té ra là nơi hoang sơn vắng vẻ lại là chốn để cho những khách thất vọng về tình thân, quên đi những gì đau khổ trong dĩ vãng. Như thế cũng là chuyện hay, tiền bối khỏi phải đau lòng vì hai vị đại hiệp ấy nữa.

Tưởng câu nói ấy là một lời an ủi, không ngờ Nhất Đại Yên Cư lại khóc lớn Bà ta nói :

- Người võ lâm đâu được cái diễm phúc nhàn cư như người tướng. Hai vị sư huynh ta khi xuất đạo, hành hiệp giang hồ đã chém giết quá nhiều bọn hắc đạo lục lâm. Do đó món nợ máu di lưu và bọn chúng họp nhau quyết tìm đến thanh toán.

Cừu Thiên Hiệp nói :

- Hai vị đại hiệp kia là hai cao thủ đệ nhất võ lâm, bọn hắc đạo dù có nuôi thù chuốc oán đã dễ gì hại mạng hai vị ấy được. Tôi tưởng tiền bối nên an tâm về điểm này.

Nhất Đại Yên Cư thở dài :

- Không. Người không rõ. Hai vị đại hiệp ấy đã không chịu dùng võ công nữa. Vả lại, cả hai đều cưới vợ. Nhưng vợ của họ không phải là gái võ lâm mà là đàn bà trong khuê các. Xem thế thì đủ biết họ đã chán ghét võ học đến bậc nào rồi. Họ quyết không dùng đến võ công nữa mà.

Cừu Thiên Hiệp nghe đến đây nửa mừng, nửa ngại nói :

- Á! Như vậy thì hai bậc tiền bối đó đã lưu lại trong xã hội một dòng máu anh kiệt rồi. Dù đời họ không dùng đến võ công nữa, nhưng tôi dám chắc con cháu họ sẽ không để tiếng tăm họ bị mất.

Nhất Đại Yên Cư nhún một nụ cười đau khổ :

- Ôi! Tạo hóa lắm đa đoan. Cách đây hơn mười năm, ta được nghe tin đồn rằng hai gia đình ấy bị kẻ thù tìm đến tận sát, đến nỗi con cái cũng không thoát khỏi.

Cừu Thiên Hiệp nghe đến đấy trợn ngược đôi mắt, nghiêng răng nói :

- Ô! Nếu vậy thì độc ác quá. Con cái họ còn nhỏ mà có tội gì? Tại sao lại tiêu diệt cả dòng họ.

Nhất Đại Yên Cư nói :

- Những kẻ thù của hai gia đình ấy toàn là những bọn lục lâm hắc đạo, đâu kể gì đến nhân đạo, lương tâm.

Vừa nói bà ta vừa khóc rống lên như quá sức đau xót vậy.

Cừu Thiên Hiệp hỏi :

- Việc này do lời đồn đãi hay là sự thật đã xảy ra như vậy?

Nhất Đại Yên Cư gạt lệ nói :

- Việc đã rõ ràng, không còn nghi ngờ gì nữa.

Cừu Thiên Hiệp hỏi :

- Tại sao tiền bối biết rõ?

Nhất Đại Yên Cư thở ra một hơi dài, đôi mắt lộ ra hai luồng nhân quan như cảm tức, giận dữ và nói :

- Té ra tham gia vào việc huyết tẩy hai gia đình lại có cả Huyền cung Huyết Ma Hạ Đình Oai, chồng của ta nữa.

Cừu Thiên Hiệp á lên một tiếng Toàn thân chàng nhảy dựng lên như điện giật. Chàng muốn nói gì rồi lại không nói gì cả.

Nhất Đại Yên Cư buồn bã tiếp lời :

- Lúc Huyền cung Huyết Ma trở về nhà vô ý thổ lộ việc ấy nên ta biết. Ta vừa cảm tức vừa đau lòng, cố hỏi dò xem nơi cư ngụ và con cái của hai gia đình ông ấy hiện ra sao, nhưng Huyền cung Huyết Ma nhất định không nói ra. Vì vậy...

Nói đến đây, bà ta khóc to đến nấc nghẹn không nói nên lời.

Cừu Thiên Hiệp quá cảm động cũng ngồi yên.

Giây lát bà ta nói tiếp :

- Hai vợ chồng ta vì bất bình việc đó mà cãi nhau đến phải động thủ. Huyền cung Huyết Ma quá giận dữ ép ta đến kỳ cùng, buộc ta phải dùng đến Khư Vô chương. Khư Vô chương lực của ta đã làm cho Huyền cung Huyết Ma ngũ tạng thọ thương, rồi cách hai ngày sau, ông ta hộc máu tươi ra mà chết.

Lúc đó, quả tim của Cừu Thiên Hiệp cơ hồ nhảy vọt ra khỏi lồng ngực. Chàng nắm chặt hai tay lại như giận dữ ai, mồ hôi chàng toát ra như tắm, chàng cứng lưỡi ngồi yên không nói nên câu.

Nhất Đại Yên Cư thở dài :

- Ô chỉ vì vậy mà ta đã mang tiếng giết chồng. Có điều thỏa mãn là trước khi chết, Huyền cung Huyết Ma có để lộ một vài điều.

Cừu Thiên Hiệp hỏi vội :

- Điều gì vậy?

Nhất Đại Yên Cư nói :

- Ông ta cho biết con của hai vị sư huynh ta chưa bị sát hại. Trong lúc hỗn loạn đó không biết kẻ nào đã cướp đi. Vì vậy, những kẻ thù hiện nay còn ra sức tìm kiếm để trừ diệt. Nếu con cái của hai vị đại hiệp đó còn sống thì nay đã hơn mười bốn, mười lăm tuổi rồi.

Cừu Thiên Hiệp nghe đến đây không sao nhịn được, nói :

- Thân thể của văn bối chính là vậy rồi.

Nhất Đại Yên Cư nói :

- Phải! Chính vì vậy mà ta mới tìm người để hỏi cho rõ.

Cừu Thiên Hiệp nghiêng răng nói ra mấy tiếng :

- Huyền cung Huyết Ma...

Nhưng chàng biết lỡ lời, vội cầm miệng ngay, và hỏi sang chuyện khác :

- Trước khi Hạ tiền bối chết có nói rõ con cái hai nhà đó được mấy người, và trai gái như thế nào không?

Nhất Đại Yên Cư lắc đầu :

- Không!

Chàng buồn bã nói bằng quơ :

- Không biết nơi ẩn cư của hai gia đình đó ở đâu nhỉ?

Nhất Đại Yên Cư lắc đầu :

- Ta cũng không biết. Nhưng người được lớn lên từ bé đến giờ lẽ nào lại không nhớ ra một điều gì sao?

Chàng buồn bã lắc đầu :

- Từ bé đến giờ vẫn bối chỉ biết sống ở Phi Lai sơn trảng, gọi Hùng Phong Vạn Lý là thân phụ mà thôi. Nếu không gặp được Nhất tăng, Nhị cái và Tam kiếm khách, hai vị tiền bối trong số đó nói ra thì vẫn bối cũng không biết được là vẫn bối họ Cừu nữa.

Nhất Đại Yên Cư hừ một tiếng :

- Thật là kỳ di.

Cừu Thiên Hiệp nói :

- Bất cứ giá nào, vẫn bối cũng phải tìm cho được lai lịch để qui tông.

Nhất Đại Yên Cư thở dài nói :

- Phải! Nhiệm vụ của người là phải vậy rồi.

Bà ta chưa nói dứt thì Cừu Thiên Hiệp đã bước xuống ghế, quỳ mọp xuống trước mặt Nhất Đại Yên Cư nói :

- Sư thúc! Diệt nhi xin yết kiến.

Vô Lý công chủ đang ngồi trong lòng mẹ, thấy vậy vội nhảy phốc ra ngoài, quắc mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp nói :

- Người này... làm cái gì vậy? Việc này chưa hẳn đã rõ ràng sao lại gọi thân mẫu tôi bằng sư thúc?

Nhất Đại Yên Cư nói :

- Ta chưa dám chắc có đúng lai lịch của người như vậy không.

Cừu Thiên Hiệp nói :

- Dầu cháu là con của nhà họ Cừu nào đi nữa thì cũng vẫn gọi tiền bối bằng sư thúc. Huống hồ sư thúc đã vì gia đình cháu mà mang tiếng sát phu, việc ấy cháu có chết đi cũng chưa đền đáp nổi.

Mối sầu trên nét mặt Nhất Đại Yên Cư như phai dần đi. Bà ta gật đầu nói :

- Cũng được! Ta nhìn nhận là sư thúc của người đây.

Cừu Thiên Hiệp mừng rỡ bái ba bái, rồi đứng dậy hướng về phía Vô Lý Công chủ nói :

- Vô Lý muội muội.

Vô Lý công chủ không trả lễ, đôi mày liễu nhướng lên, chân nhảy loạn choạng nói :

- Nói bậy! Tôi tên là Hạ Bích Liên sao lại gọi là Vô Lý?

Cừu Thiên Hiệp bất giác nhoẻn một nụ cười rồi gọi lớn :

- Bích Liên muội muội.

Thiếu nữ thích chí gật đầu, nhoẻn một nụ cười.

Nhất Đại Yên Cư thấy vậy cũng không nhịn cười được, quay qua mắng :

- Con bé đại khờ. Con phải hành lễ ca ca của con trước chứ.

Vô Lý công chủ thẹn đỏ mặt, nhưng phải tuân theo lời mẹ dạy, cúi xuống bái một bái và gọi :

- Thiên Hiệp ca ca.

Hai người đều nhìn nhau cười lớn, và những gì e thẹn cũng theo tiếng cười ấy tiêu tan đi mất, chỉ còn lại tình thân.

Lúc đó trời đã sáng tỏ, Cừu Thiên Hiệp định cáo từ.

Nhưng Nhất Đại Yên Cư đã giữ chàng lại, chưa cho già từ vội, và nói :

- Diệt nhi! Việc cháu đi tìm thân phụ là đại sự nhưng ta không thể theo giúp cháu được, vì ta có lời nguyện là bế môn cải hối. Nếu cháu có tìm được tin tức gì thì viết thư gửi ngay về đây cho ta biết với.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu :

- Dạ! Cháu xin tuân lời sư thúc.

Vô Lý công chủ Hạ Bích Liên thấy trời đã sáng, bụng đói nên xen vào :

- Ô! Một nhọc cả đêm rồi, để con đi làm chút đồ ăn cho thân mẫu lót lòng.

Nhất Đại Yên Cư âu yếm nhìn con :

- Phải! Con cũng nên soạn một tiệc rượu để đãi Thiên Hiệp ca ca của con trước khi lên đường.

Nàng không chờ mẹ nàng nói dứt câu, đôi chân nàng nhảy tung tăng, xiêm y lả lướt, như một cánh bướm bay thẳng vào hậu đường.

Chỉ chốc lát, hai con tỳ nữ đã bưng ra một mâm bốn thức ăn điểm tâm, và một lảnh rượu cúc.

Nhất Đại Yên Cư mời Cừu Thiên Hiệp đồng bàn.

Trong bữa ăn, Nhất Đại Yên Cư đĩnh ninh dặn dò Cừu Thiên Hiệp về các quy luật giang hồ, những kinh nghiệm võ lâm, mỗi mỗi đều rành rẽ.

Cừu Thiên Hiệp để tâm chú ý, không quên một lời nào.

Ăn xong, chàng bái biệt lên đường.

Hai mẹ con Nhất Đại Yên Cư đưa chàng thẳng đến Mộng cốc Chung Nam sơn rồi mới quay lại Huyền cung.

Ra khỏi núi, Cừu Thiên Hiệp một mình lững thững bên đường.

Chàng không ngờ thân thể của chàng lại gặp nhiều rắc rối như vậy. Lòng chàng lo lắng hơn trước.

Bởi vậy, nhất cử nhất động của chàng từ đây được chàng cẩn mật hơn.

Chàng dùng tuyệt thế khinh công dựa theo con đường hẻo lánh mà đi. Lúc nào có người qua lại thì chàng lại lén lẽnh đi rất chậm như không phải là một kẻ có thân pháp tuyệt học vậy.

Khi mặt trời ngã bóng về tây thì chàng đã đến Tràng An thành rồi Tràng An là nơi kinh đô đế vương thuở xưa, dĩ nhiên khác hẳn với các thị trấn khác rất nhiều.

Đâu đâu cũng có danh lam thắng cảnh, và di tích. Nhất là phố xá thì đông đúc, cảnh náo nhiệt chàng chưa từng thấy.

Ở đây có đủ hạng người, giàu sang có, nghèo hèn có, những cô gái đẹp nối nhau diễn qua từng đoàn, ăn mặc thật kỳ quan tao nhã.

Những thương gia mua bán, trao đổi nhau, giao thiệp với nhau trông rất bận rộn.

Đúng là một kinh đô trong thuở thanh bình.

Cừu Thiên Hiệp là người võ lâm, thích những di tích của anh hùng thời xưa, nên chàng tìm đến chỗ Mã Siêu truy Tào Tháo để xem.

Nơi này là một cây cổ thụ, lớn đến mười người ôm không xuể. Thân cây có một cái lỗ rất lớn, đâm sâu vào giữa ước đến ba thước.

Tục truyền rằng đời Tam Quốc Mã Siêu tức giận đâm Tào Tháo một thương nhưng không trúng Tào Tháo, mà cây thương dài đã găm vào thân cây đó, để lại một lỗ sâu như vậy.

Cừu Thiên Hiệp đứng nhìn cái lỗ sâu hút trong thân cây ấy một lúc mà lòng nổi lên khí phách anh hùng.

Chàng không có việc gì làm cả, nên thả gót đi từ đầu chợ đến cuối phố một vòng, bắt giắc lòng chàng sanh nghi thầm nghĩ :

“Thế Vân bang đã có hẹn mình nơi Trảng An, tại sao lại không thấy? Còn như các anh hùng hào kiệt giang hồ không thiếu gì, tại sao nơi đô hội phồn hoa lại không thấy một người nào có vẻ là võ lâm cả. Chẳng lẽ những kẻ giang hồ đến đây đều cải trang cả chăng?”

Lúc này Cừu Thiên Hiệp đã có đôi chút ý thức về đường đời, nên chàng không an lòng, khi thấy trước mặt chàng toàn là những kẻ mua bán xa hoa, hoặc là những kẻ chỉ biết lăm lũi trong đường phố.

Chàng từ từ dạo gót ra khỏi bắc môn thì thấy xa xa, trên một khoảng đất rộng có hàng mấy trăm người đang vây quanh thành một vòng tròn. Có kẻ vỗ tay reo hò tán thưởng khen hay, có kẻ lại nhóng người lên trở mắt nhìn vào.

Thấy có vẻ khác thường, Cừu Thiên Hiệp vội lần đến, chen chân vào đám đông người ấy.

Thì ra đó là một cuộc mai võ để xin tiền Người ta biểu diễn các môn đi trên dây sắt, đội chum nước, hoặc múa rối đủ cách để làm vui cho khán giả.

Chàng vừa ló mặt vào thì đã thấy một thiếu nữ trạc mười bốn mười lăm tuổi, đang biểu diễn môn lộn nhào.

Chàng trông thấy công phu biểu diễn của cô gái này thật quả còn non nớt, hình như chưa được danh nhân chỉ dạy qua.

Vì vậy, nàng chỉ làm những động tác sơ đẳng mà một đến thờ hỏn hển, mồ hôi toát ra như tắm.

Nàng nhào lộn mấy vòng, thân hình vươn lên hạ xuống, lúc nghiêng bên hữu, lúc uốn bên tả.

Cừu Thiên Hiệp bắt giắc buột miệng khen :

- Hay!

Cái hay của chàng vừa khen thiếu nữ làm trò mai võ không phải ở chỗ công phu tinh diệu mà là do cái sắc đẹp tuyệt thế của cô nàng.

Mặt nàng trắng mịn như tô qua một làn phấn, nước da mướt rượt đến nỗi người ta có cảm giác như một làn gió nhẹ thổi qua cũng có thể làm nứt rạn làn da ấy ra được.

Tóc nàng đen huyền lóng lánh, được thắt thành hai cái bím dài bỏ thõng xuống đôi vai thon thon, đôi mi như hai lá liễu nhún nhảy trên cặp mắt sáng long lanh như ánh nước mùa thu Miệng nàng nhỏ nhắn trông rất có duyên.

Nói chung là toàn thân nàng không có một cái gì không đều đặn và đẹp đẽ.

Cừu Thiên Hiệp lại đưa mắt nhìn ở cuối sân khấu, thì thấy nơi đó có để hai cái ghế. Trên mỗi cái ghế có một người ngồi.

Một người trong hai người đó là một gã trung niên, mặt đen như than hầm, trên cái màu đen xầu xa ấy lại còn điểm những lốm đốm màu trắng, đốm lớn màu đỏ trông rất dễ sợ. Đã vậy, nơi miệng của gã lại lòi ra hai cái răng cửa vàng chạch, trông xấu xí làm sao Tuy nhiên, đôi mắt gã lại sáng rực lên, làm cho Cừu Thiên Hiệp phải giật mình.

Với sức sáng đó, chứng tỏ gã là một cao thủ võ lâm, mà công phu nội lực không phải tầm thường.

Những cái lạ lùng mà Cừu Thiên Hiệp phát giắc ra được chính là những cái đã đánh vào lòng tò mò của chàng.

Chàng để ý dò xét tỷ mỉ hơn Nơi ghế bên kia là một lão già, trạc năm mươi tuổi, người gầy như một bộ xương khô, trên mình lão từng cái xương nhô ra có thể đếm được không sót một cái. Đôi mắt sâu húp vào như hai cái lỗ và chói ngời sáng.

Cứ theo nhận xét của Cừu Thiên Hiệp thì lão già ốm này công lực còn uyên thâm hơn gã mặt rỗ kia gấp bội phần.

Cả hai đều ở trần trùng trục, mặc một chiếc quần bằng vải, ống quần rộng thênh thang.

Bấy giờ thiếu nữ đẹp đứng giữa sân đã nhào lộn đủ các môn rồi, nàng đứng yên lặng nghỉ mệt, và thở như gần muốn đứt hơi.

Bỗng người mặt rỗ ném cho nàng một chiếc phèn la bằng đồng và nói :

- Hãy đến xin tiền thưởng quý vị khán giả đi.

Thiếu nữ đang thở hổn hển và cúi xuống nhặt chiếc phèn la rồi đi quanh một vòng, đưa tay ra, miệng nói không ngớt :

- Xin quý khán giả hảo tâm cho tôi chút ít tiền để nuôi sống.

Nàng đi giấp một vòng khán giả rất đông, nhưng trong chiếc phèn la không có đến hai chục đồng tiền.

Nàng sợ sệt, đến đổi tay run run, bưng chiếc phèn la đưa đến trước mặt gã mặt đen.

Gã mặt đen trầm mặt xuống, với tay rút chiếc roi da để làm trò quất nhanh vào lưng thiếu nữ hét như rống :

- Súc sanh! Người biểu diễn thế nào mà không đẹp mắt quý vị khán giả, để quý vị khán giả chê trách không thưởng cho?

Thấy vậy, lòng Cừu Thiên Hiệp nóng ran như bốc lửa, chàng xô đám người đứng trước mặt, toan nhảy vào can thiệp.

19. Cổ Đô Trường An Là Chỗ Long Đàm Hồ Huyết

Nhắc lại Cừu Thiên Hiệp toan nhảy ra cản trở. Bỗng nhiên giọng nói nhỏ rút nổi lên bên tai :

- Đừng can dự vào việc kẻ khác mà khốn.

Lời nói tuy nhỏ, song nghe rõ từng tiếng một.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng kinh ngạc, liếc mắt nhìn bốn phía, xung quanh mình không có kẻ khả nghi nào.

Bấy giờ, giữa sân diễn của đoàn mã võ. Ma Diện nhân tay cầm khúc dây, quất loạn vào mình cô gái nhỏ, trên bắp tay trắng muốt bị làn roi quất vào gây ra nhiều vết tím bầm.

Ma Diện nhân thân cuộn dây lại, vừa bước vào giữa sân, hất vòng tay hướng vào bốn phía khán giả thi lễ, sau cùng hắn nói vài câu giới thiệu là hắn vũ lộng đường dây theo thể Yến Thanh bổng.

Vừa nói dứt, sợi dây trên tay hắn quay tít một vòng, thân thể hắn nằm gọn trong đường dây, phút chốc biến thành một đạo hoàng quang sáng rực che mắt cả bóng hình của hắn... khán giả bu quanh không ngớt vỗ tay tán tụng.

Cừu Thiên Hiệp xem qua bắt tức cười thầm.

Chàng nhìn thấy Ma Diện nhân vũ lộng bổng pháp, lại dùng ngọn roi dây, áp dụng theo lối hoa chiêu, thực là một thể võ pha chèo, đồng thời chàng lại quan sát thấy Ma Diện nhân không phải một hư phái vì chân khí và thực lực hắn chỉ biểu diễn không đến nửa phần.

Chàng nhìn khắp mọi người, trong lòng hết sức lo lắng sợ kẻ lạ theo dõi.

Ma Diện nhân múa xong Yến Thanh bổng, lui vào giữa sân, vòng tay cúi đầu chào khán giả.

Tiếp đây, lão ôm như khi đang lặng ngồi trên ghế cao, không thủ thế, chẳng động chân, chỉ thấy đôi vai nhún mạnh, thân mình lão đã rơi vào giữa sân, trò thật là tuyệt hảo công phu.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy thất kinh, nhủ thầm :

“Người này đã dùng chiêu phi vân xuất tự tuy không công chưa đến độ tuyệt đỉnh, nhưng lão cũng là hàng cao thủ vô lâm. Đôi mắt chàng nhìn vào sân trò không chớp.”

Lão ôm lại bé miệng cười, để lộ hàm răng hô trắng hếu, mặt gầy, tai nhỏ đôi mắt tròn xoe như long nhãn, trông hình dáng lão giống hết con khỉ già, lão lại học được tiếng kêu khệ khệ và tiếng hú của loài khỉ vượn, nên lão vừa khệ một tiếng khản giả bu quanh đã cười rộ, và reo lên :

- Hay tuyệt!

Lão ôm lại thủ thế khi giữa sân trò, vừa cao giọng hét lên :

- Hắc Phụng. Lại đây.

Cô gái nhỏ mặt mày trắng bệch, trông rất thảm hại, nghe lão ôm gọi, cô nàng tỏ ra sợ sệt dạ một tiếng, nhưng đôi chân đứng vững không nhích động.

Ma Diện nhân đưa mắt nhìn cô bé trừng trợn đoạn lão đưa bàn tay hộ pháp chụp lấy hai mối bính tóc, cô gái toan giật mạnh, và gắt ầm lên :

- Người giở chứng lười à?

Vừa nói dứt, Ma Diện nhân giật mạnh bính tóc cô gái nhỏ hất qua phía lão ôm.

Nhìn thấy thân hình bé nhỏ bị hất tung, ai cũng tưởng cô gái sẽ bị động đầu xuống đất vỡ sọ.

Khán giả bên ngoài xám mặt, chẳng hện nhau mà họ đồng la lên :

- Ủy chết!

Cừu Thiên Hiệp tóc lông dựng ngược, toát mồ hôi, hai chân chàng toan nhún lên để nhảy đến trước đỡ cô gái..

Không ngờ, ngay lúc ấy, bên hông chàng đau nhói lên, ngôi đại huyết Du Kiên bị người điểm mạnh.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh, vận công giải huyết, đoạn quay mặt ra sau, đưa tay toan chụp vào tên đánh lén.

Phía sau lưng chàng là một lão già mảnh khảnh, đầu chim thước mặt lưỡi cày, vệt những người kẻ cân bước chen tới trước, ngang lưng lão đeo lưng lẳng chiếc hồ lô phiêu, thực là lão hoa tử, chàng nghĩ :

- Chẳng nhẽ lão già lại đùa bỡn?

Cừu Thiên Hiệp hơi đỏ mặt, bàn tay từ từ rút nhẹ, đoạn quay mặt nhìn vào sân diễn trò.

Lão Hoa tử dường như không hay biết gì cả, lão đứng yên nhìn chăm chú vào cuộc diễn trò.

Bấy giờ, thân hình cô gái bị văng xuống nền đất, tuy nàng không bẻ trán vỡ đầu, nhưng vì thân pháp của nàng quá non nớt, bị té lăn xuống đất, mặt mũi tay chân dính đầy cát bụi và chiếc áo bị rách tả tơi.

Lão ôm cất tiếng nói to :

- Quý vị! Tiểu lão và cháu bé, một già một trẻ, sẽ biểu diễn môn đã huyết công phu, ví như biểu diễn đúng, thì các vị vỗ tay khen ngợi, nếu chúng tôi biểu diễn sai, xin quý vị chỉ giáo thêm.

Vừa nói dứt, thân hình lão như vành cung bật ngược ra sau một trượng, lão vươn ngón tay trở chỉ vào mặt cô gái trầm giọng :

- Hắc Phụng! Lại đây! Lại đây động thủ.

Cô gái nhỏ nghe qua mặt mày tái mét, đôi mắt lộ những tia sợ hãi kinh hoàng, lấm lét nhìn Ma Diện nhân, lại quay nhìn lão ôm. Nàng không biết làm thế nào cho ổn, đôi mắt đứng trông, muốn khóc mà chẳng ra lệ, thân tình thê thảm, nghiêng răng mím môi, đôi tay vòng lại đưa cao, theo chiêu thể Ngọc Nữ Hiến Đào mình hơi ngã về phía sau, gót sen giẫm cứng trên đất, hữu chưởng bỗng phẩy mạnh về hướng lão ôm.

Công lực của nàng đã kiệt, nên chưởng lực rất yếu, mát nhẹ như gió quạt chiều thu.

Lão ôm ra chiêu suy nghĩ, lão đưa mắt nhìn khắp mọi người nói to :

- Các vị! Hiện giờ tiểu lão điểm vào Kiên Tĩnh huyết cô bé.

Lão nói chưa dứt, đã thấy tay hữu phát mạnh một chấm nhỏ li ti màu vàng, xà vào người cô bé.

Hắc Phụng kêu lên :

- Ối chao!

Toàn thân nàng ngã phịch xuống đất, nằm bất động.

Thì cái vẩy tay của lão ôm tỏa ra một chấm vàng nhỏ, đó không phải là chưởng phong mà là một hột đậu nành.

Khán giả bu quanh vỗ tay hoan hô nhiệt liệt, tiếng reo cười vang đi cả dặm đường.

Lão ôm dùng một hột đậu nành điểm huyết, đó là môn chân công thực học, ai có học qua võ thuật đều rõ, lão không dùng đến nửa phân đạo lực nhưng đây là cuộc diễn trò trào phúng, cốt ý làm cho người xem reo cười là tốt nhất.

Hắc Phụng lồm cồm ngồi dậy miệng không ngớt khấn cầu :

- Lão gia ôi! Xin lão gia nhẹ tay chút ít. Thật ra tiểu nữ đã...

Lão ôm quét đôi mắt lạnh như băng nạt to :

- Im đi! Hãy vung chiêu.

Hắc Phụng mím môi, song chưởng đẩy ra chiêu thứ hai.

Lão ôm bỗng quay mặt ra sau chạy như bay Hắc Phụng đuổi theo rất nhanh, thân pháp này không còn vể chậm chạp nữa cả hai kẻ chạy người đuổi vòng quanh sân diễn trò.

Lão ôm vừa chạy, vừa đưa tay tả đánh ngoặc ra sau lưng, nạt lớn :

- Ta điểm vào Nhũ Hạ huyết của ngươi đấy.

Dứt lời, điểm hoàng quang đã thoát khỏi lòng tay lão ôm đánh vụt vào ngực Hắc Phụng, với thể mạnh thần tốc, nàng chỉ kịp kêu hự một tiếng và ngã nhoài trên mặt đất bất động.

Khán giả vây quanh reo hò tổ mở, những tiếng leng keng rơi như mưa vào sân trò, chẳng mấy phút một đồng tiền trên ngàn quan, tràn ngập mặt sân.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy cảnh đấu vật lấy tiền lòng chàng bỗng dâng lên nỗi buồn chua chát.

Giữa sân trò sự hoạt động không dừng. Lão ôm bỗng giơ cao song chưởng phẩy như quạt, đánh vào mấy mươi ngôi huyết đạo trong mình Hắc Phụng, vô số hột đậu nành bay như mưa đổ vào mình Hắc Phụng đang nằm quỵ trên đất.

Đáng thương hại cho cô bé khốn nạn, bị vây trên mặt đất như con bạch thỏ bị tên, mình mẩy Hắc Phụng ướt đầm mồ hôi, toát ra ướt cả áo quần lại thêm các bụi bám vào, khiến thân mình cô bé diễm kiều biến thành bức tượng lợ lem trơn rất thảm hại... tiếp theo đây sự kêu la thống khổ của cô bé, khiến người nghe lấy làm bất nhẫn.

Bên ngoài khán giả, không ngớt khen tặng bài diễn xuất của Hắc Phụng rất điêu luyện, cho nên mọi người vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Riêng Cừu Thiên Hiệp nội công tu tập đến bậc đại hành gia cho nên nhìn qua đã biết lão ôm dùng phương pháp tá vật thi công tuy chưa dùng hết toàn lực, mà Hắc Phụng kêu la thảm thiết như thế, bên ngoài ai cũng cho là giả, chứ thật ra phương pháp tá vật thi công đã làm cho toàn thể huyết đạo trong châu thân bị chuyển nghịch khí huyết bị đảo lộn nhức nhối vô cùng, sánh với cái chết còn dễ chịu hơn.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế bất nhẫn, một luồng máu giận xông lên tận óc, chàng nhích lên một bước, toan nhảy vào cản trở lão ốm để cứu Hắc Phụng.

Bỗng nhiên, một giọng nói rất thanh vang lên :

- Ối trời! Chết tôi mất! Trời ơi! Người giẫm nát chân ta.

Thì ra lúc ấy lão Hoa tử đứng trước mặt chàng đột nhiên ngồi phệt xuống đất ôm chặt bắp vế Cừu Thiên Hiệp kêu la inh ỏi.

Cừu Thiên Hiệp hết sức khó chịu, chàng cau mày nói to :

- Người làm gì thế? Người điên rồi sao?

Lão Hoa tử rất lợi hại, bằng giọng nói chanh chua, rên rĩ :

- Ối trời! Người giẫm nát chân ta, mà còn giả bộ không hay biết, món nợ này người phải trả, hãy thường bàn chân ta.

Khán giả đang coi điểm huyết, bỗng nghe ồn ào náo động nên tất cả đều quay về hướng Cừu Thiên Hiệp và lão Hoa tử đang cãi nhau.

Lão ốm vội dừng tay, nhìn lão Hoa tử nói :

- Vị bằng hữu! Nếu không xem biểu diễn xin im lặng cho, sự thể chẳng có chi.?

Ma Diện nhân thấy lão Hoa tử tru tréo và gắt mắng Cừu Thiên Hiệp ầm ĩ, hấn nhảy ba bước dồn một, đến trước mặt lão Hoa tử quát to :

- Người cố ý khuấy rối phải không? Xú tử hôi tanh chứ Hoa tử gì?

Lão Hoa tử vờ không nghe, vẫn luôn miệng rên rĩ :

- Ối chao! Gãy chân tôi! Ối chao! Chết mất,

Ma Diện nhân đại hấn thấy lão Hoa tử mãi kêu la rên rĩ, làm hấn nổi giận xung thiên, hai bàn tay phốt phốt vệt nhanh khấn giả qua hai bên hấn xòe bàn tay như vuốt hổ, chớp nhanh vào đầu lão Hoa tử, thế mạnh lực trầm.

Cừu Thiên Hiệp co tay thủ thế đợi tiếp chiêu. Ngay lúc đó, lão Hoa tử vẫn ôm bắp chân Cừu Thiên Hiệp rên rĩ, đột nhiên lão ngã nhoài ra sau vừa kêu rống lên :

- Không xong! Cứu ta với! Không xong! Chết ta mất!

Vừa nói dứt, lão đã rút lệ ra sau, nhanh vô tả, lôi cả Cừu Thiên Hiệp té văng ngoài hai trượng, bàn tay hổ trảo của Ma Diện nhân đánh rơi vào khoảng không.

Bấy giờ, lão ốm lại cao giọng rống to :

- Nếu người còn lớn lối nữa thì ta...

Nói đến đây, lão vụt nín bật mặt mày tái nhợt bước nhanh vào sân trò, vừa thấy Ma Diện nhân đứng hần hộc, thuận tay lão kéo mạnh vào trong vừa run giọng bảo :

- Xếp đồ đạc! Đi mau! Dọn đi mau.

Ma Diện đại hấn lấy làm lạ, vì sự uất giận lúc nãy còn bừng bừng, nên hỏi lại :

- Xếp đồ đạc dọn đi à?

Lão ốm gật đầu, tay hữu lôi mạnh Ma Diện nhân vào sân trò vừa nặng giọng quát :

- Ta bảo xếp dọn là xếp dọn. Đừng hỏi lời thôi.

Nói xong lão ốm cúi xuống giải huyết và đỡ Hắc Phụng dậy, hậu vòng tay hướng vào khán giả nói to :

- Các vị đại gia có lòng đoái tưởng đến xem, tại hạ lấy làm đa tạ! Hôm khác chúng tôi sẽ tái diễn.

Vừa nói lão đi gom góp những món đồ binh khí đao, thương côn, bổng dồn vào một góc luôn cả chiên, trống, đồng la, đoạn hướng về bắc ải quan đi tới, Ma Diện nhân và Hắc Phụng khiêng xách hành lý theo sau.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy mọi người đột nhiên gây biến cố với chàng, chẳng khác nào họ giáng vào đầu chàng hai trượng sắt.

Bấy giờ, mọi người tản mát ra về, nhìn lại lão Hoa tử, không rõ lão đi nhỏ nào mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình rung động mãnh liệt, bèn mắng thầm :

Gặp toàn ma quỷ khuấy rối chàng lại hồi tưởng những việc xảy ra: chàng đoán lão Hoa tử cũng là phường quỷ đạo. Lúc ấy kẻ nào đã nói nhỏ vào tai tả Vả ai điểm vào huyết đạo Du Kiên?

Khinh công của ta nhanh hơn chớp, thế mà cũng bị cản trở. Lão Hoa tử, ôm cứng đôi chân, tại sao ta không nhích nổi nửa bước. Lão lại lánh mặt Ma Diện nhân rồi buông tha cho mình một cách xảo diệu.. thực là những chuyện rắc rối không hiểu nổi.

Cừu Thiên Hiệp càng ngẫm nghĩ, càng thích thú, chàng nói thầm :

- Có lẽ lão Hoa tử là kẻ giang hồ kỳ hiệp, ẩn sĩ phong trần, hay là bậc cao nhân ngạo tú yên hà. Ta đã bỏ lỡ cơ hội giao tình thật uổng vậy.

Chàng tự nói lầm thầm rất lâu, sau cùng lại suy tư :

“Trên bước giang hồ của ta, vẫn chưa gặp được hàng võ lâm cao thủ, hay một vài người vừa ý, nhưng mà trời đất bao la, làm gì ta cũng thấy.. chỉ e ta gặp họ, mà họ không hiểu được lòng ta đó thôi!”

Bấy giờ, trời chiều bằng lăng, ác vàng vừa chen ẩn non tây, chim sắp bay về tổ, màu nắng chiều nhuộm vàng ối góc trời tây thâm thấp.

Cừu Thiên Hiệp nhìn trời ảo não, tủi phận mình không có chỗ nương thân, chàng cúi đầu lững thững nhắm cửa Bắc đi lần tới.. chàng để tâm ghi nhớ những con đường trọng yếu và toan tìm một khách điểm nghỉ ngơi.

Không ngờ chàng vừa đi qua một ngã ba đường đột nhiên chàng trông thấy một tên hán tử dùng phấn vẽ nguyệt ngoạc trên bờ tường, chàng ẩn mình sau góc phố, đợi tên hán tử vẽ xong và đi, chàng mới bước đến xem thì thấy trên đầu bờ tường đất, để lại một vật ký hiệu trắng tinh nhìn xem giống hệt con bạch xà, chẳng sai một nét.

Chàng hiểu đây là dấu hiệu riêng của một phái giang hồ.

Kể cái hình vẽ ấy chàng lại thấy có một ký hiệu khác so với hình vẽ bạch xà, thì đường nét cũng không thua kém.

Lúc chưa xuất đạo, còn ở tại Phi Lai sơn trang Cừu Thiên Hiệp chẳng hiểu chi nhiều, nhưng hiện nay gót chân chàng đã giẫm khắp nơi, lại giao kết làm bạn giang hồ hào kiệt, lẽ tự nhiên sự hiểu biết về giang hồ không ít.

Chàng đã nghe người ta nói về ký hiệu con bạch xà phun ra hai chữ Tín thiết mà tầm lấy hướng đi Trên đường đi phàm những lối quanh co khúc khuỷu thế nào cũng gặp hình dáng con bạch xà in trên đất, chỉ phương hướng. Riêng con bạch xà này đầu quay về phương Bắc nội thành, mà trước mắt chàng là một tòa cổ lâu hoang phế, đổ nát, có lẽ đã nhiều năm ít ai lui tới, vả lại theo cái ký hiệu này thì con bạch xà không có phun ra hai chữ Tín thiết. Cừu Thiên Hiệp đoán là đã có người đi ngang qua đây xóa mất vết tích.

Chàng đang suy tư, bỗng thấy từ xa đi lại một bà lão đầu bạc như sương, tay chống gậy đầu Cừu, dáng người quắc thước thần thái thông dong, chứng tỏ bà lão có nhiều công lực phi phàm.

Cừu Thiên Hiệp vờ như khách đi đường, vội bước xẹt vào tòa cổ lâu, núp dưới mái hiên chờ xem hành động của bà lão.

Khi lão bà đi đến chỗ ghi ký hiệu bạch xà bà liếc nhìn qua, đoạn thở khi một tiếng nhỏ tay cầm gậy đầu Cừu giơ lên cao, đánh xuống nền tường thật mạnh, đầu gậy của bà còn cách xa ký hiệu bạch xà chừng một trượng.

- Coong! Coong! Coong!

Tiếng kêu không lớn lắm nhưng phiến đá bị đánh vỡ vụn bốc lên phần bụi ngợp trời, lưu lại dưới bờ tường ba cái lỗ sâu hoắm, chừng một tắc vuông mỗi lỗ, biến thành hình chữ phẩm. Lão bà nhìn lại công phu sáng tạo của mình lần nữa, có lẽ bà ta vừa ý nên cười nhẹ. Đoạn bà ta chống gậy đi về hướng Bắc thành.

Cừu Thiên Hiệp toan bước ra xem.

Bỗng nhiên trên tường tòa cổ lâu nhảy xuống một bóng người, tiếp theo đó là giọng nói trầm trầm vang lên :

- Vô lượng thọ Phật!

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người này là một đạo sĩ đội mũ vàng, chàng mỉm cười nói thầm.

Tên Huỳnh Quan đạo sĩ, thật to gan, bây giờ trời chưa tối hẳn, mà đã dám leo rào, vượt vách nhà người.

Huỳnh Quan đạo sĩ vừa niệm Phật hiệu xong đã phá lên cười hề hề, trong tay cầm cây phát trần, lão bước đến chỗ lão bà viết chữ phẩm giờ cây phát trần quét mạnh mấy vòng, làm cho cát đá bay mù mịt, rồi buông mấy tiếng cười nhạt và bỏ đi ngay.

Cừu Thiên Hiệp thấy đã vắng người, liền chui nhanh ra xem bất giác chàng há mồm kinh ngạc đến cùng cực.

Nguyên, hình chữ phẩm lão bà vẽ bằng đầu gậy, gồm ba chữ khẩu to bằng cái bát canh, bây giờ ba chữ khẩu ấy biến thành ba tổ ong không rõ mấy ngàn lỗ nhỏ chi chít, chính là Huỳnh Quan đạo sĩ dùng cây phát trần lông đuôi ngựa sấn với dây tơ không hơn kém, nó chỉ là loại dây nhưng không ngờ lão đạo dùng nó xoi thủng mặt đá, nếu lão đạo không có nội lực cao thâm thì Huỳnh Quan đạo sĩ phải là tay lệch đất, nghiêng trời đứng nhất nhì trong võ lâm.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy trong lòng hơi khiếp đảm vội đề cao cảnh giác và thầm nghĩ :

“Chỗ cổ đô Trường An này nay là chỗ Tàng long phục hổ đầy đầy những tay cừ khôi, cự phách, lỗi lạc siêu quần, bạt chúng thì ta không nên ý thị mà mang khốn.”

Nhưng chàng lại nghĩ :

“Chính mình mới xuất đạo giang hồ, kẻ sanh sau, phường hậu bối, mà cả gan đến hội Trường An. Xưa Trường An là chỗ thi đua giết giải, nay Trường An đối với chính mình là chỗ Ván bài vận mạng. Vì như ta thắng thế, thì danh tiếng muôn vàn bằng trái lại, chỉ trong nháy mắt hay một nửa chiêu tính mạng này khó bảo toàn. Thế thì việc tìm cha, truy nguyên thân thế sẽ biến thành bọt nước, bèo mây”

Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến đây, tâm thần chàng đắm trong mơ loạn, đứng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn, dựa lưng vào tường ngây ngất.

Ngay lúc đó, một bàn tay đặt nhẹ lên vai chàng.

Cừu Thiên Hiệp giật mình kinh sợ, nhảy vọt ra xa một trượng vừa hốt hoảng nạt to :

- Ai?

- Hi hi! Ta chó ai? Ha ha...

Hành động lạ, mà lời nói cũng kỳ. Nguyên người này là lão mang bầu hồ lô, xem diễn võ buổi trưa là lão Hoa tử Lão há mồm cười to, để lộ hai hàm răng trắng như ngọc, xinh đẹp dị thường, lão đưa đôi mắt cảm tình nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia hòa dịu.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy lão, cũng đổi giận làm vui vừa cung kính hỏi :

- Lão gia mới đến ư? Thế mà tôi tưởng ai đấy chứ

Lão Hoa tử cười nhẹ nói :

- Cựu cổ lâu là ổ của lão Hoa tử. Thì bảo sao ta chẳng đến đây.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy lão là người rất hiếm trong giới võ lâm, do đó chàng mỉm cười nói :

- Tiền bối chớ cười nhé.

Lão Hoa tử thấy chàng lễ độ Ôn nhu nói năng phải lẽ, thì lấy làm đắc ý hỏi :

- Ý! Người ở phái nào, chúng ta chưa có dịp thấy nhau?

Cừu Thiên Hiệp tuy nhận biết lão Hoa tử là kỳ nhơn dị sĩ, nhưng hiện giờ không rõ bạn hay thù, nên chàng nhận thấy không nên nói rõ lai lịch, nhưng không lẽ chẳng trả lời câu hỏi của lão Hoa tử hay sao? Vì thế chàng bối rối đến đỏ mặt, sau cùng chàng phải nói dối :

- Tại hạ là người của Thế Vân bang.

Lão Hoa tử nghe qua tái mặt, bằng giọng nói nặng nề lão gắt bảo :

- Bọn chuột! Hãy lưu ký hiệu lại đây rồi rút cho khuất mắt tạ Cút mau!

Gương mặt của lão bỗng nghiêm nghị, thần sắc rất lợi hại, uy nghi Cừu Thiên Hiệp không thể ngờ được lời nói bựa của mình đã làm lão Hoa tử nổi cơn thịnh nộ đáng sợ khiến chàng giật mình lùi hai bước. Tuy quá ngạc nhiên nhưng Cừu Thiên Hiệp không đợi sự việc và nói nhanh :

- Tiền bối thứ lỗi, chẳng phải sự chi mà lại lưu tín hiệu.

Lão Hoa tử hơi ngạc nhiên, nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia mắt dụ linh, một chốc sau mới ôn tồn bảo :

- Tiếc thay! Hồng cả rồi.

Nói dứt, lão Hoa tử không liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp nữa, mà với tay lấy bầu hồ lô phía trên lưng xuống, tay tả cầm chiếc hồ lô tung tới trước. Không rõ vô tình hay cố ý, chiếc hồ lô rơi xuống kế ba cái ký hiệu của ba môn phái. Lão Hoa tử bước đến lấy ngón tay vẽ theo chiếc hồ lô mà in trên nền đá sâu đến ba tấc, trong khi ký hiệu của ba môn phái kia sâu đến hai tấc.

Sau khi vẽ xong ký hiệu lão Hoa tử chân nam đá chân xiêu sàng qua bước lại thân hình lắc lư đi nhanh về phía trong. Cừu Thiên Hiệp nhìn lại thấy ký hiệu phạm phiêu đột nhiên dấu hiệu này biến sâu đến ba tấc, bất giác chàng buộc miệng khen :

- Thế mới biết, người giỏi thường có người giỏi hơn.

Đạo sĩ dùng phát trần, phát qua phát lại tạo nên ngàn lỗ nhỏ, bằng phương pháp mượn ảnh là hình, tuy công lực đáng khen, song chưa bằng lão Hoa tử. Lão Hoa tử chỉ bước qua bước lại, mượn không khí làm nội lực xoi thủng nền đá, thế thì lão Hoa tử cao diệu hơn Huỳnh Quan đạo sĩ một bậc.

Lúc bấy giờ, màn đêm đã bao phủ khắp nơi, đường phố vắng người qua lại. Đột nhiên, từ đầu ngõ vang lên nhiều tiếng chân người.

Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp luôn luôn đề ý phòng bị, vừa nghe tiếng động chàng vội lách mình vào bóng tối bước vào chỗ ẩn lúc nãy, hầu quan sát động tịnh.

Chàng nghe nhiều tà áo chạm nhau phần phật. Trong nháy mắt số người này phi thân đã đến đầu bờ tường, họ là bang phái Thế Vân bang một bang có nhiều cảm tình và chân chánh với mọi giới giang hồ. Trong nhóm này gồm bảy người là Tam tinh, Tứ tỷ : ba người lấy tinh tú làm hiệu, bốn người lấy tỷ làm tên ngoài.

Bảy người này khi hạ xuống đầu bờ tường, họ đưa mắt nhìn xem các ký hiệu ngay.

Bỗng Quát Thiên Tinh cả kinh hô to :

- A! Lão xú kêu cơm cũng có đây.

Vừa nói, hắn vừa đưa mắt nhìn sáu người kia ai ai cũng lộ vẻ kinh sợ, hãi hùng.

Phi Độ Lưu Tinh lệnh hồ tiêu khê gật đầu nói nhỏ :

- Thế tình hình càng trở nên gay cấn hơn nữa.

Bạch Nhựt Tỷ là người hùng nhất bọn, không có ý gì ái ngại, trầm giọng bảo :

- Ở đời trong cái họa, có cái phước. Chúng ta đã đến đây tức nhiên sẽ gặp may, đêm nay chẳng riêng gì một bang phái Thể Vân bang chúng ta, mà nào là Tam Điểm Đào Hoa Mạnh lão thái, Bạch Xà Lang Quân, lại có Thiết Phấn Trại Đồn Dương, thì có gì bất hảo đâu? Nếu có gì không hay, bất quá chúng ta đốt cao cây đuốc để cho chúng nó đánh nhau, thì chúng ta ái ngại gì nữa.

Quá Thiên Tinh gật gù bảo :

- Hãy ghi ký hiệu trước đã, đến giờ hội chúng ta sẽ tùy cơ hành sự.

Nói dứt, hần lấy trong áo ra một thẻ bài bằng thiết, bên trên vẽ năm vàng mây ngũ thể tường vân, hần đem cầm cạnh bên dấy ký hiệu bạch xà, bảy người liền hồi hải bước rất nhanh.

Tam tinh Tứ tỷ đi rất gấp. Nhưng lúc đó, có một bóng đen thập thò sau ngõ, đợi cho bảy người của Thể Vân bang đi xa, hần lặng lẽ bước ra ngoài, chàng thấy hần chỉ là một tên hán tử ốm tong.

Tên hán tử ốm bước dọc theo bờ tường quan sát từng dấu ký hiệu. Bỗng nhiên, hần nghiêng mình ra sau thủ thế, tả chưởng xòe ra đánh mạnh vào phiến đá trên bờ tường gần bên các ký hiệu.

Bùng! Coong! Coong!

Ba tiếng nổ vang dậy, hần đã dùng chưởng pháp ghi ký hiệu xong, dường như hần thích thú về xảo thuật vừa tạo ra, chỉ nghe giọng cười ha hả đầy đắc ý, nhiên hậu hần nhún mình nhảy vọt qua tường viện và biến mình trong bóng tối mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp không rõ hần thuộc về môn phái nào, chàng toan bước ra coi dấu hiệu mà đánh giá công lực của hần cao thấp thế nào.

Bỗng nhiên một giọng nói hùng hào vang lên :

- Này ông bạn. Đừng giở trò ma quỷ thập thò. Hãy ra đây!

20. Rồng Mây Gặp Hội

Cừu Thiên Hiệp nghe thế toan bước nhanh ra ngoài, thì thấy người đó quát :

- Người toan đào tẩu à.

Giọng nói to như sấm vang lên, tiếp theo là luồng kinh phong nhỏ như to, xoáy mạnh vào cơ đại huyệt Cừu Thiên Hiệp thế nhanh khôn tả.

Cừu Thiên Hiệp lấy lại sự bình tĩnh, tay hữu vươn ra hai ngón, hóa ra chiêu kiếm Thường Thắng bát kiếm điểm nhanh vào luồng kinh phong như lạc tinh sa, đôi chân dùng Lôi Hành cửu chuyển thế mạnh như phong lôi đánh trả vào đối phương.

Người ấy phát tay áo chống lại, vừa tung mình lên cao bảy thước miệng nói to :

- Hay thật. Ta đoán không sai.

Vừa nói dứt, người ấy đã hạ xuống đất, gương mặt đường đường chính chính đôi mắt chiếu hào quang lấp lăm oai phong nhìn thẳng người Cừu Thiên Hiệp.

Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp mới nhìn rõ đối phương là một người tầm vóc, mặt vuông, tai lớn, cằm bạnh mắt mắt to, năm chòm râu dài, điểm tô gương mặt thêm phần hiên ngang khí vũ. Trên lưng treo lưng lửng thanh kiếm Lục sa ngư, nghị dung thật khác phàm.

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ khách lạ lòng chàng bỗng thấy kính mến lạ, bao nhiêu sự uất hận tiêu tan rất nhanh.

Người ấy nhìn Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi :

- Túc hạ thuộc môn phái nào? Tại sao lại ẩn mình lén lút như thế?

Cừu Thiên Hiệp thấy khách lạ nghiêm trang nghi biểu, chẳng phải phường ta ma ngoại đạo, nên chàng thành thực trả lời :

- Tại hạ không thuộc môn phái nào cả, chỉ vì tại hạ đi ngang Trường An...

Khách lạ không đợi chàng nói dứt câu liền cau đôi mày lườm kiếm hỏi nhanh :

- Cây có cội, nước có nguồn? Nhân vật võ lâm ai lại không môn, không phái?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đáp :

- Rất tiếc, tại hạ chưa thể liệt vào hàng nhân vật võ lâm, chẳng qua tại hạ động tính hiếu kỳ mà đến đây thôi.

Chàng nói đến đây, tự cảm thấy thẹn với lòng nên mỉm cười khổ sở, thần thái mất hẳn vẻ xinh tươi.

Người lạ mấp máy đôi môi, muốn nói gì nhưng lại thôi.. sau cùng cả cười nói :

- Ngày nay ở Trường An sự náo nhiệt xem đủ mãn nhãn, nhưng mà sự náo nhiệt đó không có để gì xem?

Dứt lời, người ấy chạy đến đầu bờ tường nhìn xuống vừa nói nhỏ :

- Tam ca ca đã đến rồi.

Tiếp đấy, gã rút thanh trường kiếm ra khỏi vỏ, lay động trên bờ tường như phượng múa rồng bay, lấy kiếm làm bút, vẽ lên mặt đá hai chữ Tuyết Tình to bằng cái chén trà. Nét bút rất linh động, sau khi vẽ xong gã quay lại nhìn Cừu Thiên Hiệp nói :

- Người vừa sử dụng quái chiêu kỳ thế mà người không nhận là nhơn vật võ lâm, dù người không nhận người cũng mặc nhiên là con nhà võ, vả lại muốn xem hội, thì phải lưu lại đây một ký hiệu gì chứ?

Cừu Thiên Hiệp hơi bối rối, bất giác thẹn đỏ mặt, chàng lắc đầu nói :

- Tôi không có ký hiệu gì cả.

Khách lạ cau mày, trầm giọng bảo :

- Không có ư? Thế thì dù người có tính hiếu kỳ đến đâu cũng khó mà xem hội được.

Cừu Thiên Hiệp thần thờ :

- Thật thế sao?

Khách lạ dịu giọng bảo :

- Đúng vậy.

Nói đến đây người ấy cả cười đổi giọng tiếp :

- Có thể người chọn một ngoại hiệu gì theo ý thích cũng được.

Cừu Thiên Hiệp ái ngại bảo :

- Chỉ sợ không ổn.

Khách lạ mỉm cười giải thích :

- Chẳng sao cả. Phàm con nhà võ ai ai cũng tự chọn cho mình cái tên chữ, hoặc ngoại hiệu theo sở thích. Chẳng nhẽ đường đường tráng sĩ lại chịu vô danh tiểu tốt hay sao?

Lời nói ấy của khách lạ làm khích động tâm chí Cừu Thiên Hiệp, khiến chàng tự nhủ :

“Hắn nói đúng đấy. Chữ hiệu là do sở thích của mỗi người, chẳng nhẽ ta mãi mãi vô danh không có tự hiệu hay sao? Ta có thể tự lập môn phái cho ta chứ.”

Nghĩ vậy nhưng chàng lại rùng mình e ngại...

Khách lạ nhìn thấy thái độ của chàng, tức cười bèn đưa ra một ví dụ giải thích :

- Này các hạ. Ta là một kẻ không có môn phái chỉ vì ta quen dùng cây gươm thép gọi là Tuyết Tình kiếm mà ta quen miệng gọi Tuyết Tình kiếm lâu ngày dài tháng thiên hạ quên bằng tên họ thật của ta, mà gọi ta là Tuyết Tình kiếm khách chẳng nhẽ ta cự tuyệt hay sao? Bởi vậy tự hiệu là do sở thích của mình mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua liếc mắt nhìn hần và nói thầm :

“Con người đường đường chánh chánh như ngươi, mà dùng hai chữ tuyệt tình không khéo thiên hạ lại hiểu lầm... cũng oan lắm đấy.”

Tuyệt Tình khách thấy chàng tư lự, tưởng đâu chàng đang suy nghĩ tìm ký hiệu, bèn tỏ vẻ lưu ý nói :

- Ta thấy các hạ có nghi biểu hơn người, tương tự anh chàng thư sinh bạch diện, vậy các hạ cứ tự tiện vẽ đùa một ký hiệu gì cũng được để tượng trưng là được.

Lời nói của hần đánh thức Cừu Thiên Hiệp lần nữa khiến chàng lại nghĩ :

“Quyển Bồ thiên tàn thiết hạo khí thơ là một vật chí bửu trong giới võ lâm, ai ai cũng ước ao nhất được. Tại sao ta chẳng vẽ quyển tuyệt thế kỳ thơ này lên bờ tường cho mọi người biết rõ?”

Vừa nghĩ ngợi, chàng bèn tương kế tựu kế nói :

- Y theo lời các hạ chỉ giáo, tại hạ giống tên bạch diện thư sinh, thì tiện đây tại hạ vẽ một quyển sách làm ký hiệu được chăng? Sở dĩ tại hạ làm thế là chỉ nghĩ đến việc xem buổi hội mà thôi.

Nói xong, chàng chẳng do dự tay tả duỗi thẳng vươn ra hai ngón, nhắm bên dưới chữ Tuyệt tình vận công vào đôi ngón tay ấn mạnh trên mặt đá, vẽ một quyển sách nhỏ hình dáng giống như tạc.

Tuyệt Tình khách thất kinh tái mặt, hần không ngờ Cừu Thiên Hiệp tuổi trẻ mà công lực đến bậc thượng thừa, lấy tay vẽ trên đá như vẽ vào mặt cát, mặt bùn, lại thấy Cừu Thiên Hiệp vẽ quyển sách phía dưới hai chữ Tuyệt tình khiến hần quá cảm phục kêu to lên :

- Nay các hạ, lấy công lực mà so, thì các hạ hơn ta gấp bội, tại sao lại vẽ ký hiệu dưới chữ Tuyệt tình, chẳng hóa ra quá khiêm nhường với ta lắm ư?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ đáp :

- Không phải vậy đâu. Chỉ vì đại huynh thuộc vào hàng tiền bối của tôi đấy.

Tuyệt Tình kiếm khách nghe quá lấy làm đẹp dạ, phá lên cười to nói :

- Nay tiểu bằng hữu. Canh ba chúng ta sẽ gặp lại nhé.

Nói đoạn, Tuyệt Tình kiếm khách nhún mình nhảy ra xa mấy trượng chớp mắt đã biến mình vào cuối ngõ mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt tiễn chân Tuyệt Tình kiếm chàng lại lui vào bóng tối ngồi chờ rất lâu vẫn không thấy nhân vật nào đến thêm nữa.

Chàng nhìn thấy đêm đã đầu canh, nên vội lững thững quay mình đi ra phố, tìm một tửu lầu ăn uống no nê. Thấy thời giờ còn lâu lắm mới đến canh ba, chàng lại rời tửu lầu đi tìm một khách sạn nghỉ ngơi dưỡng sức.

Cừu Thiên Hiệp ra khỏi quán ăn, tìm đến khách sạn Bình An chỉ cách đây vài căn phố.

Sau khi thuê được một căn phòng, chàng ngồi xuống chiếc giường tịnh tọa dưỡng thần, hầu có đủ tinh thần phó cuộc long tranh hổ đấu đêm nay.

Cừu Thiên Hiệp mới vào Long Vân đại trận bằng hình thức đợi chờ, lòng chàng lo lắng chẳng an nên ngồi trên giường tịnh tọa, mà tâm thần bất định, những dấy vết ký hiệu các môn, bang, phái trên bờ tường, cùng những nhơn vật hình như hiện lên nhảy múa lơ mờ trước mặt chàng, tựa hồ chàng đang kẹt vào trận Ngũ hoa, bát môn... nên sự tịnh dưỡng tinh thần không có hiệu quả gì cả.

Chàng đang mê loạn mơ màng, bỗng nhiên tiếng gió rít như xé lụa, rơi vào giữa nhà ngoài song cửa phòng của chàng.

Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót một cái, bước nhẹ xuống giường đi lần ra cửa sổ, chàng hé nhẹ cánh cửa nhìn vào trong viện.

Nhưng, bên trong tối đen như mực không thấy một bóng người động tịnh. Chàng toan nhảy đẩy cửa bước ra ngoài, chợt thấy bên dưới nhà đèn đuốc sáng, ánh đèn lại di động vào giữa nhà, Cừu Thiên Hiệp hé cửa

theo dõi chỉ thấy hai bóng người, ngồi đối diện nhau giữa sảnh phòng, một người vạm vỡ trắng kiện, còn một người ốm nhỏ yếu đuối, nhưng chàng không nhận rõ mặt mũi cả hai ra sao, vì họ quay mặt vào trong nhà.

Bấy giờ, người trắng kiện giơ tay chỉ bức họa sơn hà xã tắc treo trên vách, cất tiếng rồn rảng nói :

- Sư thúc. Thật là cuộc hội rồng mây, vô lâm hai đạo chánh tà sẽ dự không ít, họ chiếm cứ phía Tây Bắc hết nửa mảnh giang sơn hôm nay họ về đây chặt cả cô đô như cuộc họp mãn đường hồng.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động, vì giọng nói của người này hình như chàng đã có dịp nghe qua mấy lần.

Người ốm nhỏ gật đầu bảo :

- Thật vậy sao?

Cừu Thiên Hiệp chợt nhớ ra giọng của lão ông, chính là giọng nói của lão già giống khỉ diễn võ lúc ban mai, và người vạm vỡ trắng kiện kia chính là Ma Diện nhân.

Chàng liền nín lặng theo dõi cuộc trò chuyện của hai người.

Ma Diện nhân tiếp tục nói :

- Sư thúc. Họ đến rất nhiều, nào là: Bạch Xà Lang Quân Trại Đồn Dương, Mạnh lão thái.. và.. À. Và Thể Vân bang, có cả lão Du tổ tông Ngô Trung Sanh của Không môn, hẩn ghi ký hiệu Tam Chi Thủ.

Lão ốm nhỏ cười hi hí bảo :

- À. Như thế càng náo nhiệt chứ sao.

Ma Diện nhân lại nói :

- Chánh đạo có hai người, một người vẽ ký hiệu phạn phiêu..

Nghe đến đây, lão ốm vụt đứng phắt dậy, lão cả kinh, ngắt lời :

- Hẩn. Hẩn là Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt, sáng này ta thấy hẩn, cũng là sự ngẫu nhiên, ta chú trọng đến việc lưu ký hiệu, và sợ kẻ có quyền tuyệt thế kỳ thư mà ít ai tưởng đến... biết đâu Thượng Quan Kiệt chẳng giữ vật này.

Vừa nói dứt, lão ngồi bệt xuống trường kỷ tỏ vẻ lo sợ ưu tư.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, bấy giờ chàng mới vỡ lẽ các tay danh thủ giang hồ, tụ tập tại Tràng Anh, chỉ vì họ muốn tìm hiểu quyển Thiết thư mà thôi, chính chàng mới là cái bia, mà họ lại không rõ.

Ma Diện nhân nghe lão ốm nói, hẩn tỏ vẻ bất phục, trầm giọng tiếp lời :

- Sư thúc khéo khen dồi chí khí của người, mà làm mất oai phong của mình, chắc gì họ thành tựu đâu.

Lão ốm lắc đầu thở dài, bằng giọng nói thiếu não bảo :

- Người có biết đâu. Trong vòm trời vô hiệp những tay trung đỉnh cao thủ là Nhứt tăng, Nhì khát cái, Tam kiếm khách, sáu người này là vũ nội vô địch.

Ma Diện nhân như chợt nhớ điều gì, hẩn vội lớn tiếng cướp lời :

- Sư thúc. Còn nữa, còn một ký hiệu vẽ gọn hai chữ Tuyệt tình có phải là người mà sư thúc thường nói Tuyệt Tình kiếm khách đây chăng?

Lão ốm nghe đến đây, càng tỏ ra thất vọng chán chường, lão ôm đầu rên rỉ :

- Thế là hết. Hồng cả rồi.

Ma Diện nhân biến sắc hỏi nhanh :

- Vì sao thế? Sư thúc, nghĩ gì thế?

Lão ốm lắc đầu buồn bã dĩa dươi, bằng giọng nói tuyệt vọng :

- Nhứt tăng, Nhị khất cái, Tam kiếm khách, số sáu người đại danh đã có mặt hai người, nếu hai người kết liên với nhau, thì chúng ta dám chống lại họ được sao.

Ma Diện nhân quá bất mãn về thái độ gần gũi của lão nên trở giọng bướng bỉnh :

- Sư thúc. Tại nghe đầu bằng mắt thấy, biết đâu người đời họ hữu danh vô thực. Hãy nhìn thấy sẽ quyết định sau.

Lão ồm không thuận nghe lý luận gần bướng bèn ngắt lời hỏi :

- Người còn nhìn thấy ký hiệu gì nữa?

Ma Diện nhân nâng chén trà lên uống một hớp, đôi mắt nhìn ra cửa sổ mơ màng, hần chột nhớ lại một việc liên nói :

- Sư thúc, còn một điều hơi lạ, là phía dưới hai chữ Tuyệt tình có vẽ một quyển sách không rõ có phải ký hiệu hay chăng?

Lão ồm kêu lên thất thanh :

- A.

Tiếng a vừa thoát khỏi vành môi mỏng, dường như có gì ngăn chặn. Lão mấp máy vành môi, song nói chẳng ra lời, lão đưa hai tay bóp mạnh vào trán, nhắm mắt, cau mày, tựa hồ như gan ruột đã khô, vì cùng tư cặn tương Cửu Thiên Hiệp thấy thể cười thầm: Lão gầy dù lão có suy nghĩ trong mười năm, cũng khó mà tìm được gì theo ý muốn.

Quả nhiên, lão đứng phắt dậy, bước lui bước tới giữa phòng ra chiều suy nghĩ lung lăm, sau cùng lão cũng cất tiếng nói băng quơ :

- Hừ. Chẳng có gì lạ nó là một môn phái. Là một phái mới ra đời.

Ma Diện nhân đưa mắt nhìn lão nói :

- Tôi đã in ký hiệu của sư thúc vào tường.. rồi...

Lão ồm khoác tay lắc đầu bảo :

- Rõ khổ. Hôm nay có rất đông nhân vật rỗng mây, người đã lỡ lưu ký hiệu, chúng ta chỉ còn nước trốn đi là hay hơn cả, đừng để lọt vào mắt thiên hạ... để rồi ôm chịu sự trống không.

Ma Diện nhân quá bức dọc về tinh thần chí bại của lão, hần cổ cao giọng gào to :

- Sư thúc nói chi những lời này? Trán sơn phái đâu phải là một phái yếu hèn? Còn sư thúc là Trán Sơn Tiên Viên Hích Lượng một người trong nhóm Tam nghĩa Cửu hiệp oai trấn giang hồ danh rền thiên hạ... sư thúc đã quên tự hiệu rồi ư?

Cửu Thiên Hiệp nghe nhắc đến bốn chữ Tam nghĩa Cửu hiệp làm rung động cả chân thân...

Nguyên vì Hùng Phong Vạn Lý Nhiệm Tứ Huệ là người đứng đầu nhóm Tam nghĩa Cửu hiệp chữ nghĩa, chữ Hiệp nghe rất dễ mến, nhưng độc địa vô cùng, danh ác đến nỗi giết người không gớm tay.

Nhiệm Tứ Huệ đã nuôi dưỡng Cửu Thiên Hiệp mười năm, cốt trả thù móc mắt và tâm địa vô cùng tàn nhẫn, người thường không thể nghĩ được.

Chàng cúi đầu nghĩ ngợi rất lâu, bất giác nhớ đến cô bé Hắc Phụng diễn trò lúc sáng, bấy giờ không rõ có ở đây không, mà chẳng thấy bóng dáng hay tiếng nói của cô nàng.

Chẳng lẽ Cửu Thiên Hiệp nghĩ ngợi nhiều, Trán Sơn Tiên Viên Hích Lượng cất tiếng nói :

- Người đã ghi ký hiệu rồi, dĩ nhiên chúng ta không thể ly khai buổi hội, chúng ta sẽ đến nơi tùy cơ hành sự. Hiên diệt. Người có đến đây phải nhận nài chớ có hồ đồ nhé.

Ma Diện nhân tựa hồ như chẳng vừa ý, nên tiếp tục nói :

- Sư thúc. Sau khi diệt nhi khắc xong ký hiệu. Diệt nhi chưa về ngay, lại gặp thêm một nhân vật lợi hại nữa.

Cừu Thiên Hiệp cố nén cười nghĩ thầm :

“Gặp ai người cũng cho là lợi hại cả, thật là quân nhất gan.”

Tiên viên Hích Lượng hỏi nhanh :

- Là ai thế?

Ma Diện nhân chưa kịp đáp, đột nhiên ngoài cửa sổ thò vào một bàn tay xòe năm ngón như cánh quạt.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy cả kinh, không rõ điều cổ quái gì sắp xảy ra.

Ma Diện nhân đưa tay thủ thế, còn Tiên viên Hích Lượng thì cười ngất bảo :

- Quả là Ngũ Diện Yêu Hồ.

Lão chưa nói cạn lời, đã nghe một tiếng soạt nhẹ nhẹ, rồi một bóng người lướt nhanh qua nóc nhà.

Cừu Thiên Hiệp đã trải qua hai độ kỳ duyên cho nên tai thông mắt sáng, nhìn bóng nơi trú, nghe tiếng động biết phương nào, nên vội nằm phụ sát đất, sợ lộ hình tung bị kẻ lạ phát giác.

Chiếc bóng đen nhẹ nhàng như chiếc lá lìa cành rơi nhanh trên mái nhà, mà không gây ra tiếng động nhỏ.

Tiếp theo đấy, một giọng nói ẻo lả của người thiếu nữ khẽ vang lên :

- Lão hầu nhị Sau lưng gọi ta là Yêu hồ. Hừ. Ta Yêu hồ thì mọi người là súc sanh dã thú cả.

Trần Sơn Tiên Viên Hích Lượng đưa nhanh tay hữu đẩy mạnh cánh cửa sổ, rồi thò đầu ra ngoài cười nhẹ bảo :

- Nhắc đến A Man, thì Tào Tháo lại dẫn xác đến. Hãy mau vào đây.

Cả hai tỏ ra vui vẻ lắm, họ cười hỉ hả không thôi.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt hướng vào trong nhìn thấy người vừa xuất hiện là một vị đạo cô trung niên, mái tóc đen tuyền như suối mòng, mặt trắng môi hồng, nhất là đôi mắt xanh biêng biếc, nàng mặc áo bá kết đạo y thất lưng xanh, dáng điệu phong tao cốt cách, nàng chỉ vịn song cửa leo vào nhà, Trần Sơn Tiên Viên Hích Lượng vội đưa cánh tay vượn dìu nàng đi vào phòng viện Cừu Thiên Hiệp không nghe họ nói chuyện nữa, mà chỉ nghe tiếng cười khúc khích đầy vẻ lả lơi của đạo cô, pha lẫn tiếng cười hô hố đượm mùi dục lạc của Tiên viên Hích Lượng.

Nghe qua giọng cười đùa bốn cả hai, chàng đoán biết vị đạo cô này là hạng phong tao nữ khách, không phải người lộ số chánh kinh, nhất định vị đạo cô này thuộc hàng giang hồ bại loại, vốn dòng đàng phụ, dâm giai Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, quyết không để vào tai tiếng nói giọng cười của Viên, Hồ.

Dứt tiếng cười đùa, Trần Sơn Tiên Viên Hích Lượng vào đề bằng giọng nói rất nhỏ :

- Thủ xét lại buổi hội Trường An đêm nay, ta nghe nói cao thủ tề tựu như sóng biển mây ngàn, thì công việc sẽ biến đổi qua nhiều sắc thái. Vậy nàng là một tinh quái hồ ly đã tính toán thế nào, và đưa ra những tuyệt chiêu gì?

Ngũ Diện Yêu Hồ bĩu môi cười nhạt, bằng giọng nói dịu dàng và bí mật :

- Bốn cô nương đã có kế hay tuyệt, hiện giờ thì cơ trời khó lộ cho ai nghe.

Trần Sơn Tiên Viên Hích Lượng cười hô hố, trầm giọng bảo :

- Đạo cô hãy im đi, đừng giở giọng rao hàng. Cái môn Mị Nhân Mê Hồn thuật của người, dùng để đối phó với người khác kia, chớ đừng mong đối phó với Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt và Tuyệt Tình kiếm khách, chỉ sợ người mất công vô ích.

Ngũ Diện Yêu Hồ nhướn miệng cười bảo :

- Khỉ già họ Hích. Chớ có khinh người, bản đạo cô đã có diệu kế thật đấy.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội nín hơi, tâm tịnh cổ lặng nghe, nhưng họ không nói nữa.

Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng nói tiếp :

- Việc này liên quan đến quyển Tuyệt thế kỳ thư, còn ngại đến sanh mạng chúng ta khó bảo toàn, là việc hết sức quan hệ người chớ tưởng đó là trò đùa nhé.

Ngũ Diện Yêu Hồ tỏ ra đắc ý cả cười bảo :

- Thật là nhất như khỉ, người hãy kể tai đây nghe ta bảo việc này.

Nhìn qua khe cửa chàng thấy hai người kề tai nhau nói nhỏ. Cừu Thiên Hiệp quá nóng lòng, nhưng không có cách nào nghe được những lời nói của họ.

Lúc bấy giờ nếu công khai ra mặt thì bất tiện còn nghe trộm thì không được nữa, còn lén lút bước đến rình ngoài song cửa lại sợ lộ hình tung.

Lúc bấy giờ gian nhà đối diện bỗng truyền sang một giọng cười hùng hậu.

Chàng lại nghe Trân Sơn Tiên Viên nói tiếp :

- Hay lắm đấy. Hôm nay ta thấy người mới hoàn toàn là con hồ ly tinh quái, khi Thiết thư về tay rồi, người chớ quên người bạn già này nhé.

Ngũ Diện Yêu Hồ bữu vành môi cong bảo :

- Xì. Chưa giương bẫy đã bắt nước làm lông, chưa vào vòng đã mong ăn thịt. Rõ là khỉ già.

- Bồng. Bồng.

Tiếng trống canh lầu Ngũ Phụng đã điểm hia dùi, báo hiệu bước sang canh hai, đêm lặng người yên, cảnh vật chìm say trong dạ tịch.

Cửa sổ đối diện ánh sáng vàng chiếu ra le lói. Ngũ Diện Yêu Hồ giữ áo, đứng trong phòng nhảy vọt ra sân khách sạn tiếp theo đây Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng hỏi hả chạy theo, hẩn đặt bàn tay lên vai Ngũ Diện Yêu Hồ âu yếm bảo :

- Khi quyển Thiết thư lọt vào tay, mong nàng nhớ chút duyên già của chúng ta, mà để cho ta xem với nhé.

- Húy. Ồi chao.

Lão Hầu không hiểu vì sao Ngũ Diện Yêu Hồ đột nhiên lại kinh sợ kêu hoảng lên, đôi mắt lộ ra tia ngạc nhiên thất thần. Bằng giọng nói mất bình tĩnh nàng ta hỏi :

- Lão Hầu người chẳng có giẫm mạnh lên chân ta chứ?

Trân Sơn Tiên Viên lắc đầu, mỉm cười bảo :

- Chẳng lẽ là ma, hay là chúng ta đã gặp...

Cừu Thiên Hiệp nhìn xuống sân khách sạn thấy một vầng khói trắng lơ mờ, quện qua cuộn lại sau lưng Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng.

Ngũ Diện Yêu Hồ run giọng bảo tiếp :

- Đây lão Hầu. Người có nghĩ rằng trong khách sạn này có xảy ra chuyện quái lạ không?

Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng đôi mắt chớp lia về mặt đón dác, vừa run giọng nói :

- Đúng thế. Ta vừa nghe ai thổi sau ót ta mấy lượt. Lạ thật.

Cừu Thiên Hiệp rung động khắp chân thân, vì hai người này rất lợi hại, song không rõ có người theo dõi. Chỉ vì chàng có đôi mắt tinh vi, nên mới thấy rõ vầng khói mỏng lướt qua, đấy chính là một người có môn khinh công tuyệt đỉnh đang theo dõi cặp Viên, Hồ.

Ngay lúc đó, Ngũ Diện Yêu Hồ vẫn chưa hết lo âu nói :

- Chắc trong khách điểm không cúng bái, nên yêu quỷ lộng hành.

Trân Sơn Tiên Viên Hích Lượng vẫn chưa hết kinh sợ nói tiếp :

- Thật là quái đản, làm gì có ma quỷ lộng hành chẳng qua...

Lão chưa nói dứt lời, bỗng thấy Ma Diện nhân từ trong chạy hồng học ra ngoài kêu lên rồi rít :

- Sư thúc. Bất hảo. Con Hắc Phụng ngành đầu không rõ đi đâu mất.

Trần Sơn Tiên Viên nghe qua tái mặt, hồi hã chạy vào nhà vừa đi vừa hỏi nhanh :

- Thật thế à?

Lão vào nhà một lúc lâu, bỗng nghe lão quát ầm lên :

- Người là thằng chết gió? Nó làm sao tự giải huyết được? Và chân cẳng đâu nhảy ra song cửa mà đi Tất nhiên có người bắt cóc nó rồi. Khổ thật.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm mừng thầm cho hoàn cảnh cô bé Hắc Phụng.

Ngũ Diện Yêu Hồ sợ thất thần nói nhanh :

- Lão Hầu nhì Ta tin rằng có người theo dõi chúng tạ Lão Hầu nhì ta đi trước nhé.

Trần Sơn Tiên Viên Hích Lượng nhìn Ma Diện nhân cúi đầu sâu thẳm, bằng giọng nói chán chường bảo :

- Thật là hỏng cả, chúng ta phải rời khỏi nơi đây lập tức nếu nghỉ lại đêm nay, chúng ta sẽ gặp dữ nhiều lành ít.

Vừa nói dứt, lão hầu kéo Ma Diện nhân đi ra ngoài, cả hai hướng về tòa cổ lâu song song đi tới.

Cừu Thiên Hiệp đợi cả ba đi rất xa, chàng bèn bước lần đến cửa song toan nhún mình nhảy vọt ra ngoài.

Bỗng nhiên, sau lưng chàng vang lên một giọng nói trầm trầm :

- Chưa nên động vội.

21. Khách Quái Kiệt Khéo Cứu Gái Quần Thoa

Cừu Thiên Hiệp toát mồ hôi đầm mình, tay tả chàng co như vòng cung, quật mạnh ra sau chộp ngay người phát ra tiếng nói, thuận theo chiều chàng kéo mạnh người lạ lôi đi.

Nhưng không ngờ, chàng như con chuồn chuồn lồi trụ đá, tuy nắm chặt cánh tay người lạ, song chàng không lôi đi được nửa tấc. Chàng vội quay phắt người lại, và buông tay lui lại bên giường, thần nhiên nói:

- Tưởng ai, hóa ra lão tiền bối.

Người lạ chẳng ai khác hơn là lão Hoa tử Lão Hoa tử xoa tay mỉm cười bảo:

- Tuổi thanh niên chẳng học thánh kinh, mà đi nhìn trộm lão Hầu và nữ hồ ly tình tự.

Cừu Thiên Hiệp thẹn đỏ mặt, chàng chợt nhớ ra một việc, nên vội vàng vòng tay thi lễ nói:

- Cháu xin ra mắt tam sư thúc.

Lão Hoa tử khoác tay lắc đầu, thè lưỡi ra, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Người nói thế nghĩa là gì ? Vì lý do gì người gọi ta là tam sư thúc ?

Cừu Thiên Hiệp không đáp, mà nghiêm trang hỏi tiếp:

- Tiền bối có phải là người mà giang hồ đều tôn gọi là Thước y du long Thượng Quan Kiệt chẳng ?

Lão Hoa tử cau mày mấy lượt, chẳng nài đáp:

- Thước y là thật, còn du long chẳng dám đề, Thượng Quan Kiệt là tên chính của ta, nhưng ta sớm không dùng đến nó nữa, duy có ba chữ lão Hoa tử mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp cố nén cười, bèn đem câu chuyện của mình thuật tóm tắt cho lão Hoa tử nghe nào là Kim tỷ đầu đà Thái Linh Quan truyền công, đến việc Kim băng trúc trượng Quế Cung Thiềm thế nào, thuật lại từng đoạn một sau cùng chàng cung kính thưa:

- Nếu đúng như vậy tiền bối chẳng phải là tam sư thúc của tôi hay sao ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt, vành mũi phồng lên hạ xuống mấy lượt nói:

- Chưa dám giao tình, vì người của người quá già dặn.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên, bèn lên tiếng hỏi:

- Sư thúc nói thế là Thượng Quan Kiệt tỏ vẻ nghiêm trang bảo:

- Người khó chối được, dấu người còn đó, khó thể phân trần. Người thử xem lại thế nào ?

Vừa nói dứt, lão đưa tay chỉ vào tấm lụa trắng đang bay phơ phới trên giường của chàng.

Cừu Thiên Hiệp không rõ sự gì, vội bước đến đưa tay nắm chặt mảnh lụa bạch giở hồng lên.

Mắt chàng vừa nhìn, tay chân đã run lấy bầy chàng thối lui ba bước, há miệng song chẳng thốt ra lời như si như ngốc.

Nguyên chàng vừa hất tung tấm lụa bạch, chợt thấy một người vừa nằm dài, mà người ấy lại là cô bé Hắc Phụng, đôi mắt cô gái nhắm kín dường như ngủ say sưa.

Cừu Thiên Hiệp tức muốn bể ngực, vì tình ngay lý gian, vô cớ cô gái lọt vào nằm trên giường của chính mình, khiến chàng sượng sùng và ức.

- Người phải tính thế nào chứ ?

Cừu Thiên Hiệp tuy biết lão Hoa tử đùa mình nhưng tình lý không thông khó bề biện luận được nên chàng bước nhẹ đến đầu giường đưa tay vỗ âm âm vào cây song, trước đầu Hắc Phụng mà kêu rồi rút:

- Ý dậy đi chứ cô nương.

Không ngờ nàng ngủ như mê, toàn thân không cử động, hơi thở vẫn đều hòa.

Cừu Thiên Hiệp đã lấy lại sự bình tĩnh vội đưa mắt nhìn Thượng Quan Kiệt cả cười nói:

- Tam sư thúc, đùa giỡn làm tiểu diệt sợ thất thần, người điểm vào mạch ngũ của cô bé làm cho lực thần bất động, đoạn bé cô ta ném lên giường tiểu diệt phải vậy chăng ?

Thượng Quan Kiệt cười ngất, bằng giọng nói điềm đạm bảo:

- Thế nhĩ. Công lực của người tuy cao, mà vận dụng lại không đạt được sự tinh vi, đôi mắt chẳng quan sát hết tám hướng, tai không nghe được ngũ lộ, và có chuyên tâm định thần, song tiếng động kề bên chưa biết phân biệt, đó chỉ vì người không chú ý đó thôi, sau này người nhớ phải cẩn thận trong khi hành sự nhé.

Thật ra câu nói đúng. Nguyên lúc chàng còn ở trong phòng, thì lão Hoa tử đã điểm vào mạch ngũ của cô bé Hắc Phụng đem ném lên giường vậy mà chàng chẳng mảy may hay biết, há chẳng phải là chuyện đáng cười ư ?

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy mình còn sơ hở quá nhiều, mắt không thấy được người, tai chẳng nghe được tiếng, chàng nghĩ thầm phục tài nhập hóa xuất thần của Thượng Quan Kiệt.

Chàng nghe mấy lời vàng son của Thượng Quan Kiệt vừa bảo, như lời chàng tỉnh hẳn cơn mê và cũng là sự dạy dỗ đáng kính.

Thượng Quan Kiệt sau khi nói xong, lão đưa tay chỉ vào Hắc Phụng vừa nhìn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Cô bé đáng thương đấy nhĩ. Có phải hồi sáng này người toan cứu nó chăng ?

Hiện tại ta đã thay người làm xong, giờ đến lượt người muốn tính thế nào với cô ả thì tính ? Ta không cần biết tới.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua thất kinh vội vã nói:

- Tam sư thúc. Xin tam sư thúc chớ nên đùa nữa tội nghiệp.

Thượng Quan Kiệt không đáp, mà bước nhanh đến bên giường, hai tay xòe ra mười ngón dùng tám ngón lướt nhẹ trên mình Hắc Phụng giải khai toàn thân huyết đạo cho cô bé, lão đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Thiên Hiệp. Ta không đùa với người đâu nhé. Người ta còn tại đó người hãy liệu.

Hắc Phụng được hóa giải các bế mạch, nàng vừa sức tỉnh ngồi dậy ngay, nhưng sự kinh hoàng chưa tan hẳn trên đôi tròng mắt đẹp, nàng dớn dác sợ hãi hết ngó Thượng Quan Kiệt đến ngó Cừu Thiên Hiệp. Qua một lúc lâu, nàng bước chân xuống giường, thần thờ hỏi:

- Ta không nằm mơ đấy chứ ?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy thương hại cô bé vô chừng nên nhanh nhẩu đáp lời:

- Không, không phải giấc mơ đâu, mà đây là sự thật.

Thượng Quan Kiệt đưa tay chỉ Cừu Thiên Hiệp cười chum chim bảo Hắc Phụng:

- Lúc ban mai hẳn thấy cảm thương người và hiện tại đã cứu người thoát khỏi cơn hoạn nạn.

Hắc Phụng nghe qua cả mừng vội quỳ ngay trước mặt Cừu Thiên Hiệp cúi đầu vừa lạy vừa nói:

- Đa tạ ân nhân.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh nhảy sang một bên, khoát tay lia lịa nhưng không dám bước đến đỡ cô bé, chàng vội vàng nói nhanh:

- Không, đừng làm thế. Người hãy đứng dậy mau. Đứng lên mau.

Vừa nói dứt, chàng quay sang Thượng Quan Kiệt bằng giọng cầu khẩn:

- Sư thúc, người đã bủa đức hóa sanh. Đã ra tay cứu vớt thì xin sư thúc nên giúp cho nàng trọn vẹn.

Thượng Quan Kiệt cười mỉm bảo:

- Đâu có dễ dàng như thế được ? Người đã không nguyện ra sức giúp nó thì ta sẽ điếm vào mạch ngũ, mà mang trả cho con vượn già Hích Lượng mũi trâu.

Hắc Phụng thất kinh, vội quỳ nhanh xuống trước mặt Thượng Quan Kiệt lạy tam thiên bất tận mà cất tiếng van lơn cầu khẩn:

- Lão ân nhân, muôn ngàn chẳng nên làm thế, tiểu nữ dù phải làm nô bộc hay chết tại đây cũng được, chớ không thể trở về để lãnh nhiều hình phạt đau khổ triền miên.

Thượng Quan Kiệt nhìn Cừu Thiên Hiệp cười chum chim bảo nhỏ:

- Đây người xem cô bé dễ thương chứ, người nên Cừu Thiên Hiệp cười không ra tiếng, nói chẳng ra lời, chàng đã hiểu trọn câu nói của lão Hoa tử nên vội vã ngắt lời, nói:

- Sư thúc, tấm thân tiểu diệt như bèo nổi mây trôi, bốn biển không nhà, mà sư thúc bảo phải Hắc Phụng nghe đến đây khóc rống lên vừa buồn bã nói nhanh:

- Quý vị đã ra ơn, xin làm ơn cho trót. Tiểu nữ đâu dám trở về.

Thượng Quan Kiệt được thế, song giả bộ nghiêm sắc mặt, cất tiếng bảo to:

- Phàm con người hành hiệp thì phải trọng nghĩa, trọng phu phải hành kinh. Ta thấy người không có chút gì gọi là lòng trắc ẩn chút gì gọi là hào khí của con trai.

Cừu Thiên Hiệp ngẹn ngào lắc đầu nói:

- Sư thúc đã dùng lời dạy bảo, song việc này ngoài sức gánh vác của tiểu diệt.

Thượng Quan Kiệt gắt to:

- Ngoài sức gánh vác của người à ? Tại sao ?

Cừu Thiên Hiệp khổ sở đáp:

- Đi không chỗ đến, ở không chỗ nằm, cái thân trơ trọi không có vật gì ? Và...

Thượng Quan Kiệt cả cười ngắt lời:

- Ví như người mang nó theo ta phụ trợ một vài bữa cơm chẳng được hay ?

Cừu Thiên Hiệp ngần ngừ đáp:

- Được lắm chứ. Nhưng mà...

Thượng Quan Kiệt cau lên, ngắt lời:

- Nhưng mà tại sao phải nhưng mà ?

Cừu Thiên Hiệp nhẹ giọng thưa:

- Chỉ vì Nam nữ thọ thọ bất thân.

Thượng Quan Kiệt cười nhạt bảo:

-Ồ. Đó là lão đạo học. Giang hồ không phải vậy, nói việc gì là làm việc ấy cho xong, không phải giáo đường mà đem kinh điển ra để luận Hắc Phụng nghe hai người lời qua tiếng lại thì sợ thầy trò Hích Lượng quay về bắt nàng, nên lớn tiếng chen vào:

- Xin nhị vị ân nhân chỉ điểm cho tiểu nữ lối thoát thân. Vì sơ....

Cừu Thiên Hiệp bỗng nhiên nhớ đến một ngõ đi, chàng nhìn Hắc Phụng hỏi:

- Người có đủ can đảm đi một mình không ?

Hắc Phụng bình thản đáp:

- Dĩ nhiên phải có. Song tiểu nữ này biết phải đi về đâu ?

Cừu Thiên Hiệp tỏ ra trân trọng bảo:

- Người hãy đi về ngay Chung Nam sơn. người tự thân đi đến đấy được chứ ?

Hắc Phụng nghe đến đây tái mặt, nàng gượng phũ lớp bụi đất dính trên áo, vừa run giọng từ khước:

- Xin ân nhân chỉ điểm nơi khác, dù ở đâu cũng được, chỉ có Chung Nam sơn là tiểu nữ không dám đi.

Cừu Thiên Hiệp cả cười hỏi:

- Người chẳng biết đường đến đấy ư ?

Hắc Phụng chớp nhanh đôi mắt phụng đáp nhỏ:

- Vâng, tiểu nữ có đi qua một lần.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ:

- Nhưng tại sao không dám ?

22. Tiểu Hiệp Dũng Chiến Quang

Hắc Phụng tỏ vẻ ái ngại, ngập ngừng đáp:

- Vì ở Chung Nam sơn tại Hư vô cung có một yêu nữ chuyên ăn thịt, uống huyết người một cách ngon lành. Lần trước thầy trò lão Hích dắt tiểu nữ đi ngang đấy, bèn phải bế tiểu nữ chạy trốn chết cho nên tiểu nữ quá sợ không dám đi.

Thượng Quan Kiệt cả cười bảo:

- Người quá khờ khạo ! Chúng nó gạt người đấy !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua hiểu ngay vì Trần sơn tiên viên Hích Lượng đối với Hư vô cung là nơi cấm kỵ lại sợ người khác biết rõ đã tâm, bèn kiếm lời bịa đặt dối người, nên chàng cả cười bảo:

- Không có nữ yêu, nữ tinh nào cả, mà là hai vị nữ hiệp danh trấn giang hồ.

Hắc Phụng nghe qua cả mừng, nhanh nhẩu nói:

- Nếu quả vậy, tôi đi ngay ! Tôi quyết đến cầu họ để báo cừu.

Thượng Quan Kiệt lên tiếng thúc giục:

- Không nên chần chờ trời sáng mất, nếu người có quen với Hư vô cung thì nên để cô nương đi cho chóng !

Nghe Hắc Phụng nói đến việc báo cừu, chàng thấy đêm đã khuya mà thì giờ lại ít, chàng bèn lấy ra một ít bạc vụn đưa cho Hắc Phụng và nói:

- Khi đến Hư vô cung họ sẽ tiếp đãi người chu tất !

Hắc Phụng suy nghĩ một lúc đoạn nói:

- Ân nhân, ví như mẹ con họ hỏi, tôi phải nói ân nhân là ai ?

Bấy giờ, Thước y du long Thượng Quan Kiệt đã vọt đứng trên mái nhà lão cao giọng nói xuống:

- Tâm tình gì lâu thế ? Hãy đi cho mau !

Cừu Thiên Hiệp gấp rút nói nhanh:

- Ta tên là Cừu Thiên Hiệp !

Hắc Phụng vồn vã hỏi:

- Ân nhân họ Cừu à ?

Cừu Thiên Hiệp ngắt ngang:

- Thôi hãy đi cho mau ! Kẻo chú cháu nhà họ Hích đến mà rắc rối !

Nói dứt, chàng sử dụng chiêu Lôi hành cửu chuyển chạy ra ngoài nhanh như gió lốc, nhún mình vọt lên cao mấy trượng.

Hắc Phụng còn tỏ vẻ lưu luyến, nhưng nàng không dám chậm trễ vội chạy nhanh ra ngoài, tuy nàng không giỏi về khinh công, song đủ sức vượt qua bức tường thấp, nàng mang sao đội nguyệt đi tựa chim bay, hướng về Chung Nam sơn Hư vô cung để tìm mẹ con yêu cơ nữ hiệp.

Lúc bấy giờ, vầng trăng đã soi chiếu giữa đỉnh đầu, thời giờ đã đến giữa đêm, đầu giờ tí canh ba.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt tuy thân mình to như chiếc chuông đại hồng, vậy mà bộ pháp khinh công của lão đến mức đăng phong tạo cực Cừu Thiên Hiệp có chiêu Lôi hành cửu chuyển cũng là môn tuyệt thế khinh công.

Hai người kẻ lên người xuống, chỉ trong mấy khắc đã thấy tòa Chung cổ lầu cách chẳng bao xa, khoảng đất rộng trước cổ lầu, lúc bấy giờ im lìm tĩnh mịch, không có một tiếng động nhỏ. Nhưng có ai ngờ, tại đây có một rừng người ngồi im đứng lặng; Thượng Quan Kiệt và Cừu Thiên Hiệp hạ mình rồi đứng nhẹ trên bờ tường.

Thượng Quan Kiệt mặt lộ nghi vấn, mắt chiếu ra những tia kinh quái, lão nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Giờ đã canh ba, quang cảnh sao lạ thế này ?

Cừu Thiên Hiệp đáp xuôi:

- Phải đấy ! Tại sao ?

Câu nói chưa dứt, bỗng nghe một giọng cười lạnh lạnh phát ra dưới gốc cây ba tiêu kề bờ tường, tiếp theo đấy một lời nói nhẹ:

- Đến đây !

Cửu Thiên Hiệp cả kinh, nhún mình rơi nhẹ từ đầu bờ tường xuống, đôi mắt không ngớt quan sát cảnh vật chung quanh.

Nguyên ba cây tiêu này cành lá um tùm đầy mịt, một vị lão nhân ngồi xếp bằng tròn lưng tựa vào thân cây, vẻ mặt âm ma trầm lặng không lộ ra nét cảm tình nào, duy có đôi mắt tròn trắng dã dường như không có một tí tròng đen nào khiến người trông thấy đã đủ kinh khiếp.

Cửu Thiên Hiệp nhớ kỹ, lão này là một người lạ không có ghi ký hiệu trên bờ tường vào lúc chiều. Chàng thủ thế bước ngang qua cách mặt lão độ một trượng song lão tỏ ra không hay biết, đôi mắt trắng dã hướng nhìn trời, nghiêng tai dường như nghe ngóng sự gì ở đâu đâu.

Bỗng nhiên một giọng nói nhỏ rứt vang lên:

- Chánh chúa nhi đã lại !

Giọng nói quá nhỏ, song nhờ trời khuya vắng lặng Cửu Thiên Hiệp nghe rõ từng tiếng một, chàng nhanh chân bước khỏi chỗ lão mắt trắng ngoảnh mặt nhìn về hướng phát ra tiếng nói.

Lại thấy dưới gốc cây bàng, có hai người ngồi xếp bằng tròn đối diện.

Một là Bạch xà lang quân, tức tên hán tử vẽ ký hiệu Bạch xà trên bờ tường. Bên hông hắn có một cây gậy tỏa hào quang chiếu nhấp nhoáng sáng rực, đây là cây Trại ngân linh xà bổng. Còn người kia là Không không môn Phú giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh.

Cả hai đều thấy Cửu Thiên Hiệp nhìn một cách soi mói, nhưng họ lặng lẽ không nửa lời, lại đưa mắt nhìn nhau ra hiệu, rồi nhắm kín mắt lại như kẻ ngủ say, không cần chú ý đến ngoại sự.

Cửu Thiên Hiệp hơi buồn man mác, nguyên mấy người này chờ có biến cố, mới gây thêm biến cố hiện giờ lại giả bộ nhắm mắt, chứ mục đích họ là chờ xem thời cơ.

Chàng thối lui ra sau hai bước toan ngồi bệch xuống.

Hốt nhiên tiếng niệm Phật cực nhỏ vang lên:

- Vô lượng thọ Phật !

Tiếng niệm vừa dứt, thì đạo kinh phong rất mạnh tỏa ra một vùng rộng lớn, từ phía sau thổi mãnh liệt vào lưng Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp, hoảng hốt nghiêng mình giữ thế bất ngay đạo nội lực hộ thân, vô tình chàng thối lui rất nhanh, ước chừng một trượng tí nữa vấp trúng một người, nhưng linh tính báo động khiến chàng quay người ra sau, nhận rõ người ngồi trước mặt chàng là Huỳnh Quan đạo sĩ Thiết Phát Trại Đồn Dương trên tay lão cầm cây thiết phát trần, thế đánh Cửu Thiên Hiệp vừa rồi chưa kịp thấu, mà tựa hồ như lão toan tấn công chiêu kế tiếp.

Cửu Thiên Hiệp nghe một luồng máu nóng tràn lan khắp cơ thể khí giận bốc lên đầy mặt bèn trầm giọng hỏi:

- Lão đạo ! Người giở trò gì thế !

Vừa nói dứt, chàng ngả người ra phía trước tay tả giơ lên cao, phòng chống lại đạo kinh phong tay hữu để ngay bụng toan đẩy ra chiêu thế Một giọng nói khàn khàn chột vang lên:

- Tiểu khách quan ! Không nên lấy làm lạ về thái độ của đạo sĩ ! Cái lỗi là do khách quan dẫm phải đạo bào của hắn ta ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận, vì chàng có dẫm phải áo đạo sĩ đâu ? Lại thấy một đạo hắc quang chớp lạnh. Một bà lão tay cầm gậy múa vút, bước ra cản ngang mặt Cửu Thiên Hiệp, chính lời nói vừa rồi do bà ta phát ra.

Cửu Thiên Hiệp thấy cử chỉ và lời nói của lão bà cơn giận chàng như lửa cháy dưới rưới dầu thêm, tay tả chàng chồm tới trước toan chop đầu gậy, miệng thì nói to:

- Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử, lão bà nghĩ sao mà đứng ra tiếp vụ này !

Tam điểm đào hoa Mạnh lão bà thủ pháp rất tinh, nhanh nhẹn chùi cực, chẳng đợi Cừu Thiên Hiệp chộp lấy gậy, tay hữu mục kéo nhanh cây gậy vào lòng, lão bà không nói nửa tiếng mà tháo lui ra ngoài một trượng, nhắc mình lên ngồi trên trống đá, nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ như kẻ vô tư Cừu Thiên Hiệp giận sôi gan, vội bước đến trước mặt lão bà, hét to lên:

- Lão bà tử, tại sao chẳng nói ? Tại sao không can thiệp cho lão đạo nữa đi ?

Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử, nổi giọng khàn khàn đầy tử khí bảo:

- Ta là người thích yên lành an tĩnh, tiểu khách quan chẳng nghe lời khuyên, thì cứ tự tiện giao tranh với đại gia, chứ đừng vu cho già này nhiều chuyện hay can thiệp !

Vừa nói xong, lão bà nhắm kín đôi mắt, y như kẻ tu thiền đang phút trầm tư, Cừu Thiên Hiệp thấy thế cũng không giận nữa, đưa mắt nhìn mục một lần nữa, mới quay đầu đi về phía trước.

Ngay lúc đó, cách năm trăm trượng về phía hữu, dưới lùm cây rậm, có hai cặp mắt xanh biết tỏa ra luồng lực quang chiếu thẳng vào người Cừu Thiên Hiệp dường như muốn rọi từ đầu đến chân.

Cừu Thiên Hiệp nhận rõ bốn tròng mắt liếc này là đôi mắt của Trâu sơn tiên viên Hích Lượng và tên sư diệt Ma diện nhơn, chẳng rõ chúng chờ đợi gì mà trầm tĩnh và khép nép như tuồng lẫn trốn ?

Cừu Thiên Hiệp có cảm tưởng như rơi vào vùng sa mù năm sáu dặm, mờ mịt không hiểu gì cả, chỉ biết đưa mắt nhìn, hết người này đến người khác, nhưng mà, đôi mắt chàng nhìn thấy mọi người đều có một thái độ và hành động hệt nhau, ai ai cũng ngồi xếp tròn, đôi mắt nhắm kín, không một cử động nhỏ, tựa hồ như mùa Trai tịnh dưới mái nhà chùa.

Có phải họ sợ chẳng ? Không, vì mặt họ vẫn an nhiên bình tĩnh !

Hay là họ tạo một âm mưu ? Vẫn không đúng nốt, vì ai cũng yên lặng chẳng có gì khả nghi kia mà !

Bỗng nhiên, một giọng ngáy ngủ ồ ồ vang lên như trâu rống, phát xuất từ cái giá trống củ nát bên thềm Chung cổ lâu.

Cừu Thiên Hiệp bước đến vài bước, tiếng ngáy vẫn vang lên đều đều, chàng lấy làm lạ nhủ thầm:

- Ai thế ? có phải họ cố ý đến đây ngủ hay là một khách lạc đường ?

Cừu Thiên Hiệp rón rén bước lần vào tòa Chung cổ lâu, khi vào đến thềm chàng đưa mắt quan sát, thì có một việc khiến chàng khó nín cười, lại cảm thấy vui vui. Thì ra chàng trông thấy dưới cái giá trống đó, một người nằm ngủ co rút như con tôm gương mặt lại nghiêng đối diện với mặt trống bể, cái mũi phồng ra xẹp vô ngáy phì phì, tiếng ngáy dội vào mặt trống phát ra âm điệu lớn kinh hồn, cái miệng lại điểm thêm một nụ cười thoải mái người này không ai khác hơn chính là Thước y du long Thượng Quan Kiệt, lão ngủ say sưa một giấc ngon lành, Cừu Thiên Hiệp cả cười vội cúi khom người nhìn vào mặt lão Thượng Quan Kiệt vẫn ngáy đều đều, bỗng nhiên đôi mắt ti hí của lão chớp mấy cái đôi môi lại mấp máy thốt ra câu nói nhỏ rút:

- Hãy đề phòng ! Hãy đi đi !

Cừu Thiên Hiệp hiểu ý, chuyển mình bước ra ngoài.

Một lần xẹt như ngôi sao lạc từ trên trời rơi xuống, một bóng người lướt giữa không trung từ từ hạ xuống trông rất yếu điệu, quả là Ngũ Diện Yêu Hồ.

Ngũ Diện Yêu Hồ đáp xuống trước mặt Cừu Thiên Hiệp cách nhau khoảng một trượng đạo cô chẳng nói nửa lời, chỉ đưa đôi mắt long lanh chiếu những tia xuân tình quỷ mị nhìn thẳng vào đôi mắt Cừu Thiên Hiệp dường như có một quái lực thâm gợn thần trí con người.

Cừu Thiên Hiệp nghe một luồng máu nóng lên, tâm thần giao động mãnh liệt, cơ thể bải hoải rã rời, trí óc như mất hết sự thông minh chỉ cảm thấy một sự thềm thuồng nhụ lục vô bờ bến, đôi mắt màu thanh biến thành màu huyết vụ, gương lên nhìn thẳng vào mình Ngũ Diện Yêu Hồ một cách lộ bịch.

Lúc này Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Ngũ Diện Yêu Hồ đã biến đổi, trông phảng phất như một kẻ khác vì chàng thấy rõ đạo cô mặt phấn má hồng, mày ngài mắt phượng, tóc như suối mộng, mũi thẳng dọc dừa, miệng nhỏ môi son mấp má, thở ra hơi xạ hương, thơm tho mùi lan huệ, ẩn trong làn gió thổi đến khiến người chàng có một cảm giác lâng lâng.

Nàng ta vóc người mảnh khảnh, chiếc yếm lụa căng phồng vì hai hòn bông đảo còn ngậm sương mai, lại thêm lưng ong thon nhỏ tạo cho nàng có những đường cong tuyệt mỹ, đôi chân dài đứng như ngọc trụ, bàn tay trắng mượt màu ngà, mười ngón tay duỗi búp măng trắng ngần như tay tiên nữ ướp lưu ly, thật là một cô gái xuân tình.

Tóm lại, Ngũ Diện Yêu Hồ dưới con mắt Cừu Thiên Hiệp bây giờ đã biến thành bức tranh vẽ người xuân phụ nhưng tả không hết những vẻ đẹp siêu trần tốt thế của giai nhân.

Cừu Thiên Hiệp như say như ngây, hai chân không còn tự chủ được, mà từ từ bước đến bên Yêu Hồ.

Ngũ Diện Yêu Hồ mỉm miệng cười như loài yêu mị, một tay áp vào má, một ngón vươn ra để kề môi, còn bốn ngón kia vẫn áp vào má như cũ, bằng giọng nói trong êm bảo:

- Cừu Thiên Hiệp ! Chàng ! Chàng lại đây Tiếng nói rất nhỏ như muỗi vo ve nhưng sức thu hút như đã từ thạch hút kim, như ngọc hồ phách hấp dẫn mãnh xà.

Cừu Thiên Hiệp tâm phiền não muộn, đầu choáng váng như say, lại quá ngạc nhiên, vì bên tai chỉ nghe thấy Ngũ Diện Yêu Hồ chiêu hồn hô hoán, chứ không còn nghe tiếng ngáy như sấm của Thượng Quan Kiệt nữa.

Ngũ Diện Yêu Hồ đôi mắt mỗi lúc một tình tứ thêm đôi gót sen nàng di động, nhún nhảy, bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp.

Cả hai đã bước đến sát bên nhau, Cừu Thiên Hiệp đưa tay ra nắm lấy chiếc vai tròn trĩnh của đạo cô. Ngũ Diện Yêu Hồ lại nắm lấy tay chàng siết nhẹ vừa nói nhỏ êm như ru:

- Cừu Thiên Hiệp ! Chàng còn nhớ thiết thư để ở đâu chăng ?

Cừu Thiên Hiệp hiện giờ đã mất cả tự chủ đôi mắt rực như lửa, nhìn xoi mói vào lồng ngực vào chân tay từ trên xuống dưới khắp cơ thể của Ngũ Diện Yêu Hồ, chàng chớp mắt nói nhỏ:

- Thiết thư ở trong mình ta đây !

Bấy giờ, ba bên bốn bề vô số con mắt nhìn chăm chú vào Cừu Thiên Hiệp. Còn vài ba người chỉ biết cúi đầu, nhắm mắt, họ không dám nhìn Ngũ Diện Yêu Hồ vì họ sợ chạm phải đôi mắt Mị nhân cầu hồn thuật của hồ yêu thì đời tàn, vãng cuộc !

Ngũ Diện Yêu Hồ nghe qua như chim vàng thoát cũi, bằng giọng nói âu yếm yêu ma bảo:

- Cừu Thiên Hiệp ! Chàng lấy ra đi, cho em xem qua nào !

Cừu Thiên Hiệp còn chút thần trí ngự trị Ở linh đài, nhưng tinh lực dường như không đủ, nên yếu đuối đáp lời:

- Không ! Không thể được ! Ai ai cũng muốn đoạt lấy nó !

Ngũ Diện Yêu Hồ đưa bàn tay còn lại vuốt nhẹ sau ót Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói lả lơi quỷ mị bảo:

- Ừ ! Tại sao thế ! Chàng không yêu em à ! Song em vẫn yêu chàng đắm đuối !

Cừu Thiên Hiệp then thường đỏ mặt, bằng giọng nói thỏ thẻ:

- Ta biết rõ lắm !

Vừa nói dứt, chàng rút bàn tay đặt trên vai Ngũ Diện Yêu Hồ, mà cho tay này vào bọc lấy ra một vật lạ, hướng vào Ngũ Diện Yêu Hồ đưa chuyển qua, vừa hồn hển nói:

- Đây này ! Nàng hãy cầm đi !

Ôi chào !

Ngũ Diện Yêu Hồ hét lên hai tiếng kinh hoàng, vội ngã nhoài mình lui ra sau hàng trượng, mặt mày biến sắc, đôi mắt hồ ly đỏ chói chiếu ra những tia sợ hãi muôn màu.

Lúc bấy giờ, bốn mặt trăng bóng người nổi dậy và tràn ra như nước vỡ bờ.

Thiết phát Trại Đôn Dương niệm to Vô lượng thọ Phật và nói tiếp:

- Kỳ thư lại Hắc nói chưa dứt, thì một bóng đen lao mạnh vào mặt, cây thiết phát trần vấy mạnh ngọn, che ngang đầu hắc kêu lên thất thanh:

- Ối !

Tiếng hét thất thần của Ngũ Diện Yêu Hồ làm cho Cừu Thiên Hiệp giật mình, tỉnh hẳn cơn mê ngơ thân sáng tỏ lại, thì thân mình chàng ướt đầm mồ hôi, chàng nhìn tới nhìn lui, chột thấy trên tay còn cầm cái túi bằng lụa Hoàng Nga.

Nguyên lúc chàng mê sảng vì thuật câu hồn, chàng cho tay vào bọc lấy nhầm cái túi đựng Hổ phách ma đầu lệnh đưa ra.

Hiện giờ Cừu Thiên Hiệp đã phục hồi thần trí sức nhớ những chuyện vừa qua, bất giác một dòng máu giận xung trào lên tận não môn, tay tả nhét ngay cái túi Huỳnh Nga vào trong bọc, hữu chưởng vận công thủ thế ẩn vào hướng Ngũ Diện Yêu Hồ và quát to như sấm động:

- Hồ ly quỷ mị ! Ngươi hãy mau chường mặt ra đây !

Chàng giận quá mức độ nên xuất thủ ngay, chàng dùng đến bảy thành lực, gần cả trăm năm khí công nên khi xuất chưởng lặng như tờ không nghe tiếng kinh phong réo rắc, song thế mạnh như lôi đình.

Ngũ Diện Yêu Hồ thấy chàng đẩy ra đơn chưởng không biết chiêu số này xuất xứ ở đâu, vả lại công việc vừa rồi thất bại khiến ả tức giận thêm, hét lạnh lạnh:

- Tiểu quỷ đầu ! Cứu cánh của ngươi là chiêu pháp không lộ sở, ta há sợ chi ngươi !

Vừa nói dứt, đôi tay thon nhỏ đẩy nhanh ra song chưởng, đón luồng ác chưởng của Cừu Thiên Hiệp.

Không ngờ hai đạo chưởng phong của nàng bị áp lực do đạo kinh phong của Cừu Thiên Hiệp đè bẹp nàng cảm thấy sự bất lợi đã nghiêng về mình, vội đẩy ra một hư chưởng kế tiếp, đoạn nhún mình nhảy trái sang một bên ngoài hai trượng.

Ngay lúc đó vang lên một tiếng:

- Âm !

Một tiếng nổ long trời, cát bụi bay lên ngàn ngút đá nát văng tứ phía, cái giá trống cũ gần đấy bị hất tung ra bể vụn rơi lả tả, cái trống hư cũng bị ngọn gió cuốn đi lông lốc.

Quần ma tề tựu tại Phế hư hoang viên này đều biến sắc kinh hồn.

Bọn chúng không ngờ Cừu Thiên Hiệp tuổi độ thiếu niên mà có nội công khí lực cao tuyệt có thể sánh với người tu tập suốt bảy, tám mươi năm.

Cừu Thiên Hiệp đưa ra song chưởng đầu tiên Ngũ Diện Yêu Hồ tránh thoát, nên ngọn chưởng đánh rơi vào khoảng không, gây ra tiếng động vừa rồi, chàng tức giận xung thiên, bước sát đến ngay trước mặt Ngũ Diện Yêu Hồ, chiêu thế thứ hai nhanh như chớp đẩy mạnh vào mặt đối phương, khí thế thật hùng hậu và trầm bạo vô cùng.

Ngũ Diện Yêu Hồ đã nhận thấy thế chưởng đầu quá ư lợi hại, nên đôi mắt nàng long lanh, chú trọng thân thủ Cừu Thiên Hiệp. Khi thấy cánh tay chàng chớp nhẹ.

Nhanh như mũi tên bay, nàng chạy vụt đến sau lưng Bạch xà lang quân và giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh ẩn mình.

Cừu Thiên Hiệp đã bị Yêu Hồ dùng môn Mỵ nhãn cầu hồn thuật làm cho thần trí đảo điên, cơ thể bản thân lại trở trở yếu mị trước lũ quần ma, cho nên hiện tại chàng quyết theo đuổi đến kỳ cùng.

Như bóng với hình, chàng đuổi theo gần kịp Bồng nhiên chàng thấy một vầng ánh sáng bạc lung linh bay ra tựa đạo ngân quang, chắn ngay bước tiếng của chàng. Đó là Bạch xà lang quân đang múa cây Ngân linh xà bồng như mưa xa bão tố nhảy ra ngăn Cừu Thiên Hiệp, hầu che chở cho Ngũ Diện Yêu Hồ. Bằng giọng nói kinh khiếp lão quát to:

- Tiểu đầu quỷ ! Tôn sư của ngươi là ai, tại sao dạy ngươi truy địch vào bước đường cùng ?

Cừu Thiên Hiệp bị cản trở, chàng giận run lên, trợn mắt nhìn Bạch xà lang quân, hét như sấm:

- Yêu đạo ! Ngươi là phùng tà ma ngoại đạo mà nói được những lời chánh khí đó ư ? Hãy tránh ra, việc này chẳng liên quan đến ngươi, chớ can thiệp mà toi mạng !

- Hừ ! Tiểu tử chó cao giọng khoác lác !

Vừa dứt lời, Bạch xà lang quân huy động cây Linh xà bồng hóa ra muôn điểm hào quang, vung tóe ra như tuyết hoa rơi rụng, hướng vào Cừu Thiên Hiệp bức tới, hấn buộc miệng hét to:

- Nếu biết xét hãy giao lại thiết thư, anh hùng võ lâm đất Tây Bắc rất rộng lượng, quyết sẽ tha cho ngươi được sống còn, nếu ngươi cưỡng lời thì ...hừ...hừ ...

Nói đến đây dường như ý hấn không cần nói nữa. Cây linh xà bồng quay tròn như con bạch xà uốn khúc, giáng nhanh vào chín ngôi yếu huyệt trên người Cừu Thiên Hiệp.

Hấn đã thành danh về Xà bồng pháp, nổi tiếng nức giang hồ, lại thêm hấn tu tập suốt mười năm chuyên về môn này, thì nó chính là môn võ công tuyệt thế.

Cừu Thiên Hiệp không ngại tí nào, hai chân thông thả bước theo lối Lôi hành cửu chuyển như người đi trên sợi tơ, nhún mình nhảy lên cao bảy thước và nghiêng mình hạ xuống như cánh én lượn vườn xuân, giáng xuống đầu đối phương một chưởng mãnh liệt.

Bạch xà lang quân nhìn thấy đối phương nhanh như thỏ lẹ như cheo, biết rằng khó mà tấn công ngay được, vội thân ngay xà bồng giữ thế bỏ thân. Nhưng đã muộn, vì thân pháp của Cừu Thiên Hiệp quá nhanh, ngọn chưởng phong như chiếc búa lôi thần hạ xuống đầu Bạch xà lang quân với cái thế mạnh trầm khiếp.

Giữa lúc sự sống chết của hấn chỉ qua làn tơ kẻ tóc Cừu Thiên Hiệp lại chuyển thế công, thân hồi ngọn chưởng kinh thiên mà chỉ đáp nhẹ nhàng trước mặt hấn, cánh tay vươn của Cừu Thiên Hiệp vươn nhanh ra nắm ngón như lưới câu chộp vào giữa cây Linh xà bồng một cách bất thần và hét to:

- Buông ra !

Bạch xà lang quân thành danh, chỉ độc nhờ món binh khí này, nếu nhỡ ra bị đoạt thì anh hùng đất Tây Bắc còn coi hấn ra gì nữa, cho nên hấn chọn ngay con đường liều mạng, do đó hấn gầm lên một tiếng, sử dụng hết toàn lực giữ chặt và rống to:

- Chưa chắc !

Cừu Thiên Hiệp trong cơn giận dữ, cánh tay có trên nắm thành lực nắm chặt giữa gậy và quát lớn:

- Coi này - Ồi chao !

Bạch xà lang quân kêu lên đau đớn, hổ khẩu tay bị toét, máu đổ đầm dề, hấn không giữ nổi cây Linh xà nên bị gãy hai, thân hấn loạn choạng thối lui ra sau hàng trượng, và suýt ngã vào mình Ngũ Diện Yêu Hồ. Ngũ Diện Yêu Hồ lòng gian dạ độc, đã không nâng đỡ Bạch xà lang quân, mà mạnh tay đẩy vào lưng xô đến trước và mỉa mai nói:

- Thể diện của ngươi để đâu ? Hãy tiến mạnh lên !

Bạch xà lang quân thối lui, bị nài xô nhui tới trước.

Cừu Thiên Hiệp tay cầm cây bồng linh xà gãy, trở mũi nhọn về phía trước, chạy như gió đuổi theo Bạch xà lang quân.

Chỉ trong chớp mắt chàng đã đến nơi. Bạch xà lang quân bị đẩy ưỡn ngực nhào tới trước ngay tầm mũi Linh xà bồng trên tay Cừu Thiên Hiệp hấn chỉ kịp kêu lên:

- Trời ! Chết tôi !

Hắn chỉ kêu được mấy tiếng thê thảm, mũi Linh xà bỗng đã đâm thủng ngực hắn thâu đến sau lưng.

Cừu Thiên Hiệp không cố ý đả thương mà chính hắn bị Ngũ Diện Yêu Hồ xô vào đầu gươm mũi giáo, nên chàng giương đôi mắt to nhìn kinh ngạc.

Quần ma bao vây bốn phía đấu trường, tuy chúng thấy Bạch xà lang quân đã chết, song không nhận xét được tường tận, kẻ thủ phạm là ai, họ chỉ nhằm vào mục tiêu chính là Cừu Thiên Hiệp vì thế chúng đồng hét to:

- Tiểu quỷ ! Người quá độc tâm tàn bạo !

Việc đã đến là phải đến, vận kiếp sát đã mở màn, điều mà Cừu Thiên Hiệp dặn lòng cố tránh nhưng cũng không tránh khỏi, chàng cần rằng đâm mạnh ngọn Linh xà bỗng vào bụng Bạch xà lang quân Ngọn gió kinh khốc đưa tới cơn mưa máu, thân thể Bạch xà lang quân bị chàng nhấc bổng lên cao ném ra xa hàng trượng hướng vào mặt Ngũ Diện Yêu Hồ.

Ngũ Diện Yêu Hồ vô cùng ác độc, nòng để cao ngọn liên câu, đẩy mạnh thể xác Bạch xà lang quân ngã tới trước, đồng thời nòng cất giọng yêu tinh gào lên:

- Môi hở răng lạnh quý vị chớ để tên tiểu quỷ thoát thân ! Chẳng nên để nó nguyên vẹn hình hài !

Ngồi cạnh bên Bạch xà lang quân là Không Không môn phú giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh.

Ngô Trung Sanh nhìn thấy Bạch xà lang quân chết và nghe Ngũ Diện Yêu Hồ hò hét, hắn vội đứng phắt dậy gầm to như trâu rừng:

- Đập chết hòa thượng máu ngập cửa thiền, võ lâm đất Tây Bắc không tử nan một hành động nào, thể há dung cho thằng nhãi ranh kia sao !

Thực là lời nói độc ác của hai tên ma đạo.

Cừu Thiên Hiệp ném xong thân xác Bạch xà lang quân, trên tay chàng còn nửa khúc Ngân linh xà bỗng gãy, sẵn ý bỗng bột, cây bỗng gãy giờ lên cao thủ theo kiếm thế, chàng lay động chiêu thường thắng bát kiếm một chiêu kiếm đánh mau đánh mạnh, mà trước ngày đến Hạ Lạn Sơn chàng ưa sử dụng.

Bấy giờ, Huỳnh quan đạo sĩ Trại Đồn Dương, tay cầm thiết phát trần phát mạnh, giơ tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:

- Khoan động thủ !

Cừu Thiên Hiệp đang vũ lộng kiếm chiêu, bỗng nghe tiếng Trại Đồn Dương, chàng vội thu ngay thể kiếm quắc mắt hỏi to:

- Lão đạo người còn muốn hỏi gì nữa ?

Trại Đồn Dương dựng đôi mày rậm, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Ta hỏi người một câu. Vậy chứ quyền Bồ thiên tàn thiết hại khí thơ người cất giấu nơi nào ?

Cừu Thiên Hiệp chẳng do dự, đưa tay vỗ vào bụng nói:

- Ta cất trong bụng đây !

Trại Đồn Dương Mặt vàng tái nhợt, dịu giọng:

- Người còn quá trẻ, mang trong mình quyền tuyệt thế kỳ thơ đơn thân đi vào Tây Bắc với dụng ý gì ?

Cừu Thiên Hiệp cười ngất vừa sẵn giọng bảo:

- Ha ha ! Đường ai nấy đi, ý ai nấy nghĩ ! Thì có ai làm gì ta chứ ?

Trại Đồn Dương mở to đôi mắt, chiếu những tia rùng rợn nhìn trừng trừng Cừu Thiên Hiệp gất ồm lên:

- Người miệt thị hai đạo hắc, bạch ở Tây Bắc không người hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp thản nhiên bảo:

- Đây là ý người muốn nói ! Chứ ta không miệt thị ai cả.

Trại Đồn Dương tái mặt trông rất khó coi, Bằng giọng nói âm trầm quát lớn:

- Ta không ưa thái độ vờ vĩnh của ngươi, đừng ngụy biện !

Cừu Thiên Hiệp hào khí bốc lên nóng mặt, nặng giọng bảo:

- Hừ ! Nếu chẳng ưa chẳng phục, cứ giao thủ thử thì hiểu nhau ngay !

Trại Đồn Dương tay cầm phát trần run lên bần bật, bằng giọng nói kinh khiếp quát:

- Hay cho khẩu khí của ngươi, hãy thử tiếp sơn nhân một chiêu nào !

Lão đạo tại Tây Bắc là một nhân vật kiệt liệt nhứt đời, cây thiết phát trần hắc đã khổ luyện bốn mươi năm, chiêu thế vô cùng lợi hại, nội lực lại cực kỳ thâm hậu. Suốt vùng Tây Bắc ít có người nào dám ngang nhiên chạm phải hắc, vì họ sợ ngọn thiết cước phát trần !

Vừa nói dứt, hắc đưa ra một chiêu Vạn điểm mai hoa quét dưới, phát ngang thế mạnh như sóng gào gió thét.

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, tay cầm nửa cây Linh xà bổng, rùn mình xuống thấp như hổ phục, dịu giọng bảo:

- Lại càng hay !

Vừa nói xong, nửa khúc Linh xà bổng quay tròn như đạo ngân quang kiếm, chẳng tránh không lùi, chiêu số Thường thắng bát kiếm huy động mạnh, bổng ngấn và phát trần giao nhau hóa ra muôn điểm hàn tinh kêu reo reo lạnh người Quần ma vây quanh đấu tràng vừa sợ hãi vừa chú mục vào cuộc đấu, cất tiếng reo hò cổ vũ vang dậy.

Lần này hầu hết những tay võ lâm đất Tây Bắc chưa ai có can đảm chống lại ngọn Thiết phát trần vì họ cho đó là sợi xích sắt vô địch, hôm nay Trại Đồn Dương xuất thủ, họ định nhìn sự thắng lợi được chín phần mười.

Trại Đồn Dương nhìn thấy cây bổng gãy trên tay Cừu Thiên Hiệp, nên lấy làm mừng thầm bèn quát lớn:

- Tiểu bối, ngươi thật là con phù du không biết đường sanh tử !

Vừa nói, vừa lay động mạnh ngọn phát trần hàng ngàn sợi đuôi ngựa bay tua tủa, tựa hàng nghìn con rắn cuộn nhảy múa may, trông rất ghê rợn nhìn qua Cừu Thiên Hiệp thấy cây linh xà bổng gãy vù lộng như gió cuốn ba đào, nào là quyết, căng, xào, chuẩn bốn chữ tuyệt kiếm đầy đủ Xung quanh quần hùng nhìn thấy không ngớt vỗ tay reo hò tán thưởng:

- Hay tuyệt !

Một tiếng roach nổi lên nhẹ nhẹ.

Cừu Thiên Hiệp cao hứng gọi thật to:

Mạnh bà tử có gương mặt nhăn nheo rất dễ khiếp, bấy giờ lại cau lên rất khó coi, đôi chân mày trắng bệch như vệt bông chớp chớp liên hồi, bằng giọng nói trưởng thượng mụ thét lên như quỷ hú:

- Đừng để tên nhóc con này khinh thị đất Tây Bắc chúng ta hết người hào kiệt.

Nói xong, bàn tay gầy guộc cử cao cây Cừu đầu trượng, rùn mình nhảy ngang qua chiếc trống đá. Mụ cười lách cách và đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp như dò xét.

- Bùng !

Cừu đầu trượng giáng mạnh xuống đất, lún sâu cả thước.

Cửu Thiên Hiệp biết rõ ý của Mạnh bà tử, mục muốn phô trương thanh thế, đập bụy kinh hồn để họa chăng, vì nghĩ thế nên Cửu Thiên Hiệp mỉm cười, mắt không rời cây Cửu đầu trượng, mà tay thì lăm lăm nửa khúc gãy Linh xà bỗng thuận tay chỉ vào mặt mục nói to:

- Lão bà ! Tuổi trời chồng chất, chắc cũng thừa hiểu trẻ con học ban trung, tiểu thường đòi khảo hạch. Trung nguyên và lại chốn giang hồ hỗn độn, họ không mến tiếc một mảy lông thì sợ gì tuổi cao tác lớn !

Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử bị lời chỉ trích của Cửu Thiên Hiệp quá nặng nề, bà ta vốn người bông bột, tánh nóng như thiêu, nên cả giận quát âm lên:

- Hay thật, hay cho tiểu tử ! Lão thái bà sống gần trăm tuổi, đây là lần thứ nhứt người dám lớn mặt giáo huấn ta !

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy bà nổi giận hầm hầm bèn mỉm cười nói tiếp:

- Lão bà nên nghĩ lại ! Tôi nói những lời hay ý đẹp không phải ư ? Bay nhảy là dành cho hậu bối, tuổi cao nên yên nghĩ là hơn !

Mạnh bà tử giận run lên, mái tóc trắng phau bay phát phới, chân mày bạc phần động từng cơn. Mục động mạnh gãy đầu Cửu vừa quát lên như sấm nổ:

- Người khí tử ta phải chăng ?

Vừa nói dứt, Cửu đầu trượng giơ lên cao, song chẳng tấn công Cửu Thiên Hiệp, mà giáng mạnh xuống phiến đá bàng trước mặt mục.

Bùng ! Sức gãy tựa sét lôi công, khối đá bàng to cả ôm bị gãy đầu Cửu đập nát biến từng khối nhỏ li ti bay lên ngợp đất dậy trời.

Chính Mạnh bà tử đã dùng môn Ngoại công là một môn đại lực tốt trần, dù cho những tay nội công thâm hậu đến đâu cũng phải lắc đầu ái ngại.

Cửu Thiên Hiệp thần nhiên chẳng giận, mà phá lên cười to, tiếng cười hào sảng làm chấn động cả không gian, làm tái mặt bọn quần ma tại tràng viện. Tiếng cười dứt, chàng đưa mắt nhìn Mạnh bà tử dụ giọng:

- Thật là một luồng Man lực, tiếc thay quyền thiết thư lại không ghi chú môn luyện pháp Ngưu kinh này !

Mạnh bà tử nghe qua như gào nước sôi tạt vào mặt, bà kêu rống lên mấy tiếng như cộp điên, vung gãy đầu cửu giáng vào đầu Cửu Thiên Hiệp hét:

- Mục sẽ giết ngươi !

Cửu Thiên Hiệp không có ý khinh địch, đặc thế được một chiêu, chàng đã hiểu đại cương về nội lực của Mạnh bà tử cũng như Trại Đồn Dương chẳng hơn gì bao nhiêu, hơn thế tâm trí chàng an như bàn thạch không chút gì lo ngại bối rối.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy Cửu đầu trượng hạ nhanh xuống đầu, chàng đứng yên như cột đá, chẳng tránh không lùi công chuyển vào tay tả, lực phổ vào cây bỗng gãy tay hữu lấy nhu chế cương dùng thuật thiên điều thủ pháp để chống đỡ những đôi mắt vẫn nhìn vào chiêu thế, vừa đoán biết chiêu chuẩn đích mà cửu đầu trượng sắp điểm, bèn cao giọng nói to:

- Nếu đỡ không nổi tôi quyết chẳng giữ thiết thư !

Vừa dứt lời bỗng một tiếng “Băng” vang lên dữ dội. Cửu đầu trượng giáng mạnh vào cây bỗng gãy. Mạnh bà tử cảm thấy tê chồn cả hai tay, hồ khẩu buốt như dao cắt, miễn cưỡng thu hồi Cửu trượng về, toàn thân bà ta rung động loạn choạng lùi ra sau hai trượng, thần sắc biến đổi dị thường.

Lấy theo nội lực võ công mà luận, thì Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử tuy không sánh được chiêu Thường thắng bát kiếm là môn tuyệt học vô địch, nhưng không đến nỗi chỉ một chiêu đầu đã thảm hại một cách đau đớn thế này.

Nhưng ta cũng nên biết qua về võ thuật đôi chút:

Phàm tên võ sĩ hay một kiếm khách đang giao đấu đều tối kỵ là giận dữ, cơn giận sẽ làm cho khí tháo, tâm phù, mà lạc bại.

Mạnh lão bà đã sơ suất ở điểm này, là chưa chịu vận công tu lực trước, mà nổi cơn giận dữ lên làm cho khí huyết tản mát, lại dùng thêm sức ngoại công “Cứng” thì làm sao địch nổi nội công “Mềm”.

Về phần Cừu Thiên Hiệp tuy có cẩn trọng đôi chút, song người khi nội lực chàng đều vận vào đơn đao, lại dùng thuật nhu công lấy sức của Mạnh bà tử làm thế tấn của mình, thiết tưởng kẻ tỉnh người loạn, thì ai hơn ai đủ rõ ?

Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử thâm hồi cứu trường lui ra sau, trông tương tự như con beo điên, mụ rống to lên:

- Tiểu tử ! Người là kẻ tà ma ngoại đạo !

Cừu Thiên Hiệp nhướn miệng cười lắc đầu:

- Không phải vậy đâu ? Toàn ở trong quyển Thiết thư tuyệt học đấy !

Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử, cơn giận lại xung lên cổ nghẹn ngào không nói được nửa lời.

Ngũ Diện Yêu Hồ bỗng lên tiếng:

- Ta không tin một đứa bé miệng còn hôi sữa như ngươi đã thu thập được Thiết thư tuyệt học Mạnh bà tử nghe Ngũ Diện Yêu Hồ nói khoác lát, bèn đưa gậy đầu cứu chỉ vào người nàng nói to:

- Thật đấy ! Ta sợ ngươi không địch nổi nó !

Ngũ Diện Yêu Hồ sừng sùng đỏ mặt, có miệng mà chẳng nói ra lời, cặp mắt hồ ly long nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng tia nhìn căm hờn giận dữ.

Riêng Cừu Thiên Hiệp lại không muốn giao đấu với Mạnh bà tử, thế bỗng hạ trầm, không giở thế công nữa, bằng giọng nói êm nhẹ:

- Như thế tạm đủ lắm rồi ! Gậy thù kết hận có ích chi !

Mạnh bà tử tuy đã kiệt lực song gượng chống chế để bảo tồn sanh mạng khi thấy Cừu Thiên Hiệp rút đoản bồng về không tấn công nữa. Cứu đầu trượng cũng hồi thế đứng im, trông mụ chẳng khác nào vị thần Đà la nhìn trời tuyệt vọng thảm khổ vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp thắng thế đối với Mạnh bà tử, chàng lại nhún mình nhảy đến trước mặt Ngũ Diện Yêu Hồ vừa hét to lên:

- Hồ tinh ! Ngoài yêu công tà pháp của mi ra ngươi còn nghề nghiệp gì đưa ra xem thử ?

Ngũ Diện Yêu Hồ nghe qua mặt trắng nhợt nhạt, chỉ một khắc sau, mặt nàng trở nên hồng thắm, đôi mắt chuyển long lanh phát ra những tia hồ mị, như cười không ra tiếng, bằng giọng nói lạnh lẽo âm ma:

- Ôi ! Người bảo gì thế ác sài lang ?

Cừu Thiên Hiệp đã ngán sợ thuật mị nhân câu hồn nên tâm thần định tĩnh, công lực quy nguyên, bằng giọng nói đầy hào khí bảo to:

- Này yêu hồ ! Người không sử dụng được Mi nhân câu hồn thuật, thì sẽ bị lộ đuôi chồn tức khắc !

Ngũ Diện Yêu Hồ nhìn thấy đôi mắt Cừu Thiên Hiệp đầy ánh lửa, lại nghe tiếng nói hùng hậu, thì biết công lực đối phương sung mãn câu hồn thuật bị phá vỡ tức khắc, nàng tái mặt run lên, song gượng hét lạnh lãnh:

- Cừu tiểu tử ! Người dám to gan nhục mạ tiền cô !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua bật cười to, và thấy Yêu Hồ tái mặt, chàng quát lên một tiếng khùng khiếp:

- Hừ ! Nhục mạ chưa đủ đâu, ta còn muốn lột da hồ ly may áo da nữa kìa !

Ngũ Diện Yêu Hồ nghe qua như dầu sôi cháy mặt, hét lên âm ỉ:

- Hay lắm ! Bỏn cô sẽ tiếp ngươi.

Vừa nói nàng giương đôi mắt láo liên nhìn về phiến đá Thái hồ chỗ thầy trò Hầu tiên Hích Lượng ẩn núp, kêu to lên:

- Lão Hầu tử, thúc diệt ngươi mau lại đây, thiết thư đã đến tay chúng ta cùng cộng hưởng vinh hoa !

Thực là loài hồ tinh quái, dùng nhiều tay chống một để tranh phần thắng lợi.

Quả nhiên lời nói của Yêu hồ có một ma lực kỳ quái, khi nàng vừa nói dứt, trong lùm cây sau phiến đá Thái hồ bay vọt ra hai bóng người Trâu sơn tiên viên Hích Lượng với người sư diệt là Ma diện nhơn, kẻ thủ cây phiêu thảo, người cầm bổng ngân nha họ đi song song, đến bên cạnh Ngũ Diện Yêu Hồ đứng, trên vẻ mặt cả hai biến đổi mãnh liệt.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế, chàng cười hăng hắc, tay nắm chặt nửa khúc Linh xà bổng chỉ vào mặt cả ba nạt to:

- Yêu hồ ! Ngươi lấy ba người liên thủ chống ta ư ? Hay lắm ta sẽ bẻ gãy từng tay một !

Ngũ Diện Yêu Hồ quay sang trấn an Hích Lượng trầm giọng bảo:

- Có phước cùng hưởng, gặp nạn cùng chia ! Muốn lấy củi phải đốn cây, muốn có thiết thư phải diệt tên tiểu quỷ !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, phá lên cười ha hả bằng giọng nói trầm khiếp bảo:

- Đúng đấy ! Phải cảm cho được tên tiểu quỷ mới mong chiếm được thiết thư.

Này chồn tinh khỉ đòi mau động chiêu !

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng thét lên một tiếng hú lợi hại của loài quỷ hầu, ba người rùng mình thủ thế tay vận chuyển lực toan tấn công.

Bổng có tiếng quát:

- Dừng tay, nhơn vật Tây Bắc ta đã nghe qua, đừng kéo bè đảng xuống ca ra múa nhện, nên nhường lại cho ta người Đông Bắc hiển vài đường chiêu số cho các ngươi xem !

Tiếng nói như sấm rền, từ từ vang lên nghe âm âm ong ong, như biển gào, gió núi, ngân dài khiến mọi người tái mặt chết tai.

23. Đoạt Thê Cừu Sâu Tựa Biển

Ngồi dưới gốc Ba tiêu thọ, lão nhân mắt bạc vừa cất tiếng quát to, đoạn từ từ đứng lên bước ra trang viện.

- Bung ! Bung !

Mỗi bước đi của lão nhân, vang lên những tiếng bung bung cực lớn.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy lấy làm khâm phục, vì thâm hiểu khách lạ có môn đặc thù công lực, chỉ vì mỗi bước chân đều lún xuống đất đến năm tấc sâu, ngập gần đầu gối, như chân lội dưới bùn hay đi trên băng tuyết vậy, tuy nền đất không cứng như đá, song nó là đường đi đã chai, thì cũng khó mà dẫm lún, công lực như lão nhân này thực là ít có.

Tất cả quần ma đứng vây quanh tường, chúng giương mắt nhìn trân tráo, đượm đầy vẻ sợ hãi đến tột cùng.

Lão nhân mắt bạc, chẳng thềm ngó nghiêng chỉ hướng thẳng về phía trước, tay tả chỉ vào nhóm Ngũ Diện Yêu Hồ, cười hề hề và lạnh giọng:

- Ý mạnh hiệp yếu, nhơn vật Tây Bắc hành động như thế ư ? Tại Đông Bắc chúng tôi không bao giờ làm một việc như thế ! Vả lại ta không rõ quy luật ở đây ra sao ?

Ngũ Diện Yêu Hồ nín lặng không nói được nửa lời. Ma diện nhơn cả giận run lên, tay hữu giơ cao ngọn Ngân nha bổng vừa quát lớn:

- Ngươi nói thế với dụng ý gì ?

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng đưa tay chặn lời tên sư diệt vừa dịu giọng bảo:

- Nếu gã muốn thế, chúng ta ngồi ngoài vòng xem cho mãn nhãn, chẳng lợi hơn sao ?

Nói xong, hần nháy mắt nhìn Ma diện nhơn ra hiệu.

Cừu Thiên Hiệp diềm đàm bảo:

- Lão hầu ! Hích Lượng người tính xua hổ rượt lang, làm ngư ông thủ lợi hay sao ?

Lão nhơn mắt trắng nghe qua âm thầm cười lên một tiếng và bảo:

- Phải đấy ! Hần si tâm mộng tưởng, trông mong chúng ta hai người chỉ còn một.

Nói đến đây, bỗng nhiên lão đổi giọng quay nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Cừu Thiên Hiệp ! Quyển Bò thiên tàn thiết hạo khí thơ người cất giữ nó thật à !

Cừu Thiên Hiệp thấy tướng mạo của lão dữ chết dở sống, lại thêm khí sắc lơ mờ, nên chẳng lấy gì làm trọng, bèn nhanh miệng đáp:

- Nói dối để làm gì ? Hiện nay, tại hạ là chủ nhơn quyển thiết thơ đấy !

Lão nhơn mắt trắng thản nhiên nói khê:

- Uống thật !

Vừa nói dứt, chỉ nghe một tiếng soạt, đột nhiên lão rút trong tay áo ra món binh khí rất kỳ quái, quay mạnh mấy vòng, phát ra tiếng kêu ong ong tựa ra ánh sáng lạnh người.

Quần Ma bao quanh tràng, vụt đứng phất dậy, tất cả kêu lên thất thanh:

- A, Phi giao thất !

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng mặt mày xám xịt bất giác thối lui mấy bước, khê kêu lên:

- Cồ mục Phi giao Đơn Như Hắc !

Lão nhơn mắt trắng đột nhiên đổi hần thái độ, lão quay sang Cừu Thiên Hiệp lặng giọng bảo khê:

- Xin người nán chờ ta ít phút, để ta giải quyết một chuyện riêng trước đã !

Vừa nói dứt, đột nhiên lão không còn ngờ nghệch nữa mà nhanh nhẹn vô cùng, chỉ cái rún mình nhẹ đã đến ngay trước mặt Trâu sơn tiên viên Hích Lượng, ngọn Phi giao bay vùn vụt tỏa ra muôn đạo kim quang chói mắt, lão trầm giọng:

- Hích Lượng ! Món nợ người thiếu ta trên hai mươi năm về trước, cái hận đoạt vợ này muôn thuở khó quên !

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng cả cười lơ đi, bằng giọng nói nặng trĩu hết lên:

- Đơn Như Hắc, người diên vừa chứ ! Làm gì có cái hận đoạt vợ, cướp chồng !

Cồ mục Phi giao Đơn Như Hắc dựng ngược đôi mày, nghiêng răng trèo treo vừa rống to lên:

- Hích Lượng ! Hai mươi năm về trước, người bị Thần châu nhứt kiếm Cừu Vô Kỵ rượt đuổi trời chết, người bao đầu chạy vào Trường bạch sơn, ta nghĩ tình là chung một giới Hắc đạo, nên chứa chấp bảo vệ cho người. Ta có ngờ đâu, người giở mồi bắt lương, nuốt trộm của ta củ Vạn niên sâm mẫu Trâu sơn tiên viên Hích Lượng mặt như đỏ chàm, cổ gượng gạo đỡ lời:

- Việc này thì có ! Chỉ vì Cồ mục Phi giao Đơn Như Hắc quát lên ầm ĩ bằng giọng gắt gao nói như diềm chúa hời cung:

- Người trộm nuốt củ Sâm mẫu vạn niên vì trị thương, ta vui lòng tha thứ ! Không ngờ khi lành mạnh lại quyến dụ vợ ta, làm cho gia đình ta ly tán. Rồi người cao bay xa chạy, khiến ta đã đi khắp núi cao rừng thâm, tìm khắp dãy đất Đại Giang Nam, Bắc vẫn không thấy mặt người, những tưởng đã sẽ mang mối hận này xuống tuyền đài.

Không ngờ còn có ngày nay..Hạ..ha !

Lão cười lên như khóc than ai oán, âm điệu lạnh tựa Ma diện khóc mồ.

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng rút nhanh cây Phi thảo múa vùn vụt, vừa quát lớn để chữa thẹn:

- Người bịa chuyện nói ngoa, để vu khống cho ta !

Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc, gầm lên như quỷ dạ tràng:

- Câm miệng khỉ người lại ! Lưỡi trời lồng lộng, tuy thưa mà chẳng lọt mấy lông !

Mau quỳ xuống nhận tội !

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng cười trấn tĩnh, nói:

- Kẻ điên trông quốc tướng gà, đừng nên ngậm máu phun người !

Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc vùng mạnh Phi giao kêu “ào ào” vừa kêu rống lên kinh khiếp:

- Gả họ Hích ! Người mê hoặc nữ nhơn bằng phương pháp Dâm hầu công, người ti tiện như mi mà sống làm gì cho chặt đất ?

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng mặt mày xanh mét xấu hổ biến thành căm thù, hấn cao giọng nói:

- Trước mắt chuyện đại sự là quyền Thiết thư, người dám to gan nhúng tay vào, và nhục mạ đất Tây Bắc không người. Nào, hãy ném qua Phi thảo của ta !

Chiêu thể đã vùng ra trước, lời nói mới nói sau, lời chưa dứt, thể thảo đã bay vùn vụt ...

Hích Lượng năm xưa là một người trong nhóm Tam hiệp cửu, công phu tự nhiên chẳng thấp kém, ngọn thảo lồng lộn giữa không gian tỏa ra hơi gió dị thường, giáng mạnh xuống vai Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc, thể mạnh như nhiều quả núi băng.

Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc, ngang dọc tung hoành khắp đất Đông Bắc, các tay giang hồ đều nể mặt, giới Hắc đạo tôn là Minh Chúa, hanh chiếm trụ và ngự trị suốt dãy Trường bạch sơn trên năm mươi năm dư, công lực siêu thế tốt đời trong một thuở.

Đơn Như Hắc huy động ngọn Phi giao lả lướt, động một tiếng nhẹ, đánh bật mũi phi thảo qua một bên, lão xòe năm ngón tay như vuốt cộp nhanh hơn chớp xẹt ngang trời, đánh vụt vào mặt Trâu sơn tiên hầu Hích Lượng, thể mạnh tuyệt luân muôn vàn hung hiểm.

Ma diện nhơn đứng bên ngoài, trông thấy thể cả kinh, bóng nha bổng cất nhanh lên cao, hấn nhắm ngang lưng Đơn Như Hắc giáng xuống một đòn chí tử, không tài nào né tránh kịp Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy, cau mày khó chịu về việc đánh lén, vả lại Đơn Như Hắc là một người quân mẫn, không khác người dui bao nhiêu bất giác chàng buộc miệng gọi to:

- Đồ phường ám toán ! Huyết hải đại huyết !

Giữa lúc tánh mạng chỉ cách lần tơ kẻ tóc thì ngay lúc đó Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc vẫn bình tĩnh không thấy đổi chiêu thể tay tả cong lại như vuốt hổ, duy có chân hữu đột nhiên đá téo lên, sức mạnh khôn tả.

- Bang !

- Ôi chao !

Ma diện nhơn bị cái đá téo như trời giáng bèn kêu lên một tiếng thất thanh, thân mình bị nhấc bổng lên không trung quay tít như múa phụng hoàng, khi hạ xuống đầu chúi xuống dưới đập vào khối đá nát nghiêng như tương máu, giấy đành dạt như cá bị đập đầu chỉ chớp mắt hồn đã lìa khỏi xác.

Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc dùng chân đá, còn tay tả chộp giật được cây ngân nha bổng của Ma diện nhơn, bấy giờ lửa giận chưa hết, tay tả cầm lang nha bổng, tay hữu nắm ngọn phi giao, cả hai tay cử động một lượt, dùng toàn lực đánh vào người Trâu sơn tiên viên Hích Lượng thể mạnh như vạn mã chạy đua, kinh người đến tột độ.

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng xám mặt chực rú lên một tiếng khùng khiếp, song nhìn thấy cục diện quá nguy kịch, vội cử Phi thảo lão giữ chặt tay bồng tay giáo, lướt mạnh vào muôn ánh sáng thảo, khí thế hung mãnh và nhanh nhẹn vô cùng.

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng chán nản rã rời trước mắt hần là chiếc vòng Diêm chúa không còn cách nào thoát khỏi cái chết dưới tay Đơn Như Hắc.

Đột nhiên một bóng người bay tới như gió lốc, hiện thân ra là Ngũ Diện Yêu Hồ.

Ngũ Diện Yêu Hồ hét lên lạnh lạnh:

- Hay cho lão mù ! Người chớ bức người thái quá !

Vừa nói dứt, nàng đã hạ xuống trước mặt Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc, trong tay nàng cầm một cái khăn gói nhỏ màu đen, thuận tay giữ mạnh chiếc khăn tuồng ra vô số phần hồng, theo làn gió bốc bay tứ phía.

Cổ mục phi giao kêu lên một tiếng Ối, ném nhanh cây Lang nha bồng xuống cỏ, vội lấy mảnh Phi giao che trước mặt, và té ngồi xuống đất, chơi với !

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng há bỏ cơ hội ngàn năm một thuở hay sao, nhanh như chớp, hai cánh Phi thảo múa vút lên, và giáng xuống đầu Đơn Như Hắc.

- Ối !

Đơn Như Hắc kêu lên đau đớn, vì hai cây Phi thảo có gắn mười lưỡi câu đồng Hích Lượng giáng vào mái tóc bạc phơ của Cổ mục Phi giao Đơn Như Hắc, thủng mười lỗ, máu bắn ra như suối chảy ướt mặt Đơn Như Hắc. Những hành động chuyển tiếp nói thì lâu, chứ những động tác nhanh hơn chớp mắt, khiến mọi người còn thấy không kịp hưởng gì xuất thủ cứu người.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy bọn chúng thật không còn đạo nghĩa, không có một chút tư cách của con nhà hành hiệp trượng nghĩa, khiến chàng buộc miệng quát to:

- Lũ súc sinh ! Bọn chúng người đã táng tận lương tâm rồi sao ?

Ngũ Diện Yêu Hồ chớp nhanh đôi mắt ngọc, bằng giọng nói âm ma rần rít bảo Cừu Thiên Hiệp:

- Hay lắm, người biết rồi đấy chứ ! Bỏ tiên cô đối với người, có nữ nhẫn tâm như thế đâu, vì sao người hiểu chứ. Hiện tại bỏ tiên cô coi lòng đã tan nát vì ai mỗi một người là Cừu Thiên Hiệp !

Cừu Thiên Hiệp giận run bắn người, hét to:

- Yêu Hồ ! Mặt mi xinh mà dạ mi lang sói ! Mi là kẻ ti tiện nhứt đời này !

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng lúc bấy giờ tựa hồ như nắm chắc phần thắng, vội thâu thế thảo, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp cười hềnh hếch bảo:

- Đêm nay người không hiến Thiết thư, thì người hãy nhìn Cổ mục phi giao Đơn Như Hắc mà suy nghiệm !

Hần nói bằng những lời đương đương đắc ý tự phụ kiêu căng.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng phẫn hận, chàng hận không xé xác được một hầu một hồ, cho đỡ uất giận, nhưng chàng phải suy nghĩ kỹ cố dằn lửa giận, tay chẳng xuất chiêu, chỉ trầm giọng hỏi:

- Hích Lượng ! Ta cần hỏi người một câu thôi ! Nếu người nói rõ ta sẽ tha chết cho người và còn báo đáp đôi phần nữa là khác.

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng nghe qua, nửa tin nửa ngờ bèn hỏi lại:

- Hừ ! Người muốn hỏi gì ?

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:

- Có phải người là một vị trong nhóm Tam nghĩa cửu hiệp hay chăng ?

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng ngược mặt lên trời cười dài, bằng giọng nói trầm buồn bảo:

- Để làm gì ? Chỉ hư thanh thế mà thôi ! Ai ai cũng rõ cả !

Cừu Thiên Hiệp ra dáng hài lòng, bèn hỏi tiếp:

- Để làm gì ? Vậy người có nhận biết mặt Thần Châu nhứt kiếm và Kinh thiên Ngọc trụ hai vị đại hiệp đó hay không ?

- Cừu Trâu sơn tiên viên Hích Lượng chỉ nói ra được một tiếng Cừu đột nhiên nín bật, mà gương đôi mắt tròn như quả táo nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp, sắc diện tỏ ra kinh ngạc vô hồi.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy cử chỉ của lão Hầu chàng đoán thăm lão đã nhận thấy mình hao hao giống một trong hai người chàng nhứt định truy nguyên cái thân thể mơ hồ này ! Nhân đó Cừu Thiên Hiệp dụ giọng hỏi:

- Lúc này Cổ mục Phi giao Đơn Như Hắc có nói:

Người bị Thần Châu nhứt kiếm đánh đuổi, việc này cũng là cái nghiệp tiền nhân hậu quả, người có thể kể đại cương cho ta nghe được chăng ?

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng chớp nhanh đôi mắt nhỏ tí hí, đột nhiên vui vẻ gật đầu nói:

- Có thể ! Có thể kể được !

Cừu Thiên Hiệp hài lòng, bảo:

- Xin mời ngài kể ra xem ?

Trâu sơn Hích Lượng cả cười hỏi:

- Người đền đáp lại ta bằng gì ?

Cừu Thiên Hiệp cả cười thản nhiên nói:

- Do người yêu cầu ?

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng nghe qua như chim lồng sổ cánh mừng rỡ vô hồi, ngập ngừng hỏi:

- Ta yêu cầu ! Do ta yêu cầu ?

Cừu Thiên Hiệp không do dự tiếp lời:

- Ủ !

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng nghiêm sắc mặt nói:

- Ta chỉ cần quyển Thiết thư trong bọc !

Cừu Thiên Hiệp cau mày tỏ vẻ khó chịu, từ tốn bảo:

- Việc này Ngũ Diện Yêu Hồ đứng bên nghe rõ, vội nhún mình tới trước nhìn Cừu Thiên Hiệp xen lời:

- Đúng đấy ! Đây là sự giao dịch một cách công bình, hẳn đòi như thế là đúng !

Cừu Thiên Hiệp thấy Yêu Hồ xuất hiện bèn mỉm cười, trầm giọng bảo:

- Nhưng giá tiền nó quá cao, sợ người chê đắt đấy chứ !

Vừa nói chuyện, chàng đã ngằm vận chơn khí, trên mặt thần sắc chẳng đổi, đôi chân xê dịch tới trước, muốn giở thế công.

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng nhanh mắt, quay mạnh cây phi trảo vừa hét to:

- Dừng lại ! Người bước thêm nửa bước nữa thì ta quyết chẳng - Ồi chao ! Ồi chao !

Lôi hành cửu chuyển là một môn học đầu tiên ghi trong quyển thiết thư ánh sáng tỏa như lôi oanh chớp lóe như đá lửa, Cừu Thiên Hiệp ẩn mình trong ánh sáng huyền diệu, chàng vươn tay hĩa ra chộp mạnh vào vai phải và nắm chặt cánh tay gầy guộc của Trâu sơn tiên viên Hích Lượng, vừa bóp mạnh.

- Ồi chao ! Ồi chao !

Hích Lượng kêu lên đau đớn, mũi phi trào buồng rơi xuống đất, mặt mày tái nhợt nhợt như khi già bị cúm trông rất thảm hại.

Cừu Thiên Hiệp ra tay trong lúc xuất kỳ bất ý, Hích Lượng không tài nào phòng bị kịp, chàng vừa xiết mạnh tay vừa cười to bảo:

- Rượu mời chẳng muốn, uống rượu phạt ! Này Hích Lượng ngươi hãy nói mau !

Ngũ Diện Yêu Hồ nhăn mặt, vừa trầm giọng kêu lớn:

- Tiểu tử, ngươi nói luôn mồm câu chánh phái, nhưng kết cuộc ngươi cũng hành động đốn hèn !

Vừa dứt lời, đôi mắt của hồ yêu chớp liên hồi, đôi bờ vai khê động như muốn giở hết thế công.

Cừu Thiên Hiệp biết cô ả đang vận công và ngằm xuất thủ nên mạnh tay bóp chặt cổ tay lão hầu vừa thét to:

- Yêu Hồ ! Nếu ngươi nhích động, ta sẽ bẻ cổ con khỉ sọm này tức khắc !

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng quá đau đớn kêu to:

- Ối chao ! Tiểu hiệp, ta chẳng yêu cầu Ngũ Diện Yêu Hồ sát khí hiện đầy mặt vừa rên rĩ nói to:

- Lão Hầu nhi ! Ngươi hãy gắng chịu đau đớn, để ta chế phục nó trước đã !

Vừa nói dứt, thì cái túi hắc la phách được Ngũ Diện Yêu Hồ giữ thật mạnh, một trận phấn hồn bay tua tua như vàng khối sớm, xông lên mù mịt cả trang viện.

Cừu Thiên Hiệp ngửi qua không có mùi vị gì, chỉ nghe mặt mày xây xẩm, khí huyết trào lộng cả một bầu trời vụt tối sầm như mực, cơ thể bải hoải rụng rời, không còn tí sức lực nào Ngũ Diện Yêu Hồ cất tiếng gọi nhanh:

- Lão Hầu nhi ! Hãy tránh ra mau !

Nhưng không còn kịp nữa, Cừu Thiên Hiệp tay run, chân loạn, lão đảo ngã quỵ xuống đất.

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng chưa gỡ tay ra kịp đã nghe choáng váng mặt mày, toàn thân loạn choạng té ngã tiếp theo !

Ngũ Diện Yêu Hồ phá lên cười ha hả, tay cầm cái khăn Hắc la giơ lên cao, hoan hỉ vô cùng, bèn nói to như cuồng say, đắc thắng:

- Hay lắm, còn ai bắt phục nữa hiện ra đây ... nếu không bốn tiên cô sẽ là chủ nhân quyền Bỏ thiên tàn thiết hạ khí thơ !

Vừa nói dứt, nàng bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, toan cúi xuống lục soát tìm quyển Thiết thư Ngay lúc đó, hai bóng người chao động hiện ra nhanh như tên bay điện xẹt, từ xa lướt tới, một nam, một nữ, nam đi trước nữ đi sau, người chưa đến nơi, mà tiếng nói đã vang lên một cách khẩn cấp:

- Chậm lại ! Có ta là Tuyệt tình kiếm đến đây, hầu tiếp ngươi vài thế võ !

Cô gái đi phía sau cũng thét lên lạnh lạnh:

- Yêu Hồ ! Mi có dám tiếp nhận không ?

Tuyệt tình kiếm khách vừa hạ chân xuống đất, đã tung mình nhảy phắt đến trước.

- Roeng !

Tiếng kim khí ngân to, gươm ba thước rời khỏi vỏ, Tuyệt tình kiếm khách, tay phải đưa ra chiêu thế, tay trái án phía trước, che chở cho Cừu Thiên Hiệp đang ngã sòng sượt trên đất, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn, diệu ảo lạ thường.

Ngũ Diện Yêu Hồ vội rút tay vào, vì trước mắt khí lạnh bức người, không dám đẩy chiêu vung chưởng mắt thấy Tuyệt tình kiếm quá hung hãn bất giác cau đôi mày liễu nói to:

- Ngươi hãy thay ta canh chừng bữa bổi, đừng để lọt vào tay hai người kia nhé !

Vừa nói dứt, chiếc Hắc la phách của nàng đã vung phát mạnh trước mặt Tuyết tình kiếm mấy lượt.

Tuyết tình kiếm không rõ nàng dùng chiếc phách Hắc la sử dụng bửu pháp gì, nên lay động mạnh ba thước kiếm, đánh mạnh về phía trước.

- Toách, phạt !

Ngũ Diện Yêu Hồ tay cầm Hắc la phách ve vẩy trước mặt, đột nhiên mũi kiếm tuyết tình bay vút đến cắt tiện nửa chiếc phách rơi ngay xuống đất, nàng không tỏ vẻ lo sợ tí nào, mà chỉ mỉm cười, nửa chiếc phách còn lại hất bổng lên cao, toát ra một mùi hương kỳ diệu tiếp theo đẩy vô số phấn hồng bay cuộn cuộn tỏa ra như cụm mây màu.

Tuyết tình kiếm ngửi nhầm phấn độc ho sặc sụa, lưỡi gươm ba thước suýt rời khỏi tay, toàn thân hấn lão đảo chực ngã.

Ngay lúc đó, người thứ hai cùng đi với Tuyết tình kiếm là một cô gái đẹp tuyệt trần.

Cô nàng vận bộ xiêm màu Thủy lục, xanh nhợt như lá sen non, thân mình từ trên không đáp xuống nhanh như điện, nàng vươn một ngón tay nhắm ngay Ngọc chấm đại huyệt của Tuyết tình kiếm điểm mạnh.

Bấy giờ Tuyết tình kiếm bị hít nhầm độc tủy của Ngũ Diện Yêu Hồ, toàn thân cứng đờ ra không còn tí lực nào né tránh kịp nữa. Cô gái một tay điểm vào huyệt đạo, một vươn ra, đẩy nhanh một chưởng, mau như chớp xẹt đánh xuống. Lúc đó, Tuyết tình kiếm cảm biết có người đánh mình, song nội lực suy nhược chỉ kịp kêu lên ú ớ:

- Mạng ta chắc hết kể rồi !

Cùng lúc đó, Cửu Thiên Hiệp tuy bị trúng độc tủy, song thần trí còn minh mẫn nhận rõ được mọi việc xảy ra, bèn cố gắng gọi to:

- Bích cô nương ! Không nên làm thế ! Hãy dừng tay mau !

Chính như lời Cửu Thiên Hiệp vừa nói. Cô gái vừa đến là người bạn của chàng, có một kỳ danh là Hoa khôi lệnh chủ Độc mao đơn. Bích Lệ Hồng.

Nàng đang giở thế đã kích Tuyết tình kiếm bỗng nghe tiếng gọi của Cửu Thiên Hiệp vội vã tháo hồi thế công, rún mình nhảy tung sang bên tả hai trượng nàng giương đôi mắt phượng đảo nhanh nhìn thấy Cửu Thiên Hiệp đang ngồi dưới đất, bèn gọi lên thất thanh:

- Cửu người thế nào ?

Cửu Thiên Hiệp quá cảm xúc nghẹn ngào kêu khê lên:

- Ta đã trúng phải Thất độc mê dược của Yêu Hồ !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nghe thế biến sắc mặt phấn má hồng, khí giận bốc lên ngàn ngạt tả chưởng giờ cao, chỉ vào mặt Ngũ Diện Yêu Hồ thét to:

- Mau đưa thuốc giải độc cho ta !

Ngũ Diện Yêu Hồ không nhận biết mặt nàng, chỉ thấy nàng có những cử chỉ thân thiết với Cửu Thiên Hiệp tựa hồ như tình nhân, bất giác lòng hồ nổi cơn buồn chua chát, rần giọng hỏi:

- Con ngạnh đầu ! Người đồng bọn với hấn à ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng mắt phượng tròn xoe, mày ngài dựng ngược, cả giận nạt to:

- Ủ, ta là một bọn đấy ! Người muốn biết để làm gì ?

Vừa nói dứt lời, hai bàn tay ngọc xò ra thủ thế, chiếc lưng ong uốn nhẹ qua phía tả, cao giọng quát to:

- Hãy lượng sức, người có tiếp nổi Cái thế thập bát chưởng của bản cô nương không ? Nếu tiếp nổi cô nương sẽ nói cho người rõ !

Tiếng nói của nàng cao trong vang dậy, khiến cho Không không môn phú giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh ẩn dưới bụi tùng nghe rõ mồn một, đột nhiên hắt đứng phắt dậy, quay mặt nhìn Tam điểm hoa Mạnh bà tử nói to:

- Mỹ quý đến kìa ! Ta đi cho mau !

Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử, tay chống vào hông, tay cầm cựa đầu trượng, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Mỹ quý là giống gì ?

Ngô Trung Sanh nói như hét:

- Là nó đó !

Mạnh bà tử ngạc nhiên hơn, hỏi nhanh:

- Tiểu đệ nhi ! Người muốn bảo con bé đó sao ?

Ngô Trung Sanh đáp nhanh qua hơi thở:

- Phải đấy ! Nó là Độc mao đơn với gã họ Cừu là đồng bọn, nó lại là bán chủ nhơn của Tứ đại hung lệnh ta không thể chống đối được !

Mạnh bà tử, nếp nhăn trên mặt run lên bằng giọng nói ái ngại hỏi:

- Nếu như thế nó là gì của Cát thế ma quân Ngô Trung Sanh hỗn hển đáp:

- Là con gái cưng của lão ấy !

Hắn vừa nói dứt, thân hình lấm lét tựa chuột già chạy nhanh đến bên Tuyết tình kiếm cúi nhặt nửa mảnh Hắc la phách nhét vào bọc, rồi nhún mình nhảy vọt lên bờ tường chạy như bay biến, trong nháy mắt đã chìm vào bóng đen mất dạng.

Ngũ Diện Yêu Hồ cố vận chưởng hầu tiếp Độc mao đơn lúc đầu không lưu ý cuộc đàm thoại của hai người, chừng nghe Mạnh bà tử hỏi qua lai lịch thiếu nữ, khiến nàng giật mình suýt run lên nhưng tính hồ rất quý quyết, nàng vờ không vận chưởng nhún mình nhảy vọt qua một bên vừa cất tiếng lãnh lốt nói to:

- Dừng tay lại ! Người có phải là Độc Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng mới đưa ra chỉ hai chiêu chưởng phong làm cho Ngũ Diện Yêu Hồ thở hồng hộc, đột nhiên thấy Yêu Hồ bỏ chạy và lên tiếng hỏi thăm:

- Độc gì thế ? Cô nương chính là Độc Mao Đơn !

Ngũ Diện Yêu Hồ cả mừng reo thầm Thoát hiểm ! Nhưng nàng cố làm ra vẻ mặt sợ sệt, đôi mắt chớp nhanh bằng giọng nói màu mè bảo:

- Ôi chào ! Nước lớn ngập nhằm miếu Long Vương. Chúng ta là người nhà mà không nhận được nhau !

Bích Lệ Hồng nghe qua, bắt giắc cau mày khó chịu, vừa trầm giọng nói to:

- Người nhắc lại ta nghe thử ?

Ngũ Diện Yêu Hồ mỉm cười nhẹ giọng tự giới thiệu:

- Chẳng nhẽ Ma quân chẳng nói cho người biết hay sao ? Ta là kẻ bắt tài ở Tây Bắc ma quân nhận làm muội muội đấy.

24. Ôn Xá Sanh, Cầm Bằng Tái Tạo

Bích Lệ Hồng chỉ xiết kinh ngạc, qua mấy giây trì nghi hỏi lại:

- Người nói thật đấy chứ ?

Ngũ Diện Yêu Hồ cười nhẹ mơn trớn, bằng giọng nói yêu ma bảo nhỏ:

- Ta đâu dám giấu cô nương, vả lại ai có gan bằng trời cũng không dám dối gạt Ma quân ca ca, tánh tình của ca ca ta hiểu rất rõ ràng.

Nàng nói rất chậm tựa hồ như chuyện có thật, vừa dứt lời nàng đã bước lần đến bên Cửu Thiên Hiệp toan cúi xuống lục soát mình chàng.

Cửu Thiên Hiệp thần trí linh mẫn, tai thông mắt sáng khi nghe tiếng chân của yêu hồ bước đến gần vội hét to lên:

- Yêu Hồ ! Người toan ám hại gì ta ?

Nguyên chàng nghe những lời nói của Ngũ Diện Yêu Hồ, nên vội tin Hồ ly là em kết nghĩa của Cái thể Ma quân, vì thế ... Cửu Thiên Hiệp lặng thinh chịu đựng, không kêu cầu cứu với Bích Lệ Hồng.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nghe tiếng kêu của Cửu Thiên Hiệp làm nàng hết sức băn khoăn, vội nhìn thẳng vào mặt Ngũ Diện Yêu Hồ gắng giọng hỏi:

- Người giả trò gì thế ?

Ngũ Diện Yêu Hồ nở một nụ cười âm ma quỷ quyết, đáp lại bằng giọng nói mập mờ khó hiểu:

- Ta muốn lấy đưa cho cô nương một chứng kịch !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng chỉ xiết ngạc nhiên hỏi lại:

- Chứng kịch ! Chứng kịch là cái quái gì ?

Ngũ Diện Yêu Hồ thực xứng đáng là con hồ ly tinh quái, bèn giả giọng nghiêm trang nói:

- Cô nương ! Chẳng phải ta dám quấy rầy cô nương đâu, chỉ vì người bạn trai này cất giữ cái lệnh phù của lệnh tôn ... ta e rằng hắn hay đi đây đi đó, sẽ tạm dùng cái lệnh phù vào việc man trá thì ...

Bích Lệ Hồng hơi tái mặt, vội ngắt lời:

- A ! Có thật như vậy à ?

Ngũ Diện Yêu Hồ nghiêm sắc mặt tiếp lời:

- Sở dĩ ta và hắn chạm mặt nhau, là vì hắn vi phạm cái lệnh phù ra ... và do đó.. Tiếng nói chưa dứt, đột nhiên có tiếng động ầm ầm nổi lên cắt ngang lời nói của Ngũ Diện Yêu Hồ ... từ trong gò loạn thạch, lẫn lông lốc ra một cái trống to.

Thật là quá đáng cho cái trống, không chịu lẫn theo chiều hướng mà quay ngang mình lảng đến hướng Ngũ Diện Yêu Hồ với cái đà mau và mạnh một cách hãi hùng.

Ngũ Diện Yêu Hồ trông thấy thất kinh, cau đôi mày hết to:

- Có quỷ hiện ? Quỷ hiện !

Vừa nói, nàng đưa tay hữu quạt mạnh một chưởng, đạo kinh phong rít lên như xé không gian, tỏa ra luồng cương lực bay lông lốc và đánh mạnh vào cái trống.

- Rắc ! Bùm !

Một tiếng nổ vang trời, chiếc đại cổ bị đánh bể tan, thành muôn mảnh vụn vụn, lộ ra một người vạm vỡ già nua Lão Hoa tử !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng vừa trông thấy Lão Hoa tử vội reo lên:

- Thượng quan bá bá ! Bá bá làm gì ở trong bụng trống thế !

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt đưa đôi mắt hiền hòa nhìn Bích Lệ Hồng, dịu giọng:

- Ta đang ngủ say, nếu không có Hồ đạo cô đánh thức, chẳng phải nằm luôn đến sáng rồi !

Ngũ Diện Yêu Hồ vừa thấy Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt mặt mày biến sắc, toan tìm lối thoát thân.

Thượng Quan Kiệt có thân hình lớn như cái bồ, đứng trước mặt Ngũ Diện Yêu Hồ cách bảy thước khi thấy nàng đôi mắt lảo liên, thân mình nhích động bèn cười hì hì nói:

- Hồ tinh ! Người toan chạy đi đâu ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nhìn thấy thần sắc của Ngũ Diện Yêu Hồ biến đổi rất nhanh lấy làm lạ, bèn bước lên kế Thượng Quan Kiệt hỏi thật nhanh:

- Thượng Quan bá bá ! Mụ ấy nói phụ thân đã nhận mụ ấy làm nghĩa muội có đúng thế hay chăng ?

Thượng Quan Kiệt lắc đầu nói:

- Ta không biết, ta không nghe ! Người hỏi lại nó xem sao ?

Bích Lệ Hồng nghe qua cả giận, hai hàm răng nghiến kêu kèn kẹt, tay hữu đưa ra song chưởng toan quật ngã Ngũ Diện Yêu Hồ lại nặng giọng bảo:

- Yêu Hồ, ngươi cố ý nhục mạ ta !

Ngũ Diện Yêu Hồ giận đến cùng cực quên cả sợ hãi, tay vẫy chưởng tay tiếp chiêu vừa mắng to:

- Tiện tì ! Dù cho danh tiếng của cha ngươi, ta cũng dám hổi nhục nữa là ... !

Tiếng nói dứt cả hai xông ra quần đấu kịch liệt.

Bích Lệ Hồng quá giận tả chưởng hữu chưởng chiêu vung ra bão táp chưởng đều lợi hại, chiêu nào đều trúng đích.

Ngũ Diện Yêu Hồ vừa né vừa lùi cố tránh những đường chiêu khốc liệt, nằng lại đưa ra những đường chiêu sở trường, cố đỡ những ngọn chưởng cừ khôi của Bích Lệ Hồng vung tới tấp ...

Chưởng phong tủa ra từng trận, bóng người loang loáng tựa hồn ma, trong nhút thời không phân biệt được ai cừu ai bạn.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt bỏ mặc cho hai kỳ nữ choảng nhau, lão lê tấm thân phịch bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp vừa cười hi hí bảo:

- Tiểu hài nhi, ngươi ăn chay nằm đất đấy à !

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai, cổ phân trần:

- Sư thúc ! Yêu Hồ là hạng tà môn lợi hại !

Thượng Quan Kiệt đưa tay chỉ Tuyết tình kiếm và Trâu sơn tiên viên Hích Lượng diềm đạm bảo Cừu Thiên Hiệp:

- Kìa ! Người hãy nhìn xem chúng nó, đang xua chất độc hướng ra ngoài đấy.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo ngón tay của lão chỉ chợt thấy Tuyết tình kiếm và Trâu sơn tiên viên Hích Lượng đang ngồi xếp bằng tròn trên thảm cỏ nhắm mắt dưỡng thần, chính là họ đang hành công vận khí.

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu kêu một tiếng “A” mừng rỡ, chàng lại nghĩ công việc quá dễ dàng mà ta quên đi mất, chính vì ta kém kinh nghiệm, nếu ta sớm biết sẽ áp dụng ngay những điều thu lượm được trong hai độ kỳ duyên dùng nội công sửa khí đề công, thì bấy giờ đã an nhiên vô sự rồi !

Nghĩ đến đây, chàng sửa tọa bộ, dùng thuật vận khí hành công.

Lúc bấy giờ, Tam điểm đào hoa Mạnh bà tử và Không không môn Ngô Trung Sanh đã rời khỏi vùng đất phé hư này, trừ Ngũ Diện Yêu Hồ và Bích Lệ Hồng đang hò hét đấu nhau, ngoài ra tư bề không có tiếng động nào khác nữa.

Cả hai kỳ nữ đấu với nhau trên dưới hai mươi chiêu, luận về võ công kẻ tám lạng người nửa cân không hơn kém là bao.

Nếu luận về chưởng pháp Cái thế thập bát chưởng là một môn chưởng đã đưa Cái thế ma quân Bích Nam Hùng lên tuyệt đỉnh vinh quang, Bích Lệ Hồng học được môn chưởng gia truyền uyên bác này, tự nhiên phân thắng về tay nàng.

Bỗng nhiên, Bích Lệ Hồng thét lên:

- Yêu Hồ hãy xem đây !

Ngũ Diện Yêu Hồ hét lên một tiếng, thân mình mảnh khảnh nghiêng về phía sau, uốn bặt như vành cung xung lên cao hai trượng.

- Toẹt !

Một tiếng kêu xé lụa nổi lên, Bích Lệ Hồng đã nắm chặt nửa bộ đạo bào bá kiết ...

Thượng Quan Kiệt thấy thế cười ngất, nói:

- Bích hài nhi ! Hiền diệt nữ của ta, người đã thay đạo cô thoát y, tại sao chỉ lột có phân nửa !

Bích Lệ Hồng vùng vằng ném nhanh nửa mảnh đạo xuống đất nói:

- Bẩn thỉu thật !

Thượng Quan Kiệt, lại trêu thêm:

- Sao lại vất đi ! Hãy đem về cho gia gia người xem, để rõ chiếc áo hoa của cô em kết nghĩa !

Bích Lệ Hồng cả thẹn nói to như khóc:

- Hoa tử bá bá ! Xin bá bá chớ đùa ! Nữ nhi chết mất !

Lời nói chưa dứt, bỗng nghe bốn phía vang lên ồ ồ, xung quanh bờ tường, bốn phía đèn đuốc nổi lên đỏ rực, làm sáng tỏ tòa hoang phế Chung cổ lâu. Ẩn dưới ánh đuốc bóng người hiện ra lố nhố, hàng trăm người tay đuốc, tay đao, họ giơ lên cao và hò hét vang trời dậy đất, thanh thế thật hãi hùng.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt cau mày khó chịu, bằng giọng trầm trầm bảo:

- Hảo a ! Các người thông báo khắp trại ấp để trưng đuốc đỏ sáng trời, hầu đề cao thanh thế ! Chứ gì ?

Bích Lệ Hồng lấy làm lạ hỏi mau:

- Thượng Quan bá bá, họ là ai ? Và họ làm gì thế ?

Trên bờ tường đột nhiên hiện ra bảy vị lão nhơn đứng dàn hàng chữ nhất, một người trong bọn cất tiếng gọi to:

- Cừu Thiên Hiệp, mau dâng nạp quyển thiết thư cho ta, thì miễn cho người khỏi tội chết. Nếu không ta sẽ biến người thành cái xác cháy thui !

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt quét mắt nhìn bọn người lạ, bất giác phá lên cười hí hí bảo:

- Thế Vân Bang ! Tam linh tứ tỷ !

Cừu Thiên Hiệp đang ngồi vận công chuyển khí chợt nghe những lời của tam tinh tứ tỷ, khí giận bốc lên tới mặt, toàn thân rung động từng hồi, không kịp suy lợi lại.

Chàng vội đứng phắt dậy không ngờ thần trí mờ ám, nội lực suy nhược, một tiếng phịch khô khan nổi lên, chàng lại té ngồi xuống đất.

Bích Lệ Hồng vừa thấy thế, lòng nàng nổi lên sự chua chất muôn phần, chẳng khác nào kim châm muối xát vào mình, chẳng còn kể đến gì cả, nhìn Cừu Thiên Hiệp trù mến bảo:

- Người hãy an tâm ngồi nghỉ, mọi việc đã có ta gánh vác !

Vừa nói dứt, thân nàng nhích động toan bước tới trước, không ngờ ...

- Roẹt !

Một tiếng động mạnh nổi lên, mũi tên lửa đỏ rực xé không gian, bay thành hình vòng cầu từ phía sau bờ tường bắn tới.

Quá Thiên Tinh cười ha hả quát to lên:

- Ai nhúc nhích là tự chuốc lấy khổ vào thân !

Bích Lệ Hồng sợ đối phương nổi giận dùng thuật loạn tiễn, tuy chính mình nàng đủ sức xung phá nhưng còn Cửu Thiên Hiệp nội lực chưa hồi phục thì làm sao tránh khỏi biển lửa của đối phương ?

Nghĩ đến đây hai chân nàng run lên từng chập, vội dừng hẳn lại, không giở thể công nữa, đoạn nàng quay sang Thượng Quan Kiệt hỏi:

- Thượng Quan bá bá ! Có diệu kế gì không ?

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt đầu bù tóc rối, vẻ mặt rần rần, trầm giọng bảo:

- Lòng người gai độc, thật khó lường !

Bích Lệ Hồng thiếu não nói:

- Chẳng nhẽ khoanh tay chờ chết hay sao ?

Cửu Thiên Hiệp đau khổ như dao cắt chàng nghiêng răng kèn kẹt vừa trầm giọng nói:

- Tam sư thúc ! Bích cô nương, nên rời khỏi đây cho mau !

Bích Lệ Hồng thất kinh hỏi nhanh:

- Còn người thì sao ?

Cửu Thiên Hiệp đôi mắt rực tinh quang, vừa cương quyết bảo:

- Tự ta có lối thoát !

Bích Lệ Hồng cau đôi mày liễu, nàng hy vọng hỏi nhanh:

- Lối thoát bằng cách nào ?

Cửu Thiên Hiệp không do dự đáp:

- Ta dùng kế hoãn binh mà chờ đến sáng, lúc đó công lực vẫn hồi thì ta có sợ gì chúng nữa ?

Ngay lúc đó, Tam tinh tứ tỷ rống lên thối thúc:

- Ta đếm một, hai, ba nếu người cường lý, không giao hiến thiết thư thì sẽ ăn năn không kịp !

Bích Lệ Hồng quá giận, bèn dùng lời khiêu khích hô to:

- Đã là hào kiệt phải xuống đây cho ta thấy chân tướng tuyệt học !

Phi độ Lưu Tinh Lệnh Hồ Tiêu, mỉm cười tự đắc:

- Ngạnh đầu ! Đừng mơ mộng !

Thượng Quan Kiệt hô to:

- Thể Vân bang tiểu bối ! Người chẳng sợ bại hoại danh tiếng của một bang phái hay sao ?

Quá Thiên Tinh cười hô hố bảo:

- Có trí dùng trí, có lực dùng lực, tiếng đời dư luận bỏ đi, ha ha !

Bạch Nhựt Thử tiếp lời:

- Hơi đâu mà cãi nhau với chúng nó ! Nào anh em ! Chuẩn bị !

- Cốc ! Một !

Tiếng con khăng gõ lên một nhịp và tiếng người đếm một vang lên điệu âm ba lạnh buốt người.

Quá Thiên Tinh rống lên như quỷ sứ:

- Mau hiến thiết thư ! Tiểu tử họ Cửu nghe đấy chứ !

Phi độ lưu tinh Lệnh Hồ Tiêu rống lên:

- Hiện tại không còn một yêu cầu nào thay thế đỡ lưng cho người đầu, mau hiển nạp thiết thư tiếng đếm một qua rồi !

Lữ Dung Tinh to tiếng nói tiếp:

- Người chớ trù trù do dự giữ lấy thiết thư làm gì, người phải coi mạng mình là trọng !

Quá Thiên Tinh giơ cao song chưởng quát lớn:

- Hai ! Tiếng thứ hai đây nhé !

Phía dưới tường con khăng gỗ lên một tiếng cốc thứ nhì, vẫn không thấy ảnh hưởng gì đối với Cửu Thiên Hiệp.

Quả nhiên bọn tam tinh tứ tứ nói thật, tiếng gỗ nhịp thứ hai vừa dứt. Đột nhiên vòng đai người siết vào thêm, bốn bên bờ tường hiện lên vô số ánh đuốc, khoảng đất nhỏ phé hư cổ lâu tựa hồ như chìm trong biển lửa đỏ rực trời.

Người mang vết độc thương trong mình, Cửu Thiên Hiệp và Tuyệt Tình kiếm chỉ còn nước nhắm mắt chờ chết, thân xác vùi trong ngọn lửa loạn cuồng, chứ không mong gì tìm ra biện pháp thoát thân !

Trên bờ tường tam tinh tứ tứ không ngớt tiếng reo hò thúc giục bang chúng siết chặt vòng vây.

Thước Y Du Long đứng tại chỗ, đưa tay ngoắc Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng.

Bích Lệ Hồng vội quay mặt lại đối diện, chờ đợi xem lão Hoa tử muốn nói gì ?

Nhưng ... Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt không nói bằng lời mà đưa tay ra hiệu, chỉ thấy lão đưa tay chỉ vào người lão, lại đưa tay chỉ vào Tuyệt tình kiếm. Lão lại lấy tay chỉ vào người nàng và chỉ vào Cửu Thiên Hiệp, sau cùng lão đưa hai tay để ngang sau lưng ngã đầu chúi tới trước.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng bất giác thẹn đỏ mặt, vì nàng hiểu qua tín hiệu mà lão Hoa tử ra dấu.

Thì ra lão muốn bảo chính lão phải công lấy Tuyệt tình kiếm, còn Bích Lệ Hồng phải công Cửu Thiên Hiệp. Thiết tưởng một cô gái đến tuổi cập kê mà công trên lưng một cậu trai tuần tú, ôi chao ! Thật là ...

Nàng lại nghĩ:

Cửu Thiên Hiệp trúng độc quá nặng, hoàn toàn không hay biết gì, thì ngấm lại có gì là xấu hổ, vả lại, lúc bấy giờ chàng lại hoàn toàn vô lực, nhưng ... khổ nỗi ...

Hoàn cảnh hiện tại không cho phép nàng suy luận nhiều vì Thượng Quan Kiệt giương đôi mắt nhìn nàng lom lom như chờ đợi trả lời.

Bích Lệ Hồng chỉ còn cách là gật đầu tuân theo ý kiến của Thượng Quan Kiệt !

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt mỉm cười gật đầu, lão lại đưa tay ra dấu hiệu tiếp.

Một tay chỉ vào đồng đá loạn phía trước, hai tay đem nhập lại thủ thế. Tiếp đến, lão quay tròn như tránh những mũi tên. Ý lão ám chỉ đồng đá loạn là ám khí, hai tay chấp lại quay tròn là phá vòng vây, có nghĩa dùng đá nhỏ phá vây. Bích Lệ Hồng gật đầu hiểu rõ, hai chân nàng di động nhẹ, đi liền đến bên Cửu Thiên Hiệp đang ngồi xếp tròn trên đất chẳng xa lắm ...

Ngay lúc đó, từ phương xa tiếng gà gáy rộ, chúa sủa uông uông báo hiệu canh tư đã hết.

Trên bờ tường Quá Thiên Tinh cất tiếng nói to:

- Các người thật là kẻ không thức thời vụ, thì các người chớ trách lão phu đây độc ác nhé !

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt nhanh như điện xẹt, chớp mình đã đến bên Tuyệt tình kiếm khách, vừa cất tiếng bảo nhỏ:

- Lão Ngũ ! Leo lên lưng ta mau ! Ôm cho chặt vì ta phải vận chưởng phá vòng vây tên lửa !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cũng bước đến quỳ phục trước mặt Cửu Thiên Hiệp, cất giọng oanh run rẩy bảo:

- Lại đây, leo lên lưng ta mau ! Người khá mà lo giữ cho chặt ... chứ ta không thể dắt dìu người được ! Chỉ vì ...

Lúc đó, trên bờ tường Quá Thiên Tinh cất tiếng hối thúc thủ hạ:

- Các bạn chuẩn bị ! Phóng !

Tiếng nhịp sanh thứ ba tiếng lại vang lên:

- Cốc ! Cốc ! Cốc !

Tiếp theo đấy, những tiếng kêu vút, vút, véo, véo ! Tên lửa xa ra rợp trời, tựa hồ như bầy rắn đỏ múa loạn giữa không gian, chỉ thiếu tiếng kêu sấm rền gió thét.

Hai chiếc bóng đen, lay động phía dưới đất.

Thượng Quan Kiệt kêu rống lên:

- Bích nữ nhi, hãy nổi gót ta !

Vừa nói dứt, tay tả lão vung ra nhiều đạo kinh phong đánh bật hết những mũi tên lửa rơi lả tả, một tay bấu những phiến đá gồ ghề, hướng vào bờ tường viện phóng tới như bay biển.

- Soạt, soạt ! Vèo vèo !

Những mũi tên lửa như cuồng phong, bão vũ bay sáng rực một góc trời như hàng ngàn ngọn pháp bông đốt lên giữa đêm dạ hội ngươn tiêu.

Bỗng nghe ...

Trâu sơn tiên viên Hích Lượng kêu rống lên thảm một cách chất óc kinh hồn.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt hô to những tiếng lợi hại.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cũng hét không thôi.

Thượng Quan Kiệt và Bích Lệ Hồng miệng reo hò tay không ngớt vẩy động, từng viên đá nhọn thi nhau bay vút lên bờ tường, trúng vào những tên bang Thể Vân bang, chúng thi nhau cả loạn và kêu lên ới ới. Nhiều tên giỏi võ thuật né tránh và nhảy ra ngoài, còn một số bị té rơi xuống đất vỡ sọ chết tốt.

Lúc bấy giờ, nền trời đỏ rực như màu máu, vì những ngọn tên lửa thi nhau bay lượn giữa khoảng không, và tiếng người kêu la thê thảm vang lên không dứt, làm kinh động dân chúng ở quanh vùng Cổ lâu Hư phế. Vị trí của tòa cổ lâu chu vi độ hai, ba mươi trượng vuông, bao bọc bởi bức tường cao trên hai trượng, vì khoảng đất quá hẹp nên Thượng Quan Kiệt chỉ nhún mình vài cái đã đến gần chân tường viện.

Khi bước chân vừa chạm đầu bờ tường, Thượng Quan Kiệt đã vung mạnh song chưởng, trên tường độ mười tên hán tử bị chưởng phong đẩy mạnh bay văng ra xa mấy trượng kêu rống lên thê thảm và rơi mạnh xuống đất vỡ sọ.

Bấy giờ, bảy tên tam tinh tứ tỷ vội chen vào vòng vây bọn chúng đứng xa xa, trương nỗ bắn vào Thượng Quan Kiệt những mũi tên lửa đỏ.

Thượng Quan Kiệt rống to lên:

- Bọn chuộc chúng bây to gan thật !

Tai lão lại nghe Quá Thiên Tinh thét to lên:

- Các anh em ! Mau xạ tiễn vào con ngạnh đầu !

Vì, Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng công lực tự nhiên chẳng bằng Thượng Quan Kiệt, vả lại nàng là thân phận gái, sức lực thể nào sánh kịp hán tử nam nhi, lại thêm gánh trên lưng một người, lẽ tự nhiên sự mau lẹ đâu sánh bằng Thượng Quan Kiệt nên rơi lại phía sau rất xa.

Chỉ vì Thượng Quan Kiệt đánh bật mấy mũi tên lửa rơi ngập cả lối đi, tuy không trúng vào mình nhưng hơi khói bay lên sặc mũi mù mù, mịt mịt nên nàng không thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Nàng cố gượng mở mắt, hơi khói xông vào làm cho nước mắt tuôn trào, nàng nhìn qua cảnh vật thấy lơ mơ.

Lúc đó, những tay xạ thủ của ẤThe Vân bang Ừ vừa thấy bóng người là buông tên như bão táp, Thượng Quan Kiệt lẹ như giao phong, nung gió bay tới trước vùn vụt, Bích Lệ Hồng chạy lẻo đẹo theo sau.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt cảm thấy lòng mình đau như xé vội hướng ra sau gọi nhanh:

- Bích hài nhi ! Ta ở tại đây ! Bích hài nhi người ở đâu ?

Không nghe tiếng đáp lại Thượng Quan Kiệt nóng lòng như lửa đốt, đẩy mạnh song cửa đánh thẳng vào mặt tam tinh tứ tỳ, đồng thời lão quay mình ra sau chạy xông vào biển lửa.

Bỗng thấy Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng lưng còng Cừu Thiên Hiệp quờ quạng đi trong vầng khói mịt mù, đôi mắt đỏ như quả đào chín gấc, nước mắt chảy ràn rụa ướt cả mũi lại thêm khói, bụi bám vào, khiến gương mặt đỏ hường của nàng lem luot bẩn thỉu như kẻ rơi xuống bùn ... sánh với gương mặt bóng loáng như tượng đồng của Lão Hoa tử không kém lắm, chiếc áo màu bích lục bị cháy loang lổm đốm đốm khiến người nhìn vào không tưởng đó là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng, mà tưởng là cục than lửa biết đi ...

Ngay lúc đó, Bích Lệ Hồng hai tay không ngớt giao động cố dập tắt những đốm lửa cháy trên mình nàng và cháy trên áo Cừu Thiên Hiệp, cho nên hai chân loạng choạng thân thể đảo nghiêng, thật là kinh hoàng vạng trạng.

Cừu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Bích cô nương ! Hãy ném tôi xuống, mau chạy thoát khỏi biển lửa ! Đừng nên vì tôi mà khổ lụy !

Bích Lệ Hồng dùng một tay gạt mạnh những mũi tên lửa bay tới tấp, một tay phủi mấy đốm lửa cháy trên áo, hơi thở ồ ồ vừa dịu dàng bảo:

- Người đừng lo lắng vô ích, sự thể như vậy, nếu chết ... chúng ta cùng chết với nhau !

Nàng nói đến đây, tự cảm thấy lỗ lờ, bèn đổi giọng nói:

- Không có gì đáng ngại, người hãy an tâm !

Bấy giờ, thước y du long Thượng Quan Kiệt quay mình lại thúc giục:

- Mau lên, hãy theo ta, nhún mình lên ! Trên bờ tường có lối thoát cho chúng ta !

Bích Lệ Hồng cắn răng chịu đựng, nàng cố vận dụng toàn lực công phu vừa ứng tiếng đáp:

- Lên được !

Khi hai người cố xông tên dùi lửa lên đến đầu bờ tường thì lão Hoa tử đã cháy xém nửa bộ râu, trông khó nín cười.

Nguyên toàn thể bang chúng Thể Vân bang tổng số đến cả ngàn người, trong nháy mắt chúng đã tề tựu không sót một tên.

Thước Y Du Long Thượng Quan Kiệt công lực tuy cao, nhưng bấy giờ mồ hôi nhễ nhại, ướt cả áo quần, hơi thở phát ra hồng hộc.

Bích Lệ Hồng nhìn lại bản thân mình thấy bèo nhèo dơ dáy chẳng khác tên khất cái bị mưa, bất giác nàng phá lên cười khúc khích vừa nhủ thầm:

Con gái thiếu đức hạnh, nên mới thế này Nàng đang miên man nghĩ ngợi bỗng thấy từ Đông, Tây, Nam, Bắc bóng người vô số chạy rần rộ trên đường, hướng vào tòa Hư phế cổ lâu, cùng với tiếng phen la và tiếng người hò reo dậy đất.

25. Tiềm Long Cốc Cầu Thần Y

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng hô lên:

- Không xong rồi, hãy chuẩn bị chiến đấu đi !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt nháy mắt ra dáng ngăn cản:

- Bích cô nương ! Không nên hấp tấp, hình như nhà cầm quyền địa phương đến cứu hỏa !

Lúc ấy tiếng người mỗi lúc một gần, quả là đám hầu cận quan nha địa phương xua bá tánh mang theo vận cứu hỏa đến, chứ không phải bọn thủ hạ của Thể Vân. Bích Lệ Hồng buột miệng nói:

- Dù vậy ta cũng phải đi ngay đây ! Vì án mạng là việc nhỏ, trái lại việc làm cho lòng người khiếp sợ là vi phạm thường qui vô lâm.

Thượng Quan Kiệt bỗng dừng nhếch miệng nói:

- Đại quá ! Có một nơi hay quá mà lại nghĩ không ra, cô nương ! Mau lên ! Theo tôi đây !

Lão công Tuyệt tình kiếm chạy một hơi như tên bay ra khỏi thành.

Bích Lệ Hồng tuy nội lực hao tổn rất nhiều, nhưng nôn nao vì háo thắng, lại thêm người công trên lưng là Cừu Thiên Hiệp một người mà nàng hết lòng yêu chuộng. Vì thế hùng khí tăng thêm cho nàng không ít, khiến nàng cũng chạy theo kịp Thượng Quan Kiệt. Ra khỏi thành không xa, trời đã hừng sáng.

Thượng Quan Kiệt không chạy theo quan bộ mà cứ chạy tắt theo đường núi hoang tàn. Mặt trời đã lên cao, độ chừng đi được năm bảy chục dặm. Bích Lệ Hồng đã mồ hôi như tắm, mệt thở hổn hển.

Cừu Thiên Hiệp kể tai nàng thở thê:

- Bích cô nương ! Thật làm nhọc cô nhiều quá ! Tôi lấy gì báo đáp đây ?

Mặc dù đã mệt đuổi cả người, nhưng nghe được giọng nói êm đềm, nàng rung cảm thấy sung sướng vô cùng. Nàng muốn nghe thêm một lần nữa nên hỏi lại:

- Chàng nói chi vậy ?

Cừu Thiên Hiệp lại dịu dàng nói:

- Tối hôm qua, nếu không có cô nương thì tại hạ đã bị thiêu rụi trong lửa hồng !

Tình nghĩa này khiến tôi ghi nhớ cả đời dù phải nát thân cũng không đủ để báo đáp !

Bích Lệ Hồng vừa liếc mắt nhìn xoay về phía sau để trả lời thì Thượng Quan Kiệt đã dừng chân cách lối mười mấy trượng ở đằng trước, đặt Tuyệt tình kiếm xuống trên một tảng đá to và nói lớn:

- Bích cô nương ! Đã tới nơi rồi !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng xoay đầu về phía Cừu Thiên Hiệp ở sau lưng mỉm cười nói:

- Chàng đừng nổi cơn ghen nhé ! Tôi chỉ cần người hiểu lòng tôi là được rồi !

Nói xong, mặt nàng càng ửng hồng, ráng sức vùng lên, chỉ ba lần uốn lưng liễu thì đã tới chỗ Thượng Quan Kiệt dừng chân và nói:

- Bác Thượng Quan đã tới đâu rồi ?

Thượng Quan Kiệt chỉ xuống khe núi nói:

- Tiềm Long cốc !

Nơi đây, một khe núi toàn là nhà lá lũy tre, với nhành liễu dập dề, chẳng khác thế ngoại đào nguyên là một nơi tuyệt hảo ! Thân y du long Thượng Quan Kiệt bỗng chuyển động hai cánh tay, ngược mắt lên trời hét lên một tiếng dài như rồng thét cộp gấm tiếng vang tứ bề làm rung động đến lá rơi từng mảnh.

Vừa dứt tiếng thì bỗng thấy một hình ảnh màu vàng, dài ốm gầy từ trong nhà lá dưới khe trời lên ba trượng với thuật khinh công Tiềm long thăng thiên giống hệt như một con hạc vàng cất cánh bay lên núi.

Hình ảnh này còn đang ở nửa chừng khe núi thì đã có tiếng vang:

- Đồ khốn ! Đã đến Tiềm Long cốc mà còn muốn chờ ta sắp hàng nghinh tiếp hay sao.

Vừa dứt lời thì bóng vàng đến nơi, là ông già cao gầy gò, độ năm tuần, mặt áo lụa vàng, phấp phới trước gió, đầu cột khăn giắc, sắt mặt hồng hào râu mọc năm chòm.

Quả là một kẻ xuất trần siêu tục tất nhiên là vị ẩn sĩ.

Ông ta vừa thoáng thấy Tuyết tình kiếm nằm trên tảng đá. Bích Lệ Hồng đứng gần một bên Thượng Quan Kiệt. Hơn thế, trên lưng nàng còn đang còng Cừu Thiên Hiệp, lão cau mày tỏ vẻ không vui và nói với Thượng Quan Kiệt:

- Lão già ăn mày kia, người định phá ta đây ư ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt có vẻ mất tự nhiên gượng cười nói:

- Vì bất đắc dĩ, nên tôi mới ...

Lão già cao không chờ nói dứt, xua tay phát ngang, nói:

- Người không biết điều ta cấm kỵ sao ? Lại còn cố ý làm cho ta khó chịu à ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng không hiểu được họ nói điều gì nên không tiện mở miệng, nhưng nghe giọng nói và thái độ thẳng thắn của lão già, hiển nhiên là không vui mấy, nàng nghĩ thầm:

Trong võ lâm lại có người ăn nói một cách nghiêm khắc trước mặt nhật Phật, nhị cái tam kiếm khách thì quả là một việc hiếm có.

Nghĩ đoạn nàng định xen vào nói cho đã sự bất bình thì Thượng Quan Kiệt đã mỉm cười nói:

- Tôi thừa hiểu huynh ở đây đã thề không tiếp xúc với giới giang hồ, trừ ra tôi, lão ăn mày già này, ít người biết được đâu ! Phen này vạn bất đắc dĩ, xin lão thông cảm cho.

Lão già lạnh lùng đáp:

- Không thể được !

Lời nói cứng rắn không chút tình cảm, làm cho Bích Lệ Hồng nổi giận không đành lòng được nữa, bèn nói to lên:

- Không được ! Hà hà ... không được cũng phải được !

Lão già giận dữ biến sắc mặt xoe tròn đôi mắt nhìn Bích Lệ Hồng hỏi:

- Mi là ai ?

Bích Lệ Hồng càng giận, nói:

- Ông không có quyền biết !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt vội vã chạy lại nói:

- Không phải người ngoài, không phải người ngoài !

Nói xong liền chỉ lão già giới thiệu:

- Đây là vị thần y khét tiếng, Hoa Tử Phong Hoa lão tiên bối !

Bích Lệ Hồng đang cơn thịnh nộ, chẳng những không thi lễ lại khinh bỉ nói:

- Kiếm nghĩa dùng vì, là bốn phận của nhà võ, có đâu chúng ta dùng chân một chút cũng không được ? Thế thì đâu phải là bậc tiên bối đáng kính ?

Thần y Hoa tử Phong biến sắc đứng thũ thê quát to:

- Tiểu bối ! Người dám lớn gan ?

Bích Lệ Hồng cũng không nhịn, nàng gằn giọng từng tiếng:

- Ông định làm gì tôi ?

Thượng Quan Kiệt liền lách mình ra trước dịu giọng nói với Hoa Tử Phong:

- Nàng là con gái của của Ma lão Đại, Bích cô nương, người ta gọi là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng.

Thần y Hoa Tử Phong cau mày lại nói:

- Con gái của ma quân, có phải là Độc Mẫu Đơn chăng ?

Bích Lệ Hồng nghe nói mặt xanh như tàu lá hét lên:

- Nói bậy !

Không ngờ Thần y Hoa Tử Phong ngược mặt lên trời cười hồi lâu mới nói:

- Con nhỏ này dữ quá ! Sở dĩ già đây không chấp trách là vì nghĩ lúc con còn nhỏ mới học nói bậy bạ già này đã đến chơi gặp lần đầu tiên, chứ có phải Tiềm Long cốc này là ma vẽ bùa của cha mi đâu ?

Nói xong lão chỉ Cừu Thiên Hiệp trên lưng nàng hỏi:

- Nó là ai ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt sợ Bích Lệ Hồng lại có lời chống chọi làm mất lòng vị quái nhân đương kim thần y, liền nhanh miệng đáp:

- Hắn cũng không phải người ngoài mà là người nối nghiệp của Đầu đà đại ca đấy !

Thần y Hoa Tử Phong lại cười dài và đắc chí reo to:

- Thái Linh Quan đã có người nối nghiệp ! May lắm ! May lắm !

Bích Lệ Hồng thấy lão cứ nói đùa nàng sốt ruột nói:

- Thực ra ông có bằng lòng cho chúng tôi vào nhà nghỉ ngơi một lát hay không ?

Thần y Hoa Tử Phong trầm ngâm một hồi rồi buột lòng nói:

- Ta niệm tình hai bạn cố giao, đã trên hai mươi năm cách biệt nên tạm thuận cho vào một lần, nhưng lần sau không được !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt cười hỉ hả:

- Nhờ ân trên hộ độ !

Nói xong công Tuyệt tình kiếm đang ngồi trên tảng đá lên và nói:

- Chúng ta hãy vào thôi !

Không ngờ Thần y Hoa Tử Phong bỗng hét lên:

- Lão ăn mày ! Khoan đã !

Thượng Quan Kiệt lại phải đứng lại hỏi:

- Quân tử nhất nặc thiên kim, sao còn muốn nói quanh gì nữa ?

Thần y Hoa Tử Phong nghiêm sắc mặt nói:

- Quân khốn ! Hôm nay mi phá điều cấm kỵ thứ nhất của ta, kể như chuyện đã đành, nhưng phải biết điều một chút đừng phá điều cấm kỵ thứ hai của ta nữa chứ !

Thượng Quan Kiệt nhăn nhẽ cười mà không trả lời, chỉ quay qua nhìn Bích Lệ Hồng khoác tay nói:

- Đi mau lên, đừng để ông thầy Giang Hồ trở miệng, làm mất chỗ nghỉ ngơi của chúng ta.

Vừa nói lão vừa bước nhanh xuống khe.

Bích Lệ Hồng thâm hiểu rằng đệ nhất cấm kỵ là trừ một vài người như Thượng Quan Kiệt chẳng hạn, ngoài ra không ai được tiến một bước vào. Tiềm Long cốc này còn cấm kỵ thứ hai thì chưa hiểu là gì, nhưng Thượng Quan Kiệt đã khoát tay ra bộ báo đi thì nàng cũng không ngần ngại vội xốc Cừu Thiên Hiệp lên vai mạnh đang tuông xuống khe không ngờ Hoa Tử Phong xuống sau mà tới trước, đã xốc hai cánh cửa cây đưa tay tiếp khách.

Đây là một gian nhà lá rộng rãi, ngoài Hoa tử Phong ra còn có bốn đứa tiểu đồng lười mười ba tuổi lo việc trà nước đãi khách.

Các gian phòng trong nhà đều đang bằng tre Hồ Nam trừ ra một gian đóng kín và treo bằng Bách Thảo Đường khắc bằng tre. Mấy gian khác đều dùng vách nửa chặn rất đẹp và thanh nhã làm cho kẻ vào nhà có cảm giác mát mẻ và sáng khoái.

Thượng Quan Kiệt đặt Tuyệt tình kiếm trên một chiếc giường tre căn dặn Bích Lệ Hồng:

- Hãy để em nhỏ xuống rồi chúng ta cùng đi !

Lão nói có vẻ thật tình lắm, khiến Bích Lệ Hồng ngỡ ngàng chưa kịp thốt ra lời thì Thần y Hoa Tử Phong nghiêm nét mặt nói với Thượng Quan Kiệt:

- Thế chưa đủ sao ? Còn muốn giở trò gì nữa đó ? Ta cho người biết, người không có quyền phá lệ của ta một lần nữa đấy nhé.

Thượng Quan Kiệt lắc đầu nói:

- Tôi có phá luật lệ gì đâu ? Ai bảo tôi phá luật lệ ?

Thần y Hoa Tử Phong chỉ Tuyệt tình kiếm và Cửu Thiên Hiệp nói:

- Vậy mi để lại hai người đã bị nhiễm độc này ở lại đây là nghĩa gì ?

Thượng Quan Kiệt nói:

- Một người là bạn của lão, một người là kẻ nổi nghiệp duy nhất của bạn lão, họ sẽ chết không chỗ chôn, anh có lo việc an táng cho họ cũng chỉ là một việc nghĩa, không thể từ chối kia mà !

Thần y Hoa Tử Phong hỏi vặn lại:

- Còn về phần lão ?

Thượng Quan Kiệt không một chút do dự đáp:

- Tôi đi trả thù cho họ !

Thần y Hoa Tử Phong trầm ngâm một hồi, lão cảm thấy như không thể chối từ, nhưng lại cắn răng nói:

- Dù sao tôi cũng không thể phá lệ này nữa !

Bích Lệ Hồng bỗng dương mày hướng về Thượng Quan Kiệt hỏi:

- Lệ gì gọi rằng phá lệ ?

Thượng Quan Kiệt bình tĩnh nói:

- Mười mấy năm trước ông ta rửa tay rời khỏi giang hồ bèn tự lập ba điều đại cấm.

Một là không cho nhân vật giang hồ bước vào Tiềm Long cốc, hai là không chữa bệnh cho bất cứ ai trong làng võ. Để tránh gây ra ân oán có thể bị lôi cuốn vào vòng ...

Bích Lệ Hồng nghe tới đây không nhin được nữa, nàng cười bằng giọng mũi, tỏ vẻ khinh thường:

- Hứ ! Hứ !

Thần y Hoa Tử Phong thắc mắc thái độ của nàng liền nổi giận hỏi:

- Cô nương cười cái gì ?

Bích Lệ Hồng bậm miệng nói:

- Ông làm cho người ta tức cười quá.

Hoa Tử Phong là bậc giang hồ, tên tuổi hiếm có, chẳng những y đạo thông thần, cả nội ngoại công cũng liệt vào hàng tiếng tăm nhất, có bao giờ bị chết nhạo mặt mặt như thế ? Nên hậm hực nói:

- Đồ hỗn láo ! Dám cả gan !

Không thấy lão xô dịch đôi chân, lão đã tới trước mặt Bích Lệ Hồng nạt lớn:

- Cha mi đối với ta chưa chắc đã dám khinh thường như vậy !

Bích Lệ Hồng thản nhiên nói:

- Có lẽ ! Nhưng tôi thì khác.

- Mà ý cái gì ?

- Không ý gì hết !

- Mi xem thường Tiềm Long cốc hay khinh bỉ ta ?

- Ha ... ha ... đã thấy người sắp chết mà không cứu thì đâu phải là người đáng cho tôi tôn kính ?

Hoa Tử Phong dịu giọng phân trần:

- Con nên hiểu, giới giang hồ dễ vào khó ra, một khi đã dấn thân vào rồi muốn rút chân ra không phải dễ !

Hoa khôi lệnh chủ nghe xong ngược mặt lên trời cười ngất ngư.

Thần y Hoa Tử Phong lấy làm khó chịu vội hỏi:

- Có gì đáng cười như vậy ?

Bích Lệ Hồng nín bặt, nghiêm sắc mặt đáp:

- Hễ là chính thân quân tử trong võ lâm thì việc làm chỉ dựa vào nhân nghĩa, không cần tính đến sự lợi hại. Có ngờ đâu một bậc tiền bối lừng danh lại có cử chỉ ngại ngùng như vậy, khiến kẻ hậu bối chúng tôi được sáng mắt vì được học hỏi thêm nhiều điều mới lạ !

Thượng Quan Kiệt thấy đôi mắt thần y liếc mãi, lão mừng thầm và lấy làm thích thú với tài ăn nói hoạt bát của Bích Lệ Hồng, nhưng lại muốn kèm hãm, bèn nói:

- Con nhỏ này, sao dám nói sáo sã như vậy ? Không nên đâu !

Bích Lệ Hồng nói tiếp:

- Chuyện đáng nói phải nói, đã nói thì không ngần ngại gì cả đó là bản tánh trời sanh vậy !

Thần y Hoa Tử Phong đỏ mặt nói:

- Mi bảo ta sợ sệt ư ?

Bích Lệ Hồng không trả lời, một mực nói tiếp:

- Xưa người lương y đã cắt thịt đùi mình để cứu bệnh người. Nếu cứu người mà nghĩ đến sự lợi hại cho mình trước thì kẻ xả thân thủ nghĩa có phải trở nên người đại dột không ? Kẻ kiến nghĩa dũng vì há cũng toàn là hạng điên rồ hay sao ? Thử hỏi tiền bối tìm ra những phương thuốc thần hiệu để làm gì ? Nếu nói rằng để thúc thủ trước chứng trùng độc nguy kịch này thì đó là một việc khác !

Nàng đoán những lời lẽ này có thể làm cho Hoa Tử Phong thẹn mà nổi giận làm hung, nên nàng chuẩn bị lấy thể nhảy ra bên ngoài.

Ngờ đâu Hoa Tử Phong đã không giận mà lại cười:

- Há ! Há ! Lý lẽ của con cháu có thể bẻ gãy được lý lẽ của ông cha ! Lão phu này đã bị con sắp xếp vào hạng tội lỗi rồi ! Há ! Há !

Tiếng cười vừa vang đến dưới hiên thì Hoa Tử Phong đã vào đến Bách Thảo Đường.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt hướng về Bích Lệ Hồng đưa ngón tay cái và le lưỡi làm mặt ma nói:

- Cô em giỏi lắm đa ! Được lắm !

Tấm màn tre vừa hé mở, Thần y Hoa Tử Phong đã xách một cái giỏ tre từ trong Bách Thảo Đường bước ra, trong giỏ đầy nhô những ve thuốc vừa lớn vừa nhỏ, có gần trăm mười mấy cái ve đủ màu mà hình trạng khác nhau, ve nào cũng có hàn sáp trên nút.

Lão lềum Bích Lệ Hồng một cái và đỏ mặt nói với Thượng Quan Kiệt:

- Đừng có đắc ý, sở dĩ ta phá lệ này là vì con nhỏ này chứ mi đồ ăn xin, ta có đem xỉa vào đâu !

Thượng Quan Kiệt cười ha hả nói:

- Đúng rồi ! Về ngôn ngữ thì tôi nói không ra lẽ thật, nhưng về võ thì đỡ được vài đòn đánh cho cũng đã khá lắm rồi !

Lúc bấy giờ Hoa Tử Phong đã buông giỏ xuống đi lại bên cạnh Cừ Thiên Hiệp, đặt tay bắt mạch, bỗng lão la thất thanh:

- Tại sao lại thế này ! Vì lẽ gì ?

Bích Lệ Hồng và Thượng Quan Kiệt đều giật mình, đưa mắt nhìn Hoa Tử Phong kinh ngạc và đồng thanh hỏi:

- Sao đó ? Không lẽ ...

Thần y Hoa Tử Phong cau mày nói:

- Người này bị trúng Tồn ngươn dâm độc nhưng chân ngươn chưa bị động đến, Tinh cốt thần ninh, công lực chống chỏi này do đâu mà có ? Thật khó hiểu quá !

Bích Lệ Hồng nghe vậy mới yên lòng.

Thượng Quan Kiệt cũng như mang cục đá trong lòng đã được rớt xuống đất, vỗ ngực nói:

- Thế mà làm tôi sợ muốn chết, tôi cứ tưởng vô phương điều trị chứ !

Thần y Hoa Tử Phong còn đang thắc mắc nói:

- Đây là một kỳ nhân mà trong đời lão phu chưa từng thấy, không cần thuốc mạnh, chỉ dùng một ít thuốc thanh lương nhẹ nhàng thì thấy đỡ ngay !

Vừa nói lão vừa lấy từ trong giỏ ra một cái ve cầm thạch trút ra một viên thuốc xanh, nhỏ như hạt đậu xanh bỏ vào miệng Cừ Thiên Hiệp rồi đi qua bên Tuyết Tinh kiểm bắt mạch rồi lắc đầu nói:

- Lão tướng Dương Lâm không bằng tiểu tướng La Thành !

Trong khi nói, đôi mày lão nhăn nhó, lắc đầu thở dài, có vẻ xúc động vô ngần.

Thượng Quan Kiệt hỏi:

- Thế thì lão Ngũ này thế nào ?

- So với thằng nhỏ này khác một trời một vực, tuy không phải ngại đến tánh mệnh, nhưng trúng độc đã sâu, tinh tiết ngươn tán, dù có yên tâm điều dưỡng cũng phải mất ít nhất là bốn mươi chín ngày mới có thể phục nguyên !

Bích Lệ Hồng tưởng người yêu mình được trời phò cho một khí phẩm khác thường nên mừng thầm trộm nhìn Cừ Thiên Hiệp nằm trên ghế tre, trong lòng có một niềm an ủi không thể mô tả được.

Lúc bấy giờ thần y Hoa Tử Phong đã lấy một đồng kim vàng chăm chú để vào đường huyệt của Tuyết Tinh kiểm.

Rồi soạn ra bốn thứ thuốc viên sắp xếp cho uống và quét dọn chỗ cho bốn người này an nghỉ.

Trải qua mấy ngày đêm nhọc nhằn, Bích Lệ Hồng nay mới được rũ sạch cát bụi, lo trang điểm.

26. Hạ Lan Sơn Ngộ Kỳ Nhân

Hôm sau Cừ Thiên Hiệp đã hết hơi độc, chỉ còn chưa được phục sức thôi, còn Tuyết tình kiếm thì vẫn còn mê man chưa tỉnh.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng tuy đã biết Cừ Thiên Hiệp sức khỏe không có gì đáng ngại cả, nhưng cũng theo chàng săn sóc cả đêm.

Sau bữa cơm, thước y du long Thượng Quan Kiệt nói với Cừ Thiên Hiệp:

- Trong giới hạn giang hồ hiện nay tuy yên ổn không có gây nên sóng gió, nhưng bên trong ngấm ngầm sát khí. Lần này mi về phía bắc tìm cha, là một điều hiếu đạo ta không thể ngăn cản được. Chỉ mong rằng mi sớm trở về, có thể sau này mi là kẻ cầm đầu trong võ lâm.

Cừ Thiên Hiệp miệng nói không dám nhưng trong lòng nổi lên một niềm tự hào.

Hai hôm sau, Thượng Quan Kiệt từ già ra đi, để Tuyết tình kiếm ở lại điều trị.

Cừ Thiên Hiệp đã liên tiếp trong hai ngày nói chuyện tâm tình với Bích Lệ Hồng, đôi bên đã hiểu nhau gạt bỏ những thành kiến năm xưa và đã gây dựng một mối tình bất diệt.

Nhưng, hảo cảnh bất thường, dù sao Cừ Thiên Hiệp cũng phải ra đi. Bích Lệ Hồng nhất định cùng đi cho có bạn. Cừ Thiên Hiệp từ chối bằng những lời lẽ khéo léo và từ già thần y Hoa Tử Phong rời khỏi Tiềm Long cốc.

Cừ Thiên Hiệp ra đi lẻ loi một mình, hồi tưởng những điều tao ngộ từ khi đặt chân trên đường đời. Chàng cảm thấy trừ ra một số ít người xấu, mình đã thọ ân rất nhiều người. Đại trượng phu ân oán phân minh, phen này nếu tìm được cha mẹ thì thân này dù chết dù sống cũng phải làm sáng tỏ thân thế của mình và báo đáp ơn nghĩa đã mang, nhưng ... phải báo đáp cách nào với Bích Lệ Hồng ? Đây là một vấn đề nan giải !

Nghĩ đến đây, chàng đã rời xa thành Hàm Dương. Dọc đường chàng thấy vô số người trong võ lâm lai vãng. Nhưng vì muốn sớm đến Hạ Lan sơn nên đã tìm cách lánh họ. Chàng tìm làng mạc hẻo lánh nghỉ ngơi để khỏi phải sanh ra nhiều chuyện lời thôi.

Đã hơn một ngày, đeo đuổi cuộc hành trình. Một hôm đã tới vùng núi Hạ Lan.

Hạ Lan sơn lúc bấy giờ đã phủ đầy sương tuyết trắng xóa mênh mông và nghìn dặm. Núi liền vô số hòn núi trùng điệp và cao vọt với gió triều lạnh thấu xương tủy.

Nội công của Cừ Thiên Hiệp rất thâm diệu nên dù nóng hay lạnh đến đâu chàng cũng không ngại. Khi đi sâu vào núi thì thấy vắng vẻ vô cùng ... thậm chí cảm thú cũng không có thì làm sao thăm dò được tin tức ? Nhưng chàng vẫn không nản chí, tiếp tục tìm kiếm, chàng nghĩ:

Cha mình là một đời kiếm khách, công lực đã cao, mà mười mấy năm nay không ai hay biết, tất nhiên người phải ẩn cư chốn thâm sơn cùng cốc, nơi mà không người lai vãng. Vì thế chàng tiếng mãi vào sâu, trải qua nửa tháng cũng không thấy manh mối nào, quả là một việc mò kim đáy biển.

Cừ Thiên Hiệp nhìn cảnh tuyết rơi, tay chân chàng sưng phù lên đỏ lói bắt đầu lở da, lần lần chàng đâm ra thất vọng.

Trời tối dần, chàng cảm thấy trong người đã quá mỏi mệt, định tìm một cái hang để nghỉ ngơi, để khỏi bị tuyết phủ.

Chàng thấy xa xa có một cái đèo tuyết nhô ra trên sườn núi chàng nghĩ ở dưới đèo này có thể tránh được phong tuyết, bèn cong mình thả xuống dưới đèo, nhưng chân chàng vừa chạm đất bỗng thấy như mềm xèo, lại tưởng rằng nội công còn đang chuyển vận chưa dứt, nên không để ý tuyết nổi dưới chân. Chàng thông thả ngồi xuống nghỉ một thì bỗng đứng như bị sụp đất tuột sâu xuống chỉ nghe tiếng ùm ! ùm !

Cừ Thiên Hiệp sợ hãi, tung mình toan nhảy vọt lên thì lúc ấy đèo tuyết ở trên sụp xuống nghe ầm ầm như núi thái sơn đè xuống không sức mạnh nào chịu được.

Chàng cố dừng lại, nhưng tốc độ tuột xuống càng nhanh nước đá từ trên tạt xuống như vũ bão, Cừu Thiên Hiệp than thầm:

- Phen này hết rồi !

Bây giờ có cách dùng nội công giữ mình để khỏi bị nước đá đập chết, mặc tình nó tuột xuống mãi.

Ngót một tiếng đồng hồ cái thể trầm xuống vừa dừng lại thì Cừu Thiên Hiệp nhảy lộn người lên để khỏi bị dội. Trong này tuy tối thui nhưng không lạnh bằng bên ngoài.

Chàng đưa tay sờ thử, được biết nơi đây là một cái hang vuông vức độ năm trượng, phía trên không ánh sáng, bốn bề là vách đất cao vút.

Chàng dựa vào chỗ bằng phẳng, thì nhận thấy hang này do người làm ra chứ không phải thiên tạo. Cừu Thiên Hiệp đặt hy vọng sống còn và nghĩ:

Nếu do người làm ra, thì phải có lối ra.

Nghĩ đoạn chàng bước đi dò khắp nơi bốn bên vách, nhưng ngoài sự tưởng tượng không có một chỗ hở nào cả.

Giờ đây Cừu Thiên Hiệp đứng trước cảnh tuyệt vọng, buồn bã thở than ngồi xuống suy nghĩ:

Không ngờ ta đã không làm nên trò trống gì hết, nay lại vùi mình nơi địa huyết dưới lớp tuyết. Ồi còn gì là thân thể, sự môn, ân nhân, kẻ thù ! ...

Lòng chan chứa thiên sầu vạn thảm, rồi nghĩ đến cái chết, một cái chết bất ngờ, không minh bạch, bỗng chàng đứng dậy hét to:

- Ta không thể chết ! Ta chưa tới ba mươi tuổi, không thể chết một cách vô lý như thế này được !

Tham vọng muốn sống như một ngọn đèn hy vọng được đốt cháy trở lại. Cừu Thiên Hiệp bắt đầu định lấy hành động thực tế đi tìm lối ra. Chàng vận lực vào hai bàn tay ngồi bẹp xuống đất cào móc mãi vào vách đất ... Một lát sau chàng thấy đầu ngón tay mỗi quá và tê buốt, bèn ngừng tay lại sờ thử thì biết mình đã móc được một cái lỗ rộng lớn ba thước, sâu lối năm thước.

Cừu Thiên Hiệp đã kiệt sức, nhờ có mạch nước trong lỗ nhả ra. Chàng bụm lấy cả bùn, uống vào cho đỡ khát rồi tiếp tục moi đất. Đến khi mỏi mệt lại nghỉ, nghỉ rồi lại tiếp tục một cách máy móc như vậy không hiểu đã trải qua bao nhiêu ngày tháng, bỗng dừng tay chàng cảm thấy như không còn đựng nhảm vật gì nữa, không có gì chịu lại sức lực đôi tay nữa.

Quả thật chàng đã đào đến nơi rồi, nhưng không biết đến một nơi nào !

Chàng thò tay mò, nổi vui mừng ngoài sức tưởng tượng, phần khởi tinh thần, chàng đào rộng thêm vài ba thước nữa, nhưng lạ thay, ngoài lỗ hang vẫn đen như mực, chàng đoán chắc lúc này là ban đêm nên mới tối đen như thế. Rồi chàng chui ra ngoài lỗ, nhưng vì sợ nơi đây là một cái đèo cao nên đưa hai chân ra trước thử xem thiệt hư.

Thì ra nơi chàng bước sang cũng là mặt đất phẳng lì, tối đen, chàng bước tới vài bước nữa thì cả đến một chút hy vọng cuối cùng cũng tiêu tan mất hết, vì ngoài này bất quá là một cái hang lớn hơn mà thôi.

Cừu Thiên Hiệp đói quá thốt ra một tiếng than yếu đuối, rồi lại mò tới độ năm ba trượng bỗng giật mình nảy người kinh hãi.

Thì ra ở góc hang bên kia có đôi mắt chớp nhoáng đang nhìn gần vào người chàng không nháy, chàng cố giữ bình tĩnh và tập trung tinh thần dòm vào đôi mắt ấy.

Chàng nhận ra người ấy ăn mặc theo lối văn sĩ ngồi khoanh chân trên đồng đất, quần áo gần như mực hết. Từ cặp mắt có một tia sáng mạnh mẽ khiếp người, ngoài ra gã như một cái xác chết lâu năm.

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã đói đến tối tăm mặt mày. Chàng thụt lùi kêu ú ớ:

- Ai đó vậy ?

Văn sĩ trung niên trạc độ tứ tuần, không trả lời đôi mắt càng ghê rợn hơn, chập chờn đưa tay ngoắc Cừu Thiên Hiệp chàng không dám lại gần, nói gắt:

- Ông là quỷ hay là quái ?

Văn sĩ trung niên vẫn ngoắc tay như thường.

Cừu Thiên Hiệp giận dữ bước tới khoác tay:

- Nếu không nói mãi, thì đừng trách tôi ra tay !

Văn sĩ trung niên nheo mắt một cái khiến chàng cảm thấy hơi lạnh mình.

Cừu Thiên Hiệp hỏi luôn ba tiếng đối phương không đáp, bèn vận công lực cho thân hình dài ra, bàn tay rần rai như lưỡi kiếm, toan trở tài Thường thắng bát kiếm của môn tuyệt học thiết thư, tay trái đưa lên phối hợp với thần trí để phân tán nhãn thần của văn sĩ trung niên, tay mặt ngón chỉ và ngón trở nhập lại, tỏa ra trăm nghìn ảnh ngón tay nhằm trọng huyết đơn điền của đối phương bắt thần mạnh bạo điểm xuất. Chỉ phong lướt nhẹ vào, kích động khí lưu trong huyết, tạo ra một luồng âm thanh của một tiếng gầm phơn phớt. Chàng ra tay trong hăm quả thật là uy lực vô biên.

Văn sĩ trung niên hình như không ngờ chàng lại có thủ pháp lợi hại như vậy, nên chưa kịp đứng dậy đã phải né qua một bên.

Động tác này cũng quá nhanh nên mới tránh khỏi nếu không sẽ bị trúng thẳng vào đơn điền đại huyết ngay. Ta nên biết rằng hai bên yếu huyết đơn điền là phủ sá và sung môn, hai huyết này dù trúng mạnh hay nhẹ cũng khó toàn mệnh.

Cừu Thiên Hiệp thấy đối phương cũng khá lợi hại nên chàng vẫn giữ nguyên thế không rời đối phương, chân lực bắt thu và vận công lực một mực điểm tới.

Bỗng văn sĩ trung niên rú lên một tiếng thất thanh và ngã ngửa ra, đồng thời từ trong người gã vọt ra một tia máu bắn tới người chàng.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy đối phương phản ứng liên lộn qua một vòng rồi nhảy ra để tránh, nhưng khi thấy tia máu trong người văn sĩ vọt ra chàng đã cảm thấy hai lỗ tai lưng bùng và xây xẩm mặt mày ngã bẹp xuống đất bất tỉnh ngay.

Nên biết rằng Cừu Thiên Hiệp bị giam mình trong hang quá lâu đôi quá chân lực đã giảm. Nay dùng toàn lực đánh liều, một khi lực đạo đã phát xuất, trong người trở nên mỗi một không sao tránh khỏi bị Ất hoát hủi mà ngất đi.

Độ chừng một tiếng đồng hồ chàng tỉnh lại từ từ, thấy toàn thân vô lực, tứ chi nhuyển nhược, chàng phải nằm nhắm mắt dưỡng thần một hồi lâu mới thấy hơi khỏi một tí.

Bỗng có tiếng nói bên tai chàng:

- Tiểu tử ! Công lực của mi chưa được !

Trong hang lại có tiếng người ? Cừu Thiên Hiệp sợ hãi, nhảy dựng người lên, choáng váng lùi bước tựa vào vách đất.

Trong bóng tối, văn sĩ trung niên vẫn ngồi yên tĩnh như trước, đôi mắt càng sáng rực hơn ban ngày, nhưng miệng lại mỉm cười.

Nụ cười của đối phương đối với Cừu Thiên Hiệp chỉ giống ác quỷ nhe nanh múa vuốt rất khủng khiếp. Chàng ủa lên một tiếng và nghĩ:

Gã mới bị một đòn chí mạng đây mà làm sao sống lại được trong nháy mắt ?

Cừu Thiên Hiệp lạnh xương sống, hai chân như đã mọc rễ xoay chuyển nửa bước cũng không được. Thấy trong hang có vẻ như ma quỷ nhiều lắm, chàng ghê sợ rồn óc rùng mình.

Văn sĩ trung niên lại lạnh lùng nói:

- Cái ngón này nếu có thêm năm phần công lực nữa, thì lão phu có thể chết đây !

Bấy giờ chàng mới biết rõ ràng là có người ta đang nói chuyện, chỉ trừ giọng nói với hơi lạnh lùng mà thôi, tất cả đều giống như người thường.

Cừu Thiên Hiệp làm gan nạt lớn:

- Thật ra ông là người hay là ma ?

Văn sĩ trung niên cười nhạt:

- Lớn gan thế ! Lại đây ta bảo xem nào !

Cừu Thiên Hiệp dẫu dám lại gần ? Chàng chỉ đứng tựa vách to tiếng:

- Oan hồn của người không tan ư ?

Văn sĩ trung niên gắt:

- Ta bảo mi lại đây !

Vừa nói hai tay vừa đưa ra, móng tay già dài không dưới mười thước chỉ nắm vụn lại trong không gian một cái thì thấy có một sức hút ngấm ngấm khiến Cừu Thiên Hiệp tự nhiên phải chạy về trước ngay.

Cái phép Hư không hấp dẫn này, nếu nhằm lúc bình thường, Cừu Thiên Hiệp không dễ gì bị hút đi tới được, nhưng nhằm lúc này toàn thân chàng không đủ công lực thì làm sao vùng vẫy cho khỏi được ?

Văn sĩ trung niên nói lạt lẽo:

- Để báo đáp ngón tay của người ta trị bụng đói của người trước đã !

Trong khi nói ông búng ngón tay rồi đặt trên đơn điền của Cừu Thiên Hiệp, một tay khác đỡ Ngọc chấm huyết của chàng lên mình rồi hội lại thành một luồng hơi ấm chạy vào thân nhọc làm đói khát tiêu tan và tinh thần bừng mạnh như xưa.

Chàng định nhảy vọt ra khỏi tay văn sĩ trung niên, thì lại nghe:

- Nay lão phu dạy người phép trị đói Phích cốc đại pháp, để khỏi phải làm phiền ta nữa ! Nghe đây.

Văn sĩ trung niên lại ho nhẹ một tiếng rồi đọc:

- Minh sát tử ngọ tuyến, qui tức nạp đơn điền, ngũ tạng bình hàn hỏa; minh kinh trần bất tiêm.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, nghĩ thầm:

Đây là phép lớn được thẩm nhuần giữa hai nhà Phật và đạo bấy lâu nay chỉ nghe lời đồn, chưa hề thấy ai có cái kỳ công này. Văn sĩ này ...

Chàng không dám nghĩ mãi, liền ghi nhớ khẩu quyết này và thực hành đúng đắn, quả thật tinh thần mạnh khỏe cơn đói không còn tồn tại, dù vậy chàng lại càng chứa một mối nghi ngờ không sao đè nén được ở trong lòng, bèn vội hỏi:

- Thật ra ông là ai ? Có thể cho tôi biết được không ?

Văn sĩ trung niên cười gượng nói:

- Việc này không liên can gì đến người, hỏi mà làm gì ? Giờ đây người phải tìm cách thoát khỏi nơi đây là hơn !

Cừu Thiên Hiệp lại tò mò:

- Ban nãy ông bị ngón tay tôi điểm ...

Văn sĩ trung niên nói:

- Nếu bây giờ người điểm ta chết cũng không có gì lạ, ban nãy lực đạo của người chưa đủ.

- Nhưng ông đã trào máu, ngã gục ?

- Hừ !

Văn sĩ trung niên có vẻ rất kích động nói:

- Nói thật với người, lão phu bị người ta làm tê liệt cả động mạch trong người, trước chỉ lực của người ta không cử động được cũng như ta nói không ra lời, chỉ còn có hai tay có thể ráng gượng cự quây một vài cái mà hể cử động một cái vậy thì phải dùng công phu một tháng mới bồi bổ lại được.

Cừu Thiên Hiệp nghe lão nói vậy, chàng động lòng thương hại vội hỏi:

- Thế thì phải giải bằng cách nào ? Tiền bối cứ bảo tôi biết đi, nếu có thể tôi sẽ giúp tiền bối một tay.

Văn sĩ trung niên nhìn Cừu Thiên Hiệp rất cảm kích, nhưng rồi cuộc ông lắc đầu nói:

- Với người, chưa thể làm nên việc !

- Ông muốn nói công lực của tôi chưa đủ ?

- Công lực ? Người còn nhỏ tuổi mà công lực đã trội hơn nhiều lắm rồi ! Còn muốn nói rằng đủ thì tự nhiên là không đủ !

- Lúc này ngón tay tôi điểm trúng tiền bối kiến hiệu chưa đủ sao ?

Văn sĩ trung niên cười xoa trầm giọng đáp:

- Ngón tay của người bắt quá cũng như ngòi thuốc nổ đã bắt cháy đến cái công phu của ta rèn luyện không biết tự bao lâu rồi, vì thế mới làm cho hai vai ta cự quây được và mở miệng nói chuyện ! Người tưởng đâu chỉ nhờ hai ngón tay của người điểm một cái là tạo thành kết quả khả quan như vậy sao ?

Cừu Thiên Hiệp then đỏ mặt, không thốt ra lời. Văn sĩ trung niên lại dịu dàng nói:

- Dù vậy, ta vẫn cảm kích ngón tay của người đã giúp được cho ta rất nhiều !

Cừu Thiên Hiệp biết mình không giúp được ông ta, bèn ngỏ ý:

- Tại hạ vì công lực không đủ để làm nên việc hữu tâm vô lực thật là hận cả đời !

Văn sĩ trung niên gật đầu nói:

- Lòng dạ của người tốt lắm, ta ghi nhớ đây !

Cừu Thiên Hiệp bỗng nghĩ đến một vấn đề, hỏi:

- Chắc tiền bối biết đây là ở chỗ nào chứ ?

- Hạ Lan sơn đấy !

- Không, tôi nói cái địa huyết này !

- À !

Văn sĩ trung niên suy nghĩ một hồi rồi nói chậm rãi:

- Đây là một địa ngục do một nhóm nhân sĩ giang hồ tạo nên !

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, không hiểu tại sao nhân sĩ giang hồ lại thiết lập địa ngục để làm gì ?

Văn sĩ nói tiếp:

- Người lấy làm lạ lắm sao ? Vả lại địa ngục này là đặc biệt nhằm vào mục đích đối xử với ta !

Cừu Thiên Hiệp còn đang thắc mắc nói:

- Với công lực của tiền bối mà có thể hại được thì nhóm người ấy thật phi thường !

Văn sĩ trung niên nghiêng răng nói:

- Là cả một bầy chuột ! Đồ đê hèn !

- Xin cho phép tại hạ nói thẳng, có sao họ lại kiềm chế được tiền bối ngoan ngoãn vào sào huyết ?

- Đó là cả một mảnh khoe gian ngoa, chúng đánh lừa ta, xuất kỳ bất ý chụp thuốc độc, thuốc mê, không chứa một thủ đoạn nào !

- Việc này xảy ra được bao lâu rồi ?

Văn sĩ trung niên chưng hửng vỗ tay nói:

- À ! Phải, đã bao lâu rồi ?

Ông ta lắc đầu, có vẻ thất vọng nói:

- Thật không biết đã bao lâu rồi ! Vả lại trong huyết không có ngày tháng, có thể là lâu lắm là phải !

Bỗng dưng, ông ta hình như nghĩ tới điều gì, liền chỉ một chỗ cách trước mô đất hơn một thước mà nói lớn lên:

- Người đào hộ một cái tử thi ở đây lên cho ta xem, có lẽ ta đoán được bao lâu rồi.

- Tử thi ?

Cừu Thiên Hiệp rung mình, nhưng chàng lại không một chút ngần ngại, dùng hai tay cào đất lia lịa, chỉ mới được chừng ba thước sâu thì đã thấy một bộ xương khô vàng úa, xen vào những sợi tóc dài nên có thể đoán được đây là thi thể đàn bà.

Văn sĩ trung niên ứa lệ xúc động nói:

- Coi không ra rồi, người chết một năm thì da thịt tan rã, còn xương khô thì mười năm hay hai mươi năm thì cũng vậy thôi ! Ôi ! Chuyện qua rồi, cần biết bao lâu mà làm chi !

Cừu Thiên Hiệp xúc động trước vẻ xót xa của ông ta, chàng hỏi:

- Tiền bối ! Thi thể nàng là ...

Văn sĩ trung niên đau thương vô cùng đáp:

- Gia thất ! Một người đàn bà trối gà không chặt !

Nói xong lệ tuôn như mưa, khóc nức nở, giờ đây Cừu Thiên Hiệp nghĩ tới cái gọi là một nhóm nhân sĩ giang hồ cho rằng họ quá độc ác. Động lòng hào hiệp, chàng hô to:

- Tiền bối ! Có thể cho tôi biết tên tuổi những người hại tiền bối chăng ? Tôi sẽ tùy khả năng của tôi, nhất định báo cừu cho tiền bối.

Văn sĩ trung niên đôi mắt sáng lên, chùi sạch nước mắt, chăm chú nhìn Cừu Thiên Hiệp, nhưng một lúc sau lại gục đầu xuống, thở dài ông ta nói:

- Ân liên oán kết biết đến chừng nào mới hết ? Vì thế lão phu không muốn liên lụy đến kẻ khác. Chỉ một lời nói ấy đã đủ cho ta ghi tạc rồi !

Cừu Thiên Hiệp buồn bã nói:

- Tiền bối lại xem rở văn bối thế ư ?

- Không ! Không bao giờ !

Cừu Thiên Hiệp nói:

- Con người sanh trong cõi đời này vốn là đề thân tương chính nghĩa, hà tất phải câu nệ Ở chỗ tự kỷ hay tha nhân ?

- Tốt lắm !

Văn sĩ trung niên đập mạnh đôi tay khen ngợi:

- Chỉ có lời nói này của người, tinh thần võ lâm mới tồn tại mãi mãi trong giang hồ.

Nhưng ta đã chán đường danh lợi thì thử hỏi còn đâu là ân oán ? Nếu người biểu dương được tấm lòng này trong võ lâm thì nó còn vĩ đại hơn báo cừu đây ! Ha ha ...

không ngờ ta lại gặp được một người đồng đạo chân chính, giờ đây dầu có thác đi ta cũng can tâm !

Nói xong, ông ta liếc mắt nhìn, hình như muốn đòi hỏi một điều gì ở con người Cừu Thiên Hiệp. Bỗng hô to:

- Lại đây ! Lại gần ta !

Tiếng hô kinh khủng đầy sát khí, làm rung động cả không khí trong huyết, tiếng dội ong ong, lâu lâu chưa dứt.

27. Mừng Được Khô Trúc Thánh Kiếm

Cừu Thiên Hiệp thấy thái độ Ông ta thay đổi quá đột ngột, chàng có cảm giác ông ta bây giờ với ban này như hai người khác biệt vậy, khiến chàng rụt rè, lấm bầm:

- Ông ...

Văn sĩ trung niên càng hét lớn hơn:

- Ta muốn người lại gần ta !

Nói chưa dứt lời, ông ta đưa tay về phía sau lưng vụt một cái bỗng một ánh sáng vàng lóe ra bùng sáng cả đáy huyết. Thì ra lão đã rút ra một thanh kiếm mỏng như tờ giấy và tỏa ra hào quang khiếp người.

Cừu Thiên Hiệp càng sợ thêm, liền vận công phòng bị rồi nói:

- Tôi có nói sai lời hay có điều gì đắc tội với tiền bối đâu ?

Không ngờ văn sĩ trung niên dẫn gươm xuống và thở dài nói:

- Té ra lời nói ban này của người đều giả dối cả, người cũng là bọn khiếp nhược như ai !

Cừu Thiên Hiệp cau mày:

- Khiếp nhược ? Tôi khiếp nhược à ? Ông tưởng chừng như một lưỡi gươm đã đe dọa được tôi rồi sao ? Hừ.

Văn sĩ trung niên lạnh mặt:

- Có sao người lại rụt rè ? Và lại nói ấp úng ?

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, nói to:

- Chỉ vì tôi quá cảm động đối với thân thể đáng thương hại của ông, hơn nữa tôi không muốn so tài với một người không cử động được !

Văn sĩ trung niên ngược mặt lên trời cười khanh khách rồi nói:

- So tài ? Ai muốn so tài với người ?

- Vậy ông rút gươm ra làm gì ?

- Ta muốn người dùng gươm này để thực hiện hào ngữ của người vừa thốt ra ban này, hầu đem lại cho võ lâm một sắc thái mới, san bằng mọi bất công, tận sát bọn xấu xa, dùng máu rửa thánh kiếm !

Ông ta nói gần từng tiếng, mỗi tiếng như một làn roi đánh vào tâm khảm Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp khép nép mắt cả vẻ tự nhiên ! Trong giờ phút này lòng chàng thoáng hiện bao nhiêu hình ảnh như Nhiệm Tử Huệ nuôi chàng lớn rồi đòi chặt chân, khoét mắt, Kim đầu đà Thái Linh Quan bị chém thành người máu. Càng chỉ truy hồn Hiên Bá Vong sợ bể vắng tứ tung; trên đường tìm cha đã gặp những bộ mặt xấu xa gây cho mình bao cơn nguy hiểm, một tiểu cô nương kia, thương tích trong người Hắc Phụng, cha mẹ mất tích ... bỗng chàng cắn răng, sát khí xung thiên, nói:

- Phải rồi ! Ta muốn tận sát tà ma, san bằng bất công cho loài người ! Hãy đưa đây !

Chàng đi tới một bước, giơ tay xin nhận kiếm.

Văn sĩ trung niên chỉ dưới đất bảo:

- Qùy xuống !

Cừu Thiên Hiệp hiểu rằng đây là Thụ kiếm đại lễ và độ chừng lưỡi gươm này là vật quý nhất của ông ta. Cứ đoán theo công lực của ông ta thì gươm này đây ắt là một kỳ trân dị phẩm hiếm có trên đời ! Nên chàng càng vâng lời quỳ xuống trước mặt ông ta.

Bỗng dưng, ông ta tay mặt cầm kiếm đưa cao lên, tay trái đặt trên đầu chàng mà cất tiếng nói lớn:

- Gươm này là Thiên hạ đệ nhất kiếm là một thần vật đời thượng cổ, mệnh danh là Khô trúc thánh kiếm kẻ cầm kiếm phải ngay thẳng, thứ nhất không giết bậy, thứ nhì không buông tha tà ma, thứ ba ...

Nói đến đây lời nói bỗng tắt nghẹn không thốt ra được nữa, Cừu Thiên Hiệp vội hỏi:

- Sao tiền bối không nói tiếp ?

Văn sĩ trung niên đổi sắc mặt như điện chớp, lời nói như sấm sét:

- Thứ ba là kiếm hủy nhân vong, kiếm gây người chết !

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp máu nóng sôi hừng hực, hùng tâm vạn tượng, hào khí cao thâm, chàng dập đầu xuống bái lạy rồi đưa tay nhận kiếm dâng cao lên nói:

- Đệ tử can tuân !

Văn sĩ trung niên lúc bấy giờ bỗng tỉnh thần ủy mị, nhìn lưỡi gươm trong tay Cừu Thiên Hiệp chậm rãi nói:

- Không ngờ ở chốn tăm tối không thấy trời trăng này lại gặp được kẻ hữu duyên.

Thế thì lưỡi kiếm này khỏi phải mai một vậy.

Lúc bấy giờ tâm trạng của Cừu Thiên Hiệp mới hồi phục bình tĩnh một tí, chàng thở dài.

Văn sĩ trung niên lấy làm lạ hỏi:

- Sao con lại thở dài ?

Cừu Thiên Hiệp cũng thân mật đáp:

- Thưa tiền bối ! Đã trót dấn thân trong chốn gần như địa ngục này, dù có thanh kiếm mà không thoát khỏi cũng vô ích !

Văn sĩ trung niên có vẻ rất lạc quan, mỉm cười nói:

- Ta vào đây là chúng nó lấp bít miệng hang, hơn nữa ta không cực cực được, còn bây giờ con lại khác. Vậy con hãy nghe lời chỉ thị của lão phu, rồi đây sẽ có một ngày thoát khỏi nơi này !

Cừu Thiên Hiệp cho là lời an ủi thôi nên chỉ vâng vâng dạ dạ, chứ thật ra trong lòng không tin.

Văn sĩ trung niên lại nói:

- Nhân lúc còn lưu lại đây, lão truyền cho con Thập tam thức kiếm chiêu mệnh danh là Thập nhị sinh tiểu thánh kiếm.

Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Đã là thập nhị sinh tiểu kiếm có sao lại có thập tam chiêu ?

Văn sĩ trung niên cười đáp:

- Lão bị giam hãm nơi đây, cùng tư cực tưởng, lấy hết tâm lực nghiên cứu thêm một chiêu, ta đặt tên là Mệnh vân chi chiêu ta thấy uy lực vô biên, nhưng chưa từng sử dụng.

Cừu Thiên Hiệp vội vã quỳ mọp xuống đất cung thỉnh lời dạy kiếm chiêu Bắt đầu từ đệ nhất chiêu, văn sĩ trung niên miệng nói tay múa không nề phiền muộn, thêm vào thông minh xuất chúng của Cừu Thiên Hiệp, đã giàu thiên tư, lại thêm công lực thâm hậu. Hơn nữa chàng đã hiểu qua Thường thắng bát kiếm nên học một điều ba tiến bộ thần tốc !

Ngày tháng trôi qua, đã không ghi nhớ là bao lâu, Nhất thập tam chiêu thánh kiếm đã vận dụng thuần thực. Một hôm, văn sĩ trung niên bỗng lộ vẻ vui mừng reo lớn:

- Con ôi ! Mau đi ! Bây giờ đã đến giờ phút con thoát khốn rồi !

Cừu Thiên Hiệp nghe tiếng động rầm rầm và tiếng nước chảy không ngớt. Những tiếng động lâu nay chàng không thèm để ý đến, nhưng điều này với vấn đề thoát khốn có liên quan gì đây ? Chàng ngơ ngẩn hỏi:

- Tiền bối muốn nói về tiếng động đó chăng ?

Văn sĩ trung niên vui mừng hơn bao giờ hết nói:

- Phải đấy ! Con hãy chuẩn bị thoát khốn đi !

Cừu Thiên Hiệp vẫn còn hoang mang hỏi:

- Thoát khốn ?

Văn sĩ trung niên thở dài:

- Đúng rồi, chúng ta lại phải xa nhau !

Nói xong, nét mặt trầm xuống, đầy vẻ thương cảm cố gượng nói:

- Đó là tiếng nước chảy vì tuyết tan. Khi con vào đây bị cản trở vì tuyết phủ nên không thể ra được, vậy bây giờ tuyết tan, con đã có lối ra !

Cừu Thiên Hiệp nghe có lý, vội nói:

- Tiền bối nói có lý lắm ! Bây giờ con công tiền bối cùng ra một lượt.

Văn sĩ trung niên cười khô khan nói:

- Công ta ?

Cừu Thiên Hiệp vội vã quì trước mặt văn sĩ nói:

- Con công tiền bối đi, thấy không khó gì đâu !

Văn sĩ trung niên bỗng nạt lớn:

- Hồ đồ ! Con lọt vào đây cách xa mặt đất không dưới một trăm trượng, làm thế nào để công người lên lưng rồi vọt lên mặt đất được ? Hơn nữa ta đã tàn phế thoát ra để làm gì ? Đi mau lên đừng nói lời thôi nũa !

Mấy lời trên đây khiến Cừu Thiên Hiệp đau lòng, vì trong thời gian gần gũi với văn sĩ trung niên, một mối tình cảm tự nhiên đã khiến chàng cảm thấy văn sĩ trung niên là nguồn an ủi duy nhất của chàng mà chàng không sao quên được. Thậm chí một người đã từng cứu sống mình và đã nảy sinh một mối thâm tình như Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cũng chưa làm cho chàng quý mến bằng ! Nên chàng khóc lóc nói:

- Tiền bối không đi thì con cũng không đi, vả lại ở đây không sợ chết đói, con sẽ theo hầu cận tiền bối suốt đời !

Văn sĩ trung niên đôi mắt đầm lệ, nghẹn ngào nói:

- Sao con dại quá ! Ta truyền Nhất kiếm thập tam chiêu cho con rồi để con ở lại đây thì có khác nào vẽ rắn thêm chân vậy ? Huống chi ở đời việc “tự tán” là điều tầm thường kia mà ...

Thật ra ông ta đã không nói ra lời, rõ ràng là có vẻ quyến luyến lắm.

Cừu Thiên Hiệp quá xúc động ngã vào lòng ông ta khóc sụt sùi, Văn sĩ trung niên sờ vai chàng mà nói:

- Con ngoan ngoãn nghe lời lão thì có ý nghĩa hơn là lo cứu lão thoát khốn.

Cừu Thiên Hiệp thấy ông ta đã nhất định như vậy mà liệu công người trên lưng, mà leo lên đèo tuyết cả trăm trượng bề cao là điều không thể thực hiện được, buột lòng phải quì xuống cáo từ và sau cùng còn khấn cầu:

- Chung đụng cùng sư phụ một thời gian khá dài, giờ phút này con thấy cầu xin sư phụ cho biết danh tánh, đồng thời cũng xin cho biết kẻ thù của sư phụ là ai, để sau khi đệ tử thoát khốn, có thể trước nhất làm xong việc này, để trả ân cho gươm và truyền nghề của sư phụ !

Văn sĩ trung niên nổi giận quát:

- Hồ đồ ! Lão tặc kiếm truyền công không phải vì danh vọng, cũng không phải vì tư thù, con đã quên rồi sao ? Con đã nói thế nào trong khi thọ kiếm ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mồ hôi tuôn như suối, quì mọp xuống đất gật đầu nghe cùm cụp. Văn sĩ trung niên đang trợn nói:

- Hãy yên trí đi ! Làm người chỉ biết tư thù cá nhân thì nhỏ mọn lắm, cần phải có một lòng quảng đại mới có thể lập nên đức trọng hoàng võ.

Cừu Thiên Hiệp chỉ lẳng lẳng làm thinh không biết nói gì và có một sợi rẽ tách rời ra khoanh tròn lại dưới cán. Nhưng chàng chỉ gật đầu.

Lúc bấy giờ văn sĩ trung niên động lòng, hai hàng nước mắt chảy ròng ròng siết chặt tay Cừu Thiên Hiệp ra vẻ xúc động lắm, và ôn tồn nói:

- Con ơi ! Lẽ ra lão cần phải mang ơn con mới đúng hơn, vì nếu không có con thì một đời kiếm thánh này sẽ chôn vùi dưới ba lớp đất thôi ! Con hãy đi đi ! Cứ theo đường cũ khi con vào đây mà tèo lên !

Nói đến đây ông ta đã nghẹn ngào nói không ra tiếng bèn đưa tay đẩy Cừu Thiên Hiệp vào lỗ trống do chàng moi móc trước đây, rồi đánh mạnh vào vách một cái nghe Rầm ! Rầm ! chưởng phong rung động làm cho đất trên miệng lỗ trống chúi xuống bịt kín lỗ hổng ấy.

Cừu Thiên Hiệp quì xuống lạy mấy lạy, rồi đứng dậy xem bề thế miệng hang thấy có một ít ánh sáng xanh, nhưng miệng hang nhỏ dưới hang lại rộng, mà nước đã rỉ vào chung quanh hang, nên muốn leo lên thật khó.

Chàng lấy hết chân khí tay cầm khô trúc thánh kiếm hét lên một tiếng nhảy vọt lên năm trượng, khi thấy con người sắp rơi xuống tức thì phóng kiếm vào vách, rồi nắm chặt lấy cán gươm bám thân vào vách xúc công, vận khí một hồi lại rút kiếm ra rồi nhảy vọt lên như trước, từng chặng từng chặng như vậy, liên tiếp chừng hai ba chục lần thì đã thấy ánh sáng mặt trời chiếu vào. Chàng cố gắng vọt lên hai lần nữa thì đã đặt chân trên núi Hạ Lan sơn, chàng vui mừng vô hạn không khác nào như vừa được hồi sinh.

Lúc bấy giờ chàng mới thấy mỗi hai cánh tay và kiệt sức. Chàng dòm lại dưới hang đen như mực không thấy đáy, nghĩ lại việc rồi vẫn còn sợ hãi, nhưng điều làm cho chàng sợ hơn là Khô trúc thánh kiếm ở trong tay chàng.

Xem kỹ lại, thì ra một khúc tre khô chuốc thành hình lưỡi gươm, điều lạ nhất là cán gươm cũng là rẽ tre dính liền lại là thánh kiếm danh bất hư truyền.

Khúc tre khô này dưới ánh sáng mặt trời vẫn như vàng nước và phản chiếu thành nhiều sắc thái đẹp tuyệt vời. Thanh kiếm mong mỏng ẩn hiện những cảnh phong vân biến hóa, thân kiếm tuy có vẻ mềm, nhưng kỳ thật, cứng vô song, và xem nhẹ lắm, nhưng lại vừa tay.

Cừu Thiên Hiệp nhìn một hồi lâu lấy làm lạ đời lắm, chàng giơ kiếm lên nhắm vào hòn nói tuyết cạnh mình chém một cái thì lạ thay ! Núi đá nứt không khác nào như chém vào nước vậy, nhẹ nhàng không cần ra sức. Trái lại, nếu Cừu Thiên Hiệp dùng sức thì như chặt vào chỗ vô vật, quá trớn bị nhúi tới chút nữa lọt vào hang, còn lưỡi kiếm thì trơn bết vì nhoáng ra những ánh sáng vàng vàng ! Dù chặt vào đá vẫn như thường không sức mẻ chút nào thật là vật quý báu phi thường !

Lâu nay chàng lo mãi không có võ khí vừa tay, mà sở học của chàng lại toàn là công phu kiếm pháp. Khi còn ở Võ Đang sơn chàng đã thử qua bao nhiêu lưỡi kiếm thường, nhưng hễ sử dụng đến là gãy ngay. Nay trong tay có thánh kiếm thần, khiến chàng mừng quá như muốn điên ! Chàng ngước mặt lên trời cười, chạy nhanh ra khỏi núi.

Về việc tìm cha chàng thấy chuyện đã cách mười năm, không còn hy vọng gì nữa.

Vừa rồi chàng định hỏi thăm văn sĩ trung niên trong huyết, nhưng thấy ông ta kín đáo quá, đến đổi thân thế, tên họ và kẻ thù của ông ta cũng không chịu Bích lộ, huống chi là chuyện của người khác. Có mấy lần chàng thừa dịp bắt qua câu chuyện của mình, nhưng ông ta vừa nghe đến việc trong võ lâm liền tỏ vẻ như một thầy tu, không muốn nghe gì hết, vả lại chàng độ chừng như ông ta bị giam hãm trong địa huyết lâu lắm nên câu chuyện mười năm trước vị tất ông ta đã được biết.

Vừa vui mừng vừa thất vọng chàng đi mau như tên bắn vượt qua bao nhiêu núi non trùng điệp.

Trời sắp tối, đằng trước vẫn là một cảnh hoang vu, bỗng một bóng người màu tím từ hòn núi bên trái lướt qua nhanh như chim ưng, thân pháp không tầm thường, công lực cũng không yếu, chỉ trong nháy mắt đã đứng trước mặt chàng hỏi:

- Ai đó ?

Cừu Thiên Hiệp đã vận công lực ngang nhiên đứng không nhúc nhích. Chàng thấy kẻ trước mặt rất hùng dũng, râu xồm, mày rậm nét mặt tím hồng, khí khái không tầm thường với áo tím dài đơn bông giắt gươm sau lưng oai phong lẫm lẫm, hầm hừ như muốn nuốt người.

Cừu Thiên Hiệp vừa cung tay chào, thì người đã tuốt gươm ra điểm mặt Cừu Thiên Hiệp nói:

- Nếu ngươi là nam nhi thì hãy đi theo ta !

Nói xong, đôi mắt nhìn thẳng vào Cừu Thiên Hiệp một cách dữ dằn rồi chạy bắn ngang đồng hoang thỉnh thoảng quay đầu lại phía sau ngó chừng Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp không rõ lai lịch gã kia và vì lẽ gì lại có cử chỉ như vậy ? Chàng hoang mang không hiểu có nên đi theo hay không.

Người áo tím thấy Cừu Thiên Hiệp vẫn còn đứng lại một chỗ bèn dừng lại, từ xa xa cầm gươm trong tay chỉ và hét lớn:

- Tiểu tử kia ! Không dám đi theo ta sao ?

Cừu Thiên Hiệp nghĩ:

Không lẽ hần là đứa điên ? Tại sao một kẻ xa lạ mà ăn nói vô phép như vậy ?

Chàng nổi xung nhảy dựng lên la lớn:

- Họ Cừu này có bao giờ sợ mi đâu ?

Vừa nói vừa phóng mình tới. Người áo tím thấy vậy vừa chạy vừa nói:

- Có gan thì đừng trốn mất nhé !

Khinh công của Cừu Thiên Hiệp không kém hơn người áo tím, hai người một trước một sau đi như sa băng điểm chớp. Độ chừng uống hết một chén trà, thì đã vượt trên hai mươi trượng. Hai người đến một túp lều tranh mới dừng lại. Người áo tím đáp ngay xuống cấp kiếm dưới nách rồi vỗ tay:

- Bốp ! Bốp !

Tức thì từ trong lều nhảy ra tám người áo đen lực lưỡng cầm võ khí xáp lại. Cừu Thiên Hiệp không biết chuyện gì, bèn đáp xuống né qua bên trái, không ngờ bọn người này chạy lại bao vây chàng, đồng thời người áo tím vung gươm nói to:

- Nó là Cừu Thiên Hiệp !

Tám người áo đen hét to một tiếng rồi xông tới đánh Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận dùng chưởng phong đẩy lui thế công của họ rồi nói:

- Chuyện gì vậy ? Hãy nói rõ đi rồi đánh !

Không ngờ bọn người này như nổi điên cứ la rùm lên:

- Còn nói gì nữa ! Mi đã quá độc ác ! Mi là kẻ sát nhân !

Bọn người nông cuồng ấy cứ nhào tới tấn công quyết liệt.

Cừu Thiên Hiệp không thể nhẫn nhịn được nữa, vì đã bị dồn vào chỗ bí, bắt buộc chàng phải ra tay, vội rút khô trúc thánh kiếm ra phối hợp với một đời tuyệt học thường thắng bát kiếm và trúc kiếm thiết thư uy lực phi thường, lưỡi kiếm bạt gió nghe như sấm sét, như giông tố, và cũng mường tượng như có thiên quân vạn mã vậy.

Tám người áo đen tay mạnh, nhưng đâu có phải là địch thủ của chàng. Thường thắng bát kiếm chỉ mới có ba chiêu thì đã nghe tiếng kêu thê thảm.

Trong tám người, có bốn người võ khí rời khỏi tay hoặc bị hủy hoại, số còn lại kẻ thì bị đứt áo, kẻ thì bị đứt da nứt thịt.

Nhưng họ vẫn hung hăng không chịu lùi bước, hình như họ gặp kẻ thù, quyết liều chết sống vậy. Cừu Thiên Hiệp giận dữ nắm chặt gươm trong tay hét lớn:

- Đừng trách ta sao không nương tay nhé !

Chàng vung gươm nhắm bốn người dữ nhất trong bọn dùng Nhất chiêu tri thức tấn công ngay lúc bấy giờ bỗng có tiếng kêu thánh thót:

- Hãy dừng tay lại đã !

28. Khổ Tâm Vì Mất Đi Tri Kỷ Má Hồng

Cừu Thiên Hiệp vừa kềm hãm lại, nhưng đã muộn đi vì uy lực của thanh kiếm quá mạnh nên máu đã văng tứ tung, hai người áo đen bị rơi đầu, một người cụt một cánh tay, một người bị sả vai, còn bốn người kia nhảy ra ngoài vòng chiến. Bỗng có tiếng nói lớn:

- Ô ! Quả thật con người gian xảo, đã tàn nhẫn đến thế cơ !

Cừu Thiên Hiệp ngược mặt lên dòm, thì ra một điều bất ngờ không thể tưởng tượng được, chàng vội xếp kiếm lại vui mừng reo lớn:

- Bích cô nương ! Lệ Hồng !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng đôi mắt sưng đỏ hoe, mặt xanh như chàm, môi tái ngắt mắt run lập cập như người mất trí, nhìn hai tử thi và hai kẻ bị thương đang rên xiết mà ứa lệ như mưa.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy liền bước tới khẽ gọi:

- Bích Lệ Hồng !

Bích Lệ Hồng đôi mắt đầm lệ, đứng ngơ ngẩn không nói một lời khiến Cừu Thiên Hiệp phải bước tới định nắm tay nàng và hỏi:

- Việc gì vậy Lệ Hồng ?

Không ngờ Bích Lệ Hồng cắn răng, vả vào đại huyệt trên mặt Cừu Thiên Hiệp bất thành linh lệ như chớp quát to:

- Ngươi còn hỏi ta ?

Cừu Thiên Hiệp không đề phòng chút nào, bị kinh đạo của chưởng phong làm cho sự tuần hoàn của huyết mạnh trong người thất thường, trong lúc bối rối chàng vận động chân Lôi hành cửa chuyển nhờ vậy mà chỉ suýt chút mới bị đánh vào đại huyệt.

Tránh được một chiêu này rồi, chân của chàng cũng còn vận chuyển, lùi luôn mấy bước, lại thử vận công lực thấy huyết mạch tuần hoàn mới yên lòng.

Bích Lệ Hồng chưa được hả dạ, lại thêm một chiêu, Cừu Thiên Hiệp không hiểu duyên cớ gì, vừa chạy vừa nói:

- Lệ Hồng ! Lệ Hồng ! Chuyện gì vậy ? Hãy nói rõ đi !

Bích Lệ Hồng nghiêng răng nghe kèn kẹt nói rằng:

- Chính ta đang đòi hỏi ở mi một cuộc thanh toán minh bạch !

- Sao vậy em ? Ai đã hiếp đáp em ?

- Chính là mi !

Bích Lệ Hồng vừa nói vừa đánh, một chiêu mạnh hơn một chiêu, một thức mạnh hơn một thức, Cừu Thiên Hiệp lùi ra đằng sau túp lều. Nơi đây có một ngôi mộ mới, bia đá trước mộ còn cao hơn người. Cừu Thiên Hiệp núp ở sau kêu lên:

- Lệ Hồng việc gì mà em hiếu lắm như vậy ?

Bích Lệ Hồng giương tay mặt vừa muốn đánh lại ngừng, có lẽ vì không muốn đánh bể bia, nàng giận run cả người chỉ vào bia đá ướm lệ nói:

- Cừu Thiên Hiệp ! Người nhẫn tâm à ?

Nói xong, lệ tuôn linh láng, đôi tay bùm mặt khóc thất thanh Cừu Thiên Hiệp nhân lúc này từ sau bia đá nhảy ra, không dám lại gần nàng ta, đứng ở xa xa dòm vào bia đá chàng thấy trên bia khắc một hàng chữ:

Cố trưởng tử Bích Ấu Hùng chi mộ.

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ, thì ra anh nàng chết, nàng buồn bực nhưng có liên quan gì với mình mà gặp mặt thì hạ độc thủ ! Chàng xem tiếp hàng chữ bên cạnh:

Ấu Hùng bỏ mình dưới tay Cừu Thiên Hiệp lúc hai mươi tuổi. Hương quả nhà họ Bích bị gián đoạn. Thù này sâu như biển.

Cừu Thiên Hiệp sợ hãi, giật lùi hai bước, vẻ mặt ngơ ngác. Người áo tím cầm gươm đứng xem gần đó cười lạnh lùng nói:

- Sao ? Còn làm bộ làm tịch gì đó ?

Cừu Thiên Hiệp đang hoang mang, bực tức nghi ngờ nổi giận hét:

- Im !

Chàng không đếm xỉa lời nói của người áo tím, quay về Bích Lệ Hồng nói:

- Lệ Hồng ! Hàng chữ trên bia này ...

Bích Lệ Hồng gạt nước mắt và giận quá đổi nói:

- Bao nhiêu kỷ niệm công tích của người, tức là sĩ nhục của nhà họ Bích, người sung sướng lắm phải không ?

Cừu Thiên Hiệp chưa bao giờ thấy nàng hung dữ như lúc này, thậm chí trong lúc chàng đang chém giết người cũng không có ai khí sắc khó chịu như thế này. Chàng cau mày lại giải thích:

- Em căn cứ vào đâu mà nói như vậy ? Tôi cùng lệnh huynh chưa hề quen biết nhau ...

- Chính ta muốn hỏi người, anh của ta có thù hận gì với người mà người đành hạ độc thủ ?

Cừu Thiên Hiệp lòng như lửa đốt, dường như không còn một lời nào để nói được, nên giương mặt thư sinh đỏ gấc tựa hồng đào, bèn gượng đáp:

- Việc này không bao giờ có được, đấy chẳng qua là sự nhầm lẫn tày trời !

Bích Lệ Hồng cau đôi mày liễu, rắn giọng bảo:

- Nhầm ? Nhầm lẫn như thế này à ?

Vừa nói nàng đưa tay chỉ ngôi mộ mới đắp phất mạnh tay áo, toan đẩy ra đạo chưởng phong.

Người áo tím xốc mạnh thanh bảo kiếm, bước sấn tới trước chặn nàng lại vừa dụ giọng bảo:

- Hiền diệt nữ, hãy để nó cho ta, ta quyết tỷ lượng vài chiêu xem công phu nó đến mức độ nào ?

Vừa nói dứt, thanh kiếm quay nhanh một vòng chiêu Cửu hỏa liễu thiên tỏa ra đạo hồng quang như con rồng lửa xung trời, phát mạnh vào Trung đàn huyết Cửu Thiên Hiệp, kiếm phong nhấp nháy biến thành muôn điểm bạch hoa, công lực thật phi phàm độc đáo, chứng tỏ là tay cao trọng thượng thừa.

Cửu Thiên Hiệp lắc mình nhảy vọt ra xa, cố tránh ngọn kiếm phong khốc liệt, đồng thời chàng rống to lên:

- Các hạ dẫn ta lại đây, những tưởng có gì mới lạ không ngờ đây là một điều vu khống lẫn thị phi !

Người áo tím dựng ngược đôi mày lửa, hét to lên:

- Tiểu tử, ngươi là kẻ có mắt không trông, Lịch huyết kiếm này đâu phải là hạng người thị phu vu khống ?

Lời dứt chiêu ra, lưỡi kiếm thép bay lượn như giao long, sánh với chiêu kiếm đầu lợi hại hơn gấp bội, lại thêm phần ác liệt tột trần.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua chấn động cả tâm tư, kiếm trúc thâu về lắc mình qua một bên né tránh.

Nên biết đường gươm của Lịch huyết kiếm Mạnh gia trang là một đường gươm tuyệt kỹ nổi tiếng, là một trong ba kiếm khách của nhóm Nhất Phật, nhị khát cái, tam kiếm khách, luận về tôn ty thứ bậc thì Lịch Huyết Kiếm là sư thúc của Cửu Thiên Hiệp thì chàng làm sao dám động thủ.

Câu khô trúc thánh kiếm vừa thu lại. Cửu Thiên Hiệp đã thối lui ra sau hai trượng, cất tiếng kêu to:

- Sư thúc, sư thúc.....tiểu diệt ...

Không ngờ, Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang mỗi khi xuất hủ thanh kiếm tựa độc long lên mặt biển, mãnh hổ xuống triều non, thân mình quay cuộn như tên, xoạt, xoạt ... một chiêu biến nhanh ra ba chiêu một lúc, hung mãnh tuyệt luân, vô cùng kinh khiếp.

Cửu Thiên Hiệp nếu không cử chiêu đón đỡ, mãi thối lui đến trước ngôi mồ, tức là hết cả lối đi.

Bấy giờ, Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang kiếm thế biến ra nhiều chiêu tuyệt luân, kiếm phong kêu réo rắt, quang kiếm tỏa sáng ngời.

Lịch Huyết Kiếm cao giọng quát to:

- Đạo trời vay trả, ta chỉ cần ngươi có bao nhiêu nghề nghiệp kinh nhơn cứ phô diễn ra đây ... Đạo kiếm phong từ hồng đổi sang tía, tỏa tròn như chiếc móng trời, kinh phong nổi lên như sóng dậy ba đào.

Giữa cơn lửa cháy dầu sôi, Cửu Thiên Hiệp đang trầm tư mặc niệm, lại nghĩ:

Chẳng lẽ để cho lão biểu diễn kiếm chiêu giết ta ư ?

Chỉ một đốm sao tia lửa là đời tàn. Đây chính là câu nói của người văn sĩ trung niên dưới thạch động giảng cho chàng nghe:

- Nếu ngươi muốn đứng trong trời đất thì trước phải lập đức, lập tâm ! Vì vô lâm mà tung ra dị thể, vì thể nhơn mà đã phá bất bình ... Cuộc đời ta không thể nào chịu chết một cách bất minh, bất bạch như thế được.

Chàng vừa nghĩ đến đây thì một luồng kiếm phong màu tía phát ra âm điệu vi vu tạt ngang qua mặt, chỉ hơi gió thoảng cũng đủ buốt da.

Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang hứng chí quát to:

- Hãy nạp mạng cho ta !

Tiếp theo đây là một tiếng soạt nhẹ nổi lên.

Cửu Thiên Hiệp rút nhanh khô trúc thánh kiếm ánh vàng chớp nhoáng, lóe mắt kinh người.

Giữa cơn nguy cấp, chỉ còn cách nhau gang tấc cuộc đời. Cửu Thiên Hiệp có thể hóa ra ma, nên chàng vội rút nhánh khô trúc thánh kiếm vừa đưa ra một chiêu tuyệt học Vạn Vạn chỉ kiếm đỡ luồng kiếm phong khủng khiếp của Lịch Huyết kiếm, kiếm khí của chàng bắn xẹt ra năm trượng luồng kiếm phong bao bọc thân mình như đợt sóng vàng.

Lịch Huyết kiếm Vạn mạnh Trang chiếu thế bị chạm làm tê chồn cả cánh tay hữu, hổ khẩu đau nhức từng cơn, gương mặt vụt mờ đi vì luồng kiếm khí, nên không trông rõ Cừu Thiên Hiệp sử dụng kiếm pháp thế nào, thanh tử hồng trường kiếm đã rời khỏi tay lúc nào không rõ, chỉ thấy từ cổ tay lên đến cùi chỏ máu chảy lâm li ...

Buồn thay ! Thanh danh Lịch Huyết kiếm là một trong ba tay kiếm của Nhất Phật, nhị khát cái, tam kiếm khách Ỗ danh vang thiên hạ, dư mẫn giang hồ ... trong vòng mười năm ngang dọc tung hoành chưa hề bị thảm bại như thế !

Hôm nay, một tay kiếm khách trong Tam kiếm khách, gặp Cừu Thiên Hiệp chỉ đưa ra một chiêu thế đầu tay, thanh trường kiếm đã văng ra xa mấy trượng và gây cho Lịch Huyết kiếm đổ máu nơi đây, khiến cho những người có mặt tại trường như Bích Lệ Hồng và bốn tên cao thủ, đồng kêu lên một tiếng, hoảng hốt muôn phần.

Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang vừa kinh hãi vừa xấu hổ uất hận cắn hờn.

Lão thối lui ra sau bảy thước, đưa đôi mắt lơ lơ nhìn Cừu Thiên Hiệp, lại nhìn qua cánh tay của mình bị rách một đường dài hai tấc, máu đỏ từng giọt một, rơi tí tách xuống mặt đất, mỗi một giọt máu rơi là mỗi một nhát kiếm xối vào tim óc làm cho lão đau khổ bồi hồi.

Cừu Thiên Hiệp không thể ngờ được, chiêu Mạng vận chi kiếm mới sử dụng có một phần, mà đã bại một tay kiếm lừng danh trong vũ nội, bất giác chàng đứng yên ngơ ngác và lấy làm kinh dị vô cùng.

Hai người đứng trầm tư mặc tưởng, ngơ ngẩn như kẻ xuất thần. Sau cùng Cừu Thiên Hiệp lên tiếng trước, bằng giọng nói đau buồn khổ sở, chàng dứt thanh kiếm vào trong tay áo nói:

- Sư thúc ... Tiểu diệt mạo ...

Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang vội ngẩn đầu lên hét to:

- Cầm mồm !

Vừa nói dứt, lão giương đôi mắt tròn xoe, tỏa ra nhiều tia khác lạ đỏ hồng như lửa, dường như muốn đốt cháy mọi người.

Đột nhiên, lão tung mình tới trước, cúi xuống nhặt thanh trường kiếm, và quay mặt ra sau, tay giữ chặt đốc kiếm, ngó thẳng về phía Cừu Thiên Hiệp bằng những tia mắt rực hồng quang.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, định chắc lão khiêu chiến nữa nên nhảy lùi ra sau hai bước, gọi thất thanh:

- Sư thúc, sư thúc, hãy nghe tiểu diệt ...

Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang mặt tái như tàu lá, đôi mày tằm dựng ngược, cặp mắt đỏ như hồng quân tựa hồ như sắp rơi huyết lệ, lão cổ gào lên thật to:

- Ta không là sư thúc của ngươi, mà ta là kẻ chết vì ngươi ... thật ta không ngờ thanh danh của một tay kiếm thép, lừng lẫy khắp giang hồ trên nửa đời người luyện kiếm. Hôm nay lại lạc bại dưới tay ngươi là một tên ti tiện, phường tiểu bối hậu sanh ...

thì kẻ như danh dự ta chôn vùi vào đất lạnh !

Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng thối lui thêm mấy bước, và run giọng nói:

- Vạn ... sư thúc.. Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang đốc thanh kiếm tía trước mặt hạ giọng bảo:

- Hừ ! Thái Linh Quan đã đui, ngươi tìm nó mà đòi nợ ... đi đi !

Tiếng đi vừa dứt, lão quay nhanh thanh trường kiếm, tỏa một vòng tử quang, đột nhiên đốc kiếm đẩy ra trước chém pháp vào cổ lão, thế mạnh và nhanh như chớp mắt.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh phóng mình tới trước rút lên:

- Sư thúc ... sư ...

... huyết mạch đứt tiện, máu phun ra có vòi.

- Keng ... thanh trường kiếm rơi xuống đất vang lên một tiếng khô khan.

- Phịch !

Một tiếng ngã đổ, Lịch Huyết kiếm Vạn Mạnh Trang té nhào xuống đất.

- Băng !

Cái đầu bị động mạnh đứt tiện văng bắn ra ngoài, lăn lông lốc mấy vòng, lưu lại trên đất một đường máu rây lấm tẩm.

Sự việc xảy ra như chớp mắt, biến hóa thật hãi hùng !

Bích Lệ Hồng phi thân tới trước, ngồi bệt xuống đất khóc nức nở.

Bốn tên thủ hạ chưa kịp hoàn hồn, đứng yên lặng như tượng đá phỗng sành.

Cừu Thiên Hiệp quỳ bên thi hài Lịch Huyết kiếm cất giọng bi ai kêu lên:

- Sư thúc ! Sư thúc !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cố dằn lòng bi thảm, đưa tay chỉ mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:

- Người đừng giả trò giả nhơn giả nghĩa, mèo mướp đi khóc chuột đồng, chính người đã bức tử lão ấy, rồi giả bộ quỷ quái khóc than !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tức muốn bẻ ngực, vội nặng giọng hét lên:

- Nàng vịn vào cớ nào mà nói như thế, ta bức tử sư thúc à ?

Bích Lệ Hồng cười khở, vừa nặng lời bảo:

- Người không bức tử lão ấy, chẳng nhẽ là ta sao ? Chuyện làm của người ai ai đều rõ, người thử hỏi bốn vị huynh đài kia xem ... Người tưởng chối được sao ?

Cừu Thiên Hiệp khổ sở van nài:

- Bích ... Bích Lệ Hồng ... chính người đã mục kích tại sao người buộc tội tôi ra khá nặng, nhờ ra lời nói này lan rộng khắp giang hồ thì làm sao ta dám thấy mặt những cổ nhơn.

Bích Lệ Hồng chẳng giận mà cười, song tiếng cười ấy hàm chứa đầy phẫn nộ, ai oán vô hạn khổ sở vô cùng, nói:

- Hắc hắc ... Người nói với ta làm gì ? Người là Cừu Thiên Hiệp khắp chốn giang hồ ai cũng tôn là cao thủ, là một nhơn vật lẫy lừng trong vũ nội thì người còn sợ ai chứ ?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó chịu nói:

- Xin cô nương, miễn ...

Bích Lệ Hồng hét lên lạnh lạnh cướp lời:

- Hừ miễn nói à ? Ta cũng chẳng nói làm gì với những tên thúi tha, ác độc và đáng nguyên rửa !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, lòng như dao đâm muối xát, toàn thân run lên bần bật.

Bấy giờ nếu gặp người khác nói như thế thì Cừu Thiên Hiệp không để gì nhơn nhượng, nhưng đối với Bích Lệ Hồng thì chàng cố nén lòng nuốt nhanh điều uất ức, chỉ vì Bích Lệ Hồng là người ân của chàng, đã cứu chàng hai lần tại Trường An Chung cổ lâu đài và Tiềm Long cốc ở chung với nhau trên mười ngày, nên tình bạn của hai người không thể lãng xao trong mai một.

Chính lúc, Cừu Thiên Hiệp bị mang khổn dưới địa tuyệt, mà tâm tư hằng nhớ đến Bích Lệ Hồng ...

Không ngờ ngày nay nàng đã nặng lời khắc bạc, nuôi chí hận thù, nên gương mặt sẵn si cang khiến cho Cừu Thiên Hiệp đau khổ hơn ?

Bích Lệ Hồng không nghĩ đến sự thương tâm của Cừu Thiên Hiệp mà chỉ thuận miệng nói:

- Cừu ... người khác thì ta không hỏi nữa, ta hỏi người đây là chiếc lá lìa cành cũng như ...

Nói đến đây lại tắt lịm, chàng đứng bên ngôi mồ mới, thăm tưởng niệm ... bất giác hai giong lệ anh hùng trào ra như suối chẳng phải chàng xót thương người quá cố, hay mất kẻ tri âm, mà chính chàng tủi lấy phận mình gặp toàn là niềm đau khó tả, một niềm đau từ vô thể thi nhau cuốn phủ trên số kiếp lênh đênh.

29. Gió Đưa Hạc Khóc Lên Rừng Vỡ

Người đời thường nói:

lạc cực sanh bi, vui quá đổi sanh bi lụy.

Câu nói này đối với Cừu Thiên Hiệp hôm nay rất hợp cảnh hợp tình, nhưng mà cái chữ bi này khác hẳn sự bi lụy tầm thường, nó đối với Cừu Thiên Hiệp là một đại biến cố liên quan đến cả sinh mạng.

Bởi không thể làm sáng tỏ vấn đề Lịch Huyết kiếm tại Vạn Mạnh Trang, cho nên chính bản thân Cừu Thiên Hiệp đã đoạn tuyệt với Nhứt tăng, nhứt khát cái, và tam kiếm khách một sự liên quan mật thiết trong thời gian dài, cũng bởi Cừu Thiên Hiệp không biết rõ ràng vấn đề ... lại mất luôn Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng, đây mới là quan trọng, vì mất Bích Lệ Hồng là mất cả đời sống tinh thần, thì cuộc sống của Cừu Thiên Hiệp nào có ý nghĩa gì đâu ?

Cuộc sống của Cừu Thiên Hiệp, chỉ vì một câu chuyện không minh bạch, chỉ trong nháy mắt tất cả những người thân thuộc đều biến ra kẻ hận cừu. Chính bản thân Cừu Thiên Hiệp rơi vào địa huyết, gặp mỗi kỳ duyên được Khô trúc thánh kiếm là một phần hân hoan, ấy vậy, lại không còn một người thân nào được hưởng phần, đời người dù có vinh hạnh được như thế cũng không có ý nghĩa gì ?

Cừu Thiên Hiệp đang đứng giữa cánh đồng hoang, bấy giờ chàng mới cảm thấy trời đất bao la, mà chính mình không còn mảnh đất ghé chân. Cuộc đời trôi cuộn không tìm ra dù một người thân thích họ hàng !

Ánh dương tà đã nhuộm vàng vạn vật, liễu sầu cỏ héo nọ là nơi an nghỉ của Bích Ảo Hùng một nắm đất vàng vùi thây người quá cố, nhìn xem cảnh trí đầy vẻ buồn thảm thê lương.

Cừu Thiên Hiệp vẫn vợ suy nghĩ, trong nhất thời chẳng biết phải đến đâu hoặc về đâu ?

Đột nhiên chàng nghĩ ra:

Còn một vùng có thể đến đây được -Tiềm Long cốc ...

Phải tìm gặp Tuyệt tình kiếm chỉ có hắc mới đủ khả năng giải bày sự trong trắng của mình, cũng do hắc mới đủ tín nhiệm giải thích cho Nhứt Phật, nhứt khát cái và tam kiếm khách nghe qua những điều nghi vấn và có thể xóa tan đám mây mờ.

Nghĩ tới đây, chàng quyết định, vì đây cũng là một lối thoát duy nhất.

Cừu Thiên Hiệp ngửa mặt lên trời, thở hắt ra những điều u uất, đoạn mạnh dạn nhắm hướng Tiềm Long cốc đi lần tới.

Khi bóng tối đã bao trùm vạn vật, thì chàng đã đến vùng ngoài chân núi Định Viên dinh.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy mệt nhọc, bèn ghé lại Định Viên dinh an nghỉ. Bấy giờ chàng mới quan sát lại y phục, bộ đồ màu thanh thiên của chàng sau mấy tháng dưới địa huyết đã dính đất, bùn rất bẩn thỉu không thể mặc được nữa, chàng cởi ra và biến chế thành bộ y phục màu xám tro, còn cây Khô trúc thánh kiếm tóe ra muôn ánh hào quang sáng rực, chàng phải chế thêm cái vỏ kiếm bằng da để che khuất luồng ánh sáng.

Một đêm qua ... Ánh mặt trời vừa ló dạng góc trời đông, vạn vật cũng chuyển mình chờ đón một ngày tươi sáng. Cừu Thiên Hiệp cũng vừa thức giấc, chàng thu dọn nhanh hàng trang và hối hả lên đường, chàng nhắm hướng Nam toan trở thuật hành đi cho chóng.

Cừu Thiên Hiệp rời Định Viên dinh độ hai mươi trượng là phải lên đường núi về hướng xuôi Nam. Khi chàng vừa bước ra đường cách quãng độ sáu bước, đột nhiên trước mặt chàng vang lên giọng nói trầm trầm:

- Ai đi dà Phật ! Tiểu thí chủ mạnh giỏi ! Hê.

Cừu Thiên Hiệp giật nảy mình ngó lên trước mặt hiện ra một người mày từ mắt thiện. Một lão hòa thượng chấp tay trước ngực đứng thẳng như chào đón chàng.

Vị hòa thượng này có gương mặt từ hòa, nước da hồng đỏ, mày trắng như vệt bông, râu bạc phều như tuyết gió, thần sắc rất linh hoạt, tuổi tác độ chừng trên tám mươi, sóng đáng người còn quắc thước vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp vội dừng bước, vòng tay trước ngực đáp lễ nói:

- Lão pháp sư vạn thọ !

Vị hòa thượng cười một tiếng, vàng trán bỗng đỏ hiện lên mấy nếp nhăn, vừa thản nhiên hỏi:

- Lão tăng xin hỏi tiểu thí chủ có phải là Cừu Thiên Hiệp thiếu hiệp đấy không ?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, song chàng vẫn gật đầu tỏ vẻ cung kính đáp:

- Phải đấy ạ ! Xin hỏi lão hòa thượng quý tánh là chi ?

Lão hòa thượng nhếch môi cười vui vẻ, vừa chấp tay trước ngực đáp:

- A di đà Phật ! Bần tăng pháp danh là Ngô Phi Cừu Thiên Hiệp nghe qua, đổi hẳn thái độ, tỏ ra cung kính bội phần, chàng vòng tay cúi đầu làm lễ, nói nhanh:

- A ! Té ra hòa thượng đây là Phật diện Kim thân Ngô Phi đại sư ! Văn bối bấy lâu hằng ngưỡng vọng ! Hôm nay hân hạnh gặp vị minh chủ của hữu đại môn phái, một vị thánh triết của võ lâm ... Thật là tam sanh hữu hạnh !

Phật diện kim thân Ngô Phi, là lão chưởng môn của môn phái Thiếu Lâm, sáu mươi năm về trước đã nổi danh tiếng khắp giang hồ và hiện tại đệ tử của phái Thiếu Lâm được truyền đến đời thứ năm, trải năm đời người dù yếu thọ, tuổi trời của Ngô Phi cũng được tám mươi mấy cái xuân rông, thể mà tinh thần vẫn thư thái, sức khỏe vẫn khương kiện như xưa.

Ngoài ra chưởng môn của tám môn phái lớn hiện giờ, người nào cũng là hàng hậu sanh, văn bối là đoàn em của Ngô Phi đại sư, vì những tay cao thủ của các danh môn chánh phái hiện đại, đồng lứa tuổi hoặc đồng kết bạn với đại sư, tất cả đều khuất bóng. Do đó, trên chốn giang hồ, Ngô Phi đại sư danh vang cửa đánh, không kể những người trong cửu đại môn phái kính trọng bậc thánh triết, mà luôn cả phía hai đạo hắc bạch, như sĩ giang hồ, nghe đến tên là nể trọng, hễ gặp mặt là bái lễ.

Ngô Phi đại sư cả cười đáp:

- Không dám, chính bần tăng !

Nói xong, vị lão tăng đưa ngón tay chỉ vào khóm cây bên vệ đường nói:

- Thiếu hiệp, lão xin mời thiếu hiệp đi bộ qua vài bước vì chúng ta có một vài câu chuyện nói với nhau !

Cừu Thiên Hiệp lòng hằng ao ước, nay thấy Ngô Phi đại sư thần sắc nghiêm trang nên chàng chẳng chút gì do dự vội đáp ngay:

- Chẳng hay đại sư có gì muốn chỉ giáo ?

Tại hạ hầu nghe !

Ngô Phi đại sư nét hân hoan hiện rõ lên gương mặt từ tường, tay áo rộng phất mạnh, người đã tung mình ra xa năm trượng vừa lớn tiếng bảo:

- Thiếu hiệp, hãy theo ta đến đây !

Cừu Thiên Hiệp buột miệng khen thầm:

- Thật là môn pháp thượng thừa khinh công ! Quả nhiên tiếng đồn chẳng sai.

Chàng liền rún mình chạy theo sau như vũ bão.

Hai người vượt qua một đê cao, Ngô Phi đại sư đã dừng lại trên thảm cỏ xanh mướt, Cừu Thiên Hiệp cũng vừa trở đến nơi.

Ngộ Phi đại sư vừa đứng vững, vội chắp tay nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Thiếu hiệp, lão nạp không có chuyện gì riêng tư, mà chỉ hướng vào thiếu hiệp, mời đến dự một cuộc hội ước ? Không rõ thiếu hiệp có vui lòng nhận hay chăng ?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi ngay:

- Ước hội ! Đại sư muốn ...

Ngộ Phi đại sư mỉm cười, ngắt lời bằng giọng nói cực trang nghiêm bảo:

- Nguyên Cửu đại môn phái có bày ra buổi đại hội tại Cảo Sơn Thiếu Lâm tự, và đã bầu lão nạp đi mời người dự, lão nạp đã vượt gần ngàn dặm đường, từ Tây Bắc đến đây, may thay lại gặp thiếu hiệp tại Đình Viễn dinh này ! Thật là tiện dịp cho lão nạp được hầu giá !

Lão hòa thượng nói trầm hùng rõ rệt, nhưng sự thật có lẽ đúng tám phần mười.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm lạ, thầm nghĩ:

Thật là câu chuyện kỳ khôi, không tưởng tượng được, có ai ngờ mình chủ của Cửu đại môn phái, lại là chủ môn phái Thiếu Lâm địa vị rất sang trọng mà đích thân vượt gần ngàn dặm đường, đi mời người phó hội, thì cuộc hội ước này chẳng phải tầm thường !

Vì thế Cừu Thiên Hiệp tỏ ra cung kính hỏi:

- Cuộc hội ước của Cửu đại môn phái, chắc đại sư rõ nguyên do và mục đích chứ ?

Có thể nào đại sư cho biết sơ lược được chăng ?

Ngộ Phi đại sư khẽ nhích động vành mi bạc cả cười bảo:

- Cuộc ước hội không có bàn gì đại sự, thiếu hiệp vào buổi hội sẽ rõ ? Xin chớ từ nan, và đừng để bản tăng ngóng đợi. Vả lại lý do của buổi hội xin thiếu hiệp tin tưởng vào bản tăng là ... một việc lành, chớ ngại gì cả !

Cừu Thiên Hiệp khó từ chối, và cũng không nghĩ đến việc từ chối, nên cả cười nói:

- Đại sư đã dạy như vậy, vãn bối không thể từ chối và xin hứa đến hầu dạy !

Ngộ Phi đại sư nghe qua vội chắp tay trước ngực xá một xá dài, vừa đổi giọng trầm trầm nói:

- Lão nạp xin đa tạ. Vậy kính mời thiếu hiệp ... đến ngày mùng năm, tháng năm, giờ ngọ tức là đúng vào tết Đoan Ngọ đến tại Cảo sơn Hương Lô Phong hội ước !

Vừa nói dứt, lão rút mình vượt qua bờ đê lại đưa mắt già từ Cừu Thiên Hiệp và thuận miệng nói to:

- Lành thay ! A di đà Phật !

Mảnh áo cà sa màu nâu phất phơ theo làn gió nhẹ, hướng về đường cái quan đi thẳng.

Cừu Thiên Hiệp ngơ ngẩn, không hiểu nổi lý do gì ! Một bóng một mình tiếp tục bước theo con đường về Hạ Lan sơn. Trên đường đi, may mắn không xảy ra sự gì đáng tiếc.

Không ngờ bước chân chàng vừa vào đến Trường thành, chàng có cảm giác dường như có sự biến đổi khác lạ.

Nguyên tại chốn Trường Thành là nơi tụ tập của đa số nhơn sĩ giang hồ, cao thủ võ lâm, không bao giờ dứt bóng người qua lại, vì tốp kia họp, tốp nọ tan, thường xuyên không bao giờ dứt thế mà lúc bấy giờ dường như vắng bật không một khách hào hoa hay một chàng hiệp sĩ, thậm chí đến một tên võ sĩ bệ hạ hoặc một người hán tử khù khờ cũng không có nốt, có lẽ nào khách giang hồ đã quay về chốn hoang sơn cùng cốc, trả lại đây sự yên tĩnh của dân lành ? Nhưng sự yên tĩnh và trầm lặng đó, dường như nó ẩn lòng vào trong một loại tan nạn kinh hồn hay một cuộc khủng bố vô cùng kinh khiếp !

Hay là một cơn mưa bão sắp đến, khiến người ta có cảm giác khẩn trương.

Khi vào nội cảnh Thiểm Tây, tình hình càng tỏ ra căng thẳng đến tột bậc.

Trên đường phố tiếng đồn đãi không ngớt. Họ nói:

- Trên chốn giang hồ, gần đây có xuất hiện một gã thiếu niên cao thủ, gặp ai giết nấy, gây nhiều trận kiếp hải hùng không có đối tượng, chẳng phân tà chánh, hắc, bạch mà toàn thể nhân sĩ, cao thủ của võ lâm trong hai đạo hắc, bạch đều nghe tên. Chỉ vì hắn là một chàng trai tuyệt đẹp, song lòng gai tay độc, giết người không kể, mỗi lần xuất thủ rất độc ác, chẳng lưu vết tích. Cho nên các giới giang hồ trong võ trụ đều nói:

Gió đưa hạc khóc, trong rừng võ.

Huyết lệ vung đầy chỉ một tay !

Thật là hai câu hoang đường quá đản.

Ngày nọ, Cừu Thiên Hiệp đi lên phủ Diên An.

Chàng bèn tìm khách điểm để trọ; khi bước vào khách điểm, lại gặp lúc hai đạo bảo phiêu đạt quan đóng ở đây, nên trong điểm vô cùng nhộn nhịp, tiểu nhị không ngớt cung kính chiêu đãi khách.

Khách điểm là một thế phái cực lớn, sánh với một hoàn mật động ở Thiểm Tây chẳng khác bao nhiêu, trước mặt khách điểm bày ra năm gian rộng. Trước mặt tiền, khách điểm bày ra mười chiếc bàn bát tiên, chỉ có điều lạ là trên bàn không bày thức ăn rượu cá.

Cừu Thiên Hiệp một mình ở trong gian phòng khá rộng về phía mặt tiền, nên cảm thấy buồn đáo đẽ. Tiểu nhị bày cơm nước tại gian nhà ngoài mời chàng ăn.

Trên chiếc bàn bên cạnh, có bốn tên đại hán, khí mạo kiêu hùng, có lẽ là tranh huấn luyện võ nghệ đang lúc thảo luận về quyền lệnh.

Bỗng nhiên ...

Một tên hán tử mặt rỗ da đen, hướng về tên trung niên mặt trắng bảo:

- Lưu đại ca, từ nay việc áp tải hàng hóa nhập quan về, chúng ta nên hết sức đề phòng ! Chỉ vì ...

Người được gọi là Lưu đại ca là một trang hán tử trung niên, tên này nghe qua phá lên cười ngất và ngất lời:

- Triệu đại phiêu sư, người đã tính sai rồi, chúng ta là đoàn bảo tiêu chuyên nghiệp, thì phải cố tự tin số hàng áp tải của chúng ta muôn phần không mất một !

Tên hán tử mặt rỗ da ngăm tức là Triệu phiêu Sư, hắn nghe qua rất bất mãn, vì tưởng lầm người bạn không rõ lời nói của mình nên hậm hực bảo:

- Nay, người đã quên tên điểm tử đó sao, hắn là một tên lòng lang dạ sói, tay nhắm chân gai, thì người có dám quả quyết cuộc áp tải của chúng ta muôn phần không mất một hay không ?

Cừu Thiên Hiệp nghe hai người lời qua tiếng lại thì biết họ hai bang bảo tiêu sư, song chàng không muốn nghe nữa, chỉ vì họ nói đến ba chữ tên điểm tử nên chàng chậm rãi ăn uống không lưu ý đến cuộc đàm thoại của hai người nữa.

Lưu phiêu sư đưa chén lên môi hớp một ngụm rượu thấm giọng và thư thả đáp:

- Mỗi khi ta muốn nói câu nào thì câu đó đều có ý nghĩa sâu xa của nó cả ! Nay ...

này người thử nghĩ xem ba tháng vừa qua. Tên điểm tử, nào phải là tên hắc đạo ma đầu trong mọi hành động, mà là trang nghĩa hiệp kỳ tài, một nhân vật võ lâm lừng lẫy, làm thế nào hắn không gặp chúng ta ? Mỗi khi hắn xuất hiện, thì phải môn trớn tự nhiên hắn vô tình giúp chúng ta dọn đường, còn hơn ba bốn người bạn hữu, thử hỏi có ai dám cả gan nhích động ? Vì lý do đó ta mới dám quả quyết với người muôn phần không mất một là thế !

Giữa lúc hai người lý luận, thì phía bên phải có một tên đại hán cũng là bảo tiêu sư, tên đại hán này có phần say sưa, nên hắn vỗ tay xuống đùi cái đét vừa rồn rảng nói:

- Cả hai người đều giống đàn bà con gái, đi xem hát ứa lệ mũi lòng, thay người xưa mà rầu chuyện trào đình, xót lòng hoài cổ. Theo ta nghĩ thì chúng ta là những tên bảo tiêu chuyên nghiệp, phải tận dụng hết năng

lực của mình mà phụng sự. Còn cái tên điểm tử nào đó, nếu nó không đến thì muôn việc đều êm, nhược bằng nó đến thì có ta đây Ma Vân thủ đủ sức tiếp đãi nó ! Ta không tin rằng nó có ba đầu sáu tay, hay có biệt tài thăng thiên độn thổ gì, mà ta biết chắc nó là một thiếu niên cao thủ thể thôi, chẳng qua là thiên hạ lắm lời, một đồn mười, mười đồn trăm vô hình trung thần thánh hóa câu chuyện !

Gã phiêu sư họ Lưu lắc đầu thề lưỡi, tỏ vẻ lo lắng cho người bạn say quá lời.

Gã phiêu sư họ Triệu lắc vai tên đại hán nói như hét:

- Người đã quá chén rồi. Tên điểm tử mà nghe được những lời chúng ta nói, ta rất ngại cho những chuyện áp tải hàng hóa càng thêm khó khăn, trừ khi chúng ta nắm tay nhau đi vòng tròn mới mong chống lại nó, ngoài ra không còn biện pháp thứ hai nào nữa !

Ma Vân thủ là tên đại hán say đấy, hẳn nghe đồng bọn nói lấy làm bất phục, cặp mắt trợn tròn xoe, đôi mày xé ngược, giơ hai tay lên trời như phân bua và hét lên ầm ỹ:

- Các người với ta là đồng bạn ! Tại sao các người quá khen dồi chí khí của người, mà diệt bỏ oai phong của mình, ta cố làm tròn phận sự áp giải trong vòng ba tháng, rồi ta sẽ đi tìm tên điểm tử quyết tử thí với nó cho bằng được ! Ha, ha, ta không thể nào tin nổi một tên Tà !

Ba tên bảo phiêu cùng bàn thấy hắn đã quá say, nên vội vàng khuyên dút, và đem câu chuyện khác ra bàn luận, cố tránh sự đụng chạm vào tên điểm tử.

Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đã ăn uống xong lại lắng nghe không thấy chúng nói gì thêm, bèn quay trở về phòng an nghỉ.

Đột nhiên ... một bóng đen bay vút qua, rõ ràng là bóng dáng một người ốm nhỏ từ trong phòng chàng nhảy cửa sổ chạy vút ra ngoài.

Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi to:

- Ai đó ?

Vừa hét vừa bươn bả bước vào phòng, chợt thấy giữa phòng đèn khêu cao ngọn sáng rực, mừng mừng tự nhiên phủ xuống giường trên gối lại lồm xồm đầu người vừa nằm lên, lại thêm có mùi hương khác lạ, rõ ràng là có người chui vào đây ngủ.

Cừu Thiên Hiệp cả giận xung thiên, vội bước ra ngoài toan đuổi theo kẻ lạ mặt.

Đột nhiên ... nhiều tiếng la ó vang dậy, kể đấy là giọng nói lẽ nhè của tên Bảo phiêu Ma Vân thủ:

- Ta phải ... gặp nó ... điểm tử ... tìm ta ... à ! Được lắm ... ta sẽ ... đấu ... đấu ...

Nguyên những tiếng la ó này của bốn tên Bảo phiêu sư vì quá say sưa, cho nên cặp nhau đi xiêu tó, tiêng Ma Vân Thủ vì say đến cực độ nên nói lảm nhảm luôn miệng.

Cừu Thiên Hiệp động tánh háo kỳ vội đứng lại nhìn mấy ông men nghiêng ngả, mà quên trở lại phòng kiểm soát.

Đột nhiên ... ngoài mặt tiền khách điểm có tiếng hét lên inh ỏi:

- Bắt kẻ trộm, bắt kẻ trộm !

Tiếp theo đấy, tiếng chân người chạy thịch thịch cuộn cuộn như lớp sóng người, hai đoàn thủ hạ của bang bảo tiêu xông tóa ra, mỗi tên đều cầm sẵn binh khí nơi tay, từ phía sau hậu viện tuôn ra ào ạt.

Cừu Thiên Hiệp nghe kêu vội chạy ra ngoài giữa viện.

- Soạt !

Một tiếng kêu xé gió nổi lên, ba điểm nhỏ li ti như hàn tinh, từ một nơi vô danh bay xẹt vào hàng lang, nhanh như chớp lóe giữa lưng trời, bắn vút vào bốn tên Bảo phiêu sư thể mạnh như thần tốc.

Cừu Thiên Hiệp vừa thấy, không dám chậm trễ hai tay đẩy ra song cửa, thân mình sả tới trước vừa cất tiếng gọi to:

Vừa nói dứt, ba điểm hàn tín bị chàng đánh rơi hết hai, còn một điểm thoát khỏi bay tới rất nhanh trúng vào một trong bốn tên Bảo phiêu sư.

- Ôi chao ! Chết ...

Mấy tiếng kêu rú lên đau đớn, vận ám khí đã bắn vào đầu gối tên Ma Vân Thủ đẩy hẳn ngã phịch xuống đất, hẳn ngồi ôm gối rên la không ngớt miệng.

Cừu Thiên Hiệp không đắn đo hơn thiệt vội nhún mình nhảy vọt lên nóc nhà, và đưa cặp mắt rục rịch tinh quang cố tìm xem vận ám khí xuất phát từ hướng nào.

Bấy giờ một bóng đen như cánh hắc ô chớp mình tung vọt lên cao ba trượng vừa bay tạt ngang, đập vào ngọn cây rậm rạp. Cây Ngô đồng này rất cao ước độ bảy, tám trượng cành lá um tùm rậm tối.

Cùng lúc đó, ba tên Bảo phiêu sư còn lại vội tung mình nhảy phốc lên mái nhà, chúng che mắt nhìn khắp bốn phương, tay hườm thế tấn công, nhưng vô ích vì bóng dáng kẻ lạ đã biến mất tự bao giờ.

Cừu Thiên Hiệp nói to lên:

- Nó kia ! Nó đang ẩn trên ngọn ngô đồng ...

Vừa nói dứt chàng tung mình nhảy phốc lên cây cố vận dụng ánh mắt rọi khắp ngọn cây mà bóng dáng kẻ lạ như chìm trời bạt gió biến mất tự bao giờ, chàng nổi giận hét to:

- Cả gan cho tên cường tặc ! Mau ra đây !

Vừa dứt lời tay chàng vận mấy thành lực, đẩy lên ngọn cây một chưởng to như hòn giả sơn, gió cuộn ào ào, đạo kinh phong xé không gian đánh vào chót tàng cây ngô đồng.

- Rất ! Ào ... ào !

Những tiếng rầm rắc ào ào thi nhau nổi lên vang dậy, cành lá rậm rạp bị ngọn chưởng đánh vào gãy tan, nát vụn, bay đổ xuống đất ào ạt chẳng khác nào trận bão to, trong chớp mắt, cây ngô đồng trụ lủi trở lại những cành to khẳng khiu, song bóng hình của người lạ vẫn bật tăm vẳng bóng. Cừu Thiên Hiệp chép miệng tiếc rẻ:

Rõ hoài công ! Chàng lại đưa mắt quan sát lần nữa, lần này lại thấy một bóng đen bay như cánh diều trước gió, từ xa xa hướng ra bên ngoài thành chạy như chớp bão, mắt người khó theo dõi kịp.

Ba tên bảo phiêu sư tuy có sáu con mắt, nhưng không tinh nhạy bằng Cừu Thiên Hiệp, nên chúng gọi vọng xuống hậu viện hò hét bọn thủ hạ đi truy sát, như lâm vào đại trận.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy bọn chúng, tay giáo tay gươm chạy như ong, bắt giắc mỉm cười và điềm đậm bảo vọng qua:

- Ba vị bảo phiêu sư, hãy xuống đất đi thôi ... tên đạo chích đã đi xa trên mười dặm rồi !

Vừa dứt lời, chàng buông mình từ trên ngọn đại thọ ngô đồng rơi nhẹ xuống trước viện.

Lúc bấy giờ tất cả khách ngụ, cùng toàn thể bang chúng phiêu cục, đều tề tựu trước viện người người đều cầm binh đao võ khí, vây tròn bốn chiếc xa bảo phiêu, giương đôi mắt trừng trừng thủ thế.

Cừu Thiên Hiệp sực nhớ đến mũi ám khí đã chộp được lúc nãy, bèn đưa lên mắt xem; mũi ám khí lại là hai phiến trúc vuông, bên trên có phất miếng giấy trắng nhỏ ghi mấy chữ, bắt giắc chàng phá lên cười ngất, vừa bước đến bên ba tên bảo phiêu sư vừa đáp xuống đứng giữa viện trảng, chàng trao mũi ám khí cho Lưu bảo phiêu sư mỉm cười bảo:

- Mời túc hạ xem !

Nguyên mảnh giấy nhỏ dán trên mũi ám khí có ghi mấy dòng chữ như sau:

Bảo phiêu hộ viện ! Người võ hiệp chưa cùng đường, chớ lớn lời chẳng tốt, vì hậu quả khá ác độc đấy !

Lưu phiêu sư vừa xem xong mảnh giấy mặt bạc hóa hồng, nhìn Cừu Thiên Hiệp cung kính thưa:

- Đa tạ huynh đài !

Bây giờ, Ma Vân Thủ men rượu chưa tiêu, hai tay chỏ đầu gối, xoay qua chuyển lại vẫn không đứng lên được, bèn khóc rống lên, vừa nức nở như trẻ lên ba kêu rên rĩ:

- Các bạn ... phiêu sư ! Tại sao ... ta thế ... cung vì ... Phiêu ... phiêu ... Ôi ! ... vì mi ...

Cừu Thiên Hiệp bắt giắc cả cười, vừa điềm đậm nói:

- Người đó không phải là vì hàng hóa của phiêu mà chính là muốn mộ danh Ma Vân Thủ mà đến đây !

Ma Vân Thủ then đỏ mặt, gương đau đón đứng dậy vừa hét to như sấm:

- Người là người gì ?

Vì quá tức bực nên hắn quên rằng đôi chân đang đau nhức ê chề, vả lại hắn cũng không thấy Cừu Thiên Hiệp bắt phiêu cứu chúng, lại trao cho Lưu phiêu sư xem !

Nên hắn loạng choạng suýt té ngã.

Cừu Thiên Hiệp vừa nhìn thấy bộ tịch của hắn cố nín cười, mà vui vẻ hỏi lại:

- Ta nào phải là đồng đảng của kẻ trộm ! Người hỏi để làm gì ?

Vừa nói xong, chàng quay lưng bước vào khách điểm, không lưu ý đến hắn nữa.

Không ngờ Ma Vân Thủ quá ức thành giận, sắc mặt nặng trềm vừa cố gắng quát to:

- Đứng lại ! Bản phiêu sư thấy hành động của người không được chính đáng lắm !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận vội quay mắt lại sừng sộ:

- Cái gì là bất chính ?

Ma Vân Thủ loạng choạng ngã tới trước một bước, đôi chân vẫn cứng đờ đau nhức như cũ, hắn cắn răng rít lên:

- Người chính là dọ thám của tên trộm vừa rồi, nên giả bộ chạy lảng tránh cho khỏi bị nghi ngờ đấy !

Cừu Thiên Hiệp khí giận bốc nóng mặt, chàng đưa tay chỉ vào mặt Ma Vân Thủ vừa mắng:

- Bọn người là phường tráo trở, nếu biết sớm ta không có bắt mấy mũi ám khí cứu các người làm gì, mà để cho riêng người ném mũi tử khí ! Vì ta thấy người quá vô nhân đạo, mà lại giả chứng khùng !

Lời nói của chàng chẳng khác nào nhát búa búa vào đầu Ma Vân Thủ, khiến hắn run lên chẳng kể ba tên phiêu sư kia cản trở.

Soạt.

Một mũi thương nhỏ từ trong tay áo hắn rút ra ném mạnh vào Cừu Thiên Hiệp vừa rống lên như hổ đói:

- Tiểu tử, người dám miệt thị bốn phiêu sư !

Nhưng đôi chân hắn quá đau nhức, thủ thế ném thương rất bất tiện, chỉ thấy mũi thương quay tròn rồi rơi trước mặt hắn, thật buồn cười !

Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày cong vút, trên đôi môi nở một nụ cười thần bí vừa dịu giọng bảo:

- Muốn động thủ à ? Đâu có dễ, hãy đề phòng !

Vừa nói dứt lời, chàng đã bước xấn đến trước mặt hắn, đưa ra hai ngón tay cúi xuống điểm mạnh vào đầu gối của Ma Vân Thủ một điểm cực trầm làm cho hắn đau quá rú lên, đột nhiên hắn bước nhanh tới trước mặt mũi thương, nhún mình nhảy vọt ra ngoài sáu, bảy trượng, tay hữu vũ lõng mũi thương vùn vụt, bao phủ khắp mình.

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ngất, bảo:

- Bây giờ đôi chân hết đau rồi à ? Múa nhảy hay đấy chứ !

Vì thấy Ma Vân Thủ đáng thương nên chàng ra tay điểm vào huyệt đạo mở phong huyệt đầu gối đã bị mũi ám khí khóa chặt.

Ma Vân Thủ nghe qua như người tỉnh mộng vội buông cây thương xuống, đứng ngơ ngác như kẻ mất hồn.

Còn ba tên bảo phiêu sư kia, lúc bấy giờ mới rõ không phải Cừu Thiên Hiệp xuất thủ đả thương Ma Vân Thủ, mà là giải huyệt trị thương cho hắn nên cả ba đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp như thăm cảm tạ.

Ma Vân Thủ lúc bấy giờ tấn thối lưỡng nan, không lẽ cúi đầu tạ Ôn người chữa thương, lại không thể nào động thủ, vì thế hắn ngơ ngác như gà phải gió, như tượng phỗng sành.

Hồi lâu, ba vị bảo phiêu bước tới trước mặt Cừu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ nói:

- Xin các hạ thứ lỗi vì tệ hữu không rõ các hạ ra tay cứu trợ ... chúng tôi xin tạ lỗi !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, quay mặt nhìn Ma Vân Thủ dịu giọng nói:

- Tại hạ đã mạo phạm đến tôn đài, xin bỏ qua cho tại hạ nhé !

Ma Vân Thủ vội vã vòng tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp ngáp ngừng nói:

- Xin các hạ ... chớ nói lời này ! Cũng bởi bỉ phu quá thô lỗ ! Xin các hạ cho biết tôn danh quý tánh là chi ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ đáp:

- Tại hạ Cừu Thiên Hiệp !

Một chuyện hết sức bất ngờ, khi Cừu Thiên Hiệp vừa nói dứt, bốn tên bảo phiêu sư không hẹn đồng kêu lên một tiếng a sững sốt mỗi tên đều lùi ra sau một bước, tám con mắt rực hào quang. Chiều ra những tia kinh hoàng đến cực độ, họ nhìn Cừu Thiên Hiệp trân trối như vừa trông thấy thiên thần giáng thế hay quỷ sứ hiện hình.

Cừu Thiên Hiệp rung mình kinh ngạc, không rõ mấy người này làm trò gì quái lạ, nên vội nhìn lại khắp chân thân, từ quần áo đến chân tay vẫn không thấy có gì thay đổi nhưng không hiểu sao họ nhìn chàng như vừa thấy phải quái vật.

Bốn tên bảo phiêu sư láy mắt nhau, và đồng đứng kề sát nhau vừa thối lui thêm một bước vừa ngáp ngừng hỏi không ra tiếng:

- Á ... à ! Là ... là ...

Ma Vân Thủ sợ đến xám mặt, hắn lên ra đứng sau lưng ba tên bảo phiêu sư, và đưa cặp mắt kinh hoàng lên nhìn Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên đến cùng tột, như người từ cung trăng rơi xuống, nên khoát tay vẫy gọi bốn tên bảo phiêu sư hỏi to:

- Bốn vị phiêu sư ! Tại hạ có nói gì không đúng chẳng ?

Bốn tên bảo phiêu sư tỏ vẻ hoảng hốt vội vòng tay và lạc giọng nói:

- Không, không ... có gì ! Chẳng sai tí nào cả !

Cừu Thiên Hiệp hết sức ngạc nhiên, không rõ vì sao họ thay đổi thái độ một cách đột ngột như vậy, và tên nào cũng giống như mèo mắc nước, gà gặp phải chồn, bèn hỏi:

- Chẳng hay bốn vị phiêu sư thấy nghi ngờ gì ta, hoặc giả không vui lòng về thái độ của ta xin quý vị cứ nói !

Bốn tên bảo phiêu lắc đầu lia lịa vừa đi thụt lùi rất mau ra tận hàng lang, đột nhiên cả bốn tên vòng tay xá dài Cừu Thiên Hiệp vừa kêu lên thất thanh:

- Chúng tôi nào dám thế ... Xin chúc lão gia ngủ ngon !

Vừa nói xong, chúng thối lui ra ngoài, vừa gọi đám tùy tùng bươn bả đẩy bốn cỗ xe bảo phiêu về Đông viện.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy khó hỏi cho ra manh mối, nên lấy làm buồn bực vô cùng, vì trong lòng chàng ngổn ngang nhiều vấn đề nghi hoặc không giải quyết được, bèn lặng lẽ đi về phòng riêng.

Khi chàng vừa vào đến giữa phòng, một chuyện vô cùng quái đản hiện ra trước mắt, khiến đôi chân suýt run bắn lên chàng thất thanh kêu lên một tiếng kinh ngạc:

- Ôi ... chào !

30. Giang Hồ Cây Cỏ Cũng Là Bình

Nguyên ánh sáng toạ đăng soi tỏ mặt bàn bát tiên, Cừu Thiên Hiệp trông thấy rõ bốn chữ, ai đã khắc lên mặt bàn rành rành:

Coi chừng lối đi !

Bốn chữ này dường như khắc bằng một vật bén nhọn, song nhìn cho kỹ mới nhận ra, tựa hồ người dùng móng tay khắc nhẹ lên, song lẽ nét khắc nhất định là của hàng nữ lưu, chỉ vì nét khắc mỏng nhỏ mà móng tay của nam nhân không bao giờ có được.

Cừu Thiên Hiệp dùng bàn tay sờ nhẹ lên mặt bàn nhận thấy vết tích quá sâu, chứng tỏ người khắc ra mấy chữ này không phải là hàng liễu yếu đào tơ mà hạng nữ lưu anh kiệt.

Chàng cúi đầu trầm mặt và nghĩ ngợi mông lung, lại tưởng:

Lấy theo thời gian mà luận, thì vết khắc này chính là hành động của bóng đen ném ám khí, lúc bóng đen phi thân lên ngọn ngô đồng, hắt mượn bóng cây rậm mà chuồn vào cửa sổ phòng chàng, mà vẽ lên mấy nét như thế ! Theo chiếc bóng mà luận, thì người này mặt trường bào, chứng tỏ chiếc bóng đen là hạng mày râu nam tử.

Có phải là cái bóng đen mà ta đã thấy lúc trước hay chăng ?

Chắc đúng như thế ! Tuy chiếc bóng bay tới thoát lui chập chờn chỉ hiện ra trong chớp mắt, nhưng chính mình thấy chiếc bóng xuất thủ ném ám khí vào bốn tên bảo tiêu sư, dáng vóc giống hệt chiếc bóng đen trước không sai một mảy.

Nhưng chiếc bóng nọ là ai ? Cừu hay bạn ?

Cừu Thiên Hiệp là hạng người thông minh, mẫn tuệ trí hóa hơn người, nhưng chàng càng nghĩ càng thấy mơ hồ, càng luận càng suy, lại càng không tìm ra manh mối kẻ lạ là ai ? Sau những mơ mệt, chàng đưa tay khoát thổi ngọn đèn rồi lên giường yên nghĩ.

Sau khi nằm thẳng trên giường, Cừu Thiên Hiệp trăn trở mãi không yên, đầu óc rối loạn bởi những chuyện không đâu, dồn dập xảy đến với chàng.

Sau khi ra khỏi địa huyết, thì một chuỗi câu chuyện dài vây quanh lấy mình, khiến cho tâm trí con người như từ cung trăng rớt xuống đại địa. Câu chuyện xảy ra không thể được.

Bích Lệ Hồng, Lịch Huyết Kiếm và ta vô cớ đã trở nên mối Huyết cừu !

Phật diện kim thân Ngô Phi đại sư, vô cớ mời hội ước.

Đã hai lần trông thấy chiếc bóng đen bí mật, nhưng bốn tên bảo phiêu sư khi nghe đến tên mình, đột nhiên tỏ vẻ khiếp sợ hãi hùng.

Chốn giang hồ lại xảy ra một câu chuyện mơ hồ nghi hoặc, về hành động bí mật, khủng bố của một chàng thiếu niên cao thủ, mà thiên hạ đồn đãi và thần thánh hoá câu chuyện !

Cừu Thiên Hiệp miên man nghĩ ngợi và thiếp đi một giấc mơ dài.

Hôm sau khi trống lầu đã trở canh năm, báo hiệu trời sắp sáng, bốn bang bảo phiêu cuộc đã thức giấc họ bươn bả đẩy bốn chiếc xe hàng hóa rời khỏi khách điểm ...

Khi ánh sáng mặt trời soi thấu cửa song, Cừu Thiên Hiệp mới giật mình thức giấc, chàng bèn gọi chưởng quỹ tính tiền phòng, rồi mới rời khách điếm.

Trên bước lộ đường, những tiếng đồn của mọi giới về hành động của chàng thiếu niên cao thủ, họ nói hẳn làm thế nào chống nổi mỗi bang mỗi phái, hoặc tiêu diệt nổi quá trình hoạt động của các danh môn, chánh phái thời bấy giờ.

Cừu Thiên Hiệp nghe bên tai rõ mồn một lời bình luận của mọi người, tuy nhiên hành động của chàng thiếu niên cao thủ không rõ được mười phân, chứ thâm tâm chàng lại nghĩ hễ kỳ nhơn tất có kỳ sự, tuy những lời đồn là những nguồn tin không xác thật, nhưng ở đời có câu chó đâu chó sủa lỗ không, chẳng phường ăn trộm cũng quân đứng đường !

Chàng bèn để bụng những lời nói này, mà dụng tâm lưu ý đến những việc xảy ra hẳn tìm sự hư thật.

Chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi:

Nếu gã thiếu niên cao thủ kia là danh môn chánh phái, thì nên tìm đến kết thân đổi trao võ thuật, còn trái lại hẳn là phường độc tâm cước phu, thì cũng cố tìm hấn để trừ khử !

Chàng cúi đầu cất bước rất nhanh. Ngày nọ khi vầng đông vừa ló dạng thì chàng đã đến cửa Tiềm Long Cốc.

Cừu Thiên Hiệp lo ngại và cố tránh những điều cấm kỵ của thần y Hoa Tử Phong, vì thế chàng không dám đường đột đi ngay vào cốc động mà lần lên ngọn cao phong cúi đầu nhìn xuống cốc động quan, chỉ thấy nhà tre mái cỏ vẫn như xưa, song quang cảnh vắng lặng như bức tranh u u liêu lạc.

Chàng lại suy nghĩ:

Thực là một nơi vắng lặng u nhàn, cõi đào nguyên tại thế, khác xa cõi đời cát bụi, rất xứng đáng cho những ẩn sĩ, danh sư trú ngụ, ví như có bỏ xác tại đây nắm xương tàn cũng được đôi phần an ủi ... vì xa hẳn sự uế trước bụi đời.

Qua mấy khắc sau, Cừu Thiên Hiệp vận dùng luồng chân khí, cố bắt chước Thước y du long Thượng Quan Kiệt lúc trước. Khi đến đây phải hứ lên những hơi dài báo cho lão thần y Hoa Tử Phong biết trước, chàng bắt đầu hứ một hơi thật dài.

Tiếng hú cao nhẹ du dương, làm cho cả núi rừng hưởng ứng, ngân vang lên như gió cuộn ba đào.

Chàng thâm tính chắc là Thần y Hoa Tử Phong đã nghe tiếng hú vội ra khỏi mao lư, thì lúc đó chính mình mới được quyền đi vào hang sâu. Không ngờ tiếng hú dứt đã lâu, vẫn không thấy động tịnh gì, hình dáng của thần y Hoa Tử Phong vẫn vắng bật.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, chép miệng bảo thầm:

Có lẽ, thời gian mài dũa thần y Hoa Tử Phong đã lãng tai, không nghe chứ gì ?

Vì nghĩ như thế nên Cừu Thiên Hiệp thò đầu xuống miệng hang, tận dụng hơi thở hú một tràng dài, lần này tiếng hú thật trầm hùng, như rồng ngâm hổ rống vang dậy khắp bốn bề rừng núi.

Tiếng hú dứt, chỉ thấy rừng cây vắng lặng, lá úa đua rơi, dường như phiến đá chìm vào biển cả, từ phía dưới cốc động không vang lên tiếng động nhẹ nào, gian nhà tranh vắng lặng, ngoài những tiếng rì rào của cành tùng rặng liễu, tuyệt nhiên không có tiếng động nào khác.

Cừu Thiên Hiệp quá nóng ruột, liền cố gắng hú gọi lần thứ ba.

Tiếng hú vừa dứt, chàng không đợi phản ứng phía dưới nữa, mà uốn mình như vành cung bật ngược lên cao năm trượng, giữa khoảng không dùng thế Vân long hiện vĩ đầu hạ xuống đất, chân giơ lên trời như mũi tên nhắm vào đáy hang vọt mạnh xuống.

Khi rơi vào giữa đáy hang, trước thềm nhà cỏ, Cừu Thiên Hiệp quan sát cảnh vật, tâm thần rung động mãnh liệt, linh tánh báo hiệu cho chàng biết đã có một biến cố gì xảy ra ...

Chỉ vì trước cửa mái tranh bụi đóng đầy cả tắc, lá rụng ngập thềm, nhện giăng trước cửa, tựa hồ như một ngôi nhà hoang giữa cảnh tiêu điều buồn bã.

Cừu Thiên Hiệp xô mạnh phen cửa, bước vào nhà vừa cất tiếng kêu to:

- Hoa lão tiền bối ! Hoa ... Ối trời !

Nguyên đôi mắt chàng vừa nhìn kỹ giữa nhà bất giác kêu lên thất thanh, chỉ vì chàng đã thấy giữa gian phòng khách dấu máu chảy loang, mùi tanh thối xông lên nồn mửa, bàn ghế ngổn ngang không còn thứ tự như trước. Bách Thảo đường hai cánh cửa lớn mở hoác ra, trên mặt đất đầy những ve to bình nhỏ, các loại cao, đơn, hoàn, tán đổ ngổn ngang, rõ ràng bị người đập phá, gây loạn.

Cừu Thiên Hiệp càng thêm phẫn nộ, vội chạy bươn bả ra phía sau, miệng không ngớt kêu inh ỏi:

- Hoa tiền bối ! Tiền.....bối ở đâu ? Hoa tiền bối đâu ?

Khi chàng bước vào giữa gian nhà, bức họa Thần nông do nhà danh họa Ngô Đạo Tử trước tác, được treo giữa nhà như bức hoành phi, trên bức họa Thần nông có nhiều vết máu đã khô đặc, vẽ thêm bốn chữ bằng máu Cừu Thiên Hiệp giết !

- Trời hỡi !

Cừu Thiên Hiệp kêu rú lên kinh khủng, dường như một nhát búa bửa mạnh vào đầu, đôi mắt tóa lửa hoa lên, tai ù như sấm động, mặt nóng như phỏng dầu, toàn thân chàng run lên bần bật, suýt ngã, chàng với tay vịn lấy chiếc ghế tre để khỏi ngã gục.

Chàng cố vận dụng nhãn quang quan sát nét bút, theo sự nhận xét thì người viết dùng vải vụn quần lại làm bút, chấm máu làm mực, viết theo lối thảo chân, nên khó giảo nghiệm được, chàng cúi đầu nghĩ ngợi.

Một khắc đã qua chàng vội bước nhanh ra sau hè, đây là khoảng vườn trồng bá chủng thảo dược, nhưng chàng vội chùn bước vì chàng thấy trước mặt có sáu nắm mồ mới đắp, trước nắm mồ bên tả dựng một phiến đá to, dùng chỉ lực khắc một dòng chữ như sau:

Nhứt đại võ lâm thần y Hoa Tử Phong chi mộ.

Nắm mồ bên tả lại khắc:

Vũ nội nhứt lưu kiếm khách, Tuyệt tình kiếm, Thiết thương hận chi mộ.

Ngoài ra còn bốn nắm mồ con, Cừu Thiên Hiệp tối mặt không muốn xem nữa, đây là bốn nắm mồ của bốn tên tiểu đồng hái thuốc.

Quả là trăm thảo trừ căn, chặt cùng giết hết, thật là một tên tán tận lương tâm, độc hơn sài lang thủ đoạn hơn hổ, báo.

Cừu Thiên Hiệp tưởng đến Tuyệt tình kiếm là hàng sư môn trưởng bối, còn Hoa Tử Phong là người ân đã có công chữa thương trị độc. Đột nhiên niềm bi phẫn trào lên tận cổ, bất giác rưng rưng mấy giọt anh hùng lệ.

Đột nhiên chàng chép miệng thì thầm:

- À ... à ... ta đã hiểu, sở dĩ Lịch Huyết kiếm đã cùng ta liều mạng, để rồi phải chịu tự ải, việc này tất có liên quan !

Thật là cái oan khúc tày trời ! Một chuyện mà ta phải giải khai cái mê này mới được.

- Hừ !

Một tiếng hừ nhỏ nổi lên, làm Cừu Thiên Hiệp đang trầm tư bỗng giật nảy mình tỉnh dậy.

- Có người !

Vừa thốt ra hai tiếng nhỏ, thân mình chàng như chiếc phao thả trôi, nhảy dựng lên đứng trên phiến đá, vừa đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ vì ánh thái dương vừa hé mọc, nên nhiều vàng sương mù còn xông tỏa lơ mờ, chàng chợt thấy một điểm đen mau như chim bay điện xẹt, chớp mắt đã biến mình chìm trong lớp khói mù sau rặng cây xanh ...

Cừu Thiên Hiệp phần nộ đến cùng cực chính mình lại bị người theo dõi như bóng với hình, mà không hay biết gì cả, đã rõ người lạ có môn pháp khinh công tuyệt luân không tưởng được.

Chàng thầm đoán người này không ai lạ hơn mà chính là kẻ được cách giới giang hồ nhắc nhở và đồn đãi tên thiếu niên cao thủ. Phải đuổi theo cho kỳ được ! Vừa nghĩ đến đây, chàng lách mình vượt qua Bách Thảo đường.

Cừu Thiên Hiệp vì quá phần nộ nên tung mình lên cao mấy trượng, đã qua lại giữa khoảng không, đột nhiên thân mình chàng đáp xuống đất ... thì chợt thấy ở góc viện có một bóng người đứng co ro núp trong bóng tối.

Nhanh như chim cắt vỗ gà, ngũ chỉ của chàng vươn ra như vuốt hổ chụp nhanh vào bóng kẻ lạ, thuận thế chàng điểm nhanh vào các ngò huyệt đạo lớn, đồng thời vươn tay kẹp nách hắt xách đến trước cửa nhà, ném mạnh xuống sân và gần giọng bảo:

- Tưởng ai lại ... hóa ra người !

Nguyên người này là Không không môn Phú giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh.

Ngô Trung Sanh mặt xám như đồ chàm, đôi mắt nhìn trực thị mũi thở phì phì, tựa hồ như người câm, mấp máy đôi môi nói không ra tiếng ...

Cừu Thiên Hiệp phần hận gào lên:

- Người lại đây lâu mau ? Và người chạy là ai, nói mau !

Ngô Trung Sanh nhăn mặt nhú mày, mấp máy đôi môi mấy lượt song chẳng thốt ra lời, hơi thở phì phò như trâu, tay chân co ra một cách thăm hại vì hắt bị điểm vào huyệt nên bị câm !

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu vội cúi người xuống thấp đưa hai ngón tay vuốt nhẹ vào á huyệt giải khai huyệt đạo cho hắt.

Ngô Trung Sanh kêu lên hai tiếng ối chao nghe rất đau đớn. Tứ chi hắt run lên bần bật, vội ngã người nằm sấp trên mặt đất giống con Ô quỉ, bằng giọng nói thiếu não:

- Lão ... thiếu gia ... Cừu Thiên Hiệp ... Xin tha mạng. Xin ... tha ... mạng !

Cừu Thiên Hiệp trông thấy vẻ mặt hắt đau đớn đến cùng cực, nên động lòng thương đưa tay giải hết các đại huyệt cho hắt vừa từ tồn bảo:

- Người ở đây lâu mau ?

Ngô Trung Sanh chớp mắt mấy cái, bằng giọng nói đau đớn tiếp lời:

- Nghe tin vị thần y bị người sở hại, lúc sanh tiền người đã nghiên cứu và chế tạo nhiều loại thuốc ly kỳ, vì thế khi mãn phần ắt còn lưu lại ít nhiều ... do đó ... ta mới đến ...

Vừa nói, hắt vừa cho tay vào bọc lấy ra mấy cái bình thuốc nhỏ, hầu minh chứng lời nói của hắt là thật.

Cừu Thiên Hiệp phun một bãi nước miếng vừa gần giọng bảo:

- Xì ! Thật là phường đạo chích ! Thừa cơ nước đục thả câu !

Ngô Trung Sanh tỏ vẻ kinh hoàng nói:

- Tiểu nhân không rõ thiếu hiệp còn ở lại đây, nếu tiểu nhân biết, dù có to gan lớn mật thế nào, cũng không dám mạo tử vào đây để làm gì !

Cừu Thiên Hiệp bắt giác hỏi lại:

- Người nói còn ở lại đây ? là người muốn bảo ta ...

Ngô Trung Sanh nhanh miệng đáp:

- Vì tiểu nhân nghĩ sau khi Cừu thiếu hiệp thì hành một việc và bỏ đi, thì thiếu hiệp còn trở lại Tiềm Long cốc lần thứ hai để làm gì ? Vả lại Hoa lão thần y đã không còn ai hậu duệ, không dưỡng tử, lại không có một tên đệ tử chân truyền ... sở dĩ ...

như ... thế nên ...

Cừu Thiên Hiệp quát to lên:

- Người bảo ta thì hành một việc ... rồi bỏ đi, vậy ta làm gì hử ?

Ngô Trung Sanh tái mặt lập cập:

- Sự thể ... còn đó ! Trên chốn giang hồ ai lại không rõ, ai lại không hiểu !

Có lẽ quá sợ, nên Ngô Trung Sanh đưa ngón tay chỉ vào nhà, vừa đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp chợt dạ rộng to lên:

- Cám mồm ! Ai bảo người rằng ta hành động như thế ?

Ngô Trung Sanh cả kinh kêu lên thất thanh:

- A ! Không phải ! Vậy ra không phải..... thiếu hiệp ?

Vì hấn sợ đến tột bậc, nên đôi chân run lên bần bật, ngã quỵ xuống đất, hai tay ôm lấy đầu rên rĩ.

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn quả sợ nên dịu giọng:

- Người hãy bình tâm nghe ta hỏi, ai đã điểm huyết người và đem giấu vào hốc đá, lúc chưa xuất thủ người có nhận rõ hấn là ai không ?

Ngô Trung Sanh bớt sợ, bằng giọng nói êm thứa:

- Thiếu hiệp ! Lúc tiểu nhân vào đây không bao lâu, chợt thấy một bóng người dao động, nhanh như cắt một luồng kinh phong xoáy mạnh vào á huyết, tiếp đấy khảm huyết bị khóa ngay, thành thử tiểu nhân đứng trơ như tượng gỗ, người đó lại đẩy ra song cửa đánh tiểu nhân lọt vào hốc đá này, rất may nơi đây là hầm cỏ nên tiểu nhân thoát chết ... vì thể tiểu nhân không rõ mặt mũi của người đó ra sao cả ! Chẳng nhẽ người giáo huấn tiểu nhân lại không phải là thiếu hiệp ư ?

Cừu Thiên Hiệp lắng nghe hấn nói một hơi dài vừa tức cười vừa ngộ nghĩnh, nên dịu dàng bảo:

- Xì, người đã thấy tên quỷ sống đó ! Vì có nào mà người lại đoán người đó là ta ?

Ngô Trung Sanh mơ hoảng lên đáp vội:

- Chẳng phải người ? Thiếu hiệp ! Người đã đùa với tiểu nhân ư ! Không ! Dù cho mười tên Ngô Tiểu Sanh đầu thai chuyển kiếp, vẫn không quên ơn thiếu hiệp đã nhẹ tay, tiểu nhân ... ừ ! Không phải thiếu hiệp ! Tiểu nhân..... Cừu Thiên Hiệp thấy hấn nói vòng quanh chỉ một câu, nên vội khoát tay chặn lời, hét to lên:

- Ta hỏi người, tại sao người đoán nhận người đó là ai ?

Ngô Trung Sanh sợ xám mặt, bằng giọng nói thất thanh hết hoảng:

- Không phải thiếu hiệp ! À ... không ! Thiếu hiệp bảo không ! Tự nhiên là không !

Đúng rồi ... tiểu nhân ...

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn nói vòng vo lực quốc, không ra câu nói nào cả, nên vẩy tay phất nhẹ vào hai chân hấn giải huyết, đồng thời cao giọng quát to như sấm nổ:

- Người đi khỏi đây mau !

Vừa quát dứt, Cừu Thiên Hiệp tung hai chân đá mạnh vào hông Ngô Trung Sanh một cái đá Tam tảo ngũ mĩ thể mạnh thần tốc, Ngô Trung Sanh cả kinh kêu lên úy chết ! thân mình hấn bị nhấc bổng lên cao, văng bắn ra ngoài hàng rào trúc, rơi mạnh trên bãi dục thảo, hấn cố gượng đứng dậy, ôm đầu chạy như bay, chẳng khác nào con chó nhà ma.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy lưu luyến nơi đây chẳng ích gì, bèn bước vào nhà, khi đến giữa phòng chàng với tay gỡ bức tượng Thần nông cuốn nhỏ giắt vào mình, bèn lần bước ra ngoài, chẳng bao lâu chàng rời khỏi Tiềm Long Cốc mà nhắm hướng Trường An đi lần tới.

Ánh thái dương vừa khuất núi thì Cừu Thiên Hiệp đã đi đến thành Tràng An.

Trường An về đêm, chợ nhóm như thường, người qua lại thật ồn ào náo nhiệt.

Cừu Thiên Hiệp thấy không có gì cấp bách, bèn thả bộ ngang qua tòa Hư phế cổ lâu, lúc bấy giờ tòa cổ lâu dài chỉ còn tro đồng gạch vụn, và một vài thân cây cháy nám đen chen lẫn giữa mớ tro tàn, hoang cảnh trông thật là hoang lương buồn bã.

Chàng tính trở lại ngôi khách điểm cũ, thuê chỗ nghỉ ngơi, rồi sáng hôm sau sẽ tìm đến Chung Nam sơn, viếng thăm mẹ con Nhất Đại Yên Cư, đồng thời xem cô em gái mãi võ Hắc Phụng có đến đấy hay chăng ?

Cừu Thiên Hiệp bước lần về hướng khách điểm, đứng xa xa nhìn thấy ngôi khách điểm, có vô số người vây quanh, tiếng nói vang lên ồn ào như buổi chợ, chàng không rõ xảy ra sự gì, nên nhàn chân chạy vọt đến trước cửa khách điểm.

Chợt thấy trước cửa lớn ra vào khách điểm, bị hai vật to chắn mất lối đi.

Một cái là pho thần tượng Hộ pháp di đà, bằng đá xanh tạc thành, thần sắc oai phong凛冽.

Còn một cái là chiếc đại hồng chung đúc bằng gang.

Cả hai món đồ để chắn ngang cửa ra vào khách điểm, dù cố ép mình cũng khó chui qua lọt.

Tên chủ cửa của khách điểm cố chui dưới chân bức tượng Hộ Pháp di đà, cái đầu hấn lọt vào khoảng giữa một bên là chân, một bên là cây Giáng ma bổng. Hấn chỉ ló cái đầu vừa tỏ vẻ bi ai kêu lên:

- Nhị vị Phật gia nên mở lượng từ bi, di chuyển bức thần tượng qua một bên, tiểu điểm nguyện làm lễ cúng dường nhị vị !

Hai bên cánh cửa mỗi bên đứng một vị hòa thượng.

Bên tả là một vị hòa thượng tuổi trạc trung tuần, mặc chiếc áo vạt ngắn màu nâu, phôi cái bụng phệ to, đầy lông lá, mặt lớn thịt vòng ngang, đầu tròn nhẵn thín hiện rõ chín dấu thọ trì hương, trên tay cầm tràng hạt mỗi viên chuỗi bằng thép cứng tinh luyện thành, lông mày rậm và dài khỏi khoe, lão nhắm mắt không nói nửa lời.

Bên hữu thì trái ngược lại, cũng một vị hòa thượng trạc trung tuần, ốm tong như cây sậy, toàn thân khô đét như da bọc xương, nhưng có đôi mắt xanh như mắt rắn chiếu ra những tia hung ác cực kỳ, trên vai đeo cây phượng tiện sáng, hai tay chấp vào ngực nín lặng như kẻ trầm tư.

Hai vị hòa thượng nín im, dường như không nghe tiếng van lơn của tên chủ cửa.

Cừu Thiên Hiệp không rõ hai vị hòa thượng này từ đâu đến, nhưng tư cách và hành động thật là phùng đối thế gạt người, nên người ta muốn đuổi không đi, muốn dờ không đứng.

Bấy giờ, mọi người vây quanh để xem, họ đi dần ra và không ngớt xì xầm nghị luận. Kể thì nói tên chủ cửa cố ý làm chuyện khuy tâm, người lại bảo hòa thượng là Phật Kim Cang, La Hán hạ phàm ...

Cừu Thiên Hiệp thấy hàng ngàn câu chuyện quái dị hoang đường thường xảy ra trên bước giang hồ, nhưng hiện giờ chàng muốn vào điểm nghỉ ngơi, nên không cần đến chuyện gì xảy ra. Hai tay chàng vệt nhẹ những người đứng phía trước vừa cao giọng nói to:

- Xin các vị nhường bước cho tôi vào !

Trong khách điểm tên chủ cửa nhìn ra thấy Cừu Thiên Hiệp vốn là thân chủ quen, nên hướng vào vị hòa thượng mập van nài cầu khẩn:

- Đại sư phụ ! Xin người phát bồ đề tâm, từ bi hỉ xả nhường một lối nhỏ cho khách vào ...

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, nhìn tên chủ cửa vui vẻ bảo:

- Không cần phải nói ! Ta đã có cách vào trong !

Vừa nói dứt, chàng bước sấn lên bực thềm tay hữu nắm lấy cái quai chuông đại hồng, tay tả nắm lấy cánh tay bức tượng Hộ pháp, không tỏ vẻ nặng nề dường như cầm hai món đồ nhỏ, lại điềm đạm nói:

- Xin nhường lối đi ạ ! Hộ pháp thần !

Vừa nói xong, chàng giở cao lên, một phiến đá một khối đồng nặng trên ngàn cân, thế mà chỉ cái thẳng tay hai món đồ đã cao ngang đầu hai vị hòa thượng, chàng lại bước chân vào cửa, hai tay đặt nhẹ tượng Hộ pháp và chuông đại hồng trở về vị trí cũ, vừa trầm giọng nói:

- Tất cả trở về nguyên vị, ta chỉ muốn vào cửa, xin thứ lỗi.

Bấy giờ mọi người đứng vây quanh, ai ai cũng lắc đầu, thề lưỡi. Một khắc sau họ nhao nhao lên khen:

Hay tuyệt.

Ngay lúc đó, hai vị hòa thượng vụt mở mắt to, hòa thượng ngồi bên tả vươn tay phải ra phát mạnh, một điểm hàn tinh xạ ra như tên bắn, nhắm sau ót Cừu Thiên Hiệp kích mạnh. Cừu Thiên Hiệp tuy không quay đầu lại, song nghe gió biết ngay ám khí, chàng vẫn điềm tĩnh như không, tay hữu vụt đưa nhanh ra sau, dùng hai ngón tay kẹp mạnh vật ám khí, đấy là hạt chuỗi thép đen huyền, chàng bèn cất tiếng nói to:

- Ta sẽ giao trả vật này lại ngay, vì ta cần vào phòng an nghỉ !

Chàng vừa bước chân đi, phía sau lưng vang lên tiếng quát to như sấm:

- Tiểu tử, hãy đứng lại !

Cừu Thiên Hiệp không lẽ làm ngơ, nên quay mặt lại cười tùm tùm hỏi:

- Có phải gọi ta chăng ?

Vị hòa thượng phì nộn ngồi bên tả đứng phắt dậy đưa tay nâng bức tượng Hộ pháp để sang một bên, một tay xóc xâu chuỗi thép nói rồn rảng:

- Người là người gì ? Tại sao người dám cản trở sự việc của Phật gia ?

Lão hòa thượng ồm tong ngồi bên hữu cũng đứng dậy rống to:

- Có phải người muốn Phật gia siêu độ cho người chăng ?

Tên điểm chuông quỹ thấy hai vị hòa thượng có thái độ hung thần ác sát, sợ xảy ra đại sự, vội vòng tay khúm núm nói:

- Nhị vị Phật gia ! Xin nhị vị chớ phiền việc này tiểu điểm xin thay khách hàng chịu tội ...

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, đưa tay kéo tên chuông quỹ lui ra sau, chàng bước nhanh tới trước, gằn giọng nói:

- Ai bảo các người giở trò cản lối, vả lại ta đã nói trước hẳn hoi là đâu ta đưa về vị trí đó, thì có quan hệ hay sút mẻ gì đồ vật của người đâu mà nổi cáu hung hăng ?

Chẳng qua chốn này có Cổ đô thắng địa, ta không muốn các người hung ác, chẳng kể phép nước, luật trời và cái tội nặng nhất là làm nhục Kim diện Phật Như Lai, các người hiểu chứ ?

Hòa thượng mập quay nhanh xâu chuỗi, vừa rống lên inh ỏi:

- Tiểu tử ! Người dám ra mặt dạy bảo Phật gia hay sao chứ ?

Cừu Thiên Hiệp vờ như không nghe, tay cầm hạt chuỗi tung lên hạ xuống, sau cùng chàng ném mạnh vào giữa cái chuông đại hồng, bằng giọng nói trầm nặng bảo:

- Này Phật gia ! Chuỗi hạt của người mất một viên ! Này trả cho người đó !

Vừa nói dứt, thì phất một tiếng ẦvềỒ, hạt chuỗi ngọc bằng thép bay thẳng vào ngay mặt con rồng khắc trên cái chuông đại hồng. Con rồng bay đang mù đột nhiên có mắt, nội lực của chàng quá sung mãn, nên

chỉ cái ném nhẹ mà hột chuối soi thủng gang thép dính cứng vào mắt con Phi long thật chẳng khác nào nhà danh họa tài ba vẽ rồng chấm mắt.

Mọi người đứng vây trước cửa khách điểm, trông thấy thế hoan hô và reo hò vang dậy, thật là một câu chuyện một ngàn năm một thuở.

Lão hòa thượng ồm tong như cây tre hơi xám mặt, song cổ gượng quá lớn:

- Tiểu tử, người chết đã đáng số !

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, đôi mắt sáng chột nhìn thấy trên cái chuông đại hồng có khắc ba chữ Lữ Lương sơn, bèn cả cười hỏi:

- Các người từ Lữ Lương sơn đến đây à ?

Hòa thượng béo tởm vẻ đắc chí cười hô hố, làm rung rinh chiếc bụng đầy lông, vừa gằn giọng:

- Ủ, người cũng biết đây à ? Tốt lắm ... Phật gia sẽ siêu độ cho người !

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, gương mặt vui vẻ trở trung bỗng răn lại, bằng giọng nói như ma lệnh trầm trầm:

- Hai gã hòa thượng ! Các người thay thế Đại ma Thông Thiên tìm đăng viện mà đến phải chăng ? Vậy các người chớ nên tỏ thái độ khinh đời ngạo tục ! Tạo con đường bất hảo ở đây chứ !

Nguyên Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy ba chữ Lữ Lương Sơn đã đoán biết hai gã ác tăng này là hai tên trong nhóm Lữ Lương tam ma mà nhị ma là hòa thượng béo tên gọi Thông Tánh vị tam ma là hòa thượng gầy tên chữ Thông Linh.

Nhị ma Thông Tánh tay xốc râu chuối thép, kêu rồn rảng, miệng hét như sấm động ba đào:

- Tiểu tử, người là ai ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gương mặt đẹp trai phảng phất vài tia căm phẫn, bèn nặng giọng cả mắng:

- Không nên mở lời trái đạo làm tổn thương kẻ khác. Chẳng hay các người đến đây để gây rối hay sao ?

Tam ma Thông Linh với tấm thân gầy guộc hấn rút cây phượng tiện sang quay vòng trước mặt, liếc mắt ra hiệu với Thông Tánh đoạn đưa ngón tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:

- Hay cho tiểu tử dám vô lễ với Phật đà tăng pháp ! Người hãy lắng nghe ta bảo, chính chúng ta đang đi thăm dò và tìm kiếm tin tức đại sư huynh ta hạ lạc, người nói như thế tất nhiên người biết rõ. Vậy hãy trả lời mau !

Cừu Thiên Hiệp thấy hai gã hung hăng mỗi lúc càng tỏ ra lý sự muốn bày điều gây gổ bèn cả giận đưa mắt nhìn những người hiếu kỳ đang đứng hai bên vệ đường vừa quát to:

- Các vị nên tránh ra hai bên !

Những khách háo kỳ đang đứng xem nghe chàng nói thế tưởng đâu sẽ xảy ra trận thư hùng quyết liệt, tất cả đều sợ chiêu qua chiêu lại sẽ bị vạ lây, nên dưng ra thật xa tuy vậy họ cũng cố chen nhau xem việc gì xảy ra ...

Chỉ thấy Cừu Thiên Hiệp xích chân tả về phía trước ngang chiếc đại hồng chuông, tay hữu đưa ra nắm lấy quai chuông nhấc bổng lên vừa quát lớn:

- Cút mau !

Chiếc chuông nặng trên trăm cân, bị ném tung lên cao, bay vun vút nhắm ngay giữa đường cái quan bay tới !

- Ầm !

Một tiếng động rung chuyển khắp mặt đất, chiếc chuông đại hồng rơi xuống giữa đường, lún sâu hàng thước, cát đá bị bể vụn bao lên dậy đất ngộp trời.

Cừu Thiên Hiệp vừa ném xong quả chuông, tay tả chống vào mạn sườn, tay hữu chỉ vào mặt hai tên ác tăng quát to:

- Đúng canh ba đêm nay, ta sẽ gặp mặt các người phía Bắc thành khu Mã trường, chừng ấy sẽ nói chuyện sau nhé !

Dứt lời chàng quày quả đi vào khách điểm, không thèm quay trở lại, chỉ đi thẳng vào phòng an nghỉ.

Lữ Lương song tăng lấy mắt nhìn nhau, Nhị ma Thông Tánh cúi xuống vác pho tượng Hộ Pháp Di đà tam ma Thông Linh dùng cây phượng tiện sẵn xéo nạy quả đại hồng chuông cả hai quá tức giận gầm rống lên:

- Không đến đó là ... tiểu nhân !

Kỳ thật ra Cừu Thiên Hiệp tính vào phòng, sớm nghỉ ngơi, mới bày ra trò ném chuông để thị uy, và thiển nghĩ nói vài lời Cống Quỳnh của ta thôi, chứ không chắc gì hai tên hung hăng nghe theo mà đến Mã trường.

Hai tên hung hăng đi rồi, những khách háo kỳ đua nhau bỏ đi tứ tán.

Tên chuông quỹ của khách điểm lấy làm lo lắng cho Cừu Thiên Hiệp, nên vội đến phòng ngủ của chàng, xô cửa bước vào.

Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đang ngồi xếp bằng tròn trên nệm vận khí dưỡng thần.

Tên chuông quỹ có lòng kính mến, nên nói những lời cảm tạ rồi rút, sau cùng hần nhẹ giọng:

- Tiểu khách quan ! Đêm nay khách quan nhất định đến Mã trường gặp họ chứ ?

Cừu Thiên Hiệp cả cười đáp gọn:

- Phải đến.

Chuông quỹ tỏ vẻ lo lắng nói nhanh:

- Tiểu khách quan nghĩ kỹ lại ! Theo tôi thấy dường như hai tên hòa thượng có ý không tốt, tiểu khách quan nên dẹp bỏ đi thôi !

Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói:

- Đa tạ tấm lòng của chuông quỹ, nhưng mà sự ước hẹn là do ta đề ra, thì lý nào ta không đến ? Chuông quỹ, người hãy an tâm ... ta đã có cách !

Tên chuông quỹ thấy chàng quá cương quyết, nên xét thấy nói thêm chỉ vô ích, bèn thở dài từ giã xuống nhà ...

Vành trăng non vừa chớm ửng tại hướng Đông, nền trời như rửa sạch chỉ còn một màu xanh ngắt, tiếng trống canh vừa điểm hai nhịp. Cừu Thiên Hiệp đẩy cửa song bước ra ngoài, nhận rõ phượng hướng khu Mã trường, vội tung mình lên cao và trở thuật khinh công chạy như bay biển.

31. Giang Hồ Cây Cỏ Cũng Là Binh (2)

Nguyên ánh sáng tọa đăng soi tỏ mặt bàn bát tiên, Cừu Thiên Hiệp trông thấy rõ bốn chữ, ai đã khắc lên mặt bàn rành rành:

Coi chừng lối đi !

Bốn chữ này dường như khắc bằng một vật bén nhọn, song nhìn cho kỹ mới nhận ra, tựa hồ người dùng móng tay khắc nhẹ lên, song lẽ nét khắc nhất định là của hàng nữ lưu, chỉ vì nét khắc mỏng nhỏ mà móng tay của nam nhân không bao giờ có được.

Cừu Thiên Hiệp dùng bàn tay sờ nhẹ lên mặt bàn nhận thấy vết tích quá sâu, chứng tỏ người khắc ra mấy chữ này không phải là hàng liễu yếu đào tơ mà hạng nữ lưu anh kiệt.

Chàng cúi đầu trầm mặt và nghĩ ngợi mông lung, lại tưởng:

Lấy theo thời gian mà luận, thì vết khắc này chính là hành động của bóng đen ném ám khí, lúc bóng đen phi thân lên ngọn ngô đồng, hắt mượn bóng cây rậm mà chuồn vào cửa sổ phòng chàng, mà vẽ lên mấy nét như thế ! Theo chiếc bóng mà luận, thì người này mặt trường bào, chứng tỏ chiếc bóng đen là hạng mày râu nam tử.

Có phải là cái bóng đen mà ta đã thấy lúc trước hay chăng ?

Chắc đúng như thế ! Tuy chiếc bóng bay tới thoát lui chập chờn chỉ hiện ra trong chớp mắt, nhưng chính mình thấy chiếc bóng xuất thủ ném ám khí vào bốn tên bảo tiêu sư, dáng vóc giống hệt chiếc bóng đen trước không sai một mảy.

Nhưng chiếc bóng nọ là ai ? Cừu hay bạn ?

Cừu Thiên Hiệp là hạng người thông minh, mẫn tuệ trí hóa hơn người, nhưng chàng càng nghĩ càng thấy mơ hồ, càng luận càng suy, lại càng không tìm ra manh mối kẻ lạ là ai ? Sau những mờ mịt, chàng đưa tay khoát thổi ngọn đèn rồi lên giường yên nghỉ.

Sau khi nằm thẳng trên giường, Cừu Thiên Hiệp trằn trối mãi không yên, đầu óc rối loạn bởi những chuyện không đầu, dồn dập xảy đến với chàng.

Sau khi ra khỏi địa huyết, thì một chuỗi câu chuyện dài vây quần lấy mình, khiến cho tâm trí con người như từ cung trăng rớt xuống đại địa. Câu chuyện xảy ra không thể được.

Bích Lệ Hồng, Lịch Huyết Kiếm và ta vô cớ đã trở nên mối Huyết cừu !

Phật diện kim thân Ngộ Phi đại sư, vô cớ mời hội ước.

Đã hai lần trông thấy chiếc bóng đen bí mật, nhưng bốn tên bảo phiêu sư khi nghe đến tên mình, đột nhiên tỏ vẻ khiếp sợ hãi hùng.

Chốn giang hồ lại xảy ra một câu chuyện mơ hồ nghi hoặc, về hành động bí mật, khủng bố của một chàng thiếu niên cao thủ, mà thiên hạ đồn đãi và thần thánh hoá câu chuyện !

Cừu Thiên Hiệp miên man nghĩ ngợi và thiếp đi một giấc mơ dài.

Hôm sau khi trống lầu đã trở canh năm, báo hiệu trời sắp sáng, bốn bang bảo phiêu cuộc đã thức giấc họ bươn bả đẩy bốn chiếc xe hàng hóa rời khỏi khách điểm ...

Khi ánh sáng mặt trời soi thấu cửa song, Cừu Thiên Hiệp mới giật mình thức giấc, chàng bèn gọi chưởng quỹ tính tiền phòng, rồi mới rời khách điểm.

Trên bước lộ đường, những tiếng đồn của mọi giới về hành động của chàng thiếu niên cao thủ, họ nói hăng làm thế nào chống nổi mỗi bang mỗi phái, hoặc tiêu diệt nổi quá trình hoạt động của các danh môn, chánh phái thời bấy giờ.

Cừu Thiên Hiệp nghe bên tai rõ mồn một lời bình luận của mọi người, tuy nhiên hành động của chàng thiếu niên cao thủ không rõ được mười phần, chứ thâm tâm chàng lại nghĩ hễ kỳ nhơn tất có kỳ sự, tuy những lời đồn là những nguồn tin không xác thật, nhưng ở đời có câu chó đâu chó sủa lỗ không, chẳng phùng ăn trộm cũng quân đứng đường !

Chàng bèn để bụng những lời nói này, mà dụng tâm lưu ý đến những việc xảy ra hẳn tìm sự hư thật.

Chàng vừa đi vừa nghĩ ngợi:

Nếu gã thiếu niên cao thủ kia là danh môn chánh phái, thì nên tìm đến kết thân đối trao võ thuật, còn trái lại hẳn là phường độc tâm cước phu, thì cũng cố tìm hấn để trừ khử !

Chàng cúi đầu cất bước rất nhanh. Ngày nọ khi vắng đông vừa ló dạng thì chàng đã đến cửa Tiềm Long Cốc.

Cừu Thiên Hiệp lo ngại và cố tránh những điều cấm kỵ của thần y Hoa Tử Phong, vì thế chàng không dám đường đột đi ngay vào cốc động mà lần lên ngọn cao phong cúi đầu nhìn xuống cốc động quan, chỉ thấy nhà tre mái cổ vẫn như xưa, song quang cảnh vắng lặng như bức tranh u u liêu lạc.

Chàng lại suy nghĩ:

Thực là một nơi vắng lặng u nhàn, cõi đào nguyên tại thế, khác xa cõi đời cát bụi, rất xứng đáng cho những ẩn sĩ, danh sư trú ngụ, ví như có bỏ xác tại đây nắm xương tàn cũng được đôi phần an ủi ... vì xa hẳn sự uế trước bụi đời.

Qua mấy khắc sau, Cừu Thiên Hiệp vận dùng luồng chân khí, cố bắt chước Thước y du long Thượng Quan Kiệt lúc trước. Khi đến đây phải hú lên những hơi dài báo cho lão thần y Hoa Tử Phong biết trước, chàng bắt đầu hú một hơi thật dài.

Tiếng hú cao nhẹ du dương, làm cho cả núi rừng hưởng ứng, ngân vang lên như gió cuộn ba đào.

Chàng thầm tính chắc là Thần y Hoa Tử Phong đã nghe tiếng hú vội ra khỏi mao lư, thì lúc đó chính mình mới được quyền đi vào hang sâu. Không ngờ tiếng hú dứt đã lâu, vẫn không thấy động tịnh gì, hình dáng của thần y Hoa Tử Phong vẫn vắng bật.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, chép miệng bảo thầm:

Có lẽ, thời gian mài dũa thần y Hoa Tử Phong đã lãng tai, không nghe chứ gì ?

Vì nghĩ như thế nên Cừu Thiên Hiệp thò đầu xuống miệng hang, tận dụng hơi thở hú một tràng dài, lần này tiếng hú thật trầm hùng, như rồng ngâm hồ rồng vang dậy khắp bốn bề rừng núi.

Tiếng hú dứt, chỉ thấy rừng cây vắng lặng, lá úa đua rơi, dường như phiến đá chìm vào biển cả, từ phía dưới cốc động không vang lên tiếng động nhẹ nào, gian nhà tranh vắng lặng, ngoài những tiếng rì rào của cành tòng rặng liễu, tuyệt nhiên không có tiếng động nào khác.

Cừu Thiên Hiệp quá nóng ruột, liền cố gắng hú gọi lần thứ ba.

Tiếng hú vừa dứt, chàng không đợi phản ứng phía dưới nữa, mà uốn mình như vành cung bật ngược lên cao năm trượng, giữa khoảng không dùng thế Vân long hiện vĩ đầu hạ xuống đất, chân giơ lên trời như mũi tên nhắm vào đáy hang vọt mạnh xuống.

Khi rơi vào giữa đáy hang, trước thềm nhà cỏ, Cừu Thiên Hiệp quan sát cảnh vật, tâm thần rung động mãnh liệt, linh tánh báo hiệu cho chàng biết đã có một biến cố gì xảy ra ...

Chỉ vì trước cửa mái tranh bụi đóng đầy cả tắc, lá rụng ngập thềm, nhện giăng trước cửa, tựa hồ như một ngôi nhà hoang giữa cảnh tiêu điều buồn bã.

Cừu Thiên Hiệp xô mạnh phen cửa, bước vào nhà vừa cất tiếng kêu to:

- Hoa lão tiền bối ! Hoa ... Ối trời !

Nguyên đôi mắt chàng vừa nhìn kỹ giữa nhà bất giác kêu lên thất thanh, chỉ vì chàng đã thấy giữa gian phòng khách dấu máu chảy loang, mùi tanh thối xông lên nồm mửa, bàn ghế ngổn ngang không còn thứ tự như trước. Bách Thảo đường hai cánh cửa lớn mở hoác ra, trên mặt đất đầy những ve to bình nhỏ, các loại cao, đơn, hoàn, tán đổ ngổn ngang, rõ ràng bị người đập phá, gây loạn.

Cừu Thiên Hiệp càng thêm phần nộ, vội chạy bươn bả ra phía sau, miệng không ngớt kêu inh ỏi:

- Hoa tiền bối ! Tiền.....bối ở đâu ? Hoa tiền bối đâu ?

Khi chàng bước vào giữa gian nhà, bức họa Thần nông do nhà danh họa Ngô Đạo Tử trước tác, được treo giữa nhà như bức hoành phi, trên bức họa Thần nông có nhiều vết máu đã khô đặc, vẽ thêm bốn chữ bằng máu Cừu Thiên Hiệp giết !

- Trời hỡi !

Cừu Thiên Hiệp kêu rú lên kinh khủng, dường như một nhát búa bửa mạnh vào đầu, đôi mắt tóe lửa hoa lên, tai ù như sấm động, mặt nóng như phỏng dầu, toàn thân chàng run lên bần bật, suýt ngã, chàng với tay vịn lấy chiếc ghế tre để khỏi ngã gục.

Chàng cố vận dụng nhãn quang quan sát nét bút, theo sự nhận xét thì người viết dùng vải vụn quần lại làm bút, chấm máu làm mực, viết theo lối thảo chân, nên khó giảo nghiệm được, chàng cúi đầu nghĩ ngợi.

Một khắc đã qua chàng vội bước nhanh ra sau hè, đây là khoảng vườn trồng bá chủng thảo dược, nhưng chàng vội chùn bước vì chàng thấy trước mặt có sáu nắm mồ mới đắp, trước nắm mồ bên tả dựng một phiến đá to, dùng chỉ lực khắc một dòng chữ như sau:

Nhứt đại vô lâm thân y Hoa Tử Phong chi mộ.

Nắm mồ bên tả lại khắc:

Vũ nội nhứt lưu kiếm khách, Tuyệt tình kiếm, Thiết thương hận chi mộ.

Ngoài ra còn bốn nắm mồ con, Cừu Thiên Hiệp tối mặt không muốn xem nữa, đây là bốn nắm mồ của bốn tên tiểu đồng hái thuốc.

Quả là trăm thảo trừ căn, chặt cùng giết hết, thật là một tên tán tận lương tâm, độc hơn sài lang thủ đoạn hơn hổ, báo.

Cừu Thiên Hiệp tưởng đến Tuyệt tình kiếm là hàng sư môn trưởng bối, còn Hoa Tử Phong là người ân đã có công chữa thương trị độc. Đột nhiên niềm bi phẫn trào lên tận cổ, bất giác rưng rưng mấy giọt anh hùng lệ.

Đột nhiên chàng chép miệng thì thầm:

- À ... à ... ta đã hiểu, sở dĩ Lịch Huyết kiếm đã cùng ta liều mạng, để rồi phải chịu tự tử, việc này tất có liên quan !

Thật là cái oan khúc tày trời ! Một chuyện mà ta phải giải khai cái mê này mới được.

- Hừ !

Một tiếng hừ nhỏ nổi lên, làm Cừu Thiên Hiệp đang trầm tư bỗng giật nảy mình tỉnh dậy.

- Có người !

Vừa thốt ra hai tiếng nhỏ, thân mình chàng như chiếc phao thăng thiên, nhảy dựng lên đứng trên phiến đá, vừa đưa mắt nhìn bốn phía, chỉ vì ánh thái dương vừa hé mọc, nên nhiều vàng sương mù còn xông tỏa lơ mờ, chàng chợt thấy một điểm đen mau như chim bay điện xẹt, chớp mắt đã biến mình chìm trong lớp khói mù sau rừng cây xanh ...

Cừu Thiên Hiệp phần nộ đến cùng cực chính mình lại bị người theo dõi như bóng với hình, mà không hay biết gì cả, đã rõ người lạ có môn pháp khinh công tuyệt luân không tưởng được.

Chàng thầm đoán người này không ai lạ hơn mà chính là kẻ được cách giới giang hồ nhắc nhở và đồn đãi tên thiếu niên cao thủ. Phải đuổi theo cho kỳ được ! Vừa nghĩ đến đây, chàng lắc mình vượt qua Bách Thảo đường.

Cừu Thiên Hiệp vì quá phần nộ nên tung mình lên cao mấy trượng, đã qua lại giữa khoảng không, đột nhiên thân mình chàng đáp xuống đất ... thì chợt thấy ở góc viện có một bóng người đứng co ro núp trong bóng tối.

Nhanh như chim cắt vỗ gà, ngũ chỉ của chàng vươn ra như vuốt hổ chụp nhanh vào bóng kẻ lạ, thuận thế chàng điểm nhanh vào các ngôi huyệt đạo lớn, đồng thời vươn tay kẹp nách hất xách đến trước cửa nhà, ném mạnh xuống sân và gần giọng bảo:

- Tưởng ai lại ... hóa ra người !

Nguyên người này là Không không môn Phú giáp thiên hạ Ngô Trung Sanh.

Ngô Trung Sanh mặt xám như đồ sành, đôi mắt nhìn trực thị mũi thở phì phì, tựa hồ như người câm, mấp máy đôi môi nói không ra tiếng ...

Cừu Thiên Hiệp phần hận gào lên:

- Người lại đây lâu mau ? Và người chạy là ai, nói mau !

Ngô Trung Sanh nhăn mặt nhíu mày, mấp máy đôi môi mấy lượt song chẳng thốt ra lời, hơi thở phì phò như trâu, tay chân co ra một cách thảm hại vì hắn bị điểm vào huyết nên bị câm !

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu vội cúi người xuống thấp đưa hai ngón tay vuốt nhẹ vào á huyết giải khai huyết đạo cho hắn.

Ngô Trung Sanh kêu lên hai tiếng ối chao nghe rất đau đớn. Tứ chi hắn run lên bần bật, vội ngã người nằm sấp trên mặt đất giống con Ô quỉ, bằng giọng nói thiếu não:

- Lão ... thiếu gia ... Cừu Thiên Hiệp ... Xin tha mạng. Xin ... tha ... mạng !

Cừu Thiên Hiệp trông thấy vẻ mặt hắn đau đớn đến cùng cực, nên động lòng thương đưa tay giải hết các đại huyết cho hắn vừa từ tồn bảo:

- Người ở đây lâu mau ?

Ngô Trung Sanh chớp mắt mấy cái, bằng giọng nói đau đớn tiếp lời:

- Nghe tin vị thần y bị người sở hại, lúc sanh tiền người đã nghiên cứu và chế tạo nhiều loại thuốc ly kỳ, vì thế khi mãn phần ắt còn lưu lại ít nhiều ... do đó ... ta mới đến ...

Vừa nói, hắn vừa cho tay vào bọc lấy ra mấy cái bình thuốc nhỏ, hầu minh chứng lời nói của hắn là thật.

Cừu Thiên Hiệp phun một bãi nước miếng vừa gần giọng bảo:

- Xì ! Thật là phường đạo chích ! Thừa cơ nước đục thả câu !

Ngô Trung Sanh tỏ vẻ kinh hoàng nói:

- Tiểu nhân không rõ thiếu hiệp còn ở lại đây, nếu tiểu nhân biết, dù có to gan lớn mật thế nào, cũng không dám mạo tử vào đây để làm gì !

Cừu Thiên Hiệp bất giác hỏi lại:

- Người nói còn ở lại đây ? là người muốn bảo ta ...

Ngô Trung Sanh nhanh miệng đáp:

- Vì tiểu nhân nghĩ sau khi Cừu thiếu hiệp thì hành một việc và bỏ đi, thì thiếu hiệp còn trở lại Tiềm Long cốc lần thứ hai để làm gì ? Vả lại Hoa lão thần y đã không còn ai hậu duệ, không dưỡng tử, lại không có một tên đệ tử chân truyền ... sở dĩ ...

như ... thế nên ...

Cừu Thiên Hiệp quát to lên:

- Người bảo ta thì hành một việc ... rồi bỏ đi, vậy ta làm gì hử ?

Ngô Trung Sanh tái mặt lập cập:

- Sự thể ... còn đó ! Trên chốn giang hồ ai lại không rõ, ai lại không hiểu !

Có lẽ quá sợ, nên Ngô Trung Sanh đưa ngón tay chỉ vào nhà, vừa đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp chợt dạ rộng to lên:

- Câm mồm ! Ai bảo người rằng ta hành động như thế ?

Ngô Trung Sanh cả kinh kêu lên thất thanh:

- A ! Không phải ! Vậy ra không phải.... thiếu hiệp ?

Vì hắn sợ đến tột bậc, nên đôi chân run lên bần bật, ngã quỵ xuống đất, hai tay ôm lấy đầu rên rĩ.

Cừu Thiên Hiệp thấy hắn quả sợ nên dịu giọng:

- Người hãy bình tâm nghe ta hỏi, ai đã điểm huyết người và đem giấu vào hốc đá, lúc chưa xuất thủ người có nhận rõ hắn là ai không ?

Ngô Trung Sanh bớt sợ, bằng giọng nói êm thứa:

- Thiếu hiệp ! Lúc tiểu nhân vào đây không bao lâu, chợt thấy một bóng người dao động, nhanh như cắt một luồng kinh phong xoáy mạnh vào á huyết, tiếp đấy khảm huyết bị khóa ngay, thành thử tiểu nhân đứng trơ như tượng gỗ, người đó lại đẩy ra song cửa sổ đánh tiểu nhân lọt vào hốc đá này, rất may nơi đây là hầm cỏ nên tiểu nhân thoát chết ... vì thế tiểu nhân không rõ mặt mũi của người đó ra sao cả ! Chẳng nhẽ người giáo huấn tiểu nhân lại không phải là thiếu hiệp ư ?

Cừu Thiên Hiệp lắng nghe hẳn nói một hơi dài vừa tức cười vừa ngộ nghĩnh, nên dịu dàng bảo:

- Xì, người đã thấy tên quỷ sống đó ! Vì có nào mà người lại đoán người đó là ta ?

Ngô Trung Sanh mơ hoảng lên đáp vội:

- Chẳng phải người ? Thiếu hiệp ! Người đã đùa với tiểu nhân ư ! Không ! Dù cho mười tên Ngô Tiểu Sanh đầu thai chuyển kiếp, vẫn không quên ơn thiếu hiệp đã nhẹ tay, tiểu nhân ... ừ ! Không phải thiếu hiệp ! Tiểu nhân..... Cừu Thiên Hiệp thấy hẳn nói vòng quanh chỉ một câu, nên vội khoát tay chặn lời, hét to lên:

- Ta hỏi người, tại sao người đoán nhận người đó là ai ?

Ngô Trung Sanh sợ xám mặt, bằng giọng nói thất thanh hốt hoảng:

- Không phải thiếu hiệp ! À ... không ! Thiếu hiệp bảo không ! Tự nhiên là không !

Đúng rồi ... tiểu nhân ...

Cừu Thiên Hiệp thấy hẳn nói vòng vo lực quốc, không ra câu nói nào cả, nên vẩy tay phất nhẹ vào hai chân hẳn giải huyết, đồng thời cao giọng quát to như sấm nổ:

- Người đi khỏi đây mau !

Vừa quát dứt, Cừu Thiên Hiệp tung hai chân đá mạnh vào hông Ngô Trung Sanh một cái đá Tam tảo ngũ mái thể mạnh thần tốc, Ngô Trung Sanh cả kinh kêu lên úy chết ! thân mình hẳn bị nhấc bổng lên cao, văng bắn ra ngoài hàng rào trúc, rơi mạnh trên bãi được thảo, hẳn cố gượng đứng dậy, ôm đầu chạy như bay, chẳng khác nào con chó nhà ma.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy lưu luyến nơi đây chẳng ích gì, bèn bước vào nhà, khi đến giữa phòng chàng với tay gỡ bức tượng Thần nông cuốn nhỏ giắt vào mình, bèn lần bước ra ngoài, chẳng bao lâu chàng rời khỏi Tiềm Long Cốc mà nhắm hướng Trường An đi lần tới.

Ánh thái dương vừa khuất núi thì Cừu Thiên Hiệp đã đi đến thành Tràng An.

Trường An về đêm, chợ nhóm như thường, người qua lại thật ồn ào náo nhiệt.

Cừu Thiên Hiệp thấy không có gì cấp bách, bèn thả bộ ngang qua tòa Hư phế cổ lâu, lúc bấy giờ tòa cổ lâu dài chỉ còn trơ đồng gạch vụn, và một vài thân cây cháy nám đen chen lẫn giữa mớ tro tàn, hoang cảnh trông thật là hoang lương buồn bã.

Chàng tính trở lại ngôi khách điểm cũ, thuê chỗ nghỉ ngơi, rồi sáng hôm sau sẽ tìm đến Chung Nam sơn, viếng thăm mẹ con Nhất Đại Yên Cư, đồng thời xem cô em gái mãi võ Hắc Phụng có đến đấy hay chăng ?

Cừu Thiên Hiệp bước lần về hướng khách điểm, đứng xa xa nhìn thấy ngôi khách điểm, có vô số người vây quanh, tiếng nói vang lên ồn ào như buổi chợ, chàng không rõ xảy ra sự gì, nên nhàn chân chạy vọt đến trước cửa khách điểm.

Chợt thấy trước cửa lớn ra vào khách điểm, bị hai vật to chắn mất lối đi.

Một cái là pho thần tượng Hộ pháp di đà, bằng đá xanh tạc thành, thần sắc oai phong凛冽.

Còn một cái là chiếc đại hồng chung đúc bằng gang.

Cả hai món đồ để chắn ngang cửa ra vào khách điểm, dù cố ép mình cũng khó chui qua lọt.

Tên chủ cửa khách điểm cố chui dưới chân bức tượng Hộ Pháp di đà, cái đầu hẳn lọt vào khoảng giữa một bên là chân, một bên là cây Giáng ma bổng. Hẳn chỉ ló cái đầu vừa tỏ vẻ bị ai kêu lên:

- Nhị vị Phật gia nên mở lượng từ bi, di chuyển bức thần tượng qua một bên, tiểu điểm nguyện làm lễ cúng dương nhị vị !

Hai bên cánh cửa mỗi bên đứng một vị hòa thượng.

Bên tả là một vị hòa thượng tuổi trạc trung tuần, mặc chiếc áo vạt ngắn màu nâu, phơi cái bụng phệ to, đầy lông lá, mặt lớn thịt vòng ngang, đầu tròn nhẵn thín hiện rõ chín dấu thọ trì hương, trên tay cầm tràng hạt mỗi viên chuỗi bằng thép cứng tinh luyện thành, lông mày rậm và dài khỏi khóe, lão nhắm mắt không nói nửa lời.

Bên hữu thì trái ngược lại, cũng một vị hòa thượng trạc trung tuần, ốm tong như cây sậy, toàn thân khô đét như da bọc xương, nhưng có đôi mắt xanh như mắt rắn chiếu ra những tia hung ác cực kỳ, trên vai đeo cây phượng tiện sáng, hai tay chắp vào ngực nín lặng như kẻ trầm tư.

Hai vị hòa thượng nín im, dường như không nghe tiếng van lơn của tên chưởng quỹ.

Cừu Thiên Hiệp không rõ hai vị hòa thượng này từ đâu đến, nhưng tư cách và hành động thật là phùng đối thế gạt người, nên người ta muốn đuổi không đi, muốn dời không đứng.

Bấy giờ, mọi người vây quanh để xem, họ đi dần ra và không ngớt xì xầm nghị luận. Kẻ thì nói tên chưởng quỹ cố ý làm chuyện khuy tâm, người lại bảo hòa thượng là Phật Kim Cang, La Hán hạ phàm ...

Cừu Thiên Hiệp thấy hàng ngàn câu chuyện quái dị hoang đường thường xảy ra trên bước giang hồ, nhưng hiện giờ chàng muốn vào điểm nghỉ ngơi, nên không cần đến chuyện gì xảy ra. Hai tay chàng vệt nhẹ những người đứng phía trước vừa cao giọng nói to:

- Xin các vị nhường bước cho tôi vào !

Trong khách điểm tên chưởng quỹ nhìn ra thấy Cừu Thiên Hiệp vốn là thân chủ quen, nên hướng vào vị hòa thượng mập van nài cầu khẩn:

- Đại sư phụ ! Xin người phát bồ đề tâm, từ bỏ hỉ xả nhường một lối nhỏ cho khách vào ...

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, nhìn tên chưởng quỹ vui vẻ bảo:

- Không cần phải nói ! Ta đã có cách vào trong !

Vừa nói dứt, chàng bước sấn lên bực thềm tay hữu nắm lấy cái quai chuông đại hồng, tay tả nắm lấy cánh tay bức tượng Hộ pháp, không tỏ vẻ nặng nề dường như cầm hai món đồ nhỏ, lại điềm đạm nói:

- Xin nhường lối đi ạ ! Hộ pháp thần !

Vừa nói xong, chàng giở cao lên, một phiến đá một khối đồng nặng trên ngàn cân, thế mà chỉ cái thẳng tay hai món đồ đã cao ngang đầu hai vị hòa thượng, chàng lại bước chân vào cửa, hai tay đặt nhẹ tượng Hộ pháp và chuông đại hồng trở về vị trí cũ, vừa trầm giọng nói:

- Tất cả trở về nguyên vị, ta chỉ muốn vào cửa, xin thứ lỗi.

Bấy giờ mọi người đứng vây quanh, ai ai cũng lắc đầu, thề lười. Một khắc sau họ nhao nhao lên khen:

Hay tuyệt.

Ngay lúc đó, hai vị hòa thượng vụt mở mắt to, hòa thượng ngồi bên tả vươn tay phải ra phát mạnh, một điểm hàn tinh xạ ra như tên bắn, nhắm sau ót Cừu Thiên Hiệp kích mạnh. Cừu Thiên Hiệp tuy không quay đầu lại, song nghe gió biết ngay ám khí, chàng vẫn điềm tĩnh như không, tay hữu vụt đưa nhanh ra sau, dùng hai ngón tay kẹp mạnh vật ám khí, đấy là hạt chuỗi thép đen huyền, chàng bèn cất tiếng nói to:

- Ta sẽ giao trả vật này lại ngay, vì ta cần vào phòng an nghỉ !

Chàng vừa bước chân đi, phía sau lưng vang lên tiếng quát to như sấm:

- Tiểu tử, hãy đứng lại !

Cừu Thiên Hiệp không lẽ làm ngơ, nên quay mặt lại cười tùm tùm hỏi:

- Có phải gọi ta chăng ?

Vị hòa thượng phì nộn ngồi bên tả đứng phắt dậy đưa tay nâng bức tượng Hộ pháp để sang một bên, một tay xốc râu chuối thép nói rồn rảng:

- Người là người gì ? Tại sao người dám cản trở sự việc của Phật gia ?

Lão hòa thượng ồm tong ngồi bên hữu cũng đứng dậy rống to:

- Có phải người muốn Phật gia siêu độ cho người chẳng ?

Tên điểm chuông quỹ thấy hai vị hòa thượng có thái độ hung thần ác sát, sợ xảy ra đại sự, vội vòng tay khúm núm nói:

- Nhị vị Phật gia ! Xin nhị vị chờ phiền việc này tiểu điểm xin thay khách hàng chịu tội ...

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, đưa tay kéo tên chuông quỹ lui ra sau, chàng bước nhanh tới trước, gần giọng nói:

- Ai bảo các người giở trò cản lối, vả lại ta đã nói trước hẳn hoi là đâu ta đưa về vị trí đó, thì có quan hệ hay sứt mẻ gì đồ vật của người đâu mà nổi cáu hung hăng ?

Chẳng qua chốn này có Cổ đô thắng địa, ta không muốn các người hung ác, chẳng kể phép nước, luật trời và cái tội nặng nhất là làm nhục Kim diện Phật Như Lai, các người hiểu chứ ?

Hòa thượng mập quay nhanh râu chuối, vừa rống lên inh ỏi:

- Tiểu tử ! Người dám ra mặt dạy bảo Phật gia hay sao chứ ?

Cừu Thiên Hiệp vờ như không nghe, tay cầm hạt chuối tung lên hạ xuống, sau cùng chàng ném mạnh vào giữa cái chuông đại hồng, bằng giọng nói trầm nặng bảo:

- Này Phật gia ! Chuối hạt của người mất một viên ! Này trả cho người đó !

Vừa nói dứt, thì phắt một tiếng ẦvềŨ, hạt chuối ngọc bằng thép bay thẳng vào ngay mặt con rồng khắc trên cái chuông đại hồng. Con rồng bay đang mù đột nhiên có mắt, nội lực của chàng quá sung mãn, nên chỉ cái ném nhẹ mà hạt chuối soi thủng gang thép dính cứng vào mắt con Phi long thật chẳng khác nào nhà danh họa tài ba vẽ rồng chấm mắt.

Mọi người đứng vây trước cửa khách điểm, trông thấy thế hoan hô và reo hò vang dậy, thật là một câu chuyện một ngàn năm một thuở.

Lão hòa thượng ồm tong như cây tre hơi xám mặt, song cổ gượng quất lớn:

- Tiểu tử, người chết đã đáng số !

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt, đôi mắt sáng chột nhìn thấy trên cái chuông đại hồng có khắc ba chữ Lữ Lương sơn, bèn cả cười hỏi:

- Các người từ Lữ Lương sơn đến đây à ?

Hòa thượng béo tỏ vẻ đắc chí cười hô hô, làm rung rinh chiếc bụng đầy lông, vừa gần giọng:

- Ủ, người cũng biết đây à ? Tốt lắm ... Phật gia sẽ siêu độ cho người !

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, gương mặt vui vẻ trẻ trung bỗng răn lại, bằng giọng nói như ma lệnh trầm trầm:

- Hai gã hòa thượng ! Các người thay thế Đại ma Thông Thiên tìm đăng viện mà đến phải chăng ? Vậy các người chờ nên tỏ thái độ khinh đời ngạo tục ! Tạo con đường bất hảo ở đây chứ !

Nguyên Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy ba chữ Lữ Lương Sơn đã đoán biết hai gã ác tăng này là hai tên trong nhóm Lữ Lương tam ma mà nhị ma là hòa thượng béo tên gọi Thông Tánh vị tam ma là hòa thượng gầy tên chữ Thông Linh.

Nhị ma Thông Tánh tay xốc râu chuối thép, kêu rồn rảng, miệng hét như sấm động ba đào:

- Tiểu tử, người là ai ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gương mặt đẹp trai phảng phất vài tia cảm phần, bèn nặng giọng cả mắng:

- Không nên mở lời trái đạo làm tổn thương kẻ khác. Chẳng hay các ngươi đến đây để gây rối hay sao ?

Tam ma Thông Linh với tấm thân gầy guộc hần rút cây phượng tiện sang quay vòng trước mặt, liếc mắt ra hiệu với Thông Tánh đoạn đưa ngón tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:

- Hay cho tiểu tử dám vô lễ với Phật đà tăng pháp ! Ngươi hãy lắng nghe ta bảo, chính chúng ta đang đi thăm dò và tìm kiếm tin tức đại sư huynh ta hạ lạc, người nói như thế tất nhiên ngươi biết rõ. Vậy hãy trả lời mau !

Cừu Thiên Hiệp thấy hai gã hung hăng mỗi lúc càng tỏ ra lý sự muốn bày điều gây gổ bèn cả giận đưa mắt nhìn những người hiếu kỳ đang đứng hai bên vệ đường vừa quát to:

- Các vị nên tránh ra hai bên !

Những khách háo kỳ đang đứng xem nghe chàng nói thế tưởng đâu sẽ xảy ra trận thư hùng quyết liệt, tất cả đều sợ chiêu qua chiêu lại sẽ bị vạ lây, nên dưng ra thật xa tuy vậy họ cũng cố chen nhau xem việc gì xảy ra ...

Chỉ thấy Cừu Thiên Hiệp xích chân tả về phía trước ngang chiếc đại hồng chuông, tay hữu đưa ra nắm lấy quai chuông nhắc bổng lên vừa quát lớn:

- Cút mau !

Chiếc chuông nặng trên trăm cân, bị ném tung lên cao, bay vun vút nhắm ngay giữa đường cái quan bay tới !

- Ầm !

Một tiếng động rung chuyển khắp mặt đất, chiếc chuông đại hồng rơi xuống giữa đường, lún sâu hàng thước, cát đá bị bề vụn bao lên dày đất ngộp trời.

Cừu Thiên Hiệp vừa ném xong quả chuông, tay tả chống vào mạn sườn, tay hữu chỉ vào mặt hai tên ác tăng quát to:

- Đúng canh ba đêm nay, ta sẽ gặp mặt các ngươi phía Bắc thành khu Mã trường, chừng ấy sẽ nói chuyện sau nhé !

Dứt lời chàng quày quả đi vào khách điểm, không thèm quay trở lại, chỉ đi thẳng vào phòng an nghỉ.

Lữ Lương song tăng lấy mắt nhìn nhau, Nhị ma Thông Tánh cúi xuống vác pho tượng Hộ Pháp Di đà tam ma Thông Linh dùng cây phượng tiện sàng xéo nạy quả đại hồng chuông cả hai quá tức giận gầm rống lên:

- Không đến đó là ... tiểu nhân !

Kỳ thật ra Cừu Thiên Hiệp tính vào phòng, sớm nghỉ ngơi, mới bày ra trò ném chuông để thị uy, và thiển nghĩ nói vài lời Cống Quỳnh của ta thôi, chứ không chắc gì hai tên hung hăng nghe theo mà đến Mã trường.

Hai tên hung hăng đi rồi, những khách háo kỳ đua nhau bỏ đi tứ tán.

Tên chưởng quỹ của khách điểm lấy làm lo lắng cho Cừu Thiên Hiệp, nên vội đến phòng ngủ của chàng, xô cửa bước vào.

Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đang ngồi xếp bằng tròn trên nệm vận khí dưỡng thần.

Tên chưởng quỹ có lòng kính mến, nên nói những lời cảm tạ rồi rút, sau cùng hần nhẹ giọng:

- Tiểu khách quan ! Đêm nay khách quan nhất định đến Mã trường gặp họ chứ ?

Cừu Thiên Hiệp cả cười đáp gọn:

- Phải đến.

Chưởng quỹ tỏ vẻ lo lắng nói nhanh:

- Tiểu khách quan nghĩ kỹ lại ! Theo tôi thấy dường như hai tên hòa thượng có ý không tốt, tiểu khách quan nên dẹp bỏ đi thôi !

Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói:

- Đa tạ tấm lòng của chưởng quỹ, nhưng mà sự ước hẹn là do ta đề ra, thì lý nào ta không đến ? Chưởng quỹ, người hãy an tâm ... ta đã có cách !

Tên chưởng quỹ thấy chàng quá cương quyết, nên xét thấy nói thêm chỉ vô ích, bèn thở dài từ giã xuống nhà ...

Vành trăng non vừa chớm ửng tại hướng Đông, nền trời như rửa sạch chỉ còn một màu xanh ngắt, tiếng trống canh vừa điểm hai nhịp. Cừu Thiên Hiệp đẩy cửa song bước ra ngoài, nhận rõ phương hướng khu Mã trường, vội tung mình lên cao và trở thuật khinh công chạy như bay biển.

32. Quái Tăng Và Câu Chuyện Quái

Thành Trường An tuy bao la rộng rãi, song đối với Cừu Thiên Hiệp là một tay tuyệt thế khinh công, nên chẳng mấy chốc chàng đã đến giữa khu Mã trường.

Đêm về khuya khu Mã trường thật đìu hiu vắng vẻ, không một bóng người qua lại, nên hoang lạnh thê lương, chẳng khác nào bãi tha ma đầy nấm mồ vô chủ.

Cừu Thiên Hiệp khoan tay đứng sững trên gò đất cao, từ xa xa vang lại tiếng trống điểm canh chàng thầm đoán giờ này chắc Lữ Lương song tăng chưa đến, nên lặng lẽ đứng chờ.

Ánh trăng non cong cong như vành lưỡi hái, tỏa ra ánh sáng yếu ớt, càng chập chờn với muôn ngàn tinh tú chiếu nhấp nhoáng như ánh phi huỳnh, tinh thoảng một ngôi sao lạc xẹt ngang trời có lẽ rơi xuống một vùng đại địa xa xôi ...

Cừu Thiên Hiệp hơi sốt ruột, nên ngược mặt nhìn sao để tiêu khiển phút giây chờ đợi.

Nọ là sao Tâm bốn điểm lơ mờ, chàng chép miệng than thầm:

Có lẽ loài người đã đến độ loạn não mờ cả lương tâm, nên đêm trời ứng vận Tâm mờ !

Nằm lệch ngang sao Tâm độ mười con sào là Sao Hư gồm mười ngôi sao nhỏ sáng rực rỡ. Hỡi ôi ! Đất có thần, dân có vận, Hư thuộc vào ngôi thận hậu mà tổ rạn là điềm tướng dữ ở giang cung được thịnh vượng. Có lẽ con người trộm cắp rất nhiều, và đang được tiêu dao trên núi cao rừng vắng, luật vua phép nước không trừng trị được, chỉ tội cho dân lành !

Chợt thấy một tia sáng nằm dọc từ Nam chí Bắc, đây là ngôi tuế tinh xuất hiện.

Theo sách thiên văn ký của Trần Đoàn sao Tuế tức là sao chổi cả mấy trăm năm mới xuất hiện một lần, nó trở ngọn về hướng nào, là hướng đó bị càn quét, bởi binh đao kiếp sát Chàng chép miệng nói thầm:

Đất Bắc đã già mà mãi chịu nạn binh đao kiếp sát, đêm trời ứng vận vàng ánh một góc trời Nam, có lẽ miền Nam nhân tài sẽ trở ...

trở nhiều !

Đột nhiên.

- Bồng, bồng ... bồng !

Tiếng trống lại vang lên ba nhịp báo hiệu nửa đêm giờ Tí, vầng trăng non trong như sữa dằm hắt giữa khung trời màu xanh lá mạ.

Từ một ngôi chùa cổ xa xưa, vị sư già thức giấc công phu nên quả đại hồng chuông văng vẳng lại tiếng boong boong một âm điệu u buồn, tô điểm cho cảnh đêm dài tĩnh mịch, thêm phần nào dạ thê lương.

Đến giờ hẹn mà Lữ Lương song tăng vẫn chưa đến, luôn cả tiếng vạt kêu sương, tiếng dơi đớp muỗi, tiếng dế gọi đàn cũng không nghe vang động nhẹ.

Cừu Thiên Hiệp quá sốt ruột chép miệng bảo thầm:

Lữ Lương song tăng có lẽ chúng thấy khó mà thủ thắng nên chuồn ... hay là bọn chúng chỉ là hạng người hữu danh vô thực, đã co đầu rút cổ như con rùa quạ, cũng nên !

Chàng lại rảo bước toan vòng quanh khu Mã trường, đôi mắt xanh lơ rọi khắp ba nơi bốn hướng !

- Húy ... kìa !

Dưới ánh trăng âm đạm, chàng chợt thấy một cây thiết sàng, một pho tượng Di Đà, đặt dưới cội bạch dương, rõ là dấu hiệu của Lữ Lương song tăng, nhưng còn người thì đã đi đâu ?

Cừu Thiên Hiệp cố đưa mắt quan sát lần nữa, và bước đi vòng bốn phía. Chợt thấy trên bãi cát trắng tinh, có hai cổ thây ma đầy máu, một béo, một gầy, nằm nghiêng ngửa dưới cát, chính là Lữ Lương song tăng chẳng sai một điểm; chàng cố quan sát từ đầu đến chân Lữ Lương song tăng nhưng tuyệt nhiên không có vết thương nào, chỉ có hai khoé miệng máu trào ra ướt cả áo quần và đông đặc lại như khăn bùn, màu máu khô, tất nhiên song tăng bị người đánh nát tạng phủ ... Vì sao ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn hai cổ thi hài, vừa cau mày nói nhảm:

- Tại sao có chuyện vô lý và quái lạ thế này ?

Nguyên vì Lữ Lương song tăng bị người xẻo mất bốn vành lỗ tai, cho nên máu đổ lâm ly một cách thê thảm như thế ...

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ, Lữ Lương song tăng tuy ác độc, nhưng cũng có cách răn dọa, chứ đâu phải trừng trị bằng cách thảm sát như thế này ...

Bỗng một cơn gió mát thổi tung mớ lá, cỏ khô như quét sạch bãi cát, vàng trắng non gần chen xuống Tây Đoài, chiếu sáng mặt cát, hiện lên lơ lửng trên mặt cát bốn chữ hải hùng:

Cừu Thiên Hiệp giết !

Cừu Thiên Hiệp rụng rời, chẳng khác nào trái chùy nặng trăm cân đánh vào ngực.

Ai là thủ phạm ? Tại sao cứ mãi tạo ra những tấn kịch..rồi ký tên chàng ?

Lữ Lương song tăng đã chết, tuy Cừu Thiên Hiệp chẳng sợ, nhưng việc này phải có lý do chứ ?

Chàng càng suy nghĩ, càng rối rắm không tìm ra một giải đáp nào, nhưng giờ đây trăng lặn sao mờ, chính mình lại đã mang thêm một câu chuyện sát nhân oan uổng, chàng cố nén thêm vài khắc nữa, vẫn không thấy mảy may động tịnh ... giờ đây biết ai mà hỏi ?

Khí giận bốc lên mờ cả mắt, Cừu Thiên Hiệp nghiêng rằng treo tay vận chưởng lực, đánh vào bãi cát, xóa tan đi bốn chữ ác hại.

- Ầm !

Một tiếng nổ long trời, cát bụi bốc lên ngàn ngút, luồng kinh phong quá dữ, đã đào sâu bãi cát thành một cái hố hàng trượng.

Cừu Thiên Hiệp chưa tiêu khí uất, nhưng nhìn thấy bãi cát đã lõm sâu, thầm trách mình phí công vô ích, chỉ còn ngược mắt lên trời thở hắt ra một hơi dài bực dọc, sau cùng quay gót trở về khách điểm !

- Sao lạ thế ? Đã giết chết Lữ Lương sơn tam ma, hai người chưa đủ sao ... mà còn uất khí ?

Tiếng nói ông ọ vừa thốt ra, thì một bóng người cũng vừa phi thân tới.

Cừu Thiên Hiệp trở thuật khinh công, đang lơ lửng giữa khoảng không, chợt nghe tiếng nói cảnh cáo, liền thâm bộ, hạ ngay xuống đất đối diện người lạ.

Người lạ có mái tóc huyền mươn mướt, thân hình đều đặn có đôi mắt xuân tình ẩn dưới viền mi yêu mị, đứng sững dưới bóng nguyệt mờ, chiếc áo bá kết đạo bào phất phơ trước gió, chính nàng này là Ngũ Diện Yêu Hồ.

Cừu Thiên Hiệp mắng thầm:

Gặp Yêu Hồ thì hết mong may mắn ! Không rõ ả có nhúng tay vào việc này chăng ? Vừa nghĩ đến đây, khí giận xung lên tận óc, hai vai chàng nhô lên thủ thế, vừa cao giọng quát to:

- Tưởng ai ... lại hóa ra người ?

Ngũ Diện Yêu Hồ đưa đôi mắt liếc nhìn chàng, vành môi mỏng đỏ mím cười tình, vừa cất tiếng êm nhẹ bảo:

- Phải chính ta ! Thiếu Hiệp đang buồn lắm phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy đôi mắt nàng ướt ướt như ướt lệ, thẳng như mũi gươm cự huyết đâm suốt tâm linh chàng một nhát quá sâu, dường như chưa đủ ánh mắt thép của yêu hồ còn cắt cả tứ chi, huyết thống khiến cho đôi mắt lơ dờ như say ngủ, tay chân rũ rịch, công lực dường như tiêu tán, không còn đủ sức chuyển động được.

Ngũ diện yêu hồ lại uốn éo như cô gái dậy tình xuân, thướt tha bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp chỉ cách chàng chừng một bước, đôi mắt không ngớt thôi thúc cướp sinh khí Cừu Thiên Hiệp lại cất giọng oanh vàng ỷ mị thổ thổ bên tai:

- Thiếu hiệp, ta biết lắm ! Với lứa tuổi thanh niên thường hay có nỗi buồn man mác ! Tiếc thay, khắp vòm trời này chỉ một ta là rõ được người thôi !

Cừu Thiên Hiệp nghe tâm thần rối loạn, chỉ thốt ra mấy câu mất tự chủ:

- Tạ..ta không..không có buồn khổ ! Ta có buồn ... đâu, nàng ... à ! Người nói bậy thật !

Ngũ diện yêu hồ nóng ran cả cơ thể, dâm ý đã bốc sôi ngùn ngụt khắp huyết quản, bằng giọng nói êm như ru bảo:

- Ô ! Tôi đã biết ý các anh ... cả mà, anh đừng gạt tôi ! Tôi không lại đâu !

Tuy miệng nàng nói tôi không lại đâu nhưng đôi chân nàng nhích động đến gần, bàn tay trắng đuột mười ngón tựa búp măng, đột nhiên nắm lấy bàn tay Cừu Thiên Hiệp vuốt ve trơn tru.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy bàn tay nàng như điện tử chuyền vào mình một luồng máu nóng rực, làm cho quả tim đập mạnh, tay run run, bất giác không còn tự chủ được, mà đưa tay bóp mạnh bàn tay Yêu hồ.

Ngũ diện Yêu hồ thấy cá sấp chui vào rọ bèn lả lơi hơn trước, vạt áo bá kết đạo bào được vén rộng cổ gần chí ngực, phô bày có cổ trắng phau phau, bằng giọng mũi như si như mộng nói:

- Ủy ! Người ... đáng chết ! Bóp nhẹ tý chứ ! Ủy !

Tuy nói thế, nhưng Ngũ diện yêu hồ đưa bàn tay lên ghì chặt bả vai Cừu Thiên Hiệp ...

Bấy giờ, hai người mặt đối mặt, tay kề tay Cừu Thiên Hiệp thở hồng hộc, vì tâm thần đảo lộn, thể nội căng thẳng, một bàn tay vòng ra sau lưng siết chặt hông Ngũ diện Yêu hồ, chỉ còn một điểm nữa là đầu chàng chưa kịp ngả vào ngực nàng toại hưởng những phút giây khoái lạc, tuy vậy cả hai đã áp má nhau và hơi thở dập dồn, đê mê như say mộng.

Ngay lúc đó, một bóng đen ồm ồm âm thầm theo sát hai người, nhanh như chớp bóng đen vẩy tay vung ra một vật nhỏ ném ngay vào óc Cừu Thiên Hiệp, kinh phong phát ra tiếng vi vu. Thế mau như sao sa và mạnh hơn vũ bão.

Nếu lúc bình thường thì trường hợp này khó qua nổi thính lực của Cừu Thiên Hiệp, kể cả người ẩn núp bắn ra cũng khó thoát khỏi tay chàng. Nhưng lúc này linh tánh của Cừu Thiên Hiệp đục vẩn, như mảnh gương trong phủ đầy phấn bụi, tinh thần không tự chủ thì cảm giác tự nhiên không hay biết được.

Trên thực tế thì vậy, nhưng Cừu Thiên Hiệp đã khổ công tu tập thì phải khác hơn thường nhân một ít nên điểm ám khí cách đầu chàng non một gang, chàng cảm giác ngay vừa kinh hãi kêu lên ú, ở đoạn gục đầu sát bụng như vàng cung.

- Trốc !

Một tiếng gió nhẹ nổi lên, vật ám khí xạ ngay vào mái tóc mai Ngũ diện yêu hồ vì đã yếu sức nên chạm vào mái tóc đã rơi ngay xuống đất, Ngũ diện Yêu hồ ré lên sáng sốt.

Cừu Thiên Hiệp giật mình kinh tỉnh, linh tánh đã hoàn nguyên, tinh thần qui tựu, chàng mới cảm biết chính mình đã rơi vào cái rập Mỵ nhân cầu hồn thuật mà cuộc đời mình suýt gãy đổ và tử huyệt ngàn thu ... vì thế, chàng cảm thấy không còn giận tên ám toán mà trái lại thậm cảm kích thêm lên.

Bấy giờ Ngũ diện Yêu hồ thấy kẻ lạ đột nhiên phá hủy kế hoạch của mình, bèn cất tiếng phàn nàn:

- Vừa thâu hiệp quý..lại gặp trận sát phong ...

Cừu Thiên Hiệp hận nàng đến tận xương tủy, vẻ mặt nhăn lên vì giận dữ, bằng giọng nói căm hận, chàng quát to:

- Nữ tặc ! Câm mồm !

Ngũ diện yêu hồ không ngờ đã thất thế, nên giả trò kỹ nữ ra thi thố lần nữa, bằng giọng mũi, trong êm bảo:

- Có phải người buồn đấy ư ?

Cừu Thiên Hiệp phẫn uất đầy bụng vội la to:

- Ta buồn là chưa giết chết người !

Vừa nói xong hai tay chàng đẩy mạnh ra song cửa sổ phát vào mặt yêu hồ, với thế nặng như thác đổ núi băng.

Ngũ diện yêu hồ thấy thuật bị phá mất mặt đỏ au biến sang màu phấn bạc, tung mình né qua một bên tránh luồng cửa sổ phong khốc liệt lại hét lạnh:

- Lần trước tại cổ lâu người gặp dịp may trốn thoát, đêm nay người chống mắt xem ai đến cứu người ?

Nói xong, nàng rút trong tay áo ra chiếc hắc la phách, đoạn nhún mình bay đứng chặn đầu gió vừa nặng giọng bảo:

- Hiên nọ thiết thư ta dung mạng sống !

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, nhưng đối với chiếc hắc la phách lòng chàng rung động, chàng không dám lại gần, vội bắt mình tránh ra xa mấy bước, tay tả vận công đẩy nhanh một cửa sổ quét mạnh vào Ngũ diện yêu hồ.

Ngũ diện yêu hồ mỉm cười tinh quái, nhắc mình vượt qua tránh khỏi đường chiêu, thân hình gió cuốn, người tựa bóng ma, thoát cái đã đứng trước mặt Cừu Thiên Hiệp chiếc hắc la phách giữ mạnh mùi thơm xông ra nức mũi.

Cừu Thiên Hiệp thấy nàng đứng quá gần, nên quên cả chất phẫn mê hồn, vươn tay ra chụp mạnh vào đầu Ngũ diện yêu hồ với một thế mạnh thần tốc.

Không ngờ mùi hương kỳ diệu đã chui nhanh vào mũi, biến vào tủy não làm cứng đờ cánh tay không cử động kịp, toàn thân Cừu Thiên Hiệp run bắn lên và ngã quỵ.

Ngũ Diện Yêu Hồ vừa thấy Cừu Thiên Hiệp té ngã, bèn phá lên cười sặc sụa, tiếng cười đắc ý, sặc giọng hồ ly, bằng giọng nói đắc thắng bảo:

- Người không còn hung hăng tựa quý, mặc sức lão nương cửa cảng chân thiết thư được dịp thay đổi chủ !

Nói xong, nàng chìa tay ra toan sờ vào bọc Cừu Thiên Hiệp khám xét.

Ngay lúc đó ...

- Vút !

Bóng người chớp động, một gã mặt thanh bào, gương mặt che kín bằng mảnh lụa xanh, mau như lưu tinh hạ giáng tựa như chớp ngang trời, một giọng trầm muện vang lên:

- Thật lớn mật !

Tiếng hét chưa dứt, mà cửa sổ thế đã buông nhằm ngay Ngũ diện yêu hồ bay xoắn tới.

Ngũ diện yêu hồ đang dương dương tự đắc, hoan hỉ tràn trề, tuy có cảm giác đạo kinh phong xoắn tới muốn né tránh không còn kịp nữa !

- Ối !

Một tiếng rú thê thảm, nàng tung mình xa tới trước, tẩu thoát nhưng ngọn quỹ chưởng đã trúng vào hông khá mạnh ...

- Ối chao !

Một tiếng kêu buốt nhức vang lên, nàng hé miệng hồ phun ra một búng máu tươi ối đỏ, tuy trúng nhằm ngọn chưởng quá nặng, nhưng nàng chẳng dám quay đầu lại, tựa hồ như con chó đại cong đuôi chạy trốn.

Bóng đen tựa hồ như lấy việc cứu người làm trọng, chẳng đuổi theo Ngũ diện yêu hồ, mà chỉ đưa ra một ngón tay điểm nhẹ vào huyệt Ngủ Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân, cõi lòng sáng như ánh đuốc, định bụng toan mở lời hỏi nhưng huyệt ngủ vừa bị điểm, đôi mắt đã mờ ngay, viền mi sụp nhanh, hôn hôn mê mê, không hay biết gì cả.

Thời gian qua không biết đã bao lâu Cừu Thiên Hiệp dụi mắt tỉnh dậy, thì mặt trời đã lên ba con sào, một cảm giác là lạ mùi hương còn nồng nồng nơi cổ, kề bên tay có một cái bình nhỏ, dán nhãn bằng giấy hồng điều, ghi mấy chữ giải độc hắc bửu đơn cái bình trong suốt như ngọc linh lung, thuận tay chàng cầm lên xem, phía dưới đáy có khắc sâu hai chữ thần y Chàng cảm thấy một nỗi buồn khó tả, bèn chép miệng nói thầm:

- Sao có chuyện lạ thế này ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn lại chiếc hắc la phách còn rơi lại dưới đất, hồi tưởng câu chuyện đêm qua thật là gió cuốn mây bay, bao mộng ảo, khiến người không thể lường được.

Người thiếu niên bịt mắt là ai ?

Tại sao hấn lại cứu ta ? Và làm thế nào chỉ trong khoảnh khắc hấn đã chạy đến Tiềm Long cốc trộm thuốc và trở về đây kịp ?

Hấn lại không lưu lại danh tánh, ví như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi ?

Hấn lại còn điểm vào huyệt ngủ để đề phòng độc tách công phá cơ thể ta nữa ?

Hay là hấn chẳng muốn gặp mặt ta ?

Hấn có những hành động tương tự, tại sao còn dùng vuông lụa đen che mặt ?

Ồi ! Thật là bí mật, ly kỳ !

Bao nhiêu câu hỏi dồn dập khiến Cừu Thiên Hiệp bức đầu, thắc mắc không tìm ra một tia sáng nào !

Lại nhìn quanh cảnh nơi đây ... hóa ra mình đang nằm trên giường phòng riêng, trong khách điểm. Hấn đã bế chàng về đây ... lạ thật ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy màn buồng rất hấn hời, vật dụng trong phòng y như cũ, cửa *****missing a page *****tttk-.pdf Ở page -***** - Tiểu khách quan ! Lời ước hẹn với Phật gia đêm rồi, tiểu khách quan có đến đây không ? Tôi ... thấy ! À, không có gì xảy ra mà ? Tôi nói chẳng làm đâu, khách quan không đi là phải ... chuyện qua rồi, ta hãy để cho nó qua luôn ... cần thắc mắc làm chi vô ích !

Cừu Thiên Hiệp thấy tên chưởng quỹ có lòng tốt nên lấy làm cảm kích bồi hồi, chàng muốn trêu hấn, bèn cả cười nói:

- Không bảo gì ta lỗi ước ! Hồi hôm ta đã gặp chúng tại nơi hẹn rồi !

Tên chưởng quỹ nghi ngờ, khoác tay nói:

- Tiểu khách quan nói đùa đấy chứ ?

Cừu Thiên Hiệp thấy lão chưởng quỹ quá thật thà, bèn lấy tay chỉ vào bồn nước rửa mặt mỉm cười bảo:

- Chưởng quỹ, người đến đây xem thử !

Tên chưởng quỹ quay đầu nhìn vào bồn nước, vừa thấy cái vành lỗ tai, hấn kinh hoảng nhảy lùi ra ngưỡng cửa, hai tay run lên bần bật, tựa hồ hấn sợ hai cái lỗ tai người đuổi theo, mặt mày xám xịt như màu đất vừa ghen vừa sợ nói:

- Tiểu ... khách ... ư ... quan ... cái ư Hấn nói lừ cừ, lập cập, vì hai hàm răng đánh bồ cạp, trông rất thảm hại lẫn buồn cười.

Cừ Thiên Hiệp cố nén cười, vừa dùng lời trấn an hấn:

- Chưởng quỹ, có mặt ta ở đây, người còn sợ gì nữa chứ ?

Tên chưởng quỹ cố gắng kìm hãm cơn tim nhảy loạn, nửa khắc sau hấn bình tĩnh lại, và thở ra một hơi dài, sau cùng hấn vòng tay rất cung kính nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Tiểu khách quan nghi là Bồ tát chuyển kiếp, thiên tướng hạ trần, nên đối phó với hạng người cùng hung cực ác đó, mà giữ được phần thắng ... thật đáng phục.

Cừ Thiên Hiệp không muốn nhiều lời, bèn bảo tên chưởng quỹ thanh toán tiền nong ở trọ, để chàng lên đường gấp.

Tên chưởng quỹ dù đánh chết hấn cũng không dám nhận tiền, mà con hổi tiểu nhị mang lên một mâm thức ăn sáng đãi chàng ...

Cừ Thiên Hiệp ăn xong để vào mâm một đỉnh bạc lớn, mà đi nhanh ra khỏi điểm. Chưởng quỹ và tiểu nhị hổi hả chạy theo tính trả lại chàng nén bạc ... nhưng vừa bước ra khỏi cửa thì không còn thấy bóng dáng của Cừ Thiên Hiệp đâu cả !

Suốt ngày hôm đó, Cừ Thiên Hiệp đã đi Chung Nam sơn.

Khi chàng vừa đặt chân vào núi, đã gặp ngay tên gia sư Dư Thiên.

Dư Thiên vừa trông thấy Cừ Thiên Hiệp, sắc mặt đổi nhanh vì ngạc nhiên, vừa gọi thất thanh:

- Thiếu hiệp ! Thiếu hiệp từ đâu về đây ? Khổ chưa, chủ mẫu và công chủ đã đi tìm thiếu hiệp rồi !

Cừ Thiên Hiệp nghe qua biến sắc hỏi mau:

- Tìm ta ? Vì sao thế ?

Dư Thiên nghiêm sắc mặt đáp:

- Chẳng phải tiểu nhơn dám nhiều lời ! Vì tiểu nhơn đã nghe lỏm được lúc thiếu hiệp ra đi trong vòng mấy tháng, mà đã gây nhiều chuyện náo động quá lễ ! Nên chủ ...

Cừ Thiên Hiệp vô cùng khó nghĩ, vội hỏi:

- Ta gây náo động gì ?

Bên vệ đường phía triền núi bỗng vang lên hai tiếng:

- Coong ! Coong !

Dư Thiên vội nói:

- Đỉnh tổng quản đến đây !

Đỉnh tổng quản đã hư hết một chân, cho nên phải dùng cây bách bằng sắt để làm phương tiện di chuyển, một tay chống một chân vọt nhanh, từ trong Huyền Cung đi ra, lão vừa thấy mặt Cừ Thiên Hiệp, thần sắc đổi mau nói:

- Thiếu hiệp về bao giờ ? Mau mau về Cung để trò chuyện.

Nói xong, lão quay sang Dư Thiên bảo:

- Nhớ phân phối thủ hạ, đêm nay tuần núi thường xuyên, và phải nhiều người công lực khá cao để trực đêm !

Hiển nhiên, đối với sự có mặt của Cừu Thiên Hiệp ngày nay đã khác trước nhiều, không khí đã có mùi căng thẳng.

Vào đến Huyền Cung, sau khi trà nước xong.

Cừu Thiên Hiệp lên tiếng trước hỏi:

- Đỉnh tổng quản ! Nguyên nhân nào bá mẫu và công chủ rời non ?

Đỉnh tổng quản mỉm cười đau khổ, buồn bã đáp:

- Gần mười năm nay, chủ mẫu không rời Huyền Cung nửa bước, chỉ có một lần xuống nam Hạ nghinh tiếp thiếu hiệp, thêm một lần nữa cũng vì chuyện làm của thiếu hiệp sau khi rời khỏi cung Nam sơn.

Cừu Thiên Hiệp sốt ruột, hỏi tiếp:

- Tôi có nghe Dư Thiên nói lại ! Lần này bá mẫu xuống núi đi tìm tôi, phải chăng ?

Đỉnh tổng quản có vẻ buồn nói:

- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Chỉ vì thanh danh của thiếu hiệp vang dội rất lớn, một cây gieo bão, do đó chủ nhân lo nghĩ không an, vạn bất đắc dĩ chủ mẫu mới dắt công chủ rời non !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm hồ nghi nên hỏi:

- Lúc tôi lên đỉnh Hạ Lan, rủi trượt chân rơi vào địa huyết, bị khốn ba tháng dưới đất ... Vậy tổng quản nói: Một cây gieo bão là nghĩa lý làm sao ?

Đỉnh tổng quản vô tình động mạnh đầu gây xuống đất, điềm đạm hỏi:

- Thiếu hiệp không nở đối gạt với lão nô đấy chứ ?

Cừu Thiên Hiệp cau mày, sắc mặt nghiêm trang vừa từ tốn nói:

- Tổng quản chớ vội nói, riêng tôi đối với tất cả mọi người, dù trong giai cấp nào, hay hoàn cảnh nào, tôi cũng không đối gạt ai bao giờ.

Đỉnh tổng quản cau mày khó chịu, ngược mắt nhìn lên trần nhà nói lẩm bẩm:

- Lại thêm câu chuyện oái oăm !

Cừu Thiên Hiệp sực nhớ đến những lời đồn đãi trong chốn giang hồ, bèn lớn tiếng nói:

- Nay tổng quản, chẳng nhẽ câu chuyện chàng thiếu niên cao thủ mà khắp nơi giang hồ đồn đãi lại liên quan đến tôi sao ?

Đỉnh tổng quản nghe qua ngó sững chàng du dự không muốn mở lời, Cừu Thiên Hiệp nhanh mắt đoán biết, bèn dịu dàng bảo:

- Tổng quản ạ ! Người cứ nói đi, dù câu chuyện có phũ phàng, tôi không bao giờ hờn người cả ?

Đỉnh tổng quản ngậm cười cơ khổ tiếp:

- Lão nô xin nói thẳng, chỉ vì câu chuyện gã thiếu niên cao thủ đó, chính là Cừu Thiên Hiệp họ nói thế !

Cừu Thiên Hiệp sững sốt kêu lên:

- Thật vậy sao ?

Đỉnh tổng quản buồn bã tiếp lời:

- Chính thế thiếu hiệp ạ ! Phàm những nhân vật tiếng tăm trong giới võ lâm, họ đều nói tất cả hành động đều do thiếu hiệp làm ra ! và họ quả quyết là gã thiếu niên cao thủ tạo nghiệt ... vì thế ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua biết lão muốn nói tiếp những gì liền đưa tay ngắt lời hỏi:

- Tổng quản, người nói tất cả hành động, vậy hành động gì ? Cứu cánh hay sao ?

Người cứ bình tâm nói tiếp đi ...

Đinh tổng quản hơi rúng động tinh thần, đối với Cừu Thiên Hiệp lão nửa tin nửa nghi, nhưng buộc lòng lão phải nói tiếp:

- Phá vỡ Thiên La môn, giết thác trưởng tử của Ma quân, câu chuyện tại Tiềm Long cốc ... và còn nhiều trang ẩn dật trong hai đạo hắc, bạch giang hồ bị chết thảm, thậm chí còn đồn ngoa là thiếu hiệp sẽ thống nhất các phái võ ... và xưng vương giang hồ ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội khoác tay ngắt lời, vừa mỉm cười hỏi:

- Chẳng nhẽ hàng ngàn câu chuyện, từ đại sự đến tiểu sự, đều do một tên Cừu Thiên Hiệp làm ra hay sao ?

Đinh tổng quản không do dự đáp ngay:

- Người ta đồn đãi như thế đấy !

Cừu Thiên Hiệp hận đến cùng cực, bất giác phá lên cười ha hả, dường như trút cả sự bối rối vào người, nên giọng cười làm chấn động trần nhà, khiến Đinh tổng quản cũng bồn chồn tắc dạ không ít. Dứt tiếng cười chàng trầm giọng nói:

- Ta cũng mong một ngày nước cạn đá lòi, sự thật bao giờ cũng là sự thật ! Cừu mỗ không cần quan tâm đến dư luận nữa !

Đinh tổng quản trực nhớ, vội gọi thủ hạ đến bảo làm cơm rượu, đãi Cừu Thiên Hiệp đồng thời lão mỉm cười hỏi tiếp:

- Lão nô có đôi lời muốn hỏi, vì quá thắc mắc, xin hỏi thiếu hiệp lúc đến Hạ Lan sơn và sự bức tử Lịch Huyết kiếm thế nào, thiếu hiệp đã nghe qua rồi chứ ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động toàn thân nhưng cố cao giọng nói mau:

- Sự việc đó là có sự thật !

Đinh tổng quản thở dài não ruột, bằng giọng nói chân thành tiếp lời:

- Thật là rắc rối đấy thiếu hiệp ! Vì nhất Phật, nhị cái tam kiếm khách, sáu người này đều là danh môn chánh phái, nhơn vật cao trọng của võ lâm, lại là chỗ thân thích có nhiều uyên nguyên với thiếu hiệp. Thiếu hiệp có dính vào vụ này hay không, cũng không lấy gì làm căn cứ. Nhưng thực tại, thiếu hiệp đã mất rất nhiều danh dự, khiến cho khắp chư hào kiệt, cao thủ võ lâm, hai đạo hắc bạch giang hồ khó mà tha thứ cho thiếu hiệp được !

Cừu Thiên Hiệp đau khổ nói:

- Việc này tay ta có nhúng vào và có thật, nhưng mà bức tử Lịch Huyết kiếm là lời đồn bịa đặt điều vẽ rắn thêm chân !

Nhân đó, Cừu Thiên Hiệp lượt thuật câu chuyện từ đầu đến cuối không bỏ một chi Bích kể hết cho Đinh tổng quản nghe.

Sau khi nghe xong, Đinh tổng quản thở dài áo não, bằng giọng nói cực quan trọng bảo:

- Nay thiếu hiệp, nếu quả thật câu chuyện xảy ra như thế ... thì chỉ còn một cách giải quyết là thiếu hiệp hãy cố tìm cho được một trong nhị cái mà trình bày tỉ mỉ cho lão khất cái ấy nghe ... chỉ vì căn cứ theo lời đồn đãi mà nhị khất cái đau đớn đến cùng cực ... và may ra gỡ được một mối hận cừu.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua thêm sầu não, mối sầu lo càng lúc càng dồn dập cho nên.

Đinh tổng quản mời dùng cơm, trên chiếu đầy dẫy những món ăn cao quý, hải vị sơn trân, mà chàng chỉ ăn qua loa vài ngọn rau liêu là đủ, rồi đi vào phòng an nghỉ.

Đột nhiên ... ngoài cửa sổ có tiếng gõ cộc cộc vang lên nhẹ làm Cừu Thiên Hiệp tỉnh hẳn cơn mê, ngồi phắt dậy.

33. Người Huyền Bí Tựa Huyền Cung

Cửu Thiên Hiệp ngồi phất dậy nhìn ra cửa sổ, chợt thấy dưới ánh trăng, có bóng người lấp ló, tay vịn vào cánh cửa, chàng vụt nhảy phốc xuống giường quát to:

- Ai ?

Ngoài song lại vang lên tiếng nói yêu kiều của cô gái đáp:

- Tôi đây mà !

Cửu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, chỉ vì một cô gái vô cớ đến gõ cửa phòng, nếu không có ác ý, tất nhiên là địch, vả lại đêm khuya canh vắng trai gái gặp nhau là điều cấm kỵ, mà Hạ phu nhơn và công chúa lại vắng nhà ... Vậy ai kêu cửa vào giờ này ?

Vì nghĩ thế, nên chàng đổi giọng cầu nhàu nói:

- Xin lỗi, tại hạ đang ngủ ! Chẳng hay có việc chi ?

Ngoài song tiếng nói cô gái lại tỏ ra thân thiết hơn:

- Ân công ! Chẳng nhẽ ân công đã quên tôi ư ?

Bấy giờ Cửu Thiên Hiệp đã nhận ra tiếng của ai, bèn bỏ cả thế thủ reo to lên:

- A ! Có phải Hắc Phụng cô nương đấy chẳng ? Ồ, tôi đã quên mất, mãi miết trò chuyện với Đinh tổng quản mà quên hỏi thăm cô nương, thật có lỗi với cô nương lắm.

Dứt lời chàng chạy nhanh ra mở cửa phòng. Mấy tháng qua không thấy Hắc Phụng, hiện giờ diện mạo nàng đã thay đổi hẳn, khác hẳn lúc đi mai võ. Hôm nay thân thể nàng mạnh khỏe đẹp hơn, chẳng khác nào đào hoa tươi lại nở, lại thêm mặt mày sáng rõ, thần thái ôn nhu, tinh thần trội hơn thập bội, nàng nghiêm nhiên biến thành một tiểu thư khuê các. Vẻ sắc sảo mềm mà không kém nàng công chúa Diêu man bao nhiêu.

Cửu Thiên Hiệp mở cửa khá lâu, song không thấy Hắc Phụng đi vào mà chỉ vòng tay đứng tựa cửa giờ lẽ, bằng giọng mềm mỏng:

- Đa tạ ân công cứu mạng, khiến cho tiểu nữ thoát khỏi họa tai ! Kiếp này khó mà đền trả được !

Cửu Thiên Hiệp cả cười nói:

- Cô nương nói chi những lời khách sáo, xin mời vào phòng ngồi đàm đạo !

Hắc Phụng thẹn thường đỏ mặt, bằng giọng nói trầm thanh đượm màu buồn man mác:

- Thời gian quá ít, nhân vị. vì sợ e thiếu hiệp phải lên đường quá sớm vào ngày mai ... thành thử tôi phải ...

Cửu Thiên Hiệp có cảm giác đêm vắng canh khuya, một cô gái đang xuân, một trai có lữ, ngồi chung trong phòng e bất tiện và nhớ ra bị người nhìn thấy thật là một chuyện không hay, miệng đời dị nghị, và sẽ bị phạm vào cổ phong luân lý, nhưng vì thâm ý của chính mình cố ý đến đây thăm Hắc Phụng lại cần hỏi thăm tình hình ra sao, vì nghĩ thế nên Cửu Thiên Hiệp bước nhanh ra cửa, vừa nhẹ giọng bảo:

- Chúng ta ra ngoài hóng mát, dưới bóng trăng trò chuyện có lẽ tiện hơn trong căn phòng ngọt ngào này ... !

Thế là kẻ trước người sau đi ra ngoài vườn hoa, mỗi người trên một phiến đá đối diện nhau.

Đêm lạnh trăng mờ, không khí ngào ngạt, cây cỏ phát phơ, tiếng trùng kêu rả rích, tiếng dế trối nhịp đàn, nghe thật tỉ tê ai oán bầu trời vắng một cách uyên nguyên, như thuở mới khai đời của thời nguyên thủy.

Hắc Phụng rùng mình, cảm thấy con tim gõ sai nhịp, thần trí lâng lâng mất tự nhiên, muốn cất tiếng oanh vàng mềm dịu mà trối lên khúc nhạc tận đáy lòng, nhưng mà lời cảm ý lặng vừa mấp máy vành môi mỏng, song không thốt ra tiếng, nên lại thôi, chỉ biết đưa đôi mắt năm hồ của mình xuân tình lệ nhìn vào Cửu Thiên Hiệp ... như đã nói tất cả muôn lời.

Cửu Thiên Hiệp đối diện với giai nhân gương mặt tuyệt thế của chàng bỗng nhiên đổi nhanh màu sắc, tâm tư xáo trộn như cối trời hỗn độn lúc sơ khai, hạo khí, hung phong vụt mềm nhũn đi, vì mở miệng mà thốt chẳng nên lời.

Hai người mặt đối mặt, mắt nhìn nhau thâm lặng, tâm hồn dường như lạc vào cõi huyền bí siêu linh. Rất lâu, lâu lắm ...

Sau cùng Cửu Thiên Hiệp thở hắt ra một tiếng, hầu phá tan sự im lặng bờ ngõ ngại ngần bảo:

- Cô nương đến Chung Nam sơn mấy tháng nay, có được an vui không ?

Hắc Phụng nở nụ cười hàm tiếu đáp:

- Hoàn toàn an hảo, chủ nhân cư xử với tiểu nữ như con ruột, lại còn dạy cách luyện công học võ nữa !

Cửu Thiên Hiệp vui vẻ hỏi:

- Vậy sự học tập của cô nương có tiến triển không ?

Chàng đề cập đến võ thuật làm đôi mắt Hắc Phụng sáng rỡ lên, nàng thành thật tiếp lời:

- Tiến triển hay không tiểu nữ không biết được vì người gù mấy thuở biết sau lưng, chỉ có thiếu hiệp là bậc đại hành gia may ra nhìn biết được ! Thiếu hiệp hãy xem thử !

Vừa nói dứt, nàng xoay mình ra giữa sân cỏ đứng thế thủ mình hơi rùn xuống thấp, phát mạnh hai tay áo rộng, đưa ra chiêu “phân hoa phát liễu” trong rất thư thái nhẹ nhàng gờ tay nghiêng mình rất đúng quy tắc, chỉ còn thiếu thành phần công lực mà thôi.

Cửu Thiên Hiệp vỗ tay reo lên:

- Hay lắm, cô nương thi triển chiêu “Phân hoa phát liễu” đẹp tuyệt ! Quả nhiên người tinh tiến khá nhiều !
...

Hắc Phụng cười e thẹn, vừa nũng nịu hỏi:

- Thiếu hiệp, không cười tiểu nữ chứ !

Cửu Thiên Hiệp thành thật đáp:

- Không, không. Nếu người cố luyện tập thêm nửa năm, chỉ sợ sự nhanh nhẹn của tại hạ không bằng cô nương phân nửa !

Nói xong chàng phá lên cười to.

Hắc Phụng chợt nhớ một điều gì, sắc mặt đổi sang màu kinh ngạc, bằng giọng nói cung kính:

- Nghe nói thiếu hiệp họ Cửu à ?

Cửu Thiên Hiệp lấy làm lạ, nhủ thầm:

Tại sao nàng mãi hỏi câu này ?

Chàng chưa kịp đáp ... bỗng nhiên ... Bên ngoài Huyền Cung vang lên nhiều tiếng chuông dồn dập, mỗi lúc cao lên.

- Boong, boong ?

Tiếng chuông nổi lên vang dậy báo hiệu có người lạ vượt núi.

Hắc Phụng hoảng hốt kêu thất thanh:

“Ồi chao ! Có kẻ xâm phạm Chung Nam sơn !” Cửu Thiên Hiệp càng thêm kinh ngạc, nghiêng tai nghe ngóng vội vã hỏi:

- Thế à ?

- Cộc ! cộc !

Đình tổng quản ở ngoài Cung chống nạng đi thật nhanh lão vừa nhìn thấy Hắc Phụng và Cừ Thiên Hiệp lấy làm ngạc nhiên bước tới hỏi:

- À ... thiếu hiệp và Hắc cô nương có nghe tiếng chuông đổ liên hồi chẳng ? Có báo động !

Cừ Thiên Hiệp bấy giờ không màng chú ý đến tiểu tiết, mà vội đáp ngay:

- Tiếng chuông báo động dường như phía Bắc núi vang lên !

Hắc Phụng gật gù nói:

- Đúng đấy ! Chính là tiếng chuông báo động thứ nhất, phía ngoài Cung về hướng Bắc phát ra ...

Đình tổng quản cổ trần tỉnh bảo:

- Thiếu hiệp an tâm, tuy có người xâm phạm hướng Bắc toan vào núi, nhưng đêm khuya hiểm trở muốn đến Chung Nam vung, khó mà đến gần ...

Lời nói chưa dứt, đã nghe:

- Boong ! Boong !

Hai tiếng thanh la vang lên inh ỏi, giữa đêm khuya vắng lặng làm kinh động mọi người.

Đình tổng quản vô cùng nghi ngại cau mày nói:

- Hừ ! Không rõ kẻ nào muốn chết mới loạn vào đây ?

Hắc Phụng kêu lên lạc giọng:

- Người lạ đã phạm vào Bắc cung !

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội phi thân tới trước, vừa cao giọng nói:

- Hãy đến đây xem sao ! Đi !

Đình tổng quản, Hắc Phụng không dám chậm trễ, mỗi người thi triển khinh côn lắc mình nhảy vọt theo Cừ Thiên Hiệp, nhằm về hướng Bắc Huyền Cung chạy tới.

Phía dưới bờ tường trong vòng thành hướng Bắc; bày bố đầy cung, đao, giáo nỏ, như sẵn sàng nhả tên, phóng giáo ...

Dư Thiên thấy ba người bay trời tới, vội bước ra nghênh tiếp, vừa nhanh nhẩu nói:

- Kẻ lạ là một tên ốm nhỏ, gương mặt che phủ bằng nửa mảnh lụa huyền, tuy tiểu nhân chưa tỉ đấu song thấy hần tung mình bay lượn như con nhạn trắng, thì tiểu nhân đoán hần là một kẻ có công lực phi phàm !

Đình tổng quản tỏ ý không vui, trầm giọng bảo:

- Hừ, công lực phi phàm ! Đất Chung Nam này đã có khá nhiều !

Dư Thiên chột dạ vội cúi đầu nói nhỏ:

- Vâng, chính thế !

Đình tổng quản chới cây nạng nhảy phóc lên đầu tường, thuận tay đập mạnh vào tường làm cho gạch đất bể văng tung toé, đồng thời găt to:

- Ai ?

Dư Thiên đưa tay chỉ về hướng bụi cây rậm, cách tường chừng sáu, bảy trượng nói:

- Hần chui vào bụi rậm kia kìa !

Dư Thiên vừa đưa tay chỉ, đột nhiên, trong bụi rậm xung vọt lên một bóng người, mau hơn tia sét ngang trời ! Hần vọt lên cao ba trượng, thân mình còn lơ lửng giữa khoảng không, chột uốn cong như con tôm luộc, rồi buông nhẹ thân hình đứng trên bụi cây Cát cao hai trượng, đây là hần sử dụng chiêu “Vân long tam hiện” cái chiêu thể này phải tu tập hơn nửa năm mới sử dụng được.

Đình tổng quản giơ cao nạng sắt chỉ về phía trước quát to:

- Tiểu tử, ngươi muốn đến Chung Nam sơn thử công lực hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp thấy bóng người lạ, liền chỉ ngay ... chiếc bóng đen ... người bí mật Cừu Thiên Hiệp chưa nghĩ ngợi được gì, thì ngay lúc đó, chiếc bóng đen tức là người bịt mắt sử dụng một chiêu “Phi vân xuất tự” mau hơn cánh én sổ lồng, tung mình nhảy vọt vào trong tường như vệt khói mờ, như điểm lưu linh, tựa hồ mau hơn cái nhìn của mọi người ... chỉ chớp mắt hắn đã lọt vào khu Thái Hồ thạch và lách mình ẩn sau ngọn giả sơn. Phía dưới bờ tường hàng chục tay cung, nỏ sẵn sàng nhả tên, hiểm vì chưa được lệnh Dư Thiên nên không chuẩn bị gì kịp, chỉ đưa mắt nhìn theo dáng người lạ biến sau ngọn giả sơn.

Dư Thiên giận đỏ mặt nói:

- Ngươi tai ! Mãi nói chuyện để ...

Đình tổng quản gõ mạnh đầu nạng vào tường, vừa đưa tay chỉ về hướng Thái hồ thạch quát to:

- Cung nỏ xạ mau ! Tên lửa đốt ngay tên tiểu tử cuồng đồ !

Cừu Thiên Hiệp tung mình nhảy đến trước, gọi Đình tổng quản nói to:

- Tổng quản ! Khoan đã ... ! Đừng xạ tiễn ngay !

Tiếng nói chưa dứt, thân mình chàng đã hạ xuống trước khoảng đất Thái hồ thạch buột miệng nói thẳng vào trong:

- Đây bằng hữu ! Là người tai mắt xin mau bước ra đây !

Thái hồ thạch toàn là đá quý, chiếu long lánh như mã não lưu ly, lại có hàng trăm hàng dĩa nối liền nhau như hang công ngoài ruộng lúa.

Còn Thiên Hiệp vận dụng công lực vào đôi mắt, hai tay thủ thế, đôi mắt rọi thẳng vào khu Thái hồ thạch quan sát, nhìn khắp bốn phương, tám hướng vẫn không tìm thấy chiếc bóng đen !

Đột nhiên ... một tiếng cười nhạt nổi lên, ngang mình chàng về phía tả, có lẽ kể bên.

Cừu Thiên Hiệp giật mình kinh hãi, hai tay giơ cao song chưởng toan quật mạnh vào hướng này, chiêu thế chưa thành, đã nghe giọng nói êm trầm vang lên rất nhỏ:

- Đừng hối hả ! Chuyện gì mà phải hành hung ?

Cừu Thiên Hiệp chờ người, nghĩ ngợi, vì theo âm thanh của người bịt mắt, có nửa giọng nữ, nửa giọng nam tựa hồ như tiếng nhảy theo, tiếng già ra để làm lạc hướng kẻ khác.

Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp mới nhìn thấy tường tận người bịt mắt, người này thân hình mảnh khảnh đáng điệu ung dung, trên mặt che kín mảnh lụa đen, chỉ chừa hai tròng mắt to đen láy, chiếu ra những tia kinh khiếp lạnh lùng ...

Cừu Thiên Hiệp rung động cả tâm hồn, bèn nói thầm:

- Hắn ! Là kẻ đã cứu mạng ta thoát khỏi nanh vuốt hồ ly tại Mã trường Trường An ?

Lại là ... chiếc bóng đen bí mật đã bao lần theo dõi bám sát ta ?

Người bịt mắt rọi đôi mắt biếc qua mảnh lụa đen, nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp lăm lăm mà không chịu trả lời, bèn dịu giọng hỏi tiếp:

- À ... này ... Con bé kia là ai ?

Cừu Thiên Hiệp bấy giờ bị chìm trong niềm suy tư hỗn loạn, quên hẳn người đứng trước mặt, là kẻ xâm phạm Chung Nam sơn dĩ nhiên là tên địch của Huyền Cung, nên chàng hỏi rất lăm cẩm:

- Đây ! Người thật là kỳ quái đã mấy lần đeo đuổi tại hạ, vậy ý định của ngươi muốn gì ?

Người bịt mắt cười khẩy nói:

- Hừ ! Buồn cười nhĩ ! Ta mà đeo đuổi ngươi à ?

Cừu Thiên Hiệp vươn tay ra như vút hổ, vừa bảo rất khẽ:

- Người đừng giả bộ nữa ! Ta ghi ân người đã cứu mạng tại Mã trường, người hãy mau rời khỏi núi lập tức ... nếu không ... thì Người bịt mắt rất bình tĩnh, không lộ vẻ lo âu mấy may, chẳng né không lùi, trước thế trào của Cừu Thiên hiệp chỉ cười nhẹ:

- Nếu không thì sao ? người ý đông hiệp ít phải không ? Chưa chắc đã làm gì được ta !

Cừu Thiên Hiệp quá hốt hoảng trước sự thản nhiên của người lạ, bèn lớn tiếng thôi thúc:

- Không bao giờ, Chung Nam sơn quyết không ý chúng hiệp cô ! Chỉ một Cừu mỗ này cũng đủ đối phó với người !

Người bịt mắt thản nhiên như không, điềm đạm bảo:

- Ta chẳng ngại chi đâu, ta đến đây là tìm người để nói một vài câu chuyện !

Cừu Thiên Hiệp gắt lên:

- Chuyện gì ?

- Người vui lòng đáp ứng ta chứ ?

- Nếu có thể thì ta chẳng bao giờ từ chối, người muốn nói gì cứ nói ngay đi !

Người bịt mắt đằng hắng lấy giọng, nghiêm trang bảo:

- Có phải người đã ước hẹn với Cửu đại môn phái tiết Đoan Ngọ này hội nhau tại hảo sơn Thiếu Lâm phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm lạ, vội hỏi nhanh:

- Người cũng rõ nữa à ?

Người bịt mắt cười mũi, vừa gay gắt nói:

- Yếu chẳng phải yếu. Hội không ra hội, người hãy lưu tâm mà bảo vệ lấy mình !

Cừu Thiên Hiệp suýt bật cười ra tiếng, vừa chép miệng nhủ thầm:

”Thật lạ chưa !

Việc này có quan hệ gì đến người ?” Bèn vội nghiêm trang đáp:

- Người đã đoái tưởng đến, tôi xin đa tạ !

Người bịt mắt rung khẽ đôi vai, đôi mắt chuyển tròn tròn vô cùng cảm kích, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Đến giờ, ta mới được một đôi phần, người chẳng muốn bạn trở nên thù chứ ?

Cừu Thiên Hiệp hơi rung động toan dùng lời đính chính. Người bịt mắt nhanh chân bước ngang ra khỏi sơn động thái hồ thạch, bằng giọng nói nghiêm trang nhỏ bảo:

- Thế cũng đã hết lời ! Xin hẹn gặp sau này !

Nói xong, hấn tung mình nhảy vọt lên cao.

Ngay lúc đó, chợt nghe một tiếng “tróc” nhẹ nổi lên, tiếp theo là tiếng “hố”.

Mười tên cung nỏ thiện xạ, tung mình nhảy lên bờ tường viện, chúng lăm lăm mũi tên lấp vào cung nỏ giữ thế bắn, chỉ chờ lệnh là xạ ngay.

Lại nghe, Đinh tổng quản hét to lên:

- Chuẩn bị, thế bắn thủ thế !

Tiếp đấy là hai tiếng bung tay “boóc, boóc” vang lên. Nhanh như chớp. Mười tên xạ thủ đốt nhanh mười mũi tên lấp nhanh vào cung nỏ; chờ ...

Cừu Thiên Hiệp toan ẩn mặt, nhưng không rõ vì sao thân mình không tự chủ được, mà lắc mình bước ra ngoài, hét to:

- Đinh tổng quản ! Không thể được !

Bây giờ Đinh tổng quản giờ cao cây nạng thiếc toan đập xuống tường hạ lệnh lần thứ ba, chợt nghe lời nói của Cừu Thiên Hiệp, làm lão rung động tâm tư vội nghĩ:

“Người lạ là bạn của hần ư, có lẽ lắm, nếu không tại sao ... ?” Người bịt mặt dồn công lực vào đôi vai thủ thế toan tung mình nhảy ra khỏi tường viện, chợt nghe Cừu Thiên Hiệp hét lên, thì hần bớt cả lo lắng, vẫn giữ nguyên thế cũ tung mình lên cao, song hần không vượt tường ra ngoài tẩu thoát, mà trái lại, hần buông nhẹ mình xuống trước mặt ba người Đinh tổng quản, Dư Thiên và Hắc Phụng, thực là một chuyện liêu lĩnh tài trời.

Đinh tổng quản, Dư Thiên là tay kiệt liệt giang hồ, giữa đêm tăm tối, không phân biệt được thù hay bạn, nên chưa biết phải xử sự sao cho ổn, chỉ có cách là hai người đồng tháo ra, hai bên tả hữu trên một trường dư.

Chỉ có Hắc Phụng, chẳng may may lịch lãm giang hồ, nên không né tránh như Đinh tổng quản và Dư Thiên, mà đứng sững sờ như pho tượng đá, chợt thấy người lạ mặt hạ xuống mặt, bèn réo gọi Cừu Thiên Hiệp thất thanh:

- Thiếu hiệp ... vị... vị này là bạn của thiếu hiệp phải chăng ?

Thật không ngờ ... người bịt mặt vừa đứng dừng trên đất, hần không chú ý đến Đinh tổng quản, Dư Thiên mà đôi mắt chiếu ra tia nhìn khủng khiếp, soi phủng vuông lủa đen, rọi thẳng vào mặt Hắc Phụng dường như gặp phải tay địch hay kẻ cự thù, hần trầm giọng quát:

- Người là người gì ?

Ngay lúc đó, Cừu Thiên Hiệp cũng vừa hạ xuống trước mặt Hắc Phụng, vội nhanh miệng đáp thay:

- Nàng là bạn gái của ta !

Người bịt mặt cười nhạt bảo:

- Hừ, bạn gái của người nhiều quá nhỉ !

Hắc Phụng nghe qua thẹn đỏ mặt, bằng giọng nói phẫn uất hét lên:

- Suyt ! Như vậy có quan hệ gì đến người chứ ?

Người bịt mặt cười hì hì, nói:

- Liên quan nhiều lắm chứ Vừa nói, hần đã vươn cánh hữu xòe năm ngón như hổ trảo nghiêng mình tới chộp người Hắc Phụng thế mạnh đến cùng tột.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh, chân nhún mạnh thế “Lôi hành cử chuyển” bàn tay hầu gạt nhẹ, trước mặt Hắc Phụng hóa giả tức khắc thế trảo của người bịt mặt đồng thời, tay hữu giật ra sau, xòe năm ngón chĩa tới trước đoạn ném vào hông người bịt mặt, vừa quát to:

- Chớ khá vô lễ !

Người bịt mặt vội nhắc mình tới trước tránh thoát, hần nhìn Cừu Thiên Hiệp nói to:

- Ồi chào ! Người làm gì mà hung tợn thế, bộ người là Hộ hoa sứ giả à ?

Bấy giờ, Đinh tổng quản và Dư Thiên đã thủ thế và đến gần.

Hắc Phụng đã lấy lại sự bình tĩnh, bèn nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Thiếu hiệp ... người chẳng đánh cho ả một trận nên thân ? Chẳng nhẽ ...

Người bịt mặt cười nhạt bảo:

- Cô bé nói hay đấy ! Nhưng thiếu hiệp của người rất nể ta, vì ...

Cửu Thiên Hiệp nổi nóng, hai tay giơ cao lên toan đẩy ra song chưởng, bước tới nửa bước nhìn vào người bịt mặt gắt to:

- Này các hạ ! Người có lời gì dạy bảo xin nói ra ngay, ta hầu nghe ... chứ ta không thể nhân nhượng mãi được !

Người bịt mặt đắc ý cười ngất bảo:

- Nói gì ? Ta hành động vừa rồi khiến người đau lòng ư ? Người tốt bụng đấy !

Lời chưa dứt, mà song chưởng đã vận công, tả chưởng quét mạn vào Cửu Thiên Hiệp, thế như xé núi vỡ trời, hữu chưởng quật ngang đầu Hắc Phụng đảo kinh phong như cuồng nộ ba đào ...

Cửu Thiên Hiệp kinh hãi rún mình phóng ra xa bảy trượng tránh thoát luồng chưởng phong quái ác.

Hắc Phụng là cô gái ngây thơ, có biết tí đâu với ai lần nào, tuy vậy nàng vẫn thấy đạo kinh phong bay lốc tới, vội đưa ra chưởng lực hộ pháp, nhưng chiêu thế không linh hoạt khó chống nổi đạo kinh phong hư hư thật thật của Bích Lệ Hồng bay xoắn tới.

Bích Lệ Hồng thấy thế cả cười kêu to:

- Xem người chống đỡ ra sao ?

Kế đấy ... một tiếng kêu đau đớn vang lên:

- Ối chao ! Chết ...

Hắc Phụng bị ngọn kinh phong quật vào người, chiêu thức của nàng quá yếu, nên loạng choạng cả chân tay bị ngọn chưởng quái bốc văng lên cao, và té mạnh xuống đất, như hòn đá nặng.

Người bịt mặt kêu lên:

- Đáng số ! Cười sát nhân !

Ngay lúc đó, Đinh tổng quản và Dư Thiên vội vươn tay xuất thủ, cây nạng thiết quay vùn vụt, mũi đơn đao vũ lộng tựa phụng hoàng, cả hai nhảy vào tấn công người bịt mặt.

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy thế chẳng biết làm sao cho ổn, muốn ra tay trợ lực lại sợ thất hứa với chính mình.

Chàng muốn hét bảo Đinh tổng quản và Dư Thiên ngừng tay, song lại nghĩ chính mình là khách vị, không thể chạm vào danh dự và phẩm giá của nhân vật Chung Nam sơn ... vì nghĩ thế nên chàng tung mình tới trước, tả chưởng đẩy ra một chiêu như ngọn núi đánh mạnh vào người bịt mặt, đồng thời chàng cất tiếng nói to:

- Đinh tổng quản ... xin để nó cho ta ... giáo huấn ! Hay cho tên cuồng khẩu !

Đinh tổng quản và Dư Thiên thấy Cửu Thiên Hiệp hung hãn xuất thủ, nên cả hai thối lui ra ngoài đứng quan chiến.

Người bịt mặt nhìn thấy chưởng phong của Cửu Thiên Hiệp là luồng hư chưởng không có tí công lực nào, song cũng giả vờ nhảy tới, né lui đỡ đồng thời hấn cũng tung ra nhiều ngọn chưởng với một hai thành lực.

Cửu Thiên Hiệp thấy Đinh tổng quản và Dư Thiên đứng qua một bên liền đẩy ra một chưởng trên ba mươi năm công lực đánh tới, vì chàng sợ hai người này khám phá hư chiêu, nên cố tạo ra những vẻ chân thật, nói to:

- Tổng quản, vui lòng đến xem Hắc Phụng có sao không ?

Đinh tổng quản gạt đầu “vâng dạ” cùng Dư Thiên quay đến chân tường ...

Người bịt mặt vờ hét to một tiếng bỏ chạy, Cửu Thiên Hiệp hò hét đuổi theo như bóng với hình ...

Hai người chạy bên nhau, Cửu Thiên Hiệp quay sang người bịt mặt gắt lên:

- Khổ thật ! Giờ này người không chịu rời khỏi nơi đây còn đợi bao giờ chứ ?

Người bịt mặt vờ đẩy ra một hư chiêu vào Cừu Thiên Hiệp, đồng thời hấn nhảy vọt tới trước bằng giọng nói nhỏ rút đáp lời:

- Y hỉ, ta muốn người tiễn ta một đoạn đường, nếu không ... Dù có chết ta vẫn không đi đâu cả ?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kỳ lạ, nhưng cố gượng nói:

- Cũng được ! Nhưng phải làm thế này, hiện giờ người giả bộ cuống quýt bỏ chạy, còn ta thì giả bộ thắng thế đuổi theo sau ...

Người bịt mặt tỏ vẻ không hài lòng, bằng giọng nói kiêu hãnh bảo:

- Đâu có lạ vậy ! Người phải giả bộ thua bỏ chạy còn ta thắng thế đuổi theo mới đúng ! Vì sao người dám bảo ta bại được ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất trái, nên không tỏ vẻ nhân nhượng nữa, chàng nặng giọng hét to:

- Thật là cuồng đồ ...

34. Không Rõ Bạn Thù

Cừu Thiên Hiệp vừa hét xong, tay vươn đưa ra phía trước, đột nhiên đẩy ra một chiêu ồ ạt mau hơn tia điện chớp phong mang theo gió xoắn tít vào người đối thủ.

Người bịt mặt không ngờ nên chẳng đề phòng, thấy chiêu thế đã giạt mình luống cuống, muốn cử chiêu chống lại nhưng không kịp muốn né tránh thì quá trễ.

Cừu Thiên Hiệp đẩy ra như thế, nên ba ngón tay đã trở tới bụng đối phương, nhanh hơn tia chớp ngang trời móc vào sợi dây đai người bịt mặt kéo nhẹ vừa nhỏ giọng bảo:

- Mau theo ta !

Rồi chàng trối giọng hùng hồn quát cực to:

- Nếu người là hán tử thì hãy theo ta ra bên ngoài Huyền cung phân tài cao thấp đừng náo loạn nơi đây mà đập tan ngôi, bể tường !

Người bịt mặt chiếu ra tia mắt kinh và giận, song gượng bảo nhỏ:

- Hãy buông tay ta ra !

Hấn lại giả bộ giận dữ, quát cực to như sấm:

- Ta há sợ người sao ! Người hãy chạy trước đi !

Cừu Thiên Hiệp bị hấn chơi trên mà không lưu ý, chỉ mỉm cười quát:

- Nếu như thế người hãy theo ta !

Vừa hét xong, cả hai chuyển bộ tung mình bay vọt ra ngoài Cung, vô hình trung Cừu Thiên Hiệp đã bị người bịt mặt chơi xỏ là chàng là kẻ bại nên chạy trước ... ?

Trên bờ tường Huyền cung, mười tay xạ thủ, không được lệnh của Đình tổng quản, lại thấy Cừu Thiên Hiệp chạy đuổi theo người bịt mặt lại sợ bắn không trúng đích chuẩn, nên mười tên xạ thủ chỉ lấp tên vào cung nỏ chứ chưa bắn ra một mũi nào, mà chỉ đưa mắt nhìn trừng trừng sau lưng hai người ra khỏi Huyền cung và chạy trên đại lộ.

Ra khỏi Huyền cung trên hai trượng. Cừu Thiên Hiệp thân thể chậm lại, và từ từ hạ xuống mặt đường, lại hướng vào người bịt mặt hỏi to.

Người bịt mặt vội vàng dừng lại và đứng sau lưng, gương mặt ẩn sau vương lụa huyền tỏa ra tia mắt xanh đập chớp lạch, bảo nhẹ:

- Dĩ nhiên, nếu không có chuyện gì nói, thì ta lao mình vào hang hùm ồ rắn này để làm gì ?

Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày kiểng, nhẹ giọng:

- Này ... tại đây bốn hướng không người, người cứ tự tiện nói ra những điều gì muốn nói !

Người bịt mặt thản nhiên như không, hần thong thả bước đến đối diện Cừu Thiên Hiệp, và giả giọng buồn buồn nói:

- Hay nhất là ... chúng ta ngồi nghỉ tí đã ... chuyện gì thong thả bàn sau !

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, vì giữa nơi hiểm địa đây tai mắt, mà người lạ lại tỏ ra như không, khinh thường quá lễ, bèn rần giọng hối thúc:

- Này các hạ ! Xin người cứ nói hết ra đây, muốn điều gì cũng có thể giải quyết được, tại hạ sẽ khoan tay hầu nghe ... còn trái lại người ồm ờ không nói, thì tại hạ không có giờ rỗi rãi hầu hạ người nữa !

Người bịt mặt kêu lên tiếng “suyt” nhỏ, vừa thẩn thờ:

- Không ...không có ai yêu cầu.. ai hầu ai cả. Người chỉ lo hầu hạ con nhỏ tiểu ngạch đầu, chứ hầu ai mà bảo ?

Cừu Thiên Hiệp tức giận lên, lại muốn dùng chưởng quật cho người bịt mặt một chiêu ... chết cho bỏ ghét ... song lại nghĩ “hắn” đã cứu ta tại khu Mã trường, dù sao cũng là người ân ... nên cố nén giận cười nhạt, bảo:

- Này, đừng có ăn nói bậy nhé ! Phải lựa lời trước khi thốt ra ngoài cửa miệng nhé ! Cô bé đó là một cô gái cô cút phiêu linh đáng thương hại, tại hạ tình cờ gặp trong cuộc hỏa tai nên cứu mạng nàng, đem đến giữ tại đây cho Hạ phu nhơn.. đấy người rõ chứ !

Người bịt mặt tỏ vẻ bán tín bán nghi, nên gật gật đầu bảo tiếp:

- À.. ! Câu chuyện như thế đấy, mà ta cứ tưởng ...

Cừu Thiên Hiệp thấy màn trời đã trong suốt biết trời sắp sáng, liền hối thúc:

- Này túc hạ, thời gian chẳng đợi, kìa màu trời sắp sáng kia rồi, nếu túc hạ không có lời gì nói ... thì tại hạ xin phép trở lại Huyền cung ngay ...

Vừa dứt lời, chàng nhích chân vội bước đi. Người bịt mặt tựa hồ không muốn rời, khi nghe chàng nói dứt, vội bước tới chắn ngang lối đi, hần giương đôi mắt đen láy, đẹp tuyệt, nhìn xuyên qua vương lụa đen huyền bí, rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Muốn nói.. thì câu chuyện quá dài như trời cao biển rộng trong phút chốc kể sao cho hết được !

Cừu Thiên Hiệp nổi câu gắt lên:

- Thì người tóm tắt lại !

Người bịt mặt run khẽ đôi bờ vai thở dài náo nức, sau cùng nói một câu băng quơ vô nghĩa:

- Hay lắm ! Trước tiên ta cần cảnh cáo người một việc, ta bảo cho người biết “Bích Lệ Hồng” xuất thân trong cửa nhà ma. Ma môn, quỷ phái, người không nên thân cận với cô ả nhiều !

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên và cố nén cười bụng bảo dạ:

“Người này nghĩ cũng lạ thật. Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng là bạn của ta, là chuyện không có quan hệ gì đến những điều ân oán của võ lâm, lại không phải câu chuyện giang hồ đại sự mà hắn đem đề cập ... lạ thật ! ”.

Tuy vậy chàng cũng không muốn cãi vả với hắn, bèn đáp xuôi:

- Việc này.. ừ ! Tại hạ đã biết lâu rồi !

Người bịt mặt cười nhạt, thần thái của hắn bỗng trang nghiêm trở lại, bằng giọng nói âm trầm tiếp tục bảo:

- Gần đây nhiều việc đại biến khắp võ lâm giang hồ, tuy nhiên không phải người tạo ra, nhưng có ai hiểu cho người đâu ... Vậy việc gì người cũng nên hết sức cẩn thận phòng bị vì chốn giang hồ hung hăng cũng

lắm, nguy hiểm đã nhiều, lòng người giả trá không tin được.. vậy người nên lưu ý giữ mình, vì một bước sa chân thiên cổ hận !

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ, bèn cao giọng hỏi:

- Các hạ hiểu rõ mọi điều đại biến võ lâm không do tại hạ gây ra. vậy các hạ có rõ ai.. đã tạo nên vận kiếp sát này không ?

Người bịt mặt trầm ngâm phút chốc, bèn gật đầu nói:

- Dĩ nhiên là biết ! Nhưng hiện giờ ta không thể nói cho người được !

Cừu Thiên Hiệp hơi thất vọng, vì lòng chàng ám ức về những vụ giết người vu tội cho mình, nay có người đề cập đến thì há bỏ qua sao, nhanh như cắt, Cừu Thiên Hiệp bước sấn tới hai bước lớn tiếng hỏi:

- Vậy các hạ đợi đến chừng nào ?

Người bịt mặt cười “hăng hắc” tiếng cười làm chấn động tâm can, diếc tai đình ốc, hấn lui một bước nói:

- Sau một cuộc đấu võ !

Cừu Thiên Hiệp giương đôi mắt to nhìn người bịt mặt, cố giữ ôn hòa nói:

- Công việc quan hệ đến danh dự của tại hạ, nếu chẳng được rõ ràng ... thì việc động võ không kể gì đâu ?

Người bịt mặt vẫn nhích động thân mình, cười khúc khích bảo:

- Ạ. hay đấy ! Người hãy đợi.. Xin hẹn gặp lại !

Vừa nói dứt, người bịt mặt vội lách mình qua bên tả, nhanh như tia chớp đã lơ lửng giữa khoảng không trên năm trượng, vừa trỗi giọng cười:

- Hạ. ha !

Sau cùng “hấn” nhắm hướng ngoài núi bay vút.. Xa xa còn vẳng lại tiếng cười kỳ quái của gã kỳ nhân.

Cừu Thiên Hiệp giận sôi lên quát như sấm:

- Cường tặc người bỏ chạy đường trời !

Vừa hét dứt, chàng nhắc mình toan đuổi theo chợt nghe tiếng áo chạm nhau dưới gió phàn phật, từ sau lưng vang tới, Đình tổng quản, Dư Thiên và Hắc Phụng cũng lướt đến nơi.

Hắc Phụng gọi giật Cừu Thiên Hiệp lại:

- Thiếu hiệp ! Hãy dừng chân, giặc cùng chó đuổi ! Như thế cũng tạm đủ rồi !

Cừu Thiên Hiệp còn uất khí hét lên:

- Thật là tên “quỷ” mị cuồng đồ !

Lúc bấy giờ màn trời rạng sáng, từ phương Đông hiện lên dãy mây hương dài tít, tựa hồ như tấm thảm điều.

Cừu Thiên Hiệp không muốn ở lại Huyền cung nên quay sang Đình tổng quản vòng tay thi lễ nói:

- Tại hạ xin phiền tổng quản. Lúc nào Hạ bá mẫu và công chúa về cung người thưa lại giùm, vì tại hạ có bận việc dự đại hội tại Hương Lô Phong cáo sơn vào tiết đoan ngo này, buổi ước hội với Cửu đại môn phái, vì thế nên không dám lưu lại lâu hơn nữa !

Vậy xin cáo từ !

Đình tổng quản cúi đầu vâng dạ.

Hắc Phụng bịn rịn nói:

- Thiếu hiệp ! Xin thiếu hiệp cho tiện nữ cùng đi có được chăng ?

Cừu Thiên Hiệp cả cười bảo:

- Không được đâu cô nương ạ ! Người hãy ở lại Huyền cung, mà cầu học Hoa tử nương và Đinh tổng quản thêm một thời gian nữa, cho đến khi nào đủ sức mới được xuất đạo giang hồ !

Hắc Phụng tỏ vẻ không hài lòng nói:

- Thiếu hiệp nói võ công của tiện nữ chưa làm được gì sao ?

Cừu Thiên Hiệp bèn dùng lời an ủi:

- Không phải vậy đâu ! Ta muốn nói, hiện giờ ta quá nhiều công việc, không thể dẫn dắt người theo được người hãy an tâm chờ đợi khi công việc ta kết quả ta sẽ quay lại đây đưa người đi du sơn, ngoạn thủy, để tâm kiến thức thêm rộng và hiểu qua phong thổ nhưn tình trong nước !

Hắc Phụng tươi tỉnh ngay vội vỗ tay reo lên:

- Hay lắm ! Tiểu muội cố công học tập và chờ đợi thiếu hiệp mong thiếu hiệp đừng quên nhé !

Cừu Thiên Hiệp gật đầu đồng ý, lại quay sang Đinh tổng quản trân trọng nói:

- Đinh tổng quản, chủ mẫu và công chúa đã rời Huyền cung mong tổng quản hết lòng thủ hộ nhé !

Đinh tổng quản cúi đầu vâng dạ, vừa nói dứt Cừu Thiên Hiệp lắc mình vọt lên cao, dùng thuật khinh công bằng mình xuống núi, hơn hai mươi trượng chàng quay đầu nhìn lại, vẫn thấy Hắc Phụng đứng trên gành đá cao vẫy gọi tiễn chàng ...

Cừu Thiên Hiệp rời núi Chung Nam, thì mặt trời đã lên cao năm sào, nên khí trời ẩm áp dễ chịu màu trời sáng lạn tia nắng ấm soi khắp mọi nơi. Vì lời ước hẹn phải đến Cảo sơn Hương Lộ Phong dự hội, nên chàng nhắm hướng Đông mà đi lần tới ...

Trải qua lối nhỏ đường hẻo, thấm thoát Cừu Thiên Hiệp đã vượt qua Hùng Nam, khỏi Vũ Quang mà đi lần vào địa giới Trung Châu.

Khi đi qua núi Phúc Ngưu, lại quẹo về hướng Bắc đi thẳng.

Ngày nọ mặt trời vừa bang lạng thì chàng đã đến thị trấn Lạc Ninh.

Tại đây có một câu chuyện quái gở, mà Cừu Thiên Hiệp mới gặp lần đầu khiến chàng nghĩ ngợi nhức óc.

Nguyên chàng nhìn thấy phố xá thị trấn này cửa đóng cửa mở, hành khách tiêu điều hơn thế nữa mỗi nhà đều dán trên cửa mỗi tờ giấy xanh, vàng, kết bụi treo lên như nhà ma phong cửa lại có mấy tòa nhà vĩ đại bày nhà mã, tang xa, trông phưởng phất như lập chạy đàn cúng tế.

Cừu Thiên Hiệp có cảm tưởng như đi vào thành phố ma, chàng lấy làm lạ nghĩ thầm:

” Họ làm trò gì lạ thế, chẳng nhẽ hôm nay là rằm tháng bảy thành phố lập trai đàn để siêu độ vong hồn ?”
Dường như chàng tìm được câu giải đáp nên chép miệng bảo thầm:

” Hừ có lẽ đúng thế, loài người tranh nhau vì danh vọng, oán nhau vì lợi tức, nên ma phái dậy bốn phương, quỷ môn đầy tám hướng, chỉ còn dăm ba chính phái, nguyên đạo.. vì thế ho.... giết nhau bất kể hồ số, oan hồn bay chạt khoảng không khí hư vộ. nên cúng tế cầu siêu là phải.. Gớm ! Thành phố Lạc Ninh coi vậy mà lắm người hiền !” Cừu Thiên Hiệp đi lang thang trên vỉa hè nghĩ ngợi mông lung, chợt thấy xa xa đi lại một người bán tử, chàng vội vòng tay thi lễ hỏi:

- Đại ca, xin hỏi đại ca. Có phải hôm nay quý thành phố làm lễ trai đàn, cầu siêu cho các oan hồn yếu tử chăng ? Chứ tại sao nhà nhà đều có vẻ cúng kiến như thế ?

Tên đại hán ngó sững chàng và đáp cộc lốc:

- Không biết !

Rồi quay quả bỏ đi như chạy trốn, lạ thực bấy giờ tính háo kỳ của Cừu Thiên Hiệp càng tăng lên tột độ, chàng gặp người nào hỏi, họ cũng lắc đầu và họ bỏ chạy như ma đuổi, chàng quyết tìm hiểu, nhưng hỏi năm sáu người kế tiếp họ đều có cử chỉ in nhau.

Chàng đi lần vào trung tâm thành phố, tuy có rất nhiều nhà đóng cửa nhưng một số hiệu buôn vẫn mở cửa buôn bán như thường.

Cừu Thiên Hiệp bèn bước vào khách điểm hỏi thuê phòng.

Điểm tiểu nhị chọn phòng cho chàng xong, mới đưa vào khách sảnh mời trà, nước:

Điểm tiểu nhị tỏ vẻ sợ sệt, nói:

- Tiểu khách quan, rất tiếc hôm nay khách quan đến viếng trọ mà bốn điểm không có thức ăn nào ngon để khoản đãi, chỉ vì tiểu trấn đã cấm giết thịt ba hôm nay, chỉ có tương dưa rau cải mà thôi !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, tiện dịp hỏi:

- À này tiểu nhị ca. Hôm nay có phải là tuần lễ tế thành hoàng Lạc Ninh trấn không ?

Tên điểm tiểu nhị nghe qua xám mặt hần đưa cặp mắt láo liêng nhìn sau ngó trước, ra tuồng sợ sệt một điều gì, bèn cất giọng nhỏ rút đáp lại:

- Không phải đâu khách quan ạ ! Lễ thành hoàng bốn cảnh mỗi khi tế bái là tủy hỉ sự chiêm ngưỡng của dân gian chứ không bắt buộc hay cấm đoán, mà là ngày tế “Bách nhật của Thiên la môn” !

Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân vì lúc chàng ở Huyền cung Chung Nam sơn có nghe Đinh tổng quản đề cập tới “Thiên La môn” là một bang hội, uy danh lừng lẫy khắp giang hồ, song chỉ nghe qua loa chứ không rõ ràng lắm.

Ngày nay mới thấy rõ thế lực và uy danh, chỉ là một bang hội lập tuần đại tế, mà làm kinh động đến bá tánh, dân gian, đủ thấy thế của nó to là dường nào, luôn đến thị trấn thủ quan và quan phủ cũng không đá động đến chúng, nghĩ đến đây chàng giả bộ không hiểu điểm đàm hỏi tiếp:

- Thiên La môn ? Có lẽ chúng là thượng khách của hoàng cung, hay ít ra quan lớn của quan phủ ở đây phải chăng ?

Tên điểm tiểu nhị này có tính tọc mạch nhiều chuyện, cho nên rất thích bàn ra tán vào, được Cừu Thiên Hiệp hỏi là cơ hội cho hần thao thao bất tuyệt ... hần bèn mỉm cười nói:

- Khách quan từ phương xa, nên chưa rõ đấy thôi. Thiên La môn chẳng phải cao quan chức trọng gì của triều đình cả, mà chúng chỉ là một số người sống ngoài vòng luật chế của triều ca gọi là khách giang hồ đấy, chúng mới tụ họp nhau lại lập ra một bang hội lấy tên Thiên La môn.. Thiên La môn là một phái môn oai trấn giang hồ, danh rền tứ hải, tổng cục đài của chúng đặt phía ngoài trấn dưới ngọn đồi hổ đầu !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất hài lòng, nên gạt đầu lia lịa, chàng lại vờ tán tụn hần nói:

- Tiểu nhị ca, ngươi là người thấy xa hiểu rộng ! Có thể nào huynh đài kể tiếp cho tại hạ nghe được chăng ?

Tên điểm tiểu nhị được khen phòng mũi, hần đắc ý và hứng thú, bèn nói tiếp:

- Ấy đấy ! Người ta thường nói:

“Cao hơn tắc hữu cao hơn trị” Danh tiếng của Thiên La môn cũng như tiếng gọi tử thần đi đến đâu “chó cong đuôi gà nín gáy” thế mà.. cách đây một trăm ngàn, tổng đàn của chúng bị một “người thiếu niên cao thủ” gây náo loạn trọn một đêm người có tướng tượng được không ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, chàng cảm thấy cần phải tán dương hần thêm, nên giả bộ hứng thú và ngạc nhiên hỏi:

- Ạ.có thể có thế à ? Thật là chuyện to tát lắm ! Không ai tin được và chắc gì có ai biết được ? Trừ tiểu nhị ca ra.tại hạ tin rằng ít người biết tường tận !

Điểm tiểu nhị nghe qua mát dạ như vượt đến chín tầng mây, hần khoa tay chỉ vào ngực nói:

- Khách quan nhận xét tinh thật, tiểu đệ hiểu rõ là lẽ đương nhiên, nhưng có một câu này ngoài ta ra không ai biết được rõ ràng.

Cừu Thiên Hiệp làm ra vẻ hoan hỉ vỗ vai hần thân mật bảo:

- Tất nhiên là tiểu huynh đài hiểu rõ ! Nhưng câu chuyện thế nào ?

Tên điểm tiểu nhị được khen phòng mũi, vênh mặt ra chiều đắc ý ... bằng giọng nói như trân trọng lắm đáp:

- Câu chuyện bí mật đó thế này, số là tổng đàn Thiên La môn, tổng đà chủ là “Phi hổ kim đao” Đãng Chấn Trạch, cùng bốn tên thủ hạ Tứ đại hộ pháp, năm tên Ngũ lộ đà chủ.. chỉ một đêm gặp đại nạn.. vô hình trung làm cho cổng Thiên La môn mây tiêu gió lộng, đến ngày hôm nay chẳng rõ chúng bị thiệt hại ít nhiều, nay lại đứng vào ngày thứ một trăm, nên chúng bày ra tế Bách nhật ...

Cừu Thiên Hiệp vui vẻ gật đầu nói:

- Nếu sự thế như vậy, tại sao bá tánh dân gian rộn rịp và nhiệt tâm như thế ?

Tên điểm tiểu nhị làm ra vẻ sành đời nói:

- Người không rõ vì sao à ? Còn bang của chúng nó ! Hội của chúng nó ”Bá tánh trẻ già đâu phải.. nhiệt mà lại sợ uy thế dư đảng của chúng đây !

Cừu Thiên Hiệp lại hỏi:

- Vậy ai đứng ra lãnh đạo nhóm Thiên La môn này ?

Tên điểm tiểu nhị tỏ vẻ thích thú nói tiếp:

- Khách quan hỏi đúng lúc đấy ! Sở dĩ.. mười ngày trước bang, hội như rần rạt đầu.. thì đột nhiên thiếu đà chủ từ Miêu Cương trở về, hần mới chấn chỉnh lại bang hội và bày cuộc đại tế Bách nhật, đồng thời cũng là ngày suy cử vị tân tổng đà chủ, bọn chúng lại triệu tập tất cả môn hạ về đây, thành thử Lạc Ninh trấn mới vui vậy nhộn nhịp như thế !

Cừu Thiên Hiệp thắc mắc hỏi:

- Vậy đêm đó thiếu đà chủ không bị độc thủ sở hại à ?

Tiểu nhị lấy tay nhíp lên bàn, nói tiếp:

- Người lại không rõ nữa ! Thiếu đà chủ được người đặt cho cái ngoại hiệu ”Ngân kích tiểu ôn hầu” võ nghệ của gã vào hàng nhất đẳng hay thượng đẳng gì đó, trong một năm nay hần đi du học tại Miêu Cương luyện thông võ thuật, ta lại không rõ trong vòng mười ngày trước, hần về đây lúc nào ?

Cừu Thiên Hiệp chưa từng nghe qua một nhân vật có ngoại hiệu “Tiểu ôn hầu ngân kích” song thâm đoán hần cũng là một kẻ chân tài, vì theo cổ sự thì có Lữ Bố là Lữ Ôn Hầu, một chàng thiếu niên anh hùng, một bạch giáp, bạch bào, thường sử dụng cây phương thiên họa kích bằng bạc.

Tuy chàng bận nghĩ ngợi, nhưng miệng không ngớt khen dồi tên điểm tiểu nhị.

Tên điểm tiểu nhị thấy trò chuyện khá lâu bèn rót nước mời khách sau cùng hần nói lầm bầm:

- Sự tình còn chưa kể hết đâu. Sau này thiếu đà chủ sẽ lên ngôi Kim ý nên sau cuộc lễ bầu tổng đà chủ.. hần sẽ “vì cha báo cừu” cho nên vui chơi cho thỏa ! Ha ha !

Cừu Thiên Hiệp nghe xong lời nói của tên tiểu nhị bất giác tâm trí chàng chìm trong sự trầm tư, chàng lại nghĩ:

”Cùng là thiếu niên cao thủ, biết đâu cuộc đời và việc làm của hần, chẳng liên hệ đến bản thân mình và lại lúc ở Chung Nam sơn Đình tổng quản chẳng nói hay sao ?

Bất luận hành động của chàng thiếu niên cao thủ thì thiên hạ đều quy tội cho chính mình Cừu Thiên Hiệp thế mới nguy !

Nhưng theo câu chuyện thiên La môn mà luận thì lời đồn đãi của thiên hạ lại không đúng nữa, chỉ vì ta chưa hề đặt chân đến trung thổ đất Trung Châu, “bất luận với giá nào, ta cũng gắng tìm ra ánh sáng kẻ mạo danh”. Thiếu niên cao thủ. Trong lúc chàng trầm tư mặc tưởng thì tên tiểu nhị đi châm trà.

Đột nhiên.. phía dưới đường vang lên nhiều tiếng đồng la, trống sấm chấn động cả phố phường dường như đám rước Thành hoàng, hay cuộc múa rồng giữa tết trung thu Điểm tiểu nhị từ ngoài chạy xông vào, hẳn rồi rít bảo Cừu Thiên Hiệp:

- Khách quan ! Ngồi sầu muộn gì thế ? Mau ra đây coi hội, nhộn nhịp khác thường.. Gồm có ba trăm lễ tám vị hòa thượng du hành tụng kinh, và cả Thiếu đà chủ phó giá triệu !

Hòa thượng du hành và tụng kinh, đối với Cừu Thiên Hiệp thực là vô vị, còn Thiếu đà chủ phó giá triệu, trong lễ cầu siêu, chuyện này mới kích thích tính háo kỳ của chàng, vì muốn biết mặt Ngân kích Tiểu Ôn hầu ra sao, do đó.. Cừu Thiệp Hiệp cả cười đáp:

- Vậy sao ? Ta sẽ đến đó xem chơi !

Tên tiểu nhị đưa chàng ra tới tam cấp đứng trên ngưỡng cửa khách điểm nhìn ra.

Nhìn thấy độ mười người mặc đồ chế cằm gậy tang, đi trước, theo sau là lộng, tùng, cờ quạt, màu sắc xanh vàng đỏ tím, trương lên mát mắt rợp trời.

Hai bên là hai hàng võ sĩ tay thủ đồ lễ bộ, nào siêu, kích, giáo, chùy, côn đao, bổng, phũ, khí thế rất uy nghi hùng hậu kèm theo đây tiếng trống sấm nện “bồng bồng” tiếng chiêng lẫn tiếng đồng la “choeng choeng” nghe dậy đất, thực chẳng khác đám rước sắc linh thần về đình.

Kế tiếp, mười tám con tuần mã Mông cổ cao lớn dềnh dàng, chở trên lưng mười tám người dũng sĩ, mỗi người đều vận sắc phục như nhau, đầu bịt khăn tan, áo gai quần chẽ, trên tay cầm chùy lò hương trầm khói lên nghi ngút, quang cảnh thật thê lương.

Đi sau.. là chiếc xe ”tứ mã cao nghêu trên xe lại có dựng một tấm giá triệu bằng lụa Tô Châu có viết một dòng chữ bằng bột vàng, đề rằng:

“Thiên La môn, Tổng đà chủ, phi hổ kim đầu tánh ĐÀNG hủ CHẤN TRẠCH đại nhơn thần chủ chỉ vị”.. dưới tấm giá triệu có bốn chữ:

” Vì cha báo thù”.. trên đầu mũi vẽ một cái đầu hổ nhe nanh, trông rất dễ sợ.

Cừu Thiên Hiệp nhìn đến hông xe, bất giác rung động cả đáy lòng tựa hồ như muốn hét lên một tiếng to vì uất hận, đồng thời mồ hôi toát ra như tắm, ngũ tạng xáo trộn mạnh như bị ngọn chướng kinh thiên quật nát, khí phẫn uất chướng lên đầy ruột.

Nguyên chàng đã thấy:

bốn chiếc bánh xe đặc chế rất thẩm mỹ, phía trên ghi bốn chữ “Thể diệt tên man”, giữa hông xe là một cái hình nộm, bằng giấy bồi rất khéo, tượng một người thanh niên đẹp trai mặc áo lụa xanh, hai tay chơi với như cầu cứu, giữa bụng có dán mảnh giấy trắng vuông đề ba chữ “Cừu Thiên Hiệp”, cái hình nộm được gắn rất chắc bên hông xe. Trên năm, sáu tên dũng sĩ mặt mày đanh ác, tay xách giáo dài gươm nhọn, chạy dưới đất, hai tay đâm mạnh mũi giáo đầu gươm vào hình nộm, làm cho tấm thân Cừu Thiên Hiệp giấy bể bụng, nát hông trông rất cơ khổ !

Cừu Thiên Hiệp vốn mang bầu máu nóng của tính thanh niên, không thể chịu nổi sự lăng nhục, bèn kêu rống lên:

- Hán tử dừng tay !

Vừa hét dứt, thân mình chàng đã rơi nhẹ trên nóc xe, bằng một chiêu thức tột bậc hai tay vận nội lực đẩy ra song chưởng, đánh mạnh vào mấy tên dũng sĩ chạy theo hình nộm.

- Á ! Ái ! Ôi !

Nhiều tiếng rú thê thảm vang lên, hai tên dũng sĩ trong số này bị chưởng phong bốc lên cao, hướng vào nhà của dân gian hai bên đường rơi mạnh, mấy tên còn lại ôm đầu chạy như gió.

Bấy giờ, cuộc đại lễ bách nhật loạn lên, những người đi xem hội đua nhau chạy như nước vỡ bờ kêu la vang trời dậy đất.

Bốn, năm tên tùy giá tay cầm binh khí đi thành hai hàng dọc bên xe, chúng thấy Cừu Thiên Hiệp cứ đánh bại đồng bọn vội hươu đao, đả kiếm nhảy ra bao vây Cừu Thiên Hiệp, đồng thời rống to lên:

- Tên Hán tử điên cuồng kia ngươi đi tìm cái chết hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp vô ý bị chúng vây vào giữa bèn nổi giận quát to:

- Các ngươi mới thật tìm cái chết !

Vừa nói dứt, chàng vung ra một trành chưởng phong, chiêu thể hóa ra năm đạo ngự kinh bay như gió bão sấm rền, thể mạnh kinh hồn bạt vía, năm, sáu tên tùy giá không giữ nổi thể công lại bị ngọn kinh phong đẩy văng cả đao, kiếm, còn thân mình chúng tựa chiếc lá khô bị gió đùa lăn lông lốc.

Kể chạy, người la như một bầy ong bị vỡ tổ. Đột nhiên ... có người la lên:

- Thiếu đà chủ đến !

Tiếng nói chưa dứt, thì giữa không trung rơi nhẹ xuống một chàng thanh niên đen đúa xấu xí.

Chàng thanh niên này vóc mình mạnh khỏe, vai gấu lưng hùm “hắn” kêu rống liên hồi, mình khoác áo gai, toàn thân vận trang phục trắng, hai tay cầm hai cây ngân kích vắn, liền tay gõ vào đầu nhóm thủ hạ chạy loạn đồng thời hắn vệt xô người bu quanh, nhảy vọt đến trước đối mặt Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói ngang ngược quát to:

- Giặc cỏ ở xứ nào đến đây ! Gậy Thái tuế sẽ nã vào đầu ngươi cho biết Tiểu Ôn Hầu !

Vừa nói, tay tả hắn giơ cao ngân kích phát ngang, biến ra một âm chiêu hư ảo..

ngọn kích ngấn bên hữu quay một vòng, hóa ra đạo bạch quang đánh vào người Cừu Thiên Hiệp, cả hai chiêu ngân kích cùng một lúc.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh thanh niên tuy đen xấu xí, không ngờ chiêu thể thật tinh diệu, ngọn kích vừa cử lên, luồng kinh phong đã bay xoắn tới trước, chàng bèn vận công lực toàn cử chiêu ra đón lại.

Không ngờ Hắc thanh niên thân pháp tốt đời, tả kích chưa vững thế, hữu kích đã lao như cuồng long, đâm, chém xả ba thể cực mãnh liệt, tấn công vào đầu Cừu Thiên Hiệp mau hơn chớp giật lưng trời.

Cừu Thiên Hiệp né tránh hai lần, song liệu khó thoát “soạt” ngọn ” khô trúc thánh kiếm” rời khỏi vỏ, đạo hoàng quang bắn tỏa ra rực trời, khí buốt xung quanh mặt đất, chàng để thanh kiếm trước mặt vừa lớn tiếng quát to !

- Hãy tận lực bình sinh.. quý bằng hữu !

Hắc thanh niên vừa thấy thánh kiếm vội thu hồi ngân kích, để ngang bụng giữ thế, quát to:

- Hãy khoan ! Thanh kiếm trên tay ngươi có phải là “Khô trúc thánh kiếm” hay chẳng ? Nói mau, kéo lắm lần mà gây ra đại họa.

35. Ân Cừu Khó Nghĩ

Cừu Thiên Hiệp cao giọng cười to, trúc kiếm cầm nơi tay hét lớn:

- Chỉ e ngươi không biết phân biệt, mà trông lân hóa ngựa đấy chứ !

Lời dứt kiếm vung chiêu thể “Thường thẳng bát kiếm” tung ra như vũ bão, một đạo hoàng quang tỏa lên cao ngất, thuy khí sáng ngàn phương.

Ngân kích Tiểu Ôn hầu nhìn thấy thanh “Khô trúc thánh kiếm” tựa hồ như hiểu sự lợi hại của nó, hai tay vũ lộng đôi kích bạc tỏa ra muôn đóa ngân tinh, nhanh hơn tia sét sét ngang trời, hắn nhất mình giật lùi ra sau xe, cách Cừu Thiên Hiệp ba, bốn trượng xa, hắn giương đôi mắt sáng rực, nhìn vào kiếm phong không chớp, trầm ngâm giây phút bèn cao giọng hét to:

- Dừng tay lại !

Cừu Thiên Hiệp miệng cười nhỏ:

Hóa ra người đầu hùm đuôi thỏ ?

Vừa nghĩ thế, chiêu “Thường thắng bát kiếm” chỉ lay động có phần nửa vội thâu lại, vừa gắt to:

- Còn gì nói nữa không ?

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu mày xanh chớp động nói to:

- Bồn Thiếu đà chủ theo thầy tận xứ Miêu Cương, ngày thành tài xuống núi, Ân sư có dặn ta ba lần bảy lượt, khi nào gặp “Khô trúc thánh kiếm”, tức là cổ hữu của ân sư, chẳng nên lơ đãng. Vậy các hạ là ai ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, một áng mây nghi ngờ thoáng hiện lên khối óc, bèn cau mày hỏi:

- Lệnh sư là ai ?

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu ngược mặt lên trời cười nhẹ, hần chớp nhanh đôi mắt như tưởng về một quá khứ xa xôi. Lâu lắm, hần mới trả lời:

- Các hạ chưa trả lời câu hỏi của ta, ta xin hỏi lại người lần nữa !

Cừu Thiên Hiệp mặt ngọc hóa hường, cổ moi óc nhớ lại câu chuyện dưới địa huyết. Trong thời kỳ học kiếm người trung niên văn sĩ chưa hề nói đến vụ này, chỉ cố dạy chàng những chiêu “Thánh kiếm cấp tốc”, nhưng bây giờ có người xuống ra, thật là một câu chuyện lạ. Nhưng “Khô trúc thánh kiếm” là lưỡi gươm tối độc hại, lần thứ nhứt chàng sử dụng, thì lệnh sư thúc của chàng là Lịch huyết kiếm phải mạng vong, nếu như hôm nay sử dụng, không khéo lại giết nhầm người có liên quan đến sư phụ (Trung niên văn sĩ) thực là chuyện quái gở lạ lùng !

Đột nhiên, chàng sức nhớ lại một việc, làm rung động tận đáy lòng:

“Miêu Cương” phải.. cha ta há chẳng phải là Cừu Kiếm Khách ở Miêu Cương sao ? Cha ta không phải là Hạ Lan Sơn cừu kiếm khách.. chẳng nhẽ việc này lại..

Chàng ngẩn ngơ, mà không dám nghĩ nữa..

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu hét to lên:

- Người suy tư gì thế ? Nếu người có liên quan đến tình cổ cữu của sư môn, thì công việc hôm nay mây lãng gió yên việc gì ta cũng nên gác lại ... nếu không phải.. thì người phải trả lời trước công đạo.. việc này..

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu cau mày ra dáng khổ sở, hai tay xốc mạnh song kích, vẩy tay bảo:

- Thật là oan gia, trái chủ ? Người là kẻ cầm thanh “Khô trúc thánh kiếm”, trên tay, tức là ... người phải, giết liên hệ đến sư môn, ta không thể quên được; phá bang phụ thân mỗi huyết cừu phải trả, hai nẻo ân cừu khó mà giải quyết một ! Thật là ...

Cừu Thiên Hiệp thấy hần mãi trù trừ, bèn nổi nóng hét to:

- Người múa mép mà nói chẳng ra gì, thật là người si nói chuyện mộng !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu trầm giọng bảo:

- Thôi được ! Người có dám cắt thanh “trúc kiếm” mà lấy chưởng đấu với ta chẳng ?

Cừu Thiên Hiệp gạt đầu, đút “thánh kiếm” vào vỏ, hai tay vận công lực thủ thế, đoạn nhìn Tiểu Ôn Hầu nói:

- Ta chẳng sợ người đâu, người chỉ có cái tài đưa song kích ra để lờ người !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu chẳng mất tác phong của người tráng sĩ, hần đưa song kích cho thủ hạ cầm giữ, mình rùng xuống thấp, hai tay đưa về phía trước, đông dặc bảo:

- Thiếu Đà chủ không bao giờ hiếp người, chúng ta phải công bình ! Hãy tiếp chiêu !

Vừa nói dứt hẳn quay mình một vòng, đẩy nhanh ra song chưởng, hai đạo kinh phong dấy lên, chưởng lực tỏa ra hai đạo tả tuôn về phía trước, hữu dội lại sau lưng, dư lực bao giáo trung ương bao bọc lấy cơ thể, chiêu thức rất lạnh lợi, công lực thật già dặn dĩnh thường.

Cừu Thiên Hiệp thấy cách xử sự của Hắc thanh niên như kẻ sành đời lão luyện, chếp miệng khen thầm “Thật xứng đáng là kẻ nam nhi chí chí, bậc đại trượng phu !” Bền vận chưởng đưa ra đón hai luồng quái chưởng, vừa kêu to:

- Tốt lắm ! Ta sẽ tiếp ngươi một chiêu nhé !

Hai người chia ra hai thế đứng, kẻ trước đầu xe, kẻ sau về xe, cứ chưởng đánh nhau tới tấp, kinh phong quện lên cuộn cuộn như khói tả, sương mù.

- Bình !

Một tiếng nổ rung động đất đai, hai luồng dịch phong chạm nhau làm cho thân hình nộm lủng lẳng ở hông xe, bị ngọn kinh phong quạt nát như tương, giấy trắng, giấy màu bốc lên cao rơi lả tả, trông thật đẹp mắt.

Một chiêu thức đủ đo tài cao hạ, cả hai người không ai hơn kém bất quá kẻ tám lượng người nửa cân.

Cũng nên biết, Cừu Thiên Hiệp đã dày công khổ luyện, nên công lực đến tuyệt đỉnh thượng thừa, chàng chỉ tập võ công, qua quyển “Bổ thiên tân thiết hạo khí thư” lấy chiêu thức “Thường thăng bát kiếm” làm môn võ sở trường, lại thêm người Trung niên văn sĩ dạy cho mười ba chiêu kiếm pháp, thành thử lúc đầu chưởng chỉ vung mạnh, đánh bừa theo chiêu kiếm, chứ không có chiêu thức gì cả, nếu nhờ gặp những tay võ công thượng thặng, nhìn cách đấu của chàng cũng phải lắc đầu, vì công lực chết thẳng rất kỳ dị.

Nhưng lúc này, Ngân kích Tiểu Ôn Hầu, tuy đã thành tựu một phần trong võ thuật, nhưng đưa ra đấu với một nhân vật cao hơn e khó đoạt phần thắng lợi. Chỉ vì.. một người lấy công lực để chế địch, còn một người đánh theo chiêu số chưởng thuật, thật là khó biện luận nổi sự hơn thua.

Hai người chạy nhảy trên xe, đấu với nhau những chiêu, những thức vô cùng khốc liệt.

Lúc đầu, còn nhìn thấy đường chiêu uyển chuyển, thế tấn nhu hòa, lúc ẩn tựa non cao, lúc hiện như sấm sét.

Sau cùng chỉ thấy gió cuộn ù ù, bóng người nhấp nhóang, bóng chưởng tổ lớn như hòn núi, múa mạnh, quay tròn, không thể phân biệt được đường chiêu, thức chưởng gì nữa, nhưng chỉ thấy bóng đen như hắc ô đảo lượn giữa cơn goings, bóng trắng vẩy vùng như giao long cột sóng, cùng tiếng la dấy đất, với khói tỏa mịt mù.

Nhóm thủ hạ của Thiên La Môn đứng xem không chớp mắt, mỗi tên đều nín lặng đến độ ngơ ngác như tượng phỗng sành.

Cao thủ đối chiêu mau hơn sóng triều bủa ra:

Đột nhiên ... nghe tiếng Cừu Thiên Hiệp hét to:

- Hạ xuống !

Tiếng nói chưa dứt, thì một bóng đen như ô cước bị tên ngã nhào xuống xe đấy là Ngân kích Tiểu Ôn Hầu, gã ôm bụng nhăn nhó làm cho gương mặt đen đũi càng thêm xấu tệ, đôi mắt thất thần, hẳn gượng đau đớn kêu to:

- Hãy để cho hắn đi ! Hãy để hắn tự do.

Vừa nói đến đây. Thân mình Tiểu Ôn Hầu run lên bần bật, hai tay ôm chặt bụng tỏ vẻ đau đớn.

Cừu Thiên Hiệp chống tay đứng trên xe, đồng dặc nói:

- Từ nay về sau, trước khi làm việc gì cần phải nhớ đến cái chưởng của ta hôm nay và nên nhớ những hình vẽ bêu xấu của ngươi nên dẹp lại, chẳng nên bươi móc truy cứu thêm làm gì !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu cố gượng cơn đau cất tiếng buồn thảm nói:

- Cừu Thiên Hiệp ! Chương pháp vừa rồi chẳng qua là ta chưa thấu đáo, học tập chưa tin, nhưng thù cha trời chung chẳng đội, ta chẳng hề quên !

Cừu Thiên Hiệp nom thấy Tiểu Ôn Hầu tuy đen đúa, song tướng bộ khoan thai, lời lẽ đoan trang; nên thâm cảm phục; bèn dịu giọng nói:

- Tiểu Ôn Hầu ! Người cứ nói hai chữ “Thù cha phải trả”, người đã gọi thủ hạ đến nhìn mặt ta thì không phải kia mà. Ta nói thật, việc này không phải do ta gây ra. Tại sao người cứ mãi cố chấp lấy thành kiến của mình ?

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu giận càn hông quát to:

- im người đi ! Người chẳng biết cải trang giả dạng hay sao ? Ta chẳng đại đâu ?

Cừu Thiên Hiệp thấy hắn nghiêng răng trợn mắt, dùng toàn lời nói gay gắt nặng nề, chàng ức quá toan đẩy ra một chương cho hắn tiêu ma, nhưng nhìn lại thấy ”hắn là một thanh niên đầy đủ khí cốt giang hồ, thật xứng đáng là tay trắng sĩ, vả lại thù cha phải trả, đây là việc làm quang minh chánh đại, nhiệm vụ phải có của mọi người, đem hắn so sánh với ta chỉ là một. Vì nghĩ thế nên Cừu Thiên Hiệp thở dài buồn man mác, bằng giọng nói êm dịu bảo:

- Tiểu Ôn Hầu ! Người vì cha mà báo cừu, tại hạ chẳng hề khuyên giải, nhưng tại hạ xin khẳng định lần nữa là “việc tạo loạn tại Tổng đàn Thiên La Môn ” không phải tại hạ gây ra, tuy nhiên nếu có thật tại hạ cũng cho người được mát lòng mát dạ, nhưng người phải suy xét và phán đoán cho kỹ, kéo để kẻ thù thiệt sự lại lằng tằng ngoài vòng pháp luật thì ân hận nghìn thu !

Tiểu Ôn Hầu bắt kể vết nội thương hạ, gân họng, hét to:

- Trừ khi người không phải là Cừu Thiên Hiệp ... nhược bằng người là Cừu Thiên Hiệp thì ta nguyện chết dưới ngọn chương của người, để khỏi tủi hổ vong linh người cha quá cố, còn vị tứ đà hộ pháp và ngũ lộ đà chủ nơi chốn suối vàng ... ! Ta ... tình nguyện chết dưới tay người, người hãy ra tay cho sớm !

Giọng nói của Tiểu Ôn Hầu phát sinh do sự buồn thương, phần hận, nên đượm đầy vẻ rầu rĩ chán chường.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, cau mày khó chịu cao giọng nói:

- Nếu người nói như thế, tất nhiên người nhận định là ta hay sao ?

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu giận dữ đáp gọn:

- Phải, vì ta có bằng chứng !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tái mặt vội vã hỏi:

- Bằng chứng ? Có thể nào người cho Cừu mỗ xem qua được chẳng ?

- Có gì không được ?

Vừa nói, Tiểu Ôn Hầu vừa cho tay vào bọc, lôi ra một lá cờ tam giác, một mặt thêu hình phi hổ bằng chỉ đỏ, hắn giơ cao lá cờ giu? mạnh, vừa cao giọng gắt:

- Đấy người xem !

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ thấy lá cờ vàng nhỏ, bên trong thêu hình “Cọc bay trên nền cờ có viết thêm bốn chữ to, lấp trên mình hổ, bốn chữ ấy là ”Cừu Thiên Hiệp giết” nét chữ màu đen kia rõ dấu máu khô bút tích viết bằng máu chẳng sai một điểm.

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nghiêng răng bảo:

- Người còn bảo gì nữa chứ ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, lại thâm khen kẻ vu họa cho chàng nên bình tĩnh nói:

- Vẫn còn lời nói chứ ! Ta sẽ trao cho người coi một bằng chứng hết như thế !

Nói xong, chàng lôi bức tượng “Thần Nông” ở trong bọc đưa ra, đây là cái bằng chứng “giết” thác Thần y Hao Tử Phong tại Tiềm Long cốc ...

Chàng mở bức họa ra, giữa hình vua Thần Nông có bốn chữ bằng máu đã khô, hệt như bốn chữ trên lá cờ tam giác, và trao cho Ngân kích Tiểu Ôn Hầu xem, vừa dịu giọng hỏi:

- Bốn chữ này đem so với bốn chữ trong lá cờ có chăng ?

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu chưa nguôi cơn giận, nên gay gắt đáp:

- Đây là lối giải thích của người như thế à ?

Cừu Thiên Hiệp cố nén lòng bực, vội cuốn bức họa cho vào bọc, vừa thông thả giải thích:

- Tiểu Ôn Hầu, đó là cái bằng chứng, người bị giết là sư thúc của ta, không rõ hẩn di họa cho ta để làm gì ? Và trong hiện tại ta đang truy nã rất gắt tên mạo danh Cừu Thiên Hiệp ... như thế người đã rõ chứ !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu mỉm cười đau khổ và bảo:

- Cừu Thiên Hiệp ! Chẳng phải người bịa ra để phản lại bằng chứng cụ thể ư ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ và bảo:

- Các hạ hãy nhìn cho kỹ Cừu mỗ xem thuộc vào hạng người nào.

Nói xong, một tay chống vào mạn sườn, một tay vẫy vào nhóm thủ hạ của Thiên hạ môn và công chúng, bèn đồng dục bảo to:

- Bất luận thế nào, Cừu mỗ xin thề nguyện giữa mọi người, trong thời hạn nửa năm Cừu mỗ quyết tìm cho ra tên mạo danh gây họa, mà giao lại cho toàn thể các giới võ lâm, để thanh minh những điều uẩn khúc ... mà lâu nay Cừu mỗ phải gánh chịu !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nghiêm sắc mặt hỏi:

- Ví như qua nửa năm mà người không tìm ra thủ phạm tức kẻ mạo danh, thì sao ?

Cừu Thiên Hiệp không do dự đáp ngay:

- Nếu tại hạ quá bất lực không tìm ra thủ phạm thì tại hạ sẽ lấy cái chết để tạ tội cùng giang hồ các giới !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu vốn người hào hiệp nghe chàng nói thế vội xếp ngay cây cờ chứng cho vào bọc, bằng giọng chân thành bảo:

- Trọng phụ lời nói đáng ngàn vàng, phải ...

Cừu Thiên Hiệp tiếp:

- Phải tôn trọng và không hối hận !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nghiêm sắc mặt nói:

- Người cũng là trang tuấn kiệt, đáng trọng phụ, ta vui lòng đợi người nửa năm để người lo tròn sứ mạng.

Nói xong, hẩn đưa tay vẫy vào nhóm thủ hạ vây quanh, xong cất tiếng bảo to:

- Các người hãy giải tán về tổng đàn ! Xin mời các vị lão tăng đến Hồ đầu phong Tổng đàn tiếp tục tụng kinh siêu độ !

Cừu Thiên Hiệp thấy tư cách của Tiểu Ôn Hầu lấy làm cảm phục, bèn tung mình xuống xe vòng hai tay lại thi lễ, nói:

- Thiếu Đà chủ ! Xin bỏ qua sự lỗi mắng vừa rồi !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu mặt đen hóa tím điềm đạm bảo:

- Vốn ta vẫn muốn mời người đến Tổng đàn đàm đạo, nhưng mỗi huyết cừu chưa rõ trắng đen nên lấy làm bất tiện ! Vậy ta xin nhả nử một điều:

Cầu mong người giữ tròn chữ Tín nửa năm có là bao.. chúng ta còn hội ngộ !

Cừu Thiên Hiệp cười một tiếng đoạn từ tốn nói:

- Thiếu Đà chủ, nếu tại hạ là kẻ sát nhân gây loạn cho bang hội, thì chứ huyết còn đó, không bao giờ phủ nhận được. Nếu chẳng dám thừa nhận thì đâu dám lưu lại hàng huyết tích, có danh tự hẳn hoi, lấy đó mà suy đủ rõ ! Thiếu Đà chủ thông minh mẫn tuệ, có lẽ nào xét không thấu lý hay sao !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu tuy xét thấy lời nói của Cừu Thiên Hiệp có lý, nhưng chỉ từ tốn đáp:

- Ta cũng mong như thế ! Nhưng mà, nếu không có câu chuyện thứ hai phát hiện, thì thế nào ta cũng tìm người, dù góc biển chân trời !

Cừu Thiên Hiệp hơi bực mình về thái độ khấn khấn, một mực của Tiểu Ôn Hầu, nên chỉ mỉm cười, và khỏ sở nói tiếp:

- Thiếu Đà chủ, lúc này có đề cập đến “lệnh sư đối với thanh ”Khô trúc thánh kiếm” không rõ.. Ngân kích Tiểu Ôn Hầu vội ngắt lời:

- Một bên là sứ mệnh, một bên là phụ cừu, cả hai không thể đi đôi được. Hiện giờ ta không thể nói cho người rõ ... phải chờ đến cái hẹn nửa năm của người, lúc đó chúng ta hội ngộ vẫn chưa muộn vì ... mỗi người đã có vật đôi trao nhau !

Cừu Thiên Hiệp những tưởng cố tìm hiểu lai lịch “Khô trúc thánh kiếm”, nhưng Tiểu Ôn Hầu là người cương quyết không lay chuyển hẳn được.. đã thế chàng thở dài nuối tiếc, rồi vòng tay hướng chào Ngân kích Tiểu Ôn Hầu nói:

- Thế là yên, tại hạ cáo từ ... !

Ngân kích Tiểu Ôn Hầu vội vòng tay đáp lễ:

- Người cứ đi, nhớ mà bảo trọng lấy thân ! Chúng ta vẫn còn tái ngộ !

Nói xong, hần vái chào Cừu Thiên Hiệp lần nữa rồi quay mặt ra sau cùng đáp thủ hạ đi nhanh về Tổng đàn.

Cừu Thiên Hiệp thở dài lắc đầu, đưa mắt nhìn chúng đến khi mất dạng, sau cùng quay lại nhìn hai bên phố, lại thấy đường phố vắng tanh một vài nhà đã lên đèn leo lét, lúc bấy giờ đã bắt đầu canh một.

Chàng quay về ngôi khách điểm, chỉ thấy ngọn đèn lồng “Tu khi phong” treo trước mái hiên, bị ngọn gió đưa lắc lư chao động, chiếu ra tia sáng yếu ớt tựa như đèn ma trên bãi vắng ...

Cừu Thiên Hiệp lại không muốn vào khách điểm, vì sợ những tên điểm nhi hồ nghi, mà hỏi han vợ vẫn rất phiền.

Nhân đó chàng mở chuyến dạ hành, trở thuật khinh công nhằm hướng Cảo Sơn Thiếu Lâm đi thẳng ... chàng đi không nghĩ, thấm thoát đã đến Cảo Sơn vào ngày mồng một tháng năm.

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ:

”Bích đoan ngộ vào ngày mồng năm tháng sáu, mới chính là ngày ước hội. Hôm nay mới mồng một, thì còn dư ba, bốn ngày nữa thì sao lúc rồi rảnh này không viếng chùa Thiếu Lâm, bái yết Ngộ phi đại sư trước, và lấy lý do văn cảnh để thăm dò xem mục đích của Cừu ngoạ thưởng một nơi danh lam thắng cảnh, của hòn núi lớn đứng trong Ngũ nhạc kỳ quan và tiện nghe thấy hành động và sinh hoạt của một môn phái kỳ cựu nhứt:

“Thiếu Lâm thiên tự” Lúc bấy giờ trời còn tối mịt, dường như vừa hết canh năm, Cừu Thiên Hiệp không sử dụng khinh công chỉ thả bộ như kẻ nhàn thư đi du ngoạn ...

Ngọn núi Cảo Thiếu Lâm thật là hùng vĩ, non cao chón chỏ, cây cối trập trùng, tiếng thông già reo vi vu theo làn gió, hơi sương, khí núi bốc lên ngùn ngụt như cụm mây bay. Lát đất một vài hòn đá mọc vào chen giữa bãi cỏ non xanh mướt, thật chẳng hổ là danh thủy tú sơn kỳ. Đường lên núi tuy quanh co khúc khuỷu nhưng có từng bậc thang bằng đá, từ chân núi dẫn lên dinh thượng, rất kiên cố tề chỉnh dễ đi, dọc ngang sườn non có nhiều con suối chảy dài đến chân tiếng nước đổ “lon ton” nghe rất êm tai.

Lại thêm nhiều loại hoa rừng mọc rải rác gồm ... những màu sắc và hương thơm khác nhau, có đóa trắng tinh như phù dung thơm mùi khuê các, có bông vàng tươi óng ả như đóa Huỳnh hoa phẳng phất mùi hương quí phái, có đóa màu nâu tím như cẩm nhung, có đóa đỏ au như hoa hường, tuy không có hương vị thơm

tho nhưng nó tượng trưng có cái gì nồng nàn mãnh liệt. Ôi thôi, thiên hình vạn trạng, muôn hoa có muôn màu thái khác nhau, kể sao cho xiết ...

Sườn núi Cảo sơn nhờ những đóa hoa rừng vàng đỏ, điểm tô trên thảm cỏ xanh mượt nên thêm phần đẹp để xinh tươi.

Bỗng một cơn gió thoảng, đưa đến tiếng chuông chùa, âm thanh nghe nhẹ nhàng thư thái, ấy là tiếng chuông của tăng chúng chùa Thiếu Lâm công phu vào buổi tối sớm Mẹo thời.

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình thơi thới, dường như đã phủ sạch niệm trần.

Xa xa đã thấy bờ tường hồng, ngôi tháp trắng bao bọc giữa là một đền thờ cực nguy nga, nằm dưới áng mây hồng của buổi sớm, rải rác vài cụm bạch vân lơ lửng, tô điểm cho cửa thiền thêm phần trang nghiêm như non bồng nước nhợt.

Đột nhiên sau cụm rừng dày mọc, một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Cửu thiếu hiệp ! Đã lâu ngày cách biệt ! Người còn nhớ Nhan Như Ngọc chăng ?

Cửu Thiên Hiệp đang chìm trong giấc mơ huyền ảo bị người gọi giật, làm chàng thất kinh kêu to:

- Húy !

Chàng đứng dừng lại trên gành đá, chợt thấy Huyết quan giáo phó giáo chủ Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc hiện ra đứng trước mặt chàng.

Nhan Như Ngọc mặt hoa da phấn, mắt hạnh mày ngài, phong tư như cũ, nàng thấy Cửu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng, hai tay hươu thủ thế, bất giác nàng phá lên cười to, hỏi:

- Cửu thiếu hiệp ! Người đã quên đôi ta có ...

Nguyên nàng muốn bảo đôi ta có “duyên” với nhau, nhưng cảm thấy không ổn, thành thử nín biệt, gương mặt trắng đỏ màu.. và cúi đầu nín lặng ...

Cửu Thiên Hiệp lại không tìm ra câu nói khả dĩ nào, mà chàng ngập ngừng:

- A !... Nhan cô nương.. Phó giáo chủ.. Nhan Như Ngọc thấy điệu bộ và ngôn ngữ của Cửu Thiên Hiệp cố nén cười, mà nhỏ nhẹ hỏi:

- Mấy tháng xa nhau, chắc thiếu hiệp đã làm nhiều việc lạ ! Nhưng thần thái rất linh hoạt, công lực lại tiếng hơn trước !

Cửu Thiên Hiệp khiêm nhượng đáp:

- Thật thế sao ! Cô nương cũng thế, càng ngày càng đẹp thêm rạ.

Cửu Thiên Hiệp vốn kính nể Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc, nên không dám đùa, mà nói nên lời khách sáo.

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt hỏi lại:

- Thật vậy sao ?

Câu hỏi bất ngờ, làm Cửu Thiên Hiệp ngẩn ngơ không biết trả lời sao cho ổn ?

Nên miễn cưỡng lấp bắp:

- Phó.. giáo chủ ? Chính thế !... Phải.. thật.. thật như vậy ?

Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc thấy chàng quá thành thật đến độ ngây ngô, nên cười to, hỏi:

- Cửu thiếu hiệp, người đến đây để dự hội “Cảo Sơn Hương lô phong” vào tiết đoan ngo này chứ ? Ngày mồng năm mới khai hội sao người đến sớm thế ?

Cửu thiếu hiệp ngạc nhiên tự nhủ:

“Quái lạ, sao nàng biết rõ thế, hay nàng cũng đi dự hội ? Có lẽ Ngộ Phi đại sư mời nhiều người đi dự hội, chứ không phải riêng ta” bèn lên tiếng trả lời:

- Nhan cô nương, cùng vì dự hội mà đến đây à ?

Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật không đáp, mà im giọng hỏi lại:

- Thiếu hiệp có đồng ý đi với tôi cho có bạn hay không ?

Cừu Thiên Hiệp hơi ái ngại, vì chàng có cảm giác một trai một gái cùng đi chung thật là bất tiện.

Nhưng chàng ngược mặt đã thấy chùa Thiếu Lâm, thì chẳng có đáng ngại lắm, vì chớp mắt đã đến nơi, khi nào đoạn đường xa, mới sợ người dị nghị. Vả lại, Nhan Như Ngọc danh phận rất cao, phó giáo chủ của Huyết quang giáo, nhưng đối với chính mình đã có “lấy lệnh đổi lệnh” cũng là một cái ân, thì không lẽ từ chối được, vì nghĩ thế ...

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ hân hoan nói:

- Có thể được.. được lắm ! Xin mời cô nương, chúng ta đi !

Nhan Như Ngọc nhớn miệng cười duyên không kịp, chỉ lặng lẽ bước đi theo Cừu Thiên Hiệp, độ hơn nóng canh trà hai người đã đến cổng chùa Thiếu Lâm.

36. Đền Thiếu Lâm Thưởng Ngoạn -chờ Mở Hội Đoan Dương

Thiếu Lâm tự là một nơi giang san võ lâm nghiêm trang tiêu mục.

Bấy giờ, cửa chùa đóng chặt, xung quanh êm lặng không có tiếng động nhẹ nào, chỉ có từng tràng tiếng phan, mương theo gió từ trong đưa ra ngoài, hòa lẫn tiếng chuông chùa du dương, tạo nên một âm điệu buồn trầm khiến người người có cảm giác lâng lâng như vừa thoát tục.

Cừu Thiên Hiệp xốc lại bộ y phục màu tro, hai tay vòng lại, bước tới trước hai bước, nói:

- Cừu mỗ gọi cửa !

Vừa nói dứt, chàng bước lên ha bước lên hai bậc thêm, đưa tay giật nhẹ sợi dây chuông kêu cửa !

- Kẹt kẹt !

... Hai tiếng động nhẹ, cửa chùa mở rộng, từ bên trong bước ra một vị hòa thượng hai tay chấp trước ngực miệng niệm Phật hiệu:

- A di đà Phật !

Nhưng vị tăng già vừa thấy một trai, một gái so vai đứng trước cửa bất giác hai viên mi chớp động, vội nhắm mắt lại trầm giọng bảo:

- Thí chủ ! Theo giới luật nhà chùa thì ...

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc chẳng đợi vị tăng nói dứt, vội bước lên một bước ngắt lời thưa:

- Đại sư phụ, chúng tôi vốn đến đây dự hội vào tiết Đoan Ngọ này, có việc xin diện kiến quý chưởng môn Ngộ Phi đại sư !

Vị tăng tỏ vẻ ngạc nhiên, liếc mắt nhìn hai người.

Cừu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ nói:

- Tại hạ Cừu Thiên Hiệp, cùng đồng hành với vị công nương này là Nhan Như Ngọc !

Trung niên tăng tỏ vẻ nghĩ ngợi rất lâu, sau cùng mới lên tiếng bảo:

- Thế ra nhị vị là Cừu thí chủ và Nhan nữ hiệp viếng bốn tự, vậy mà tiểu tăng “Phàm Không” này chẳng rõ.

Cừu Thiên Hiệp vội nói:

- Xin đừng khách sáo, chẳng rõ quý chương môn có tại chùa hay không ?

Phàm Không hòa thượng vòng tay cúi đầu nói:

- Tệ chương môn đang chủ tọa khóa giảng đang cùng tăng chúng thuyết pháp trên đại diện.. Kính thỉnh nhị vị đến “Vân Hiên” để dùng trà !

Nói xong, vị trung niên tăng nép mình qua một bên nhường lối đi và cung kính nói:

- Tiểu tăng xin đưa nhị vị đến đây !

Bấy giờ nhìn ra phía hậu diện thấy đèn đuốc sáng choang, tiếng mõ nhịp đều đều, hàng trăm tăng chúng quỳ trên thảm bồ, cúi đầu nín lặng không vắng ra một tiếng động nhẹ nào.

Vị trung niên tăng đưa hai người vượt qua điện Di lạc rồi mới đến Vân hiên đình.

Chú tiểu sa di bưng ra hai ly trà tòng tử, đoạn lui ra.

Phàm Không hòa thượng vòng tay cúi đầu nói:

- Hôm nay, tiểu tăng phải luân trực tại cổng ngoài, nhiệm vụ chưa tròn, thành thử không thể hầu hai vị được ! Xin nhị vị hãy tự tiện trò chuyện, dùng trà sau khi thuyết pháp xong, tệ chương môn sẽ đến bái yết nhị vị !

Cừu Thiên Hiệp vòng tay đáp lễ nói:

- Xin đại sư cứ tự tiện !

Phàm Không hòa thượng liền lui khỏi Vân Hiên. Giờ này giữa ba gian hiên rộng rãi chỉ còn có hai người là Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp.

Cả hai ngồi đối diện lặng thinh dường như không có lời để nói.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu suy ngẫm:

“Đang đêm tối như vậy, mà chính mình cùng với cô gái đẹp đi vào viếng chùa, thật là một chuyện vô cùng không thích hợp.” Bất giác đôi mày chàng cau lại tựa vành cung.

Nhưng chàng lại luận tiếp:

“Cũng bởi cô nàng có sự mời mọc đến dự hội, chứ có phải ta mời cô ả đâu, vả lại trong nền võ lâm, không nghĩ đến tập quán và phong tục, và Ngộ Phi đại sư là một vị cao tăng, lãnh tụ một môn phái lớn, ắt hẳn đại sư không chú trọng đến việc nam nữ gần nhau ... ” Nghĩ đến đây, chàng cảm thấy lòng mình đã vơi đi ít nhiều sự hổ thẹn, mà hân hoan hẳn lên.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy gương mặt đẹp của Cừu Thiên Hiệp lúc trắng, lúc hồng, màu sắc đổi liên liên, bèn phá lên cười ngất:

- Ha ... ha !

Cừu Thiên Hiệp thẹn nóng mặt hỏi:

- Cô nương cười gì thế ?

Nhan Như Ngọc nhướn đôi mày tam và chớp mắt mấy lượt, bằng giọng nói dịu bảo:

- Ta cười vì cả hai chúng ta là kẻ gốc nứt thời ?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- Gốc ! Tại sao thế ?

Nhan Như Ngọc thản nhiên đáp:

- Vì ta quên hôm nay là mồng một tháng năm !

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hơn, đưa đôi mắt tròn xoe nhìn Nhan Như Ngọc hỏi lại:

- Phải đấy ! Hôm nay là mồng một tháng năm, có gì khác lạ đâu ? Hay ta tính nhầm ngày !

Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật, với tay bưng ly trà tòng tử uống một ngụm, vừa thông thả đáp:

- Không, đúng ngày đấy chứ ! Ta nói ta quên là quên giới luật của nhà chùa, “Phàm ngày mồng một là ngày sóc, ngày mười lăm hay rằm là ngày vọng, trong hai ngày sóc, vọng, mỗi chùa đều khai đàn, cầu kinh và thuyết pháp, bắt đầu từ giờ mẹo sáng sớm, đến giờ tý canh ba mới mãn buổi lễ Phật !” Cừu Thiên Hiệp không tỏ vẻ sốt ruột nên hỏi:

- Chúng ta há chẳng ngồi được nơi đây, đến nửa đêm giờ tý hay sao ?

Nhan Như Ngọc mỉm cười đáp:

- Ai nói không được ! Nhưng thời gian trôi rất chậm.

Cừu Thiên Hiệp gật gật đầu cười khỏ sở, bảo:

- Nếu biết vậy ta đến vào buổi sáng sớm ! Để đến giờ lại đây, muốn về cũng không được nào ! Thật là ... !

Nhan Như Ngọc bủ môi nói nhỏ:

- Nếu chúng ta ngồi đây nhìn mặt nhau, chờ đến giờ tí canh ba thật là một việc khổ ... ! Chán thật !

Cừu Thiên Hiệp mãi nghĩ đến việc trai gái gần nhau rất khó coi nên chàng ngáp ngừng:

- Đúng vậy ! Vì thời giờ đêm chậm như rùa, mà ngồi chờ đến nửa đêm, thật là một cực hình, vả lại ...

Chàng muốn nói vả lại một trai một gái giữa canh trường, càng thêm bất tiện, song chàng sợ chạm đến tự ái của Nhan Như Ngọc nên chỉ nói có nửa câu rồi nín bật.

Nhan Như Ngọc mỉm cười tình tứ, tay chống cằm ra dáng nghĩ ngợi, sau cùng nhỏ nhẹ hỏi:

- Nay ... tôi có một việc đề tiêu khiển thì giờ, song không rõ người có đồng ý chăng ?

Cừu Thiên Hiệp ái ngại hỏi:

- Người hãy nói rõ xem !

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Ta có nghe đã lâu ”Chùa Thiếu Lâm chứa tăng đồ trên ngàn người, kiến trúc rất hùng vĩ, trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo, nuôi rất nhiều chim quý, thú lạ, ta mượn cơ hội hiếm có này, một là đi xem những kỳ tích, danh lam, và xem cách kiến trúc, hai là tiêu khiển thì giờ, có phải một công nên hai việc chăng ?

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu bảo nhỏ:

- Không thể được ! Không thể được ! Vì chùa Thiếu Lâm khác hẳn những chùa chiền, dưng hương, ngắm cảnh đâu, mà là nơi cấm địa, các giới võ lâm không một ai dám xâm phạm, thì có dễ gì để cho người tùy hỉ muốn đi đâu là đi !

Nhan Như Ngọc bủ môi “xì” một tiếng và lên giọng đàn chị bảo:

- Người thật là người hiền giả, không rõ lý sự gì, chúng ta đi dạo cảnh nhưng không bước chân vào những nơi họ cấm thì thôi, những chỗ cấm đoán như La hán đường, Võ công điện, Tàng Kinh lâu, Dược vương các ... những chỗ này ta lấy mắt nhìn bên ngoài thì có sao đâu ?

Cừu Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ, nhưng do dự hỏi:

- Có thể được chứ ?

Nhan Như Ngọc đứng lên trước bảo:

- Không sao cả, chẳng có gì mà người ngại thất lễ với nhà Chùa !

Trước ý kiến của Nhan Như Ngọc, khiến Cừu Thiên Hiệp không biết tính sao hơn, đành nổi gót theo sau.

Trời đêm cô tịch, mặt trăng mông một như lưỡi hái tròn, chiếu xuống trần ánh sáng mờ nhạt. Nền trời đầy tinh tú nhấp nháy, thỉnh thoảng một ngọn gió mát rượi thổi tan làn khí bức của đêm hè.

Xung quanh viện tuy có đủ muôn hồng ngàn tía, nhưng còn vài cột tòng giả xanh ngất, vẫn reo vi vút xì xào, biểu hiện cho lứa tuổi trường xuân, cũng có một cái gì thích thú.

Nhan Như Ngọc vừa đi vừa bảo nhỏ:

- Này người xem ! Nào có gì cảm kỳ đâu ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên đi lảo đảo sau lưng, không ngớt tiếng vâng dạ, vừa lớn tiếng đáp:

- Đây là lẽ dĩ nhiên, chúng ta là bọn hương khách thập phương, đến đây muốn thưởng thức nghỉ ngơi tùy hỉ.

Người hỏi người đáp, chẳng mấy khắc đến ngôi nhà thủy tạ “Hạc đình”, xung quanh là ao sen, vào mùa hạ nở đơm hương bay nức mùi, năm ba con bạch lặc đang ngẩn ngơ, chúng thấy người đến không lộ vẻ gì khinh sợ, ánh trăng tuy ảo ảo mờ mờ nhưng nước hồ trong vắt, thấy rõ đủ loại cá bơi lội tung tăng.

Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ ao sen bảo:

- Thật là cảnh tiên giữa bụi đời, nếu người được như cá thì thanh thoi biết mấy !

Cừu Thiên Hiệp có cảm giác như vừa giữ sạch bụi đời, bao nhiêu điều tranh dành đoạt lợi đã quét khỏi tâm trí, nhìn thấy đàn cá nhón nhơ bơi lội một cách an nhàn, tâm hồn chàng có một cảm giác lâng lâng như vừa thoát tục.

Một khắc sau ...

Cừu Thiên Hiệp vừa lấy lại sự bình tĩnh của tâm hồn, nhìn xuống mặt nước hồ lại không thấy hình bóng của Nhan Như Ngọc đâu cả, chàng quay người tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng cô nàng.

Đêm vắng canh khuya, lại không tìm thấy nàng, chàng mắng thầm:

”Quái thật ! Cô ả này bay đi đâu mất không biết ?

Nhìn về phía trước ao sen, xa xa là một hòn giả sơn lung linh như bích ngọc, bên góc trái hòn giả sơn là một mảnh vải trắng bị ngọn gió lay lộng phất phơ.

Cừu Thiên Hiệp bất giác đỏ mặt, quả tim nhip loạn lên, sau phút lấy lại bình tâm bèn nhũn nhặn:

“Suýt tí nữa ta kêu lên thất thanh rồi, thật là kẻ đi đêm trông gà hóa quóc !” Chàng lại bước đến bờ hồ sen, tìm một phiến đá to ngồi xuống, lại ngược mặt nhìn lên Tàn kinh lâu cao ngất, chỉ nom thấy nó là một cái bóng đen khổng lồ, dưới ánh nguyệt mờ trông rất trắng lè ... Lại không thấy hình bóng Nhan Như Ngọc trở ra, thời gian độ hâm nóng một canh trà mà mảnh vải trắng vẫn đứng yên chỗ cũ, mãi bay theo chiều gió phất phới.

Cừu Thiên Hiệp sốt ruột, vì ước đoán giờ này là đến canh hai.

Bấy giờ, trên chánh điện chuông, trống mõ nổi lên liên hồi, tiếng niệm Phật rất to, báo hiệu giờ khai đàn sắp mãn.

Nhưng Nhan Như Ngọc như Hoàng hạc ra đi không hẹn ngày về ...

Đột nhiên ... Trên lầu chữ kinh bay vọt ra một bóng đen ốm nhỏ, mau như cánh dơi bay thoăn thoắt ra ngoài tường.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh, chép miệng tự hỏi:

- Ai lạ thế ? ... Đáng ngờ lắm đấy ! Nếu là tăng chúng hay người khách sa di ở chùa thì không thể nào dám đột nhập “Tàn kinh lâu” vì như có người giữ lâu ít ra cũng đuổi theo, nhờ ánh trăng ta sẽ thấy rõ ngay, đằng này chỉ có một bóng người ... Nếu là người ngoài thì ít có kẻ nào đủ can đảm dám đến Thiếu Lâm tú vuốt râu hùm.

Cừu Thiên Hiệp lại suy nghĩ:

- Giờ này tất cả tăng chúng đều tề tựu nơi chánh điện nghe kinh, con ta ... lẽ nào khoan tay làm kẻ bàng quan hay sao ?

Nghĩ đến đây, chàng không cần nghĩ đến Nhan Như Ngọc ở sau hòn giả sơn nữa, liền phi thân đến trước hòn giả sơn kêu nhỏ:

- Nhan cô nương ! Mau chứ ! Có việc cần lắm !

Không ngờ chẳng một tiếng động nhẹ nào.

Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên bước mau ra sau hòn giả sơn, bắt giắc chàng há mồm vì bỏ ngổ.

Sau hòn giả sơn không có một bóng người, chỉ có một cái khăn trắng nhỏ bị vướng vào kẽ đá tung bay theo ngọn gió đùa phát phới.

Cừu Thiên Hiệp tỉnh ngộ nói thầm:

- Nàng đột nhiên xuất hiện và theo ta vào chùa, đến đây lại mất dạng như thế thì hành động của nàng bất luận chuyện gì ta cũng phải bị liên can, và lại chính mình là người trong sạch vô cớ bị phái Thiếu Lâm hiểu lầm. Thật là oan tức lắm ! Còn chiếc bóng đen ? ...

Nghĩ đến chiếc bóng đen Cừu Thiên Hiệp bốt đi sự nghi ngờ, vì Nhan Như Ngọc mặc y phục toàn trắng ... không phải là nàng, bất luận là ai, ta cũng đuổi theo y cho kỳ được hầu làm sáng tỏ việc này.

Cừu Thiên Hiệp cố moi óc tìm tòi, nhưng không nghĩ ra kết quả nào ? Sau cùng, chàng nhắc bổng thân mình bay vọt đứng trên ngọn giả sơn, rồi tung thân qua nóc Hạc đình, đưa mắt nhìn bốn phương quan sát. Chỉ thấy nền trời xanh biếc, bóng dáng kẻ trong tàng kinh lầu thoát ra, không rõ đã biến mất ở phương nào.

Cừu Thiên Hiệp đoán thầm chiếc bóng đen chưa đi xa lắm, nên rún mình nhảy lên tường viện thoát ra ngoài chùa. Thật thế ... trên một trăm trượng giữa sườn non, có một chấm đen bay thoăn thoắt.

Cừu Thiên Hiệp chếp miệng bảo:

- Dù ta có thi triển tốt bậc khinh công, cũng không thể đuổi theo kịp, theo thân pháp của hần đã vượt lên hàng nhập hóa xuất thần.

Nghĩ đến đây chàng lại leo lên một cột tòng già cao ngất trời đưa mắt nhìn xuống quan sát chỉ thấy núi non vắng lặng, gió thổi rạt rào, mây bay lơ lửng, ngoài sự tĩnh mịch của màn đêm không có một tiếng động mạnh nào.

Chàng đưa tay tỳ vào cành cây nhìn về hướng Thiếu Lâm tự, chuông lặng, trống êm mỗ dưng, tiếng niệm kinh đã dứt, các phòng đèn đuốc sáng choang, chắc là buổi khai đàn đã mãn nên tăng chúng trở lại phòng nghỉ ngơi.

Vì muốn chứng tỏ sự thanh bạch của chính mình, Cừu Thiên Hiệp giở thuật khinh công quay trở lại chùa.

Chẳng muốn làm phiền mọi người, chàng bèn vượt tường theo lối cũ, xuyên qua “Hạc đình” đi lần vào mái Vân Hiên, khi vừa bước vào cửa Vân Hiên thêm một việc làm chàng đứng ngẩn ngơ như con gà trống lạc bầy.

Nguyên chàng đã thấy Ngô Phi đại sư tay lần tràng hạt, đầu đội mũ tì lư, mình khoác bộ cà sa gấm chân đi hài cổ, tựa hồ như chưa kịp thay pháp y, mà lo tiếp khách, gương mặt vẫn trang nghiêm đáng kính, và sắc diện vẫn từ tường khả ái như độ nào.

Ngồi đối diện với Ngô Phi đại sư, chẳng phải Nhan Như Ngọc thì ai vô đó ?

Nàng vừa thấy Cừu Thiên Hiệp bước vào nhà, vội nhìn Ngô Phi đại sư nói:

- Cừu Thiên Hiệp đã trở lại !

Ngô Phi đại sư vội đứng dậy, chấp hai tay trước ngực thi lễ, nói:

- Thiếu hiệp ! Chẳng mấy thuở đến đây ! Lão nạp bận khai đàn thuyết pháp, nên chậm tiếp đón ! Để Thiếu hiệp phải chờ lâu !

Nhan Như Ngọc không để Cừu Thiên Hiệp lên tiếng đáp, nàng ngắt lời thưa:

- Chúng tôi quá mạo muội, lúc đại sư đang công quả. Tôi và Cừu Thiên Hiệp mạo phép dạo khắp hoa viên mới về đây ...

Cừu Thiên Hiệp hoảng lên không biết nói sao cho ổn, chỉ mỉm cười khổ sở tiếp:

- Xin đại sư miễn trách cho !

Ngộ Phi đại sư mỉm cười nói:

- Thiếu hiệp chớ ...

Lời nói chưa dứt, đột nhiên ngoài Vân Hiên chạy vào một vị lão tăng tuổi trạc ngoài năm mươi, thân hình ốm nhỏ, thần sắc nhợt nhạt tỏ vẻ kinh hoảng vô cùng, khi vừa bước vào lão đã run rẩy lên chưa thốt được tiếng nào.

Ngộ Phi đại sư nghiêm sắc mặt điềm đàm hỏi:

- Sư đệ ! Người là bậc trưởng lão của bốn môn, có quý khách ngồi đây, sao tự tiện vào như thế ?

Vị lão tăng đột nhiên quỳ sụp xuống, vòng tay lạy đại sư run rẩy nói:

- Ngộ Thanh tôi đáng muôn thác, xin chưởng môn đừng quy giới ... !

Cừu Thiên Hiệp tái mặt nói thầm:

“Vào mái Vân hiên trong lúc có khách là vô lễ thật, song đâu phải là việc nghiêm trọng phải bái quy, thật là quy giới chùa Thiếu Lâm quá nghiêm khắc !” Không ngờ, Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viên mi bạc, sự nghi ngờ bốc lên đầy mặt, bằng giọng nói hiên lành trù mền bảo:

- Sư đệ ! Hãy đứng dậy ngay ! Có gì lạ xảy ra ư ?

Ngộ Thanh tăng trưởng không đáp, mà đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc.

Nhan Như Ngọc nét mặt tự nhiên, không có vẻ gì kinh nghi cả.

Bấy giờ, Ngộ Phi đại sư chợt hiểu vì sự có mặt của khách lạ, nên Ngộ Thanh không dám mở lời, bèn đứng dậy bước ra ngoài, vừa quay sang Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Đây là việc nhà của bốn môn !

Ngộ Thanh tái mặt nói nhỏ vào tai Ngộ Phi đại sư vài câu.

Ngộ Phi đại sư nghe qua biến sắc, viên mi trắng run loạn lên lão vội chấp tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc nói:

- Xin nhị vị thí chủ ngồi nghỉ, lão nạp đi đây có chút việc trở lại ngay !

Nói xong, không chờ hai người trả lời, mà Ngộ Phi bước nhanh ra Vân Hiên, Ngộ Thanh đưa mắt nhìn Cừu Thiệp và Nhan Như Ngọc lần nữa, mới nổi gót theo sau Ngộ Phi đại sư.

Bấy giờ, dưới mái Vân Hiên chỉ còn có Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp.

Nhan Như Ngọc vội lên tiếng hỏi:

- Thiếu hiệp, người đi đâu trong nháy mắt đã bật tăm, không thấy bóng hình gì cả ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mắng thầm:

” Thấy quỷ ! Rõ là chớp mắt ả đã biến mất mà còn hỏi ngược lại ta ?”, bèn mỉm cười bảo:

- Hừ ! Thì ta đi tìm người chứ đâu ?

Nhan Như Ngọc tựa hồ như không thẳng lý, chỉ cúi đầu nín lặng, bằng một giọng nói ngập ngừng bảo:

- Ta ... ư ... ta đi ra sau hòn giả sơn.. Cừu Thiên Hiệp rửa thầm:

“Rõ khi ! Hóa ra nàng đi ... ” Chàng lại nghĩ:

“Lúc đầu ta tưởng nàng đã có những hành vi mạo muội, chứ tại sao chính ta đã tìm khắp sau hòn giả sơn lại không gặp. Nhưng mà, chính ta đã nghĩ lầm cho nàng, vì kẻ ở trong Tàng kinh lầu bay vọt ra là một bóng đen mà nàng lại mặc đồ trắng, hai đảng khác biệt rất xa ... ” Nghĩ đến đây, chàng lôi trong bọc ra chiếc khăn tay trắng trao cho Nhan Như Ngọc bảo:

- Cô nương đã đánh rơi chiếc khăn tay !

Nhan Như Ngọc ngạc nhiên tiếp lấy bỏ vào tay áo, tỏ vẻ thẹn nói:

- A ! Xin tạ ân thiếu hiệp !

Tiếng chân bước nặng nề, Ngô Phi đại sư trở lại.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vội đứng lên nghênh tiếp.

Ngô Phi đại sư cau mày dường như có điều gì quan trọng, hai tay chắp trước ngực, trầm giọng bảo:

- Nhị vị đàn việt ! Theo quy điều của tiểu tử, thì không được lưu nữ khách ở lại chùa, còn đêm khuya mà đuổi khách thật là một điều bất đắc dĩ ... vậy xin nhị vị lượng thứ ... hải hà !

Nhan Như Ngọc đỏ mặt, nhưng trả lời êm dịu:

- Ấy là ngoài ý muốn của đại sư ! Quy giới của quý môn dĩ nhiên là phải áp dụng rồi !

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy gương mặt Ngô Phi đại sư đầy nét trầm buồn tư lự, đôi mắt từ hòa không ngớt nhìn chàng như muốn bảo điều gì, Cừu Thiên Hiệp bèn lên tiếng trước:

- Xin hỏi đại sư, nếu văn bối đoán không lầm, đêm nay quý tự có xảy ra một biến cố khác thường thì phải !

Ngô Phi đại sư cau mày không đáp.

Nhan Như Ngọc lại chen vào:

- Thiếu hiệp ! Chắc có gì khó nghĩ, nên đại sư không tiện nói, vậy chúng ta xin cáo từ cho sớm !

Nói xong, nàng quay mình toan cất bước. Không ngờ, Ngô Phi đại sư cười khổ sở nói:

- Nói ra chỉ chuốt nhục, nhưng thôi lão nạp sẽ kể cho nhị vị nghe ...

Lão nói xong, lại đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp ... một khắc sau mới điềm đạm nói tiếp:

- Đêm nay có người xâm nhập vào Tàng kinh lầu vị thích trí chủ kinh là sư đệ Ngô Thanh, bận điều công quả, trong nhứt thời sơ sót, để cho kẻ lạ lọt vào lấy trộm !

Cừu Thiên Hiệp vốn là người có nhiệt tâm thành thực, cho nên nghe Ngô Phi nói dứt, chàng mau miệng tiếp lời:

- Thật không ngoài sự liệu định của tôi !

Thật là câu nói chết người.

Ngô Phi đại sư khổ sở hỏi nhanh:

- À ! Thích chủ đã liệu định sự gì ?

Cừu Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:

- Tôi và vị cô nương cùng đi sau lâm viên, thì Nhan cô nương ...

Nói đến đây chàng nóng mặt, lúng túng nên không thốt hết câu.

Ngô Phi đại sư trầm tĩnh nói:

- Á ! Nhan cô nương thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp buột lòng nói thẳng ra những gì đã nghe thấy.

- Nhan cô nương nhân có việc gì đó ... mà đi vào phía sau hòn giả sơn, tôi ngồi chờ cạnh bờ hồ chợt có một bóng người từ trong Tàng kinh lầu bay vọt ra ngoài !

Ngộ Phi đại sư vồn vã hỏi:

- Một bóng người ... Ở đâu, bao giờ ?

Cừu Thiên Hiệp ra dáng nghĩ ngợi, một lúc lâu mới nghiêm giọng nói:

- Lúc tiếng chuông, trống đổ liên hồi trên Chánh điện có lẽ gần bể giảng buổi hầu đàn, bây giờ tôi nhìn thấy một bóng đen, từ trong Tầng kinh lầu bay vút ra, mau như cánh én nên không thấy rõ mặt mũi của người ra sao ? Bây giờ tôi lại nghĩ "Có lẽ tăng chúng bận công quả, nên có kẻ vào lầu kinh trộm đồ, vì thế tôi đuổi theo tức tốc !

Nhưng có câu chuyện Nhan Như Ngọc chàng đi tìm mãi sau hòn giả sơn không gặp, lại dấu nhem không nói.

Ngộ Phi đại sư gật đầu liên tiếp, lại điềm đạm hỏi:

- Lấy theo đà khinh công của thí chủ, mà đuổi theo không kịp bóng đen ư ?

Cừu Thiên Hiệp thở dài, cười khổ sở tiếp:

- Thật là ... hoài công ! Tại hạ chỉ đuổi theo hẩn ngoài trăm trượng xa chùa và leo lên ngọn cây cổ thụ quan sát vẫn không thấy bóng dáng hẩn đâu nữa ! Thật là kỳ dị ...

Nhan Như Ngọc không chen vào nói nửa lời, bấy giờ mới mỉm cười lên tiếng:

- Chẳng có gì lạ. Người đó đủ can đảm xâm nhập vào địa giới Thiếu Lâm, tất phải là tay phi thường độc đáo, thì trách gì người đuổi theo chẳng kịp !

Ngộ Phi đại sư thở dài ảo não, đôi mi bạc phều run khê lên từng nhịp, cặp mắt sáng tinh nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc quay sang nhìn Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói u trầm đầy thương tâm thống khổ bảo:

- Thật là nghiệt chướng, lão nạp chết vẫn chưa thể chuộc lại lỗi lầm và còn mặt mũi nào đối với mấy đời sư tổ !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ vội hỏi:

- Đại sư ! Chẳng nhẽ bọn chúng đã trộm mất trân châu bảo vật cất ở Tầng kinh lầu ?

Ngộ Phi đại sư lắc đầu buồn bã không đáp:

Nhan Như Ngọc nói thêm:

- Nếu không tại sao đại sư ưu sầu như thế ?

Ngộ Phi đại sư chưa kịp trả lời.

Trước Vân Hiên, đột nhiên xuất hiện trên trăm người, họ la hét tung bừng, tiếng bước chân chạy sần sật, hàng mười ngọn đuốc giơ cao sáng rực cả Vân Hiên, mỗi người tay kiếm, tay đao giơ lên như rừng gươm biển giáo, khí thế hùng mạnh, tựa hồ như vây phủ mái Vân Hiên, bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng.

37. Ai Là Kẻ Trộm Kinh

Ngộ Phi đại sư cau mày khó chịu, đôi mắt hướng nhìn ra ngoài trầm giọng hỏi:

- Các người làm gì thế ? Đêm khuya tụ họp môn chúng làm huyên náo cả Vân Hiên ... phiền lây đến quý khách.

Tiếng la hét bên ngoài dịu lại, ngoài Vân Hiên bước vào bốn người hòa thượng trung niên, tất cả đều mặc cà sa vàng, họ cúi đầu đáp lễ trước Ngộ Phi đại sư, một vị có lẽ lớn tuổi nhất đứng dậy chấp tay thưa:

- Bạch chưởng môn ! Chúng đệ tử quyết vì thanh dự của Thiếu lâm có ba mươi sáu đời truyền thống, chúng đệ tử thề chết để bảo vệ Phật Pháp ...Cúi xin chưởng môn ban pháp chỉ !

Nói xong hẩn bước sang một bên chấp tay cúi đầu.

Ngộ Phi đại sư cất giọng trầm hùng bảo to:

- Bốn chúng môn há chẳng biết hay sao? Nhưng mà, người lạ đến Tàng kinh đã lấy sách đi rồi, bây giờ biết ngõ nào tìm “hắn”!

Bốn vị hòa thượng trung niên chấp tay nói:

- Xin chúng môn thứ cho chúng đệ tử có đôi lời !

Ngộ Phi đại sư dịu giọng hỏi:

- Các người muốn bảo gì?

Vị hòa thượng thủ lãnh chấp tay, cung kính đáp:

- Bốn tự tuy không có tường đồng vách sắt, nhưng các giới võ lâm đều nể trọng mấy đời Sư tổ của phái Thiếu Lâm, nên chưa chắc dám vượt qua Lôi trì nửa bước, còn câu chuyện đêm nay thật có điều uẩn khúc !

Vừa nói dứt, tám tròng mắt rực linh quang nhìn thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nhìn hồ nghi xoi mói.

Cừu Thiên Hiệp nhìn lại cả kinh, vì chàng nhận thấy trong tám tròng mắt của bốn vị hòa thượng đầy những tia hồ nghi, uất ức, phần nộ, căm hờn. Nhân đó chàng cao giọng hỏi:

- Tứ vị đại sư, chẳng nhẽ quý vị lại hoài nghi Cừu mỗ đã gây ra việc này ư !

Vị hòa thượng thủ lãnh mỉm cười, gay gắt:

- Thí chủ lại đây rất đúng lúc, bảo sao tiểu tăng không ngờ vực ?

Tiếp theo đấy, ngoài sân Vân Hiên nhiều người la ó lên, tuy không có những lời ô tục như người đời, nhưng nhiều giọng reo hò đượm đầy vẻ căm hờn phần nộ, làm huyên não cả lên.

Nhan Như Ngọc mỉm cười đứng dậy, hai bờ vai tròn trĩnh của nàng khẽ run lên, hiển nhiên là nàng giữ thế phòng thân.

Cừu Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, hướng ra ngoài nói to:

- Quý vị nhầm lẫn, Cừu mỗ này không phải là hạng khoét vách đào tường, việc gì đã xảy ra cho quý tự. Cừu mỗ thật tình không rõ được !

Bên ngoài tiếng reo hò càng to hơn, nhiều vị tăng quá khích động đã bức đến trước thềm Vân Hiên...

Ngộ Phi đại sư đưa sâu chuỗi bồ đề vẩy nhẹ, bằng giọng nói hùng hồn quát lên:

- Cửa thiền an tịnh ! Thể thốn của Thiếu Lâm như vậy ư !

Vị chúng môn Thiếu Lâm tự, nội lực phi phàm tiếng quát của lão không to lắm, nhưng đủ khiến lỗ tai mọi người bị lũng bùng, kêu o o rất lâu. Bên ngoài, chúng tăng vụt nín bật, không còn một tiếng xì xào nhỏ.

Bên trong bốn vị hòa thượng chấp tay đứng yên như pho tượng hộ pháp thần kỳ.

Ngộ Phi đại sư hét bảo chúng tăng im lặng bèn quay sang Cừu Thiên Hiệp nói:

- Thí chủ ! Pho sách “Thượng thừa Hoa Pháp chân kinh” là quyển sách rất cổ điển, lại là vật di truyền từ đời chúng môn thứ bảy đến lão nạp là đời thứ ba mươi sáu, ước chừng trên ngàn năm đạo thống thì chẳng trách gì chúng đệ tử phần nộ uất lên!

Cừu Thiên Hiệp gật đầu tiếp lời:

- Đừng nói mất chân kinh, Thiếu Lâm tự mà để người xâm phạm, dù họ ra tay không, cũng mất đi uy tín và thanh dự của danh môn chánh phái phần nào. Văn bối đã nghĩ ra và nhận thế là đúng !

Ngộ Phi đại sư thở dài buồn não tiếp:

- Không cần lắm, vì lão nạp đối với các giới võ lâm thanh dự hay quy tín, thì đã nhận chịu sự kém khuyết hơn người, nhưng à, việc mất bộ Chân Kinh...ôi ! ...Hậu quả không biết ra sao !

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Vậy công lực sẽ ra sao ? Đại sư xin cho biết nguyên nhân ?

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viền mi bạc buồn bã tiếp:

- Mất quyển kinh này theo quy giới của bốn môn, thì ...vị sư đệ giữ kinh phải tự thiêu để tạ tội, vị chưởng môn hiện nhiệm phải đóng cửa chùa và treo pháp chỉ mười năm, ngày nào chưa tìm được quyển chân kinh, là phái Thiếu Lâm chưa có lập chưởng môn quản nhiệm. Riêng về bản thân của lão nạp là chuyện nhỏ, mà đối với Thiếu Lâm tự trên ngàn năm hương hỏa, bị đoạn một chu kỳ thật là đại sự ...vì cả ngàn năm mới xảy ra xớ vậy !

Giọng nói của đại sư rất thê lương buồn não, dường như đại sư cố dằn lòng, không để rơi lệ.

Cừu Thiên Hiệp vốn người hiền hậu, nghe qua những lời nói của Ngộ Phi, chàng cúi đầu trầm tự mặc tưởng.

Ngộ Phi đại sư lại nói tiếp:

- Thật ra quyển “Thượng thừa Hoa chân kinh” lọt vào tay người lạ, có thể nói không biết đọc làm sao nữa, vì gồm toàn thể chữ Phạn phiên âm chữ Hán rất ít. Lão nạp chỉ cầu mong vị nào đã tự lấy quyển Chân kinh, xin Phật trời xuôi khiến cho hần phát thiện tâm giao trả cho nhà chùa, và toàn thể phái Thiếu Lâm trăm ngàn năm sau còn mến đức và ân nghĩa của vị ấy sẽ lớn vô ngần!

Đại sư vừa nói vừa nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm ngâm, dường như ai móc cả ngũ tạng lục phủ chàng...Đương nhiên Cừu Thiên Hiệp bị nghi ngờ...

Nhan Như Ngọc quan sát thần sắc Cừu Thiên Hiệp, nhưng thấy chàng ưu tư phiền não, đôi môi mấp máy, nàng lại hướng vào Ngộ Phi đại sư vòng tay bái lễ nói:

- Hôm nay tiện nữ lại đây không nhằm lúc, gặp hồi quý tự xảy ra việc không may, mà tiện nữ không biết để ứng trợ, thành ra kẻ bàng quan...thế tiện nữ xin cáo từ!

Vừa nói dứt, nàng vòng tay làm lễ hai lần nhận bước nhanh ra sân Vân Hiên toan tẩu thoát.

Bốn vị hòa thượng áo vàng nhanh mắt thấy, họ lách mình chia mau bốn hướng vây Nhan Như Ngọc, hòa thượng thủ lãnh gần giọng hỏi:

- Nữ thí chủ ! Công việc nơi đây chưa rõ rệt, xin mời nữ thí chủ lưu lại !

Nhan Như Ngọc lộ vẻ không vui, gần giọng:

- Thế à ! Vậy quý vị nghi ngờ luôn ta nữa!

Vị hòa thượng thủ lãnh nói:

- Chúng tôi há dám ngờ vực cô nương sao, nhưng chỉ mong nước ròng lời mặt đá !

Ngộ Phi đại sư lại không can đệ tử mà quay nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Cừu Thiên Hiệp ! Có gì muốn nói không?

Lời nói của đại sư dường như một sự chỉ định nói “Cừu Thiên Hiệp có liên can vào vụ trộm quyển Chân Kinh”.

Cừu Thiên Hiệp mang trong lòng sự uẩn khúc chưa tìm ra biện pháp thích đáng nào, bất giác chàng cất tiếng nói bừa không nghi ngờ:

- Các người hãy để Nhan cô nương đi, chuyện gì sẽ nói sau !

Ngộ Phi đại sư lấy làm lạ hỏi:

- Người nói thế là nghĩa gì?

Cừu Thiên Hiệp thản nhiên đáp:

- Bóng kẻ trộm xuất hiện tại Tầng Kinh lâu lúc bấy giờ chính mắt tôi thấy Nhan cô nương ở phía sau hòn giả sơn, và xin bảo đảm hành động đó không phải do Nhan cô nương làm ra, mong đại sư soi xét!

Nhan Như Ngọc và Ngô Phi đại sư cả hai biến sắc và suýt kêu lên kinh ngạc.

Bốn vị hòa thượng áo vàng đồng hét lên:

- Sự thế đã như vậy, người dám chứng minh và bảo đảm nữ thí chủ, vậy ai lại đây chứng minh và bảo đảm cho người !?

Thật là câu nói trắng trợn và vô lý hết sức. Nhưng, bốn vị hòa thượng lại có lý riêng của họ? Cho nên sau khi dứt lời, bốn người chia ra bốn hướng vây Cừ Thiên Hiệp vào giữa, giơ tay thủ thế toan tấn kích Cừ Thiên Hiệp.

Nếu Thiếu Lâm tự đổi ra một địa phương khác thì Cừ Thiên Hiệp bất luận với giá nào chàng cũng không nhẫn nại được, đừng nói là Thiếu Lâm tự mà cho là Thánh cảnh vô lâm hay các thủ lãnh Cửu đại môn phái hợp lại nhếch môi nói động đến thanh dự của chàng, thì nhứt định mạng đổi mạng, thân liễu thân chẳng sợ gì hang hùm ổ rắn.

Liều trọng yếu xuôi chàng phải nhẫn nại đã, Cửu đại môn phái đã đến kỳ ước hội nay may, mà Ngô Phi đại sư có lời nói ngàn vàng. Chính mình lại liên quan rất nhiều với Cửu đại môn phái mà chỉ có Ngô Phi đại sư là người duy nhất có thể hiểu rõ mà thôi, còn mọi người chẳng qua là khách đi đường không ai biết gì cả. Bởi vậy, bằng mọi giá nào hay sự khổ nhục đến đâu chẳng nữa, chàng cũng không dám chạm trán với Ngô Phi đại sư.

Nếu bước thêm một bước nữa, thì việc động thủ sợ xảy ra trong muôn một, chẳng kể thắng hay bại, đều mang tiếng trộm sách nhà chùa, dù muốn dù không cũng khó thoát khỏi công luận phê phán.

Nhân đó, Cừ Thiên Hiệp mỉm cười, hai tay giơ thẳng lên trời nói to:

- Quý vị lão tăng, có lẽ bốn vị đề quyết tại hạ trộm quyển Chân Kinh hay sao?

Ngô Phi đại sư sớm đã đưa tay ngăn trở vừa từ tốn bảo:

- Các người là Phật gia tử đệ, tại sao có những hành động quá khích như kẻ phạm phu thế!

Nói xong, Ngô Phi quay nhìn Cừ Thiên Hiệp nhẹ giọng hỏi:

- Tiểu thí chủ, lão nạp muốn hỏi thí chủ một đôi lời đặng chẳng?

Cừ Thiên Hiệp rùn mình, vì cảm giác vị chướng môn Thiếu Lâm tự đối với chính mình chưa hết sự ngờ vực, chỉ vì lão hòa thượng công lực quá siêu việt, nên chẳng dễ lộ ra mặt những nét vui, mừng giận, ghét, muốn.....bèn vòng tay thi lễ nói:

- Xin đại sư chỉ giáo ?

Ngô Phi đại sư pháp thân nghiêm chỉnh cất giọng nói trầm hùng bảo:

- Suốt mấy tháng nay lão nạp có nghe Tiểu thí chủ tung hoành vùng vẫy chuyện có, chuyện không, lão nạp e rằng thí chủ không đủ sức chống lại với mọi người !

Cừ Thiên Hiệp nghe qua giật mình, lùi lại một bước song cố giữ giọng thản nhiên hỏi:

- Lão chưởng môn ! Đại sư mãi không hiểu được tại hạ, suốt mấy tháng nay tại hạ đã làm gì mà gọi rằng chuyện có, chuyện không?

Ngô Phi đại sư vẫn giữ vẻ thản nhiên nói:

- Việc này còn có công luận giang hồ, lão nạp chỉ có tắc lòng riêng...thành thử mới bày ra buổi ước hội vào tiết Đoan Ngọ này, một phần là vì nhờ công lý của đại môn phái, một phần là vì tôn trọng lý tưởng của Tiểu thí chủ, nhưng riêng về lão nạp chỉ mong chấm dứt sự tiêu dao, vị vận kiếp sát của mọi giới vô lâm ! Tại sao thí chủ đối với lão nạp, dường như không có chút gì đồng tình vậy!

Cừ Thiên Hiệp nghe qua vội vàng đáp:

- Tại hạ vượt ngàn dặm đường đến dự cuộc ước hội, cũng vì cảm mến đại sư không nề hà đến Tây Bắc triệu gọi, vì sợ trở ngại dọc đường nên tại hạ đến đây sớm hơn lời đã hứa, vậy tại hạ đâu có bất mãn về việc ước hội hay có thái độ phụ lòng đại sư ! Cũng vì lại đây sớm mới có chuyện !

Ngộ Phi đại sư niệm một tràng phật hiệu lại nói:

- Người xuất gia không dám vọng ngữ, nhưng chỉ nguyện tiểu thí chủ lấy sự thành thật là dễ thấy hơn.

Cừu Thiên Hiệp chẳng lo lường mà hỏi tiếp:

- Văn bối quyết không vọng ngữ dù một chuyện nhỏ nào, mong đại sư hãy tin nơi văn bối!

Ngộ Phi đại sư gật đầu, lại thở dài u uất nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Tiểu thí chủ ! Có thể nào thí chủ cùng đi với lão nạp giây phút được chăng?

Cừu Thiên Hiệp tuy không rõ đại sư muốn đưa đi đâu, nhưng đồng dạ đáp:

- Đại sư có lòng chỉ dạy, văn bối lẽ nào chẳng nghe theo!

Ngộ Phi đại sư quay nhìn Nhan Như Ngọc bảo:

- Xin tạm ngưng hầu chuyện cùng cô nương trong giây phút!

Nói xong, đại sư vẫy tay áo rộng ra hiệu cho tăng chúng giải tán. Bằng chiêu “Phục hư hãm” lão không cần rún mình mà vọt lên cao.

Thật là công phu thâm hậu khác thường, đã không thấy đại sư khởi thế, hoặc nhích động bờ vai, mà thân người từ mặt đất nhấc bổng lên không, bay tạt qua nóc chánh điện vừa cao giọng gọi:

- Thiếu Hiệp hãy theo lão nạp!

Cừu Thiên Hiệp ở tại Thiếu Lâm tự, cảm thấy nơi đây phận mình là hàng văn danh hậu bối bèn cất tiếng nói to:

- Đại sư ! Công lực thật tối thâm hậu, văn bối mới có dịp mở rộng tầm kiến văn !

Chàng nói xong, thân mình đứng yên bất động.

Tăng chúng ngoài Vân Hiên có một cảm giác lạ kỳ đối với Cừu Thiên Hiệp, qua chớp mắt thời gian.

Không ngờ, trên mái ngói chánh điện lại vang lên:

- Xin đại sư đi trước !

Bấy giờ, bên dưới Vân Hiên lại không thấy bóng hình Cừu Thiên Hiệp đâu nữa, không rõ chàng phi thân lên nó điện vào lúc nào.

Chúng tăng người người đưa mắt nhìn nhau, kinh ngạc, tuy võ công Thiếu Lâm là lãnh tụ giang hồ và nghiêm nhiên là minh chủ của bảy đại môn phái, nhưng không phải mọi người đều là tay tuyệt thế cao thủ.

Vả lại Cừu Thiên Hiệp đã đưa chiêu khinh công “Lôi hành cửa chuyển” lấy trong “thiết thư” là môn khinh công tuyệt học đã thất truyền hàng mấy trăm năm, bảo sao mọi người không trở mắt nhìn kinh ngạc?

Thậm chí đến Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cũng lắc đầu chắc lưỡi, mặt phấn ửng đỏ như áng mây chiều.

Lại nghe trên mái ngói Chánh điện, Ngộ Phi đại sư lên tiếng bảo Cừu Thiên Hiệp:

- Tiểu thí chủ ! Chúng ta lại đây !

Đại sư phát nhanh tay áo thụng, càn sa phới phới lướt theo ngọn gió đêm, thân tựa vàng cung bật mạnh ra bên ngoài tường viện chùa, tỉ như một con tiên hạc màu đà, vỗ cánh tung bay theo gió nhẹ, thật là danh môn cao thủ khác hơn kẻ thường nhân rất nhiều.

Cừu Thiên Hiệp hơi buồn man mác, hấn triển mạnh đôi tay như cánh bàng lướt gió, đuổi theo sát mình Ngộ Phi đại sư, trong chớp mắt hai người đã ra khỏi Thiếu Lâm tự khá xa.

Ngộ Phi đại sư thân mình nghiêng nghiêng, hạ xuống một khóm cây xanh mịt.

Cừu Thiên Hiệp như bóng với hình, hạ ngay trước mặt đại sư lệch về hướng Bắc.

Ngộ Phi đại sư vừa hạ mình xuống đất, đã ngồi xếp bằng tròn trên mặt cỏ và từ từ hỏi:

- Này tiểu thí chủ ! Có thật tiểu thí chủ trông thấy một bóng đen từ trong Tầng Kinh lầu bay vọt ra chăng?

Lời nói của đại sư đượm vẻ hồ nghi, vì không tin tưởng lời nói của Cừu Thiên Hiệp là đúng.

Cừu Thiên Hiệp thành thật đáp:

- Việc này chỉ mong đại sư tin tưởng chứ riêng văn bối chẳng dám dối lòng!

Ngộ Phi đại sư đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia thần quang êm dịu, rất lâu đại sư mới cất tiếng thở dài náo ruột, nói:

- Thôi được ! Hiện tại chúng ta hãy trở lại chùa, mong tiểu thí chủ hãy lượng thứ cho tệ tự chúng tăng, vì chúng là những người không hiểu thí chủ ? Và đừng nói lại việc này !

Từ ngôn ngữ đến hành động của lão hòa thượng khiến Cừu Thiên Hiệp như bị rơi vào sa mù, một áng mây mờ nghi vấn phủ kín cơ não của chàng, từng cơn thắc mắc đánh vào tâm linh đầu não làm cho Cừu Thiên Hiệp thộn người như bức phỗng sành:

- Tại sao lại dắt ta ra khỏi vòng thành Thiếu Lâm tự? Tại sao chỉ hỏi một câu hỏi không đâu? Lão sư đương nhiên là vị chưởng môn tại sao lại căn dặn ta giấu những lời vừa nói? Có gì cố kỵ, có gì đáng ngại đâu? Giờ này trở lại chùa hay đi đâu? Tại sao tỏ vẻ sợ người hay biết...lạ thật?

Ngay lúc đó, Ngộ Phi đại sư đã rún mình vọt lên cao, sánh như lúc ra khỏi chùa thân pháp bấy giờ lại nhẹ nhàng và mau lẹ hơn tựa như áng mây nổi, bay lượn dưới ánh thiền quang, không gây ra một tiếng động nhẹ nào.....

Cừu Thiên Hiệp trở khinh thuật bám sát theo dưới, nửa bước không rời vị lão sư.

Ngộ Phi đại sư không vào cổng trước mà vượt ngỏ sau chùa, đi xuyên qua khoảng vườn rau, lại đi mép mình dưới hàng trà, lẩn nhanh vào chùa. Lão sư là vị chưởng môn của nhà Chùa nên biết rõ lối nào tránh khỏi tai mắt của tăng chúng để như trở tay. Quả nhiên trên đường đi thần không hay quỷ không biết, chỉ chớp mắt đã đến phía dưới chân lầu Tầng kinh.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên vô kể, nhưng không dám mở lời hỏi một câu nào, chỉ âm thầm lặng lẽ nói gót theo sau lưng Ngộ Phi đại sư, như một bóng mờ.

Ngộ Phi đại sư đến dưới chân lầu Tầng kinh lại không xô cửa chính vào, mà lẩn đến bên góc lầu ngay ống máng xối nước, hai tay bám nhẹ mà leo lên thoăn thoắt, lại trèo cửa song bước vào trong lầu Tầng kinh...Cừu Thiên Hiệp vận dụng cả công phu theo sát một bên.....Cả hai đã thi triển môn khinh công tột bậc, đến nỗi bụi không đổ, gió không lay, nhẹ như miếng bông gòn rơi trên tuyết.

Bên trong Tầng Kinh lầu là gian phòng rộng rãi thênh thang, kệ ngang, tủ đứng, dựng dựa theo bốn bức tường san sát. Bên trong tủ kệ chứa toàn là kinh sách, từ loại kinh cổ lỗ cho đến loại sách hiện kim, đầy đầy những pho kinh giấy bạch đã ngả màu vàng như màu giấy bảng làng Chu Thượng, cùng có những pho tuyệt đẹp, in bằng thạch hàn nét chữ mạ hoàng kim vàng óng ánh, thật chẳng khác nào một hư viện của một xứ nhỏ.

Ngộ Phi đại sư hướng dẫn Cừu Thiên Hiệp xem qua những tủ đựng sách, sau cùng đến một ngăn tủ chia ra ba học, có in chữ nê kim. Đại sư chỉ vào ba học tủ bảo:

- Thiếu hiệp ! Đây là ngăn tủ chứa ba bộ quý thư của bốn tự. Một là “Đạt ma di tiết kinh”, hai là “Kim Cang chân kinh” còn bộ thứ ba đã mất là “Thượng thừa Hoa pháp chân kinh”.

Vừa nói dứt, Ngộ Phi đại sư lôi trong học một học hai ra hai bộ kinh, còn học thứ ba chỉ là cái học rỗng tếch. “Thượng thừa hoa pháp chân kinh” đã mất tự bao giờ. Đôi mắt già nua của vị sư già long lanh vài ngón lệ, lão trầm tư mặt tướng một cách thê lương.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt sầu não của đại sư thật lấy làm khó nghĩ, bất giác cũng buồn lây, lại thần thờ nói:

- Gớm thật ! Kể nào vào đây phải tay công lực phi thường mặt gan chẳng nhỏ !

Ngộ Phi đại sư nhếch môi cười đau khổ, lại dùng giọng bí mật hỏi:

- Này thí chủ ! Người có biết ý ta dẫn người đến đây để làm gì không?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên lắc đầu:

- Vãn hạ không rõ được !

Ngộ Phi đại sư lộ vẻ ngạc nhiên đưa mắt nhìn chàng sững sờ, đoạn từ từ nói:

- Tàng kinh lầu bình thường này, trừ chưởng môn và người đệ tử khán thư ra, không một ai được vào đây cả. Hôm nay tiểu thí chủ đến đây là người thứ hai !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- À ! Vậy người thứ nhất là ai?

Ngộ Phi đại sư mỉm cười thản nhiên nói:

- Tự nhiên là vị đã lấy quyển “Thượng thừa hoa pháp chân kinh” là người thứ nhất !

Cừu Thiên Hiệp nghe đỏ mặt vừa chép miệng nói thầm:

“Chính mình giờ này còn nhiều câu hỏi !” Do đó chàng lẩm bẩm nói:

- À ...ra thế ! Phải ... đấy !

Ngộ Phi đại sư lại nói tiếp:

- Khi mất Chân kinh, tuy lão nạp và sư đệ Ngộ Thanh đã lên lầu quan sát, nhưng chỉ có lão nạp nhìn thấy một phần chứng cứ, còn sư đệ Ngộ Thanh vì tâm thần rối loạn, không phát giác được gì !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm mừng rỡ bèn vồn vã hỏi:

- Nếu như thế, tiền bối đã biết rõ kẻ nào là thủ phạm đấy chứ?

Ngộ Phi đại sư điềm đạm cười bảo:

- Cũng không chắc lắm!

Cừu Thiên Hiệp như rơi vào trận sa mù khói tỏa, liền mơ hoảng nói:

- Tại sao thế đại sư?

Ngộ Phi đại sư tỏ vẻ trang trọng nói tiếp:

- Vì hấn có để lại dấu vết, song ta quá tư lự chưa dám quả quyết, chỉ vì ...vì.. Cừu Thiên Hiệp rất nôn nóng một là vì hảo kỳ, hai là chưa rõ ai là thủ phạm, bèn hỏi nhanh:

- Đại sư có thể cho tại hạ xem thử chứng tích đó được chăng ?

Ngộ Phi đại sư mỉm cười điềm đạm nói:

- Tiểu thí chủ là tay lịch duyệt giang hồ, tư tưởng phong phú, may ra người nhìn biết chứng tích đó là của ai?

Cừu Thiên Hiệp cả thẹn, khiêm nhượng tiếp lời:

- Xin đại sư chớ cười, chỉ vì tại hạ nóng lòng muốn biết câu chuyện ra sao, chứ là gì bằng được môn hạ của đại sư!

Ngộ Phi bước lên ra cửa song đưa mắt nhìn vào cõi mộng lung, bằng giọng nói cực kỳ nghiêm trọng bảo:

- Này thiếu hiệp, việc này lão nạp đã có giấu bốn môn đệ tử, nếu chúng nghe được, lão sợ chúng không chế ngự được nội tâm vọng động, mà phá cả giới luật của nhà chùa, nhưng điều cốt yếu là muốn tránh vận kiếp sát, sẽ xảy ra bằng cách bất đắc dĩ...Vậy lão nạp cầu xin tiểu thí chủ:

Sau khi xem chứng tích, trước khi chứng tích này được minh định của ai, do ai? Thì tiểu thí chủ phải hứa với lương tâm là không nên đề cập việc này bất luận với người nào....Nếu thí chủ làm được như thế, là thí chủ đã miễn cho lão nạp một sự thương tâm thống khổ đời đời ...

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu lặng lẽ, không rõ có lý do kỳ bí nào mà đại sư dùng những lời lẽ quá chân trọng, nên cung kính đáp:

- Đại sư đã có lòng hậu đãi, vân bối há không có chút thiện tâm hay sao, những lời tiền bối đã dạy, vân bối tự dặn lòng không nói lộ ra nửa tiếng. Trừ phi việc này đã rõ ràng trước công luận.. Ngộ Phi đại sư gạt đầu nói:

- Lão nạp trọng tin Tiểu thí chủ !

Nói xong, đại sư bước lùi hai bước đưa tấm màn bằng lụa vàng treo trước cửa song được cuộn lên rất cẩn thận, sau cùng đại sư lên tiếng bảo:

- Đây là tấm màn cửa song che cản ánh sáng rọi vào phòng để hơi nóng mặt trời khỏi làm vàng kính sách và gió không cuộn bụi thổi vào làm bẩn cả sách kinh !

Cừu Thiên Hiệp hơi khó chịu, nói thầm:

- Hiện giờ không phải lúc nói chuyện cấp bách hay sao? Tại sao đại sư đem chuyện mừng màn ra nói, vô lý thật, hay là tâm lý đại sư bị nhiều sự kích thích, nên mất cả bình tĩnh của tâm hồn chăng?

Ngộ Phi đại sư nhìn chàng mỉm cười nói:

- Lúc lão nạp lên lầu xem xét, thì bức màn con buông tỏa trước song, nhân đó lão nạp mới để ý thấy vết tích còn ghi trên bức màn, thuận tay lão cuộn lại vắt lên, những vết tích và nét bút còn ghi rõ trong bức màn này !

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu kêu lên kinh ngạc:

- A ! Nguyên lai như thế !

Chàng vừa nói dứt, Ngộ Phi đại sư đưa tay kéo bức màn cho buông xỏ xuống cửa song, vừa thuận miệng bảo:

- Đây thiếu hiệp hãy nhìn xem, đó là chứng tích của kẻ nào đây!

Cừu Thiên Hiệp vừa nhìn thấy dòng chữ in lồ lộ trên tấm màn, gương mặt chàng biến nhanh màu xám xịt, quả tim đập liên hồi, tai ù mắt loạn toàn thân run lên bần bật muốn ngã.

38. Khách Hào Kiệt Bổng Trở Lại Chùa Xưa

Nhìn lên bức vách rêu phong gần song cửa, ba chữ “Cừu Thiên Hiệp” được in sâu dưới lớp tường vôi. Có lẽ người khắc ba chữ này bằng mũi kim nung lửa hay ngọn thiết hương, nên những nét nhả phá lảng nhảng tựa vết cưa bò trên bãi cát, song trông thấy rất tỏ tường từng chữ một.

Cừu Thiên Hiệp kinh ngạc và rồi chàng giương đôi mắt tròn xoe nhìn trần trối, qua giây phút sững sờ, chàng mới bước đến cạnh Ngộ Phi đại sư cất tiếng hỏi:

- Đại sư ! Có lẽ đại sư ngộ nhận việc này do tại hạ gây ra ư !

Ngộ Phi đại sư vẫn giữ nét mặt hiền hòa vừa êm giọng bảo:

- Không phải thế đâu, Thiếu hiệp ! Bởi lão tăng biết rõ việc này không do thiếu hiệp gây ra cho nên lão mới đưa thiếu hiệp đến đây để mưu kích cho tường tận.

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ xúc động, chàng vòng tay cung kính xá đại sư vừa run giọng:

- Xin đa tạ đại sư có lòng ...

Ngộ Phi đại sư vội khoát tay ngắt lời:

- Thiếu hiệp ! Theo sự kiến văn và nhận xét của bản tăng, thì trong giới võ lâm ngày nay, đã đến tuần tận mặt vận kiếp sát đã ung đỏ bốn phương trời, các nẻo giang hồ đầy dẫy rập nguy, bầy nạn nhưng khổ thay ! Bao nhiêu nguy cơ, ách vận đều đổ vào mình Thiếu hiệp, khiến cho bản tăng ái ngại muôn phần, nên bản tăng có một lời khuyên thiếu hiệp hãy cố mà nhẫn nại đôi phần !

Cừu Thiên Hiệp chớp mắt nhìn trời bằng giọng nói chua chát buồn nảo:

- Đại sư ! Chẳng phải tại hạ dám buông lời cuồng vọng nhưng tại hạ thề sẽ lột mặt nạ tên giả danh đội lốt tại hạ đã gây ra thảm họa này ...

Ngô Phi đại sư thở dài không đáp, thân mình lão tăng đứng im như pho tượng Già Lam, song hữu chưởng giơ cao vừa phẩy nhẹ vào ba chữ “Cừu Thiên Hiệp” khắc trên vách một cơn gió nổi mạnh xoáy vào tường, cuốn bay vô số phần bụi đục ngầu như đám sa mù trong buổi sớm tiết Trùng Đông. Ba chữ “Cừu Thiên Hiệp” bốc thành hơi khói và tiêu biến dưới lớp bạch trần.

Chính vị chưởng môn đời thứ ba mươi sáu của phái Thiếu Lâm đã dùng môn nội lực chân truyền mà xóa tan đi giòng tự tích.

Ngô Phi đại sư nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ kinh ngạc liền mỉm cười bảo:

- Nay thiếu hiệp ! Môn pháp bản tăng vừa thi triển toàn phái Thiếu Lâm không một ai hiểu được, thiếu hiệp chẳng nên quan tâm lắm làm gì ?

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:

- Đại sư ! Vì sao lại để mất pho “Thượng thừa Hoa pháp chân kinh” !

Ngô Phi đại sư mỉm cười cơ khổ:

- Bản tăng sẽ cố hết sức mình tìm lại, chẳng dám làm phiền thiếu hiệp.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy Ngô Phi đại sư đang khổ tâm đến cùng tột, cũng bởi pho “Thượng thừa hoa pháp chân kinh” là vật trấn môn chí quý chí hữu của tông phái Thiếu Lâm, nay đã mai một mất đi thật không phải là việc nhỏ; vì nó có hai điểm tác dụng vô cùng trọng đại, một là ... pho chân kinh nhờ lọt vào tay bọn người ngoại đạo tà ma thì toàn giới võ lâm sẽ nhận lãnh một kiếp vận vô cùng thảm khốc. Hai là pho Chân kinh bị mất đi sẽ làm suy giảm uy tín danh dự của phái võ Thiếu Lâm đã có trên ba mươi sáu đời truyền thống.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến đây, vội ngược mắt nhìn Ngô Phi đại sư nói:

- Đại sư hãy an lòng, tại hạ tự nguyện tìm cho được bộ Chân Kinh, song tại hạ chẳng động đến kiếp sát và quyết chẳng để tổn thương đến thanh danh của quý tự !

Ngô Phi đại sư chấp tay trước ngực, vừa niệm:

- A di đà Phật ! A di đà Phật !

Bấy giờ, trăng lặn sao mờ, góc trời đông ửng hường trong tương tự như chiếc khăn hồng nhợt quàng dài dưới chân trời xa tít.

Cừu Thiên Hiệp lại vòng tay hướng vào Ngô Phi đại sư nói:

- Đại sư, ngày đại hội trên Hương Lô Phong, mong đại sư gắng mà chủ tọa buổi hội được công minh, riêng tại hạ sẽ làm phiên đại sư đấy !

Ngô Phi đại sư mắt nhìn chàng dịu giọng:

- Thiếu hiệp, cũng nhờ lưu tâm, ngày hội Hương Lô Phong, gắng quan sát sự biến chuyển trên gương mặt của bản tăng mà hành động, nên nhớ hãy lấy sự nhẫn nại làm đầu !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ:

- Xin vâng lời đại sư.

Ngô Phi đại sư lại tiếp tục niệm một tràng Phật hiệu vừa nhẹ giọng:

- A di đà Phật ! Bần tăng xin tạ ân trước.

Vừa dứt lời, cả hai đồng rún mình nhảy lên cao, hướng về Vân Hiên mà đi thẳng tới.

- Về đi ! Về đi !

- Ta được Ngô Phi nói rõ rồi.

Nơi Vân Hiên, tiếng người huyền não phá tan bầu không khí tĩnh mịch u nhân, một giọng nói to như chuông đồng vang lên, đượm đầy vẻ kiêu căng hách xược.

Thật là một điều quái lạ hi hữu, vì mấy trăm năm nay có ai dám đến vùng đất Cảo Sơn làm huyền não như thế đâu ? Thế mà, hiện giờ lại có đám người đứng trước Vân Hiên gọi đích danh vị chuông môn Thiếu Lâm tự âm ỉ khiến cho mọi người chấn động cả tâm can.

Ngô Phi đại sư còn lơ lửng giữa khoảng không đã quát vọng xuống:

- Hừ ! Các ngươi là ai ?

Lúc này Cừu Thiên Hiệp đã theo sát Ngô Phi đại sư như bóng với hình, cả hai nương theo đà gió hạ nhẹ thân mình xuống trước cổng Vân Hiên Trung.

Giữa trảng viện Vân Hiên Trung, lúc bấy giờ số người tụ tập khá đông.

Cừu Thiên Hiệp quét mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy Nhan Như Ngọc đứng giữa, cạnh bên là một người trung niên hán tử mắt hổ râu xồm, đầu trần không mũ mạo, mặt hầm hầm như sư tử miệng rộng răng hổ, đôi mắt đảo lia phát ra những tia nhìn man dại, tay tả “hắn” cầm cây “Triều Thiết Hốt” đưa trước bụng, đứng thẳng người mũi hểnh mặt vênh, trông hẳn đang căm hờn và giận dữ. Đứng kề bên hắn là tên “Kiệu dương tán” Lôi Thanh Minh chủ tọa hộ pháp của Huyết quan giáo.

Tất cả chư tăng của Thiếu Lâm tự đứng dồn trong một góc người người đều cau mặt nhăn mày tỏ vẻ khó chịu và phần uất bổi hời.

Ngô Phi đại sư và Cừu Thiên Hiệp cả hai bước lần vào trảng viện. Phàm Tịnh vị tăng trưởng Thiếu Lâm tự, hướng dẫn chúng tăng đánh lễ ra mắt Ngô Phi đại sư vừa cung kính thưa:

- Bạch chuông môn ! Có Huyết quan giáo chủ viếng bản tự ! Xin ...

Ngô Phi đại sư khoát tay, gật đầu và bước nhanh đến trước hai bước ngang Cừu Thiên Hiệp vòng tay hướng vào tên trung niên hán tử hành lễ:

- Dị giáo chủ đại giá đến đây, bản môn chưa nghênh tiếp thật là có lỗi muôn phần, xin giáo chủ lượng thứ !

Huyết quan giáo chủ “Thôi mệnh diêm la” Dị Đại Cương, tức là trang hán tử trung niên này, hắn tỏ vẻ hống hách vô cùng tay vuốt râu hùm én, mắt trợn trừng chiếu ra những tia nhìn điện rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp, tuyệt nhiên không đáp lễ hay trả lời câu nói của Ngô Phi đại sư.

Một lúc sau, Di Đại Cương mới quay sang Ngô Phi đại sư nhếch mép cười khinh mạn, bằng giọng nói kẻ cả bảo:

- Hừ ! Thiếu Lâm tự thật là một danh môn chánh phái, quả nhiên khác hẳn các môn phái khác khá nhiều !

Giọng nói của hắn đầy vẻ mỉa mai, vô lễ, khiến người lành đến đâu cũng khó nhịn được.

Chúng tăng của Thiếu Lâm tự, người người đều tái mặt, khí giận xung thiên, họ muốn ra tay sửa trị tên Dị Đại Cương vô lễ. Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất tức bực, chàng muốn động thủ, nhưng sức nghĩ đây là Thiếu Lâm tự mà chàng ở vào địa vị khách tân, nên khó ra tay được.

Ngô Phi đại sư là một bậc đại đức chân tu, tấm lòng nguội lạnh, vẫn giữ vẻ mặt hiên lành mỉm cười nói:

- Giáo chủ đã dạy như thế ! Nhưng không rõ lý do gì ? Xin cho bần tăng biết qua !

Thôi Mệnh diêm la Dị Đại Cương nghe qua gằn giọng:

- Hừ ! Ta muốn hỏi ngươi !

Ngộ Phi đại sư điềm nhiên hỏi:

- Bần tăng xin hầu nghe chỉ thị giáo chủ !

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vênh mặt tỏ vẻ tự đắc, tay hữu giơ cao Triều Thiên Hốt quay một vòng tròn đoạn cất tiếng cười hô hô bảo:

- Cuộc họp Đoan Ngọ hôm nay do ai chủ trương và xếp đặt ?

Ngộ Phi đại sư vẫn bình tĩnh đáp lời:

- Chính bần tăng đứng ra chủ tọa buổi hội !

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương giương đôi mắt rực hung quang nhìn đại sư, hỏi tiếp:

- Còn những ai nữa ?

Ngộ Phi đại sư cười nhẹ:

- Còn rất nhiều người đại diện cho Cửu đại môn phái:

Dị Đại Cương bĩu môi:

- Xì !

Đoạn hần nhổ một bãi nước bọt xuống đất, hỏi tiếp:

- Cửu đại môn phái ? Chẳng nhẽ ngoài Cửu đại môn phái ra, không còn nhân vật giang hồ nào ư ?

Cửu Thiên Hiệp và tăng chúng thấy hành động của Dị Đại Cương quá ư vô lễ, tất cả đều run lên toan nhảy tới trước, riêng Cửu Thiên Hiệp quá nhanh nhẹn bước sẵn đến hai bước. Ngộ Phi đại sư khoát tay ra hiệu đứng im, vừa điềm đạm nói:

- Anh hùng trong thiên hạ kẻ sao cho xiết, nói sao cho cùng, vô lâm hào kiệt khích chẳng tới, mời không lại rất nhiều !

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương bước tới trước một bước và rống to:

- Nếu sự thật là thế, tại sao ngoài chín môn phái lớn ra, còn những người khác lại chẳng mời vậy ?

Ngộ Phi đại sư bỗng nhiên đổi thái độ. Lão tăng ngược mặt nhìn trời cười ha hả, bằng giọng nói trầm hùng tiếp:

- Những nhân vật cao thủ khác ! Bần tăng đâu dám mạo muội mời ?

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương cầm cây Triều Thiên Hốt giơ cao và nặng giọng:

- Khéo vờ ! Ngụy biện !

Ngộ Phi đại sư vẫn giữ nguyên gương mặt từ tường như cũ, nhưng giọng nói lại cao trầm hơn:

- Dị giáo chủ ! Bần tăng nào có gì để ngụy biện ? Sở dĩ bần tăng chỉ mời có Cửu đại môn phái là vì chín môn phái này có giao ước với bản tự từ lâu đời, lấy bức tượng “Bích ngọc cổ phật” làm vật đính ước, bởi vậy tượng Bích ngọc cổ phật chỉ liên hệ đến những khách đồng minh, chứ đối với chư anh hùng hào kiệt vô lâm, mấy ai chịu tuân giữ, do đó lão tăng chẳng dám cưỡng vọng, đưa tượng Bích Ngọc cổ phật khích mời !

Những lời nói ngắn của đại sư bao hàm đủ ý nghĩa, khiến Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương cúi đầu nghĩ ngợi:

Về người không mời mà đến vả lại nếu đến đây tất nhiên phải chịu phục tùng theo lệnh phật điệp “Bích Ngọc cổ Phật” hay sao ?

Cho nên trong lúc nhứt thời Huyết quang giáo chủ nín lặng không tìm ra câu nói nào chống trả được.

Cửu Thiên Hiệp đứng kế bên thấy thế cười nhạt:

- Thật là “Đuôi thỏ đầu hùm” !

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương đôi mắt không rời Ngô Phi đại sư, nặng giọng hỏi:

- Ngô Phi đại sư ! Các người và Cửu đại môn phái bày cuộc hội ra để làm gì ?

Vừa nói dứt, lão lại đưa mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp như ngằm hỏi là ai.

Ngô Phi đại sư hiểu ý cả cười đáp:

- Cuộc hội tại “Hương Lô Phong” ai ai cũng rõ, còn vị thí chủ đây là Cửu Thiên Hiệp.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương nghe qua mắt hồng lộ trắng, nặng giọng quát:

- Hừ ! Hay lắm vị này là Cửu Thiên Hiệp đấy ư ?

Vừa nói dứt Dị Đại Cương nhìn vào Cửu Thiên Hiệp trừng trừng tựa hồ muốn nuốt sống chàng. Lúc đầu, Cửu Thiên Hiệp đã có ác cảm với Dị Đại Cương qua những lời hống hách chàng đã toan thẳng tay sửa trị rồi, bây giờ Dị Đại Cương lại gọi xách khốe tên tộc mình, chẳng khác nào lửa cháy chế dầu thêm, khiến Cửu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên bước sấn tới trước ba bước và cất tiếng quát:

- Cửu mỗ đây ! Người muốn nói gì chứ ?

Ngô Phi đại sư sợ hai người giáp mặt, chỉ một vài lời nói không hợp cũng đủ xảy ra cuộc tiêu di kiếp vận cho các giới võ lâm và cuộc đại hội trên Hương Lô phong sẽ để lại cho võ lâm tiếng cười mai mả muôn đời.

Ngô Phi đại sư vừa nghĩ thế, nên vội bước sấn tới đứng trước mặt Cửu Thiên Hiệp vừa cất tiếng trả lời Dị Đại Cương hầu phá tan sự hiềm khích cả hai:

- Dị giáo chủ ! Nguyên giới giang hồ hành hiệp, thường xảy ra lắm chuyện nhầm lẫn vì những lời vô cớ không đâu, vì thế bản tăng và Cửu đại môn phái lập thệ quyết chẳng tin lời đồn bịa, cả Cửu Thiên Hiệp chúng tôi hội nhau tại Hương Lô Phong một là lập ước, hai là giải thích chuyện tỵ hiềm lúc trước !

Thôi mệnh diêm la cười khẩy lên tiếp lời:

- Ngô hòa thượng, người và Cửu đại môn phái bảo nhau bất động, để cho hấn an nhiên tự tại hay sao ?

Cửu Thiên Hiệp lửa giận phùng, không thể nào nhẫn nại nổi, ngật có Ngô Phi đại sư đang đứng trước mặt, chàng hét to một tiếng lấy tay chỉ ra ngoài ven rừng, quát to:

- Dị Đại Cương ! Chúng ta đi ra ngoài !

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương hơi rung động toàn thân, hỏi lại:

- Người bảo đi đâu chứ ?

Cửu Thiên Hiệp rống lên như hổ đói:

- Dị Đại Cương, Cửu mỗ tuy bất tài, nhưng hôm nay quyết lãnh giáo Huyết quang giáo chủ vài chiêu tuyệt học !

Thật là chỉ danh đối diện, mở cửa thấy trời cả hai sắp diễn một tuồng ác đấu.

Nhưng một việc quá bất ngờ Dị Đại Cương không lộ vẻ gì tức bực chỉ nhếch môi cười bảo:

- Huyết quang giáo chủ làm gì có võ công tuyệt học !

Cửu Thiên Hiệp quá ức lòng, hét to như sấm:

- Nếu người biết mình như thế ! Tại sao còn dùng những lời nói dã man để bức xách kẻ khác ?

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vẻ mặt lạnh như tiền, bằng giọng nói trêu:

- Ta chỉ khích xung người thôi !

Cửu Thiên Hiệp cơn giận đến tột độ, trái lại chàng phá lên cười sặc sụa, trong tiếng cười này chàng cố ý vận dụng nội lực phát huy ra thanh âm, nên tiếng cười của chàng có một âm điệu chất tai, cao giọng như cộp beo rỗng găm.

Tăng chúng của phái Thiếu Lâm nghe qua biến sắc tất cả đều vận nội lực chống chế.

Dị Đại Cương nghiêm sắc mặt, lão không ngờ một chàng thiếu niên mà công phu nội lực sung mãn đến bậc thượng thừa như thế, khiến lão đứng nhìn Cừu Thiên Hiệp sửng sờ.

Cừu Thiên Hiệp nín tiếng cười và nhìn thẳng vào mặt Dị Đại Cương lớn tiếng:

- Hay lắm ! Ta sẽ chờ ngươi tại triền núi bên ngoài !

Vừa nói dứt, chàng nhún mình nhảy vọt lên cao hàng ba trượng, và nhẹ nhàng như cánh nhạn, nhảy mất đã vọt ra khỏi cổng chùa. Khiến mọi người có mặt tại trường đều buột miệng khen to:

- Hay tuyệt !

Ngộ Phi đại sư đưa đôi mắt từ bị nhìn khắp chúng tăng tại trường, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Các ngươi hãy về tăng xá !

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương chẳng dám chậm trễ, hấn không đáp từ Ngộ Phi đại sư, mà giơ tay ra hiệu cho Kiệu Dương Tấn Lôi Thanh Minh đi theo, đồng thời hấn quay mặt nhìn Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bảo:

- Sư muội ! Chúng ta hãy đi thôi Nhan Như Ngọc gật đầu không đáp, thân hình nàng như cánh chim bạch yến, rún mình bay nhẹ khỏi bờ tường đuổi theo Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp sau khi ra khỏi chùa Thiếu Lâm chỉ một hơi dài chàng đã chạy đến một vùng đất bằng phẳng, đứng nghỉ ngơi đôi mắt chăm chú nhìn về hướng chùa Thiếu Lâm. Bỗng chàng nhận thấy từ xa bay đến một bóng người ốm nhỏ nhanh nhẹ vô cùng, chàng toan mở lời hỏi:

Nhan Như Ngọc đang chạy như bay đã lên tiếng trước:

- Thiếu hiệp, sư ca của ta tính tình nóng nảy, nói năng hồ đồ, ngươi nên dùng lời nhỏ nhẹ may ra thắng sư ca ta, nếu gây ra ẩu đả khó mong ai thắng phụ !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, cau mày hỏi lại:

- Ai là sư ca của nàng ?

Nhan Như Ngọc chớp đôi mi liễu, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp đáp nhỏ:

- Dị Đại Cương đó !

Cừu Thiên Hiệp sậu mặt, bằng giọng nói gay gắt:

- Nàng bảo sư ca nàng thất thố qua những lời nói vừa rồi ư ! Nàng bảo ta phải đấu dịu với hấn ư ! Cừu mỗ chưa bao giờ biết làm lành !

Lời nói chưa dứt, Kiệu Dương Tấn Lôi Thanh Minh đã đến trước mặt chàng, kẻ đó là Dị Đại Cương.

Dị Đại Cương vừa chấm gót trên thảm cỏ, đã vội đưa tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói:

- Trốn chằng đánh chằng kêu, lời không bàn không rõ, ta với ngươi cần bàn một câu chuyện !

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt nói:

- Gã họ Dị, ta không có bàn cãi với ngươi, muốn động thủ hãy tiếp chiêu !

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc ra hiệu và cất tiếng nói to:

- Chuyện thứ nhất ta muốn nói là ngươi hãy giao lại quyển Thiết thư ? ...

Cừu Thiên Hiệp cười to, ngắt lời:

- Không dễ gì ! Muốn thế ngươi hãy trả mạng Dương phụ ta trước đã !

Dị Đại Cương phá lên cười như điên dại, bằng giọng nói:

- Rõ ngốc ! Mèo chuột mấy thuở được sống chung, hấn hận không lột được da ngươi, uống không được máu ngươi, thế mà ngươi can tâm lay hấn thờ là dương phụ, và còn hơn thế nữa thay hấn báo cừu ? Hí ... hí ... đời sao có chuyện lạ thế !

Cừu Thiên Hiệp giận tím mặt, chàng gắt lên như sấm:

- Voi bắt voi, ngựa bắt ngựa, mỗi người mắt ý khác nhau, có thù chẳng trả không quân tử, có mang ân chẳng đáp ấy tiểu nhơn. Gã họ Dị đừng khua môi múa mép. Là tráng sĩ ta muốn người hãy tiếp chiêu !

Dị Đại Cương giơ cao “Triều Thiên Hốt” và nạt to:

- Người muốn thế càng hay !

Không ngờ cây hốt vừa quay một vòng, Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh đã bước sấn đến trước, vòng tay hướng vào Dị Đại Cương nói to:

- Giáo chủ ! Xin giáo chủ để cho thuộc hạ tiếp hãn vài chiêu số !

Cừu Thiên Hiệp trong thâm tâm muốn thử sức với một cao thủ đệ nhất Huyết quang giáo chủ, bất ngờ bị Lôi Thanh Minh nhảy ra gánh vác, chàng quá bức, cười nhạt:

- Tướng bại trận, có chi là dũng ! Chẳng nên xưng hô cho nhục !

Kiệu Dương Tán Lôi Thanh Minh cả giận rống lên âm ỉ, tay hữu hấn rút nhanh món binh khí dắt sau lưng tên là Kiệu Dương Tán ra, đây là cây lọng nhỏ kiểu dù đi mưa, hấn giương lên phát ra một tiếng “bung” sáu mươi bốn cây kèo bo hình “năm”, quay đi một vòng tròn tỏa ra muôn đạo kinh phong như gió bão.

Lôi Thanh Minh vừa giận vừa then quát to:

- Câm mồm người lại ! Lần trước vì “lấy lệnh đổi lệnh” nên bổn hộ pháp tha thứ cho người tính lại số người chưa vắn lắm ! Hôm nay ta chỉ sợ mạng số người khó thoát nữa rồi !

Vừa nói dứt, cây lọng Kiệu Dương múa đi vùn vụt, tỏa ra một vầng hào quang, lạnh kinh người khí thế như muôn ngàn mũi tên trùy thủ.

Cừu Thiên Hiệp toan dùng song chưởng chống trả, nhưng chàng lại nghĩ chưởng lực là một môn đánh bằng da thịt làm sao chống nổi sắt thép, nên chàng lôi trong tay áo ra cành “khô trúc thánh kiếm”. Đạo hoàng quang của Kiệu Dương Tán càng xấp đến gần, luồng dịch phong xé không khí phát ra những tiếng ào ào dễ sợ.

Cừu Thiên Hiệp giơ cao cây kiếm trúc quất nhẹ vào khoảng không hai cái, một đạo hoàng quang vàng hực chiếu sáng mấy trượng xa.

Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc trong thấy cả kinh, thần sắc thay đổi nhanh trên gương mặt cả hai.

Cừu Thiên Hiệp nắm chặt đốc kiếm trên tay, cao giọng nói to:

- Động thủ !

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vội bước tới trước lớn tiếng hỏi:

- Có phải người đang cầm trên tay cây “Hỗn kim thần kiếm” hay chăng ?

Tiếng nói của Huyết quang giáo chủ quá lớn và đượm vẻ lo âu, khiến Lôi Thanh Minh hơi chột dạ, vội ngưng múa cây lọng Kiệu Dương, mà đưa mắt kinh nghi nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi lại:

- Hỗn Kim thần kiếm phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp cười ngất đáp:

- Tại hạ chẳng hiểu Hỗn Kim hay Hỗn Ngân gì cả ! Tại hạ chỉ biết thanh kiếm này, nó không đúc bằng thép, chẳng luyện bằng gan, cũng không phải sắt, cũng không phải vàng, mà nó chỉ là một cành trúc khô, một thanh kiếm trúc !

Lôi Thanh Minh lấy làm lạ, đưa mắt nhìn kỹ, nhận thấy thanh kiếm hình thù rất cổ quái, nhưng nhìn kỹ thấy rõ từng lóng một của cành trúc vàng, rõ là cây kiếm bằng trúc, sau khi quan sát, tâm thần trấn định lại, Lôi Thanh Minh liền cử cây Kiệu Dương tán vũ lọng lần thứ hai, vừa cười khinh mạn:

- Hừ ! Đầu ma có óc quỷ, tiểu tử hãy tiếp chiêu !

Kiệu Dương Tấn giương lên lần thứ hai, sáu mươi tư chiếc kẻo sắt, thanh sắc không thua gì sáu mươi bốn ngọn dao trủy thủ, từng chiếc kẻo tỏa ra một đạo cường phong, tỏa ra như một rừng gươm, úp chụp vào người Cửu Thiên Hiệp.

Xin nhắc lại, Huyết quang giáo tuy không được liệt vào hàng Cửu đại môn phái, nhưng Huyết quang giáo lại là một đại bang hội rất to, các giới lực lâm đều nể mặt và thần phục, tuy chưa ra mặt minh chủ, nhưng mười ba tỉnh giang hồ hào khách đều nằm gọn trong vòng lưới của Huyết quang giáo hết nửa phần.

Kiệu Dương Tấn Lôi Thanh Minh là chủ tọa hộ pháp, trừ giáo chủ và phó giáo chủ ra, hẳn cũng thuộc vào hàng đệ tam hào kiệt thì công lực đâu phải tầm thường.

Hôm nay, chánh phó giáo chủ đều đứng trước mặt, khiến Lôi Thanh Minh hứng chí vũ lộng chiêu tuyệt học “Xích địa thiên lý” cây lộng Kiệu Dương quay tít, phát ra âm điệu “ào ào”, tạo thành cơn gió buốt người, khí thế như ba đào cuồn cuộn.

Cửu Thiên Hiệp nghe hơi gió rất mát, chàng vội để cao thánh kiếm sử dụng đường thứ mười hai là “Mạng vận kiếm” vừa cao giọng nói to:

- Đến càng hay !

Luồng kinh phong của Kiệu Dương Tấn vừa chụp vào người Cửu Thiên Hiệp.

Bỗng nghe “Kẽng ! Đoành ! Đoành !” Những tiếng kim khí chạm nhau toét mang tai, bóng người đã lui về vị trí cũ; giữa tràng có bốn người, tất cả đồng kêu rống lên kinh sợ, người nào cũng tái mặt, thở ra không ai nói được nửa lời, lặng như hồ nước chết.

39. Trên Danh Sơn Khổ Đội Cao Nhân

Rất lâu !

Kiệu Dương Tấn Lôi Thanh Minh, nhìn thấy sườn chiếc lộng rơi xuống đất, cây lộng đã đưa hẳn lên hàng cao thủ vô lâm, ngày nay đã thoát khỏi tay hắn rơi lả tả, sáu mươi tư cây kẻo lộng đều bị gãy ngang, hẳn không chế ngự nổi sự uất nghẹn, và thất bại chua cay tràn ngập tâm hồn. Bất giác hai giò nóng chan hòa bên khóe mắt, trên tay hắn chỉ còn cán lộng trụi, hắn buông thông luôn trên đất, quay mặt về hướng Đông cúi đầu lạy bốn lạy. Hai giò lệ chảy như mưa, và cất tiếng nói to:

- Đệ tử học tập không tinh, nên làm hư lụy đến danh dự của sư môn đã ba trăm năm chiến thắng, thì mặt mũi nào còn sống ở trên đời !

Vừa nói dứt, tả chưởng hắn quật ra sau lưng, đánh mạnh vào thiên linh cái để tự tử, thật là một chuyện ngoài sự xét đoán của mọi người, nên mọi người đều há mồm kinh ngạc ...

Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc trong lúc xáp chiến cả hai đã lui ra đứng ngoài ba trượng thành thử không kịp cản trở Lôi Thanh Minh.

Cửu Thiên Hiệp vội thu hồi thanh trúc kiếm, lui ra sau hai trượng.

Ba người thấy rõ Lôi Thanh Minh đột nhiên cử chưởng tự vận, tuy tất cả đồng kêu lên, nhưng chẳng ai nhảy ra cản trở kịp.

Ngay lúc đó, một bóng người từ trên cao hạ xuống nhanh như điện xẹt, tay áo rộng màu tro phát mạnh vào cánh tay Lôi Thanh Minh nhắc bổng cánh tay hắn về phía trước đồng thời một giọng nói êm trầm vang lên:

- A di đà Phật ! Lôi thí chủ, hãy lấy thân mình làm trọng, ta phải chặn chân mới được !

Cửu Thiên Hiệp, Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc cả ba đồng thở một hơi dài khoan khoái.

Ngộ Phi đại sư hiện ra ngăn trở sự tự vận của Lôi Thanh Minh, đồng thời tay áo rộng của vị lão tăng nâng bổng Lôi Thanh Minh về phía trước hai bước, một cử động quá nhẹ nhàng, nhưng Lôi Thanh Minh không phản kháng gì cả.

Ngộ Phi đại sư đặt nhẹ bàn tay trên vai hắn, từ tốn bảo:

- Con nhà võ tử thí với nhau ta không nên lấy sự thắng bại mà nhục chí ! Lôi thí chủ xuất thân tại danh môn chánh phái, thì việc làm phải chính đại quang minh, ai ai cũng lấy danh dự của sư môn làm trọng, nhưng tự vận không phải là một phương pháp giúp ta báo ân đáp nghĩa sư môn đâu ! Lôi thí chủ hãy nghĩ lại !

Bấy giờ, Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương cũng bước đến trước mặt Lôi Thanh Minh, dịu giọng khuyên:

- Hộ pháp ! Cái lỗi mọn này, Huyết quang giáo thay người nhận chịu, người hãy an lòng !

Cừu Thiên Hiệp đã đưa ra chiêu kiếm “Mạng vận chi kiếm” tuy chàng biết uy lực chiêu thức này không nhỏ, nhưng chàng không ngờ chỉ một bước đã hạ ngay Lôi Thanh Minh, và không ngờ Kiêu Dương Tán Lôi Thanh Minh quyết định tự tử mau như thế. Do đó nhứt thời Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hối hận phần nào, chàng vội đến trước mặt Lôi Thanh Minh cất tiếng nghẹn ngào:

- Lôi huynh ... Lôi ...

Kiêu Dương Tán Lôi Thanh Minh buông tay áo rộng Ngộ Phi đại sư, hấn vòng tay xá đại sư vừa cung kính nói:

- Đại sư bồ đức cứu mạng này, dù nát thân cũng khó báo trả, Lôi mỗ nguyện đời đời ghi nhớ.

Vừa nói dứt hấn quỳ nhanh xuống đất lạy hai lạy. Sau đó hấn quay sang Dị Đại Cương vòng tay thi lễ nói:

- Nhiều năm qua, nương tựa dưới trưởng giáo chủ, lòng này mến cảm vô cùng, xin nguyện ngày sau báo đáp !

Sau cùng hấn bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp, trợn đôi mắt đỏ như trùng báo vừa nói như thét:

- Họ Cừu ! Được người nhường cho một đường kiếm Lôi mỗ không thể quên ân, nhưng ba năm sau ta sẽ gặp người lần nữa ! Nếu người có sợ thì hãy giết ta đi, bằng không ... thì người sẽ hối hận sau này !

Giọng nói của hấn đầy cảm hờn phần uất, đôi mắt đỏ ầu lên.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế mỉm cười khổ sở bảo:

- Lôi huynh ! Nói chi những lời này ! Chúng ta ...

Kiêu dương tán Lôi Thanh Minh không để Cừu Thiên Hiệp nói dứt, hấn rống to lên:

- Họ Cừu ! Người không giết ta ! Ta phải rời nơi đây tức khắc !

Vừa nói dứt, hấn quay mình ra sau, vòng tay vái Ngộ Phi đại sư, Dị Đại Cương và Nhan Như Ngọc, lại đưa mắt cảm hờn nhìn Cừu Thiên Hiệp rồi nhanh như cắt hấn rún mình nhảy vọt ra xa.

Cừu Thiên Hiệp đuổi theo gọi to:

- Lôi huynh ! Lôi Thanh Minh ...

Lôi Thanh Minh ngoái đầu lại, nặng giọng hỏi:

- Người hối hận đã tha mạng sống ta ư ?

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu, khổ sở đáp:

- Không phải vậy đâu Lôi huynh ạ ! Người muốn đi thì đi, nhưng người hãy dừng lại để cho Cừu mỗ nói vài lời phân biện.

Kiêu dương tán Lôi Thanh Minh kêu “hừ” một tiếng vừa nặng giọng nói:

- Vô ích ! Ba năm sau, nếu Lôi mỗ còn sống vài người không chết, lúc đó chúng ta sẽ phân biện hay giải thích gì ... chẳng muộn ! Ta đi ...

Vừa nói dứt, hấn nhảy vọt lên cao và trở hết tuyệt kỹ khinh công đi như gió lốc, chỉ nháy mắt mất dạng.

Ngộ Phi đại sư, Dị Đại Cương, Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp nhìn theo hướng “Kiêu dương tán Lôi Thanh Minh” đến khuất dạng. Bốn người mang bốn tâm sự khác nhau, tuy nhiên mỗi người đều tỏ ra buồn man mác ...

Khoảng khắc sau ...

Ngộ Phi đại sư thở ra một hơi dài nói:

- Giữa các giới võ lâm tựa hồ như cái vạc ân, họa nối liền, không bao giờ dứt !

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương liếc mắt nhìn cây “khô trúc thánh kiếm” trên tay Cửu Thiên Hiệp cất tiếng bảo:

- Trách vụ của chúng ta, giờ lại ghi thêm một nét bút nữa !

Cửu Thiên Hiệp không vui hỏi lại:

- Trách vụ gì thế ?

Dị Đại Cương cười lạnh lạnh nói:

- Người bức bách hộ pháp của bốn giáo ra đi, đây không phải một việc hay sao ?

Bởi vậy ta đã quyết định, lấy thanh dự Huyết quang giáo chủ ra tiếp người !

Cửu Thiên Hiệp lòng đau như cắt, phẫn uất la lên:

- Dị Đại Cương chính người tự vẽ ra lối thoát, Cửu mỗ tuy bất tài, nhưng nguyện hầu tiếp người đến tận cùng !

Dị Đại Cương quát to:

- Hay cho tiểu tử ! Dám buông lời hống hách, thì chớ trách bốn giáo chủ nhần tâm !

Vừa nói dứt, Dị Đại Cương bước tới trước hai bước, tay hữu giơ cao Triều Thiên Hốt, trầm giọng quát:

- Lại đây ! Ta sẽ cố gắng hầu tiếp người vài chiêu tuyệt học !

Ngộ Phi đại sư thấy cả hai tuốt kiếm ra khỏi vỏ, sợ xảy ra một trường ác đấu, vội vàng bước vào giữa khoát tay, nói:

- Nhị vị thí chủ ! Trời chưa sáng tỏ, giờ hội tại Hương Lô Phong cũng sắp đến, xin nhị vị nán đợi đông đủ quần hùng hợp mặt, lúc bấy giờ ta sẽ nói ra không muộn ! Cần gì phải động đến đao kiếm mới hiểu nhau !

...

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương ngược mặt cười hô hô bằng giọng nói mỉa mai đáp:

- Đại hội Hương Lô Phong là của Đại sư và Cửu đại môn phái, Dị mỗ là hàng ma ngoại đạo thì làm sao chen chân vào được !

Ngộ Phi đại sư từ tốn bảo:

- Giáo chủ nói chi lời này, chúng ta đều là ...

Dị Đại Cương không đợi đại sư nói dứt, đã lớn tiếng ngắt lời:

- Ngộ đại sư ! Đại hội tại Hương Lô Phong bốn giáo chủ sẽ đến dự, nhưng mà ...

Vừa nói đến đây, bỗng nhiên hần nín bật, rồi bước đến trước mặt Ngộ Phi đại sư cất tiếng hỏi:

- Ví như đúng giờ, mà Cửu đại môn phái không đến dự hội thì sao ?

Ngộ Phi cau mày khó chịu, song giữ giọng hiền đáp:

- Lẽ tự nhiên là không hội, nhưng bần tăng không tin “Bích ngọc cổ Phật” là hư lệnh !

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương cười to như sấm, tiếp:

- Hay tuyệt ! Ta sẽ chờ đợi vài giờ xem sao ? Và hầu nghe sự giảng luận của quý chưông môn thể nào !

Nói đoạn hần quay sang Cửu Thiên Hiệp bảo:

- Hội tại Hương Lô Phong nếu không kết quả, ta quyết chẳng chia tay !

Vừa nói xong, hần vẫy tay gọi Nhan Như Ngọc cả hai bước dần xuống núi rất nhanh.

Cừu Thiên Hiệp chưa nguôi cơn giận, quay sang Ngô Phi đại sư vòng tay nói:

- Chúng ta sẽ gặp nhau tại Hương Lô Phong !

Ngô Phi đại sư vòng tay đáp:

- Màn trời chưa sáng, Thiếu hiệp định đi đâu ?

Cừu Thiên Hiệp cung kính thưa:

- Tại hạ chỉ đi quanh sau núi, đợi đến giờ ngộ phó hội !

Ngô Phi đại sư buồn bã đáp:

- Bần tăng muốn lưu thiếu hiệp lại tề tựu nghỉ ngơi nhưng lại sợ những người dự hội chỉ trích, vậy chúng ta gặp nhau vào giờ ngộ ...

Chữ “ngộ” chưa thoát khỏi miệng, thì đại sư đã nín bật, vì trông thấy từ xa chạy như bay đến một người ốm cao, y phục đen tuyền.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy người ấy vội reo to:

- Lão tiền bối ! Quê lão tiền bối !

Bấy giờ Ngô Phi đại sư mới nhận biết người lạ ấy là một nhân vật nổi tiếng giang hồ, trong nhóm Nhứt tăng, nhị khất cái, tam kiếm khách. Người này là một trong hai khất cái tên hiệu là Kim Bổng trúc trượng Quế Cung Thiềm.

Ngô Phi đại sư cũng mừng rỡ không kém, vội cao giọng nói to:

- Quê huynh, không rõ ngọn gió quý nào đưa quý huynh đến Cảo sơn, tề tăng không rõ sớm tiếp nghênh ...

Thật là một việc bất ngờ, Kim bổng trúc trượng Quế Cung Thiềm mặt tái như đổ chàm, tay cầm trúc trượng múa vùn vụt, nhắm ngay mặt Cừu Thiên Hiệp giáng xuống, thế mạnh như chớp giật núi băng.

Cừu Thiên Hiệp không thể ngờ được, khi thấy đầu gậy sắp điểm vào má, làm chàng thất kinh, sử dụng ngay thể Lôi hoành cửu chuyển nhảy tót lên cao tám trượng tránh thoát ngọn đòn tối độc của Quế Cung Thiềm.

May cho chàng cái thể “Lôi hoành cửu chuyển” là một thể kỳ phách trong pho “Thiết thư thần công”, nếu không thì dù cho cao thủ có mình đồng da sắt, cũng khó thoát cây gậy trúc đập nát mặt.

Ngô Phi đại sư rúng động tận đáy lòng, mồ hôi rịn ra ướt trán, lão đứng lạng người như pho tượng, không biết phải xử trí cách nào.

Cừu Thiên Hiệp nhảy tránh ngọn roi tre trí mạng, vội kêu lên như điên:

- Lão tiền bối..... Quế Cung Thiềm đánh trượt đối phương, lão nổi giận xung thiên gầm to như hổ rống:

- Lão Hoa tử quyết móc mắt ngươi !

Vừa nói dứt, tay tả lão vung kim bổng, tay hữu huy động trúc trượng, đưa ra một chiêu “Hoành trảo thiên quân” đánh vụt vào đầu đối phương.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh, rú lên một tiếng, rún mình nhảy vọt lên hàng trượng tránh thoát ...

Quế Cung Thiềm quá ư tức giận tay roi tay gậy quật mạnh vào đôi chân Cừu Thiên Hiệp, luồng kinh phong bốc cuộn lên rì rào, liềm xéo vào chéo áo Cừu Thiên Hiệp rơi lả tả. Hai lần đánh trượt đối phương. Quế Cung Thiềm nhảy lên lông lộn như hổ đói, tay gậy ra roi chẳng khác đôi giao long đang vờn nhau trên Bắc hải, lão vừa mút vừa rống to lên:

- Vô công người đã thành tỵ, hèn chi người chẳng cuồng vọng như thế này ! Ta sẽ giết ngươi ...

Ngô Phi đại sư thấy cục diện quá nguy cấp, nên vội nhảy đến trước nói to:

- Quê huynh ! Tại sao huynh lại làm như thế ?

Quế Cung Thiềm hậm hực hét to:

- Ngộ hòa thượng ! Ta không muốn người can thiệp vào chuyện này ?

Lão vừa nói vừa vung kim băng, trúc trượng đánh tới tấp.

Ngộ Phi đại sư lấy làm khả nghi, đôi mi điểm bạc của đại sư cau hăn lại, bằng giọng nói đau khổ hét to lên:

- Có gì thắc mắc, xin nói cho rõ ràng, chẳng nói làm sao giải quyết được !

Quế Cung Thiềm giơ cao trúc trượng chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói lớn:

- Người hãy đến hỏi hăn !

Cừu Thiên Hiệp chẳng hiểu gì cả, chàng quá đỗi ngạc nhiên nói to:

- Tôi ... tôi đã làm gì ... tại đâu ... để mang tội với tiền bối !

Quế Cung Thiềm giận run lên, tay gậy tay roi, chống mạnh xuống đất, lão giương đôi mắt đỏ ngầu nhìn vào Cừu Thiên Hiệp chòng chọc và rống lên:

- Người khéo giả vờ không hiểu ! Vậy ta hỏi người cuộc đổ máu tại Vạn Mạnh Trang, ai đã bức tử Thiết Thương Hận và Thần y Hoa Tử Phong. Ai giết ? Nói mau !

Ta ... lão Hoa Tử đã khổ nhục tìm người ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như xét đánh ngang mày, chàng giơ hai tay lên trời và kêu lên:

- Trời ! ... Tiền bối ! Ai bảo với tiền bối mấy người đó chết và ai đã giết họ ?

Ngộ Phi đại sư tái mặt cúi đầu. Quế Cung Thiềm càng tức giận rống to lên:

- Người hỏi lấy mình ? Ngoài người ra, ai nhúng tay vào đó ?

Cừu Thiên Hiệp kêu lên đau đớn:

- Thật là nỗi oan ức tày trời.

Chàng bèn nhắc lại lúc chàng rời Tiềm Long cốc được Thần y Hoa Tử Phong lấy bức tranh Nhứt vĩ gang đồ treo trên vách mở ra cho chàng xem, sau cùng Cừu Thiên Hiệp phân biện:

- Nếu văn bối là hung thủ tại Tiềm Long cốc thì tại sao lưu lại dòng huyết tích bằng chữ, mà đề tên văn bối nơi đó ! Vả lại, văn bối biết rằng các giới võ lâm nghe theo lời đồn đãi mà quy tội cho văn bối quá nhiều, chứ thật ra, văn bối bị rơi vào địa huyết suốt ba tháng trời rông rã ...

Kim băng trúc trượng Quế Cung Thiềm há chịu tin hay sao, cho nên chiếc gậy trúc chỉ thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp mắng to:

- Người tưởng Quế lão Hoa tử này là đứa bé lên ba hay sao mà bày trò dối trá ?

Vừa nói dứt, tả thủ giơ cao kim băng đánh vụt vào đầu Cừu Thiên Hiệp với một thế nhanh vô cùng. Cừu Thiên Hiệp thất kinh hoảng nhảy ra ngoài năm trượng né tránh, đồng thời kêu to lên:

- Tiền bối thấy xa hiểu rộng, tại sao lại tin những lời đồn đãi vu vơ ?

Quế Cung Thiềm “hừ” một tiếng quát to:

- Hừ ! Thiết thương Hận vết kiếm in trên thể xác, nhơn chứng còn sờ đó, ai bảo người ta tin lời đồn đãi vu vơ ?

Cừu Thiên Hiệp ngẩn người, chàng trầm ngâm một lúc, mới nói tiếp:

- Văn bối thật không rõ Thiết lão nhân đã ...

Quế Cung Thiềm cười lạnh lạnh, giọng cười sắc mùi tử khí thê lương:

- Người nguỵ biện khéo lắm đấy, nhưng mà trong vũ trụ có mấy tay “Tuyệt tình kiếm” vết đoản kiếm còn in trên mình hăn, người lại nói chẳng biết chi, lão Hoa tử đã nghe phong phanh người được may mắn học được

món binh khí đời thượng cổ “khô trúc thanh kiếm” và lập chí giết tận anh hùng trong thiên hạ để người trở thành tay “Thiên hạ đệ nhất kiếm” vậy người có tài bộ gì hãy đưa ra đây ! Lão Hoa tử nguyện đem tánh mạng già này ra thí nghiệm, để người tể độ luôn !

Cừu Thiên Hiệp cả kinh kêu rú lên:

- Trời ! Lão tiền bối nói chi những lời này ...

Quế Cung Thiềm không chịu nghe lời phân giải của Cừu Thiên Hiệp, tả chưởng huy động gây trúc tỏa ra muôn đóa hào quang vừa rống to:

- Lại đây, chỉ có công phu mới chứng minh được !

Vừa nói dứt, gây tre roi vàng thi nhau bủa tới tấp, tạo thành muôn đạo hào phong cuốn tới vào người Cừu Thiên Hiệp.

Ngộ Phi đại sư muốn ra cản trở song không kịp.

Cừu Thiên Hiệp nhảy sang trái, quay sang phải né tránh, chàng lui mãi về phía sau.

Quế Cung Thiềm hét to như sấm:

- Tiểu tử hãy mau sử dụng kiếm chiêu, người đừng giở trò khở nhục kẻ !

Lão vừa nói, hai tay không ngớt vũ lộng đôi roi, gây. Kim băng phát ra tiếng kêu rú rít, âm hưởng kinh hồn, trúc trượng như muôn ngọn giáo vàng thế mạnh như mưa sa bão táp, thân mình vị phong trần kỷ nhân hình như chìm trong biển động ba đào, thật là võ công kinh khiếp nhất trần đời chẳng uống mười mấy năm công phu luyện tập.

Ngộ Phi đại sư gào to lên:

- Quế huynh, hãy dừng tay ! Quế huynh không nên thế !

Cừu Thiên Hiệp vẫn giữ nguyên vị trí cũ, nương theo thế tấn của đối phương mà chìm theo thuật “Lôi hành cửu chuyển” đông né tây qua cố tránh mãi những đường roi tới độc. Quế Cung Thiềm càng đánh càng hăng, lỏng lộn như con hổ đói, trúc trượng trên tay biến ra muôn đạo hoàng phong chẳng khác rồng bay phụng lộn, một chiêu “hàng môn thác bát” điểm mạnh vào mặt đối phương.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh kêu lên:

- Bất cảo ! Chết !

Chàng rùn người xuống thấp, song chưởng xòe ra hướng vào cây trúc trượng đang giáng xuống đầu, đây là phản ứng tự nhiên vì chàng không thể nào cử chiêu chống lại được, chỉ có cách mượn thế công biến ra thế thủ hầu che chở cho mình.

Không ngờ, Quế Cung Thiềm có đôi mắt sáng hơn điện, lão đổi ngay thế võ, thân bẻ trượng biến ra một chiêu “Nhật tẩu thiên gia” tấn công tới tấp, đồng thời lão rống to:

- Cuồng tiểu tử ! Hãy tiếp thêm chiêu thức !

Chỉ thấy cây trúc trượng như muôn ngàn cơn sóng dữ lớp lớp bủa vào các yếu huyệt Cừu Thiên Hiệp thế mạnh và nhanh như chớp giạt ngang trời.

Cừu Thiên Hiệp hồn bất phụ thể, chàng thấy cây trúc trượng chỉ cách mặt vài ly, chẳng lẽ ngồi nhắm mắt chờ chết ? Chàng vội kêu to:

- Tiền bối, xin tha cho tiểu bối !

Vừa nói dứt, chàng lôi trong tay áo ra cành kiếm trúc tay hữu vận ba thành lực vào “khô trúc kiếm” vừa quay một vòng, cản ngay đầu kim băng và khúc trượng đang xoi thẳng vào mặt.

Bỗng nghe ... choeng, choeng ! Hai tiếng chạm nhau chát chúa, đồng thời một giọng thê thảm vang lên:

- Ối chao !

Kim băng trúc trượng Quế Cung Thiềm như cây pháp đũa Ngươn tiêu bắn vọt lên không trung và văng ra ngoài trên ba trượng, hai cây băng trượng run lên bần bật như cành đào trước gió. Quế Cung Thiềm kinh ngạc, lão gương đôi mắt xé ngược nhìn Cửu Thiên Hiệp trên trời nói chẳng ra lời.

Cửu Thiên Hiệp thấy thế vội thâu ngay “khô trúc thánh kiếm” vòng tay bước đến trước mặt Quế Cung Thiềm kính cẩn thưa:

- Lão tiền bối ! Xin tha lỗi cho vãn bối !

Quế Cung Thiềm mặt đầy sắc giận, đôi mắt đỏ ngầu, trúc trượng trong tay lão rơi xuống đất, lão cao giọng nói to:

- Tiểu tử ! Lão Hoa tử này đã thua rồi, ngươi bắt tất phải nhún nhường, ngày nào ta có bản lĩnh, ta sẽ tìm ngươi dù là chân trời góc biển, nếu ta không có bản lĩnh thì ta không xuất đạo giang hồ nữa, và họ Quế sẽ chết với thời gian.

Cửu Thiên Hiệp gấp rút nói:

- Lão tiền bối ! Nói chi những lời như thế ! Việc này..... Kim băng trúc trượng Quế Cung Thiềm vội nghiêng tai nhắm mắt, tỏ vẻ không nghe những lời Cửu Thiên Hiệp vừa nói, lão bước đến bên Ngộ Phi đại sư đang đứng yên như phỗng đá vừa cất tiếng hỏi:

- Đại sư, có nghe Thiếu Lâm tự đã báo thiệp Bích Ngọc cổ Phật cho Cửu đại môn phái về quy tụ tại Hương Lộ Phong dự hội, có phải vậy không ?

Ngộ Phi đại sư như tỉnh hẳn cơn mê, vội vàng đáp:

- Đúng đấy ! Quế huynh cũng là người trong chính phái, nếu có sự hiện diện của quý huynh cùng với Cửu đại môn phái tụ họp thật là quý hóa biết đường nào !

Kim băng trúc trượng Quế Cung Thiềm buồn bã nói:

- Lúc đầu ta có ý đến dự hội !

Ngộ Phi đại sư dịu giọng nói:

- Chẳng lẽ bây giờ đại huynh lại đổi ý sao ?

Quế Cung Thiềm nghe qua mỉm cười:

- Không phải ta đổi ý, mà do ngươi, vị minh chủ của Cửu đại môn phái, chủ môn của Thiếu Lâm tự hiện tại..... Ngộ Phi đại sư lấy làm khó hiểu, hỏi lại:

- Quế huynh ! Xin quý huynh giải thích lời nói vừa rồi là thế nào ?

Quế Cung Thiềm liền mỉm cười bí mật:

- Giữa giờ ngộ đại sư sẽ rõ !

Vừa dứt lời, lão quay sang Cửu Thiên Hiệp, bằng giọng nói âm trầm:

- Cửu Thiên Hiệp ! Núi non không đổi nước biết chảy dài nếu có duyên chúng ta còn ngày gặp mặt nhau !

Vừa nói dứt, Quế Cung Thiềm quay mặt ra sau mà đi lần xuống núi, đôi chân bước khập khểnh, chiếc băng chói tung tăng, lão cúi đầu đi một mạch ...

Cửu Thiên Hiệp lòng rối tựa bông bồng, chẳng biết giải quyết thế nào cho ổn, chàng đứng trơ như tượng gỗ nhìn theo sau lưng Quế Cung Thiềm, đến lúc mất dạng, bao nhiêu dĩ vãng, hiện tại, ước vọng tương lai thì nhau hiện lên xung đột giữa tâm tư, khiến chàng như si như dại, thờ thẩn như kẻ mất hồn.

Ngộ Phi đại sư chấp tay trước ngực, thầm nhớ lại những lời nói mơ hồ của Kim băng trúc trượng Quế Cung Thiềm, khiến vị lão tăng vô cùng nghi ngại.

Vì Quế Cung Thiềm là một vị kỳ tích phong trần kỳ nhân, là một nhân vật minh quang chính phái ngôn hạnh rất phân minh, không bao giờ chua ngoa xảo mị, thế tại sao nói những câu mơ hồ, tất phải có lý do gì ...

Ngộ Phi đại sư nói lẩm bẩm:

- Không chẳng lẽ cuộc hội tại Hương Lô Phong, có gì xảy ra ngoài ý muốn rồi ư ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua thức tỉnh vội vòng tay hướng vào Ngộ Phi đại sư cung kính thưa:

- Đại sư vạn thọ ! Ngày nay Cửu Thiên Hiệp này vẫn chưa tìm ra cha mẹ thật là có nhà mà không chỗ ở, có tổ quốc mà không có chỗ chen chân, bởi vậy, đại hội hôm nay tôi sẽ đem hết huyết, mật ruột gan ra thổ lộ cùng Cửu đại môn phái cùng những điều uẩn khúc rồi sau này, tôi sẽ tìm đến Miêu Cương cố tìm ra người ấy, nếu tôi không tìm ra được căn nguyên, thì từ đây tôi sẽ quy y vào cửa Phật, xa lánh bụi đời, thề không trở lại giang hồ tranh trường đoản với nhân sĩ võ lâm dù một ngày cũng không oan khiên nghiệp chướng nó bám riết mình như bóng với hình, sự phiền não sẽ kéo dài bất tận !

Giọng nói của Cửu Thiên Hiệp đượm đầy vẻ trầm buồn, gương mặt chàng tỏ ra thê lương ảo não.

Ngộ Phi đại sư điềm đạm tiếp lời:

- Thiếu hiệp, người là một đóa kỳ hoa trong rừng vô, cuộc hội hôm nay, ta tin tưởng có giải pháp giúp người trọn vẹn, đừng chán nản ngã lòng mà nhụt trí, chuyện hiểu lầm chỉ ảnh hưởng nhứt thời mà thôi, còn sự thật muôn đời là sự thật !

Cửu Thiên Hiệp thở dài thườn thượt tỏ vẻ chán nản bồi hồi, chàng lại quay sang đại sư từ giả:

- Giờ ngộ sẽ gặp lại đại sư !

Vừa nói dứt, chàng nhún mình nhảy vọt lên cao hướng vào những hòn non cao ngất mà chạy nhanh lên đỉnh núi ...

40. Nộ Trùng Thập Bát La Hán

Hương Lô Phong là một ngọn đồi, nằm trên tuyết đỉnh Cảo sơn về phía Đông Nam. Người địa phương còn đặt thêm một cái tên nữa là “Sa Mao sơn” chỉ vì hòn núi này đứng xa xa trông vào tượng tự chiếc lư hương nên gọi là Hương Lô, còn một mặt người ta nhìn thấy giống hệt cái mào Ô Sa của phẩm thừa tướng, Ô Sa mao, nên gọi là Sa Mao.

Bấy giờ sương mù chưa tan hẳn, vầng sương trắng còn lơ mờ, từ lòng đất xông lên như khói cuộn đầy ngọn cỏ đôi cây. Mặc dầu tiết trời vào tháng mạnh hạ, nhưng buổi ban mai của miền sơn dã có một bầu không khí mát rượi tựa tiết trong xuân.

Cửu Thiên Hiệp đứng trở vơ một mình trên gành độc thạch, đôi mắt lim dim nhìn về hướng đông mờ ám, trong tương tự như một nhà giữa buổi tọa thiền đôi mắt hướng về cõi Phật trầm tư.

Cửu Thiên Hiệp chép miệng nhủ thầm:

“Tại sao phong vận ta mãi thế này?” Và bắt đầu nghĩ ngợi:

“Từ thuở mở mắt chào đời ta đã mang trong mình một thân thể mơ hồ, đứa trẻ vô thừa nhận, may được người chăm nuôi đến mười tuổi, tên họ cũng không được chính đáng như người. Đến ngày này đã trải qua bao lần vào sanh ra tử, gian nan cũng lắm, nguy ách đã nhiều, nhưng vẫn chưa tìm ra sự thật, thân thể mãi mãi đeo vào cái chữ ”mê“. Đến lúc gặp duyên may có mấy phen kỳ ngộ, được hai món Trúc Kiếm và Thiết Thư, những mong có ngày góp mặt với đời làm rạng rỡ cho môn phái, vì họ Cửu mà báo ân, nhưng mà ...ngày nay...” Chàng càng suy nghĩ, lòng dạ càng thêm rối cuộn, rối cuộc vẫn không tìm ra một lối thoát khả dĩ nào. Bất giác chàng ngược mặt nhìn về hướng Đông, vầng thái dương vừa ló mọc, đỏ au như màu huyết vụ, phát ra những ngọn hồng quang làm hường cả chân trời xa thẳm...nhìn thấy cảnh trí bao la, đột nhiên chàng phá lên “hú” nhiều tiếng ngân dài, hành động thật chẳng khác nào tên điên thời đại.

Tiếng hú vừa thoát ra khỏi miệng chàng bị chiều gió cuốn đi, luồn qua khe động, trườn trên vách đá dư âm góp thành tiếng vọng, gây vang dội khắp cả núi rừng. Cửu Thiên Hiệp rú lên mấy tiếng ngân dài, dường như chàng muốn trút bỏ sự phẫn uất đầy bụng vào lòng núi hiểm rừng sâu, hầu vơi đi những điều buồn não.

Khoảng khắc sau, Cừu Thiên Hiệp cúi đầu đi lang thang từ gành này qua gành khác chăm chú và lặng lẽ như Bao Công đi chuẩn bần. Chàng tìm được tảng đá phẳng ngồi xuống nghỉ chân, một lúc lâu chàng mới vận dụng nội lực để điều hành môn “Tỵ sát thần công” hầu chống lại cơn đói khát ! Chẳng bao lâu tinh thần chàng được khỏe khoắn trở lại.

Bấy giờ, mặt trời đã đỏ rực như bánh xe lửa in trên nền trời xanh mượt màu lá mạ, khiến cho nhân quang con người mới thấy rõ trời cao thăm thẳm, và chót đỉnh Cảo sơn chỉ là hột cát dưới chân dài.

Giờ ước hẹn chưa đến, vì mới hết giờ mẹo bắt đầu qua giờ thìn, nhưng thư bề vắng ngắt, im lặng một cách lạnh lùng, cũng vì tiết hè, nên ít có gió sớm khiến cho cỏ cây hoa lá dường như chết lặng giữa trời mai, phong cảnh âm u cùng nặng trĩu mùi tử khí.

Cừu Thiên Hiệp nhón gót nhìn khắp nơi, bốn mặt núi từ trên xuống dưới lặng trang, không có một bóng người qua lại.....Chàng quá đổi thất vọng.

Bốn con đường cái dẫn vào núi, không có một bóng người đi, thậm chí đến tiếng chim kêu cũng vắng bật, lòng chàng hồi hộp rộn rã, toan phi thân xuống núi đón chờ.

Ngày lúc ấy, từ đầu đường phương Đông hiện rõ bốn người hướng vào Cảo sơn đi như chớp nhoáng, Cừu Thiên Hiệp lại bỏ ý định đón tiếp mấy người này vì e ngại sự hiểu lầm nào đó lại tái diễn lần thứ hai, thật là vô cùng phiền phức nên chàng khoanh tay đứng thẳng và tiếp tục quan sát bốn con đường quan lộ vào chùa.

- Soạt !

Một tiếng soạt nhỏ nổi lên từ hướng Tây truyền vọng lại.

Từ xa xa, bốn bóng đen tiến dần vào núi mỗi lúc mỗi gần họ đi nhanh như sao sa điện chớp.

Nam phương...Bắc phương ...đều có bóng người đi như bay đến, nhưng lạ thay, mỗi hướng đều đi bốn người, họ đi như gió, chỉ trong nháy mắt đã khuất mình dưới những tàn cây sầm uất mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ:

“Cửu đại môn phái từ bốn phương vào núi, tại sao mỗi hướng đi có bốn người, chẳng nhẽ trừ phái Thiếu Lâm ra còn tám môn phái khác, mỗi phái chỉ đại diện có hai người hay sao? Hay là họ đã ước giao với nhau? Hoặc giả đây là quy luật chung của Cửu đại môn phái?” Chàng nghĩ lại:

“Chi bằng ta ngồi đợi thêm ít lâu, vì như Cửu đại môn phái đến ta phải tìm lời lẽ gì để thuyết từ cho ổn thỏa, chứ những lời đồn đãi trên giang hồ đã thấu tai họ rồi” Những người vào núi lúc này, đến giờ vẫn chưa tới Hương Lô Phong.

Mặt trời đứng bóng, giờ Ngọ đã đến, Cửu đại môn phái vẫn bất âm vô tín. Hương Lô Phong chỉ có một mình Cừu Thiên Hiệp ngồi trơ như phỗng đá, ngoài ra không có tiếng động nhẹ nào.

Cừu Thiên Hiệp lòng như lửa đốt, chàng không thể nhẫn nại được nữa, chàng đứng phắt dậy, nhảy lên ngọn cây đại thọ lấy tay che mắt nhìn bốn phía, mười sáu người lúc này vẫn bất vô âm tín, không tìm thấy bóng dáng một người nào cả.

Bỗng nhiên...

- Hi hí !

Hai tiếng cười khúc khích rất nhỏ, nổi lên giữa bầu không khí vắng lặng.

Cừu Thiên Hiệp giật mình, chàng nghe tiếng động đoán ngay vị trí phát ra tiếng cười. Chiêu thế “yến tử ngự liềm” được chàng đưa ra sử dụng tuyệt đẹp, trông chẳng khác nào “cánh én lượn vòng cầu” xuyên thẳng vào chỗ phát ra tiếng cười đồng thời chàng quát to như sấm:

- Ai đó ?

- Ồ !

Hai tiếng kêu “Ồ” âm điệu trong êm của phụ nữ nổi lên, tiếp theo đây là một bóng trắng toát như cánh chim câu, từ cành cây bay xà xuống phiến đá phẳng, khi người này vừa đứng yên chàng nhận ra Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc.

Cừu Thiên Hiệp cười nhẹ bảo:

- Hóa ra nàng?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc gương cặp mắt hạnh đào nhìn Cừu Thiên Hiệp trêu mếu đáp:

- Chính ta, có gì không thiếu hiệp ?

Cừu Thiên Hiệp đối với Nhan Như Ngọc nửa yêu nửa hận, nên từ tốn đáp:

- Nhan cô nương, người đến giờ này thật đúng lúc !

Nhan Như Ngọc nở nụ cười duyên dáng, bằng giọng nói êm như ru bảo:

- Thiếu hiệp, ta thấy người buồn đáng buồn cười, lại thêm ngốc một cách khá thương hại !

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, ngập ngừng hỏi lại:

- Tôi ! Tôi đáng thương hại đáng buồn cười ?

Nhan Như Ngọc kiêu co đáp:

- Chẳng phải à ? Tất cả mọi người đều không đến, mà trời sáng đã lâu rồi, Hương Lô Phong chỉ có một người cô đơn đứng đợi, ta chẳng biết người đợi đến thái dương lặn xuống Tây Đoài, hay chờ để hấp ngọn gió đêm ?

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu chống chế:

- Thế nào cũng có hội, chẳng nhẽ Cửu đại môn phái không chịu tuân theo lệnh “Bích Ngọc cổ Phật” hay sao ? Ta tin thế nào họ cũng đến!

Nhan Như Ngọc bĩu môi nói:

- Đến ư ? Tại sao giờ này chẳng động tịnh gì cả ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy trời đã nóng gắt, nhưng cũng gượng gạo nói:

- Dù sao cũng chưa đến chánh Ngọ !

Nhan Như Ngọc phá lên cười the the vừa kiêu cọ đáp:

- Hừ ! Chỉ có người mới chân thật thiệt thà nói giờ chánh Ngọ khai hội, thì chẳng nhẽ họ đợi đến giờ Ngọ mới vượt ngàn dặm đến đây sao? Dù có tám thành khinh công cũng khó bay đến kịp ?

Cừu Thiên Hiệp thấy nàng phân biện rất bực mình nên nói to:

- Cô nương không được Cửu đại môn phái mời dự, theo ý tôi cô nương nên đi chỗ khác là hơn ! Đừng miễn cưỡng..... Nhan Như Ngọc nghe qua biến sắc, vẻ mặt tái nhợt, cong cớn nói như khóc:

- Mọi người đều đặc biệt đến bồi đãi người, thì tại sao người hạ lệnh đuổi khách!

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy vui vui, bèn hòa nhã đáp lời:

- Nhan cô nương, ta có lòng tốt đối với cô nương vì ta nghĩ đến cô nương đây chứ ta đâuỡ đuổi xua?

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu nói:

- Bất tất phải nghĩ đến ta? Nhan Như Ngọc này trời không ngán, đất chẳng ghê, hà huống là người với nhau !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, bằng giọng nói khổ sở đáp:

- Chắc gì cô nương chống nổi Cửu đại môn phái, vả lại hôm nay thật chẳng nên...!

Nhan Như Ngọc tựa hồ cố ý chống đối, nàng xẵng giọng đáp:

- Huyết quang giáo không chuộng mua cừu chất oán, chứ thật ra cũng đủ sức “mở miệng Cừu đại môn phái và khóa miệng Cừu đại môn phái” cho nên không đi cùng với chúng đó thôi !

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt gất:

- Hay lắm ! Cô nương có lá gan bằng trời ! Riêng tôi con bận nhiều việc!

Nhan Như Ngọc vẫn bám sát và trầm giọng:

- Hóa ra thiếu hiệp bận nhiều việc ? Người của Cừu đại môn phái đâu ? Quý cũng không nhìn thấy một người !

Cừu Thiên Hiệp ngược mặt nhìn trời, thông thả đáp:

- Vẫn chưa đến giờ chánh ngộ !

Nhan Như Ngọc cười hì hì, nằng với tay bẻ một cành cây, cắm mạnh xuống đất trở chiếc bóng vừa lớn tiếng hỏi:

- Làm gì chưa đến giờ ngộ ! Người hãy xem..... Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy nhánh cây cắm trên đất, bóng cây đã đứng giữa trung tâm chứng tỏ đã đứng giờ chánh ngộ, nhân đó chàng lấy làm lạ nói:

- Lạ thật ! Tại sao họ thất ước kia !

Nhan Như Ngọc cười nhạt:

- Người tưởng ai cũng là danh môn chánh phái cả sao ?

Cừu Thiên Hiệp đổi giọng:

- Bây giờ ta nói chuyện tâm tình được chứ ?

Nhan Như Ngọc bĩu môi, cong cớn bảo:

- Người muốn nói gì ?

Cừu Thiên Hiệp liếc mắt nhìn nàng, song chẳng nói được nửa lời, chàng lại quay mặt nhìn về Thiếu Lâm tự, tuy núi non đã che lấp cả tầm mắt người, nhưng chàng có cảm tưởng trông thấy cảnh chùa vắng lặng nên nói lẩm bẩm:

- Có lẽ giờ này Ngộ Phi đại sư vô cùng sốt ruột người dự hội không đến, và cuộc hội chẳng biết ra sao?

Nhan Như Ngọc nhìn chàng cười tủm tỉm, nụ cười độc đáo chẳng khác đoá hoa xuân.

Cừu Thiên Hiệp nổi cáu gất:

- Cô nương cười gì thế ?

Nhan Như Ngọc nói:

- Ta cười một người, chỉ sợ giờ này người đó không đủ sức chống cự ! Thì người đó đâu nhớ đến người được.

Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi:

- Ai ? Người nói ai không đủ sức chống cự ?

Nhan Như Ngọc mỉm cười, bằng giọng nói nửa kín nửa hở, bảo:

- Lão đầu tròn áo vuông, lão hòa thượng!

Cừu Thiên Hiệp tái mặt hỏi nhanh:

- Người bảo Ngộ Phi đại sư à?

Nhan Như Ngọc cười hì đáp:

- Trừ lão, thì ta nói ai chứ ?

Cừu Thiên Hiệp nóng mặt hỏi giật giọng:

- Thật vậy sao?

Nhan Như Ngọc cất giọng đáp:

- Người hãy lắng nghe kìa !

Vừa nói dứt, nàng giơ ngón tay chỉ vào phía sau ...Cửu Thiên Hiệp chẳng lưu tâm, chỉ hướng đôi mắt nhìn vào khoảng rừng dày xa tít, hầu tìm kiếm bóng người, bấy giờ nghe Nhan Như Ngọc nói thế, vội lắng tai nghe ngóng.

Quả nhiên...từ xa xa vọng lại tiếng chân người dẫm lên đất thành thịch, cùng nhiều tiếng reo hò tỏ mỗ, lại có tiếng binh khí chạm nhau “choang choang” làm chàng cả kinh kêu lên:

- Có loạn ở Thiếu Lâm tự rồi !

Vừa nói dứt, chàng giương to cặp mắt nhìn vào Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc như ngằm chờ sự trả lời.

Nhan Như Ngọc cau mày, mỉm cười trả lời:

- Có thể như vậy !

Cửu Thiên Hiệp giơ tay chỉ về phía trước nói:

- Ta đến đây xem sao?

Nhan Như Ngọc nhướng mày hỏi:

- Người muốn đến đâu chứ ?

- Chùa Thiếu Lâm !

- Thật à ? Để làm gì ?

Cửu Thiên Hiệp nói nhanh:

- Để xem thử ai gây chiến !

Nhan Như Ngọc bĩu môi nói:

- Người dám vào chùa Thiếu Lâm vào giữa lúc thanh thiên bạch nhật này thì không phải là kẻ tầm thường!

Cửu Thiên Hiệp nặng giọng đáp:

- Cửu Thiên Hiệp này chẳng sợ uy vũ cường bạo đâu !

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ băn khoăn hỏi:

- Người muốn can dự vào nội bộ Thiếu Lâm tự hay sao chứ ?

Cửu Thiên Hiệp lắc đầu đáp nhỏ:

- Không ! Nhưng ta có giao tình với Ngộ Phi đại sư !

Nhan Như Ngọc bĩu môi nói tiếp:

- Giao tình ? Tại sao Ngộ Phi đại sư chẳng lên hội tại Hương Lô Phong này ? Và Ngộ Phi cũng là một phái trong Cửu đại môn phái đối phó với người, người quên rồi hay sao?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua hơi chột dạ, nhưng rồi phủ nhận ngay vì chàng không thể tin được lý luận này, lắc đầu bảo:

- Không...không lý, không thể có như vậy !

Nhan Như Ngọc mỉm cười bảo:

- Hừ ! Không lý, không thể có ! Tại sao người chẳng nói thế này có hay hơn không:

“Ta là kẻ ngốc nhất trần đời và ta là thiên hạ đệ nhất kiếm”?

Vừa nói xong nàng phá lên cười khúc khích, giọng cười của nàng như tiếng lạc ngựa đường xa, phá vỡ sự vắng lặng buổi trưa hè trên đỉnh Hương Lô Phong.

Cừu Thiên Hiệp bị nàng mê cảm thật sự, khiến chàng nhủ thầm:

“Cuộc hội hôm nay, không rõ cứu cánh như thế nào?” Vừa nghĩ đến đây, chàng đổi giọng nói to:

- Không có cuộc hội ! Ừ, nếu là Cửu đại môn phái đối phó với ta, thì tại sao giờ này chẳng có một người nào đến Hương Lô Phong chứ ?

Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười:

- Biết đâu chẳng có bậc cao nhân cản trở họ !

Cừu Thiên Hiệp cau mặt hỏi:

- Cản trở để làm gì ?

Nhan Như Ngọc điềm tĩnh đáp:

- Để cứu mạng người “Kẻ đệ nhất kiếm thiên hạ” chứ sao ?

Cừu Thiên Hiệp khó chịu nói nhanh:

- Cô nương không nên đùa nữa, tại hạ làm gì dám tự xưng “Thiên hạ đệ nhất kiếm”!

Nhan Như Ngọc bĩu môi cong cớn bảo:

- Người gì mà không có chút chí khí gì cả !

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt, tiếng hò hét tại Thiếu Lâm tự vang lên lồng lộng khiến chàng nóng ruột cắt lời:

- Cô nương hãy về đi, dù với giá nào, tôi cũng quyết đến đó xem sao !

Vừa nói, chàng bước sấn tới trước lướt nhanh qua mặt Nhan Như Ngọc, đoạn phóng mình chạy về hướng chùa Thiếu Lâm.

Chàng đứng trên cao nhìn về hướng chùa Thiếu Lâm, chỉ thấy tư bề vắng lặng, không có một bóng người chẳng có dấu hiệu gì nơi đây có một trường xung đột, nhưng tiếng reo hò và binh khí chạm nhau không dứt, chẳng nhẽ bên trong chùa lại xảy ra cuộc ẩu đả hay sao?

Cừu Thiên Hiệp lại lắng nghe ngóng, chàng phân biệt được tiếng động này phát ra ở về phía tả ngôi chùa, có lẽ tại khu rừng trầm sâm uất. Chàng vội phóng mình chạy đến khu này, nơi đây không phải khu rừng trầm mà là một cái trảng rộng cỏ đầy gò đất mọc lơ nhô như nấm, tiếng động phát ra sau mấy gò đất cao, chàng nhún mình nhảy vọt lên cao hai trượng, khi bước chân vừa chấm đất thì chàng đã thấy rõ một trường ác đấu đang diễn ra trước mắt. Độ mười lăm mười sáu tên cao thủ, tay đao tay kiếm vây chặt Ngộ Phi đại sư vào giữa khí thế thật hãi hùng.

Ngộ Phi đại sư tay cầm “Tấn thiết thiên trượng” múa vùn vụt, cây thiên trượng như sanh long hoạt hổ đánh trái, đỡ phải phát ra ngọn gió tựa song nổi ba đào, bóng cây thiên trượng chập chờn như muôn đóa hàn mai, không có vẻ gì sợ hãi.

Dưới đất bốn cái xác chết nằm quần quai, máu đỏ ướm tăng bào, chính là tăng chúng của chùa Thiếu Lâm.

Ngộ Phi đại sư công lực khá cao, nhưng không chống nổi bốn tay hảo hớn, thì đại sư làm sao chống nổi mười sáu tên hán tử này, vì mỗi tên đều chẳng phải tầm thường.

Mỗi chiêu thế chúng sử dụng rất rành rọt, chứng tỏ bọn chúng cũng thuộc vào hàng cao thủ võ lâm.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy cảnh ỷ chúng hiếp cô, máu nóng chảy vọt lên đỉnh đầu, chàng hét lên một tiếng to khủng khiếp, chạy như bay vào trường đấu, người chưa đến mà chàng cổ gọi to đến trước:

- Ngộ Phi đại sư, có Cừu Thiên Hiệp đến đây !

Một đạo hoàng quang chói mắt, từ tay áo chàng bắn mạnh ra, cây “khô trúc thánh kiếm” lượn theo chiêu “Thương ưng thoát thủ” (ưng xanh bắt thỏ) nhảy múa tựa hồ điên làm sáng chói một vùng, Cửu Thiên Hiệp rống lên:

- Các người chớ hiệp người quá lắm !

Chàng vừa nói dứt, thanh “khô trúc thánh kiếm” trên tay vũ lộng một cách thần tình.

- Đình ! Đoang !

Nhiều tiếng thép chạm nhau tóe lửa.

- Ối ! Ối !

Nhiều tiếng kêu kinh sợ bồi hồi.

Mười sáu tên hán tử đồng kêu to, vì kinh khiếp tất cả lui ra ngoài, tháo lỏng vòng vây.

Ngộ Phi đại sư vô cùng mừng rỡ kêu lên:

- Kìa ! Thiếu hiệp !

Nguyên mười sáu tên này, hai tên bị ngọn “khô trúc thánh kiếm” hắt hư binh khí, ba tên binh khí bị kinh phong bốc văng ra ngoài xa.

Cửu Thiên Hiệp tay vẫn lay động “trúc kiếm” lớn tiếng đáp lời Ngộ Phi:

- Đại sư ! Hãy để tại hạ quét sạch chúng khỏi cổng chùa !

Vừa nói dứt, chàng giơ cao trúc kiếm toan đưa ra chiêu thế thứ hai.

Ngộ Phi đại sư vội lớn tiếng ngăn lại:

- Thiếu hiệp ! Xin thiếu hiệp để bản tăng hỏi chúng một vài lời.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua vội dừng tay. Ngộ Phi đại sư tay cầm thiền trượng chống xuống đất, vừa cao giọng nói to:

- Bốn phái Thiếu Lâm đối với Cửu Cung sơn “thập bát la hán” gần đây không oán, trước đó không cừ, các vị lại đột ngột cản trở và gây sự với bản tăng giữa lộ, không kịp đến cửa, các vị làm như thế là nghĩa lý gì ?

Mười sáu tên La Hán xúm nhau xì xầm to nhỏ, tựa hồ như chúng không nghe lời nói của Ngộ Phi đại sư.

Ngộ Phi đại sư lấy tay chỉ vào một tên mặt đỏ đứng gần bên hỏi to:

- Các hạ là hội viên của La Hán hội, xin các hạ cho biết rõ vụ này !

Tên mặt đỏ trầm giọng đáp:

- Đại sư, thù có căn, nợ có chủ, việc lỗi lầm này xin đại sư chớ đổ vào đầu “La Hán hội” Ngộ Phi đại sư rất đổi ngạc nhiên, ông quét cặp mắt từ hòa rọi thẳng vào mặt mười sáu tên bao vây, bảo:

- Các hạ chớ nên nặng lời ! Vậy các vị đây không có vị nào là hội viên “La Hán hội” hay sao? Bản tăng không thể nhầm lẫn đâu !

Người mặt đỏ mỉm cười bí hiểm đáp:

- Đại sư nói đúng đấy ! Nhưng tiếc thay, nếu ba tháng về trước thì có ! Còn hiện giờ thì ...thì ...

Nói đến đây bỗng hán nín bật, không rõ vì lý do gì ?

Ngộ Phi đại sư lấy làm lạ hỏi:

- Có lý nào “La Hán hội” hạ cờ và giải tán bang hội hay sao?

Tên mặt đỏ tỏ vẻ trầm ngâm giây phút, đoạn mỉm cười đáp:

- Cũng có thể nói như vậy !

Cừu Thiên Hiệp đứng một bên, nghe tên hán tử trả lời một cách ỡm ờ, ngôn ngữ thiếu thành thật, chàng cảm thấy bức tức vội bước lên một bước nói:

- Đại sư ! Lấy võ công mà luận với chúng nó, thì lo gì chúng không trả lời !

Tên mặt đỏ cả giận quát to:

- Tiểu tử, ngươi tài bộ gì mà dám xin vào câu chuyện của ta ?

Cừu Thiên Hiệp bĩu môi cười đáp:

- Không tài bộ gì cả, nhưng ta đủ chế phục bọn ngươi như lũ trẻ lên ba !

Tên đỏ mặt cả giận, rút nhanh đại đao vừa vẩy vừa gọi mười lăm tên đồng bọn:

- Mau so vai mà hạ nó !

Mười mấy tên hán tử bên ngoài nghe nói, chúng giơ cao binh khí, hò hét và xông ra tựa bầy ong.

Ngộ Phi đại sư xốc cao cây thiền trượng. Cừu Thiên Hiệp thấy thế khoát tay nói nhanh:

- Đại sư, hãy đứng yên mà lướt trận giúp tôi !

Chàng vừa nói dứt, thân hình đảo nhanh như mãnh hổ. Trúc kiếm quay tròn tựa giao long “Thập nhị sanh tiêu kiếm” pháp, bắt đầu từ “ư thủ” thanh kiếm trúc uốn lượn như chiếc cầu vồng. Một chiêu pháp này biến ra năm chiêu thức, mỗi thức tỏa ra đạo hoàng quang khiếp đảm, mỗi chiêu cuộn nổi vầng kinh khí hải hồn, chẳng khác nào chiếc lưới kim phong bủa ra bao trọn mười sáu tên hán tử. Bọn chúng binh khí thi nhau cả loạn tinh thần lụn bại một cách thảm thương, chúng hòa nhau kêu la ới ới vang trời và bỏ chạy tán loạn.

Ngộ Phi đại sư thần phục ngọn kiếm thần, song lúc háo sinh khiến ông buột miệng nói to:

- A di đà Phật ! Thiếu hiệp hãy nương tay, chớ tạo nhiều sát kiếp?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua không hài lòng, vì chàng nghĩ thầm:

“Bọn chúng đến Cảo sơn, giết chết bốn vị tăng sĩ vô tội, mà đại sư bảo nương tay cho chúng chớ tạo điều kiếp sát. Hừ ...có vô lý không?” Chàng lại nghĩ:

“Quyết bắt cho được tên mặt đỏ, vì tên này là chúa của mười lăm tên kia, theo tâm lý gọi ”tróc tặc phải cầm vương tặc!”.

Cũng vì Cừu Thiên Hiệp có tánh cố chấp muốn tìm cho ra cái nguyên ủy vụ gây hấn vừa rồi, nên trong lúc Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ, thanh trúc kiếm trên tay không ngớt vũ lộng và rượt nã theo bọn chúng.

Tên đầu đẳng mặt đỏ thấy thế nguy vội hô to:

- Hãy chạy cho nhanh !

Vừa nói dứt hần trở thuật phi hành chạy như gió về phía trước.

Cừu Thiên Hiệp cả giận, dùng ngay thuật “Lôi hoành cửu chuyển” chạy đến đầu phía trước, tay tả quát mạnh ngọn “trúc kiếm” tỏa ra muôn đạo hoàng quang như vách sắt chắn cả lối đi “tên mặt đỏ” bằng giọng nói trầm khiếp quát to:

- Tên kia hãy để mạng sống lại đây !

Vừa nói dứt, tay trái chàng đã chop nhanh vào vai tên mặt đỏ, tay phải chàng giơ “khô trúc kiếm” kề vào cổ hần, vừa hét lớn:

- Ngươi chẳng muốn sống hay sao ?

41. Cười Đọc Ba Đạo Chiến Thơ

Mười mấy tên hán tử còn lại, thấy tên đầu lãnh bị kiềm chế, vội ùa vào toan giải vây.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế vội ấn mũi kiếm vào cổ tên mặt đỏ vừa lớn tiếng quát:

- Nếu ai động thủ ta giết hần tức khắc !

Quả là một tiêu lệnh ! Mười mấy tên đang hùng hổ xông vào nghe vậy đồng đứng khựng lại một lượt, chúng đưa mắt nhìn nhau, sau cùng chẳng một tên nào dám động thủ.

Cừu Thiên Hiệp cười lạnh lạnh, thanh kiếm gỗ ẩn mạnh vào cổ tên mặt đỏ vừa gắt to:

- Người hãy khai mau, ta sẽ tha khỏi chết !

Ngộ Phi đại sư thấy thế vội bước tới trước dụ dằng bảo:

- Đành rằng thù có căn, có chủ, tại sao các vị thay người chịu lỗi ?

Tên mặt đỏ chớp mắt nhìn đại sư, do dự giây phút mới đáp lời:

- Chỉ vì ...

Không ngờ hần vừa thốt được hai tiếng. Bỗng nhiên, một đốm hồng quang, xé không khí bay vèo, xẹt qua mặt hần.

- Húy !

Hần khê kêu lên một tiếng nhỏ khùng khiếp, cái đốm đỏ đã rơi nhanh xuống trước mặt hần non trượng. Nhìn kỹ là đóa hồng nung.

- Veo, veo Hai tiếng vi veo nổi lên kế tiếp hai đóa hoa hồng khác tiếp tục bay phớt qua đầu hần.

Tên mặt đỏ tái mặt, thần sắc biến đổi một cách thảm hại, hần nghiêng rằng nói mạnh:

- Người muốn giết cứ giết ! Gia gia không có lời gì để nói !

Ngay lúc đó, từ xa xa vang đến giọng cười lạnh lạnh, cũng vì đóa hoa hồng xuất hiện đột ngột, khiến tên mặt đỏ cả sợ mà không dám nói rõ lai lịch hần ta.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, giắt nhanh thanh trúc kiếm vào lưng, hai tay nhấc bổng tên mặt đỏ lên cao và ném mạnh ra xa, thân hình vạm vỡ của hần lăn long lốc như quả cầu, chàng lại nhún mình nhảy đến chỗ phát ra tiếng cười, vừa quát lên âm ỉ:

- Có đầu, có mặt xin hãy hiện ra đây, Cừu mỗ rất ghét bọn người “ném đá giấu tay” ! Ra đây ... Mau ra đây !

Tiếng quát của chàng vừa dứt, thì ngay khóm cây trước mặt, chạy ra một bóng người y phục đen tuyền, người này quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, đoạn chạy rất nhanh về phía trước, bằng mình ẩn hiện dưới rừng cây như quỷ sứ hiện hình.

Cừu Thiên Hiệp không bỏ qua, vì chàng định ninh người này là chủ nhơn của Thập bát la hán, nên chàng nhất định đuổi theo đến kỳ cùng. Bóng người lạ dường như khích dụ chàng lúc ẩn lúc hiện chạy vào rừng già dày mật.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, môn “Lôi hoành cửu chuyển” được chàng đưa ra sử dụng, tuy môn thần công này rút trong quyển “Thiết thư” có một công lực siêu phàm về khinh công, nhưng đối với rừng già dày mật, gai góc chập trùng, bước tiến đã kém đi rất nhiều, bóng đen tiến mãi vào mãi rừng sâu, nhanh như hạc nội mây ngàn, chẳng bao lâu đã mất dạng. Cừu Thiên Hiệp giỏi thuật khinh công đuổi mãi vẫn không theo kịp bóng hình người lạ, mà rừng sâu dường như bất tận, chàng nhìn kỹ người lạ đã trốn mất tự bao giờ.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận hét to:

- Người là ma quỷ hay người, hãy mau lộ diện đừng giở trò ma quái nữa !

Chàng gọi liên tiếp mấy lần, không nghe tiếng trả lời, chỉ có dư âm vang dội giữa rừng già, hoặc tiếng côn trùng nép mình dưới lá khô kêu rả rích ...

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, thanh khô trúc kiếm chàng cầm chặt nơi tay múa mấy vòng liên tiếp, tội nghiệp cho những thân đại thọ vô tri bị ngọn kiếm thánh chém xối xả, và thi nhau gãy đổ ầm ầm, chẳng

khác nào đất động núi băng. Những tiếng ngã đổ của ngàn cây đánh thức Cừu Thiên Hiệp trở về thực tại, chàng bàng hoàng nhìn thấy cây cối đổ ngổn ngang chắn cả lối đi mà bóng hình người lạ vẫn không tròn gò tìm thấy nữa.

Chàng cúi đầu thở dài, đoạn thần thờ quay về chỗ cũ.

Lúc bấy giờ, khoảng đất của đấu tràng lại trống không, mười sáu tên La Hán đã biến mất tự bao giờ. Ngộ Phi đại sư và bốn thi hài của tăng sĩ Thiếu Lâm, cũng biến mất. Đấu tràng chỉ phảng phất mùi máu tanh và sự vắng lặng núi rừng. Cừu Thiên Hiệp nhìn quanh một hồi, đoạn chép miệng thở dài. Vì chàng cảm thấy thất sách, công việc trở nên vô lý và vô ích, chàng lại nghĩ nên đến tìm Ngộ Phi đại sư hỏi lại..... Nghĩ đoạn Cừu Thiên Hiệp trở thuật phi hành chạy về hướng chùa Thiếu Lâm.

Khi bước chân chàng đứng trước cổng chùa, bất giác chàng há hốc mồm kinh ngạc. Vì chàng thấy cửa chùa đã đóng chặt. Ngoài cửa dựng một tấm bảng đề rằng:

”Bổn tự và tất cả chúng tăng, kể từ hôm nay bắt đầu làm lễ thiền định một trăm ngày. Xin tạ tuyệt thập phương bá tánh đến cúng dường. Vì lễ thiền tịnh chỉ riêng cho bổn tự theo quy luật nhà thiền. Kính xin bá tánh thập phương, các giới thí chủ rõ.

Cảo sơn Thiếu Lâm tự chủ tọa. Đệ tam thập đại lục đại chương môn Thích Ngộ Phi CẢN BÁI” Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy nét mực chưa khô, nên nhất thời mở to đôi mắt kinh ngạc và cũng chưa biết phải xử trí thế nào, chàng muốn gõ cửa xin vào, lại sợ mang tiếng ngoan cố lỗ mãng, chàng toan bỏ đi, ngặt nỗi chưa giải quyết sự phiền hà ở đây !

Chàng tìm được giải pháp nào cho ổn.

Cừu Thiên Hiệp đành ngồi bệt xuống trước cổng chùa, ôm đầu nghĩ ngợi.

Bỗng nhiên, chàng vỗ đầu reo to:

- Ngốc tử, người đã quên khuấy đi mất ! Đóa hoa hồng ... hoa hồng !

Chàng đã nhớ ra đây là lần thứ hai cánh hoa hồng xuất hiện. Lần thứ nhất, lúc chàng mới xuất đạo giang hồ đã gặp ngay đóa hoa hồng, lại gặp gã Kiều dương tán Lôi Thanh Minh đuổi đòi quyền “thiết thư” sau cùng nhờ Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc “lấy lệnh đổi lệnh” để giải vây cho chàng.

“Đóa hoa hồng là của Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, nàng đã dung hồng hoa để bốn cột, tại sao ta chẳng đến đó tìm nàng !” Nghĩ đến đây, chàng không còn trù trừ nữa mà đứng phắt dậy nhắm ngọn Hương Lô Phong chạy như bay. Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, nên vận dụng toàn bộ khinh công chạy như gió chỉ trong nháy mắt đã đến Hương Lô Phong.

Chàng rảo mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy núi cao rừng rậm, bốn bên phẳng lặng như tờ, hình bóng Nhan Như Ngọc đã biến mất từ lâu.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi, bất giác chàng tức cười thầm tự nhủ:

“Trách gì Nhan Như Ngọc chẳng cười ta là kẻ ngốc nhứt đời, nàng đã bảo ta không có buổi hội tại Hương Lô Phong lẽ tự nhiên nàng không có mặt nơi đây nữa, ta cố tìm vô ích ! Ta xuẩn ngốc thật !” Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến đây, tâm thần sáng suốt lại phần nào, và cảm thấy hết lưu luyến ngọn Cảo sơn nữa, chàng bèn thả dần xuống núi.

Bấy giờ mặt nhật đã gát non tây. Sau khi rời núi Cảo, Cừu Thiên Hiệp thả bách bộ giữa đường cái quan mà đi lần về Vu Châu.

Vũ Châu hay Châu Trĩ cũng thế, đây là một thành phố lớn, có thương cảng có phố phường lại thêm ba ngôi chợ, cùng những cao lầu, tửu điếm, khách sạn, hiệu buôn, người qua lại ồn ào tấp nập. Nếu Cừu Thiên Hiệp mới xuất đạo giang hồ, thì Vũ Châu đối với chàng là một thành phố phồn hoa diễm lệ, nhưng lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp đã lịch lãm giang hồ được phần nào, chàng đã có dịp tiếp xúc nhiều tay kiệt liệt võ lâm, cho nên bước giang hồ đối với chàng không có nơi đâu là chỗ an thân được, cho nên Vũ Châu không làm cho chàng hứng cảm, mà chỉ làm cho chàng lo ngại muôn phần.

Nhân đó, chàng đi lần vào cửa tây thành Vô Châu, mà tâm trí chàng luôn luôn chú trọng vào việc quan sát như đang đi vào Bát quái trận.

Chàng liếc thấy bờ tường phía tây, bên tả có dán một tờ phiêu ký, bên hữu dán tấm hiệp phù, tuy không biết rõ dấu hiệu cả hai của môn phái nào nhưng chàng biết rõ đó là dấu hiệu truyền tìn của các phái giang hồ.

Khi chàng bước vào trong thành thấy nhiều việc xảy ra khiến chàng tin chắc mình không lầm lẫn. Nguyên chàng liếc mắt thấy, rất đông nhân vật cao thủ võ lâm qua lại cửa Tây, mà người nào cũng ngó chàng một cách xoi mói.

Cừu Thiên Hiệp vội không chú ý, đôi chân bước mạnh vào nội thành, chàng vừa đi vừa lưu ý xem có ai theo dõi chăng; bỗng nhiên chàng nghe phía sau có mấy người hảo hán, họ vừa đi vừa nói chuyện luyện thuyên, bàn tán về đời tư của chàng ai ai cũng tự khoe mình gặp Cừu Thiên Hiệp mấy lần.

Cừu Thiên Hiệp cố nén cười, bước thật nhanh về hướng trung tâm thành phố, chẳng mấy chốc chàng bỏ rơi nhóm người theo dõi ở tít phố xa ...

Chàng chọn một ngôi khách sạn tại khu náo nhiệt nhất thành phố mà bước vào, đứng trước quầy hàng hỏi thăm giá cả thuê phòng với tên chương quỹ mắt chàng bỗng liếc thấy tấm kiến trướng treo sau lưng tên chương quỹ.

Trong gương nhìn thấy ba bốn tên hán tử lấp ló sau lưng chàng, dường như bọn chúng dò được chỗ ở của chàng nên mỗi tên thì thầm vài câu và tự giải tán.

Cừu Thiên Hiệp tự nhủ:

- Bọn chó săn diên ! Các người tưởng ta không có mắt sao, các người cứ quan sát kỹ đi, từ trước ra sau từ trên xuống dưới, thử xem các người có tìm gặp được Cừu mỗ hay không !

Chàng đang suy tư, thì tên chương quỹ gọi mời chàng lên lầu, sau khi quan sát các phòng, Cừu Thiên Hiệp chọn thuê hai căn phòng ở góc lầu phía Đông.

Sau khi tắm rửa và dùng cơm chiều xong, khách sạn đã lên đèn, màu trời nhá nhem tối hắt lại. Cừu Thiên Hiệp tách khí thiếu niên ít chịu bó gối ngồi nhà, chàng cao hứng sửa soạn lại y phục, đoạn rời khách sạn đi dạo phố về đêm.

Thành phố Vũ Châu không rộng lớn lắm, nên chẳng mấy chốc Cừu Thiên Hiệp đã đi dạo khắp nơi. Khi bước về đến khách sạn mới bắt đầu canh một.

Cừu Thiên Hiệp không có ý đi hóng mát như kẻ nhàn thư, mà chủ ý của chàng cố trêu chọc các giới võ lâm giang hồ có mặt tại Vũ Châu, cũng như tự giới thiệu chàng cũng có mặt nơi đây.

Cừu Thiên Hiệp vừa bước vào khách sạn thì tên chương quỹ vội cười hì hì đón tiếp, vừa vui vẻ hỏi:

- Tiểu quan nhơn ! Có lẽ khách quan hay lui tới Vũ Châu chứ ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao chương quỹ hỏi ta như thế ?

Chương quỹ không đáp, hẩn lòi trong bọc da chiếc phong bì màu hồng, cung kính trao cho Cừu Thiên Hiệp nói:

- Có lẽ hay tin khách quan đến nên có ba người gửi đến mấy bức thư !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, chàng đoán chắc đêm nay có chuyện xảy ra, song không ngờ được thơ thiệp như thế, nhưng chàng không muốn nói nhiều với tên chương quỹ, nên giả bộ vui vẻ tiếp thư và mỉm cười bảo:

- Cảm ơn chương quỹ nhé !

Vừa dứt lời, chàng quay quả bước về phòng. Cừu Thiên Hiệp mở phong thư thứ nhất ra xem, bên trong có một mảnh hoa trên viết rằng:

“Canh ba đêm nay, xin mời đến phía Bắc ngoại thành, tại cửa khóa hồng liễu thọ hội mặt, xin chớ khước từ”
”Gửi Cừ Thiên Hiệp“” Cuối thư đề mấy chữ to:

Tiên Hà phái, đệ thập cửa đại chương môn “Thiên chủ vệ úy ! Cung chấn Viễn Ỗ Kính bút” Cừ Thiên Hiệp xem qua lấy làm khó nghĩ, chàng tự nhủ:

”Tiên Hà phái là một trong Cửu đại môn phái bấy giờ, lẽ gì mà đến Vũ Châu ?

Tại sao lại không đến dự đại hội tại Hương Lô Phong, mà giờ đây lại gửi thiệp mời hội ?” Chàng không nghĩ đến nữa, vội bóc thư thứ hai ra xem, bên trong ghi vắn vện mấy chữ:

”Gửi:

Cừ Thiên Hiệp, Canh ba tả hữu mời đến Bắc thành Vũ Châu dự hội” Cuối thư vẽ con bạch hạc xòe cánh, ngoài ra không có chữ ký.

Cừ Thiên Hiệp không rõ “con hạc” tượng trưng cho ai hoặc đại biểu cho phái nào, nhưng đem so sánh bức thư này với bức thư của Tiên Hà phái, thì đại biểu bức này không phải danh môn chánh phái, chàng mỉm cười mở nốt thư thứ ba, bên trong đề rằng:

“Cừ Thiên Hiệp nhận thư Đêm nay quyết thư hùng Hồ Lô Hội thủ ”chiến thư” !” Cừ Thiên Hiệp đọc xong, cố nén cười to:

Hồ Lô hội, bang hội gì lại xưng hiệu “Hồ Lô” lại thêm hia chữ “chiến thư” khiến người xem tức cười vỡ ruột, chưa chi đã tỏ ra người chủ động.

Ba bức thư gồm có Tiên Hà phái, Bạch hạc và Hồ Lô hội nhưng chỉ có Tiên Hà phái là đáng kể hơn cả.

Chỉ vì, Tiên Hà phái xuất đạo giang hồ trên khoảng một trăm năm, không gây tiếng ác “Thiên thủ vệ úy” Cung Chấn Viễn một nhân vật võ lâm nổi tiếng hai, ba mươi năm về trước được tôn là cao thủ võ lâm. Luận về công lực thì Cung Chấn Viễn không kém Cừ Thiên Hiệp tuy cả hai chưa có dịp so tài, trong quá khứ Cung Chấn Viễn là tay vô địch đứng trong Cửu đại môn phái, cho nên Tiên Hà phái là phái trường cột nhất trong Cửu đại môn phái.

Cừ Thiên Hiệp xem xong ba bức chiến thư, chàng không thể quyết định được gì cả, nhưng Cung Chấn Viễn của Tiên Hà phái là một điểm thắc mắc nhứt đối với chàng; nên chàng đi tìm tên chủ chương quỷ hủi thăm đường đi đến “Cửa khóa hồng liễu thọ” ở đâu ? Được tên chủ chương quỷ chỉ rành mạch, Cừ Thiên Hiệp mới lui về phòng vừa ngã mình trên giường vận công dưỡng sức. Hốt nhiên ... có tiếng gió cuốn mạnh trên nóc viện, chàng nhận rõ là tiếng ta áo chạm vào nhau gây nên tiếng động.

Cừ Thiên Hiệp vội đứng phắt dậy vừa mắng thầm:

“Chưa đến canh hai, khách dạ hành sao đến sớm thế ?” Chàng vừa suy nghĩ xong, bỗng nghe hai tiếng “cách” nhẹ nổi lên, tựa hồ như người lạ đã lọt vào trong khách điểm.

Cừ Thiên Hiệp thầm hiểu khách là con người nóng tính nên có hành động hơi lỗ mắng, chàng sợ e làm kinh động mọi người nên bước nhanh đến bên song cửa mở hoắt cửa sổ, khẽ kêu:

- Này vị bằng hữu !

Trên tường nhà một bóng đen vọt nhanh ra ngoài cạnh cửa song, mà Cừ Thiên Hiệp vừa mở, chàng nom thấy bóng này là một người ốm cao, chàng sợ xảy ra chuyện chẳng lành, nên cố vận nội lực nói khẽ:

- Vị bằng hữu, có phải người vì Cừ mỗ này mà đến đây chăng ? Canh ba đêm nay tại Bắc thành Cửa khóa hồng liễu thọ gặp nhau ! Giờ này xin thứ cho tại hạ miễn tiếp !

Vừa nói xong, chàng đóng mạnh cửa song, đoạn bước lên giường nằm nghỉ.

Bên ngoài, vang lên chuỗi cười lạnh lạnh, và giọng nói như đồng la bể vang lên:

- Thật là tên tiểu tử cuồng ngạo !

Tiếng nói dứt, tà áo đập nhau phản phật vang theo gió, phút chốc xa xa dần.

Cửu Thiên Hiệp không thể tưởng được một thành phố nhỏ như Vũ Châu, mà chàng chính là nhân vật trung tâm, mà mọi giới giang hồ đều nhủ tâm chờ đợi.

Chàng nghĩ được một lúc lâu.

“Cốc ... cốc !” Tiếng mõ cá lại vang lên hai hồi một, báo hiệu bước sang đầu canh hai:

Cửu Thiên Hiệp mở choàng mắt tỉnh dậy, vuốt lại y phục và bước xuống giường. Sau khi kiểm điểm khí dụng đầy đủ, chàng mở nhẹ cửa song vọt ra ngoài.

Bấy giờ, trong khách sạn đèn đuốc tắt tối om người chìm trong giấc ngủ triền miên.

Cửu Thiên Hiệp rọi mắt nhìn lên bốn phía để nhận định phương hướng, sau khi tìm ra hướng Bắc, chàng nhún mình đạp lên mái ngói chạy ra phía Bắc thành, y theo lối chường quý, chàng tìm dấu vết lần đến Cửu khóa hồng liễu thọ.

Ra khỏi thành Vũ Châu trên trăm trượng, Cửu Thiên Hiệp rời đường cái quan mà lần theo con đường mòn nhỏ, dẫn vào rừng liễu xa xa. Đêm nay lạnh mây áng, trăng mờ, rừng thưa sương lạnh mấy cội tùng, cội liễu già nua, không chịu nổi cơn nắng sáng mưa chiều nên khô khan cằn cỗi, trong phảng phất như loài quỷ nghe nanh múa vút vờn với bóng đêm.

Cửu Thiên Hiệp mím môi đi dần vào trong, hai bên vệ đường vắng lặng như tờ, chẳng thấy xóm làng nhà cửa, chỉ thấy vài ngôi mộ bị bốc những tấm bia đổ ngổn ngang. Một vài gò mối cao thấp nhấp nhô, che phủ bởi những bụi gai cỏ chằng chịt, tiếng dế kêu rả rít hòa âm với muôn loại côn trùng tạo thành bản nhạc hoang vu tự ngàn đời, vài bầy đom đóm chớp nhoáng lập lờ, tô điểm cho cánh rừng thưa thành một cảnh giới yêu ma đầy màu sắc thê lương.

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy cảnh vật quá cô liêu bèn nhủ thầm:

- Tại sao Tiên Hà phải lại chọn nơi đây để ước hẹn ?

Bỗng nhiên, một tiếng “soạt” nổi lên. Một bóng đen lùn tịt từ trong bụi rậm nhảy vọt ra ngoài chạy như bay và biến vào cụm gai chằng chịt. Cửu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, chàng thủ thế rất nhanh và toan quát hỏi, nhưng cái bóng đen nọ là con dã dẩu, đang rình mồi gặp người nó hoảng sợ chạy vào rừng. Cửu Thiên Hiệp nhận rõ, cố nín phát ra tiếng cười ngặt nghèo.

Chàng chưa kịp bình tâm, bỗng nhiên, hai tiếng “hi, hi !” nổi lên, rõ là tiếng cười ma quái vang lên phía sau lưng chàng, nhanh như chớp Cửu Thiên Hiệp hoành thân ra sau vừa thủ thế hộ mạng.

Dưới ánh trăng mờ, chàng thấy một ông lão ốm như que củi, đứng sừng sững trên phiến đá to, lão này có bộ mặt ốm khô, dường như không còn huyết nhục, miệng lão hé ra bầy hàm răng trắng hếu lởm chớm, hai con mắt xanh như cú vọ, trên đầu có mái tóc vàng loe loét như râu bắp, bay phất phơ trước giống ổ chuột trù, nhìn qua hình dáng lão chẳng khác nào cốt tượng bằng cây, chứ không có vẻ gì là người thật.

Cửu Thiên Hiệp rùng mình kinh sợ, chẳng phải chàng sợ con người của lão, mà chàng sợ cảnh giới này thật hay ma ?

Vị lão nhân nhìn chàng chòng chọc, bỗng phá lên cười hăng hắc, thật là giọng cười rùng rú của loài quỷ mị u linh, tiếp theo đấy giọng nói âm trầm của lão vang lên:

- Người nhận thấy cảnh trí nên thơ chứ ? Chính lão phu đã khổ công chọn đấy !

Hà hà Giọng nói ảm áp này, chính là giọng nói của người đến dò thám khách sạn lúc này.

Cửu Thiên Hiệp nhận nghe giọng nói của lão này âm điệu thật vô cùng ác độc, chỉ vì giọng nói của lão nghe chất tai nhức óc, khiến người nghe tóc lông phải dựng đứng, hay nổi ốc như da gà, nhận thấy đối phương chưa chi đã thủ thế lờ người, chàng liền cao giọng quát to:

- Vị bằng hữu, quá ư sốt sắn ! Đêm hẹn chưa đến giờ, mà ngang nhiên xâm nhập lữ điếm, chẳng rõ ý người ra sao ?

Lão nhân tóc vàng phá lên cười hì hì, giọng cười như ma thương quỷ khóc đang ngồi sưởi ấm giữa lò hương, và lão đưa ngón tay gầy guộc chỉ vào ngực, hỏi:

- Hi hi ! Người hỏi lão phu đây à !

Cừu Thiên Hiệp cúi lên nặng giọng:

- Chẳng hỏi các hạ chờ hỏi ai ?

Lão nhân tóc vàng mỉm cười nhẹ bằng giọng nói đanh thép âm hàn bảo:

- Này tiểu tử, người hãy mau dâng cho lão phu quyển “Bổ thiên tàn thiết hạo khí thư”, tự nhiên lão sẽ nói cho người rõ !

Cừu Thiên Hiệp khí giận xung lên tận óc, tả chưởng vẩy mạnh vào phiến đá lão nhân đứng, vừa quát to:

- Hay nhỉ ! Người bằng thể này chẳng ?

Luồng kinh phong vô thanh, thoát khỏi chưởng tâm chàng bay quyen đến ...

Một tiếng nổ long trời, phiến đá kế vị lão nhân bị hất tung lên cao và bể nát ra tro bụi, thảo mộc kế bên biến thành cám bốc lên mù mịt, khiến vị lão nhân tóc vàng kinh hãi rống to:

- Ối chao ! Hay cho tiểu tử !

Vừa hét thân mình gãy guộc của lão như vành cung bật thẳng lên cao hai trượng và chuyển qua trái một vòng né tránh cơn bụi cát bốc lên ngợp trời, lão buộc miệng nói to:

- Quả nhiên người thành tựu được hai năm hạo khí !

Cừu Thiên Hiệp chưa nguôi cơn giận, nhảy tếu qua một bên đối diện lão nhân, chàng quắc đôi mắt sáng rực rọi thẳng vào mặt lão gầm to:

- Người tiếp được ta ba chưởng, quyển thiết thư người có phần !

Lão nhân tóc vàng cười hề hề, không đáp.

Bỗng nhiên một giọng nói trầm tư xa vọng lại:

- Dạ du thần cừu, tiểu tử chia phần cho người à ! Người đừng hoan hỉ nhé !

Lời nói chưa dứt, đã nghe gió cuốn phần phật năm luồng bạch quang, từ trên cao hạ xuống như năm con hạc tiên xòe cánh đáp xuống thềm đá Dao trì, vũ lộng một cách nên thơ, rơi nhẹ nhàng như sợi lông hồng.

Cừu Thiên Hiệp buộc miệng khen:

- Hay tuyệt !

Nguyên năm đạo bạch quang vừa hạ xuống tràng là năm người đều vận sắc phục màu ngân bạc, tất cả tuổi tác phỏng độ ba mươi cùng một trang lứa tựa hồ như anh em ruột “sanh năm”.

Cừu Thiên Hiệp nhớ ngay “Cánh hạc xòe” trong bức chiến thơ thứ nhì, chàng mỉm cười đưa mắt theo dõi hành động họ.

Vị lão nhân tóc vàng vẫn lạnh lùng, bỗng giọng nói âm hàn cười bảo:

- Hi, hi ! Bạch hạc bang, năm chủ đã bạc giá lâm cùng một lúc, tất là sự thắng lợi sẽ về tay ... ta là “Dạ du thần cừu” hôm nay mới được rửa mắt !

Một trong năm tên áo bạc, trầm giọng nói to:

- Dạ du thần cừu ! Đây chẳng phải là nơi đậu của Cừu thần, hiểu xa thấy rộng xin rời nơi đây tức khắc ! Nếu không ! Hừ.. Dạ du thần Cừu nghe qua ôm bụng cười ngắc nghẻo lão cổ vận nội lực truyền ra tiếng cười ma quái, âm thanh dường như cửa núi xẻ rừng, quỷ giọng khiến chim sa nhận lạc. Sau khi nín cười, lão trở giọng trầm hùng bảo đoàn dã hạc:

- Ăn mày còn nhờ chút thần linh sau một đêm ngủ trọ góc đình ! Các người từ Trường Bạch sơn xa tít đến đất Trung Châu, đã không giao tình với các bạn Trung Châu, mà các người dám nói lời vô nhân mục hạ ! Này đoàn dã hạc ở hoang sơn ! Các người nên nhớ đây là chốn ”ngàn năm văn vật, chớ không phải miền man rợ đâu nhé !

Năm tên áo bạc nghe qua, cả giận, mặt trắng hóa hồng, mắt thanh lộ trắng, chúng đồng hét to một tiếng, rút kiếm thép nhảy ra vây phủ Dạ du thần Cửu vào giữa, khí thế thật kinh người.

Cửu Thiên Hiệp nhân có hai cuộc hội nữa, sợ hai đảng đánh nhau sẽ gặp rắc rối câu chuyện của mình, do đó chàng nhảy đến trước, khoát tay cản lại:

vừa dịu giọng nói:

- Quý vị hãy chậm lại ! Quý vị nên chờ câu chuyện của Cửu mới kết thúc, chừng ấy sẽ so tài không muộn !

Dạ du Thần Cửu nhìn Cửu Thiên Hiệp dịu giọng nói:

- Đúng đấy ! Vì có chánh chủ nhi ở cạnh bên, lão phải hộ vệ dù nhin các ngươi chút ít cũng chẳng lấy gì làm nhục.

Lão vừa nói vừa nhìn Cửu Thiên Hiệp mỉm cười.

Bỗng nhiên, một giọng nói cao trầm phía sau ngôi mộ nói vọng ra:

- Cửu Thiên Hiệp chánh chủ đã có ta hầu tiếp, không nhọc lòng đến người !

Dưới ánh trăng mờ ảo, sau ngôi mộ hiện nhanh ra một người béo phệ, mặt thịt, lưng rùa, bụng to, vú xệ, dáng vóc thật khó coi. Sau khi hắn nói dứt, với chiêu thức “Bình địa phong ba” từ ngôi mộ bắn phóng mình tới trước mặt Cửu Thiên Hiệp, tuy thân mình hắn quá to, nhưng bộ pháp lại nhanh nhẹn, và khinh công cũng vào hạng thượng thừa, hắn không lưu ý năm tên dã hạc, hoặc nhìn Dạ du Thần Cửu, mà hắn chăm chú nhìn Cửu Thiên Hiệp vừa cười ha hả nói:

- Chiến thơ của ta, các hạ đã nhận được chứ ?

Cửu Thiên Hiệp cau mày nghĩ ngợi, đoạn mỉm cười hỏi:

- Vậy các hạ là ai ?

Lão nhân béo phệ, đưa bàn tay phốp pháp vỗ vào bụng cả cười bảo:

- Hồ Lô hội, ta là trưởng môn hiệu Hỏa hồ lô, tên Lệnh Hồ Dương.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy vóc dáng hắn giống hệt chiếc bầu hồ lô, bất giác chàng phá lên cười rũ rượi, sau đó nghiêm trang nói:

- Quả nhiên danh phù kỷ thật, các hạ đã gởi chiến thơ tương trước, mà ta với các hạ chưa hề quen biết nhau, vậy các hạ có ý kiến gì, xin cho biết ?

Hỏa hồ lô Lệnh Hồ Dương nghiêm sắc mặt nói:

- Chỉ vì hai câu chuyện đại sự, ta mới mời người đến đây, điều thứ nhất là mượn người quyền thiết thư để dùng, điều thứ hai là ta muốn cùng người vị thiên hạ đệ nhất kiếm thử sức ba trăm chiêu kiếm pháp ! Vậy ý người thế nào ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua cả giận, chàng lôi trong áo ra “khô trúc thánh kiếm” quay một vòng tròn và mỉm cười bảo:

- Hỏa hồ lô, đâu có dễ dàng như thế ? Nào ... mời người hãy tiếp chiêu !

42. Đơn Thân Tuấn Kiệt-ngĩa Khí Trả Thần Cửu

Hồ lô hội chủ “Hỏa hồ lô” vỗ mạnh chiếc bụng phệ, cười ha hả, đứng trên ngôi mộ lớn nhất, mình nhảy vọt lên cao, đón ngay Cửu Thiên Hiệp cất giọng âm trầm bảo:

- Hồ lô hội khi động thủ, bốn giáo chủ đâu cần phải đích thân xuất mã làm gì ?

Cửu Thiên Hiệp lớn tiếng nói:

- Hỏa hồ lô ! Vậy còn những ai, người hãy gọi nốt ra đây ! Càng nhiều càng tốt !

Hỏa hồ lô cười hềnh hếch làm lắc lư cái đầu tí tẹo nằm chễm chệ trên tấm thân bồng, bằng giọng nói tự phụ hét lên:

- Tiểu tử ! Đêm nay chẳng cần phải giở hết công phu, ngươi cũng đủ thấy uy danh của hội thủ, mà phải cúi đầu thần phục ! Ngươi hãy nghe đây, không một người khách lạ nào dám nhúng tay vào đây cả, chỉ có một “Hỏa hồ lô” cũng đủ tiếp đãi ...

ngươi !

Vừa nói dứt, hần giương đôi mắt ti hí nhìn vào Lăng vân đã hạc một trong nhóm Ngũ hạc bạc bang lại nheo mắt nhìn Dạ du tỏ vẻ hiu hiu tự đắc.

Cừu Thiên Hiệp nghe lời nói của hần quá vô vị, mặt mũi kiêu căng rất dễ ghét, lửa giận đã nung sôi đầy ruột, nên không nhẫn nại được, thanh Khô trúc thánh kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, hét to như sấm nổ:

- Hỏa hồ lô ! Ngươi đừng khoát lác, hôm nay ... dù ngươi có phát vàng lên mặt, cũng chưa được gọi là hán tử, đừng tự hào là kẻ trượng phu !

Hỏa hồ lô cười sằng sặc, bằng giọng nói âm ma như quỷ rên ngoài mộ địa:

- Tiểu tử cuồng si kia ! Cũng bởi ngươi chưa rõ Hỏa hồ lô lợi hại, ngươi hãy hỏi bọn chúng thì rõ !

Hần vừa nói vừa đưa tay chỉ vào mặt, năm người của Bạch hạc bang và Dạ du thần cứu.

Quả đúng như lời hần nói, sáu người này thoáng hiện trên mặt một tia nể sợ, nhưng không để lộ nét giận hờn hay mở lời đính chánh, tất cả đều mặc nhiên nín lặng, chứng tỏ bọn chúng đã nể sợ Hỏa hồ lô đôi phần.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy thế, phá lên cười ngất, lại nặng giọng bảo:

- Hừ ! Dưới mắt Cừu mỗ ngươi không có phân lượng nào !

Vừa nói dứt, thanh “trúc kiếm” lướt nhanh một vòng tròn, tỏa ra muôn đạo kim quang vàng rực sáng chói cả vùng.

Hỏa hồ lô xám mặt, toàn thân run lên bần bật, như con lợn sẽ bị chọc tiết, cao giọng gào lên:

- Tiểu tử thật to gan ! Ngươi hãy nhắc lại câu nói vừa rồi xem !

Cừu Thiên Hiệp cười hi hí đáp ngay:

- Dưới mắt Cừu mỗ ngươi không có phân lượng nào !

Hỏa hồ lô run lên từng thớ thịt, mặt hường hóa tía, trầm giọng hét to:

- Tiểu tử cuồng đồ ! Trời cao, đất dày ngươi nên hiểu thế, ngày mai bốn hội chủ sẽ trở lại, lấy võ công và luận chuyện với ngươi !

Vừa nói xong, hần quay mình toan cất bước, Cừu Thiên Hiệp thấy thế dùng thuật “Lôi hành cửu chuyển” lắc mình một cái đã cản hần bước đi của hần.

Hỏa Hồ Lô biến sắc, rống lên:

- Ngươi đợi đến ngày mai chẳng được sao ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, đôi mắt tựa điện quang, nhìn thẳng vào mặt Hỏa Hồ Lô, bằng những tia kinh khiếp, mũi khô trúc thánh kiếm chĩa lăm lăm, tựa hồ như muốn đâm vào mũi hần. Cừu Thiên Hiệp gần từng một:

- Hỏa Hồ Lô ! Ngươi toan chạy đi đâu, hãy để lại cái gì làm tin chứ ?

Hỏa Hồ Lô rống lên liên hồi như quỷ hú bằng giọng nói căm hờn gất lên:

- Cả gan thật ! Có ai dám đối đãi với bốn hội chủ như thế đâu ? Hôm nay chỉ có ngươi là người thứ nhất !

Cừu Thiên Hiệp tiến gần một bước, và đồng dục nói to:

- Không có gì là cả gan cả ! Hôm nay ta muốn hiến cho ngươi xem trời cao bao nhiêu và đất dày bấy nhiêu !

Hỏa Hồ Lô lui lại một bước, vừa rút lên như quỷ hú rừng khuya bảo:

- Tiểu tử, nếu hôm nay ngươi động đến sợi lông trong mình ta, thì trong năm tỉnh đất Trung Nguyên không còn một tắc đắc cho ngươi dừng chân nữa !

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt đáp:

- Ta không tin được !

Hỏa Hồ Lô chớp nhanh đôi mắt nhỏ, hốt nhiên đôi mày cau lại, hia tay duỗi thẳng ra, mau như tia chớp hai tay vói chộp vào thanh “khô trúc thánh kiếm” thế mạnh khôn tả, đồng thời hấn quát thật to:

- Hãy nộp cho ta !

Nguyên Cừu Thiên Hiệp muốn dùng thế giết gà dọa khỉ, khiến cho Hỏa Hồ Lô nhận sự thua thiệt, đồng thời gây cho Bạch Hạc bang và Dạ du thần cừu mất tinh thần, tuyệt nhiên không cố ý sát nhân.

Bấy giờ, Hỏa Hồ Lô đột nhiên đổi ý đưa tay cướp lấy thanh kiếm, khiến Cừu Thiên Hiệp cả kinh. Trong khi cấp bách, chàng giật tay kiếm lui ra sau và quát lớn:

- Ngươi muốn chết sao ?

Không ngờ, chàng thuận tay xốc mạnh đuôi kiếm về phía trước, vô hình tung biến ra chiêu thứ mười ba “thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” là chiêu “Mạng vận chi kiếm” mũi kiếm dâng lên, dốc xuống, chiêu kiếm tinh diệu tuyệt luân, biến hóa vô cùng, thật là chiêu kiếm hy thế tuyệt học.

Thử hỏi, Hỏa Hồ Lô chỉ cách Cừu Thiên Hiệp trong gang tấc, làm sao né tránh kịp ? Dù cho có trông thấy cũng khó thoát khỏi đường chiêu khốc liệt này. Chỉ nghe một tiếng “Ồi” đau đớn nổi lên, đạo hồng quang bắn ra tứ phía, lưỡi kiếm “khô trúc thánh kiếm” cắm vào bụng Hỏa Hồ Lô hàng tấc, tuy không soi thấu đến lưng, nhưng máu huyết theo sống kiếm tuôn ra xối xả.

Hỏa Hồ Lô hai tay cướp “thanh kiếm” bấy giờ hai tay cũng nương theo đà kiếp áp vào bụng, “Khô trúc thánh kiếm” là vật kỳ cổ bảo vật nên sắc bén vô cùng, cho nên mười ngón tay của Hỏa Hồ Lô bị đứt tiện, rơi lả tả trên mặt đất, máu huyết vàng bắn tứ phương trông rất hãi hùng, ghê rợn.

Sự việc biến hóa xảy ra trong cái ngoảnh đầu, chớp mắt, ngoài sức tưởng tượng của Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp vừa thấy máu tươi phun loạn xạ, bèn kêu lên một tiếng “A” kinh ngạc tay rút mạnh thanh trúc kiếm và thối lui ra sau mấy trượng, trở mắt kinh hoàng, tâm thần phì nộn của Hỏa Hồ Lô đảo nhanh mấy vòng và ngã quỵ xuống đất, chàng cố nén sự kinh ngạc kêu lên:

- Cướp giật quen thói ! Ngươi chỉ là bóng nước, mới hiện ra đã tan ... ! Ta tưởng ngươi là mãnh hổ, không ngờ chỉ có mảnh giấy bong đầu hổ dọa người !

Hỏa Hồ Lô hai tay ôm bụng lăn lộn trên mặt đất, thân hình hấn ướp đầy máu, vàng trán mồ hôi rịn ra từng giọt bằng hạt đậu, đôi môi mấp máy rên rĩ từng tiếng đứt quãng:

- Ngươi ... ngươi ... hãy thường ... mạng ... ta ... Ôi ! Mạng ta.....đã ... hết ... !

Nói đến đây, đôi mắt hấn trợn to lên, hai tay duỗi thẳng, máu huyết trào ra lai láng ướp đầm bụng. Ôi ! Một tiếng nói sau cùng, hấn hé miệng phả ra một búng máu tươi, tay chân duỗi thẳng ra, giây đành dạch chết tốt, thân hình của hấn đầm máu ướp như xối tròn rất thảm hại.

Cừu Thiên Hiệp tuy hung hăng cũng lăm giết người đã nhiều, nhưng cái thảm trạng này, đối với chàng là lần đầu tiên, vì chàng thấy Hỏa Hồ Lô trong tay không có tắc sắt, nhân đó, chàng cảm thấy lương tâm mình cắn rứt từng hồi, một niềm hối hận xung lên làm chua ngáp cả tâm hồn. Nhưng, hiện tại không cho phép chàng nghĩ ngợi vì kẻ địch vây phủ như gọng kiếm, không thể chính mình để lộ ra sắc tái sợ sệt được, do đó chàng chép miệng nói:

- Diệt vô dương oai, nhưng không ngờ bản lãnh của ngươi chỉ có thế !

Dạ du thần cừu từ lâu chỉ đứng xa xa nhìn, không lên tiếng. Bấy giờ mới phá lên cười lạnh lạnh, bằng giọng nói vu oan giá họa gắt lên từng tiếng:

- Đã giết người không tác sát trong tay, mà người đắc ý lắm sao ... để rồi người xem hậu quả của nó.

Cừu Thiên Hiệp dựng ngược đôi mày lưỡi kiếm, đưa đôi mắt rọi thẳng vào Dạ du thần cứu, quát to lên:

- Người bảo gì ? Người muốn đi theo con đường của Hỏa Hồ Lô đấy à ?

Dạ du thần cứu cười hề hề nói:

- Người giết thác Hỏa Hồ Lô, tức là người rập chông gai trên bước tiếng của người ! Người thắc mắc làm chi đến ta ? Dạ du thần cứu chưa nhúng tay vào việc gì cả !

Hắn nói vừa dứt, bỗng nhiên, nhiều tiếng gió loạn vang lên, từ trên cao hạ xuống tràng mười mấy bóng người, dẫn đầu là một người khá cao niên, đầu chít khăn the nhỏ sớ, mặc áo trường bào thắt lưng xanh, dáng điệu rất khoan thai nho nhã, mặt trắng như dồi phấn mắt sáng như sao, miệng rộng, mũi thẳng, điểm cho gương mặt dài trang năm chòm râu điểm bạc dài đuốt, tay tả cầm cây quạt tiêu diêu, sau lưng đeo thanh trường kiếm, thần thái rất phong nhã dật trần, đi theo sau hắn là mười người trung niên, trang phục văn sĩ mỗi người đều cầm quạt đeo kiếm như nhau, thật là tướng mạo đường đường, oai phong lẫm lẫm.

Người văn sĩ dẫn đầu của toán người này, khi vừa hạ xuống đất, đã trầm giọng hỏi to:

- Ai giết thác Hỏa Hồ Lô ?

Cừu Thiên Hiệp xốc nhanh “Khô trúc thánh kiếm” vừa bước đến một bước, cất giọng trầm hùng nói to:

- Chính tay tại hạ !

Người lạ cầm quạt che trước bụng, đảo mắt ngó bốn phương, bước tháo ra sau nữa bước, nhẹ giọng hỏi:

- Là người ?

Cừu Thiên Hiệp để thánh kiếm ngang bụng thản nhiên nói:

- Chính tại hạ, người muốn thay hắn mà báo cừu ư ? Ta sẽ hầu tiếp và chẳng sợ !

Không ngờ, người văn sĩ ngược mặt lên trời cười sang sảng, giọng cười trong ấm hào hùng, một lúc lâu hắn lên tiếng:

- Xin lỗi cung mỗ đến hơi đường đột !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, mặt bạc hóa hồng, sử kinh ngạc hiện nhanh lên khóe mắt, vì chàng đoán biết kẻ đối diện với mình tự xưng là Cung mỗ chắc chắn là chủ môn của Tiên Hà phái Thiên Thủ vệ đà Cung Chấn Viễn.

Nhân đó, chàng thâu ngay kiếm thánh, vòng tay thí lễ, hỏi:

- Văn bối xin hỏi, tiền bối đây có phải là chủ môn phái Tiên Hà, mà người người đều xưng tán là Thiên thủ vệ đà Cung tiền bối phải chăng ?

- Phải đấy, chính tại hạ là Cung Chấn Viễn.

Cừu Thiên Hiệp nhìn kỹ hắn quan sát vừa chép miệng khen thầm:

“Thật là danh môn chánh phái có khác, đối với bọn Dã Hổ, tà ma ngoại đạo phong cách khác xa hẳn một trời một vực !” Nghĩ đến đây, khí giận đã tiêu bớt phần nào bèn điềm đạm nói:

- Tiền bối đã gửi thiệp đòi hầu, chẳng rõ có điều chi dạy bảo ?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn điềm đạm nói:

- Dĩ nhiên là có !

Lão lại đưa mắt quan sát, nhìn từ đầu đến chân Cừu Thiên Hiệp, đồng thời đôi mắt ngó chăm chăm vào thanh “Khô trúc thánh kiếm” Một lúc lâu hắn mới từ tốn bảo:

- Nghe trong giới giang hồ võ lâm đồn rằng, trong nay mai Cừu lão đệ thanh dự sẽ oai trên giang hồ, để rồi tự xưng là “Thiên hạ đệ nhất kiếm”. Tiên Hà là một phái được liệt vào hàng có thanh dự võ lâm ... cho nên có ý muốn ... biết qua một vài chiêu số !

Nguyên Tiên Hà phái là một phái nổi danh về kiếm thuật, một phái chánh tông, thanh dư không kém Võ Đang phái là bao nhiêu.

Theo lời nói của vị trưởng môn Tiên Hà phái thì việc này đối với Cừu Thiên Hiệp chỉ vì cái riêng “Thiên hạ đệ nhất kiếm” đã khiến hắn bất mãn và không thể phục được.

Thiết tưởng trong giới võ lâm, chỉ vì một chữ “Danh” mà gây không biết bao điều ân oán, thì tâm ý của vị trưởng môn phái Tiên Hà cũng không có gì là lạ !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua những lời hắn nói, bất giác nở một nụ cười khổ sở và từ từ tiếp lời:

- Sở dĩ có cái danh “Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ” là do tiếng đồn của người đời họ Oán ghét tại hạ chứ tại hạ có bao giờ dám nhận một danh vị như thế ! Vì tại hạ suy nghĩ, những lời bịa đặt nên chẳng lưu ý làm gì. Quý trưởng môn đã có lòng chỉ dạy, bất luận điều gì tại hạ đâu dám chối từ.

Chàng nói xong, đưa thanh kiếm vào võ, đứng yên như pho ngọc tượng, trông lẫm liệt vô cùng.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn phá lên cười to nói:

- À ... ra thế ! Người nói thật đấy chứ ?

Nói xong hắn đưa tay chỉ vào năm người mặc ngân y của Bạch Hạc bang và Dạ du thần cư, điệu giọng hỏi tiếp:

- Quý vị đây là đồng bạn của người à ?

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt nói:

- Sự thật thì trái lại ! Mấy vị đây là kẻ đối địch với Cừu mỗ !

Bấy giờ, một tên ngân y trong số năm tên Bạch Hạc bang bước đến trước mặt Cung Chấn Viễn vòng tay thi lễ nói:

- Lãng Văn Dũ hạc xin chờ ra mắt trưởng môn !

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn hơi cau mày, vội vòng tay đáp lễ nói:

- Ngũ vị thiếu bang chủ đã vâng mạng rời Bạch Hạc cốt đấy à ?

Năm tên ngân y đều vòng tay một loạt nói:

- Chính chúng tôi vâng lệnh gia phụ đến đây.

Cung Chấn Viễn cả cười hỏi tiếp:

- Có phải vì sáu chữ “Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ” mà đến hay chăng ?

Năm tên ngân y đã hạc ngập ngừng đáp:

- Việc ... không phải việc này !

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua cau mày nghĩ ngợi, tay hữu cầm quạt nhịp mạnh hai cái vào tay tả, vui vẻ hỏi:

- Chứ các người đến gặp Cừu Thiên Hiệp làm gì ?

Năm tên ngân y đưa mắt nhìn nhau, tất cả đều im lặng, không nói được nửa lời, chúng đứng trơ trơ như mấy con hạc lạc.

Bấy giờ Dạ du thần cư bước tới trước mặt một bước, cất tiếng cười hăng hắc âm điệu hiểm ác vô cùng, bằng giọng nói âm âm trầm trầm bảo:

- Cung đại trưởng môn ! Người vì danh mà đến còn Bạch Hạc bang của chúng lại vì lợi mà lại, và kẻ đã chết là Hỏa Hồ Lô hắn lại muốn gồm thâu cả danh lẫn lợi, do đó hắn mới đến Diêm la bữa điện để khiếu nại !

Cừu Thiên Hiệp không nhìn thấy vẻ thâm độc ác ngầm của hắn, nên vội hỏi:

- Còn người ... tại sao cũng đến ?

Dạ du thần cừ rút cổ lại, trông thấy rất kỳ khôi cổ quái, hần lắc lư chiếc đầu nhọn bằng giọng nói âm hàn, cười hề hề đáp:

- Ta đây à ! Ta đến xem sự náo nhiệt của trò nhân thế ... để vui chơi !

Cừu Thiên Hiệp bĩu môi, mắng nhỏ:

- Hừ ! Bộ “vó” như ngươi cũng dám đến đây à ?

Dạ du thần cừ làm ngơ không đáp, hần đưa mắt ngó Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn như thăm hỏi ý kiến.

Cung Chấn Viễn cười nhạt bảo:

- Dạ du thần cừ, ngươi bớt những trò múa mép, lãng du ! Hôm nay, ở đây có gì lý thú, vì tình thế không tiện cho ngươi ... !

Dạ du thần cừ hơi chột dạ, nhưng hần vốn là người tinh ma quỷ quyết bèn cất tiếng cười hênh hếch nói:

- Tình thế hiện giờ đã đổi mới ... chứ có gì là không tiện ?

Cừu Thiên Hiệp gằn giọng quát:

- Tình thế đổi mới là nghĩa gì ?

Dạ du thần cừ chỉ vào cổ thi hài Hỏa Hồ Lô cười hề hề, bằng giọng nói âm ma lạnh lẽo bảo:

- Ngươi giết nó ! Đêm nay Dạ du thần cừ này sẽ ghi ở lòng mình mãi mãi sự tàn ác hãi hùng !

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng gắt:

- Ngươi có quen biết Hỏa Hồ Lô à ?

Dạ du thần cừ nói như rên:

- Tuy không quen biết, nhưng việc này quan hệ khá to ! Ngươi dùng kiếm giết thác Hỏa Hồ Lô, lại có mặt chúng ta tại tràng này ... Ôi ! Khổ cho tấm thân ... vì việc này sẽ đồn đãi khắp nơi ... Ôi ! Chỉ sợ ... sợ ...

Nói đến đây hần bỗng phá lên cười lạnh lạnh, giọng cười hàm chứa sự âm trầm ác hiểm, khiến người nghe chán ghét vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp nghe hần nói, hàm chứa sự buộc tội cho mình bèn nổi giận rút thanh trúc kiếm vung lên, gắt to:

- Ngươi muốn thay hần báo thù à ?

Dạ du thần cừ nói nhanh:

- Ta không có ý định đó ! Song ta chẳng bỏ qua vụ này !

Cừu Thiên Hiệp thấy hần gằn gằn dờ dờ, nên nổi giận xung thiên, nhắc mình đi hai vòng, nhanh như chớp tay tả chàng chop mạnh cổ Dạ du thần cừ quát lớn:

- Ngươi muốn gì ? Hãy nói mau ?

Dạ du thần cừ mặt mày biến sắc, song vốn dĩ là con người quỷ quyết hần đổi giọng đánh thếp gằm lên:

- Ngươi hãy dùng kiếm giết ta đi, ta bằng lòng chết dưới thanh kiếm báu. Một kẻ trong tay không tác sát ... ta và Hỏa Hồ Lô số phận như nhau ... Giết ta đi ... nếu không thì ...

Cừu Thiên Hiệp quát lớn:

- Nếu không thì sao ?

Dạ du thần cừ rít lên:

- Nếu không thì ta sẽ đem câu chuyện hôm nay mà truyền bá cho mọi người rõ về hành động giết Hỏa Hồ Lô ...

Cừu Thiên Hiệp bật cười khi, một tay nắm cổ một tay bợ hông Dạ du thần cư, giở hông lên cao ném văng ra xa mấy trượng, đồng thời chàng cao giọng hét to:

- Chuyện ta làm ta chịu, kẻ trượng phu nào có sợ ai ? Vì người biết nói câu này ta tha người khỏi chết !

Dạ du thần cư là một lão gian manh cụt cổ, nguyên hấn đã thấy tận đáy lòng Cừu Thiên Hiệp là một kẻ trượng phu quân tử, nên dùng lời khách sáo cho khỏi chết, sau khi bị ném xa hấn lồm cồm ngồi dậy vừa rên rỉ:

- Hiện giờ người không chịu giết ta để khóa miệng ư ? Người sẽ hối hận trong tương lai !

Cừu Thiên Hiệp nổi xung, khoát tay gắt âm lên:

- Đi ... đi cho khuất mắt ! Ta thấy người như cỏ nội hoa ngàn không có gì đáng kể !

Dạ du thần cư lại cười hềnh hếch, gật gù bảo:

- Rất xứng đáng là hạo khí nam nhi !

Nói xong hấn vận dụng toàn lực nhảy lên cao một trượng, vượt qua bãi tha ma chạy như bay biển, trong nháy mắt đã biến mình vào đêm tối âm u ...

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn bắt giác thở ra một hơi dài não ruột nói:

- Cừu lão đệ ! Trong tương lai người bị phiền toái nhiều đó !

Cừu Thiên Hiệp không rõ sự gì nên vội hỏi:

- Vậy tiền bối muốn bảo gì ...

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn lấy tay chỉ vào vũng máu và cổ cây của Hỏa Hồ Lô đang quần quai dưới đất, từ từ đáp:

- Cừu lão đệ ! Người phóng thích Dạ du thần cư là làm một việc thất sách !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói:

- tại hạ không sợ hấn điều ngôn về việc này !

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn giữ cây quạt tiêu diêu phất nhẹ vào bụng mấy cái, bằng giọng nói âm trầm trầm bảo:

- Hấn không có gì đáng ngại, nhưng tiếc thay, Hồ Lô hội, hội viên tràn ngập cả giang hồ, đi đâu cũng chạm phải chúng, tuy chúng toàn là hạ lưu nhân vật, nhưng không thiếu tay cao thủ. Bọn chúng đối với hội chủ kính trọng tựa thần minh như hôm nay nhờ chết dưới kiếm lão đệ, lại không được rõ ràng lắm mà người thả lỏng cho Dạ du thần cư đi, tất nhiên hấn sẽ thêm dầu thêm mỡ và kinh khủng hóa câu chuyện rồi tung ra khắp mặt giang hồ, một đồn mười, mười đồn trăm, thì há chẳng phải là sự phiền hà sâu não về sau hay sao ? Ví như Cừu lão đệ có tài kinh thiên bạt chúng, cũng không thể ngừa được kẻ ném đá giấu tay, thì khắp mặt giang hồ người ở đâu lâu được !

Bằng giọng nói trong êm, Cung Chấn Viễn nói rõ từng tiếng một, khiến người nghe phải rung cảm và nhận thấy rất chí lý, chí tình.

Cừu Thiên Hiệp tánh tình khảng khái, ý chí kiêu hùng, chuyện mình làm mình chịu, nên chàng từ tốn đáp lời:

- Cung tiền bối lời vàng khuyên nhủ, thật chí lý chí tình nhưng tiếc thay, việc này tại hạ coi như rơm rác vệ đường. Chỉ vì tại hạ không sợ cuồng phong nổi dậy, làm sập chòi câu ngư phủ, Hồ Lô hội có biên bức khắp non sông đi nữa, tại hạ vẫn chẳng sợ nào ?

Cung Chấn Viễn gật gù nói tiếp:

- Lão đệ có lòng hào khí, khiến Cung mỡ bội phục muôn vàng !

Bấy giờ ... năm tên ngân y, thiếu bang chủ của Bạch hạc bang, đột nhiên chúng vòng tay hướng vào Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn, cung kính thưa:

- Tiểu diệt chờ đợi đến giờ này, xin thế bá thứ lỗi !

Cung Chấn Viễn hơi ngạc nhiên nói:

- Ngũ vị thiếu bang chủ quá nhún nhường !

Năm tên dã hạc đồng nói:

- Vì chúng diệt nhi có lời ước hẹn với Cửu Thiên Hiệp tại đây, lại là vâng mệnh gia phụ mà hành sự, ắt có một sự trao đổi nhau ... hầu sớm về cốc để phục mệnh !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, chẳng đợi Cung Chấn Viễn trả lời, vội ngắt lời bảo:

- Dã hạc thiếu bang chủ ! Các người muốn xuất đao hãy đến đây !

- Soạt !

Một đạo bạch quang quay tròn chớp lóe, tiếp theo đấy ba bốn rồi năm bóng ngân quang sáng màu bạc, năm vị thiếu bang chủ Bạch Hạc bang đều tung mình nhảy ra tròng đầu “leng keng” nhiều tiếng nổi lên, năm ánh thép sanh biếc lóe ra năm đạo hào quang lạnh ớn người, năm thanh trường kiếm được tuôn ra khỏi vỏ thủ thế.

Cửu Thiên Hiệp thấy năm tên cùng nhảy ra một lượt, bèn đứng thẳng người tay vận công, cất tiếng cười cuồng ngạo bảo:

- Các người hãy cẩn thận ! Mời cả năm vị cùng tấn chiến !

Năm tên thiếu bang chủ Bạch Hạc bang cùng rống lên một loạt, tay hữu vận công phổ vào thanh kiếm, thân hình như con hạc nội múa nghệ thường nhảy một loạt đến bên Cửu Thiên Hiệp, đồng thanh hét to:

- Hãy xem chiêu thế của chúng ta !

Bọn chúng vừa nói dứt, năm thanh kiếm giơ cao, vũ lộng mạnh, phát ra tiếng gió “vi vèo” ánh thép xanh tỏa rực trời, uyển chuyển như muôn đóa hàn mai, biến ảo như gươm rừng kiếm bể năm đạo ngân tinh xoáy tít như năm luồng gió lốc bay xoắn vào người Cửu Thiên Hiệp, thế mạnh hơn cửa núi xẻ rừng.

Luận về kiếm thuật năm người này là cao thủ đệ nhất của Bạch Hạc bang, địa vị lại là thiếu bang chủ, mà Bạch Hạc bang lại chuyên sử dụng kiếm thuật, ngoài Cửu đại môn phái ra ít có người nào sánh nổi sự uyên bác của chúng về kiếm thuật và công lực.

Nhưng sánh với Cửu Thiên Hiệp lại khác nhau một trời một vực. Về Cửu Thiên Hiệp đã may mắn nhận được quyển “Bộ thiên tàng thiết hạo khí thư” và Thường thắng bát kiếm, lại thêm một độ kỳ duyên nơi địa huyết học được “Thập tam sanh tiêu”. Mười ba chiêu kiếm tột đời, cho nên tổng kết lại đường kiếm thuật của chàng là một đường kiếm bí truyền, siêu linh, tuyệt học.

Cho nên, năm đường chiêu như sao sa bão táp cuốn đến mình, Cửu Thiên Hiệp vẫn thản nhiên đứng nguyên thế, tay tuốt nhanh thanh trúc kiếm quay một vòng trước mặt, mỉm cười quát to:

- Năm vị hãy đề phòng !

43. Cao Thủ Chật Tha Ma-kiếm Thần Ra Oai Vũ

Thanh “Khô trúc thánh kiếm” vừa tuốt ra khỏi vỏ chẳng khác con rồng vàng uốn khúc, vũ lộng ra muôn đạo hoàng quang sáng rực trời.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn thất thanh hô to:

- A, thật là thần ... kiếm.

Tiếng nói của lão chưa dứt, bóng người đang xoáy tít bỗng phân hai.

Năm vị thiếu bang chủ Bạch hạc bang vừa thấy ánh sáng vàng của “trúc kiếm” tất cả kêu lên kinh ngạc, miễn cưỡng đưa gươm ra đỡ, bị luồng kiếm phong đẩy ngược dội ra sau sáu bảy thước.

Cừu Thiên Hiệp cao hứng huyết lên tiếng sáo điều ngân vang như rồng gầm giữa biển, thân hình tựa cụm mây ô, kiếm quang vẫn chưa dừng chớp nhoáng, lần thứ hai xuất thủ, sử dụng chiêu “Hổ túc cao cương” một trong mười ba đường “Sanh tiêu kiếm pháp” chiêu kiếm này biến ra năm thức đánh, hướng vào năm tên thiếu bang chủ điểm mạnh, đâm ngay, chém ngang phạt xé, sả đầu ... năm tên Bạch Hạc bang tuy cách xa sáu, bảy thước, nhưng vẫn còn trong vòng phong tỏa của kiếm phong.

Năm người tuy nhảy ra sáu, bảy thước né tránh, song khó thoát nổi đạo hoàng quang theo đuổi như bóng với hình, bất giác đại binh thất sắc, tất cả đều rống lên, tuốt nhanh thanh kiếm đưa ra nghênh chiêu, tiếp thế.

Không ngờ, kiếm quang lóe mắt, kiếm khí tựa vòng cầu, nhưng thấy Cừu Thiên Hiệp đổi chiêu biến thế miệng lại quát to lên:

- Hãy cầm chặt trường kiếm !

Tiếng “kiếm” vừa thoát khỏi vành môi Cừu Thiên Hiệp, đột nhiên nhiều tiếng “lẽng keng” vang lên.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn hai lần kêu lên thất thanh:

- Ngũ vị thiếu bang chủ ! Lui mau !

Cùng lúc đó, năm chiếc bóng người trắng bạc như ngọn pháo vô tri sắp nổ, xoài người tiến dưới ngọn hoàng quang, chẳng khác đoàn phù du cuồng dại đua nhau nhảy vào bóng đèn tự thiêu.

Cừu Thiên Hiệp đột nhiên rút đường “thánh kiếm” thu hồi thế tấn, đứng sững giữa tràng viện, dáng điệu thật oai phong凛冽, tay cầm thanh “khô trúc thánh kiếm” chỉ vào năm tên thiếu bang chủ, quát nói:

- Năm vị tay kiếm không thắng nổi Cừu mỗ, thì không nên vọng tưởng đến quyền “Bổ thiên tàng thiết hạo khí thơ” !

Năm vị thiếu bang chủ của Bạch Hạc bang bấy giờ mới hoảng hồn, chúng đưa mắt nhìn lại thanh trường kiếm trên tay, mới hay đã gây tiện hết phân nửa, chúng lấy mắt nhìn nhau ngơ ngác đến độ mất hồn, vẻ mặt trắng nhợt lúc trắng lúc hồng trông rất thảm hại:

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn vội bước mau tới trước dùng lời giảng hòa, bảo:

- Thắng bại là thường sự, đến đây là tạm đủ.

Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Năm vị thiếu bang chủ Bạch Hạc bang chúng ta vốn không có tiền cừu hậu hận gì cả phải chăng !

Năm tên thiếu bang chủ Bạch Hạc bang lấy mắt nhìn nhau vừa quay sang Cung Chấn Viễn nói:

- Chúng tiểu đệ hội nghệ chẳng tinh, xin thế bá đừng cười nhé !

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nói mau:

- Nói chi những lời như thế, Bạch Hạc bang kiếm phái oai trấn giang hồ, danh vang võ hiệp nhưng lần ...

Nói đến đây, lão vụt nín lặng, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp vì ái ngại. Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ, tiếp ngay:

- Nhưng lần này tại binh khí kém, năm vị nên tìm có kiếm báu, trở lại đây lần nữa tìm tại hạ, tại hạ sẽ tùy thời mà hầu giáo quý vị !

Năm tên thiếu bang chủ mặt còn sắc giận, chúng ném nhanh năm chuôi kiếm gãy xuống đất, đồng thanh nói to:

- Các hạ nói hãy nhớ lời, chúng ta sẽ còn ngày gặp gỡ. Thôi đi !

Vừa nói dứt, năm bóng người bay vọt lên cao hàng trượng, biến hình vào bóng đêm phút chốc đã mất dạng.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn, nhìn theo cả năm người đi khỏi bãi tha ma rất xa, mới quay sang đối diện Cừu Thiên Hiệp thở dài nói:

- Bạch Hạc bang năm con dã hạc, đây là lần đầu tiên chúng ném mùi thất bại, nhưng khổ nỗi tuổi thanh niên, khó có lòng nhẫn nại, khó chịu nhận sự chèn ép ! Chúng không thể bỏ qua việc này được !

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy năm tên thiếu bang chủ Bạch Hạc bang có phong độ bất phàm, bèn cất giọng u buồn nói:

- Con nhà võ, ai cũng tự trọng lấy oai phong của mình, không tránh được !

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn mỉm cười khổ, gượng nói:

- Lão đệ nói không sai, tuy người không tự xưng là “thiên hạ đệ nhất kiếm thủ” nhưng theo kiếm thuật chiêu pháp, thì người đã đạt đến mức nhập hóa xuất thần. Cung mỗ cam bái phục xin thua. Hẹn gặp lại !

Cừu Thiên Hiệp thấy thế vội gọi nhanh:

- Cung chương môn. Cừu mỗ muốn hầu chuyện !

Cung Chấn Viễn quay lại, vẻ mặt thoáng qua một tia nghi ngờ, bắt giác hỏi:

- Cừu lão đệ người ? ...

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nụ:

- Nghe danh tiếng vũ nội kiếm thuật, đứng đầu là phái Tiên Hà Võ Đương, nổi tiếng rất lâu đời, hằng mong được gặp, dịp may rất ít có. Kính mời chương môn thi triển một vài chiêu của quý phái tuyệt học cho tiểu đệ được mở rộng kiến văn !

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn bấy giờ mặt bạc hóa hồng, mày ngài nhíu lại, lão đưa tay mân mê chòm râu điểm bạc, ngẫm nghĩ mà chẳng nói ra lời:

Không ngờ, phía sau lưng Cung Chấn Viễn, từ lâu không nghe tiếng động của mười tên kiếm sĩ Tiên Hà. Đột nhiên một trận gió nổi thoáng nhanh qua tựa hồ như tiếng động chân người, ngọn gió lại quỳ thành hình tròn vây phủ Cừu Thiên Hiệp vào giữa. Bấy giờ mới rõ là mười tên kiếm sĩ Tiên Hà tỏa vây phủ Cừu Thiên Hiệp, mười lưỡi gươm trần lấp lánh ánh thanh quang, giơ lên ngang bụng, mỗi tên đều lộ vẻ phần nộ đến cùng tột, dường như chúng muốn mở trận thư hùng.

Cừu Thiên Hiệp thấy vậy mỉm cười, đôi mắt chiếu ra tia sáng long lanh, rọi thẳng vào mặt mười tên dũng sĩ Tiên Hà kiếm, đoạn quay sang nhìn Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn trầm giọng hỏi:

- Cung chương môn không thích cùng tại hạ động thủ mà ra lệnh cho quý phái đệ tử, dùng thuật “Ném đá dò đường” phải chăng ?

Cung Chấn Viễn cau mày khó chịu, bằng giọng nói đau buồn đáp:

- Cung mỗ là đàn anh có học thức, dù không thành môn phái, chứ cũng xưng với nghĩa trượng phu ... ta tuyệt nhiên không có ý như thế, chẳng qua là ...

Cừu Thiên Hiệp vội cướp lời, bằng một giọng gay gắt nói tiếp:

- Chẳng qua là tại hạ tài sơ học cạn, đâu có đủ cho Tiên Hà phái cao thủ động chiêu, vì không xứng đáng !

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua tái mặt, tay hữu run khê giơ lên chỉ thẳng vào mười tên dũng sĩ Tiên Hà, trầm giọng nói:

- Chúng nó là tay kiếm hữu hạng của bốn môn, hiềm vì trẻ tuổi người non dạ, tự ái sôi trào theo nhiệt huyết. Cừu lão đệ nếu muốn chỉ giáo thì cứ ra tay ... Cung mỗ không can thiệp !

Cừu Thiên Hiệp đồng dục nói to:

- Chương môn không can dự, thì các người cứ tự tiện.....Nào, xin mời thập vị anh hùng !

Vừa nói dứt, thanh “khô trúc thánh kiếm” chuyển nhẹ. Thoạt như chỉ là một khúc tre, đã lâu nước trở màu vàng, song rất hiếm có ở trần đời, vì trúc kiếm vừa nhích động nhẹ, lập tức phát ra muôn đạo kim quang, chói sáng cả ngôi nghĩa địa, tiếng kiếm kêu “réo” và ngân dài tựa như rỗng găm hổ rú.. Thiên thủ vệ đà

Cung Chấn Viễn, đột nhiên lắc nhẹ thân mình bay vọt lên cao ba trượng, và hạ xuống lên phiến đá trên một gò cao, vừa buột miệng gọi to mười tên đệ tử Tiên Hà phái:

- Các người tự ý tự nguyện, bụng làm dạ chịu không được trách ta ... song các người hãy tận lực mà lãnh giáo Cửu Thiên Hiệp một chiêu tuyệt học !

Mười tên kiếm sĩ đồng thanh đáp:

- Chúng đệ tử đã hiểu !

Giọng nói chưa dứt, bóng người đã trập trùng thoát tiến, thoát lùi, mười tên dũng sĩ và mười lưỡi gươm trần óng ánh, bức hãm Cửu Thiên Hiệp vào giữa trung tâm, khiến người hoa cả mắt chỉ thấy màu trắng bạc, xanh xanh, chứ không thấy dạng người nào cả.

Ban đầu, chỉ thoáng qua như làn gió nhẹ dần dần, mười dũng sĩ của Tiên Hà phải càng vượt càng mau, kinh phong càng đến gần càng lan rộng.

Sau cùng, không còn phân biệt được bóng người, kiếm phong thì réo lên như sấm rền gió thét phảng phất như hàng vạn kỵ binh ồ ạt cuốn tới như nước vỡ bờ.

Một phái tuyệt học, quả nhiên khác hẳn tay thường.

Cửu Thiên Hiệp không dám lơ đãng, cầm kiếm hộ thân ngưng khí dưỡng thần, chẳng dám khinh thường vọng động, lại không dám sơ hở như trước. Một khắc qua.

Bỗng nhiên mười tên dũng sĩ phái Tiên Hà đồng thanh hét lớn:

- Hãy xem kiếm !

Mười người kêu lên một lượt rập nhau, như đất bằng nổi cơn sấm dậy, mười đạo kiếm phong đồng thời bay lông lốc đến, bốn phương tám hướng xung lên vàng thiết khí lạnh buốt người ...

Cửu Thiên Hiệp chép miệng khen thầm, thuận tay vung mạnh “khô trúc thánh kiếm” hóa ra chiêu “Văn kê khởi vũ” một trong Sanh tiêu kiếm pháp, trúc kiếm vừa chớp động một vòng, tỏa ra một vàng hoàng quang vàng buốt không khí, vừa cao giọng nói to:

- Cửu mỗ xin lãnh giáo !

Trúc kiếm vừa vung ra, bóng địch đã tiêu thất.

Nguyên mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái đưa ra chiêu thế rợn người, đây là chiêu dụ địch hư chiêu, thấy bước tới trước, chứ kỳ thật còn ở sau sáu trượng, đi chạy như thường lệ song kiếm chiêu đã thu lại.

Cửu Thiên Hiệp đưa ra chiêu “Văn kê khởi vũ” lại đánh vào khoảng không khí hư vô, trong lòng lấy làm kinh hãi, vội thu ngay “trúc kiếm” rùng mình giữ bộ, vừa đưa mắt thăm dò địch tình động tịnh ra sao.

Không ngờ, mười tên dũng sĩ Tiên Hà phái đột nhiên quật khởi, tất cả đồng lực một tiếng rập nhau, vang lên một tiếng kinh hồn, mười luồng hào quang chớp nhoáng của trường kiếm, mau như lưu tinh, thể cứng hơn phi mã, như nhiều tia điện quét ngang trời, đây là một chiêu biến ảo khôn lường, lợi hại không kể xiết.

Cửu Thiên Hiệp toát mồ hôi lạnh, sự cấp bách trong chớp mắt, vận công không còn kịp, chỉ còn cách giờ cao “khô trúc thánh kiếm” sử dụng chiêu thần tốc là “Thấp Long tại thiên” múa nhanh để phòng thân.

Cách đây ba trượng xa, Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn, đột nhiên kêu rống lên:

- Các người mau thôi lui, lấy quật hộ thân tức khắc !

- Ồi chao ! Ồi !

Nhiều tiếng kêu kinh khủng nổi lên, bóng người phân tán nhanh, mười tên dũng sĩ Tiên Hà phái, đang cuốn tròn bên vòng chiến, bỗng dạt ra. Trong số mười người, có ba người bị hất văng thiết kiếm. Ba người này vội lấy quật múa lên để hộ thân, số còn lại tuy không bị thương, nhưng hầy cây quật bị kiếm phong thổi nát, bay tứ tán.

Cửu Thiên Hiệp tron cơn gấp rút, liền hoành thân thi triển chiêu thế, không rõ ý gì chàng sử dụng hai chiêu “Mạng vận kiếm” và “Thường thắng bát kiếm” là hai chiêu tuyệt học bí truyền chợt nghe Cung Chấn Viễn rống bên tai, mới vội thu hồi thế kiếm hộ thân, và cũng nhờ đó mà hai chiêu thế tuyệt học chỉ thi triển một phần nhỏ.

Bấy giờ chàng mới tỉnh chí, định thần nhớ lại, bất giác bảo nhỏ với mình:

“Toi công !” Thật ra, nếu Cửu Thiên Hiệp không thu hồi hai chiêu thế, thì mười tên dũng sĩ Tiên Hà phải, khó tránh được máu đổ rừng hoang, thây phơi mộ đài.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn, từ trên cái gò cao vội nhún mình nhảy xuống, đến trước mặt Cửu Thiên Hiệp, vòng tay thi lễ nói:

- Đa tạ lão đệ đã nương tay, tha cho chúng !

Cửu Thiên Hiệp đỏ mặt khẽ đáp lời:

- Chương môn nhún nhường thái quá !

Không ngờ, Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn bước sấn tới trước, cây quạt tiêu diêu xòe rộng ra phe phẩy bằng giọng nói trân trọng bảo:

- Cung mõ tay tả phiến, tay hữu kiếm, hội cùng ba mươi năm công lực và kim tượng danh dự trong võ lâm, thừa nhận “Kiếm phiến song tuyệt” Cung mõ thật lấy làm hãnh diện vô cùng, nhưng mà sự kết quả ra sao. Cung mõ thật không biết đến. Hôm nay, xin mượn thiếu hiệp những đường kiếm thuật thần kỳ, để mà đo lường thử tài bộ của Cung mõ xem đến đâu vậy xin thiếu hiệp chớ bỏ qua.

Lời nói của Cung Chấn Viễn phân minh là muốn động thủ qua chiêu, nhưng xuất phát từ cửa miệng của một vị chương môn nên lời lẽ phải khiêm cung và cam mĩ.

Nhân đó Cửu Thiên Hiệp vòng tay cung kính đáp:

- Cung kính chẳng bằng vâng lời, song tại hạ có một lời yêu cầu nho nhỏ.

Cung Chấn Viễn ngạc nhiên hỏi:

- Lão huynh đài, người muốn ta đánh cuộc ư ?

Lời nói vô cùng trang trọng, hiển nhiên là Cung Chấn Viễn nói thật tình, không đùa.

Cửu Thiên Hiệp đáp nhanh:

- Không dám ! Chỉ vì tại hạ có trong tay lưỡi “thánh kiếm” quá sắc bén, chỉ xin mượn một vị nào của quý phái một thanh kiếm thường, như thế mới gọi là công bằng và hợp lý trong cuộc qua chiêu.

Cung Chấn Viễn vội khoát tay từ chối nói:

- Không cần thiết ! Vì thanh kiếm của Cung mõ ... rất khác xa loại kiếm thường dùng !

Nói xong, quạt giao tay tả, tay hữu đưa lên vai nắm lấy đốc kiếm rút “soạt” ra khỏi vỏ, một thanh kiếm cổ kiếm dài ba thước hai tấc, màu xanh biêng biếc ấy là cây “Tòng văn cổ kiếm” một thanh kiếm kỳ cổ nhất đời.

Thật vậy, Tòng kiếm vừa thoát ra khỏi vỏ, màu xanh lá mạ chiếu mát mắt, hơi lạnh rợn người kèm theo tiếng kiếm phong, nghe o o ngân dài như phụng gáy, sánh với mười thanh kiếm thép của mười tên dũng sĩ Tiên Hà phải khác xa nhau một vực một trời.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn thuận tay vũ lộng một vòng “thử” thân kiếm đảo nghiêng nghiêng đã phát ra tiếng kêu “oong oong” ánh thanh quang theo đó mà tuôn ra xanh biếc cả trời, kẻ đẩy bèn thu kiếm để ngang bụng, bằng giọng nói trầm hùng bảo:

- Thanh kiếm này truyền đến tay Cung mõ, có trên mười đời, ước chừng năm trăm năm lịch sử, tuy không chém đá như bèn song có thể thổi lông đứt đoạn. Lão đệ đài, người hãy cố gắng nhé !

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy “Tồng văn cổ kiếm” rời khỏi vỏ đã biết là loại bữu kiếm, giờ được nghe qua càng lấy làm tin tưởng, do đó chàng tùm tùm cười tiếp lời:

- Thì ra là thế, tại hạ vui lòng lãnh giáo ! Xin mời !

Nói dứt, chàng bao kiếm vòng tay, nhắc bổng thân mình lui ra xa bảy bước, hai chân bệt ra hình chữ bát, mình rùn xuống thấp, mặt ngó ngay tới trước, thật là phong độ của một tay cao thủ thượng thừa, cung mà không kiêu ngạo, kính hòa đủ lễ nghi.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn vội hoành kiếm day ngang, khiếm tốn nói:

- Lão đệ dài ... quá nhiều nghi lễ !

Nói xong, lão khoan mình xuống thấp như tọa bộ, ấy là chiêu thức hộ thân của hàng kiếm khách lão luyện. Thoạt nhiên như thi lễ bên quyền cước.

Hai người đứng xỏm đối diện nhau, đồng thanh hét to:

- Miễn luật !

Hai bóng đang đối chiếu bỗng phân ra, một xanh một vàng, biến thành hai luồng ánh sáng chớp lóe và bay lượn.

Nguyên cả hai đang dùng hư chiêu để mà đo lường trình độ của nhau, nào là nhảy né hộ thân, nào là giả bộ trầm thủ thế, hai bên diễn ra vài đường hư ảo, sau cùng mới rùn bộ đưa mắt nhìn nhau, hầu chờ địch thủ tấn chiêu.

Luận về kiếm thuật, rất khác xa các loại binh khí khác như côn đao, kiếm, phủ, vì sự học tập thuần về khí, không bao giờ khinh thường mà tấn chiêu trước, chỉ vì lấy tịnh chế động, nếu để sự giận dữ làm cho khí huyết phủ trầm sẽ thua ngay ...

Sở dĩ hai người đều chuẩn bị, răn lòng mình không nhích động, ai thất bại là kẻ đã ra tay trước.

Vì thế, hai người trèn qua né lại, bốn mắt giao nhau không ai chịu xuất thủ.

Đột nhiên ... Cừu Thiên Hiệp rùn bộ đổi thế, lại cất tiếng hét to:

- Chưởng môn, tại hạ xin vô lễ !

Lời nói dứt, chiêu kiếm đã thành, đạo quang vàng như ánh sáng chiều, tỏa ra sáng rực bãi tha ma, chiêu “thường thẳng bát kiếm” vũ lộng như rồng vàng uống khúc, lượn theo mây, lướt theo gió cuốn thành một trận phong ba truy kích đối phương.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn reo to:

- Quả nhiên chiêu thế phi phàm !

Lời nói dứt, tả thủ phe phẩy quạt tiêu điều ... tay hữu cử thành “tồng kiếm” ra nghênh địch, hai bên đối thủ đã mở đầu trận so tài.

Nên biết, Cung Chấn Viễn vừa đưa ra chiêu thế, đây là một chiêu tuyệt học của phái Tiên Hà, thấy chiêu thế rồi rạc không hình thức, kỳ thật là bên trong nó biến hóa muôn đoạn, huyền bí ẩn trong chiêu khiến người không thể lường được.

Nhân vì khi đưa kiếm ra, mũi kiếm đã điểm thân kiếm lại quàng, lưng kiếm lại vạch, chuôi kiếm cũng như xích tòng, phong kiếm tỏa ra làn gió mỏng bảo vệ bàn tay, đây là năm nguyên tắc lớn của kiếm thuật “Thiên địa quân thân sư”. Năm nguyên tắc này dùng phổ vào chiêu thức để chế địch một uy lực dùng để phát huy phẩm kích.

Vả lại, thêm vào đấy cây quạt tiêu điều luôn luôn thủ hạ bộ, khi thuận theo đà kiếm quạt tới, khi nghịch thì quạt ngang binh khí địch, tuy cánh quạt mỏng manh, nhưng có một đạo lực rất hùng hậu đủ sức đẩy rơi các loại binh khí, khi cận chiến thì quạt vào mặt, bụng địch thủ. Nhân đó, quạt phổ vào kiếm, kiếm chuyển ra chiêu tuyệt học “Song tuyệt kiếm phiến”.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy thế kiếm biến ảo khiến cho mặt mày thất sắc mồ hôi rịn ướt toàn thân.

44. Oan Gia Đeo Đuối-hai Gái Chận Đường

Đứng một bên mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái cất tiếng hô to như sấm nổ:

- Hay tuyệt !

Thiên thủ vệ đa Cung Chấn Viễn thăm đắc ý, tuy không muốn tạo sự thương tâm cho người khác, song tâm ý không quên phần thủ thắng, tay hữu kiếm tông đảo mạnh, tay tả quạt tiêu diêu hạ trầm, lại cất tiếng nói to:

- Xin...

Tiếng “nhường” chưa thoát khỏi vành môi, Cừu Thiên Hiệp mảy ngài đảo ngược, mắt biếc chuyển nhanh, tay tả hạ trầm cao giọng khen:

- Chiêu số tuyệt diệu....

Bóng người xoáy tít quay động, bỗng phân ra hai, cây quạt của Cung Chấn Viễn đột nhiên bị đẩy khỏi vòng tay văng bay lên cao mấy trượng. Tiếp theo đây là một tiếng “koeng” của sắt thép nổi lên nhẹ. Cung Chấn Viễn cảm thấy cánh tay hữu tê buốt, vội xách thanh “cổ kiếm” nhảy lùi ra sau mấy trượng dư.

Cừu Thiên Hiệp đưa ra chiêu thế, bị đạo dư lực kinh khí đẩy lui ra ngoài bảy bước.

Lại thấy cây quạt Cung Chấn Viễn đang lơ lửng giữa khoảng không, lại rơi từ từ xuống, kề bên Cừu Thiên Hiệp nhanh như cắt, tay hữu giơ cao lên mũi “khô trúc thánh kiếm” chọc thủng cánh quạt, thuận tay chàng phát mạnh “kiếm thánh” đẩy cây quạt bay về phía Cung Chấn Viễn, đồng thời kêu to:

- Hãy tiếp lấy....

Thiên thủ vệ đa Cung Chấn Viễn đang mở to đôi mắt nhìn vào đầu mũi kiếm “Tòng văn cổ kiếm” của chính mình, một sự thương tâm đến cùng cực nổi lên làm cho gương mặt già nua lúc bạc, lúc hồng đôi mắt lơ đãng, người như điên dại, gương mặt hiện lên đầu vẻ kinh hoàng, trở mắt nhìn thanh kiếm đến độ xuất thần.

Đến lúc nghe tiếng Cừu Thiên Hiệp hét bên tai, Cung Chấn Viễn mới hoàn hồn ngó lên, thấy cánh quạt bay vút vào mặt, vội đưa tay tả bắt chộp lại, đồng thời lão giương đôi mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp trên trời, nín lặng không nói được nửa lời.

Cừu Thiên Hiệp bấy giờ mới tỉnh ngộ, hồi tưởng:

“Chẳng nhẽ thanh kiếm kỳ cổ của lão đã hư ?” Chàng lại nghĩ nhanh:

“Nếu thanh Tòng văn cổ kiếm bị hư bể, thì cây thánh kiếm của chính mình chỉ là một cành trúc khô thế nào còn nguyên vẹn được” Nghĩ đến đây chàng để ngang “khô trúc thánh kiếm” trước mặt dưới ánh sáng trắng, thì thấy thanh trúc kiếm vẫn nguyên vẹn, không sức mẻ tí nào, nước bóng vẫn trơn láng, không hề trầy khuyết, nên cảm thấy kỳ lạ vội cất tiếng hỏi Cung Chấn Viễn:

- Cung chưởng môn, thanh Tòng văn cổ kiếm của người có...

Thiên thủ vệ đa Cung Chấn Viễn nghe qua biến sắc hồng cả hai vành tai, năm chòm râu đuột run lên như gió thổi, lão cất tiếng thở dài nói:

- Ta không ngờ thánh kiếm kỳ cổ là vật trấn môn tương truyền đến mười chín đời người, nay đến phiên ta lại bị nhục thế này. Cung Chấn Viễn chưởng môn Tiên Hà phái ngày nay đã trở thành kẻ tội nhân đối với những anh hồn đã khuất !

Lời vừa nói ra, Cừu Thiên Hiệp nghe tái mặt luôn cả mười tên kiếm sĩ phái Tiên Hà không hện mà đồng kêu lên một tiếng “á” kinh ngạc, mỗi tên đều run lên vẻ mặt nhuốm đầy buồn thảm, tía mắt chưa hết kinh hoàng.

Cừu Thiên Hiệp vội hỏi ngay:

- Cung tiền bối bảo sao ?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đưa thanh “Tòng văn cổ kiếm” ra trước mặt quay nhẹ một vòng, lại dùng lời nói quá trang trọng bảo:

- Bồn môn cổ kiếm là một phẩm vật tốt đời, chỉ vì ta Cung Chấn Viễn công lực chẳng ra gì, học nghệ không tinh, nên nguyện đóng cửa để tạ lỗi với tiền nhân ! Cừu Thiên Hiệp không can hệ đến việc này !

Nói xong, lão đưa tay áo vẩy mạnh vào nhóm mười tên kiếm sĩ Tiên Hà phái, ngăm ra hiệu cho chúng cất bước.

Mười tên kiếm sĩ Tiên Hà đối với Cừu Thiên Hiệp rất uất hận và bất phục, song chưởng môn đã ra lệnh, chúng đâu dám cưỡng lại, vì thế...

Mười tên kiếm sĩ đồng thanh kêu lên:

- Hãy đi thôi !

Mười bóng người chớp lạch, xung bắn lên cao mấy trượng, nhắm hướng đường cái quan chạy tới như trời bão, trong nháy mắt đã chìm mình khuất dưới bóng đêm.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn chấp cây “Tòng văn cổ kiếm” vào vỏ, vẻ mặt chưa hết lạnh lùng, miễn cưỡng nhếch mép nở một nụ cười đau khổ, hai tay vòng lại hướng vào Cừu Thiên Hiệp nói:

- Câu chuyện đêm nay, Tiên Hà phái tự xét nghệ nghiệp chẳng tinh, và việc làm không cân nhắc, mong thiếu hiệp dùng lời nhân đức khi đề cập chuyện này với mọi người. Xin dung cho Cung mỗ còn chút ít thể diện !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, lấy làm bàng hoàng chưa xót cho hoàn cảnh của vị chưởng môn, bèn cất tiếng hiền hòa cung kính đáp:

- Chưởng môn nói chỉ những lời này, tại hạ tuy có trong tay kiếm thánh rất sắc xảo, nhưng về nghề nghiệp thì...đêm nay văn hạ chưa thi triển cho nên quý vị tôn phái chưa có dịp lộ sở trường. Tại hạ tuy đã hơn thánh kiếm song chẳng lấy gì làm hứng thú !

Cung Chấn Viễn nghe qua hơi tái mặt, không lộ vẻ gì hân hoan hay tha thứ, mà trầm giọng nói to:

- Xin cáo từ !

Nói xong, lão quay người qua phía hữu toan cất bước. Không ngờ Cừu Thiên Hiệp nhanh chân bước sấn tới trước cản lối đi vừa nhẹ giọng:

- Xin chưởng môn khoan đi !

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn vội thối lui một bước trầm giọng hỏi:

- Người muốn giữ ta lại hay sao ? Người muốn gì ?

Vừa nói dứt, lão giữ mạnh cây quạt, che ngay bụng tay hữu lại nắm chặt đốc kiếm, chân dặt hình chữ đinh thủ thế.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn vẫn lấy làm khó nghĩ vội hỏi:

- Chuyện gì thế ?

Cừu Thiên Hiệp nghiêm trang, hỏi lại:

- Chưởng môn có bằng lòng chỉ giáo không ?

Cung Chấn viễn đáp mau:

- Nếu được... có thể !

Cừu Thiên Hiệp quắc cặp mắt tinh anh, nhìn thẳng vào mặt Cung Chấn Viễn điềm đạm hỏi:

- Cuộc đại hội trên Hương Lô Phong - Cảo sơn vào tiết đoan ngo vừa qua, Cửu đại môn phái đều một lòng ước hội, quý chưởng môn tại sao đến giờ lại thất ước, chẳng nhẽ tượng “Bích ngọc cổ phật” là tín vật của Ngộ Phi đại sư bấy giờ hết hiệu lực rồi sao ?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn nghe qua biến sắc dường như đất sập trời long, lão đưa mắt nhìn trừng trừng vào Cửu Thiên Hiệp một lúc lâu mới lên tiếng, bằng giọng nói chân thành đáp lại:

- Đại hội vào tiết đoàn ngộ ? Ngộ Phi đại sư lại truyền lệnh lần thứ hai và đã thủ tiêu lệnh trước !

Cửu Thiên Hiệp nghe những lời Cung Chấn Viễn vừa nói, một áng mây ngờ vực nổi lên làm tối cả tâm hồn liền cúi đầu nghĩ ngợi:

“Phái Thiếu Lâm là mình chủ trong Cửu đại môn phái mà Ngộ Phi đại sư là một người chánh phái đầy thanh dự, luôn cả giang hồ võ lâm cũng coi Ngộ Phi đại sư là người tiền nhân vọng trọng, chẳng nhẽ đại sư bày ra buổi ước hội để gạt ta hay sao, tại sao đại sư lại không bảo ta trước có tiện hơn không ? Lạ thật...”

Cửu Thiên Hiệp lầy lăm khó nghĩ vội lên tiếng hỏi:

- Cung tiền bối ! Giải tán buổi ước hội tiết đoàn ngộ có gì làm bằng có chăng ?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn đáp ngay không suy nghĩ:

- Phải có chứ ! Ước hội cũng do tượng “Bích ngọc cổ Phật” làm tín vật thì thủ tiêu buổi hội tiết đoàn ngộ vẫn dùng vật tín ước là “Bích ngọc cổ Phật” làm bằng chứng có sao !

Cửu Thiên Hiệp thở dài buồn bã, vừa chép miệng trách thầm:

“Thực ta không ngờ Ngộ Phi đại sư, nỡ gạt gẫm ta !” nghĩ đến đây lòng chàng dâng lên một nỗi buồn khó tả, bèn đưa mắt nhìn Cung Chấn Viễn bằng những tia mắt dịu hòa hỏi:

- Xin phép hỏi chưởng môn, lần thứ hai đưa ra tượng Bích ngọc cổ Phật, để giải tán buổi ước hội đoàn ngộ ở đâu, vào lúc nào quý phái nhận được ?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn không do dự đáp:

- Lần thứ nhì ước lệnh “Bích ngọc cổ Phật” lại không truyền đến tổng đàn của Tiên Hà phái, mãi cho đến ngày mùng bốn tháng năm, chỉ còn một ngày nữa là đến tiết đoàn dương... thì lúc đó Bát đại môn đã lại tụ họp ngoài chân núi Cảo Thiếu Lâm rồi... lúc đó thì ước lệnh truyền đến bảo thủ tiêu buổi hội, riêng phần Cung môn có dắt theo nhị đại đệ tử gồm mười người đến dự hội, không ngờ chưa đến nơi đã được tin giải tán, nên Cung môn và chúng đệ tử lạng lẽ về không... công việc chỉ thế !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua nhủ thầm:

“Nếu như thế ắt là có nhiều điểm sai sự thật ! Vì hôm mùng bốn tháng năm, chính mình ở tại Thiếu Lâm tự. Ngộ Phi đại sư truyền lệnh thủ tiêu buổi hội thì không có lý lắm, vì chính mình theo sát chân đại sư không rời nửa bước, và trong chùa lại xảy ra vụ mất chân kinh, náo loạn cả lên, nhứt động gì cũng rõ, tại sao vụ truyền ước tín lại không hay.... ?” Cửu Thiên Hiệp nghĩ không ra lẽ, nên cúi đầu nghĩ ngợi không nói được nữa.

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn thấy chàng thộn mặt ngồi nghĩ ngợi, bèn hỏi tiếp:

- Này huynh đài, người hỏi ta việc đó để làm gì ?

Bấy giờ, sự thật còn nằm trong vòng bí mật, nên Cửu Thiên Hiệp không tiện đưa ra ý kiến, bèn thần thờ đáp xuôi:

- Tại hạ trong nhất thời nhớ ra nên tiện hỏi vậy thôi, chứ không có ý kiến gì ?

Thiên thủ vệ đà Cung Chấn Viễn mỉm cười đau khổ, bằng giọng nói cực trầm buồn tiếp:

- Thiếu hiệp có gương kỳ cổ, có chiêu thể tốt đời, thì danh hiệu “đệ nhất kiếm thiên hạ” không có gì phải nói nữa, theo sự thành thật của Cung môn, thì thiếu hiệp rất xứng đáng hưởng danh hiệu đó. Còn cuộc hội ước tại Hương Lô phong mục đích có bao nhiêu đó thôi, hôm nay Trung Nguyên võ lâm kẻ đứng đầu chỉ là thiếu hiệp mà thôi.

Cửu Thiên Hiệp chưa kịp nói những lời khiêm tốn, thì Cung Chấn Viễn rún nhẹ đôi vai cất tiếng “huýt” một hơi dài đoạn nhấc mình lên cao mấy trượng nhanh như cánh én đầu xuân chỉ nháy mắt đã biến mình sau màn đêm dày mịt.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi, không rõ nguyên nhân nào Ngô Phi đại sư thủ tiêu buổi hội tại Hương Lô Phong, lại giấu nhem không cho chàng biết rõ một mảy may nào ?

Cung Chấn Viễn đã biến mình mất dạng từ lâu mà Cừu Thiên Hiệp không hay biết gì cả, chàng đứng trơ trọi như phỗng đá giữ tha ma.

Lúc bấy giờ, ánh nguyệt đã xế tà, ước độ khoảng cuối canh tư gần bước sang đầu canh năm, tuy vào mùa hè nóng bức, nhưng nhiều ngọn gió Nam thổi đến nghe mát rười rượi tựa gió xuân.

Cừu Thiên Hiệp không dám nghĩ ngợi nữa, chàng cất bước đi chậm chậm, chàng lại nghĩ:

“Ta nên trở về khách điểm nghĩ ngơi, sáng hôm sau sẽ lên đường.” Vừa cúi đầu lầm lủ chẳng mấy chốc đã rời khỏi vùng mộ địa mà đến đường cái quan, lúc này chàng toan giở thuật khinh công nhắm hướng thị trấn đi tới.

Bỗng thấy xa xa có một bóng xanh bay lơ lửng giữa màn đêm, thật nhẹ nhàng thanh thoát, song nhanh như sao sa điện xẹt, hướng thẳng phía trước đồng thời chàng nghe được giọng nói từ hướng đó văng vẳng bên tai.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua biết ngay là giọng nói của thiếu nữ bèn chép miệng nói thầm:

“Rõ là nợ” Ngay lúc đó chàng vội giảm bớt nội lực đứng hẳn lại đưa mắt nhìn bốn phía quan sát.

Nguyên chiếc bóng xanh này không ai xa lạ mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng.

Cừu Thiên Hiệp reo lên vui vẻ:

- Ô... Bích cô nương ! Xin thứ cho tại hạ không nhận rõ !

Bích Lệ Hồng dường như nhận rõ Cừu Thiên Hiệp bất giác gương mặt trắng hóa hồng nhưng sự xúc động chỉ thoáng qua trong nháy mắt, lại phục hồi gương mặt như đóa hoa đào, đầy vẻ vui tươi xuân mộng, thật là một sự vui mừng bất ngờ, nên đôi mày liễu lúc cao lúc thấp, đôi mắt hạnh hàm chứa đầy nét tình tứ nhìn Cừu Thiên Hiệp ngượng ngập:

- Là người ?

Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là người hiền chân thành nên hỏi ngay:

- Phải chính tại hạ ! Bích cô nương đêm khuya canh vắng một mình đi đâu đấy ?

Bích Lệ Hồng nhếch mép cười tình:

- Chẳng nhẽ người lại đi hai mình sao ?

Cừu Thiên Hiệp bị cô ả hỏi một câu không trả lời được, song cố gượng... lúng túng đáp đùa:

- Hừ, tại hạ vẫn có một... một người thôi !

Bích Lệ Hồng nhìn thấy sắc diện và điệu bộ lúng túng của Cừu Thiên Hiệp thật khó nín cười khiến nàng cao hứng nói:

- Này nhé, người một mình ta cũng một mình, gặp nhau tại đây chẳng phải là hai mình hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp càng thêm khó nghĩ, bất giác đỏ mặt tía tai, gượng cười đáp:

- Ô à ra thế ! Bích... cô....

Bích Lệ Hồng bĩu môi, dùng giọng mũi hỏi:

- Có phải người đang lo sợ lắm không ?

Cừu Thiên Hiệp gương to đôi mắt nhìn Bích Lệ Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Ta mà sợ.... ? Ta sợ cái gì chứ ?

Bích Lệ Hồng bĩu môi, bằng giọng nói mập mờ bảo:

- Chẳng phải người sợ kẻ “gai chôm chồm” nhìn hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp diên người lên vì danh từ quái lạ bèn hỏi lại:

- Cái gì là “gai chôm chồm” ? Gai chôm chồm là ai ?

Bích Lệ Hồng cười nheo miệng, ngắt lời:

- Người khéo vờ vĩnh ? Thật không biết gai chôm chồm là ai à ?

Cừu Thiên Hiệp như lạc vào “U mê động”, lắc đầu nguây nguẩy kêu lên:

- Thật rõ khổ ! Tại hạ chưa nghe danh từ quái dị đó.

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên trong bóng rừng đầy cả lá đưa ven đường, bay vọt ra một bóng trắng xóa, thân mình nhẹ nhàng hạ xuống ngay tràng, lại nghe giọng nói eo éo thét lên:

- Chính mình không biết rõ mà dám gọi người là gai chôm chồm !

Cừu Thiên Hiệp nghe thấy người vừa đến là Hồng hoa lệnh chủ Huyết quang giáo phó giáo chủ Nhan Như Ngọc, lòng chàng nổi lên một sự phiền não đến cùng cực, vì oan gia ở đâu đến cùng một lúc, thật rõ khổ !

Bấy giờ, Bích Lệ Hồng cười lạnh lạnh bằng giọng nói trêu:

- Thật không ngoài sự ước đoán của ta, gã họ Cừu đi đến đâu bọn gái đeo sát gót... !

Nhan Như Ngọc cau mày hét lên:

- Người cũng theo hấn đến đây ư ? Hấn với người là gì ?

Bích Lệ Hồng nhếch mép cười nhại nói:

- Xì ! Ai đi theo hấn sát đuôi thì rõ ? Hấn là ai ?

Cừu Thiên Hiệp thấy Nhan Như Ngọc sắc giận hiện đầy mặt, chân tay thủ thế, bèn dịu giọng khuyên:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Nhan cô nương hãy nói một câu xem nào !

Không ngờ, Nhan Như Ngọc nhanh như bướm, đã bước sấn tới trước đưa tay chỉ Bích Lệ Hồng nhìn Cừu Thiên Hiệp nói như hét:

- Người không bênh nó à ? Tại sao người không nói với nó một câu, mà bảo ta ? Vì có nào mà nó dám gọi ta là “gai chôm chồm” ?

Bích Lệ Hồng thấy thế cười khì, bằng giọng nói lạnh lạnh thét to:

- Hồng hoa, hoa hương chẳng có gai chôm chồm hay sao ? Tại sao người không thừa nhận ?

Nhan Như Ngọc phùng phùng lửa giận, đưa tay rút nhanh thanh trường kiếm múa một vòng hư chiêu đoạn thu kiếm thủ thế đưa tay chỉ Bích Lệ Hồng hét to:

- Tuốt kiếm mau ! Bồn cô nương sẽ dạy người !

Bích Lệ Hồng tái mặt gương đôi mắt phượng tròn xoe nhìn Nhan Như Ngọc, thét lên lạnh lạnh:

- Bồn cô nương há sợ người sao ?

Vừa nói dứt, tay liền tuốt nhanh trường kiếm rún bộ như thể phượng xòe, toan giữ thế tấn chiêu.

Hai vị cô nương giận lên như đôi hổ cái đói mỗi kẻ mặt tái xanh, người mày xếch ngược, lườm nhau như chực nuốt tươi địch thủ.

Cừu Thiên Hiệp chẳng biết làm sao hơn, vội chen vào giữa trung gian, hai tay đưa ra hai bên nói:

- Bích cô nương, Nhan cô nương, hai người....

Hai cô gái tay lăm lăm trường kiếm, đồng thanh quát lớn:

- Người hãy tránh ra.... !

Cửu Thiên Hiệp hốt hoảng, vì thấy cả hai vượt qua khỏi mình, tay giờ chân nhún thân xuất chiêu vừa cất tiếng hô to:

- Các người muốn làm gì thế ?

Bấy giờ, Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc kiếm chiêu đã thành, hai người đồng nghiêng mình xuất chiêu.

- Keng !

Một tiếng kim khí chạm nhau ngân lên như gió rít, tia lửa văng tung tóe, hai người đã giao qua một chiêu, đồng thời nhảy lùi ra sau, soát lại thanh kiếm lần thứ rồi nhảy ra ác đấu.

Cửu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, thấy cả hai chiêu qua lại, các thế cực nhanh không còn vẻ gì nhân nhượng nữa, chàng bước tới trước cao giọng hét:

- Mau dừng tay ! Dừng tay lại !

Nhưng hai cô nàng nhanh như phượng vũ chiêu thế tựa phong ba, đánh va nhau không ai chịu kém hơn ai, nên chẳng ai chịu ngừng tay.

Luận võ công lực của hai người không phân thượng hạ, kiếm chiêu chỉ suýt soát nhau, nhưng bấy giờ vì Cửu Thiên Hiệp, khiến cả hai dốc hết sức bình sanh để phân tài cao thấp.

Lần kiếm qua lại, hai cô gái nhảy lồng lộn càng mau đánh lẹ, một lam một trắng như hai chiếc cầu vòng trắng xòe tựa kiếm quang, uyển chuyển như đôi bướm chập chờn rất đẹp mắt.

Thời gian mau như chớp, nhoáng cái cả hai đã giao nhau hai mươi chiêu thế, dường như chúng cố liều mạng đấu với nhau, cố đưa ra những đường chiêu tuyệt mạng.

Cửu Thiên Hiệp hò hét chẳng dứt, song chẳng biết dùng lời gì khuyên giải.

Bỗng nhiên... chàng nhìn thấy Nhan Như Ngọc kiếm chiêu dừng mãnh, ánh sáng bạc xạ dài, hai hàm răng ngọc nghiến chặt, biết rằng nàng vận thêm công lực mà đưa ra những chiêu tuyệt thế.

Còn Bích Lệ Hồng hơi thở ồ ồ, mồ hôi rịn ướt trán, tay kiếm tựa hoàng hoa, phát xuất những đường chiêu khốc liệt dị thường.

Nên biết về kiếm thuật đạo, kiếm chiêu không nên tận dụng nội lực, mà trái lại dùng phân lực cực nhẹ, chỉ vì chiêu phải dùng toàn nội lực hầu lấy nhu để chế cương, đúng thế khắc định tranh thắng.

Lúc bấy giờ hai cô nàng vùi đầu đánh nhau không còn phân chiêu, biện thế nữa, mà chỉ tận dụng cả tâm lực ra so tài quyết tử chỉ vì tâm trạng cả hai đang đứng vào cuộc diện “Mê”...

Cửu Thiên Hiệp đưa đôi mắt lạnh lạnh, nhìn xem hai cô ả như một khách bàng quang xa la.....

Chàng thấy hai cô ả đánh nhau trên dưới ba mươi chiêu chưa phân thắng bại, mồ hôi rịn ra ướt trán hơi thở hồng hộc, chàng lại nghĩ:

“Nếu để hai cô ả đánh vùi, tất phải có một thảm hai một bị thương” Vì nghĩ thế, nên chàng không thể làm kẻ đứng xem trò, bèn vươn thẳng hai tay, nhích động mạnh đôi chân, dùng thế Lôi hành cửu chuyển luân mình vào giữa trận kiếm quanh thân pháp mau lẹ vô cùng. Đôi tay nhanh nhạy nhắm ngay đích cầm kiếm của hai cô gái Chop mạnh, đồng thời quát to:

- Hai người hãy dừng tay mau !

Bích, Nhan hai cô gái cứ thế giao phóng quá mạnh, bất thành linh bị Chop vào cánh tay, làm mất cả thăng bằng và buốt lên như dao cắt, cả hai không hẹn đồng kêu to lên một tiếng thất thanh, vội thu hồi trường kiếm đứng sững lại..

Cửu Thiên Hiệp một tay nắm một người nổi giận hét to:

- Các người điên rồi hay sao, vô duyên vô cớ đem tánh mạng ra đùa hay sao ?

Nhan Như Ngọc mặt mày xám ngắt, bĩu môi nói:

- Người lại hỏi nó ?

Bích Lệ Hồng không chịu kém, đưa tay xĩa xối Nhan Như Ngọc nhìn Cừ Thiên Hiệp bảo:

- Tại sao người không hỏi nó ?

Cừ Thiên Hiệp lấy làm phiền não, hai tay thẳng cánh vung hai cô gái văng ra hai bên tả, hữu cách nhau xa hàng mấy trượng.

Bích, Nhan hai cô nương bị té lùi ra sau mấy bước, chúng gượng đứng dậy, đưa mắt nhìn nhau lom lom như chực nuốt sống lẫn nhau.

Cừ Thiên Hiệp nổi câu quát to:

- Nếu ai muốn động thủ, thì hãy đến tìm ta ?

Hai người liếc mắt nhìn nhau bằng những tia căm hờn, oán độc đồng thời bốn gót sen đi động lại buộc miệng gọi “Hay” tất cả đều rún mình nhảy đến trước, toan hỗn chiến lần thứ hai nữa.

Cừ Thiên Hiệp cầu nhàu:

- Thật là oan gia.

Bích, Nhan hai cô ả đứng đối diện nhau song chẳng cứ chưởng, vung gươm nữa, và giương đôi mắt nhìn nhau như trực thị.

Cừ Thiên Hiệp không chịu nổi bầu không khí ngột ngạt, bèn cất tiếng thở dài thườn thượt bảo:

- Nhị vị cô nương vốn không có cừ sâu oán nặng, việc gì phải lấy tính mạng mà đùa giỡn với tử thần ! Chẳng nhẽ hai người muốn một còn, một mất hay sao ?

Bích Lệ Hồng sắc giọng nói:

- Tôi muốn lấy tính mạng nó làm gì ?

Nhan Như Ngọc không kém, gay gắt bảo:

- Ai cần lý sự với người !

Nói xong, cả hai sắc mặt vô cùng nghiêm khắc nhìn nhau động thủ.

Cừ Thiên Hiệp thấy thế, vội nhảy vọt vào giữa nói to như quát:

- Dừng tay mau ! Các vị muốn gì thì cứ nói với nhau, chẳng được ư ?

Bích Lệ Hồng chớp nhanh đôi mắt phượng nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nhìn triu mến, cất giọng hỏi:

- Nghe nói thiếu hiệp và Cửu đại môn phái hội nhau ở Hương Lô Phong vậy kết quả ra sao ?

Nhan Như Ngọc không đợi Cừ Thiên Hiệp trả lời, đôi mắt ướn tình xuân nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nồng cháy, bằng giọng nói trong êm bảo:

- Thiếu Hiệp đường xuống Giang Nam đây đây cạm bẫy, ta đặt biệt chú ý người chớ nên can thiệp vào việc người khác hư việc, hãy đề phòng, cố bảo vệ lấy thân !

Bích, Nhan vừa nói dứt, hai cô ả lại đứng chống nạnh nhìn nhau bằng những tia nẩy lửa như cố ý khiêu khích và toan giữ thế tấn chiêu.

Cừ Thiên Hiệp thấy vậy nghĩ thầm:

“Hai cô gái này thật lạ, đồng đến đây tìm ta, lại có ý tốt lo lắng cho ta, tại sao cá nhân của họ dường như bất mãn mà giở trò tranh sống tranh chết với nhau.... ” Vì nghĩ như thế chàng bắt đầu khổ sở bảo:

- Tại hạ không rõ gì cả, hai vị cô nương nếu có ý tốt với tại hạ, là tự nhiên cùng một hướng một ý chí với nhau.... chứ tại sao....

Nhan Như Ngọc phá lên cười lạnh lạnh, bằng giọng nói kiêu kỳ bảo:

- Hừ ! Ai mà có một ý chí như nó !

Bích Lệ Hồng không chịu kém bèn mỉm cười ngạo nghễ nói:

- Hừm ! Có ai giống người đầu, đàn bà, con gái mà làm phó giáo chủ Huyết Quang giáo. Trai chẳng ra trai, gái không nên gái, khàn khàn như thái giám ở hoàng cung !

Nhan Như Ngọc giận đỏ mặt quát to:

- Bích Lệ Hồng ! Còn người danh dự lắm hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp tuy trải qua vô số gian nguy hung hiểm, đánh nhau với vô số cao thủ, nhưng mà đối với hai vị cô nương này, chàng đành bó tay, nát óc không giải quyết được, lại thêm lời qua tiếng lại mỗi lúc mỗi căng thẳng, chẳng biết xử sự cách nào cho êm đành cao giọng nói to:

- Được lắm ! Ta sẽ đi ngay tức khắc, sau khi ta đi rồi các người tự do đả kích, tự do cãi nhau, vì mắt ta không thích nhìn sự hỗn loạn như thế này được !

Nói xong, quả nhiên chàng nhấc mình bay vụt lên cao, không muốn trở về khách điểm nữa, mà băng qua đường cái quan, nhắm hướng Nam hạ chạy đi như gió lốc.

Thật là kỳ quái, câu nói của Cừu Thiên Hiệp như lệnh điều, khi chàng cất bước hai cô ả không còn nghĩ đến việc ẩu đả nữa, mà đồng tưng mình lên cao, đuổi theo Cừu Thiên Hiệp.

Bích Lệ Hồng kêu lên thất thanh:

- Cừu Thiên Hiệp hãy chậm lại !

Nhan Như Ngọc lạc giọng gọi:

- Cừu Thiên Hiệp ! Tiểu muội có lời muốn nói !

Bích Lệ Hồng nghẹn ngào kêu:

- Cừu....

Cừu Thiên Hiệp nghe lồng lộng bên tai, song chẳng chịu dừng bước, vì chàng muốn thoát khỏi sự phiền phức với hai cô ả càng sớm càng đỡ phiền, cho nên cố vận thêm nội lực chạy hết tốc độ phi trần.

Bích, Nhan hai vị cô nương tuy khinh công thuộc vào hạng thượng thừa, song không thể sánh được sự kháng kiên mau mắn của Cừu Thiên Hiệp... sau cùng hai cô ả bị bỏ rơi rất xa.

Cừu Thiên Hiệp thi triển tuyệt kỹ khinh công chạy như bay biến chẳng quay đầu lại cho đến lúc không nghe tiếng kêu hét phía sau lưng lẫn tiếng tà áo chạm vào nhau cũng không nốt, lúc đó chàng mới hãm bớt công lực quay đầu ra sau quan sát, thì không thấy hình bóng hai vị cô nương đâu nữa....

Cừu Thiên Hiệp thở dài khoan khoái như vừa trút bỏ một gánh nặng trên vai, lại tiếp tục dùng thể khinh công đi về Nam Hà.

Bấy giờ, từ phương xa tiếng gà đua nhau gáy rộ, báo hiệu đã tan canh, nơi góc trời Đông xa thẳm màu rạng sáng đã viên đều dưới dãy mây xanh nên tuy màu trời sắp sáng, song hơi đất còn cuộn cuộn vô số sa mù như vàng khói trắng.

Suốt một hồi phi hành dài mệt nhọc. Cừu Thiên Hiệp bỏ thuật khinh công mà đứng đỉnh bước trên đường quan lộ.

Hai bên đường là một thôn nghèo hẻo lánh, trên mái tranh còn tỏa nhiều đợt khói trắng, dường như người đã thức giấc nhóm lửa đun trà. Cừu Thiên Hiệp đưa mắt ngó mông, thấy xa xa về phía trước có một ngôi chợ nhỏ, chỉ chít là những dãy phố bọc quanh, chàng thăm tính đi đến đây tìm một tửu điểm ăn uống nghỉ ngơi, rồi sau đây sẽ lên đường.

Không ngờ, Cừu Thiên Hiệp vừa bước chân vào tiểu trấn, khi đi ngang qua một quán nước lớn rất đông khách, từ trong quán đột nhiên vang ra giọng nói ồ ồ bảo:

- Kìa ! Tên điểm tử đến kìa !

Tiếng nói dứt, từ trong quán chạy ra một gã cao lớn vạm vỡ đầu trần chân không thực là một đại hán tử.

Tên đại hán tử mình trần để lộ bộ ngực đầy da, lưng đeo một cái phù điêu đã ngả màu xám xịt, buông lỏng thông, hấn mặc quần cộc bằng vải hoa màu tím tím, đôi mắt chiếu ra nhiều tia sáng rực, hai cánh tay thật nổi vòng trông là một trang dũng sĩ nhưng cử chỉ và sắc diện của hắn không lương thiện.

Tên đại hán dựng ngực đôi mày, cao giọng quát:

- Ta bảo ngươi ! Vì ta có chuyện muốn nói với ngươi đây !

Cừu Thiên Hiệp ngược mặt nhìn trời cười ha hả, bằng giọng nói khinh miệt bảo:

- Ta không có chuyện gì để nói với ngươi cả !

Vừa nói dứt, chàng lách mình bước ngang qua mặt tên đại hán và thủ thế giả thuật khinh công.

Không ngờ, tên đại hán tỏ vẻ giận dữ gầm to:

- Ngươi thật không lại đây à ?

Cừu Thiên Hiệp bĩu môi “xì” một tiếng nặng giọng hỏi:

- Thế à ? Ngươi làm cái thá gì mà gọi ta lại đây chứ ?

Nói xong chàng không lưu ý đến tên đại hán chỉ bước sấn tới, hướng vào chợ đi rất nhanh.

Tên đại hán cả giận rống lên liên hồi, hấn bước ba bước một, chạy theo sau lưng Cừu Thiên Hiệp thành thạch, đồng thời tay tả hấn xòe ra nhắm ngay cổ Cừu Thiên Hiệp chụp tới.

Cừu Thiên Hiệp tuy mặt hướng về phía trước, cất bước đi rất nhanh, nhưng tai mắt chàng rất thông tuệ, há chẳng biết có kẻ đuổi theo sao ?

Nhưng chàng cố chờ bàn tay hộ pháp của tên đại hán vừa hạ xuống bên vai của mình, tay hữu giơ lên thật nhẹ, ngoặt ra sau chụp mạnh vào cổ tay tên đại hán, theo võ thế “Thuận thu cầm dương” tay vẫn nắm chặt cổ tay tên đại hán, rùn mình nhảy tới trước, đồng thời hét to:

- Bằng hữu ! Lại đây chúng ta có chuyện nói !

Chiêu thứ nhì là “Tử lưỡng thiên giai ” mượn sức người làm thế đánh của mình.

Tên đại hán bị chụp một cách thành linh, kể đấy lại bị lôi đi như can vù, va té nhoài xuống chân Cừu Thiên Hiệp... Vì quá hãi hùng, nên hai hàm răng hấn há ra ngậm vào kên “lập cập” thân mình co ro, trông chẳng khác con đỉ cầu ăn trộm cám heo.

45. Tam Hung Lộ Hình Dung

Cừu Thiên Hiệp quật ngã tên đại hán, gót chân chàng giẫm lên lưng, mỉm cười hỏi:

- Có điều gì muốn nói, thì hãy nói mau cho ta nghe ?

Tên đại hán như con heo bị thọc huyết, “quái kên” rên trời “Ồi chao” không ngớt.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận dằn mạnh bàn chân lên lưng gã cao giọng quát:

- Nếu ngươi không nói, ta nhất định bẻ gãy hể cả hai hàm răng ! Nói không ?

Bỗng nhiên ... một giọng nói khàn khàn từ xa vang dội lại:

- Hãy dừng tay ! Nó chỉ là kẻ thừa hành, người ra lệnh đến ngay đây !

Tiếng nói dứt, từ trên một ngọn bàng cao ngất bay xuống một bóng người, thân pháp nhẹ nhàng như chiếc lá rơi, hạ xuống đất không gây tiếng động nhẹ, thật là khinh công đến hàng cao diệu thượng thừa.

Cừu Thiên Hiệp vội rời bàn chân khỏi lưng tên đại hán, đồng thời nhảy trái qua một bên, đứng thủ thế ... rồi cao giọng hỏi:

- Hừ ! Hóa ra ngươi có kẻ hộ trợ sau lưng, song tiếc thay đến hơi chậm một tí !

Vừa nói dứt, chàng đưa mắt nhìn vào người lạ, chỉ thấy người phát ra tiếng nói can thiệp cho thêm đại hán là một vị lão nhân ốm như que củi, tuổi cao chừng năm mươi trở lên, gương mặt khô khan trắng như sáp, không có một tí huyết hồng, cái đầu tròn lóng loe hoe vài sợi tóc vàng, mũi nhỏ mắt lơn, dưới cằm lổm đóm vài sợi râu chuột, vóc người xương xẩu cao độ ba thước mộc, hình dạng chẳng khác một con khỉ khô. Nhưng đôi maàng tang và hai gò thái dương huyết lại vung lên cao, đôi mắt nhỏ như lơn song sáng long lanh như điện, khiến người nhìn vào đủ biết hán có một công lực phi phàm.

Lão ốm bước ngay đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp há miệng cười hề hề, phô bày hàm răng trắng như ngọc, bằng giọng nói âm ma như người dưới mộ chui lên:

- Đánh chó phải kiêng chủ nhà, bước lui sẽ thấy con đường rộng !

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười lại, đưa tay chỉ tên đại hán nằm dưới đất bảo:

- Người có phải là chủ nhân của con chó ăn cám xú này không ?

Lão ốm nghe qua gương mặt xụ lại, đôi mắt ti hí chớp nhanh mấy lượt, cười hề hếch đáp:

- Hà ... hà ! Mắng được cứ mắng ! Tiếc thay ta không phải là chủ thiết họ, nhưng hiện tại ta có thể đảm nhận !

Bằng giọng nói âm ma mặt mày nham nhở, trông lão như người dở sống dở chết, mất hết sanh khí con người.

Cừu Thiên Hiệp cau mày, nặng giọng:

- Hấn gọi ta là điểm tử, lại cản hấn lối đi của mã, ngươi hãy soát vấn lại xem ý hấn muốn gì ?

Lão ốm gật gù cười nhẹ, bằng giọng nói thân:

- Phải đấy ! Hấn gọi ngươi là điểm tử, và cản đường người đấy là phạm sự thừa hành của hấn ! Muốn hỏi ngươi hãy hỏi người ra lệnh !

Cừu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn lão ốm thôi thúc:

- Ngươi hãy trả lời thay hấn đi Lão ốm lại cười hề hề, bằng giọng nói chậm rãi đáp:

- Các hạ chớ nóng tính ! Vì chúng tôi nghe đồn:

đã mấy tháng qua, các hạ ý muốn thao túng võ lâm, nuốt gọn giang hồ, không phân hai phái chánh tà hắc bạch, vì thế tiếng vang càng lớn rộng thì hậu quả chẳng nhỏ gì !

Cừu Thiên Hiệp không thích nghe những giọng ầm a ầm ố của lão, nên lớn tiếng ngắt lời:

- Các hạ muốn gì, hãy nói thẳng ra, ta không có thì giờ để nghe những chuyện hoang đường ! Mà phải dời chân đây !

Lão ốm cười hì hì, lại từ từ nói tiếp:

- Dần dần sẽ nói đến chánh đề chứ ! Vì tại hạ có nghe các hạ được may mắn có quyển “Thiên tàng thiết hạo khí thư” lại thêm trong mình có mang cây kiếm không biết tên quái kiếm gì đó.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận quát:

- Quái kiếm ? Hơ, gọi là “Khô trúc thánh kiếm” thật đúng là “ếch ngồi đáy giếng, thấy bao làm trời” ... cái gì cũng quái, cũng lạ !

Lão ốm lại phát lên cười hăng hắc, bằng giọng nói lạnh như băng:

- Có người muốn xem, muốn thưởng thức cây ... kiếm ... gì của các hạ !

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nhắc lại:

- Khô ... trúc ... thánh ... kiếm ! Nghe rõ chứ !

Lão ốm vẫn cười, song đôi mắt rực hừng quang nhìn Cừu Thiên Hiệp ngập ngừng:

- À ! Nghe rõ rồi và cũng chỉ vì thế thôi !

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn như xác chết rời mồ nên nổi xung hét lớn:

- Người đừng dài dòng vô ích ! Hiện tại trong mình Cừu mỗ có đủ “thiết thư, trúc kiếm”. Người nào muốn xem ? Phải người hay chăng ?

Nói xong, hai tay chàng nhích động giữ thế, chờ đợi sự biến động.

Không ngờ, lão ôm lắc đầu và khoát tay lia lịa, bằng giọng nói khước từ:

- Không phải vậy đâu ! Tại hạ làm gì có đức hạnh dám đua đòi như thế ! Xin các hạ hãy bình tâm lại, đừng ám chỉ vào ta !

Cừu Thiên Hiệp vốn người khảng khái, không thích nói lời thôi, bèn nặng giọng quát:

- Vậy ... người bảo ai ?

Lão ôm lấy lại sự bình tĩnh, bèn cười hi hí đáp:

- Người có nghe, trên chốn giang hồ có một người oai dậy võ lâm, danh vang kiếm hải là “Dương Âm Ma kiếm” Đằng Công Ngươn hay không ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm môi ra dáng nghĩ ngợi, sau cùng đáp:

- Không nghe ai nói đến tên đó ! Không có !

Bấy giờ tên đại hán nằm lẩn dưới đất, vội lồm cồm ngồi dậy, cất tiếng rống to:

- Hay cho tiểu tử, không có ! Người dám nói không nghe, không có, thì người hết muốn sống rồi !

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn gỡ giọng ma, bắt tức cười thầm, song giữ giọng điềm đạm nói:

- Người quên nổi khốn khổ rồi ư ? Cái mặt đã tráp đất nhuộm bùn không biết lo, còn khua môi múa mép, ta sợ cho người phải một phen ăn đất nữa !

Tên đại hán đưa tay sờ mặt, hai vành môi mấp máy, song chẳng nói được lời nào cả.

Lão ôm chớp nhanh đôi mắt hí, đưa ngón tay cái lên môi ra hiệu cho tên đại hán im lặng bèn cao giọng nói:

- Dương Âm Ma kiếm Đằng Công Ngươn, tổng đàn từ Đông phương Nhâm Quý thủy, “hội bang” vô số khắp tứ hải ngũ hồ !

Tên đại hán không thể nhẫn nại được, bèn lớn tiếng chen vào:

- Bài bang, người có nghe đến không ?

Cừu Thiên Hiệp gạt đầu như chột hiểu, hỏi lại:

- Bài bang nào ? Có phải Thần châu bài bang đấy không ? Việc này ta có nghe !

Lão ôm vui mừng ra mặt nói to:

- Tại hạ là tiểu lão nhi, có tên là Tiêu Định Khuê ngoài ra được người gọi là “Trại Ngộ không” ! Lão chính là nhân vật của Bài bang chương quần Địa tử đường, một trong tam đường Thiên địa nhơn, sở dĩ lúc này lão đề cập đến “Dương âm ma kiếm” Đằng Công Ngươn vì ông này là Bốn bang, bang chủ, mà lão chỉ là thuộc hạ.

Cừu Thiên Hiệp chột hiểu cười ngất bảo:

- Nếu được như thế Cừu mỗ không để “ai” phải thất vọng, xin mời quý bang bang chủ ra diện kiến với Cừu mỗ.

Tên đại hán phá lên cười to và chen lời:

- Đâu phải dễ dàng như người tưởng ?

Lão ôm tức Trại ngộ không Tiêu Định Khuê vẻ mặt động cớn như khỉ già đắc ý, bằng giọng nói cao trầm:

- Bang chủ tại Thần Châu chờ hầu giá, phái Tiêu mỡ đến đây rước người đi !

Cừu Thiên Hiệp không vui cười nhạt nói:

- Cừu mỡ có việc cần phải đi ngay, không thể vắng lời các hạ được, nếu có duyên hội ngộ thì có ngày sẽ gặp gỡ nhau !

Chàng vừa nói dứt, bỗng nhiên trên đường cái quan bụi bốc lên mù mịt, hai con ngựa hất mông chở hai người chạy như gió bão, nhắm vào hướng Cừu Thiên Hiệp và Trại ngộ không chạy đến, một người trên ngựa nói to:

- Đúng đây ! Gặp được món hàng quý rồi !

Tiếng nói vừa dứt, một tên nhảy nhanh xuống ngựa, tên còn ngồi trên ngựa phá lên cười lanh lảnh nói:

- Có Tiêu lão đại ở đây, người không được nói như thế ?

Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê chớp nhanh đôi mắt ti hí hỏi lại:

- Vậy chớ ở đâu ta mới nói được ?

Tên kỵ mã đứng dưới đất dựng ngược đôi mi cao giọng nói:

- Chỉ vì ở đây không phải là địa phận của Thần Châu mà nơi đây là “Toan mạch tập” người hiểu đấy chứ ?

Trại ngộ không giận run lên, gương mặt xương xẩu xám xịt lại, bằng giọng nói lạnh như băng hỏi:

- Toan mạch tập là cái thá gì, mà không cho người ta hỏi chứ ?

Tên kỵ mã cười hề hề bảo:

- Vì “Toan mạch tập” là vùng đất của “Phi Mã song hung” này, tuy không dám tự bảo là một nơi an mật của chúng ta, nhưng mọi người đều rõ sự thật đất này do “Phi Mã song hung” chứ không phải của Bài bang làm chủ !

Trại ngộ không đưa tay gỡ dây, bằng giọng nói âm trầm, khinh miệt bảo:

- Hừ ! Mảnh đất “Toan mạch tập” có chủ à ? Đây là câu nói vô lý hoang đường mà ta được hân hạnh nghe lần thứ nhất !

Phi Mã song hung lão đại ngồi trên ngựa, tai nghe lão nhị cãi lý với Trại ngộ không, song đôi mắt hần không rời Cừu Thiên Hiệp, hần bèn lên tiếng cắt ngang câu đáp của lão nhị, tiếp lời hỏi Trại ngộ Không:

- Nay lão đại, có phải tên điểm tử đó chẳng ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận hét lên:

- Các người đi tìm ta ư ?

Phi Mã song hung lão nhị lên tiếng đáp:

- Bằng hữu ! huynh đệ ta không ngờ vùng đất cỏn con Toan mạch tập này lại đón được người. Lâu nay huynh đệ ta phá rừng lấy củi, đào kinh lấy nước, thế mà con một điều tâm nguyện quá nhỏ chưa thực hành được !

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời. Đột nhiên Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê nổi giận, bước tới trước một bước, quát to:

- Gậy quý chẳng cần đường trâu tiền mãi lộ Phi Mã song hung uống danh nổi tiếng giang hồ suốt chín mươi năm !

Phi Mã song hung phá lên cười ngất, lão đại cất tiếng đáp:

- Nay Tiêu lão đại ! Phiên người nói qua những câu điều lệ của giang hồ xem nào ?

Nhược bằng không nói để ta giảng lại điều lệ của các giới giang hồ cho người nghe ... !

Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê trầm giọng rất thễ lệ nói:

- Các người cứ giăng xem nào !

Phi Mã song hung lão đại hắng giọng nói:

- Trên chốn giang hồ, ai ai cũng có vùng đất riêng, một phái một “cội rễ gốc nguồn” một môn có một môn “cầm địa”. Các người thì chiếm cứ Thần Châu “Bà bang”.

Huynh đệ ta thì định nghiệp tại Toan mạch tập vô duyên có người xâm phạm Toan mạch tập lại toan dắt người đi, người làm như vậy là nghĩa lý gì chứ ?

Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê không chịu kém nói:

- Theo như lời nhị vị nói thì nhị vị Ở môn nào, phái nào, bang nào, giáo nào ?

Phi Mã song hung nổi giận mặt mày biến sắc đồng kêu rống lên:

- Bang nào, phái nào, giáo nào không cần người hỏi. Toan mạch tập này là vùng địa đầu xà của huynh đệ ta trấn giữ, không bao giờ dung tha cho kẻ lạ mặt nào, hãy cho đây là không để cho ai tự tiện muốn làm gì thì làm !

Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê kêu “khệt” một tiếng và phun “phèo” xuống đất bãi nước bọt, bằng vẻ kiêu ngạo nói:

- Ồ ! Hoàng đế của phương tường. Ai phong cho người vùng đất này ? Có phải các người tự dất ngọc nam vàng vào một mình không ?

Phi Mã song hung lão đại nghe qua tím mặt, vội đưa tay vào bọc, rút ra hai ngón roi da dài một trượng năm tấc, giơ cao lên đánh “trót” một tiếng và cao giọng gầm lên:

- Người muốn gì cứ nói ? Nhưng hiện tại người đừng tưởng mang gã họ Cừu chạy trốn, trừ phi mặt trời mọc ở hướng Tây, sóng nổi hạ đào nơi chút núi, thì người mới thực hành được !

Cừu Thiên Hiệp nghe cả hai lời qua tiếng lại, bắt tức cười thầm và lẩm bẩm:

- Thật là bọn người không biết chết sống là gì, dám ngang nhiên thí ta như món hàng hóa, muốn mang lụy vào thân, thật là những kẻ có mắt không trông” Chàng lại nghĩ:

“Ta giả bộ không biết gạt để chúng nó lấy độc công độc, chừng nào có kẻ chết người sống ... rồi sẽ tính sau.” Nghĩ đến đây chàng lấy làm đắc ý và hứng thú nên đứng khoanh tay im lặng, đưa mắt lạnh nhạt theo dõi ba tên hung đồ.

Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê vẫn giở gương mặt lạnh lùng nói to:

- Muốn gây sự à ? Âu là thi hành một giải pháp hợp lý công bằng ... hay lắm ...

Lại đây !

Vừa nói dứt, lão xoay người một vòng, rút nhanh trên lưng xuống một cây thiết bổng múa vụt vụt mấy vòng, lại to tiếng bảo:

- Đây là cây “Hành giả bổng” mang từ Thần Châu đến đây, chưa có dịp sử dụng qua, nay được múa men quay cuồng cũng là điều hay lắm !

Ngay lúc đó “Phi Mã song hung” hét to hai tiếng rút nhanh ngón roi gân ngựa, vũ lộng thành một đạo bạch quang tròn lớn rộng, hơi gió phát ra “vu vu”, ngón roi đập vào nhau kêu “bing boong” không ngớt.

Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài quan sát và ước định.

”Nếu Phi Mã song hung lấy một đánh với một thì tất nhiên không đấu lại Trại ngộ không tới mười chiêu thế, nhất định sẽ bại, nhưng mà hai tên liên kết song thủ phối hợp sẽ có một chiêu số hùng mạnh, có thể dưới ba mươi chiêu chưa phân thắng bại !

Nếu Phi Mã song hung liên thủ thành một chiêu tuyệt học, tự nhiên không phải luận cường, nhược nữa” Giữa lúc Cừu Thiên Hiệp đang suy tư bình luận ... Trại ngộ không đột nhiên xách “Hành giả bổng” lướt đến trước, giơ cao ngọn bổng chỉ vào mặt Song hung quát lớn:

- Hai người liên thủ chống lại ta à ?

Phi Mã song hung vẫn giữ vẻ mặt tự nhiên không lấy gì làm hổ, lão đại đồng dạng nói:

- Huynh đệ ta từ ngày xuất giang đạo giang hồ đến nay, suốt mười năm qua chưa hề đánh đơn đấu một, không thể liệt ngoại được sự song đấu liên thủ, vì đó là câu bàn từ trước nào phải buổi hôm nay !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua cổ nén khỏi bật cười thành tiếng.

Trại ngộ không nạt to:

- Hừ ! Vậy mà người mở miệng nói được sao ? Nào hãy xem chiêu thế của ta !

Lời vừa dứt thì chiêu thế đã đưa ra. “Hành giả bổng” đưa ra một chiêu Dương đông kích tây đánh vào bộ Song hùng.

Bỗng nhiên Phi Mã song hung nhảy vọt lên cao vừa hét to một tiếng:

- Hay đấy !

Bóng người chớp xẹt, roi hiệp nôn chiêu, “tróc tróc” hai tiếng nổi lên nhẹ, hai ngọn khảm tiên tựa hồ như kiêu long múa vút, xoắn tít vào cây “Hành giả bổng” công địch.

Hai người liên thủ, một công thì một thoái, một tiến một lùi, chiêu thức vận dụng nhịp nhàng lanh lảo công phu đến độ quý mọn thần kinh.

Chẳng phải rồng vàng khó lại của Bắc Hải, nhưng Trại ngộ không chẳng không yếu thế, vừa thấy đôi roi trở tới, gương mặt khỉ già khô máu của lão xám xịt lại, tay hữu giữ cây “Hành giả bổng” thì triển một chiêu tuyệt học “Ồ long đắc châu” hóa ra muôn ngàn cây bổng xoay mạnh vào vòng roi của Phi Mã song hung vừa buột miệng nói to:

- Thế ra coi bộ các người chỉ có thế sao ?

Phi Mã song hung rất có nhiều kinh nghiệm đấu vật, trông thấy thế bổng lớn như núi, hư thật khôn lường, đồng thời cả hai huyết lên một tiếng tiêu, thì ngay ngọn roi chuyển lượn giữa không trung một phút giữa lộ một phút dưới hạ bàn, đây là thế Lăn lê chi cực.

Không ngờ, Trại ngộ không thế bổng hung hăng, khinh công lại độc đáo, ngọn “Hành giả bổng” điểm mạnh xuống đất, vận thế tả lực vung lên, tỵ chiêu phát trước, hiệp bổng lùi sau miệng quát “khọt khẹt” chiêu thế kỳ bí, người linh hoạt dị thường.

Ba người thoát đến thoát lui, chớp mắt đã vượt hơn ba mươi chiêu dư, họ vẫn kịch đấu triền miên, song chưa phân thắng phụ.

Bấy giờ, mặt trời đã lên hơn ba con sào, trên đường quần đạo không thiếu người qua lại, họ đứng chung quanh về phía xa xa quan sát.

Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng triền miên kịch đấu, trong nhất thời không dễ gì phân thắng bại, do đó chàng cảm thấy phiền toái vô cùng, lúc đầu chàng có ý định làm kẻ bàng quan đứng ngoài trông cục diện, bấy giờ tình hình kéo dài mãi, khiến chàng dần dần đổi ý định, lại thấy cả ba tên có đầu bốn, năm thế học trò thật vô vị, nên bầu máu nóng sôi lên, tay hữu giữ ngang bụng, tay tả thẳng tới trước, xuyên nhanh vào giữa trận đấu, bằng chiêu Phụng đảo hoàng sa, cứ chưởng gạt văng ba người đang ra xa, đồng thời quát to:

- Tất cả hãy nghe ta. Dừng tay lại !

Bóng người cả loạn, thật là một lệnh điều, ba người nghe qua vội rún mình nhảy ra sau bảy thước, sáu con mắt rực hào quang đổ xô nhìn vào mặt Cừu Thiên Hiệp, bằng những tia quái dị lạnh lùng.

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt hỏi:

- Các người sở dĩ phải ẩu đả liên miên, có phải vì tại hạ mà ra hay chăng ?

Ba người gương cặp mắt rực hung quang nhìn lẫn nhau im lặng, không biết phải nói thế nào ...

Cừu Thiên Hiệp lại hỏi tiếp:

- Ta có một phương pháp rất tuyệt diệu có thể kết thúc cuộc tranh luận của các người, không kể những vấn đề ngoại lệ miễn là ta giúp các người đạt được mục đích, các người có đồng ý hay không ?

Ba người nghe qua gật đầu lia, và đồng thanh trả lời:

- A ... thế nào người hãy nói xem ?

Cừu Thiên Hiệp nở một nụ cười thoải mái nói:

- Các người ẩu đả với nhau, chỉ vì họ Cừu này mà ra, vậy hiện tại ta đồng ý để cho ba người hiệp sức với nhau, kết thành một bọn, để cùng ta tranh tài cao hạ được hay không ?

Trại ngộ không ngạc nhiên trở mắt hỏi:

- Húy ... việc này Phi Mã song hung lấy làm lạ, cao giọng hỏi:

- Người không đùa đấy chứ ?

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc trầm giọng nói:

- Không bao giờ ta đùa cả. Nhưng các người hãy cố mà thi triển các môn tuyệt học cho có kết quả.

Trại ngộ không đưa mắt nhìn Phi Mã song hung quay qua Cừu Thiên Hiệp hỏi gần lại:

- Người nói thật à ?

Cừu Thiên Hiệp cau mày trầm giọng nói to:

- Đừng nói là thật, và ta còn giúp các người thêm mọi tiện nghi !

Phi Mã song hung trợn mắt không tin tưởng hỏi:

- Tiện nghi như thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp đồng dục nói:

- Ta chỉ dùng hai bàn tay không, mà tiếp cách người hai ngọn roi và cây bổng hành giả !

Bấy giờ, ba người đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Trại ngộ không Tiêu Đình Khuê sắc mặt hiện đầy vẻ hoan hỉ nghiêm giọng nói:

- Kẻ đại trượng phu “Nhất ngôn kỳ xuất, tứ mã nan truy” ... đó !

Cừu Thiên Hiệp lại tiến thêm một bước, trầm giọng nói to:

- Ta chưa nói hết lời, lại còn một điểm nữa là, các hạ ba người bất luận là ai, ngọn roi cánh bổng, mà đánh trúng vật áo Cừu mỗ thì Cừu mỗ đồng ý theo người đó đi bất luận chân trời góc biển nào !

Câu nói này như hòn đá nặng ném xuống hồ thu nước văng tung tóe, lại như sấm dậy đất bằng ... khiến Trại ngộ không và Phi Mã song hung, ba người chẳng hẹn đồng kêu thất thanh:

- Hay lắm ! Người nói nên ghi nhớ lời.

Cừu Thiên Hiệp khoát tay nói:

- Khoan đã ta còn một vài câu muốn nói.

Phi Mã song hung nghiêm sắc mặt:

- Rồi người sẽ ăn năn hối hận.

Cừu Thiên Hiệp cả cười thét to:

- Cừu mỗ nói chuyện chưa dứt mà !

Phi Mã song hung vô cùng tức giận, muốn động thủ ngay.

Cừu Thiên Hiệp hiểu rõ tâm lý của chúng nên cả cười bảo:

- Trong vòng ba mươi chiêu tuy các vị không chém được vật áo của ta, nhưng nếu động được vật áo ta sẵn sàng nhận thua, bằng cách hai món đồ quý giá tốt đời là thanh Khô trúc thánh kiếm và quyển “Bổ thiên tàng thiết hạo thư”, ta sẽ trao hết cho các vị để lựa chọn, như thế chẳng hoan hỉ lắm hay sao ?

Chàng nói rất nghiêm trang không có ý đùa cợt cả.

Phi Mã song hung và Trại Ngộ Không cả ba tên hung hăng ác sát nghe qua như điên như dại, không thể ngờ được Cừu Thiên Hiệp giúp đầy đủ tiện nghi như thế. Trái lại chúng tưởng đầu mình nghe lầm, nên cả ba đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp nghi ngờ hiện lên đầy mặt.

Cừu Thiên Hiệp liền bổ khuyết thêm:

- Để ta nhắc lại các người lần nữa. Cừu mỗ chỉ dùng hai tay không giao đấu với đôi roi, chiếc gậy, trong vòng ba mươi chiêu ! Vì ta muốn cho các người tâm phục ý phục, các người nghe rõ chứ ?

Ba người như vừa tỉnh mộng, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau bằng những tia hân hoan đến cực độ, song chúng đã quên là đem tánh mạng ra đùa với thần chết, nên cả ba phân thể hình tam giác bước đến trước đồng thanh nói:

- Xin y theo lời ước của người !

Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng phân thể, bèn bước đến giữa trung tâm tam giác, đôi mắt tỏa ra thần quang, nhãn lực rọi thẳng vào ba tên hung ác, cất tiếng rống to:

- Ta đã nói ra rồi, các người hãy tận lực mà thi hành, chỉ vì đây là cơ hội ngàn năm một thuở chớ đại bỏ qua.

Sau khi Cừu Thiên Hiệp nói dứt, Phi Mã song hung và Trại Ngộ Không cả ba tuốt nhanh binh khí không hẹn mà vung ra một chiêu hư thế đẩy là khai thể vận công, đồng thời bước xấn tới trước mấy bước, ba môn binh khí lượn nhanh thành hai đạo bạch quang, xung tỏa ra như vàng khói trắng, kinh phong hiệp lại kêu “hô hô” bay xoắn tít vào người Cừu Thiên Hiệp Sự việc rất quang trọng là đoạt cho được hữu vật nên cả ba tên hung đồ lộ nguyên hình hung ác, chúng vận toàn lực đưa ra những chiêu trí mạng, vì thế đôi roi như rồng bay, chiếc bồng như hổ múa, thế lợi hại vô cùng, sát khí xung lên ngợp trời.

46. Phi Mã Song Hùng Bị Trường Trại

Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy nổi giận phùng phùng thâm tưởng:

- Ta cố lấy sự khiêm hòa mà hạn chế cuộc tỉ đấu với cả ba chúng nó nhưng tưởng chúng nó sẽ biết sự khó khăn mà thối lui, không ngờ cả ba lòng tham không đáy, vừa nghe qua những lời ước đấu như thuyền bọc gió, mà chúng nó cố đem hết sức bình sanh, đánh vào các ngôi đại huyệt của mình, bằng những chiêu tuyệt học trí mạng !

Nghĩ đến đây, lửa giận sôi trào lên tận óc, chàng trầm giọng quát to:

- Các người chớ trách Cừu mỗ sao vô lý nhé !

Vừa nói dứt, người chàng như chiếc lá vàng rơi, chân đạp chiêu “Lôi hành cửu chuyển” tay xòe chưởng thế to như quả núi vận công đẩy ra một đạo kinh phong, hướng vào ngọn roi thần bồng mà đánh nhanh tới.

Ba tên hung hãn thấy Cừu Thiên Hiệp giữ đúng lời hứa tay cứ xích thu chưởng đồng kêu to lên một tiếng thôi thúc ngọn roi, đầu bồng, đưa ra những đường chiêu tuyệt diệu tạo ra ba đạo kinh phong bay cuộn cuộn tới, vũ lộng thành bức tường không gian, dù một giọt mưa phong bão cũng khó lọt vào.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê lại động mạnh Hành giả bồng rún binh nhảy vọt qua bên “Phi Mã song hung” cất giọng âm trầm kêu lên:

- Cố đồn cây to để có củi đun, hai bạn cố gắng nhé !

Phi Mã song hung đồng thanh nói:

- Người khá nhớ lời hứa mới gọi đại trượng phu !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, bắt giác cơn lửa giận sôi lên sùng sục, lại quát to:

- Hỡi bầy lang độc quái vật kia ! Nếu hôm nay ta để cho các người tẩu thoát ba mươi chiêu thế, thì Cừu mỗ này nguyện không hành tẩu giang hồ nữa !

Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp như con hổ điên, chưởng lực tựa cuồng phong, tả cự với đôi roi, hữu chốn với đơn bồng, phân chiêu thế, vãn nội lực hành công nhưng thấy kinh phong như dờn non tát biển, bóng người bay lượn tựa cánh nhạn, không ngờ chỉ mới ba chiêu đầu đã làm cho Trại Ngộ Không và “Phi Mã song hùng” luống cuống cả chân tay, thâu vội chiêu thế. Cả ba người đều nhảy lùi ra sau mấy bước, cất tiếng thở hồng hộc huyền thiên.

Cừu Thiên Hiệp chiêu thế đã triển khai, không thể dừng tay được nữa, hai cánh chó giật mạnh ra sau, lại đẩy ra trước Phi Mã song hùng, và quát to:

- Động thủ ... A !

Phi Mã song hùng còn ngơ ngẩn chưa định được đã cảm thấy đạo kinh phong như giòng thiên hà, từ không trung bay đáp xuống liên miên, Phi Mã song hùng bắt giác kêu rú kinh hãi, miễn cưỡng vũ lộng đôi roi ứng phó.

Trại Ngộ không Tiêu Đình Khuê thấy thời cơ đã đến, vội xuyên nhan ra sau lưng Cừu Thiên Hiệp cây “Hành giả bồng” uyển chuyển như con độc mãng xà, điểm mạnh vào Ngọc chẩm huyết của Cừu Thiên Hiệp một chiêu trúng đích lạ thường.

Cừu Thiên Hiệp mắt nhìn tứ phía, tai nghe rõ tứ phương, đột nhiên nghe lực kinh phong từ phía sau điểm mạnh tới, nhanh như cắt chiêu thế vung ra như bão táp, vũ lộng kinh người.

Cừu Thiên Hiệp tuy hữu với chộp hụt cây bồng, hay tay bật nhẹ lên, sử dụng chiêu “Phân hoa phát hương” thân người như một trận gió thanh, ẩn ngay trong bóng roi luồn nhanh ra sau lưng Phi Mã song hùng, đồng thời hai tay chàng vươn ra chộp mạnh vào hai cườm tay cầm roi của song hùng trầm giọng quát:

- Ngừng lại !

Dù trong giấc mộng “Phi Mã song hùng” cũng không nghĩ được Cừu Thiên Hiệp có thân pháp quỷ mị như thế !

Phi Mã song hùng đang chuyển mạnh đôi roi bức tới, đột nhiên bị chộp vào cánh tay bèn nén cả kinh kêu to:

- Ôi chao, nguy mất !

Cả hai kêu lên đau đớn, toan nhảy lùi ra sau né tránh nhưng không còn kịp nữa, vì đôi cườm tay đau buốt như dằm, hai cánh tay cứng đờ như khúc gỗ, buông xuôi dưới đất, hai ngọn roi da không nhấc lên nổi, tỏ vẻ đau đớn vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp đã khóa chặt hai cườm tay của Phi Mã song hùng, vừa hét to:

- Các người tài nghệ tuyệt vời đấy chứ !

Ngay lúc đó ... Trại Ngộ không chẳng bỏ dịp may ngàn năm một thuở, lượn mình đến trước. Ngọn “hành giả bồng” trong tay, không kể trời đất gì nữa, múa lộng loạn lên, xung tới tấn công như vũ bão. Trại Ngộ không thật là lão quái vật, gian manh tinh quái hẳn đập loạn ngọn Hành giả bồng mà không hướng vào Cừu Thiên Hiệp, trái lại chỉ hướng vào Phi Mã song hùng vì cả hai tên “Phi Mã” bị Cừu Thiên Hiệp kẹp chặt cổ tay, không phương vùng vẫy.

Phi Mã song hùng thấy Trại Ngộ Không hướng ngọn Hành giả bồng đánh mạnh vào mình, khiến cả hai thất kinh kêu to:

- Trời ! Người

Cừu Thiên Hiệp thấy lão giả trò gian ác bèn nổi giận quát to:

- Trại Ngộ Không người đi tìm cái chết hay sao ?

Vừa nói dứt, thân mình chàng chuyển nghiêng nghiêng hai tay tả hữu kéo giật Phi Mã nhị hung thối lui thể bổng. Trại ngộ không bước sấn tới đâm ngay mũi bổng về phía trước y như tìm “Phi Mã nhị hung” đã kích.

Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp hai tay giữ chặt hai người “Phi Mã” không chịu buông tha, lại thấy Trại ngộ không chĩa mũi bổng đâm tới khí thể tối độc dị thường, bất giác cơn giận nổi lên tái mặt, thân mình chớp động, nghiêng ra sau che chở cho song hung đồng thời tấn công vào đôi tay, toan phóng mạnh hai tên Phi Mã song hung ra phía sau thả chúng, và cần phải chế hạ tên gian manh lão cốt Trại Ngộ Không trước.

Không ngờ, chàng vừa chớp động thân mình, vạt áo sau rung động mạnh, đột nhiên một tiếng “rẹt” nổi lên, nhanh như cắt Trại Ngộ Không mọp người sát đất chạy lui ra ngoài hai trượng lại phá lên cười ngặt nói:

- Thiếu hiệp ! Đã nhường ... ha ... ha !

Cừu Thiên Hiệp giận quá hét to:

- Người nói thể là nghĩa lý gì ?

Trại Ngộ không rút ngay ngọn Hành giả bổng về đưa ngang ngực mỉm cười trầm giọng:

- Tiểu lão đại hôm nay mang ơn thiếu hiệp thương tình nhường cho ta một chiêu số !

Cừu Thiên Hiệp cau mặt quát lên:

- Đừng hỗn láo !

Trại Ngộ Không điềm đạm không tỏ vẻ gì giận dữ nói:

- Thiếu hiệp chẳng nói quá đầy ư trong vòng ba mươi chiêu ai động được tà áo, thì thiếu hiệp sẽ theo người đó đi ... Vì thế, Tiểu lão đại này chẳng dám đối mặt thiếu hiệp không ngờ hoàng thiên chẳng phụ lòng người khó ... cho nên trong vòng chưa tới ba mươi chiêu. Trại mỗ hân hạnh chạm được vạt áo thiếu hiệp, sở dĩ ta nói:

Nếu thắng phải thiếu hiệp có ý thương tình nhường cho ... thì với tài nghệ của ta làm gì sở được vạt áo của thiếu hiệp.

Hắn nói hết sức tâm lý khúc chiết, âm toan và hòa lẫn chút ít nghiêm nghị thân tình.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mặt bạc hóa hồng, mắt xanh lộ trắng chàng quát to như sấm động:

- Người đừng mộng ! Dù người có thêm hai tay, ba cẳng ta cũng

Trại Ngộ Không vội cướp lời:

- Đúng vậy ! Do đó ta mới nói Thiếu hiệp đã thương tình nhường cho ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như lửa chế dầu thêm, vẩy tay đánh ra một hư chiêu quát lớn:

- Người hãy lại đây lần nữa, ta chỉ dùng một cánh tay tả, đánh với người mười chiêu xem nào !

Trại Ngộ Không thật xứng đáng là con khỉ già quỷ quyết, hắn nghe Cừu Thiên Hiệp nói, liền giả bộ nhăn mặt lắc đầu, hân khoát tay đáp:

- Dù ta có gan lớn bằng trời cũng không dám, vả lại thiếu hiệp đã hứa, thì tự nhiên bằng lòng theo ta về Thần Châu ... thì còn gì phải đùa nữa.

Cừu Thiên Hiệp ức muốn bẻ ngực, nhưng Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê đã nể chàng thật sự, lại không cố ý động thủ, thì chính mình làm sao động thủ, thật là hạc đậu nằm kế hỏa lò, muốn thối thối chẳng xong, muốn đánh đánh chẳng được.

Cừu Thiên Hiệp chẳng biết làm sao hơn, đành nguyên rửa một câu lấy lệ:

- Trại Ngộ Không ! Người có thật tên là tiểu bối khiếp nhược !

Trại Ngộ Không vẫn như không, chẳng lộ vẻ phiền hà giận dữ tí nào, mà trái lại hề hề nói:

- Chỉ mong thiếu hiệp giữ tròn chữ “Tín”, là sự đại vinh quang cho Tiểu lão đại này rồi:

Cừu Thiên Hiệp vốn người cương trực, nên chỉ suy nghĩ qua loa, sau cùng nghiêm trang nói:

- Được ! Ta chuẩn bị trong vòng nửa tháng tới, ta sẽ đứng lời mà thân hành đến khu rừng Bài bang ở Thần Châu, người chờ e ngại ta bội ước !

Trại Ngộ Không nghe qua, như cá gặp nước, rồng gặp mây, vẻ mặt hớn hở khôn cùng, hần bèn cúi gập người xuống trước mặt Cừu Thiên Hiệp vui vẻ nói:

- Đa tạ thiếu hiệp, một lời ước hẹn quý giá ngàn vàng. Tiêu lão đại xin phép cáo từ !

Nói xong, tay hần xách cây Hành giả bổng chỉ vào tên đại hán vậy gọi bảo:

- Chúng ta hãy đi !

Đột nhiên một giọng hét to như sấm vang lên:

- Tiêu lão đại ! Hãy chậm lại !

Đây là tiếng hét của Phi Mã song hung. Tiếng nói chưa dứt, mà hai tên “Phi Mã” đã cử đôi roi gior trước mặt cản hẳn lối đi của Trại Ngộ Không và tên đại hán.

Trại Ngộ Không phái lên cười ngất nói:

- Đây hai anh bạn Phi Mã ! Chẳng phải Tiêu lão đại này vừa cứu sống hai bạn đây ư, nếu không thì khí xung huyết bể hai bạn đã chết rồi còn đâu Thế mà lấy ơn trả oán, sao mà vô tình quá vậy !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua bắt tức cười thầm, đồng thời chàng cũng nhận rõ Trại Ngộ Không là một lão giang hùng phi đảng miệng lưỡi tựa dao.

Phi Mã song hung lão đại, nhấc bổng ngọn roi đánh vụt, gương mặt giận âm như chàm, lão hét to:

- Huynh đệ ta bị nạn, nhờ thế mà người “tay trắng làm nên”, không có dễ như vậy đâu ?

Phi mã song hung lão nhị cả giận tiếp lời:

- Huynh đệ ta may mắn thoát khỏi ngọn Hành giả bổng của người, ấy cũng là nhờ trời cao có mắt !

Trại Ngộ Không ngược mặt lên trời cười dài, bằng giọng mũi lạnh hần thấu xương bảo:

- Bây giờ không còn kịp nữa !

Nói xong, lão xốc cây Hành giả bổng gior lên thủ thế “Củ hỏa liêu thiên” phát mạnh ...

Phi mã song hung hận Trại Ngộ Không thấu xương, cả hai bước xấn tới trước, đôi song tiên gior lên cao, tả hữu quát mạnh, hướng vào Trại Ngộ Không, nhanh như đằng xà uốn khúc, tia chớp lừng trời.

Trại Ngộ Không mỉm cười, Hành giả bổng biến ra chiêu “Thương long náo hải” uyển chuyển đón hai ngọn song liễu, lại buột miệng nói to:

- Thế càng tốt !

Thế là ba người cuộn nhau, ầu đả kịch liệt, biến thành một vầng khói trắng, chớp nhoáng liên hồi.

Cừu Thiên Hiệp đứng một bên vừa tức cười, vừa khoái trí.

Ba người đấu với nhau càng lúc càng hăng khí lộng ngợp trời.

Cừu Thiên Hiệp đứng xem sốt ruột, toan nhảy vào can thiệp.

Bỗng nhiên ... ba người đồng kêu to lên:

- Hồng mất !

Nguyên vì Phi Mã song hung quá mạnh tay đánh hai ngọn roi cuốn chặt vào cây Hành giả bổng của Trại Ngộ Không tựa hồ như hai sợi dây buột cứng vào đầu gậy.

Trại Ngộ Không lại tự ý vào công lực của chính mình sẽ cao trội hơn Phi Mã song hung một bậc, lại thêm có tính kiêu ngạo chẳng chịu thu hồi cây hành giả bổng để cho hai ngọn roi cuốn chặt như bị đóng đinh.

Bấy giờ cả ba người vận dụng hết sức bình sinh níu kéo môn võ khí của mình.

Không ngờ cả ba tên đều dừng mãnh ngang nhau, kẻ tám lượng người nửa cân, làm cho hai ngọn roi cong vòng như vành cung, và mỗi người đều đỏ mặt tía tai, nhưng không làm sao trè kéo món binh khí về được.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy cả ba phùng mang trợn mắt, thở ồ ồ, song chẳng làm gì được, bất giác chàng vận nội công đẩy ra một chưởng vừa quát tiếp:

- Dang ra !

Kình phong tỏa ra rất nhanh, bỗng nghe:

- Bắng ! Bắng ... Cách ... cách !

Hai tiếng nổ kình hồn nổi lên, kế đấy là hai tiếng “lách cách” văng lên nhẹ.

Phi Mã song hung dường như mất cả công lực, cả hai không tự chủ được, thân mình loạn choạng lúi ra sau trên mười bước gượng đứng thẳng lên cho khỏi ngã quỵ.

Trại Ngộ Không tê buốt cả cánh tay ! Boong !

Một tiếng vang lên, lão té ngồi trên mặt đất, trên tay còn cầm cây hành giả bồng bằng đồng chỉ còn có hai phần ba, còn một phần ba bị gãy, dính trong hai ngọn roi của Phi Mã song hung, và hai người này cũng bị áp lực đẩy loạn choạng ra xa hai trượng.

Những người háo kỳ qua đường xúm lại xem rất đông, họ không ngớt buột miệng khen:

- Công phu hay tuyệt !

Cừu Thiên Hiệp cứ chưởng đánh gãy lia cây Hành giả bồng của Trại Ngộ Không, chàng liền bước sấn tới trước hai bước lại đưa tay chỉ vào Phi Mã song hung đang đứng xa xa, ngơ ngác như phỗng đá, lại lấy mắt nhìn Trại Ngộ Không đang ngồi bệch trước mặt bèn cao giọng nói to:

- Đến đây là chấm dứt, nếu ba người bất phục thì tìm một chỗ vắng vẻ, cùng với họ Cừu này tỉ thí ... tỉ đấu !

Trại Ngộ Không và Phi mã song hung cả ba tuy công lực đều không bằng Cừu Thiên Hiệp, song cùng là tay lịch lãm giang hồ cho nên lúc bấy giờ ... Chính mắt bọn chúng thấy, chỉ một chưởng lực đã bẻ gãy gãy đồng, đẩy lui đối thủ, thì công lực của Cừu Thiên Hiệp có trên ba trăm năm hỏa hầu, vượt đến hàng tuyệt đỉnh võ lâm ... Vì thế cả ba đều nín lặng không dám lên tiếng phản đối hay bằng lòng.

Phi Mã song hung hận đến cực điểm gần từng tiếng đáp:

- Này họ Tiêu khỉ rọm ! Người không đủ can đảm gặp anh em ta, song anh em ta sẽ tìm người dù gốc biển chân trời !

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê mặt không sắc giận, mà gật đầu nhẹ giọng:

- Thế thì còn gì bằng ! Chúng ta sẽ gặp lại !

Nói xong, hấn vẫy tay gọi tên đại hán, cả hai người bước thấp bước cao, dìu nhau rời khỏi đây.

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, hoành thân bước tới trước mặt hia ngọn roi, thuận tay tháo lấy nửa khúc gãy hành giả, hai ngọn roi lại ném trả cho “Phi mã song hung” chàng giương đôi mắt rực tinh quang nhìn cả hai quát bảo:

- Các người có thể rời nơi đây là vừa Phi mã song hung lão đại đưa tay tiếp lấy hai ngọn roi, hai mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp sững sốt không nói được nữa lời.

Lão nhị đứng một bên thấy thế, vội bước đến xem nhưng lão nhị vừa xem qua hia ngọn roi, cũng giống như lão đại cứ ngơ ngẩn như kẻ mất hồn, chỉ giương đôi mắt to nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp.

Cừu Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười, để ngay nửa khúc hành giả bồng xuống đất, thuận tay chàng cho vào bọc lấy ra quyển “Bổ thiên tang thiết hạo khí thư” còn bàn tay kia lôi thanh “Khô trúc thánh kiếm” giờ ngang trước mặt Phi mã song hung xem, nhiều hầu cho vào bọc cất như cũ, sau cùng trầm giọng nói:

- Đây là “Trúc kiếm thiết thư” hai món vật quý giá nhất đời, thì người làm chủ nó phải là tay tuyệt thế, còn những kẻ vô duyên đừng nên si tâm tưởng bấy, ví dụ có tướng nghĩ đến nát óc cũng không được nào ... Bởi vậy ta có lời khuyên hai vị, nên bỏ hẳn những điều vọng tưởng vô lý và vô ích đó nhé !

Phi mã song hung tái mặt, lúc đỏ lúc nhạt, lấy mắt nhìn nhau mà chẳng thốt ra lời ...

Cừu Thiên Hiệp đổi giọng, lớn tiếng bảo:

- Từ nay về sau, nếu các người chạm phải tại hạ lần nữa, thì các người không mong gì được may mắn như hôm nay, lúc đó dù các người có leo lên trời cũng khó thoát ... và hiện tại các người hãy rời khỏi nơi đây tức khắc !

Vừa nói dứt, chàng đưa tay chỉ vào con đường phía trước lại đưa mắt nhìn chúng.

Phi mã song hung chẳng dám hé miệng nói nửa lời, và hình như không còn gì để nói, cho nên cả hai băng mình theo hướng Cừu Thiên Hiệp chỉ chợt thấy đôi tuần mã đang cắm đầu ăn cỏ, cả hai vội phóng mình lên lưng ngựa, nhưng không quên ngo ngoài ra sau nhìn Cừu Thiên Hiệp lần cuối cùng, rồi chúng mới ghì cương thúc đôi tuần mã chạy nhanh.

Cừu Thiên Hiệp thấy cả hai tên Phi mã song hung ẩn mình dưới lớp bụi vàng thật xa, chàng mới cất bước hướng Toan mạch Tập tiếng tới.

Lúc bấy giờ mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, ánh nắng rất nóng bức và gay gắt.

Cừu Thiên Hiệp lần qua chợ Tập, lại thấy phố xá san sát, người qua lại trên đường rất đông.

Cừu Thiên Hiệp đi vào một tửu điểm rất khang trang, sau khi chọn cho mình một chỗ ngồi ngó ngay ra đường, chàng mới gọi tiểu nhị đem nước rửa mặt, kế đấy lại gọi một bình trà nóng và mấy món điểm tâm.

Bỗng nhiên ... Từ ngoài cửa tửu điểm đi vào một bà già lưng còng vóc lớn, tóc bạc da gà, dường như đôi dép cứng nên lão bà bước khập khểnh bước thấp bước cao.

Khi đi ngang một cái bàn đối diện với Cừu Thiên Hiệp, lão bà kéo ghế ngồi xuống lai nhướng đôi mắt lơ lơ nhìn gương mặt Cừu Thiên Hiệp dường như bà ta không trông thấy rõ.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy bà lão chàng thầm đoán có lẽ đó là một bà già dân quê nông phu tuổi tác độ bảy mươi, mặt nhăn nheo hai hàm răng rụng hết, thật không có gì đáng chú ý. Bấy giờ đã đúng Ngọ, giờ trưa nắng gắt nên khách bộ hành thường ghé vào tửu điểm, trà thất dừng chân, do đó ngôi quán này khách ra vào tấp nập dần dần đông nghet.

Lão bà ăn xong bát mì, hai chân bước khệnh khạng đến bên bàn Cừu Thiên Hiệp, vẻ mặt mặt trầm tĩnh như không, đột nhiên mặt cúi đầu xuống bên tai Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Ta đợi bên ngoài thành phố ... nhớ nhé !

Cừu Thiên Hiệp trở mặt ngạc nhiên, vội hỏi khẽ:

- Lão thái thái, có gì thế ?

Lão bà dường như đứng không vững, tay tả vịn vào góc bàn thân mình run rẩy chực ngã, tay hữu thuận đà với chụp vào cái bình sứ để trà gượng đứng vững lại bảo khẽ:

- Đến đó sẽ rõ !

Vừa nói dứt, bà ta khệnh khạng bước đi lần ra ngoài tửu điểm.

Cừu Thiên Hiệp ngơ ngẩn vì câu chuyện xảy ra quá đột ngột, chàng đưa tay nâng ly trà lên uống một ngụm, và cúi đầu suy nghĩ.

Không ngờ, lão bà bước thấp bước cao, chỉ chớp mắt đã ra đến quan lộ và đi khá xa

Cừu Thiên Hiệp càng lấy làm lạ, nên chếp miệng bảo thầm:

- Thấy bà ta khệnh khạng, không ngờ đi mau dường này, thật là người nông dân lao động nên đến tuổi già nua vẫn còn quốc thước khang kiện”. Nghĩ đến đây thuận tay chàng vét lấy bình trà toan rót vào ly uống,

sau cùng sẽ đuổi theo lão bà, nhưng chàng vừa nhấc cái bình sứ lên, một việc hết sức bất ngờ, khiến quả tim đập liên hồi cặp mắt ngơ ngẩn đến độ mất thần, chàng chép miệng rửa nhỏ ! Rõ ... khỉ già !

Nguyên cái bình sứ trà, đột nhiên lún sâu xuống mặt bàn hai phân, hiển nhiên là có người dung đại lực thủ pháp ấn xuống.

Thật là câu chuyện hoang đường quái đản.

Chỉ có thực khách trong quán, ai ai cũng chăm chú vào việc ăn uống không ai có vẻ gì động tịnh, trừ bà lão khệnh khạng.

Trên bàn lúc này ... ngoài mụ ra thì ai vào đây ?

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, đặt bình trà đứng dậy kêu to:

- Tiểu nhị, tính tiền.

Ra khỏi tiểu lâu, chàng cất bước dưới ánh nắng như thiêu đốt.

47. Ác Đấu Với Ngũ Hoa Quỷ Mẫu

Mặt trời đứng bóng, khách đi đường ít kẻ lại qua.

Cừu Thiên Hiệp rời vùng Toan mạch Tập cất bước đi nhanh ra hướng ngoại ô, gần nửa giờ qua sông ... hình bóng của bà già kỳ quái vẫn bật tăm.

Chàng đã đến một vùng đất rộng bình nguyên. Khoảng đất này khoảng khoát lạ, và khắp mặt toàn là cỏ xen mạch mượt hòa lẫn vài khóm hoa thấp, đặc biệt là cỏ hoa lẫn cỏ cao độ một tấc tây, dường như có một bàn tay vô hình cắt xén nên xem qua rất đẹp mắt, xa xa lại có một ngôi miếu vũ.

Vì lúc ban ngày, nên Cừu Thiên Hiệp không tiện thi triển khinh công, mà chỉ chạy bộ như mấy anh chàng nông phu quê kịch, vừa đi vừa nghĩ ngợi:

- Không chừng lão thái bà này “điên” cũng nên hay là mụ bày trò đùa bỡn ta ?

Nếu không tại sao ta đi trên mười dặm đường khỏi thành phố rất xa lại không thấy hình dáng bà ta đâu cả ?

Chàng lại nghĩ:

“Nên đi khỏi vùng đất này, mà đến nơi miếu vũ nghỉ ngơi, hầu tìm nước giải khát rồi sẽ tính sau” Chẳng mấy chốc, chàng đi đến bên thềm miếu. Tuy ngôi miếu còn kiên cố xinh xinh, nhưng nhìn kỹ đã hư phế rất nhiều, ngoài tường rêu phong lở đổ, trên mái dẫy lá mọc loạn, trước cửa dường như muốn bớt màu sáng sủa, nhều nhện giăng màng ngang dọc, thật là một ngôi miếu hoang không người phụng tự, bức hoành phi treo ngang cửa chính đề ba chữ vàng “Được Vương Miếu” ... Tuy Cừu Thiên Hiệp đoán biết trong miếu không người, nhưng không thể xô cửa bước vào ngay được, mà chỉ đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa hai tiếng.

- Bình !

Một tiếng nổi lên vang dậy. Nguyên vì hai cánh cửa đã rỉ mục, nên chàng sờ nhẹ đã mở tung ra.

Thật đúng theo sự ước đoán của chàng, cánh cửa vừa mở mùi mốc meo xông lên hăng hắc, khắp nền cát bụi vang lên cao mấy phân, chứng tỏ là một nơi hoang phế đã lâu không người quét dọn.

Cừu Thiên Hiệp quan sát một lúc lâu vẫn chưa thấy động tịnh gì, bèn nhún chân quay ra ngoài miếu.

Bỗng nhiên, một giọng nói khàn khàn như người nằm đáy mộ nói vọng lên:

- Mới đến, chưa chi đã về sao ?

Tiếng nói vang lên thình lình, Cừu Thiên Hiệp nghe qua thất kinh, long tóc đều dựng đứng, mồ hôi toát ra ướt áo, chân ngoài cửa, chân trong nhà, chàng giương mắt ngó ngay chánh diện quát to như sấm:

- Ai đó ?

Hỏi liên tiếp hai lần, tư bề vẫn im lặng không có một tiếng hồi âm.

Cừu Thiên Hiệp vừa lấy lại sự bình tĩnh, thầm nghĩ chắc có người ẩn núp sau thần tượng, nên phát ra tiếng nói để trêu chọc ?

Vì nghĩ thế nên Cừu Thiên Hiệp can đảm hơn, rút nhanh thanh Trú Kiếm cầm lăm lăm ở tay bước ngay vào chánh điện thuận thế chàng lay động một vòng.

- Ầm !

Một tiếng nổ lớn vang động cả miếu môn bức màn che trước mặt thần tượng vì lâu ngày thối đã mục nát, lại bị luồng kiếm phong đẩy mạnh, nên rơi xuống đất đánh “ầm” lên.

Đội bụi đã loảng dần chàng bèn đi đến kế bức tượng, chàng đưa mắt nhìn ra sau, vẫn không thấy vật gì khác lạ, ngoài bảy chuột sa kêu chí chóc, mũi mòng vo ve, và vô số bóng nhện giăng màn, tuyệt nhiên không có một bóng người nào ...

Cừu Thiên Hiệp thở dài thườn thượt, lại chếp miệng bảo nhỏ:

- Thật quái lạ !

Bỗng nhiên ... một tiếng cười ngẩn, và lạnh lạnh:

- Hi ! ...

Nổi lên giữa bầu không khí rợn người.

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, dậm chân quát to:

- Giữa ban ngày mà quỷ hiện hay sao ? Quỷ đâu ?

Nói xong, Cừu Thiên Hiệp vung mạnh Khô Trúc Thánh Kiếm bước qua tượng Dược Sư, lại thấy bộ tượng thờ Thổ Địa công bà. Một pho tượng bằng đất đen thui thui, ngoài ra gian giữa miếu tối om không có gì khác lạ cả ?

Cừu Thiên Hiệp thầm tính gian sau điện ắt có người, nên chàng vội bước qua tầng cửa thứ ba là gian hậu điện, chàng lại vung mạnh tay kiếm hướng sang bên trái phía hữu, lại gặp bộ thờ vị thần mặc áo thùng tay cầm hốt tức là “Vô thần tài Triệu Huyền Đàn”. Pho tượng thực kỳ mỹ, nhưng bụi đất đá bám đầy. Cừu Thiên Hiệp lại quan sát một lần nữa, vẫn là ba gian hậu điện hư nát, trống không, nhìn gần rách khốe mắt cũng không thấy một người nào, chàng bèn chếp miệng rủa thầm:

“Thật là hoang miếu gặp giờ linh, nên giữa ban ngày Quỷ hiện ? ... Nếu không thì...” Chàng đang trầm tư mặc tưởng, bỗng nghe phía sau lưng pho tượng Vô thần tài Triệu Huyền Đàn phát ra tiếng thở nhẹ nhẹ ... Cừu Thiên Hiệp nhận ngay sau pho tượng có người, không chậm trễ “Khô Trúc Thánh Kiếm” vũ lộng mạnh, hướng vào phía sau pho tượng kích mạnh.

- Dừng tay !

Một tiếng thét tựa sấm nổ, nghe điếc cả lỗ nhĩ:

Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ đã đề phòng, khi nghe tiếng thét, vội thu ngay “thánh kiếm” nhún mình nhảy vọt ra đứng giữa điện, đôi mắt ngó lăm lăm về hướng phát ra tiếng nói. Chợt thấy phía bên tả trên một cổ trống treo lủng lẳng, ngồi xếp bằng tròn một bà lão tóc bạc da gà, lưng cong má hóp, chính là lão thái bà đã vào lễ điểm lúc nãy. Chàng vừa thấy lão bà lửa giận bốc lên tối mặt vội hét to:

- Người hẹn ta lại đây để làm gì, tại sao người làm làm yêu như thế ? Xuống đây !

Lão bà vẫn ngồi như pho tượng trên giá trống đôi môi mấp máy chớp động chẳng phải cười, lão dùng tay chỉ về phía sau lưng Cừu Thiên Hiệp cười hề hề nói:

- Ai đã ước hẹn với người đến đây ?

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy vô cùng phiền phức, gay gắt bảo:

- Hi ! Chính là lão bà chứ còn ai nữa ?

Lão thái bà khẽ run mấy nếp nhăn trên mặt, đưa tay chỉ ra sau nói thêm:

- Người hãy nhìn kỹ xem kìa ?

Cừu Thiên Hiệp tuy không tin, nhưng cũng quay mặt ra sau nhìn thấy một tốp ba lão bà mặt mày so với bà lão ngồi lẳng lẳng trên chiếc trống giống nhau như tạc, thậm chí đến cách ăn mặc và thần sắc đều giống in khuôn.

Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là con người hào phóng, câu chuyện xảy ra quá thành linh khiến đôi mắt hoa lên, tâm trí như rơi vào đám sương mù dày đặc, lại đưa mắt nhìn từng người một, suốt bốn bà lão vừa không tìm thấy điều gì khác lạ, chàng lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Đến bốn lão thái bà ư ...

Chàng vừa nói dứt, thì lão bà ngồi trên giá trống phá lên cười ma quái, bằng giọng nói lạnh lùng:

- Bốn người ? Người nhìn không kỹ à ?

Vừa nói, mụ đưa tay chỉ trên đầu chàng mà cười nắc nẻ.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, vội nhún mình thối lui ra sau bảy bước gần đến cửa chính ngược mặt nhìn lên trần miếu lại thêm một lần kinh ngạc thứ nhì.

Thì ra trên đầu chàng chỗ vị trí cũ, có một quả chuông đại hồng cực to treo rút lên cao khỏi đầu người trên hai thước, có một bà lão ngồi choáng hai chân trên quả chuông như cưỡi ngựa, từ vẻ mặt đến vóc hình đều giống bà lão kia như đúc.

Từ ngày chàng xuất đạo giang hồ đến nay, thường gặp quái nhơn và quái sự không ít, nhưng đem sánh với tình hình hiện tại thì việc này quái dị bậc nhất, kỳ bí vô cùng vì trong thiên hạ nhiều lắm là anh em song sinh mới giống nhau, mà tại đây lại đến năm bà lão hệt khuôn ? Khiến ai ai cũng không tin nổi nhãn lực của chính mình.

Cừu Thiên Hiệp gắng định trí tinh thần, tay hữu xúc cây “thánh kiếm” quay một vòng vừa chỉ vào năm bà lão cao giọng nói:

- Trong số năm vị thái bà, có một vị ước hẹn tại hạ đến đây, mau lên tiếng, vì tại hạ bận nhiều việc không thể ở đây lâu được.

Năm lão bà không hẹn mà cùng nhau hô một tiếng, tất cả đều phi thân đến giữa chính diện đứng sắp hàng ngang, đan hình chữ nhất, một trong năm bà lên tiếng bảo:

- Người nhận ra một người nào trong chúng ta mà ước hẹn với người, thì người hãy chỉ mặt người đó xem !

Cừu Thiên Hiệp hơi vui vui vì quá tức cười, cũng bốt năm bà này giống nhau như giọt nước khó mà nhận ra được, chỉ chớp mắt mấy lần và lắc đầu lia lịa nói:

- Khó lắm ! Khó lắm ! Xin thứ cho tại hạ kém sự nhận xét !

Một lão thái bà đứng giữa trằm ngay nét mặt, bằng giọng nói âm hàn, hách xược bảo:

- Tiểu bối mù quáng ! Chuyện trước mắt mà không nhận ra, người còn dám xưng hô là nhân vật võ lâm làm gì cho nhục, thật là uổng cho người thấy mặt.

Lão thái bà đứng kế, ứng lời nói tiếp:

- Thật vậy, đôi mắt hần không thấy đường !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận xung thiên, không còn giữ lễ như trước, chàng nặng giọng hét to:

- Các người gỡ trò ma quái, kết cục giầu đầu vẫn lòi đuôi !

Lão thái bà nổi giận thét lên như quỷ hú:

- Chính con mắt người đui thật sự, nếu không người hãy nhìn kỹ xem, thì người sẽ nhận được ngay !

Nói xong, mụ lắc lư cái đầu bạc phấn như màu áo khinh cừu, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc lại hỏi:

- Người đã nhận rõ chứ ?

Cửu Thiên Hiệp chợt thấy rõ, bèn chép miệng tự trách mình:

- Xuẩn thật Chỉ vì chàng nhìn kỹ năm bà lão, mỗi người đều dắt trên mái tóc một đoá hoa bằng đồng điều, màu sắc khác nhau, phần vì năm màu hồng, tía, vàng, lam và trắng.

Năm đoá hoa năm màu đánh dấu đánh hiệu của năm lão thái bà.

Lão thái bà dắt hoa hồng cười lạnh lạnh hỏi:

- Người hiểu đây chứ ?

Cửu Thiên Hiệp vỗ trán nhẹ, và chợt nhớ rõ mọi việc bèn cao giọng nói:

- À.. ạ ! Ta nhớ rõ ra rồi, các bà là Bình Sơn Ngũ hoa quỷ mẫu phải chăng ?

Năm lão thái bà đồng kêu to:

- Tiểu tử ! Lớn mật !

Tiếng hét vừa dứt, năm người tỏa ra đứng năm phương vị, vung tay, xòe chưởng thủ thế, dáng điệu thật hung hăng.

Cửu Thiên Hiệp cả cười nói:

- Các bà làm gì thế ?

Tía hoa quỷ mẫu gầm to:

- Người dám gọi chúng ta là “Ngũ hoa quỷ mẫu” được à ?

Cửu Thiên Hiệp cười nhạt, bằng giọng nói khiêu khích bảo:

- Người có danh, cây có bóng, thậm chí con thú có tên, chẳng muốn người ta gọi danh tánh, chẳng nhẽ để mình gọi lấy mình hay sao ? Ví như, chó còn có tên mực, chó cò, mèo còn có tên mun, mướp.

Bạch hoa quỷ mẫu nổi giận xung thiên, trầm giọng hét to:

- im mồm người lại ... tiểu cuồng ma ! Tại sao người không gọi là Ngũ hoa thánh mẫu, mà dám khiếm nhã gọi Ngũ hoa quỷ mẫu, hãy coi chiêu thế của ta !

Vừa nói dứt, Bạch hoa quỷ mẫu xoay nhanh thân mình đẩy ra một chưởng khốc liệt, chiêu thế vừa buông, đạo kinh phong xung tỏa như con rắn khổng lồ, xoắn tít vào ngực Cửu Thiên Hiệp, thế mạnh tựa non bằng núi lở, nguy hiểm vô vàn.

Nên biết về Ngũ hoa quỷ mẫu, đây là năm ả ma đầu độc ác từ lúc mây xanh đến tuần tóc bạc đã gây sóng gió khắp giang hồ, nổi danh là nhân vật nhất nhì của Hắc đạo, công lực thật cao diệu hơn người.

Cửu Thiên Hiệp thấy Bạch hoa quỷ mẫu ra tay trước, chàng tiếng đoán sẽ có một trường ác đấu không phải tầm thường, nhân đó chàng rùng mình xuống thấp vận mười thành công lực, tay tả phát chiêu ra đỡ, tay hữu vận chưởng đánh nhau vào quỷ mẫu Bạch hoa, chiêu thế vô cùng lợi hại. Hai đạo kinh phong vừa thoát khỏi tay chàng rít lên như xé lụa, hợp hòa với không khí tạo thành văng khói mỏng tựa như ngọn giả sơn.

Bạch hoa quỷ mẫu vừa xuất thủ, còn lại hồng tía, lam, vàng bốn quỷ mẫu vội chớp động thân mình, há miệng xòe tay hình như quỷ sứ đồng hướng vào Cửu Thiên Hiệp nhảy bổ tới.

Ngũ hoa quỷ mẫu đã nức tiếng ác hại, lúc bấy giờ hai giới võ lâm Hắc Bạch đều nể mặt, chỉ có một thiếu số cao thủ dám chống lại một quỷ bà, trong trường hợp lẻ loi đơn độc ...

Bây giờ Năm quỷ mẫu bà hợp sức mà tấn công, thực là một trận ác đấu có một không hai, vô cùng thảm hại.

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy bốn quỷ bà nhảy vào vòng chiến, vội vận thêm bảy thành công lực, phỏ vào chiêu thế quét mạnh đồng thời rún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, xà người ra khỏi vòng vây và cất tiếng quát to:

- Các bà quỷ mẫu ! Ngày xưa không oán, ngày nay không cừ ! Các bà đã thành quỷ điên rồi sao ?

Hồng hoa quỷ mẫu giận run lên, hai bên má hóp da thịt phồng lên xẹp xuống liên hồi, bằng giọng nói lạnh như âm điệu chẳng tinh mài trảo, hét the the:

- Hay ! Người nói hay đấy ! Vậy người hãy trả lời ta. Ngoài thành Vũ Châu người đã tuyên bố những điều gì ?

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu vì câu nói của Hồng hoa quỷ mẫu. Chàng tư lự giây lâu, mới nhẹ giọng trả lời:

- Ngoài thành Vũ Châu ? Tại hạ có tuyên bố gì đâu ? Tại hạ không ... không có nói tiếng nào cả.

Huỳnh hoa quỷ mẫu thở phì phò vì quá giận, song cất tiếng cười lạnh lãnh bảo:

- Tiểu cuồng ma, người dám quả quyết không có nói gì không ? Vậy ta hỏi thật người:

“có phải hỏa hồ lộ chết dưới tay kiếm của người hay chẳng ?” Cừu Thiên Hiệp cau mày, nặng giọng đáp:

- À ... ạ ! Phải đấy ! Vậy các bà vì Hỏa Hồ lộ mà tìm tại hạ để báo cừ ư ?

Tía Hoa quỷ mẫu “xì” một tiếng, phun xuống đất bãi nước bọt, bằng giọng nói nặng trầm bảo:

- Không bao giờ ! Ai mà thay “hắn” báo cừ, chỉ vì có điểm không rõ ta mới hỏi người, chứ việc Hỏa hồ lộ chết dưới tay kiếm của người, Ngũ hoa thánh mẫu không phiền trách gì người cả. Chỉ vì câu tuyên bố của người tại Vũ Châu. Người tuyên bố sẽ giết sạch bọn Hắc đạo trong vũ nội giang hồ, chiến thắng các danh môn chánh phái vô lâm, lập chí để tự xưng mình là “người số một” trong nền vô lâm luôn cả xưa và nay ?

Có phải vậy chẳng ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua “xì” một tiếng nhẹ, vừa nặng giọng đáp:

- A ! Tại hạ đã hiểu ... việc này là một câu chuyện láo khoét, bịa đặt, hoang đường của những kẻ chuyện có nói không !

Hồng hoa quỷ giận tím mặt, vội bước sấn tới một bước, gầm lên:

- Người bảo ai “chuyện có nói không” !

Cừu Thiên Hiệp chợt dạ, tay vận năm thành chưởng lực phòng bị, hỏi ngược lại:

- Vậy ai ... đã nói như thế chứ ?

Huỳnh hoa quỷ mẫu trầm tĩnh, bước tới trước nửa bước nhẹ giọng bảo:

- Nếu còn sợ sệt chối quanh thì chớ nên múa gậy vườn hoang dẫu tường còn có mắt, ben vách há không tai, huống chi lúc tù và lập trận, thì người phá trận sao nổi !

Cừu Thiên Hiệp cố moi óc nhớ lại tình hình tại Vũ Châu, đột nhiên chợt nhớ ra vội đáp:

- A đúng rồi ! Người bịa tin không ai khác mà chính là Dạ du thần cư phải chẳng ?

Ngũ hoa quỷ mẫu phá lên cười như quỷ khóc:

- Hắc ! hắc ... người đã nhận rồi đấy !

Cừu Thiên Hiệp nổi câu quát to:

- Tại hạ không sợ chi các bà, nhưng tại hạ xin nói lại lần nữa những lời của Dạ du thần cư là những lời bịa đặt ! Chứ tại hạ chẳng bao giờ dám nói những lời cuồng vọng như thế !

Hồng hoa quỷ mẫu mắt đỏ hung quang, rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:

- Hay cho tên gian hùng phi đảng ! Người dám đứng trước Thánh mẫu nói tiếng không sợ à ! Được lắm lại đây !

Vừa nói dứt, quỷ bà gầm lên như sấm nổ, thân hình tựa hổ điên hai tay vươn ra mười ngón tựa kim câu, nhún mình tới trước chộp vào đầu Cừu Thiên Hiệp, nhanh nhẹn vô cùng.

Bốn quý bà còn lại, đều xông ra một lượt, liên tay như bóng theo hình, họ giờ ra thể công lần thứ hai, dữ dần gấp bội.

Cừu Thiên Hiệp liệu định công việc hôm nay hết phân mạnh yếu, trẻ già, điều cần là phải hạ địch vì số đông. Do đó chàng không cần phân biện, vội vận công lực vào hai thể chưởng đưa ra, lại gầm to như sấm nổ:

- Nếu như thế tại hạ không cần phải nhiều lời !

Ngũ hoa quý mẫu công lực chẳng phải tầm thường. Năm quý bà đẩy ra mười ngọn chưởng kinh phong rất mặt, uy lực khiếp người, giữa trường đấu sáu người, vạt áo của mỗi người bị gió cuốn phát ra tiếng “sàn sạt” vang trời. Bãi cỏ bình nguyên này, từ ngọn xanh um màu lá mạ, đến ngọn khô cằn tựa bồi rơm, bị trận gió bốc mạnh đứt ngang cuộn bay lên cao hằng ba trượng, và đua nhau rơi lả tả xuống đất như bầy bướm bướm năm màu.

Tuy Cừu Thiên Hiệp qua mấy duyên kỳ ngộ và có trên mười năm nội công hỏa hầu, nhưng gặp phải Ngũ hoa quý mẫu chàng có cảm giác từ ngày xuất đạo giang hồ, hôm nay là lần đầu tiên gặp phải đoàn Đệ nhất cao thủ của Hắc đạo.

Vì thế chàng lưu tâm ứng phó, tận dụng hết các sở học bình sanh và toàn công lực đưa ra thi thố.

Cao thủ tiến chiêu như cuồng phong nổi dậy, biến động sóng rền, mau như điện xẹt sao sa, mạnh hơn ngàn voi muôn trượng.

Chỉ trong nháy mắt, Cừu Thiên Hiệp lấy chiêu thể kiếm biến ra chiêu chưởng, chàng đã thi xuất hết mười hai chiêu.

Nhưng sự thể càng căng thẳng tột bậc, Ngũ hoa quý mẫu đẩy ra mười luồng ác chưởng tạo nên mười đạo kinh phong biến thành bão tố thổi ù ù không dứt, càng đẩy ra chưởng phong, uy thế càng hung mãnh, nhìn kỹ lại thấy Năm quý bà không kịp trở tay, chiêu thể công ra liên tục, khiến cây cỏ lá hoa vùng bình nguyên bốc cuộn mờ trời.

Cừu Thiên Hiệp một mặt cử chưởng chống địch, một mặt lại suy nghĩ:

- Tiên Hà phái chưởng môn Cung Chấn Viễn và năm tên thiếu giáo Bạch Hạc bang nói chẳng sai, quả nhiên là Dạ du thần cư đem lửa đốt rừng, phao tin đồn tứ xứ, khiêu khích bọn ma đầu hắc đạo và cổ võ bọn chúng chống lại chính mình. Lần thứ nhất là Năm quý bà hoa mẫu, nếu không ra công và hiển lộng các thể bí truyền cho Năm quý bà này xem ắt là ngày sau không một ngày yên ổn !

Nghĩ đến đây ...

Cừu Thiên Hiệp nghiêng răng hét lớn:

- Hãy đề phòng !

Chàng bèn rút trong “Thập nhị sanh tiêu” các thể chưởng, đẩy ngay chiêu Mạn vân chi kiếm ra. Đây là một chiêu bí truyền tuyệt học.

Chợt thấy Cừu Thiên Hiệp người như thần gió, thể chưởng dường sấm sét, phát ra những tiếng “đì ùng” làm chấn động cả không gian, chưởng thể chẳng phân sau đón trước, tả hữu đều vung ra một lượt, thành thử hai đạo kinh phong cực to, tỏa ra một vùng lớn rộng, bốc thành hơi khói mỏng, hợp thành bão tố thổi mịt mù và chiêu thể của Năm quý bà.

Ngũ hoa quý mẫu lúc đầu chiêu thể còn giữ theo nguyên tắc, một tiến một lùi, một công một thủ chiêu thức thật mạnh, thể đẹp người nhanh, không có vẻ gì khó khăn bối rối. Thoạt tiên Năm quý bà thấy Cừu Thiên Hiệp đã triển sang mười hai chiêu đầu họ tưởng công phu của chàng chỉ lên mức độ đó thôi, nên lần lượt ngưng tay từng người một, chỉ còn Hồng hoa quý mẫu là đứng ra công địch tiếp chiêu. Đến chiêu thứ mười ba chàng lại tấn công chiêu mạn vận chí kiếm.

Hồng hoa quý mẫu nom thấy nguy hiểm vội huýt lên tiếng gió, gọi bốn quý bà đứng bên ngoài xông vào trợ chiến hầu chiếm phần thắng lợi. Không ngờ thể chưởng của Cừu Thiên Hiệp vừa đẩy ra lại biến mất hình bóng của chàng, chỉ nghe gió kinh phong rít lên “ồ ồ” như sấm động. Hồng hoa quý mẫu đẩy ra chiêu thể về phía trước, chợt nghe tiếng Cừu Thiên Hiệp trầm giọng quát to:

- Người phải chết !

Hồng hoa quỷ mẫu cảm thấy vắng chướng phong như quả núi bay trời tới, như bức tường đồng vách sắt không thông qua được, do đó luồng chướng của Hồng hoa quỷ mẫu bị dội ngược lại, đồng thời bên tai nghe tiếng thét của Cửu Thiên Hiệp, làm cho tâm trí cả loạn, chiêu thể cuống lên, chỉ kịp rút một tràng kinh khiếp:

- Ối chao ! Chết mất !

Tiếng nói vừa dứt thì thân hình của Quỷ bà bị hất bổng lên cao ba trượng, chới với giữa khoảng không như múa phụng hoàng, sau cùng bị văng ra ngoài vòng chiến năm, sáu trượng.

Cũng may cho Hồng hoa quỷ mẫu, một là nhờ quỷ bà có nhiều công lực, hai là nhờ ngọn chướng của Cửu Thiên Hiệp thấu về sớm, để chống lại bốn quỷ bà kia công đến vùn vụt, nếu không thôi Hồng hoa quỷ mẫu bị nát như cả ngũ tạng, lục phủ mà mưa máu chết tươi.

Hồng hoa quỷ mẫu bị té ra xa mấy trượng, quỷ bà nhận rõ luồng kinh phong của Cửu Thiên Hiệp tối độc, nên quỷ bà không gượng đứng dậy mà ngồi xếp bằng tròn trên thảm cỏ nhắm mắt dưỡng thần, chợt nghe trong bụng buồn nôn, tự biết là cơ thể không yên vội vận công điều khí, ngồi tro tro như pho tượng bà Thánh A La Sát.

Cửu Thiên Hiệp thấy Hồng hoa quỷ mẫu ngồi nhẩn nhó như quỷ lỵ mỵ, chàng thầm tính “Bốn quỷ bà còn lại tất thấu hồi chiêu thể mà trở ra cứu hộ thương thể cho Hồng hoa quỷ mẫu !” Sự việc trái với ý tưởng của chàng. Bốn quỷ bà không thu hồi chiêu thể mà vẫn tấn công tới tấp lại gầm rống vang trời, chướng phong thi nhau tuôn ra như hàng chục ngọn sóng triều, chướng pháp sánh với lần trước lợi hại và ác độc vô cùng.

Tứ hoa quỷ mẫu đồng kêu rống lên:

- Hay cho tiểu tử ! Người thật là lòng lang dạ sói !

Cửu Thiên Hiệp nghe bốn quỷ bà nguyên rửa bèn nở một nụ cười chua chát, vì chàng nghĩ:

“Câu lòng lang dạ sói là để ám chỉ các người thì đúng hơn, lấy năm mà đánh một mà trái lại còn trách mắng người, nếu như ta lòng lang dạ sói, đổi vào địa vị các người thì năm quỷ bà sẽ biến thành năm đồng thit băm chứ” Vì suy nghĩ như thế nên chàng lặng lẽ không lên tiếng trả lời, chỉ vận công đẩy ra chiêu kế tiếp, rút trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” ra công địch.

Bấy giờ bốn quỷ bà càng đánh máu đánh càng mạnh, chướng phong bay ngợp đất dậy trời.

Cửu Thiên Hiệp bị bao vây vào giữa mà vòng vây thì siết chặt dần dần không thể chậm hơn nữa, chàng vận ngay mười thần công lực phổ vào những chướng trí mạng.

Vì vậy đứng ngoài trông vào chỉ thấy mười cánh tay vẩy múa mười ngọn chướng tuôn trào, năm bóng người kẻ lên cao người xuống thấp, kinh phong cuộn cuộn chẳng dừng hò hét liên miên, bằng những giọng cảm hờn, phẫn nộ.

Thời gian vụt đi mau, trong nháy mắt Cửu Thiên Hiệp đã sử dụng hơn mười hai chiêu thức.

Chàng vận nội lực thi triển chiêu thứ mười ba toan đánh chết từng quỷ bà một, hầu diệt sạch Ngũ hoa quỷ mẫu.

Hồng hoa quỷ mẫu đang ngồi nhập định dưỡng thần, đột nhiên đứng phắt dậy gọi to:

- Dừng tay !

Bốn lão quỷ mẫu đang hăng say đấu, chợt nghe tiếng gọi của Hồng hoa, tất cả đều thấu hồi chiêu thể nhảy ra ngoài mấy bước.

Cửu Thiên Hiệp thấy Hồng quỷ bà kêu gọi đồng bạn dừng tay chàng lại đoán thầm:

“Chắc là họ hợp nhau nói vài câu, vì xét thấy không có lợi gì mà gây thù chuốt oán vô ích !” Vì nghĩ thế, Cửu Thiên Hiệp vội thấu hồi chướng lực, tung mình nhảy ra ngoài hai trượng, về mặt lộ nét vui, chàng đưa mắt nhìn Hồng Hoa quỷ mẫu nhẹ giọng:

- Xin thứ lỗi cho tại hạ quá vô lễ.

Hồng hoa quỷ mẫu nghe qua nổi giận run lên bần bật vừa quát to:

- Tiểu cuồng ma ! Người chó nên mở miệng đả ý sớm !

Cừu Thiên Hiệp vội vàng đỡ lời:

- Ta không có ý gì khác việc này chỉ tại quý vị hiểu lầm ...

Hồng hoa quỷ mẫu “hừ” lên một tiếng, lại đưa mắt nhìn bốn quỷ bà kia lớn tiếng bảo:

- Hãy đề cao giá trị chúng ta. Tiểu cuồng ma, người hãy xem đây mà liệu cứu mình !

48. Mới Gặp Chiếc Phách Mặt Quỷ

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, vội nói thăm:

- Các người còn món binh khí tối ác độc chứ gì ?

Ngay lúc đó, Ngũ hoa quỷ mẫu mỗi người lôi trong bọc ra một chiếc phách (khăn) bằng lụa, năm màu sắc khác nhau, màu khăn đối chiếu với màu hoa cài trên mái tóc của mỗi quỷ bà, đó là màu hồng, tím, hoàng, lam, bạch.

Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy vội nhảy lui ra sau mấy bước, bằng giọng nói giận dữ quát to:

- Ngũ độc quỷ bà ! Các người không có chân công thực học, dùng những thứ hạ lưu tam cấp của phường hát xiếc vui đùa, sở dĩ Ngũ lão quỷ nếu được thành danh nhờ những của này, há chẳng sợ kẻ hậu bối cười cho thoải mái hay sao ?

Hồng hoa quỷ mẫu không đáp mà ngược mặt lên trời cười sặc sụa quên thôi. Bốn quỷ mẫu kia cũng phá lên cười hăng hắc, kẻ này nín, kẻ nọ cười dường như quỷ bà làm trò quỷ tiểu.

Cừu Thiên Hiệp nghe giọng cười nhức nhối, chàng bực mình hét to:

- Các người hãnh diện lắm sao ? Cười chi lắm vậy ?

Hồng hoa quỷ mẫu cả cười toe toét, phô bày cái miệng móm không răng, tương tự như hang hằm sâu rộng, nghe Cừu Thiên Hiệp nói, mặt nghiêm ngay nét mặt, bằng giọng nói lạnh tựa làn sương bảo:

- Tiểu tử, người không thấy xa hiểu rộng, gặp chuyện gì cũng cho là quái lạ ! Năm chiếc khăn lụa của Ngũ hoa thánh mẫu không phải là loại phách có “Mê hồn được” hay Tùy tiên thảo mà là món binh khí tuyệt nhất !

Quỷ bà nói đúng với tâm sự của Cừu Thiên Hiệp lúc bấy giờ.

Nguyên Cừu Thiên Hiệp bị trúng dật phần trong chiếc Hắc la phách của Ngũ diện yêu hồ, cho đến nay ký ức vẫn còn mới toanh, do đó chàng mới đặc biệt đề phòng, đặc biệt oán ghét. Bây giờ, tâm sự mình bị Hồng hoa quỷ mẫu nói trúng, bất giác gương mặt đỏ lên vì thẹn chàng nói:

- Trừ món “khăn lụa” ra người còn tài năng gì nữa ?

Nguyên chàng còn khiếp đảm trước chiếc khăn lạ nên tìm lời “lờ” đi.

C Hồng hoa quỷ mẫu cười âm ma bí hiểm, mặt nắm trên tay chiếc phách là màu huyết vụ vẩy nhẹ, bằng giọng nói âm hàn thét lên:

- Tiểu tử, người hãy lắng nghe cho rõ, để an lòng nhắm mắt, phục cả tâm và khẩu ... người biết chăng thánh mẫu của người đang cầm trên tay năm chiếc “khăn lụa màu” do một linh vật sống bảy tám trăm năm tạo thành tuyệt nhiên không có chất mê hồn hay độc vụ, người hãy phòng bị cho cẩn thận nhé !

Tía hoa quỷ mẫu cười hề hề nói tiếp:

- Người là ếch ngồi đáy giếng, làm sao biết rõ trời bao lớn, chiếc phách của thánh mẫu người ... dẹt bằng tờ của “con nhèn nhện mặt quỷ” sống bảy tám trăm năm ... Hôm nay năm vị thánh mẫu sẽ mở mắt cho người nhìn thấy cõi đời bao quát !

Cừu Thiên Hiệp chưa trả lời thì Lam hoa thánh mẫu lại hét to:

- Thánh mẫu của người hàng mười năm chưa sử dụng đến nó, hôm nay người được hân hạnh ném mùi ... quang thái !

Bạch hoa quỷ mẫu cười hềnh hếch nói tiếp:

- Mười năm về trước, năm bức linh phách này đã từng đoán mạng Tàng tâm thánh kiếm Du khả phu và ngũ độc môn chủ trương môn “Ngũ độc lão nhơn” dấu máu chưa khô, hôm nay người cũng phải theo con đường ấy !

Năm quỷ bà lời qua tiếng lại, khắc tồ điểm cho năm chiếc la phách màu thêm sống động, khiến người nghe liên tưởng đến kỹ vật Bạch ngọc kinh của Ngọc hoàng thiên đế, hay báu vật ở chốn diêm phủ của thập điện địa vương, một vật tuyệt thế kỳ bửu.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mỉm cười nói:

- Ta chỉ ngại “nó” là trò ảo thuật hạ cấp, chứ công dụng như binh khí thì họ Cừu này có thể đối đầu !

Hoàng hoa quỷ mẫu ôm bụng cười ngặt ngoẻo, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Hi hi ! Hóa ra người sợ trò ảo thuật hạ lưu, vậy mà dám vọng tưởng đến ngôi đệ nhất anh tài trong thiên hạ !

Cừu Thiên Hiệp cả thẹn nạt to:

- Ta sợ ư ? Không bao giờ ! Chỉ vì ta ghét cái trò hạ lưu của tà ma ngoại đạo !

Hồng hoa quỷ mẫu giơ cao chiếc la phách màu huyết vụ vẩy nhẹ bảo:

- Đừng lếu láo nữa ! Hãy xem qua giá trị chiếc la phách của thánh mẫu đây !

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hào hứng ngược mắt lên trời “hú” một tiếng ngân dài, âm hú như lượn sóng tỏa đầu gành ... ù ù ... không dứt. Tiếng hú vừa dứt, chàng xoa hai tay vào nhau đồng dục nói:

- Với đôi bàn tay thịt này, xin đấu với năm vị quỷ bà mấy chiếc “nùi giẻ nhèn nhện” !

Tía hoa quỷ mẫu giận run lên, bằng giọng nói hung trầm quát lớn:

- Hay cho tiểu tử cuồng ngạo !

Vừa quát dứt, quỷ bà bông tía nhảy dựng tới trước. Bốn quỷ mẫu còn lại giận xám mặt, đồng thời bước tới trước, quát to:

- Người đến ngày tận số !

Năm bóng người di động, năm chiếc phách màu vung lên một lượt, kinh phong, thổi tới từng trận dài, năm sắc “xanh vàng tím hồng trắng” tỏa ra năm vầng màu óng ả, tương tự như năm sắc mây lành, bay lượn giữa không trung chiếu ra ngũ thể quang màu nhiệm, khiến người hoa cả mắt không trông thấy gì cả, phải nhắm mắt cúi đầu. Hơn thế nữa, lúc năm chiếc la phách màu chớp động, nằm trong đạo ngũ quang, lóe ra tia sáng huyền diệu rất nhỏ chớp chớp liên hồi, thích mạnh vào giác mạc của mắt khiến xốn xang và nhức nhối khôn tả.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy bất bình, vội trấn tĩnh ngay tinh thần, một chiêu thế đưa ra ứng chiến chẳng dám buông tay tấn công, vì phải để một thế thủ hộ thân trong khi bất trắc.

Ngũ hoa quỷ mẫu thấy vậy khôn được Cừu Thiên Hiệp vào giữa như nhân hành, bắt giác tinh thần của năm quỷ bà hăng hái thêm lên, từng chiếc phách giơ cao gạt mạnh xuyên trước, thích đầu, khí thế vô cùng kinh khiếp, năm màu sắc tỏa ra năm vầng khác màu, bay cuộn cuộn như khắp mặt đất trường. Khí lạnh tỏa buốt xương, thấu cả da thịt.

Cừu Thiên Hiệp chưa biết công dụng của chiếc phách màu ra sao, nên chỉ lo trầm tĩnh đối phó, chàng lắc mình mấy lượt chân đạp thế “Lôi hành cửa chuyển” thi triển những bước đi thần diệu, gồm đủ:

đi chạy, nhảy né tránh, vọt cao, bước ngang rất nhanh nhẹn lạ thường.

Khoảng khắc qua, Ngũ quỷ mẫu dùng chiếc phách màu vẫn chưa làm gì được chàng ...

Bỗng nhiên ... từ xa xa, gần mé cỏ bình nguyên truyền ra một giọng nói như cộc rỗng:

- Tất cả hãy nghe ta dừng tay !

Ngũ hoa quỷ mẫu nghe qua, tất cả đều nhún mình nhảy vọt ra sau mấy bước, nắm chiếc la phách màu thu gọn vào trong lòng tay của mấy quỷ bà.

Cừu Thiên Hiệp vội lắc mình đứng trên cái gò cao, đưa mắt nhìn ngay chỗ phát ra tiếng nói.

Chợt thấy một trang thiếu niên mặt hồng chạy như bay đến cách tràng đấu chừng năm trượng dừng lại.

Thiếu niên mặt hồng nhìn Cừu Thiên Hiệp lại quay sang “Ngũ hoa quỷ mẫu” bằng giọng nói căm hờn giận dữ hét to:

- Hỡi bầy ngũ quỷ ác bà ! Tìm được các người thật là vô vàn khổ cực, hôm nay oan gia gặp mặt, lại đây, các người mau thi triển năm chiếc phách nhện nhện mặt quỷ ra xem.

Lời nói của hắn trầm hùng, oán độc dường như hắn và Ngũ hoa quỷ mẫu có mối thù không đội trời chung.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng nói thầm.

“Thật quái lạ ! Hắn nói như thế là nghĩa lý gì. Ngũ hoa quỷ mẫu đã ẩn tích, mười năm qua không xuất đạo giang hồ, thì làm gì có sự gây thù kết oán với hắn chứ ?” Ngũ hoa quỷ mẫu nhìn hắn lom lom như cố nhớ lại chuyện xa xưa.

Hồng hoa quỷ mẫu cau mày khó chịu, nặng giọng nói:

- Tên kia người điên rồi sao ? Ai kết oán gây thù với người ? Người có nhận lầm chúng ta không ?

Thiếu niên mặt hồng cười gần một tiếng, hắn đưa tay sau lưng lôi ra ngọn roi “hổ vi tiêu” dài độ bảy thước mọc, quát mạnh vào không khí kêu “trót trót” lại quay sang Ngũ hoa quỷ mẫu hét to:

- Các người không nhận lời biết ta ư ? Riêng ta hằng tưởng nhớ các người suốt mười năm dài đằng đẳng ! Không một khắc nào ta quên Ngũ hoa quỷ mẫu các người !

Hồng hoa quỷ mẫu không giục lại mỉm cười hỏi:

- Nay bé con ! Cháu có điên không ? Mười năm trước người được mấy tuổi ?

Người thiếu niên mặt hồng không đợi nói dứt vội bước sấn tới trước, hét to:

- Người cần gì hỏi mấy tuổi. Nhưng các người nên biết ta vì sư phụ mà báo thù !

Hồng hoa quỷ mẫu cười to nói:

- Nay bé con ! Người vì sư môn mà báo thù ? Vậy sư phụ của người là ai ?

Thiếu niên mặt hồng cả giận nói thật to:

- Quỷ mẫu ! Người đừng giả bộ ngờ ngác nữa !

Hồng hoa quỷ mẫu vẫn cười, điềm đạm nói:

- Chết dưới tay của Ngũ hoa thánh mẫu ta, bất kể kỳ số nhiều lắm hỡi nhi ạ ! Làm sao thánh mẫu biết được sư phụ của người là ai ?

Thiếu niên mặt hồng cả giận vung mạnh ngọn roi đuôi cộc theo chiêu thế môn phái, thật đẹp và hung ác vô cùng, đồng thời nói to:

- Hiện giờ các người đã rõ.

Tía hoa quỷ mẫu cười nhạt ngắt lời hắn:

- Chiêu này là “Phóng hổ quy sơn” không cần nhiều lời, mi là người của Ngũ độc môn phái chẳng ?

Hồng hoa quỷ mẫu như chợt hiểu cười to bảo:

- Hài nhi ! Thầy của ngươi là Ngũ độc lão nhân chẳng may bất hạnh, giờ đến đây ... tràng viện này sẽ giúp cho “sư, đệ ngươi trùng phùng” Hí ... hạ.hà !

Thiếu niên mặt hổ uất nghẹn không nói ra lời, ngọn “hổ vi tiên” trên tay vũ lộng mạnh, tỏa ra một vầng kinh phong khổng lồ, cuộn cuộn như bão tố, bay xoắn vào người Ngũ hoa quỷ mẫu, thế dừng mãnh hải hùng, thiếu niên tuổi còn quá trẻ, công phu thật phi phàm.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế thâm phục công lực của gã thiếu niên mặt hổ vô cùng.

Hồng hoa quỷ mẫu nở nụ cười quỷ mị tiếp tục bảo:

- Ví như có thêm tám cánh tay nữa, cũng khó mong trả thù cho ân sư ngươi được, chỉ có cách là giúp thầy trò ngươi gặp nhau tại Nại Hà kiều ... dưới âm ty !

Nói xong, quỷ bà giữ mạnh chiếc la phách kêu “rẹt” một tiếng, quay thành một đạo xích hồng đỏ ối cả nên đầu trường như nhuộm loang màu huyết vụ ... Thiếu niên mặt hổ giận đến cực điểm, liều mạng vào tấn công kịch liệt.

Hồng hoa quỷ mẫu vũ lộng chiếc la phách màu huyết vụ chói ra nhiều tia hồng nhức mắt, tựa hồ như cụm mây đỏ khé, phủ từ trước tới sau, từ tả qua hữu vây chặt chàng thiếu niên mặt hổ, dù cho giọt nước mưa cũng khó lọt vào ánh hồng quang.

Cả hai qua lại năm chiêu, đột nhiên đôi bên ré lên một tiếng, thối lui ra sau.

Nhưng, hai người chỉ lui độ ba bước, vì chiếc phách hồng mạng nhện và cây roi đuôi hổ cuốn chặt vào nhau.

Nên biết qua ngọn “Hổ vi tiên” mà người thiếu niên mặt hổ sử dụng, nguyên nó làm bằng lông đuôi cọp nên mỗi sợi lông đều được trui ép bằng phần thép, lại tinh luyện suốt mười năm, giữa cán roi lại gắn vô số lưỡi câu móc, vì chàng khổ tâm báo cừu nên tự chế loại vũ khí này để chống lại chiếc phách huyết bằng mạng nhện của Ngũ hoa quỷ mẫu.

Hôm nay chiếc phách mạng nhện bị ngọn hổ vi tiên quật dính chặt chẳng há buông rơi hay sao ? Do đó chàng gắng hết sức mình kéo mạnh ngọn roi, vừa thâm tính thế nào la phách của Hồng hoa quỷ mẫu cũng rách toang hoặc đứt hai.

Chàng có biết đâu, con nhện mặt quỷ nhả ra chất tơ để dệt phách, chất tơ này không mỏng manh như các loại tơ tằm, mà kiên cố và cứng như đồng thép.

Hai người cố trì kéo nhau, ngọn roi đuôi cọp bị dẫn ra nhưng chiếc la phách màu huyết vụ thẳng như sợi dây điều ...

Lúc công lực của thiếu niên mặt hổ mà so với Hồng hoa quỷ mẫu chỉ cách nhau mấy lực. Nếu cả hai cố lấy nội lực mà trì kéo thì phân bộ sẽ về chàng trai mặt hổ, còn sợ né tránh sự xung huyết mà chết tức khắc.

Cừu Thiên Hiệp đứng bên ngoài, thâm lo lắng cho thiếu niên mặt hổ, tay tả chàng vận mười thành lực chuẩn bị hóa giải cho hắn lúc lâm nguy ...

Lại thấy Hồng hoa quỷ mẫu dường như khinh địch, lại làm ra vẻ bề trên, trên vành môi mông nở một nụ cười lạnh lạnh, không có vẻ tận dụng nội lực, đột nhiên quỷ bà phá lên cười to, giật nhẹ chiếc la phách mau, nói:

- Hãy nghe ta ngồi xuống mau !

Nhanh như cắt chiếc phách vấy lên hai lượt, gã thiếu niên mặt hổ vì tận dụng cả năng lực, nên nhất thời bị mất thăng bằng, chạy loạng choạng lùi ra sau mấy bước, té ngổ trên đất đáng điệu thật thảm thương.

Năm quỷ bà phá lên cười rộ, tỏ vẻ đắc ý vô cùng.

Bạch hoa quỷ mẫu cười nói:

- Công lực chỉ ra thế mà đòi trả thù ... chẳng qua là người tự đi tìm chỗ chết !

Người thiếu niên mặt hồ ngồi bệt dưới đất, hai tay ôm cây “Hổ vi tiên” gương mặt đỏ gay vì uất hận, đôi mắt tròn tròn xoe như mắt hổ, hàm chứa xấu hổ và tủi hận bồi hồi. Hắn cố gắng, gượng đứng dậy giờ cao ngọn “Hổ vi tiên” quát mạnh tới trước, thân người lỏng lẻo như con hổ điên, lần thứ hai nhảy bổ vào tấn công Ngũ hoa quỷ mẫu.

Ngũ hoa quỷ mẫu thấy vậy phá lên cười rộ, Bạch hoa quỷ mẫu cười hề hề, cao giọng lên tiếng:

- Chúng ta năm người đồng tiến thêm bước, siêu độ cho hắn ... và giúp hắn tròn chí khí báo thù cho sư phụ !

Hồng hoa quỷ mẫu cười nhạt, bằng giọng nói âm ma thét lên lạnh lạnh:

- Phải đấy ! Nhổ bớt ngọn chông để rộng đường đi ! Chúng ta không thời gian đâu mà cãi lý với hắn ?

Lam hoa quỷ mẫu vỗ tay đánh phết, nói mau:

- Không còn gì phải nói nữa. Lên !

Vừa dứt lời, năm quỷ bà rống lên một tiếng, nhún mình nhảy vọt tới trước, chiếc la phách sắc tung bay như đoàn bướm màu xoắn tít vào người thiếu niên mặt hồ.

Cừu Thiên Hiệp đứng ngoài thấy thế, bất giác dòng máu nóng xung lên mặt, “soạt” thanh “khô trúc kiếm” được tuốt ra khỏi vỏ, chàng lại xé mình đến trước mặt Ngũ hoa quỷ mẫu với giọng run run đầy phần nộ quát to:

- Dừng tay lại !

Tiếng quát như sấm rền, thân người tựa khùng long nhắc mình bước ba bước.

“Khô trúc thánh kiếm” sáng ngời cầm chặt trên tay chỉ vào mặt Ngũ hoa quỷ mẫu cau mày trừng mắt nói tiếp:

- Lấy lớn áp nhỏ lấy nhiều thắng ít ... vô hình trung các người đã lộ đuôi chồn !

Hồng hoa quỷ mẫu cười hề hề, bằng giọng nói âm ma đầy hiểm ác thét to:

- Tiểu cuồng ma ! Người muốn nhúng tay vào việc này ư ?

Cừu Thiên Hiệp giận càn hông, trợn mắt đồng dục nói:

- Thấy nghĩa không làm, người chẳng đứng, lâm nguy chẳng cứu há anh hùng.

Tại hạ thấy chuyện bất bình nên nhảy ra can thiệp đấy !

Tía hoa quỷ mẫu phá lên cười ngất, bằng giọng nói mỉa mai bảo:

- Thật là Nê bồ tát qua sông ! Thân người còn khó bảo đảm thay, mà còn giở giọng hào hoa kiêu khách !

Quỷ bà vừa nói dứt, Cừu Thiên Hiệp giận xung thiên, Khô trúc thánh kiếm tỏa ra muôn đạo hoàng quang sáng rực, chiêu “Quý long thương hải” như con rồng già đập đuôi ngoài biển cả, vũ lộng ra ánh sáng muôn màu khởi thế kích mạnh vào Ngũ hoa quỷ mẫu.

Đột nhiên ... cảm thấy một luồng kinh phong có áp lực kỳ dị xé không gian lướt tới sau lưng chàng nhanh như tia chớp. Cừu Thiên Hiệp thất kinh, buộc lòng phải ngưng thế công tức khắc, mà rún mình nhảy vọt tới trước sáu bước né tránh luồng quỷ chưởng kỳ lạ, và quay mặt ra sau xem ...

Nguyên chàng thiếu niên mặt hồ Ngũ độc môn, đột nhiên giờ cao ngọn Hổ vi tiên quát mạnh vào lưng chàng.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, trừng mắt quát hỏi:

- Nay vị bằng hữu ! Người chẳng nhận biết ai là thù ai là bạn hay sao ?

Gã thiếu niên mặt hồ trừng đôi mắt lộ hung quang, trầm giọng:

- Ai là bạn ? Ai là thù ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói:

- Sự thật đã rõ ràng, người nói chỉ nhiều lời ?

Thiếu niên mặt hổ cuốn nhanh ngọn hổ vi tiên cặp vào nách, điềm đậm nói:

- Nếu người là bạn, thì người hãy trao thanh kiếm trên tay người cho ta bằng không người là thù chứ không là bạn nữa !

Ngũ hoa quỷ mẫu nghe qua phá lên cười rộ tất cả đều đưa đôi mắt mĩ mai nhìn Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm uất ức vô cùng, “Khô trúc thánh kiếm” là vật kỷ trần chí hữu há giao cho người khác hay sao, thật là một chuyện phi lý nhất phàm gian, bèn cổ cười gương hồi lại:

- Người nói như thế là nghĩa lý làm sao ?

Thiếu niên mặt hổ tỉnh bơ, thản nhiên nói:

- Vì ... thanh đoản kiếm của người quá đẹp, tuốt ra khỏi vỏ phát ra tia sáng rực trời, đạo quang chói mắt, chắc là thanh bửu kiếm.

Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói:

- Phải đấy ! Nguyên thanh kiếm này là vật chí hữu kỳ trân trong giới võ lâm hiện đại !

Thiếu niên mặt hổ gật đầu dịu giọng bảo:

- Năm tên quỷ mẫu có năm chiếc “La phách mạng nhện mặt quỷ” cứng như vàng chắc như thép, các loại binh khí thường không thể phá nổi. Vì vậy ta đã khổ công nghiên cứu ra ngọn “Đáo câu hổ vi tiên” suốt mười năm ròng rã, không ngờ ngày nay đều trở nên vô ích và uống phí cả tâm huyết ...

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu mọi việc, vì chàng cảm biết gã thiếu niên mặt hổ nhận thấy cây “khô trúc thánh kiếm” của mình không phải là vật hạ lưu, nên muốn nhân dịp này mượn “thánh kiếm” để báo thù cho sự môn bèn mỉm cười dịu giọng:

- Nếu là thanh kiếm sắt tầm thường thì những lời nói của các hạ, ta sẽ dấn lên hai tay cho các hạ, đàng này thanh kiếm trúc của tại hạ có những tình tiết đặc biệt, xin lỗi không thể vừa ý các hạ được !

Thiếu niên mặt hổ biến sắc ... trầm giọng nói:

- Nếu thế ... thì ta lấy võ lực mà chiếm đoạt !

Y hi ! Thật là lời nói ngang ngược và ngạo mạn.

Gã thiếu niên mặt hổ lại quay sang Ngũ hoa quỷ mẫu nói to:

- Ngũ quỷ bà ! Nếu các người có thanh dự của kẻ trượng phu, thì hãy đợi ta đoạt được thanh kiếm báu sẽ trở lại tìm các người thanh toán nợ máu ... Các người hãy chờ nhé !

Ngũ hoa quỷ mẫu là hạng người “chí sự thiên hạ chẳng loạn ... ” bèn mỉm cười hỏi:

- Được lắm ! Chúng thánh mẫu sẽ đợi người !

Gã thanh niên mặt hổ trợn mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bảo:

- Bằng hữu ! Thế nào ? Đừng phiền ta nhé

Cừu Thiên Hiệp tuy biết trên giang hồ thường xảy ra những điều ân oán oán, vì những chuyện không đầu xảy ra trong chớp mắt, thì công việc và lời nói của gã thiếu niên mặt hổ chẳng có gì lạ ... bèn mỉm cười khổ sở nói:

- Người thật tình muốn dùng võ lực để đoạt thanh bửu kiếm của ta à ?

Thiếu niên mặt hổ không chút do dự, giơ cao ngọn Hổ vi tiên đánh mạnh vào không khí kêu “trót trót” cao giọng nói:

- Sự bất đắc dĩ buộc lòng ta phải thế ?

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ ngĩ ngại đoạn mỉm cười nói:

- Ví như mỗi cừu của sư môn người trả được ... thì người có ý nghĩ đoạt kiếm không ?

Thiếu niên mặt hồ vui vẻ đáp:

- Dĩ nhiên là không !

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười to, vung thanh “khô trúc thánh kiếm” quay lộn một vòng hướng vào “Ngũ hoa quỷ mẫu” cất tiếng nói to:

- Nếu như thế ta sẽ báo thù thay người !

Đột nhiên ... thiếu niên mặt hồ tái nhợt, ngọn Hồ vi tiên vũ lộng như con đại mãng xà xoắn tít về phía trước, chắn ngang lối đi của Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói trầm khiếp quất to như sấm nổ:

- Nếu người đừng đến mài lông, chân tóc của Ngũ hoa quỷ mẫu, thì ta thề không đội trời chung với người !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, ngạc nhiên hỏi:

- Người nói thế là nghĩa gì ?

Gã thiếu niên mặt hồ cao giọng:

- Mỗi huyết cừu sư môn, người khác chẳng thay thế trả được ! Nếu người giết Ngũ hoa quỷ mẫu thì ta lấy ai mà rửa thù ! Chẳng hóa ra ta chưa trả được thù hay sao ?

Lời nói của hắn rất có ý lý mà tựa hồ như vô lý, khiến cho Cừu Thiên Hiệp nghe qua phát ngáy người, chẳng biết lấy lời gì mà đối đáp với hắn cho ổn, chỉ biết nhún chân nhảy về phía trước nói to:

- Người nói thật khó nghe !

Ngũ hoa quỷ mẫu nhìn Cừu Thiên Hiệp cười rộ, Hồng hoa quỷ mẫu nheo mắt nhìn chàng trầm giọng bảo:

- Ta thấy cây trúc kiếm của người khó mà bảo vệ được !

Cừu Thiên Hiệp lại nghĩ không muốn gây cừu chuốt oán với thiếu niên mặt hồ, lại đưa tay chỉ vào Ngũ hoa quỷ mẫu nói to:

- Các vị và ta còn món nợ, xin hẹn ngày khác sẽ thanh toán ... Cừu mỗ xin cáo từ !

Vừa nói dứt, chàng rùn thân mình như vành cung, nhún vọt lên cao toan chạy trốn gã thiếu niên mặt hồ ... chàng hướng ra đường cái quan trở thuật khinh công chạy như gió.

Thiếu niên mặt hồ chạy sát sau lưng, như bóng với hình, hắn cố nói giọng đến trước:

- Người muốn đi hãy để thanh kiếm lại cho ta !

Cừu Thiên Hiệp cơn giận nổi lên sùng sục, song cổ nén xuống hít mạnh vào một luồng chân khí, thân hình chuyển nhanh theo thế “Lôi hành cửu chuyển” lượn lên đáp xuống như nhận bay én liệng, chàng không đi trên đường cái quan, mà ngoặt rẽ hướng Nam lướt đi như vũ bão.

Thiếu niên mặt hồ có môn pháp khinh công rất độc đáo, tuy không vượt qua Cừu Thiên Hiệp nhưng hắn vẫn bám chặt sau lưng với khoảng cách hai mươi trượng.

Hai người, kẻ trước người sau, chạy đuổi nhau giữa vùng hoang dã, họ chạy như bay biến chẳng khác nào chim cất đuổi chim cưu.

Cừu Thiên Hiệp vừa chạy vừa suy nghĩ:

“Việc này nghĩ buồn cười thật, chẳng khác nào ta chạy trốn hắn đuổi theo ! Ta sợ hắn ư ? Cũng khó nghĩ lắm ?” Chàng lại nghĩ, nên tìm chỗ tịch mịch để lánh mặt hắn.

Gã thiếu niên mặt hồ tận dụng hết năng lực của mình, nhưng trước sau gì cũng cách khoảng Cừu Thiên Hiệp hai mươi trượng.

Cừu Thiên Hiệp thấy hắn đuổi theo mãi, bực mình hỏi:

- Người khổ công đuổi theo ta, vì có gì vậy ?

Thiếu niên mặt hổ thở hồng hộc nói:

- Ngũ hoa quý mẫu dễ gặp, thanh kiếm báu khó tìm !

Cừu Thiên Hiệp thở dài, buồn bã nói:

- Người quyết chí cướp thanh kiếm của ta ư ?

Thiếu niên mặt hổ gắng nói thật to:

- Ta đã nhất định như thế !

Cừu Thiên Hiệp khó chịu, cau mày nặng giọng:

- Ta nói cho người rõ ! Muốn lấy được thanh kiếm của ta chẳng dễ gì ... người hãy so sánh cuộc đấu với Ngũ hoa quý mẫu với lấy bửu kiếm, khó hơn muôn ngàn lần như thế, ta khuyên người hãy bỏ ý định đó đi !

Thiếu niên mặt hổ vẫn giữ thái độ như lúc đầu, nặng giọng hỏi lại:

- Ta phải đi đâu để tìm ra kiếm quý ? Tầm không được bửu kiếm, thì làm sao ta trả xong mối cừu của sư môn ?

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn quá ương ngạnh, bèn mỉm cười nói tiếp:

- Điều này tại hạ không rõ, nên tại hạ không thể nhiều lời với người được !

Vừa nói dứt, chàng rún mình nhảy vọt lên cao trở thuật khinh công như gió.

Thiếu niên mặt hổ vận thêm nội lực đuổi theo vừa gọi vọng tới:

- Dù cho người có đi đến góc biển chân trời, ta cũng theo cho bằng được !

Vẫn y như trước, kẻ chạy người đuổi nhanh như én liệng nhận bay.

Cừu Thiên Hiệp vừa chạy vừa nghĩ ngợi:

“Tại sao ta không dùng hết công lực, để xem trình độ của hấn tới đâu, ta dùng công lực tối thiểu là hai mươi năm hỏa hầu chỉ trong nửa giờ có thể bỏ rơi hấn hàng trăm trượng.” Nghĩ đến đây chàng vận nội lực chân người cho tụ về huyệt đan điền liên cất tiếng hú thật trầm mãnh vang xa mấy trăm trượng, thân mình tựa mũi phi tiễn xé không gian bay mau hơn gió lộng.

Bỗng nhiên ... giọng nói kiêu mị thét to:

- Chạy đi đâu ? Không đánh lại người thì liều thân hủy mạng, chứ để người ta rượt đuổi còn gì thể thống người trai !

Tiếng nói trong êm của thiếu nữ hàm chứa đủ âm điệu hờn, vui, ghét, ức ...

49. Cuộc Tao Phùng Với Hoa Khôi Lệnh Chủ

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội thân ngay thân pháp đứng rùn mình thủ thế, lại đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Chợt thấy một bóng màu Bích lục mau như cánh hồng trước gió, xẹt xuống mặt lộ cản ngay bước tiến của thiếu niên mặt hổ, bằng giọng nói oanh vàng đơm đầy hấn hộc:

- Nó sợ người phải không, tại sao người đuổi người ta đến cùng đường vậy ?

Thiếu niên mặt hổ thở ồ ồ, quát lớn:

- Người muốn can thiệp hay sao ?

Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp mới nhận rõ, bóng xanh không phải người xa lạ, mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng ... Khi nhận biết Bích Lệ Hồng, Cừu Thiên Hiệp vụt đỏ mặt, bèn chạy đến trước cản Bích Lệ Hồng không cho thủ thế xuất chiêu ...

bằng giọng nói khỏ:

- Bích cô nương ! Hấn ...

Bích Lệ Hồng đưa đôi mắt long lanh nhìn Cừu Thiên Hiệp, tỏ ra lo lắng vô cùng, bằng giọng nói trên ngất lời chàng:

- Hấn có ba đầu sáu tay, tài nghệ thật kinh thiên động địa phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn nàng ngạc nhiên bảo:

- Việc này không thể được ?

Bích Lệ Hồng nhoẻn miệng cười, điềm đạm nói:

- Nếu người không chịu quỳ dâng thanh kiếm cho hấn, thì trái lại người phải dùng thanh kiếm để chống lại hấn chứ !

Cừu Thiên Hiệp nhẹ giọng đáp:

- Có thể ... nhưng mà ta với hấn không cừu, hận chẳng có ...

Bích Lệ Hồng không đợi nói dứt, mà bước nhanh đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp đưa tay chìa vào mũi chàng, cười ngất bảo:

- Trong thiên hạ có người là ngọc nhất đời, người ta đòi cướp lấy binh khí hộ thân mà nói không oán không cừu thật là trang hiệp khách.

Nói xong, nàng quay mình lại xê tới trước hai người bước nhanh như chớp tay hữu với ra sau lưng rút thanh trường kiếm, chìa mũi vào mặt thiếu niên mặt hổ quát lên the thé:

- Người là người gì mà đòi lấy thanh kiếm ?

Thiếu niên mặt hổ đáp ngay không do dự:

- Không có gì cả, chỉ vì ta cần bửu kiếm để dùng !

Bích Lệ Hồng nghe qua, mày ngài xéch ngược, mắt biết đổi màu, cất giọng hét to:

- Người biết dùng, người ta không biết dùng sao ?

Nói xong, tay kiếm huy động mạnh, lóe ra một vầng kiếm hoa uyển chuyển, không đợi đối phương trả lời, mà chiêu kiếm chĩa mạnh vào trung đình huyết thiếu niên mặt hổ, kiếm chiêu lả lướt như vũ khúc nghệ thường, chân giữ trung cung, xê mình theo điệu dàng nhanh chóng, không để thiếu niên mặt hổ đủ giờ quan sát.

Thiếu niên mặt hổ thấy nàng tấn công quá đột ngột, vội rút ngọn “hổ vi tiên” quát mạnh vào mấy vòng tỏa ra đạo cường phong đón quay luồng kinh kiếm bằng giọng nói giận dữ quát to:

- Nàng kia ! Hấn có phải là phu quân của người không ? Tại sao người can dự vào việc này !

Bích Lệ Hồng then đỏ mặt tía tai, trường kiếm lay động như vũ bão, bằng giọng nói căm tức the lên lạnh lạnh:

- Theo lời nói của người ... người phải chết dưới tay bản cô nương !

Nàng vừa nói vừa lay động chiêu thế, hai người roi qua kiếm lại trông rất ngoạn mục.

Trường kiếm uyển chuyển như đặng xà, công mau kích mạnh Hồ vi tiên biến lượn như rét năm màu khi điệu dàng, lúc hùng dũng quật nhanh đánh khéo, bằng những thế cừ khôi, hai người so với nhau kẻ tám lạng người nửa cân, nên nhất thời khó phân thắng bại.

Câu chuyện xảy ra thình lình, khiến Cừu Thiên Hiệp đứng ngơ ngẩn, chẳng biết làm sao cho ổn.

Độ hâm nóng hai canh trà, hai người dần vui với nhau trên ba mươi chiêu chưa phân thắng bại, càng đánh càng hăng chiêu kiếm qua, đường roi lại, làm cho cát bụi bay ngợp trời dậy đất.

Đột nhiên ... nhiều tà áo chạm nhau phát ra tiếng gió phàn phật ... từ xa xa bay lại năm bóng người mau như trái cầu trước gió, bay như đóm sao sa xẹt xuống giữa trảng đất ... chính là Ngũ hoa quý mẫu nom theo Cừu Thiên Hiệp đến đây.

Ngũ hoa quý mẫu vừa hiện ra giữa trang đồng thanh kêu thật to:

- Lệ Hồng hãy dừng tay !

Bích Lệ Hồng nghe kêu, tay kiếm động mạnh đẩy ngang đường rui thiếu niên một hồi thâu kiếm nhảy ra ngoài mấy trượng. Nàng nhìn thấy Ngũ hoa quý mẫu, dường như tâm tư hơi bức bối bất giác mày liễu cong tròn mắt xanh chuyển trắng, bằng cách miễn cưỡng hai tay giờ ngang thanh kiếm trước ngực thì lễ nói:

- Hóa ra ... nguyên Ngũ vị lão lão !

Hồng hoa quý mẫu tỏ vẻ trù mến, thân mật hỏi:

- Hiền diệt nữ ! Gia phụ con có cùng đi với người đấy không ?

Bích Lệ Hồng đáp cộc lốc:

- Không có !

Nói có hai tiếng khô khan, nàng quay mặt nhìn thiếu niên mặt hổ trầm giọng:

- Lại đây. Hôm nay cô nương chẳng tuyệt được người thì không phải là “Hoa khôi lệnh chủ” !

Thiếu niên mặt hổ tròn đôi lục lạc, dừng cặp mày rõ quát to:

- Ta sợ người hay sao !

Vừa nói dứt, hai người thối lui ra thủ thế, toan phát tác.

Cừu Thiên Hiệp vội vàng nhảy đến trước một bước, giang tay cản hai người, nói mau:

- Hai người làm gì thế ?

Bích Lệ Hồng đưa đôi mắt long lanh nhìn Cừu Thiên Hiệp chứa chan tình cảm, nhẹ giọng đáp:

- Vì hấn muốn đoạt kiếm của chàng !

Thiếu niên mặt hổ không nhân nhượng quát to:

- Ta chỉ cần người giao kiếm báu là xong !

Bích Lệ Hồng bị thiếu niên mặt hổ mắng lúc nãy chưa nguôi cơn tức bức, bèn cau mày nặng giọng hỏi Cừu Thiên Hiệp:

- Người đã nghe thấy chưa ? Người nhường nhịn được chứ ta không thể chịu nổi !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười hiền dịu, đưa tay vỗ vào chuôi thanh kiếm, nhẹ nhàng đáp:

- Kiếm vẫn còn đây, thì có gì đáng nóng nảy ! Bích cô nương người gấp làm gì ?

Bích Lệ Hồng bĩu môi nhẹ giọng:

- Hấn đã nhục mạ chàng giữa mọi người, chàng chịu được sao ?

Cừu Thiên Hiệp thần thờ bảo:

- Chịu được !

Ngũ hoa quý mẫu đứng bên ngoài nhận Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng có tình quyến luyến Cừu Thiên Hiệp.

Hồng hoa quý mẫu mắt nhân khê động, miệng móm cười trẻ nhìn Bích Lệ Hồng lạnh giọng bảo:

- Hiền diệt nữ ! Ta nhận thấy người quyến luyến hấn chẳng nhẽ người ...

Bích Lệ Hồng thất kinh không dám để Quý bà nói đoạn sau, vội vàng ngắt lời mau:

- Hồng lão lão ! Đây là việc riêng của diệt nữ, xin lão lão chớ can dự !

Tuy lời nói nhanh và ngắn, song hàm chứa âm điệu vui, ý lại thêm có vẻ kém lễ độ. Chẳng giống lời nói kẻ nhỏ với người trưởng thượng.

Hồng hoa quỷ mẫu kém vui, nhưng giữ vẻ mặt trầm tĩnh, mỉm cười bảo:

- Diệt nữ ! Ta không ngờ ... ha ha !

Quỷ bà không chịu nói hết lời mà phá lên cười một chuỗi dài hàm chứa sự mỉa mai quái ác khiến người nghe lấy làm khó chịu.

Bích Lệ Hồng nghe qua lấy làm lạ, bèn trầm hỏi:

- Lão lão ! Ta không ngờ là thế nào ?

Hồng hoa quỷ mẫu cười hề hề nói nhỏ:

- Ta không ngờ ... ha ha ! Hiên diệt nữ ta người thông minh trí tuệ, cần gì phải giảng giải tỉ mỉ ... tất nhiên người hiểu rõ chứ gì ?

Lời nói của quỷ mẫu mơ hồ, bí mật khiến người nghe lấy làm khó hiểu vô cùng.

Thiếu niên mặt hổ đưa đôi mắt tinh anh nhìn Bích Lệ Hồng từ đầu đến chân không chớp.

Cừu Thiên Hiệp cau mày khổ sở đưa mắt nhìn Bích Lệ Hồng nghẹo ngào không nói được nửa lời.

Bích Lệ Hồng thấy mọi người đều đổ cặp mắt vào mình, khiến nàng đỏ mặt tía mi, mày nghi cong vút, mắt hạnh đứng tròn, nhìn Hồng hoa quỷ mẫu gào như khóc:

- Lão lão ! Thế là nghĩa lý gì ... lão lão hãy nói cho mình bạch, nói mau diệt nữ khổ sở ghê lắm.

Hồng hoa quỷ mẫu ngược mặt nhìn trời thở dài, bằng giọng nói êm êm bảo:

- Diệt nhi ! Người muốn nghe rõ ư ?

Bích Lệ Hồng cả thẹn, thôi thúc bằng hai tiếng Cộc lốc:

- Nói mau !

Hồng hoa quỷ mẫu cười thê bằng giọng nói âm hàn rùng rợn như quỷ rú giữa địa ngục a tỳ:

- Ta không ngờ cha ngươi là một người đánh gió đùa mây ?

Câu nói thực mơ hồ kỳ lạ, khiến mọi người có mặt tại tràng nghe ù tai, như rơi vào mảy dăm sa mù.

Bích Lệ Hồng ngạc nhiên, rất lâu mới trầm giọng hỏi to:

- Lão lão nói gì lạ thế ? Đánh gió ? Chiêu thế đánh gió đùa mây là gì ?

Hồng hoa quỷ mẫu cười sắc súa, lớn tiếng gắt:

- Diệt nữ ! Người đừng giấu ta !

Bích Lệ Hồng cảm thấy tối mặt, cao giọng hét lên như hổ rống:

- Tôi hoàn toàn không hiểu những lời nói của lão lão gì cả !

Hồng hoa quỷ mẫu chớp nhanh đôi mắt già nua, bằng giọng nói khàn khàn bảo:

- Người chẳng rõ, mà ta rõ ! Cha con nhà ngươi dùng mỹ nhân kế hầu đoạt cho kỳ được thanh “khô trúc thánh kiếm” trên mình hắc, thuật “đánh gió đùa mây” của cha ngươi là thế, ta đoán chẳng bao giờ sai !

Bích Lệ Hồng nghe qua như sét đánh ngang tai cao giọng hỏi lại:

- Lão khát bà ! Đừng bịa chuyện vu vơ ! Mỹ nhân kế ... Ôi chao ! Ta không chịu được ! Khát bà ... đừng hạ nhục người vắng mặt ... ta tính với ngươi !

Vừa nói dứt, nàng quay nhanh trường kiếm, xông xáo tiến lên tấn công Hồng hoa quỷ mẫu, bằng một chiêu trí mạng.

Hồng hoa quỷ mẫu xô mình qua bên tả né tránh, đồng thời quát to như sấm:

- Lệ Hồng ngươi tạo phản à ?

Bích Lệ Hồng, người tạo phản à ?

Bích Lệ Hồng vờ như không nghe, chiêu thế vùn vụt, thế kiếm ào ào, tiến đến công Hồng hoa quý mẫu như vũ bão, mỗi kiếm đưa ra, hào quang chiếu rọi cả trường lợi hại muôn phần.

Hồng hoa quý mẫu cả giận, đưa chiếc la phách màu huyết vụ gạt mạnh lưỡi kiếm, đồng thời rống lên kinh khiếp:

- Lệ Hồng chớ vô lễ, mau dừng tay. Gia gia của ngươi chưa dám đối đãi với ta như thế !

Bích Lệ Hồng giận đến cực điểm, nên vờ không nghe những lời của Hồng hoa quý mẫu, trường kiếm huy động mạnh tỏa ra muôn điểm hàn tinh, đôi chân đều bước theo thế liên hoàn, đôi tay uyển chuyển như măng xà cuồng vũ thích luôn một lượt ba kiếm, hướng vào Hồng hoa quý mẫu với thế mạnh muôn phần.

Hồng hoa quý mẫu thối lui mấy lượt, né tránh các chiêu thế khốc liệt của Bích Lệ Hồng, bấy giờ quý bà không nhường nhịn nữa, chiếc phách huyết vụ vẩy ra muôn đóa hoa hồng quang đỏ rực trời, đồng thời hét thật o:

- Ta sẽ thay gia gia ngươi mà dạy bảo ngươi ... tiện tỳ ngỗ nghịch !

Vừa nói dứt, quý bà vùng mạnh chiếc la phách mạng nhện đánh vào mũi kiếm của Bích Lệ Hồng, bằng một chiêu thế độc đáo.

Bích Lệ Hồng không nhân nhượng, cử chiêu thích mạnh vào chiếc phách mạng nhện.

Bỗng nghe ... soạt một tiếng xé mang tai nổi lên.

Bích Lệ Hồng hốt hoảng, nhảy lui ra xa nói to:

- Lão lão, la phách mạng nhện đã rách, xin đổi bức khác !

Mọi người đứng bên ngoài nghe rõ là tiếng la phách mạng nhện bị xé rách, do đó Cửu Thiên Hiệp cảm thấy mừng thầm. Thiếu niên mặt hổ lại đưa mắt nhìn vào thanh kiếm của Bích Lệ Hồng trên trời.

Hồng hoa quý mẫu lại phá lên cười sặc sụa, bằng giọng nói lạnh lùng hét to:

- Ngựa con ! Ngươi đừng mộng ... hãy nhìn lại xem !

Tiếng “xem” vừa dứt, quý bà thuận tay giữ mạnh chiếc phách mạng nhện, trải ra ba tác đồ óng ánh tuyệt nhiên không có dấu vết gì cả.

Bích Lệ Hồng giương to đôi mắt nhìn không chớp thất kinh hỏi mau:

- Húy ... sao lạ thế này !

Hồng hoa quý mẫu cười hề hề, lạnh giọng nói:

- Ngươi hãy thử một vài chiêu kiếm nữa xem ... Ta vui lòng tiếp ngươi ...

Bích Lệ Hồng giận bốc lên tới mặt, nàng không phân biệt lợi hại thế nào chỉ trầm giọng hét to:

- Hay lắm ! Hãy xem kiếm thức của ta !

Nói dứt lời, kiếm chiêu đã huy động mạnh, thế kiếm loạn như cánh hồng trước gió, bay vù vù tỏa ra như muôn đạo hào quang trắng bạc.

Ngũ hoa quý mẫu làm ra vẻ huyền diệu, tay hữu gươm cao phách mạng nhện giữ nhẹ, đoạn xoay mình một vòng, đưa phách huyết hồng đón ngay mũi gươm bạc, chẳng khác nào quý bà đưa dê vào miệng hổ.

Bích Lệ Hồng cả mừng khích mạnh, và hạ trần sống kiếm rất nhanh. Quả nhiên mũi kiếm đã lọt vào chiếc phách màu huyết vụ, và đè mạnh xuống.

- Toeng, keng !

Hai tiếng kim khí nổi lên nhẹ, nhưng đủ khiến mọi người sửng sốt.

Hai bóng đang giao nhau lại phân ra ngay, Bích Lệ Hồng và Hồng hoa quỷ mẫu đều thối lui ra sau mấy bước.

Hồng hoa quỷ mẫu cười hăng hắc, giữ mạnh bức phách phô ra nguyên vẹn không rách tí nào, bằng giọng nói dương dương đắc ý bảo:

- Bửu phách còn đây, nếu còn cao hứng thì người hãy tiếp tục giao đấu !

Bích Lệ Hồng ngạc nhiên đưa mắt nhìn bức phách màu huyết vụ trăn trối, trong nhút thời chưa biết phải đối thủ cách nào.

Hồng hoa quỷ mẫu cười hăng hắc bằng giọng nói trầm khiếp quát to:

- Hãy tiếp thêm vài chiêu kiếm nữa, chỉ sợ thanh kiếm chém đồng phá thiết của người, sẽ còn chùng một tắc thôi !

Hồng hoa quỷ mẫu vừa nói dứt, bốn quỷ bà đứng bên ngoài phá lên cười rộ, họ cười như điên như dại hết trận này rồi qua trận khác.

Thiếu niên mặt hổ đứng kế bên ngó như tượng phỗng sành.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua biến sắc vội chạy nhanh đến bên Bích Lệ Hồng, chàng lo lắng bảo nhỏ:

- Bích cô nương hãy xem lại trường kiếm xem như thế nào.

Bích Lệ Hồng nghe qua, thuận tay đưa kiếm lên xem ... quả nhiên thanh trường kiếm của nàng từ đầu mũi gãy vào hết sáu, bảy phân sáng và lưỡi kiếm lại nứt bẽ như răng cưa, dường như chém phải đá to. Nàng nhìn thấy thanh kiếm đã hư hoại, khiến nàng ngẩn người ra giây phút, đột nhiên tay hữu vươn lên cao, xé mình đến trước mặt Hồng hoa quỷ mẫu gầm lên như quỷ hét:

- Trời “Người đã bức chết ta” Cừu Thiên Hiệp thất kinh xẽ mình tới trước hai bước, đưa tay cản hẳn bước tiến của Bích lệ Hồng, lại trầm giọng bảo:

- Bích cô nương hãy xem đây !

Vừa dứt lời, trên tay chàng tỏa ra muôn đạo kim quang vàng rực trời, tỏa chiếu rọi mặt mọi người. “Khô trúc thánh kiếm” chuyển mình quay lộn một hư chiêu, chẳng cần Bích Lệ Hồng có đồng ý hay không, tay giữ chặt kiếm quyết, quay mặt nhìn Ngũ hoa quỷ mẫu, trầm giọng:

- Nay ngũ lão bất tử, hãy thử tỉ thí với Cừu mỗ vài chiêu !

Vừa nói dứt, thì đạo kiếm quang đã xoắn tít vào người Hồng hoa quỷ mẫu trước, chiêu thế nhanh như điện xẹt sao sa.

Hồng hoa quỷ mẫu liệu định, thế nào Cừu Thiên Hiệp cũng nhảy ra can thiệp, song không ngờ tài bộ của chàng nhanh nhẹn dường này, lời chưa dứt mà kiếm đã quay tròn khi dứt lời thì đạo kim quang tựa muôn ngàn con dao nhọn, chia thẳng vào yết hầu của bà ta không đầy ba tấc mọc.

Thật là một chuyện kinh hoàng, ngàn năm một thuở, Hồng hoa quỷ mẫu vung nhanh bức phách màu huyết vụ đỡ ngay mũi kiếm phong thế mạnh thần tốc.

- Ôi chao ! Húy chết !

Đột nhiên, quỷ bà rống lên mấy tiếng đau đớn mãnh liệt, thân mình khô xẽ rất nhanh, vọt mạnh qua bên tả chín thước, về mặt nhọt nhọt thân sắc đau khổ trông rất thảm hại.

Nhanh như sóng dậy ba đào, bốn quỷ mẫu còn lại vừa trông thấy Hồng hoa thảm bại, thoát chớp nhanh bốn màu vàng, xanh, trắng, tía lại phi thân đến trước mặt Hồng hoa quỷ mẫu, bốn bức phách lượn bên tay, đẩy mạnh ra truy càn thanh kiếm trúc của Cừu Thiên Hiệp đang ào ạt kích tới.

Hồng hoa quỷ mẫu vừa nhảy ra ngoài, vội hút vào luồng chân khí, vận công nhảy vào trận đấu.

Năm tên quỷ hoa bà, trong nháy mắt đã biến năm bửu phách màu bay qua lượn lại như đàn bướm ngũ sắc, quện lên muôn đạo kinh phong xung tỏa ra bao vây Cừu Thiên Hiệp vào giữa.

Cừu Thiên Hiệp chiêu kiếm không ngừng vũ lộng tận dụng hết sức mình chống lại Ngũ hoa quỷ mẫu chàng vừa đánh vừa suy nghĩ thực là năm bức phách mạng nhện mặt quỷ quý nhất trần đời, chỉ một bức hồng mà bẻ cong gãy thanh kiếm thép của Bích Lệ Hồng, vậy thanh trúc trên tay của chính mình thì sao ?

Mặc dù chàng suy nghĩ thanh trúc kiếm trên tay không ngớt lay động, đôi mắt vẫn theo dõi bức phách mạng nhện màu.

Chàng lại có ý tưởng, thanh kiếm thép của Bích Lệ Hồng còn bị gãy lia trong muôn một, vậy thanh “trúc kiếm” của mình một mai bị hư hoại thì hậu quả sẽ ra sao.

Nếu không phải kiếm còn là người còn, kiếm mất là người chết hay sao ?

Phàm những tay võ nghệ đều tối kỵ là suy nghĩ lúc giao đấu, vì thế tâm thần bị phân tán và loại ngay.

Cừu Thiên Hiệp mãi đeo đuổi những suy tưởng không đâu, chiêu kiếm trong tay cũng lơ ra, thành thử mỗi lần đưa ra chiêu thì cách thức không biến hóa vì vô lực.

Ngũ hoa quỷ mẫu là hạnh người cao lão, lịch thiệp giang hồ há không nhận ra những chiêu vô lực hay sao, vì thế ... cả năm quỷ bà đồng thanh rống lên một tiếng cực to, năm bức phách ánh chuyển thể động mạnh, năm màu đánh vào những vị trí khác nhau, chia ra Đông, Tây, Bắc, Nam và trung ương mô kỵ, phối hợp năm bức phách thành một hỏa sơn màu úp mạnh xuống người Cừu Thiên Hiệp thể mạnh vô cùng khựng khiếp. Bích Lệ Hồng ngó thấy chiêu thể của Cừu Thiên Hiệp quá rời rạc, bèn chép miệng nhỏ:

- Cừu Thiên Hiệp, hôm nay gặp phải điều gì kia ? Tại sao đứng thờ thẩn như kẻ mất hồn !

Nghĩ đến đây, nàng lo sợ cho bản thân Cừu Thiên Hiệp lỡ gặp chuyện không may, bèn tuốt nhanh trường kiếm nhún mình tiếng đến trước, gọi thất thanh:

- Thiếu hiệp hãy an tâm, có ta trợ giúp cho một tay !

Nàng hét dứt, tuy không xung lộn vòng vây của Ngũ hoa quỷ mẫu, nhưng tiếng gọi vang lên trước mặt Cừu Thiên Hiệp làm chàng thức tỉnh ngay ... Lúc bấy giờ ... Cừu Thiên Hiệp mới cảm thấy công lực của năm quỷ bà đã gia tăng gấp trăm lần, nguyên chàng đã dùng “Lôi hành cửu chuyển” bay tới lượn lui, chứ không có sử dụng đến thanh kiếm chừng trấn tĩnh được tinh thần, bèn chép miệng mắng lấy mình:

- Đại địch trước mặt, sự sống chết chỉ còn cách đường tơ kẻ tóc, mà ta mơ tưởng mê hồn không chú ý chút nào cả, đáng chết thật !

Chàng lại không ngờ Bích Lệ Hồng tham gia vào cuộc đấu, một là không muốn liên thủ mà giao đấu với kẻ khác, hai là thanh kiếm của Bích Lệ Hồng đã gãy mũi, nhờ ra gặp sự bất hạnh làm sao trở tay cho kịp ... do đó ... Cừu Thiên Hiệp cao giọng gọi thật to:

- Bích cô nương chớ xông vào ! Hãy đứng ngoài lượt trận giúp tại hạ !

Lời nói chưa dứt, chân lực chưa qui tụ. Đột nhiên Ngũ hoa quỷ mẫu quát to một tiếng như sấm rền, nổ xé không gian. Năm bức la phách màu xanh, vàng, trắng, đỏ, tía như năm con độc xà găm, từ không trung thò đầu xuống mổ ngay mặt Cừu Thiên Hiệp.

Bức phách tuy chưa công tới mặt, nhưng binh khí đã xung tỏa tới buốt người, thể cuộn cuộn như núi băng, đá đổ ...

Nếu không né tránh kịp đường ngũ phách thể này, thì ít nhất thân người bị ngũ phách đập nát thịt xương.

Bích Lệ Hồng trông thấy kêu lên thất thanh.

Thiếu niên mặt hổ cùng kêu lên một tiếng hãi hùng.

Cừu Thiên Hiệp sợ toát mồ hôi, chỉ vì năm bức phách màu đã biến thành thiên la địa võng vây phủ lấy chàng, tình thế vô cùng nguy hiểm, chiêu khinh công “Lôi hành cửu chuyển” không thi triển kịp, sự sống chết chỉ còn cách một đường tơ.

Trong lúc sự chết kề bên, bản năng sinh tồn của con người trỗi dậy, khiến Cừu Thiên Hiệp cúi khom người xuống thấp, thanh “khô trúc thánh kiếm” thi triển ra chiêu “Mạng vận chỉ kiếm” quay tròn một vòng, một

là che chở đỉnh đầu, hai là chống lại năm chiếc phách màu như hòn núi lửa thể vùn úp chụp xuống rất nhanh, đồng thời chàng quát to lên:

- Lui !

Kể ra thì dài dòng quá chậm, chứ sự việc bấy giờ chỉ xảy ra trong chớp mắt, như tia lửa thoáng qua, vòm sao chớp xẹt.

Ngay lúc đó, bỗng nghe.

- Toẹt !

Một tiếng kêu xé lụa, rít chuyển cả không gian năm màu xanh, hường, lam, trắng, tía góp thành ngọn gió thổi lên khoảng không, tựa bầy chim màu bay lượn.

Bóng người đang cuộn tròn bỗng phân ra sáu hướng.

Không khí của đấu trường căng thẳng tới cực, người người nín thở, dường như chỉ nghe tiếng đập liên hồi của con tim mỗi người, thật là một quang cảnh trầm lặng đầy chết chóc.

Lâu lâu lắm !

Bích Lệ Hồng mới phá lên cười như bông nở, ba chân một bước xê mình đến ngay Cừ Thiên Hiệp âu yếm nói nhỏ:

- Thiếu hiệp, hãy nhìn lại “thánh kiếm” xem sao ?

Cừ Thiên Hiệp đang ngẩng mặt lên trời xem năm bức la phách màu bị nát thành mảnh vụn, hòa theo gió, bay giữa khoảng không như những chiếc lá khô nhiều màu sắc, chợt nghe Bích Lệ Hồng gọi.

Cừ Thiên Hiệp nén đi sự ngạc nhiên, giờ này không thấy thánh kiếm lên trước mặt, chỉ thấy kim quang nhấp nháy, trúc kiếm tinh nguyên không nứt mẻ mảy may, bèn lấy làm cao hứng, đồng dục nói to:

- Ngũ hoa quỷ mẫu, có thấy “trúc kiếm” lợi hại thế nào chưa ?

Bấy giờ, Ngũ hoa quỷ mẫu, mặt mày trắng bệch, mắt lộ hung quang tương tự có ba bốn phần sợ.

Hồng hoa quỷ mẫu mím môi, trợn mắt, mấy nếp nhăn trên mặt khẽ run lên liên hồi, đưa tay điểm mặt Cừ Thiên Hiệp nói như thét:

- Hay cho tiểu tử ! Người nên nhớ kỹ ngày nay, món nợ này có ngày người sẽ trả bằng một giá rất đắt ... Thôi ta đi !

Giọng nói của quỷ mẫu hàm chứa đủ âm điệu uất ức, căm hờn, hận thù gay gắt ...

nói xong, Hồng hoa quỷ mẫu xê nhẹ thân mình tới trước, trở thuật khinh công vọt lên cao hai trượng ...

Bốn quỷ mẫu còn lại đều rống lên một tiếng, nhắc mình đến trước, đưa mắt nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia nẩy lửa sau cùng rún mình nhảy vọt lên cao, chạy theo hướng đi của Hồng hoa quỷ mẫu.

Thiếu niên mặt hồ lúc bấy giờ thẹn đỏ mặt, xét nghĩ tài cán của chính mình chẳng thấm vào đâu bèn bước đến trước mặt Cừ Thiên Hiệp trầm giọng gắt to:

- Ngọn roi “Hổ vĩ tiên” của ta không làm cách nào thắng nổi thánh kiếm trúc của các hạ do đó ... Ta trân trọng phát lời thề trước mặt người. Trong vòng một năm nếu ta không tìm được loại binh khí sắc bén, thì ta sẽ liều một chết là tìm lại người dùng võ lực để đoạt thanh “trúc kiếm” thay sư môn mà trả mối huyết hải thâm cừu ...

Cừ Thiên Hiệp cảm thấy hấn khắng khắng tự quyết, bèn mỉm cười nhẹ giọng:

- Vậy các hạ hãy đợi một năm, chúng ta sẽ gặp lại nhau !

Thiếu niên mặt hồ thấy chàng ưng thuận bèn nói to:

- Hay lắm ! Tại hạ xin cáo từ !

Vừa nói dứt, hắn trở thuật khinh công chạy như bay hướng về phương Bắc thượng.

Lúc bấy giờ, giữa vùng hoang dã chỉ còn hai người, Cừu Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng.

Cừu Thiên Hiệp thở phào một hơi sảng khoái, bằng giọng nói thần thờ bảo:

- Thế là thoát nạn !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nhìn chan chứa tình yêu, nàng mỉm miệng anh đào, chỉ mấp máy đôi môi, không thốt ra nửa lời.

Cừu Thiên Hiệp nhìn nàng, bất giác lòng rung động mãnh liệt, nhưng chàng lại đưa tay chỉ về phía đường cái quan nói rất nhỏ:

- Bích cô nương, tại hạ xin cáo từ !

Bích Lệ Hồng nín lặng không đáp, nhưng Cừu Thiên Hiệp vừa trở thuật khinh công đi trước thì Bích Lệ Hồng đuổi theo sau như bóng với hình.

50. Ngũ Diện Yêu Hồ Lộng Quỷ

Cừu Thiên Hiệp nghe qua biết Bích Lệ Hồng đuổi theo sau quá gấp bèn hãm thế khinh công, quay đầu ra sau hỏi:

- Bích cô nương, hiện giờ cô nương định đi đâu ?

Bích Lệ Hồng hơi thẹn, nàng chớp nhanh đôi mắt phượng, mặt phấn vệt ửng hồng, hai vành môi sơn đỏ hình quả tim mấp máy toan nói một câu, nhưng thôi, một khắc sau nàng gượng đáp nhanh:

- Ta đi cùng với người !

Nói xong, Hoa khôi lệnh chủ Độc mao đơn Bích Lệ Hồng cả thẹn cúi mặt, hai tay mân mê tà áo ... trầm lắng song chẳng nói ra lời.

Cừu Thiên Hiệp giao du không ít lưu lại đã nhiều, thì đối với câu trai hơ hớ, gái sương xuân sự ái ngại thẹn thùng, há không rõ hay sao, nhận đó quả tim chàng đập chặt nhịp, tay run chân lạnh, vội dừng ngay giữa bên đường, dường như một cảm khoái mê len lỏi vào tâm hồn, khiến Cừu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ như gà trống muốn lên tiếng lại thôi.

Chàng lại suy thầm:

“Tuy Bích Lệ Hồng và mình mới gặp nhau vài lần trên bước giang hồ hành hiệp, nàng có một cái tên cay nghiệt là Độc mao đơn mà các giới võ lâm gán tặng, song mấy tháng qua, từ lúc ta gặp nàng trên đường luân lạc, tuyet nhiên ta không thấy nàng sử dụng chi “Độc” một lần nào. Chẳng lẽ các giới giang hồ gán cho nàng cái tiếng oan hay sao ? Vả lại dù là một cô gái, hễ là con nhà võ thuật, muốn cho uy danh hiển hách, chẳng độc ác thì làm thế nào được ? Thế thì ai ai cũng “Độc” cả sao. Ví như ta đã tàn hại rất nhiều người, các giới giang hồ chẳng gọi ta là Độc hay sao ?” Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến đây, chàng bỗng có một quan niệm như lúc vừa xuất đạo giang hồ, đối với Bích Lệ Hồng cô nương là cô gái đáng yêu, đáng cảm hơn và thậm chí trách giới giang hồ gán cho nàng ba chữ “Độc mao đơn” vô lý.

Ta cũng nên hiểu qua về trong chuyện tình cảm của con người thật là phức tạp vô cùng. Dường như, mỗi cảm tình là một sợi dây xích vô hình nó buột chặt, con người vô phương vùng vẫy. Ví như quý ngài là một bậc đại hùng, đại hào kiệt, một mai bị một tình cảm chi phối, thì quý ngài cũng vô phương thoát khỏi điệu hệ lụy. Bởi vậy lời tục ngữ có câu:

“Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản”. Vả lại, trong khoảng thời gian trai kẻ gái cận mà phát sanh một mối cảm tình, thì mối cảm tình này càng mãnh liệt dễ bốc cháy hơn cả, như dòng nước đại dương lên cơn cuồng nộ thì không có gì ngăn chặn lại được.

Vì thế, người xưa có câu “Khách anh hùng khó thoát ải mỹ nhân”.

Riêng về Cừu Thiên Hiệp là một chàng trai có khổ thân thể phiêu linh, thì tình cảm của chàng càng dễ bốc cháy, bất cứ lúc nào.

Mỗi cảm tình này, lại dồn về một cô gái tuyệt thế giai nhân Bích Lệ Hồng là một đốm lửa đốt ngang con tim sôi bỏng của Cừu Thiên Hiệp vì thế nên lúc bấy giờ đôi mắt tinh huy của Cừu Thiên Hiệp nhìn trên trời vào mặt Bích Lệ Hồng không chớp, trong ánh mắt chiếu ra những tia kỳ dị vô cùng ... thảo nào người xưa chẳng nói:

“Trong mắt chàng nàng là bóng Hằng nga !” Thật thế, lúc bấy giờ ví như Bích Lệ Hồng có xấu xa như Chung Vô Diệm, nhưng trong ánh mắt của Cừu Thiên Hiệp nàng là Tây Thi tại thế, Vương Tương tái sinh.

Huống hồ Bích Lệ Hồng không xấu xa, phì nộn mà nàng là trang sắc nước hương trời, thì tránh sao cho khỏi sự luyến ái của chàng trai cô lữ !

Nhân đó, Cừu Thiên Hiệp cảm thấy khô cổ, đôi môi sắp gở trò dã chiến, nên cố gượng gạo đáp khê:

- Hay lắm ! Chúng ta cùng đi ...

Vừa nói chàng liếc nàng một cái nheo mắt, đôi tròng anh phong lóa ra một tia khao khát dị thường ...

Bích Lệ Hồng chưa hề bắt gặp đôi mắt Cừu Thiên Hiệp như vậy lần nào, khiến lòng nàng rung lên vì hồi hộp bèn mỉm cười hỏi:

- Thiếu hiệp ... nhìn ta chi gớm thế ?

Cừu Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai đáp:

- Ta ... ư Chàng không biết phải nói sao cho ổn, đành phải nói trở lại:

- Ủ ! Chúng ta đi thôi !

Nói xong, Cừu Thiên Hiệp cất bước đi trước dẫn đường, hướng về phương Nam trời gót.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nhìn thấy đôi mắt Cừu Thiên Hiệp có những tia nhìn khác lạ hơn thường ngày khiến nàng cảm thấy một niềm vui khó tả tràn ngập tận đáy lòng chỉ vì đây là lần đầu tiên, Cừu Thiên Hiệp không né tránh như mọi khi, mà nhìn nàng bằng tia mắt cảm tình âu yếm.

Cả hai kẻ trước người sau đi một đôi khá xa, họ chỉ yên lặng đưa mắt nhìn nhau, rồi mỉm cười tẻ nhạt, tuyệt nhiên chẳng nói thêm nửa lời.

Rất lâu ...

Cừu Thiên Hiệp bèn lên tiếng phá tan sự im lặng đồng thời gạt bớt những sự khao khát thường tình thẩn thờ hỏi Bích Lệ Hồng:

- Bích cô nương, vì sao cô nương nhận biết Ngũ hoa quý mẫu ?

Bích Lệ Hồng ngửa mặt lên chỉ thở nhẹ và bằng giọng nói u buồn đáp:

- Trong giới giang hồ Hắc đạo, ai mà chẳng biết phụ thân ta, vì thế nên việc nhận biết Ngũ hoa quý mẫu là sự thường tình, vả lại phụ thân ta cũng đãi bọn năm quý bà này rất hậu.

Nàng bèn kể lại câu chuyện giữa Ngũ hoa quý mẫu đã giao du với cha nàng ra sao ... Cả hai lại đi kể bên nhau trò chuyện như cặp tình nhân đang bàn lập tổ uyên ương, họ nói rất say sưa chẳng bao lâu đã vào đến Tương Dương thành phủ lục lúc nào không hay.

Lúc này trời đã sẩm tối, muôn ngọn đèn chiếu sáng cả phố phường.

Tương Dương phủ ngày nay rất nên trù mật, có ba chợ, sáu phường, phố xá chật như nêm, người đi như mắc cửi, quần áo lượt là khoe đủ sắc, thật là một nơi phồn hoa đô hội, náo nhiệt vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng tìm đến ngôi khách điểm khang trang tọa lạc gần đại lộ, họ bèn thuê hai căn phòng để nghỉ ngơi và gọi tửu bảo dọn cơm rau dùng qua buổi tối.

Sau khi ăn xong, Cừu Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng rủ nhau đi bát phố, họ đi mấy vòng qua khu chợ như cặp uyên ương đi hóng mát. Sau cùng họ trở về khách điểm, ai về phòng nấy an nghỉ.

Riêng Cừu Thiên Hiệp khi bước vào phòng nhiều tư tưởng nổi lên dày vò tâm trí của chàng khiến Cừu Thiên Hiệp không tài nào ngủ được, bèn ngồi xếp bằng trên giường rút quyển “Bổ thiên tàng thiết hạo khí thư”

để trên vế, và bắt đầu luyện tập thêm. Chàng ngằm vận nội lực phổ vào song giường, quyển “thiết thư” bắt đầu nổi chữ dần dần ...

Bỗng nhiên

... Một tiếng gió rít nhẹ, nổi lên xuyên qua và dừng hẳn lại trước cửa phòng.

Nếu gặp lúc bình thường, Cừu Thiên Hiệp sẽ đứng dậy tức khắc với thân pháp nhanh nhẹn của chàng người ta không tài nào thoát, nhưng bây giờ công của Cừu Thiên Hiệp chưa quy tụ lại thêm thiết thư đang cầm trên tay, nên không thể tùy ý hành động như mấy lần trước, nhưng chàng lại quả quyết chính mình không nghe lầm, bèn cất vọi “thiết thư” vào bọc, mà bước ngay xuống giường, hét to:

- À, cả gan cho loài chuột !

- Phịch ! Húy chết !

Chàng chưa nói dứt, đột nhiên một tiếng “phịch” nổi lên khô khan và hai tiếng kêu sững sốt của Bích Lệ Hồng.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh, đẩy mạnh cửa phòng, tung mình chạy vào. Trong viện một bóng người bay ra như gió lốc, tựa. như cánh én, chỉ thoát qua đã mất dạng. Cừu Thiên Hiệp không bỏ qua vọi nhún mình nhảy tới.

Cừu Thiên Hiệp toan trở thuật khinh công đuổi theo, đột nhiên chàng chép miệng kêu to:

- Ôi chao ! Bích cô nương.

Nguyên Cừu Thiên Hiệp không trông thấy Bích Lệ Hồng đuổi theo, lại thêm một tiếng thét “nguy mất” chàng bỗng sợ có việc gì biến cố xảy ra, nên không đuổi theo kẻ lạ mà hăm thế khinh công quay trở lại phòng.

Đêm khuya canh vắng mà đi vào phòng của cô gái độc thân hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp không muốn mạo muội chui qua cửa sổ vào nên đi đến trước cửa cái, đưa tay gõ mạnh vào cửa khẽ kêu lên:

- Bích cô nương ... Bích cô nương ...

Chàng kêu năm lần, bảy lượt vẫn không nghe tiếng đáp lại, chỉ nghe tiếng thở nhẹ từ trong buồng vang ra nho nhỏ.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kỳ lạ, tự nhủ:

“Bích Lệ Hồng công lực đã đạt được mức hỏa hầu tại sao giấc ngủ lại mê man như kẻ chết rồi, gọi mãi chẳng tỉnh ... chẳng tỉnh hay là ... ” Chàng chẳng còn nghĩ đến sự tị hiềm giữa trai gái nữa, bèn nhảy vọt ra ngoài lần đến bên cửa song, xô nhẹ cánh sổ ... mượn ánh trăng thanh nhìn vào phòng Bích Lệ Hồng. Chàng vừa ghé mắt nhìn vào trong, một chuyện xảy ra khiến chàng á khẩu vì kinh ngạc.

Không chút do dự, Cừu Thiên Hiệp vọi lướt nhanh vào phòng. Tình thế trước mắt chàng hoảng kinh ngạc vọi quỳ xuống đỡ cổ tay Bích Lệ Hồng lên chuẩn mạnh, qua tuần mạch đầu chàng cau mày lẩm bẩm:

- Thật là kỳ lạ !

Chàng nói lẩm bẩm với mình lại đưa hai tay đỡ Bích Lệ Hồng lên giường.

Thân mình Bích Lệ Hồng mềm nhũn, bất động như kẻ ngủ say, không hay biết gì cả ngoẻo đầu vào ngực Cừu Thiên Hiệp như em bé ngủ say.

Cừu Thiên Hiệp nắm lấy bàn tay mềm mại của Lệ Hồng vừa nhủ thầm:

“Có lẽ nàng bị người lạ gây tổn thất công lực, chỉ bằng ta thi công vận lực để chữa trị cho nàng, ngằm không có gì thiệt hại” Nghĩ đến đây chàng đặt Bích Lệ Hồng nằm ngay ngắn trên giường, chàng mới leo lên giường ngồi xếp bằng tròn, ngồi ngang bụng nàng, tay vận nội lực chân ngươn, đặt nhẹ vào linh đài huyệt, nguồn sinh lực dồi dào từ từ chảy mạnh vào cơ thể Bích Lệ Hồng quả nhiên là cách trị liệu thần phương.

Độ một khắc qua.

Bích Lệ Hồng từ từ mở ngay đôi mắt biếc, nhưng gương mặt nàng vẫn còn gắt đỏ, trông phản phất như đoá hoa đào giữa tháng ba, sống mũi thở mạnh và đều hơn trước.

Nàng thở ra mùi lan huệ, một mùi hương xử nữ tuyệt nhất trần đời.

Cửu Thiên Hiệp vô cùng hồi hộp, và khoan khoái vô cùng, chỉ vì chàng không ngờ chính mình có một trình độ công lực cao như thế. Do đó, hai tay chàng cố vận nội lực chuyển vào thê nội, đôi mắt nhìn xem sự biến đổi trên gương mặt của nàng bằng tai mắt lo âu hồi hộp.

Bích Lệ Hồng vừa mở nhanh đôi mắt, chỉ thấy dòng nước mắt hàm chứa một niềm xuân ý vô biên, vì nàng cảm thấy hoàn cảnh ngày nay, đã khác xa lúc trước quá nhiều, vì thế hai cánh tay ngà ngọc từ từ giở lên ...

Cửu Thiên Hiệp thấy thế vội lên tiếng ngăn lại:

- Bích cô nương, đừng cử động có hại ... để ta vận dụng nội A ?

Không ngờ, đôi mắt phượng hoàng của Bích Lệ Hồng chớp mau, đột nhiên hai cánh tay quàng nhanh lên cổ Cửu Thiên Hiệp. Nàng ngồi phất dậy kê mũi vào má Cửu Thiên Hiệp hôn chùn chụt, tiếng nói nàng dồn dập trong hơi thở:

- Thiếp yêu chàng ... thiếp yêu chàng ...

Thật là một động tác bất ngờ khiến Cửu Thiên Hiệp sợ thất kinh, không tự chủ được, bị ngã ngay xuống giường lôi cả Bích Lệ Hồng ngã theo nhưng hai cánh tay Bích Lệ Hồng vẫn bám chặt cổ chàng.

Cửu Thiên Hiệp kinh hoàng kêu lên khê:

- Bích cô nương kỳ lắm ! Bích cô ...

Bích Lệ Hồng dường như chìm mình trong giấc mộng thần, mũi má nàng cọ sát vào mặt Cửu Thiên Hiệp, tiếng nói dập dồn trong hơi thở:

- Ư ... Ôi ... ! Chàng yêu của thiếp ...

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy như vô số con kiến bò khắp cơ thể, nhột nhột đến độ cùng cực, toàn thân cứng đờ và nóng bỏng như lửa thiêu, miệng không ngớt kêu lên:

- Bích cô nương ngươi Bích Lệ Hồng hai tay ôm chặt cổ Cửu Thiên Hiệp đôi gò má nóng bỏng men tình cọ mãi trên mặt chàng, đồng thời thân hình kiều diễm của nàng đã quấn chặt bên mình Cửu Thiên Hiệp, cả hai lẫn lộn trên giường như cặp rắn giao hoan.

Cửu Thiên Hiệp đã bị nàng đưa vào con đường tội lỗi, dù cho thiên tử hay thứ dân cũng không thể từ chối được ... nhưng tâm linh của Cửu Thiên Hiệp không bị dục vọng mê hèn lôi cuốn, một ý nghĩ thoát thân lóe mau lên óc chàng, vì thế hai ngón tay trở chàng búng nhẹ vào huyệt hôn mê của Bích Lệ Hồng, đồng thời nói nhanh:

- Bích Lệ Hồng ngươi ...

Chàng nói chưa dứt lời, đột nhiên một tiếng:

- Âm !

Nổi lên mạnh, ha cánh cửa lớn vụt mở toang ra, tiếp theo đấy một giọng nói eo éo vang lên:

- Cửu Thiên Hiệp, ngươi chó làm nhục người thái quá !

Cửu Thiên Hiệp thất kinh nhảy phốc xuống giường bấy giờ Bích Lệ Hồng bị điểm vào huyệt hôn mê ngã lăn trên giường bất tỉnh.

Cùng lúc đó Cửu Thiên Hiệp cảm thấy một luồng gió nặng thổi chụp vào người, không làm cách nào hóa giải kịp, nên chàng ngã bật thân mình ra sau, rún mình nhảy vọt ra cửa sổ.

Ngay lúc đó, sau lưng chàng vang lên một tiếng “ầm” hai cánh cửa sổ bị đạo kinh phong đập nát vụn, với cát bay ra tung tóe khắp nơi.

Giữa cơn cát bụi rợp trời, Cừu Thiên Hiệp trông thấy một bóng người ẩn trong lớp bụi nhảy vọt đến trước mặt, khiến Cừu Thiên Hiệp cả mừng reo to:

- Ma quân đến rất đúng lúc, lệnh ái đang ... bị ...

Cái thể Ma quân Bích Nam Hùng vẻ mặt hầm hầm đầy sát khí toàn thân lão run lên bần bật, tay cầm chặt ngọn quỷ đầu truy hồn trảo lay động một vòng tỏa ra muôn đạo hồ khí, kinh phong đánh nhào vào mặt Cừu Thiên Hiệp, đồng thời rống to như sấm nổ:

- Tiểu tử ! Ngươi lớn mặt bằng trời, dám cả gan phá

Có lẽ lão quá giận nên nghẹn lời, ngọn trảo trên tay múa vùn vụt, như trời long đất lở, xoay tít vào Cừu Thiên Hiệp bằng những thế kinh hồn.

Cừu Thiên Hiệp vội phân ra song chưởng, phát ra hai đạo kinh phong, đẩy bật ngọn gió “quỷ đầu truy hồn trảo” tay hữu sở chặt đốc “kiếm thánh” toan đưa ra đối phó.

Nhưng chàng kịp nghĩ:

Không nên ! Vì không có lý do gì mà lão Ma quân đã bảo ta:

mặt lớn bằng trời, dám cả gan phá ? Vậy ta phải hỏi lại cho minh bạch !

Vì nghĩ như thế nên Cừu Thiên Hiệp rún mình nhảy vọt ra sau mấy trượng, lại đứng trên bờ tường cao, đồng thời lớn tiếng hỏi:

- Ma quân ! Vì cớ nào ngươi nói như thế ?

Cái thể Ma quân Bích Nam Hùng đẩy ra một chiêu trảo thứ nhì bằng giọng nói phẫn hận quát to:

- Ác tiểu tặc ! Mi dám chạm đến ái nữ của ta ! Ta giết mi Cừu Thiên Hiệp thất kinh vội vận dụng món Thiết thư thần công hai chân đạp thế “Lôi hành cửu chuyển” lướt khỏi đạo trảo quang của Ma quân, chàng nói to như hét:

- Ma quân chóe lắm lẩn ! Hãy dừng tay mau ! Cứu người là trọng !

Cái thể Ma quân, không ngại vũ lộng cây quỷ đầu trảo, lại quát hỏi:

- Cứu ai ? Tiểu tử ngươi đã làm gì trên mình con gái ta ?

Tiếng rít của lão đầy căm hờn phẫn nộ, khiến người nghe tai mặt khiếp hồn.

Cừu Thiên Hiệp táo gan bước trên trước hai bước, nghiêm trang đáp:

- Ma quân chóe lắm lẩn ! Chẳng phải ta đâu ! Mà là ...

Chàng chưa nói hết lời, đột nhiên một bóng người từ hướng Đông bay vút tới trước mặt Ma quân và Cừu Thiên Hiệp đáp xuống, bóng người lạ cất giọng oanh lãnh ló nói to:

- Ma quân ! Chớ nghe lời quỷ mị của tên cuồng tiểu tử, hẩn già bộ trò chuyện để tìm cách thoát thân ! Vì tiểu tử nổi máu bất lương, điểm huyết hôn mê lệnh ái, để giờ trò ... !

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người mới đến không ai khác lạ mà chính là đạo cô Ngũ diện yêu hồ, bắt giác một luồng máu phẫn hận xung lên tận óc, bằng giọng nói nén độc rít to:

- Hồ ly ! Ngươi đến đây ... thật đúng lúc !

Vừa nói dứt, tay tả chàng đẩy nhanh một chưởng đánh ngay vào Ngũ diện yêu hồ ... Không ngờ, cái thể Ma quân nhanh như chớp xẹt lưng tới, lắc mình xô đến trước cản ngay bước tiếng của Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói oang oang như chuông bể lão quát to:

- Ta nghe la sai, mắt thấy không lầm. Đây tên tiểu tử, lão phu đã chứng kiến mọi việc, ngươi còn lời gì để nói nữa không ?

Ngũ diện yêu hồ cười lên trầm trầm như quỷ mị, bằng giọng nói cay độc chen vào:

- Ma quân ! Tiểu tử mưu đồ chuyện quấy đã lâu, tuyết băng ba thước, chẳng thà chịu lạnh một ngày !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó hiểu trợn mắt cau mày quát to như sấm:

- Lão khoét ! Người nói như thế là muốn ám chỉ gì ta ?

Ngũ diện yêu hồ phá lên cười rũ rượi, bằng giọng nói tinh ma, hét lên the thé:

- Người không thể qua mặt ta được, người đã quyết chí thay người phục hận, nội một phiên..Hổ phách ma đầu lệnh trong mình người cũng đủ chứng minh dã tâm của người, nhưng người có một thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn là toan hủy hoại trình tiết của Bích Lệ Hồng !

Cái thể ma quân tròn Bích Nam Hùng tròn xoe đôi mắt nhìn Ngũ diện yêu hồ, nặng giọng hỏi to:

- Người nói thật chứ ?

Ngũ diện yêu hồ bữu môi đưa tay chỉ Cừu Thiên Hiệp đáp:

- Người hỏi hẩn thử xem !

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi:

“Hiện nay mình đối với Cái thể Ma quân ở vào cái thể tình ngay lý gian, bất giác chàng hồi tưởng lại cái chết thâm hiểm của ”Đồng chỉ truy hồn Hiến Bá Vong” nên điềm nhiên nói tiếp:

- Yêu hồ nói đúng đấy ! Ta có giữ chiếc “Hổ phách ma đầu lệnh” mà vật này ta đoạt được trên tay Hiến Bá Vong !

Cái thể ma quân giận run lên, mặt mày xám nghịt, lão quát to như sấm nổ:

- Người đã nhìn nhận những lời của đạo cô là thật ... lão phu không thể tha thứ cho người.

Cừu Thiên Hiệp hoảng hốt đáp nhanh:

- Không phải vậy đâu lão tiền bối ! Tại hạ chỉ nói về phiên Hổ phách ma đầu lệnh..mà thôi ! Còn vấn ...

Ngũ diện yêu hồ cười như quỷ mị, bằng giọng nói chanh chua ngắt lời:

- im người đi ! Đừng ngại biện vô ích ! Nội một việc giữa phòng một trai một gái kề nhau, mà người lại điểm huyết hôn mê của Bích cô nương ... hì hì ! Còn giao cho ta ... hì hì ! Đây Ma quân người tuổi cao tác lớn ắt hiểu rõ mọi việc đấy chứ ? Nếu việc này truyền rao khắp chốn giang hồ, thì ... Ôi ! Đau đớn cho danh dự và tiết khí của cha con người biết ngần nào !

Nàng nói xong, mỉm cười âm trầm đoạn quay phắt mình nhảy vô phòng Bích Lệ Hồng ...

Cái thể ma quân trợn mắt, dựng mày, tay hữu lay động hổ trảo vùn vụt đánh mạnh vào người Cừu Thiên Hiệp, thể mạnh và bất động núi băng.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy kinh phong muôn đạo bay xoắn vào người vội rún mình nhảy lên cao tránh né, đồng thời kêu lên thất thanh:

- Tiền bối hãy chậm lại ! Hãy nương tay ...

Nhưng Cái thể ma quân đã giận như điên, đôi mắt đỏ ngầu, mày rờ dựng ngược lão bắt kể lời kêu gọi của Cừu Thiên Hiệp, mà tay tả huy động thể chưởng, tay hữu vung mau ngọn trảo, bước tới từng bước một, chiêu thể trí mạnh, uy lực khác phàm ...

khi thể thật hung hăng mãnh liệt ...

Cừu Thiên Hiệp thấy Ma quân lồng lộn như hổ đói, bèn chếp miệng nói thầm:

”Câu chuyện đêm nay dù lấy hết nước sông Hoàng Hà rửa cũng không sạch vết nhơ, chuyện lớn chuyện bé, hãy để sau này phân giải, chỉ bằng ta tìm cách lánh thân ...

chạy trước cho êm ... kéo xảy ra lăm chuyện không lành !” Vừa suy nghĩ xong, chàng rút nhanh thanh “khô trúc thánh kiếm” lay động một hư chiêu vừa buột miệng nói to:

- Tiền bối hãy đợi Bích cô nương tỉnh dậy, mà hỏi cho ra nguyên cố ngọn nguồn ... Hiện giờ tại hạ xin thất lễ !

Nói xong chàng lắc mình tới trước, trở thuật kinh công chạy như gió, hướng ra ngõ ngoại thành.

Cái thể ma quân không thể ngờ được, chính mình đưa ra mười chiêu tuyệt học vẫn không ngăn trở được Cừu Thiên Hiệp khiến lão nổi giận xung thiên, vũ lộng ngọn trảo xà tới trước vừa quát to:

- Tiểu tử ngươi có chạy đường trời !

Như bóng tùy hình, Cái thể ma quân rún mình nhảy vọt lên cao, đuổi theo sát Cừu Thiên Hiệp, thân pháp như hoàng ưng triển vực lạnh lẽo dị thường.

Cừu Thiên Hiệp tuy hóa nóng bức đầy phần nộ, nhưng chàng cố nhẫn nại, một mặt chạy nhanh như gió, một mặt suy nghĩ mong lung:

“Đây là lần thứ nhất, từ ngày ta xuất đạo giang hồ, gặp địch đã cuốn gió chạy có cớ !” Cái thể ma quân dùng hết toàn lực đuổi theo như gió lốc, lão vừa chạy vừa rống lên không dứt.

Hai người kẻ trước người sau, chạy như sao sa điện chớp thoăn thoắt không dừng.

Một trang kỳ tài võ lâm, đã gặp mấy duyên kỳ ngộ, lại có ngón tuyệt đại võ công.

Còn một người là tên Cái thể ma đầu, thành danh trên Hắc đạo trên dưới bốn mươi năm thể mà kẻ chạy người đuổi không ai vượt hơn tí nào ...

Khoảng khắc qua, hai người đã vượt ra bên ngoài thành Tương Dương trên mây dậm ...

Giữa đêm cô tịch, trăng mờ vắng lặng và im như tờ giấy trải..

Hai người vẫn chạy đều đều, kẻ trước người sau đuổi nhau như gió loạn, kết cục chẳng ai giỏi hơn ai ?

Đột nhiên ... một đạo bạch quang bỗng lóe lên, từ phía xa xa chạy rất nhanh đến đầu Cừu Thiên Hiệp và Cái thể ma quân.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh nhủ thầm:

“Ấy chết ! Đồng đảng của Cái thể ma quân ... thật là ...” Vừa nghĩ dứt, chiếc bóng trắng tựa kinh phong lướt nhanh qua cản hẳn lối đi của chàng, bằng giọng nói âm trầm quát hỏi:

- Ngươi bị ai đuổi một cách thê thảm như thế ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người lạ chẳng ai khác hơn Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bất giác đôi mày chàng cau lên như vòng cung, vì đoán biết sẽ có việc không may xảy ra, vì chàng định ninh thể nào nàng cũng đứng ra gánh vác công việc của chính mình, mà gây sự với Cái thể ma quân bèn kêu lên hốt hoảng:

- Nhan cô nương, xin đừng dính líu vào việc này ... Xin cô nương chớ nhúng tay !

Nhan Như Ngọc cau mày, trợn mắt hỏi mau:

- Thế nào ? Tại sao ta chẳng can thiệp ?

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, thì phía sau lưng đạo kinh phong bay xoắn tới.

Cái thể ma quân tay cầm hổ trảo mau như chớp giạt lưng trời, đánh mạnh xuống lưng Cừu Thiên Hiệp thể nhanh vô kể, đồng thời lão quát to lên:

- Tiểu tử ! Xem ngươi có thoát khỏi tay ta không ?

Nhan Như Ngọc trông thấy thể chẳng dám chậm trễ, tuốt nhanh thanh trường kiếm, hay động ra chiêu thể bảo hộ Cừu Thiên Hiệp đồng thời nàng vận chưởng phong đánh mạnh vào ngọn “truy hồn trảo” của Cái thể ma quân với một chiêu thể ác liệt.

Cái thể ma quân Bích Nam Hùng vợ trệt con mồi, lão rống lên “bào hao” như hổ đói:

- Hay cho tiểu tử, hóa ra ngươi du hưởng cầu mưa để chờ người tiếp tay !

51. Cái Thế Ma Quân Tìn Cừ

Nhan Như Ngọc vùng kiếm ra cản ngọn “Truy hồn thảo” của Cái thế ma quân, nàng những tưởng sẽ hỏi cho ra đầu đuôi câu chuyện, không ngờ nghe Ma quân nói những câu càn bướng, khiến nàng thẹn đỏ mặt rút kiếm chĩa vào mặt Cái thế ma quân hét lạnh:

- Ta nể ngươi là bậc võ lâm tiền bối ! Tại sao ngươi mở miệng chẳng lựa lời !

Cái thế ma quân khởi thế công bị cản trở, lão đã hận Nhan Như Ngọc đến ba phần bảy giờ lại nghe nàng dùng lời khích bác ngạo mạn khiến cơn giận sôi lên mãnh liệt, bèn cao giọng quát to:

- Ngươi và tên tiểu tử mê loạn làm những chuyện đản bướng lại dám vô lễ đối với lão phu !

Nhan Như Ngọc là một cô gái cứng đầu bướng bỉnh, đất chẳng nể trời không kiêng. Thì nàng đâu chịu nổi lời quát tháo của kẻ khác. Vả lại nàng với Bích Lệ Hồng đồng chung giây tức để, chịu một hoàn cảnh lụy tình, bấy giờ nghe người thóa mạ, sự xấu hổ và giận dữ càng tăng, khiến gương mặt trắng như tuyết, biến sang màu huyết vụ mây ngời chớp nhẹ, mắt phượng đứng trông tay hữu tuốt kiếm để ngang bụng, cao giọng nói to:

- Lão già kia đã thật lão rồi sao ? Buông lời ra thô lỗ khó nghe quá !

Cái thế ma quân nổi giận xung thiên, tay hữu quay mạnh “Hổ câu” cất tiếng rống to:

- Lớn mật cho tiểu ngạnh đầu !

Nhan Như Ngọc không chịu kém, vùng kiếm nghênh tiếp vừa hét to lên:

- Uống cho ngươi xưng tiền bối ! Lấy lớn ép nhỏ, lấy mạnh lấn yếu thật là xấu hổ cho danh tiếng từ lâu !

- Keng !

Một tiếng nổi lên khô khan cắt đứt tiếng nói Nhan Như Ngọc, hổ câu và kiếm tương châm nhau rất mạnh làm cho lửa vàng tung tóe, hai người vừa chạm nhau một chiêu thức đã bị văng lùi ra sau mấy thước ...

Cái thế ma quân lẫn Nhan Như Ngọc, cả hai gương mặt thố lộ nhìn nhau không chớp, tay trái kiếm toan cử lên cao thì triển ra chiêu thức thứ hai. Cừ Thiên Hiệp thấy thế cả kinh, vội xê mình đến trước cản hẳn lối đi của Nhan Như Ngọc lại cau mày khó chịu bảo:

- Nhan cô nương ! Ngươi hãy nhượng nhịn đi, chẳng được sao ?

Nhan Như Ngọc xì một tiếng nói nhanh:

- Bị người đánh đuổi đến vô lộ đào sanh, còn giữ giọng anh hùng, ngươi là tên hảo hán cũng hổ danh nữa là ?

Cừ Thiên Hiệp đỏ mặt tía tai gắt lớn:

- Hừ ! Việc này..bí ... tại Nhan Như Ngọc nhanh miệng cướp lời:

- Chẳng cần tại bị gì cả ? Ta đã rõ lắm rồi. Cừ Thiên Hiệp lạc giọng chống chế:

- Nhan cô nương ? Cô nương chẳng rõ nguyên do ...

Nhan Như Ngọc chẳng đợi Cừ Thiên Hiệp nói hết lời, nàng bữu môi ngắt lời:

- Hừ ! Ngươi phải nói như vậy mới đúng “Chỉ vì cô bé Bích Lệ Hồng, mà tôi không dám đương cự lại lão nhạc gia ... ” có phải vậy chẳng ?

Cừ Thiên Hiệp khí uất tràn hông, nín lặng chẳng hé miệng nói nửa lời:

Cái thế ma quân nghe hai người trò chuyện khí giận bốc lên tới mặt, tay hữu lay động Truy hồn câu vừa vụt đánh tới trước, đồng thời rống lên như quỷ rú đêm dài:

- Cừ Thiên Hiệp, tiểu tử gian dâm. Đêm nay ta không diệt được ngươi thì cả đời ta khó phai mối hận này !

Nhan Như Ngọc mặt đỏ như gấc chín, uốn mình như vành cung thủ thế, thuận tay nắm chặt cánh tay Cừu Thiên Hiệp tung mình lôi cả Cừu Thiên Hiệp bay ra xa mấy trượng, đồng thời nàng quắc mắt cau mày gạn hỏi - Thiếu hiệp ! Câu chuyện ra như thế nào, tại sao hần lại mắng ngươi là tiểu tử gian.

Còn một chữ nữa nàng vội ngừng bật, không thể nói chữ này ra khỏi miệng rồi nàng cúi đầu đỏ mặt.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm xấu hổ, gượng đáp:

- Nhan cô nương ! Chỉ vì một sự nhầm lẫn tày trời ! Cái thể ma quân đã lầm to tát ?

Cái thể ma quân đuổi theo, nghe vậy rống to lên:

- Nhầm lẫn ! Chính mắt ta trông thấy con gái ta đang nằm gọn trong vòng tay của ngươi trên giường khách sạn ... mà ngươi dám nói ta lầm ư ?

Nhan Như Ngọc nghe qua như sét đánh ngang mày, thất kinh kêu lên:

- A ! Có thật như vậy sao ?

Cái thể ma quân lại nặng giọng nói tiếp:

- Tiểu tử còn điếm vào huyết hôn mê của Lệ Hồng nữa kìa !

Cả hai người lờ qua tiếng lại, không để cho Cừu Thiên Hiệp nói vô nữa lời. Nhan Như Ngọc nghe qua biến sắc, tay nắm chặt đốc kiếm chĩa mũi vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:

- Thiếu hiệp ! Chuyện này có thật hay không ? Nói mau !

Cừu Thiên Hiệp tối cả mặt vì cơn phẫn hận bốc lên ngàn ngút, tay hữu rút ngay ngọn “Khô trúc thánh kiếm”, kiếm trúc rời khỏi vỏ phát ra muôn đạo kim quang chói rực trời, chĩa thẳng mũi kiếm vào mặt Cái thể ma quân nạt to như sấm nổ:

- Ma quân chó hồ đồ ! Việc này quan hệ đến danh dự của tại hạ, và trinh tiết của con gái người ! Tại sao người không tìm hiểu trắng đen ... mà vội ngậm máu phun người ?

Cái thể ma quân giận tím ruột, đôi mắt tỏa ra nhiều tia ác độc chí cực lão “hừ” một tiếng vừa cao giọng nói to:

- Hừ ! Ngươi còn cố chối cãi việc làm của ngươi ư ?

Nhan Như Ngọc dốc ngược kiếm dài, không biết làm thế nào cho ổn, chỉ đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp hai dòng lệ từ từ tuôn ra khỏi đôi mi, nàng mím môi nghiêng chặt hai hàm răng trắng như ngọc, mặt hoa sầu héo một cách thảm thương.

Cừu Thiên Hiệp bị bức vào cái thế không lối thoát, chỉ còn một cách cử chiêu chống trả, lay động mạnh thanh “Khô trúc kiếm” để hộ thân đồng thời cao giọng hét to:

- Chẳng nhẽ tiền bối quyết một sống một chết với tại hạ hay sao ?

Cái thể ma quân tay hữu giơ hổ câu công tới tấp, một mặt rống to lên:

- Dĩ nhiên ! Thái tuế trên đầu dám động thổ, nếu lão phu không giết được ngươi đêm nay thì lão nhất định không xuất đạo giang hồ nữa !

Cừu Thiên Hiệp nhích môi cười nhạt, tay tả đề ngang hông, tay hữu để thanh trúc kiếm ngang ngực, đột nhiên ngược mặt lên trời hú lên một tiếng hú ngân dài, tiếng hú của chàng rất nên bi thiết tỏa ra khắp bốn mặt hoang dã, làm kinh động những cánh chim giạt mình thức giấc bay lên ô ạt, “Khô trúc thánh kiếm” quay lượn như con rồng vàng chiếu tỏa muôn đạo kim quang lấp lánh.

Tiếng hú vừa dứt, Cừu Thiên Hiệp rún mình thủ thế, bằng giọng nói uất thét to:

- Ma quân ! Bức trí đến thế này, tại hạ đành thất lễ ... chỉ còn cách tiếp chiêu mà thôi !

Vừa nói dứt, “khô trúc kiếm” chuyển mình tạo ra muôn đóa hoàng quang rực rỡ, “Thập nhị anh tiêu kiếm” pháp, rút ra một chiêu số vẩy mạnh để công địch.

Cái thể ma quân vừa thấy Cửu Thiên Hiệp động thủ sự phần nộ càng tăng ngàn ngút, Ma quân vội giơ cao tay hữu “quỷ đầu hồn trảo” biến ra chiêu “Dạ hươu anh nhơn” kích mạnh vào cổ Cửu Thiên Hiệp, thể mạnh và nhanh thần tốc.

Cửu Thiên Hiệp thấy lão Ma quân đưa ra một chiêu trí mạng, thánh kiếm vũng tay hữu không tỏ vẻ hoảng hốt, mà từ từ xê mình tới trước, hai chân đạp theo chiêu “Lôi hành cửu chuyển” sà mình tới trước theo thể “Dương nhập hổ khẩu” chỉ cách Ma quân chừng hai trượng, thanh “trúc kiếm” lại cố ý đưa ngay trước mặt như thủ thế.

Cái thể ma quân vừa đẩy ra thể trảo, lão liệu định thể nào địch thủ cũng xuyên qua tả, né qua hữu để cố tránh, do đó lão đẩy ra liên tiếp ba chiêu thức liên hoàn huy động ba chiêu như vũ bão lợi hại muôn phần.

Nhưng lão há hốc mồm kinh ngạc, vì lão không thể ngờ, kẻ địch lại chui ngay vào làn quỷ trảo không né chẳng lùi, bấy giờ thể đã lỏng buông ra, không tài nào thu hồi kịp, nên cúi mình xuống toan nhảy lùi ra sau né ngay thể tiến thần tốc của đối phương !

Nhưng liệu thử Cái thể ma quân có tránh được mũi dùi Cửu Thiên Hiệp xông thẳng tới hay không ?

Cửu Thiên Hiệp thân pháp thoăn thoắt, tay kiếm lượn nhanh một vòng đón ngay đạo kinh phong đang ồ ạt tiến tới ...

Cái thể ma quân đã bị thua trận đầu, bấy giờ chiêu thể rồi dè dặt không mạo hiểm tiến tới như trước nữa. Hai người chiêu thể giữ trầm, trảo qua kiếm lại thoát tiến thoát lùi, dưới ánh nguyệt phai mờ, họ càng hứng chí giao nhau những chiêu thể ác liệt.

Chỉ thấy hai vòng ánh sáng chập chờn, lúc cao lúc hạ, chiêu qua thể lại tỏa ra chu vi mấy trượng vuông, kinh phong bốc cuộn lên vô số cát bụi tung bay vùn vụt hàng trăm trượng, như trận phong vũ trái mùa, làm kinh khủng cả hoa ngàn cỏ nội. Hai người quyết đấu mãnh liệt, rồi một tiếng thét kinh hồn vang lên:

- Khắc sát !

Tiếp theo đấy là một tiếng “keng” vang lên nhẹ. Cửu Thiên Hiệp lung lay cánh hữu, đạo kim quang chiếu sáng rực bay bốn trượng vuông, đồng thời chàng cất tiếng nói thật to:

- Văn bối cam thất lễ !

Cái thể ma quân đã nhảy ra ngoài cả trượng dư, nhìn thấy ngọn Phi trảo bị mẻ hai cái càng to, khiến gương mặt già nua lúc đỏ lúc hồng, mắt vàng lộ trắng, hơi thở hồng hộc, đáng diệu thật là thảm hại ...

Bỗng nhiên ... Lão ma quân rống lên một tiếng thê thảm vung mạnh ngọn Quỷ đầu truy hồn trảo, xê mình tới trước cảm phần hét to:

- Tiểu tử ! Ngươi dám khí phách với lão phu ?

Tiếng nói dứt, thân người đã trở đến mang theo kim trảo chưởng phong tựa bức vách đồng đẩy mạnh vào người Cửu Thiên Hiệp.

Cái thể ma quân đã thanh danh trên mười mấy năm tụ tập, khí giận khiến lão liều thân thí mạng thật là một chuyện kinh khủng nhất giang hồ, bởi thế nên ngọn chưởng phong lúc đẩy ra như hòn núi gió làm bay cả cát đá, lá hoa vùn vù như phấn bụi, thể mạnh như cơn triều cuồng nộ.

Cửu Thiên Hiệp thấy thể ái ngại vô cùng không còn cách nào hơn là phải tiếp chiêu đón thể nhưng chiêu thể nhanh như điện xẹt không tài nào tránh đỡ kịp, thuận tay chàng chọt ngọn trúc kiếm xuống đất nhấn mạnh lấy đà vọt lên cao ba trượng, thoát khỏi luồng chưởng phong ác liệt đang ồ ạt quện vào mình ...

- Âm !

Một tiếng nổ như trời long đất lở, đất cát bốc lên cao hàng trượng, những phiến đá to nhỏ bay tứ tán bốn phương như tuyết đổ mưa rơi đầy mặt đất ...

Nguyên ngọn chưởng của Cái thể ma quân đánh trượt Cửu Thiên Hiệp lạc vào khoảng không khí hư vô xuyên phá mất chỗ vị trí mà Cửu Thiên Hiệp đứng lúc này. Dư lực của ngọn chưởng vùn vụt bốc cát đá kêu ào ạt, cơn bụi vừa tan nơi đây lộ ra một lỗ sâu cả thước vuông, và năm sáu lỗ thủng to năm sáu thước chìm sâu.

Chưởng lực của Ma quân thực hùng hậu kinh người. Một chiêu bị lạt vào khoảng không khiến Cái thế ma quân càng giận dữ hơn nữa, bấy giờ tay điểm vào mặt Cừu Thiên Hiệp quất ầm lên:

- Hôm nay hai ta phải mất một, còn không mất thì chẳng bao giờ ngừng tay !

Bấy giờ ... Cái thế ma quân ném bỏ một binh khí đã giúp lập thành danh, mà chỉ dùng nội lực chống lại Cừu Thiên Hiệp tranh phân thắng lợi một là ngọn “Quỷ đầu trâu hồn trảo” bị mẻ hết mấy cái răng, không còn linh hoạt như trước, hai là lão liệu định Cừu Thiên Hiệp tuổi còn quá trẻ, tuy chiêu thế của hắn tinh diệu, nhưng nội lực nhất định là yếu kém hơn, do đó lão chọn lấy môn sở trường mà công vào sở đoản của chàng.

Lão có ngờ đâu, Cừu Thiên Hiệp đã trải qua mấy độ kỳ duyên, công lực chân người quyết không kém lão mấy may nào ! Về điểm này lẽ cố nhiên Cái thế ma quân không rõ, mà luôn cả Cừu Thiên Hiệp vẫn không mấy may hay biết.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy Cái thế ma quân vận chưởng phá đất thành huyết, khiến chàng thâm kinh khiếp nội lực của lão, bèn dịu giọng nói to:

- Tiên bối hãy khoan động thủ, có gì xin nói lại cho rõ ràng hơn.

Cái thế ma quân bấy giờ như người điên giận, không còn để tâm nghe những lời nói của Cừu Thiên Hiệp mà hai vai nhích động toan đẩy ra song chưởng thứ hai. Cừu Thiên Hiệp có đôi mắt tinh như đao, chàng thoáng thấy đôi vai của đối phương khẽ chớp động, vội nghiêng mình như vành cung bật ngược qua bên hữu mấy trượng xa - Ầm !

Một tiếng nổ long trời nổi lên, cát bụi cuộn bay vùn vụt bốc tỏa mờ mịt khắp đấu trường.

Cái thế ma quân vung ra chiêu thế thứ hai vẫn rơi vào khoảng khí hư vô, khiến lão tức lồng lộn như con hổ nổi cơn quét đôi mắt rực hung quang nhìn Cừu Thiên Hiệp, tấn một chưởng kế tiếp.

Lần này, Cừu Thiên Hiệp tránh không kịp né chẳng xong vội cho “thánh kiếm” vào bọc, thân mình rùn xuống thấp, hai tay vận mười thành công lực như thế, đồng thời cao giọng quát to:

- Ta phải tiếp Ma quân một chưởng, thử xem công lực đến đâu ?

Cái thế ma quân mừng lộ ra mặt trầm giọng nói nhanh:

- Thế là người đi tìm chỗ chết !

Nhan Như Ngọc thấy Cừu Thiên Hiệp đưa tay diệu bộ tiếp đường quái chưởng của Ma quân khiến nàng sợ thất kinh, kêu lên lạt giọng:

- Việc này không thể ...

Tiếng “được” chưa thoát khỏi môi nàng, đã nghe:

- Ái !

- Ối ! Ối !

Hai tiếng kêu khiếp đảm nổi lên, chưởng phong tỏa ra như vầng khói ngợp trời, bóng người dạt mạnh ra hai bên.

Cừu Thiên Hiệp tung mình lộn ra sau mấy bước, sắc mặt rần rần, song chưởng để ngang ngực, thân mình đứng thẳng như pho tượng phỗng sành.

Cái thế ma quân bị quay lộn ra sau hai trượng, thần sắc nhợt nhạt, đôi mắt giương to như hạt nhãn lồi, chiếu ra những tia kinh hoàng đến tột bậc, nhìn vào song chưởng Cừu Thiên Hiệp không chớp, lại nhìn vào đôi bàn tay của mình, sau cùng lão cử song chưởng lên vừa tầm thủ thế, vẻ mặt nghiêm khắc một cách trầm trọng.

Một chiêu chưởng giao nhau, đủ chứng tỏ tài nghệ cả hai, kẻ tám lạng, người nửa cân, không ai kém hơn ai. Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài trong thấy hai thế chưởng giao nhau chớp nhoáng, khiến nàng ngẩn người ra chưa kịp thốt câu nào. Lúc đầu nàng toan mở lời can gián song không kịp, nên

lúc bấy giờ nửa mừng nửa sợ, mắt thấy hai người giữ thế toan tấn công kế tiếp, khiến nàng hoảng kinh thất thần, rún mình nhảy tới trước cổ gào lên thật to:

- Việc gì phải liều thí mạng, hai hổ giao nhau ắt một mất một còn ... khổ lắm ...

khổ lắm, hãy dừng tay ... có gì xin cứ nói ?

Cái thể ma quân rống lên như hổ đói:

- Tiểu tử nó làm nhục Lệ nhi, ta với nó thề không đội trời chung !

Cừu Thiên Hiệp không nhin, quát âm ỉ:

- Lời nói gần bướng, thậm chí vô lý ! Ai bức nhục ái nữ của người !

Nói xong, chàng vượt ngang mặt Nhan Như Ngọc, hai người thủ thế toan đẩy ra những ngọn chưởng kế tiếp.

Nhan Như Ngọc tái mặt xe mình bước mau tới trước, giang tay cản hai người nói to:

- Hãy chậm lại !

Đoạn nàng quay sang Cái thể ma quân hất hàm hỏi:

- Việc này ai đồn đãi thâu tai người ?

Cái thể ma quân rống lên như quỷ hú:

- Do lão phu biết, vì chính mắt lão phu thấy chứ nào phải tai nghe ?

Nhan Như Ngọc cảm thấy chua xót tận tâm can, song cố gượng nói tiếp:

- Việc này phải lên xét lại, chớ khá trách riêng một cá nhân nào, trách Cừu Thiên Hiệp sao phải !

Thật là câu nói khắc nghiệt, hàm chứa sự ... buộc tội Bích Lệ Hồng dẫn dụ Cừu Thiên Hiệp, lại ngấm trách Cái thể ma quân Bích Nam hùng gia giáo chẳng nghiêm, mới sanh ra có sự.

Cái thể ma quân nghe qua nóng mặt, lão quát to như sấm:

- Câm mồm ! Hấn lấy võ nghệ cường áp, lão phu há không thấy hay sao ?

Nhan Như Ngọc lại không tin, chỉ vì nàng biết Bích Lệ Hồng có tình ý gì với Cừu Thiên Hiệp, nên mỉm cười nói tiếp:

- Tại sao không gọi Bích cô nương đến đây, thì chân tình ra sao sẽ rõ chứ gì !

Lời nói này, khiến Cái thể ma quân kêu lên kinh ngạc bèn nói lẩm bẩm:

- À ... há ! Việc này không riêng gì hải tử Cừu Thiên Hiệp liền nói chen vào:

- Đúng đấy tiền bối ạ ! Tiền bối hãy gọi lệnh ái hỏi vài câu, tự nhiên rõ ràng trắng đen !

Nhan Như Ngọc cười lạnh lãnh tiếp lời:

- Ôi ! Chính phụ thân liều mình thí mạng, thế mà cô ái nữ không chịu ra mặt thật là quái gỡ thể nào ?

Cái thể ma quân nghe qua giật mình, theo lời nói của Nhan Như Ngọc rất đúng, vì có gì mà chính mình đấu với Cừu Thiên Hiệp rất lâu mà Bích Lệ Hồng chẳng xuất đầu lộ diện đến đây, hoặc giả có gì xảy ra cho nàng, lão bèn vương tay chỉ Cừu Thiên Hiệp hỏi nhanh:

- Tiểu tử ! Người dùng thủ pháp gì điểm huyết ái nữ của lão phu ?

Cừu Thiên Hiệp gượng đỡ mặt khẽ đáp:

- Thủ pháp rất thông thường, lực đạo rất nhẹ, ví dù người nào cũng giải được cả !

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt nói:

- Người điểm vào huyết hôn mê của nàng, có thật là người có ý tốt hay chẳng ?

Cừu Thiên Hiệp vội vàng phân biện, nghe giọng nói:

- Nếu tại hạ có tà tâm phi tướng, tại hạ dám đứng giữa trời phát lời xin thề độc !

Cái thể ma quân trầm giọng hỏi:

- Tại sao ngươi lại điễm vào huyết hôn mê của ái nữ lão phu ? Ngươi hãy nói thật xem sao ?

Cừu Thiên Hiệp thở dài chua chát, bằng giọng nói run nhẹ đáp:

- Vào lúc canh hai, Bích cô nương bị người ám toán làm phong bế cả kinh phái huyết đạo, tại hạ cả kinh chạy qua, giúp nàng điều chỉnh lại huyết phái bị phong bế và chuyển nghịch, không ngờ ...

Nhan Như Ngọc cười lạnh lãnh cướp lời:

- Thật là hoang đường ! Công lực của ngươi không cần nói, riêng Bích Lệ Hồng cô nương bản lãnh khá cao tại sao để cho kẻ địch tự do phong bế các kinh phái huyết đạo dễ dàng như thế ?

Cừu Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:

- Tại hạ cũng lấy làm lạ Ở điểm này !

Cái thể ma quân lại hỏi:

- Chẳng nhẽ ngươi không nom thấy bóng dáng kẻ địch hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, nên lấy sự thật mà trả lời:

- Có chứ ! Tại hạ nhìn thấy hình như chiếc bóng của thiếu nữ mau như tên bay chớp xẹt thoáng qua, chỉ vì lấy việc cứu người làm trọng nên tại hạ chẳng đuổi theo. Nhan Như Ngọc không thể nào quên Bích Lệ Hồng là một tay tình địch lợi hại bèn mỉm cười chua chát hỏi:

- Cứu người ? Cứu người bằng cách nào ?

Lời nói của nàng quá chanh chua khắc nghiệt, nhưng Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là người trưởng giả vô tâm, làm sao đoán được sự cố ý khích của Nhan Như Ngọc, nên Cừu Thiên Hiệp thản nhiên nói tiếp:

- Không ngờ lúc tại hạ đang vận dụng nội lực chân ngươn chuyển vào cơ thể Bích cô nương thì bỗng nhiên ...

Chàng nói đến đây vụt nín bật, một sự thẹn thùng bốc lên đỏ mặt, nên lặng lẽ cúi đầu không nói tiếp.

Nhan Như Ngọc muốn phá sự vắng lai của Bích Lệ Hồng đối với Cừu Thiên Hiệp nên cố dùng lời nói khích cho Cừu Thiên Hiệp nói toát ra cả hầu chọc tức Cái thể ma quân Bích Nam Hùng để lão uất lên căm tuyệt Bích Lệ Hồng giao du với Cừu Thiên Hiệp ... nhân cơ đó, Nhan Như Ngọc thôi thúc hỏi:

- Bỗng nhiên thế nào ? Nói tiếp đi chứ ?

Cừu Thiên Hiệp liếc thấy thần sắc của Cái thể ma quân nghiêm trang, bất giác chàng ngập ngừng tiếp lời:

- Ừ ... Bích cô nương, nàng bỗng nhiên, ư

Cái thể ma quân nghe đến đây bỗng nổi giận, hai tay vươn ra song chưởng, đôi mắt rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát ầm lên:

- Ngươi dám phá hoại danh dự của ái nữ ta, thì ta sẽ ăn thịt ngươi, uống huyết ngươi, bầm xương và lột da ngươi tức khắc !

Giọng nói của lão hung hăng đáng sợ, lại thêm tiếng nói to đến chát cả mang tai, khiến mọi người hơi thất đờm kinh hồn.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng chán nản, nên lên tiếng nói cho qua:

- Thật là khổ sở cho ta ! Ừ, không có gì đáng nói nữa !

Nhan Như Ngọc lại cố ý nói khích chàng bèn mỉm cười hỏi:

- Sự thật bao giờ cũng là sự thật, ngươi hãy nói rõ xem sao ? Hay là ngươi sợ lão Cái thể anh hùng lột da ?

Cừu Thiên Hiệp trúng kế khích tướng của Nhan Như Ngọc, bèn đồng dặc nói to:

- Họ Cừu này, vẫn có mặt nơi đây, bao nhiêu lời nói vừa rồi toàn là sự thật ... !

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nói tiếp:

- Tại hạ không ngờ, Bích cô nương lúc đó như người say rượu, mặt mũi đỏ gay, hơi thở dồn dập bỗng nhiên nàng ngồi phắt dậy trên giường, đưa hai tay ra ôm choàng cổ tại hạ ...

Cái thể ma quân nghe đến đây kêu lên một tiếng “a” khủng khiếp, hai tay đẩy mạnh song chưởng đánh nhào vào Cừu Thiên Hiệp thể mạnh như núi lở đá băng, ào ào lướt tới rất nhanh.

Cừu Thiên Hiệp rất tinh mắt, vừa thấy ma quân nhích động đôi vai thì hai chân chàng đạp mạnh chiêu “Lôi hành cửu chuyển” nhún mình nhảy ra xa mấy trượng, tránh thoát luồng chưởng phong quái ác ... đồng thời chàng cất tiếng gọi cực to:

- Xin tiền bối nên hỏi lại lệnh ái cho tỏ tường !

Nhan Như Ngọc vô cùng đắc ý, vội xê mình đến trước mặt Cái thể ma quân giả bộ vui tươi mỉm cười nói:

- Đúng thể tiền bối ạ ! Tiền bối hỏi lại lệnh ái cho tỏ tường. Nếu gã họ Cừu điều ngôn bịa đặt, dù cho lão tiền bối có tha mạng sống cho hắn, nhưng đối với võ lâm trong vũ nội không một ai để cho hắn yên thân ... nếu như những lời hắn nói là sự thật thì ...

việc này ...

Nói đến đây nàng vụt nín bặt, dường như cảm thấy mình lỡ lời, một khắc sau Nhan Như Ngọc sửa giọng nói tiếp:

- Việc này không liên can gì đến người ngoài, song đối với tiền bối có nhiều điều quan hệ to tát, một là thiên hạ gièm pha tiền bối dạy con chẳng nghiêm, hai là phạm vào một điều luật đại kỵ của giới võ lâm hắc, bạch là ... “Vạn ác dân ví thử” vậy mong tiền bối hãy bình tâm nghĩ lại !

52. Mong Sao Đội Nguyệt Đến Núi Đại Hồng

Cái thể ma quân Bích Nam Hùng nghe qua tím mặt, lão cố dằn sự ngạc nhiên qua một khắc, sau cùng trầm giọng bảo:

- Nữ nhi của lão phu không phải là hạng người như thế đó ?

Cừu Thiên Hiệp bất mãn hét to:

- Chẳng nhẽ ta bảo nàng là hạng người như thế ư ?

Cái thể ma quân càng nghĩ suy, càng uất hận, khiến đôi bờ vai gầy guộc của lão run lên từng chập.

Nhan Như Ngọc liếc thấy vội xê mình tới trước một bước trầm giọng thét to:

- hai vị hà tất phải lôi thôi, hiện giờ ta nên quay lại tìm Bích cô nương ! Chỉ cần cô nương nói thật, thì trắng đen phải quấy đều rõ ... !

Cừu Thiên Hiệp giận căm căm nói mau:

- Đúng đấy ! Chúng ta nên tìm hỏi Bích cô nương !

Cái thể ma quân cau mày khó chịu, đưa tay chỉ Cừu Thiên Hiệp nói to:

- Hỏi ! Nhứt định là phải hỏi ! Người có dám đối chất hay chẳng ? Hay là người cố lánh mặt không đi ?

Cừu Thiên Hiệp cười lạnh lạnh nói:

- Hừ ! Cừu mỗ nào phải hạng người như thế ? Dù có chui vào hang hùm ổ rắn ta quyết chẳng từ nan !

Nhan Như Ngọc cau mày nhìn Cái thể ma quân nghiêm giọng bảo:

- Xin tiền bối hãy an tâm có ta bảo đảm họ Cừu !

Cừu Thiên Hiệp cau mày trợn mắt nhìn Nhan Như Ngọc hét to:

- Không ! Ta chẳng cần ai bảo đảm tiền bồi với ta đồng đi tìm lệnh ái !

Cái thể ma quân dụ giọng nói:

- Hay lắm ! Thôi chúng ta đi !

Vừa nói dứt, lão quay sang Nhan Như Ngọc dụ giọng bảo:

- Người cũng đi, để thị chứng chứ !

Nhan Như Ngọc gật đầu ưng thuận, ví như Cái thể ma quân không nói, Nhan Như Ngọc vẫn không bỏ qua cơ hội hi hữu này.

Đối với việc này Nhan Như Ngọc tuy không thủ vai trò chánh, nhưng đem so sánh nàng với người trong cuộc, thì tình thần càng căng thẳng gấp bội ... vì nàng mong biết sớm công việc này chân giả ra sao ... chỉ vì, tâm chí nàng đã dành sẵn một quyết định:

”Nếu việc này ... Cừu Thiên Hiệp có dã tâm phá hoại trình tiết của Bích Lệ Hồng thì nàng quyết định đoạt lại quyển thiết thư của Huyết quang giáo đoạn tuyệt hẳn với chàng ... thậm chí còn cầm giữ Cừu Thiên Hiệp đem về giao cho Huyết quang giáo chủ.

Nếu việc này ... Bích Lệ Hồng làm quấy thì nàng sẽ quyết định đi rêu rao khắp cả giang hồ, sơn dã, báo cáo cho mọi giới võ lâm Hắc Bạch đều biết. Có lẽ Bích Lệ Hồng là một tên “gian dâm đảng nữ” hầu cắt đứt mối tình Cừu Thiên hiệp và Bích Lệ Hồng đồng thời chính nàng đã tiêu diệt tình địch một cách khéo léo và cũng chính mình nàng hát khúc khải ca hòa âm với điệu Phượng hoàng vu phi ... nàng là kẻ chiến thắng trên mọi mặt” Nhan Như Ngọc đã quyết tâm, bèn mỉm cười nói to:

- Lý sự tự nhiên như thế, vẫn bồi xin theo hầu ... nào chúng ta đi chứ !

Cái thể ma quân gật đầu, đáp nhanh:

- Ủ chúng ta nên đi cho chóng !

Vừa nói dứt, lão phất nhẹ tay áo rộng, tung mình đến trước, Cừu Thiên Hiệp nối gót theo sau, kế đấy là Nhan Như Ngọc.

Cả ba người đều là tay cao thủ võ lâm, công lực đều nhau không ai cao thấp hơn ai, họ chạy như bay biến trong chớp mắt họ đã về đến Tương Dương phủ thành.

Vượt nhanh qua vài đại lộ đến khách sạn “Kiết Tường”. Cả ba người không hẹn nhau mà đồng hạ xuống mái nhà khách sạn, nhẹ nhàng như lá rụng hoa rơi, nhìn về hướng phòng ngủ của Bích Lệ hồng thấy tư bề vắng lặng, không có vẻ gì động tịnh.

Cái thể ma quân nóng lòng như lửa đốt, vội tung cửa song nhảy vội vào trong, buột miệng kêu to:

- Lệ Hồng con ! Lệ Hồng đâu !

Tiếp theo đấy một giọng nói run rẩy lập cập:

- Ôi chao ! Xin đại vương tha chết ! Xin đại vương dung mạng.

Không ngờ, bên trong phòng có hai tên điểm tiểu nhị đang lui hui dọn đồ đạc, chúng chợt thấy Cái thể ma quân đột nhiên tung cửa vọt vào khiến cả hai mặt xám như gà bị cắt huyết, vội quỳ ngay xuống nền đất lạy liên hồi giống như gà mổ thóc, còn miệng chỉ ú ớ không nói ra được.

Ngay lúc đó, Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc tung cửa bước vào.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn khắp gian phòng, vẫn không thấy bóng dáng của Bích Lệ Hồng đâu cả, bất giác chàng đứng ngẩn người như pho tượng gỗ.

Nhan Như Ngọc thấy thế cả cười:

- Điểm tiểu nhị các người hãy đứng dậy nói chuyện chúng ta không phải là thảo khấu ma vương đâu. Đứng dậy mau.

Hai tên tiểu nhị nghe giọng nói lạnh lớt của cô gái nên bớt sợ hãi phần nào, bèn gượng đứng lên, chúng vừa thấy mặt Cừu Thiên Hiệp vội tiếng trách cứ:

- Trời ! Khách quan ! Làm gì nửa đêm khuya canh vắng khách quan lại rủ rê bạn hữu đánh phá, làm hủy hoại cả vật dụng và tan tành khắp nơi trong bốn điểm !

Cái thế ma quân nổi đóa, vỗ mạnh chiếc bàn và trợn mắt nhìn hai tên tiểu nhị quát to:

- Nói láo !

Hai tên điểm tiểu nhị thất kinh, vòng tay run rẩy nói:

- Vâng ... vâng..nói láo ! Xin lỗi Cừu Thiên Hiệp xê mình đến trước, thuận tay cho vào bọc lấy ra mười đỉnh bạc vụn trao cho hần vừa mỉm cười bảo:

- Tiểu nhị ca ! Mọi việc đều do tay hát báo, ta xin bồi thường thiệt hại cho các người ... lại đây, ta có vài lời muốn hỏi !

Hai tên tiểu nhị thấy thế sáng rỡ đôi mắt, liền đưa tay nhận bạc vừa rồi rít cảm ơn.

Nhan Như Ngọc bước tới trước đưa cặp mắt phượng long lanh nhìn hai tên tiểu nhị dịu dàng hỏi:

- Đây điểm tiểu nhị ! Có phải vị cô nương muốn trọ tại gian phòng này chăng ?

Và hiện giờ vị cô nương đã đi đâu ?

Tên điểm tiểu nhị nghe lời lẽ ôn hòa, bèn tỏ vẻ thành thật đáp:

- Phải đấy ! Vị cô nương trọ tại đây đã đi theo một vị đạo cô đi rồi ... đi rất lâu rồi !

Cái thế ma quân kêu hừ một tiếng đưa tay ra chụp mạnh hai tên tiểu nhị, quát to như sấm hỏi:

- Thậ vậy không ? Mà chúng đi lâu mau rồi ?

Hai tên điểm tiểu nhị hồn phi phách tán, mặt xám như đổ chàm, mồ hôi đổ ướt trán, chúng khóc rống lên ... vừa rên rĩ đáp:

- Gia gia ! Xin gia gia buông ra ! Ồi chao ! Đau nhức lắm, chúng con xin nói ...
xin nói !

Nhan Như Ngọc cau mày khó chịu, trầm giọng nói nhanh:

- Húy ! Tiền bồi buông ra chứ ! Chúng làm sao chịu nổi cái bầu nhẹ của tiền bồi ?

Thử thả chúng ta hỏi lại cho tỏ tường !

Cái thế ma quân buông nhẹ tay, hai tên tiểu nhị lão đảo xuýt ngã, chúng tựa lưng vào tường giường đôi mắt mất thần nhìn Cái thế ma quân không chớp, dáng điệu khổ sở một cách thảm thương.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở hỏi:

- Tiểu nhị ca ! Vị cô nương ở phòng này đã đi thật hay sao ?

Tên điểm tiểu nhị chưa hết vẻ kinh hoàng, hần trừ trừ rất lâu, mới nghiêm giọng đáp:

- Khi quý vị rời khỏi nơi đây chẳng bao lâu, thì một vị đạo cô vào đây bỗng vị cô nương đi ngay !

Nhan Như Ngọc nghe qua lấy làm lạ, quay nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Người đồng hành với người là một đạo cô sao ? Vậy đạo cô đó là ai ?

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu đáp:

- Đạo cô đó là Ngũ diện yêu hồ !

Nhan Như Ngọc tái mặt hỏi nhanh:

- Người mà kết bạn đồng hành với Ngũ diện yêu hồ ư ?

Câu hỏi của nàng đơm vể gấp rút, kinh sợ, phần hận và đầy phiền muộn.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, lại đưa tay chỉ Cái thể ma quân nói:

- Chính ma quân đưa “nó” tới đây !

Cái thể ma quân Bích Nam Hùng đáp ngay không do dự:

- Nếu không có nàng đến báo tin và đưa ta đến đây ... Thì người đã phá tiết trinh của ái nữ ta rồi !

Nhan Như Ngọc mặt mày biến sắc, nàng cao giọng nói to như hét:

- Ối ! Loạn mắt ! Tất cả chúng ta đều bị lọt vào vòng kế hoạch của kẻ khác mất rồi !

Cái thể ma quân thất kinh hỏi:

- Lọt vào kế hoạch của ai ?

Nhan Như Ngọc trầm giọng nói mau:

- Việc này đầu đuôi, đều do Ngũ diện yêu hồ đặt ra kế hoạch “nó” làm cho Bích Lệ Hồng mê muội, rồi dẫn Cừu Thiên Hiệp vào tròng, lại báo tin và đưa Bích tiên bối đến chứng kiến, cốt ý làm cho hai người liều thân trí mạng mà đánh với nhau, nó đứng bên ngoài thủ lợi ! Thật là kế hoạch “ngưu ông thủ lợu” !

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu ra gật gù nói:

- Ừ ! Có lý thật Cái thể ma quân lấy làm khoé nghĩ, ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Người bảo nàng thủ lợi ... vậy mỗi lợi thế nào ?

Nhan Như Ngọc điềm nhiên nói:

- “Nó” dẫn dụ cho hai hổ đấu nhau, tức nhiên có kẻ bại thương, một là trừ bớt một vị khắc tinh của nó ... !
... Nhưng còn việc Bích cô nương ... điều an nguy chưa rõ ...

Bây giờ lại không biết Bích cô nương ra sao ?

Cái thể ma quân nghe đề cập đến sự an nguy của con gái mình, khiến lão hằm hằm nổi giận, đưa tay điểm mặt Cừu Thiên Hiệp nói:

- Mọi việc đều do người mà ra cả !

Cừu Thiên Hiệp nổi nóng quát to:

- Nếu người không hồ đồ lỗ mãng, thì đâu đến nỗi gì !

Nhan Như Ngọc thấy cả hai đã cáu lên, bèn dùng lời khuyên giải:

- Hiện giờ đổ lỗi nhau chẳng ích lợi gì ... mà tất cả chúng ta đều có trách nhiệm lo giúp Bích cô nương !

Nói đến đây nàng bước lại gần tên điểm tiểu nhị dịu dàng hỏi:

- Các người có nhận thấy đạo cô bỗng vị cô nương đi hướng nào chẳng ?

Hai tên điểm tiểu nhị đồng thanh đáp:

- Khi chúng tôi lên phòng, thấy vị đạo cô bế cô nương đi rất nhanh về phía Đông Nam, cả hai đi rất lâu, chúng tôi mới lên đây dọn dẹp phòng thì quý vị đến !

Nhan Như Ngọc liệu định câu chuyện này vô cùng nguy cấp, nên nhìn Cái thể ma quân và Cừu Thiên Hiệp bảo thật nhanh:

- Việc cứu người là trọng, chúng ta mau rời khỏi nơi đây Cái thể ma quân biến sắc hỏi lại:

- Cứu người ? Mà cứu ai chứ ?

Nhan Như Ngọc trầm giọng nói nhanh:

- Ngũ Diện Yêu Hồ đã đến đây trước, nó giở trò ma thuật làm Bích cô nương bất tỉnh, lại đánh tiếng gọi Cừu Thiên Hiệp đến cứu, sau cùng nó mới đến báo cáo cho tiền bối, và giờ này nó bắt cóc Bích cô nương.

Nói đến đây nàng vụt nín bật, đôi má đột nhiên đỏ gấc như hồng đào, dường như có một điều gì khó nói ... một lúc lâu nàng quay sang Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Yêu Hồ có rất nhiều ma thuật, tà pháp người có biết chẳng ngoài môn “Mỵ nhân cầu hồn thuật” nó còn có nhiều khăn tay chứa dâm phách gọi là “Tồn người Dâm độc phách” có lẽ Bích cô nương bị nhiễm chất độc này ... ngoài Yêu Hồ ra, trên đời này không có kẻ thứ hai !

Cái thể ma quân nghe qua võ mạnh xuống bàn, khiến chiếc bàn gỗ gụ lâu đời văng ra tung tóe, lão trợn mắt nói to:

- Nếu sự thật như thế, ta sẽ phanh thây Yêu Hồ ra muôn mảnh.

Nhan Như Ngọc mím môi cười nhạt nói tiếp:

- Hiện giờ nổi giận hay căm phẫn đều vô ích, chúng ta thừa lúc trời chưa sáng mà trở thuật khinh công đuổi theo một đoạn đường thử xem ... may ra còn bắt kịp hân.

Cái thể ma quân chỉ Cừu Thiên Hiệp nói to:

- Trước khi sự thật được rõ ràng, người phải đi theo ta mới được !

Cừu Thiên Hiệp cầu mảy, lạnh lùng nói:

- Người muốn uy hiếp ta ư, không được đâu ! Ta nghĩ tình môn phái võ lâm lại bao lần gặp mặt Bích cô nương, dù không tri kỷ cũng nghĩa bạn đường, nên ta không thể khoanh tay đứng nhìn như người ngoài cuộc. Vả lại, ta cũng cần phân tách câu chuyện này cho rõ ràng hơn !

Vừa nói dứt Cừu Thiên Hiệp bước nhanh ra ngoài, Nhan Như Ngọc nói gót theo sau, kế đấy là Cái thể ma quân.

Ba người rời khỏi khách điểm, nhắm hướng Đông Nam, trở thuật khinh công chạy như bay.

Bây giờ màu trời sắp sáng, sương mai tỏa mịt mù, chỉ trong chớp mắt cả ba đã rời khỏi Tương Dương thành họ nhắm hướng Đông Nam với tuyệt kỹ khinh công chạy nhanh.

Lúc bấy giờ, trời đã quá trưa, cả ba chuyển ra đường cái đi lần tới, họ trông thấy một ngôi chùa nhỏ nằm trơ trọi giữa cỏ thôn, tất cả bèn dừng lại, vào quán tìm thức ăn uống đỡ đói.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cái thể ma quân và Cừu Thiên Hiệp, hai người dẫn bước trên đoạn đường dài, mà chẳng trò chuyện nửa lời, tựa hồ như oán nặng thù sâu nhau lắm, thậm chí đôi mắt nhìn nhau cũng nảy lửa, không có vẻ gì mềm dịu ôn hòa, nàng buộc lòng lên tiếng nói:

- Ta thấy việc này chưa trôi chảy lắm, vì còn nhiều điểm khả nghi, Ngũ Diện Yêu Hồ quỷ quái tinh ma có khi nào “ả” chịu đi một đường ... theo ta nghĩ ba người chúng ta chia ra ba ngã đuổi theo may ra bắt gặp cô ả ! Nếu không vậy, chúng ta đã nhọc công mà vô ích, không theo đuổi ... được kết quả gì !

Lúc bấy giờ Cái thể ma quân đối với cô gái cứng bị mất tích, lòng đau như cắt, dạ xót như bào, tuy cảm thấy những lời nói của Nhan Như Ngọc là đúng, thì việc này đều do Ngũ Diện Yêu Hồ quy ra cả song bất luận với giá nào, lão đối với Cừu Thiên Hiệp vẫn còn đầy sự thắc mắc chưa minh bạch được, do đó Cái thể ma quân cao giọng nói:

- Nhan cô nương đoán việc như thần, vậy xin Nhan cô nương đuổi theo trước về phía đường cái quan còn ta áp giải họ Cừu đi về đường trường núi !

Cừu Thiên Hiệp bất mãn ra mặt, chàng quắc mắt nhìn Cái thể ma quân cao giọng hét to:

- Người áp giải ta à ?

Cái thể ma quân liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp nặng giọng:

- Không có gì bảo đảm cho người cả, ta đoán thể nào người cũng thừa cơ hội này mà cút mất !

Cừu Thiên Hiệp cau mày sẵn giọng nói:

- Tiền bối đã nhận xét người lắm rồi, dù cho rừng gươm biển lửa, Cừu mỗ đã hứa đi là đi, không bao giờ trốn lánh một cách hèn hạ như thế đâu !

Cái thể ma quân nghe qua phá lên cười rũ rượi, bằng giọng nói cao trầm bảo:

- Ta kỳ cho ngươi ba ngày, thế nào cũng gặp mặt ta ở “Thiết huyết bảo” Nhan Như Ngọc nghe đến đây thất sắc vội kêu to lên:

- Ô ! Quên mất ! Ta đã quên nghĩ đến “Thiết huyết bảo” ! Thật là nguy cấp !

Cái thể ma quân bỗng nhiên biến sắc, vội đứng thẳng người, dường như đánh rơi vật gì quý báu, bằng giọng nói thương đau bảo:

- Y ... nếu Yêu Hồ đưa ái nữ ta đến Thiết huyết bảo ... Ô ... việc này ...

Nhan Như Ngọc mặt mày ủ dột, buồn bã nói:

- Ngũ diện Yêu hồ không phải là người tốt, việc làm của ả đã trá khôn lường !

Cừu Thiên Hiệp nghe hai người lời qua tiếng lại ý nghĩa lơ mơ khiến chàng không hiểu gì cả bèn quay sang Nhan Như Ngọc hỏi:

- Thiết huyết Bảo tại xứ nào, có những gì mà ngươi tỏ ra sợ sệt dường ấy ?

Nhan Như Ngọc vẽ mặt rần rần, bằng giọng nói trầm trầm kể:

- Thiết huyết bảo tại dãy núi Đại Hồng xa tít Bảo Chúa tên Tiểu Quan, ngoại hiệu là “Hàn vân phúc vũ” con người nguy trá dị thường tham tiền háo sắc, đàn bà con gái bị hấp dẫn hại không biết bao nhiêu mà kể, nếu như Ngũ Diện Yêu Hồ đem Bích cô nương mà hiến dâng cho Thiết huyết bảo, thì chẳng khác nào đem dê để vào hang cọp, lão Tiểu Quan đâu thể chận được ... Ôi ! Nếu thật như vậy, thì thân phận của Bích cô nương không biết đau khổ đến ngần nào ?

Giọng nói của nàng quá đỗi u sầu buồn bã ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua máu nóng càng trào, mặt hồng tái trắng, bèn nặng giọng nói:

- Vô lâm hào kiệt đã chết hết ư ? Tại sao dung túng cho “hắn” sống còn trên mặt đất ... đi ... ta quyết tìm gặp hắn !

Cái thể ma quân đẩy ghế đứng dậy bước ra ngoài cửa quán.

Nhan Như Ngọc vội lấy tiền trả các thức ăn, bèn đứng dậy nói:

- Bất luận với giá nào, chúng ta cũng tìm đến Thiết huyết bảo xem có sự ra sao ?

Thế là ba người thay đổi ý kiên chia ba đi, mà hợp lại đi chung với nhau, trở thuật khinh công đi về hướng Đại Hồng Sơn.

Suốt hai ngày ròng rã, cả ba người đi đến ngọn chủ phong của vùng núi Đại Hồng Sơn thì mặt trời đã ngã về chiều.

Đại Hồng Sơn là một ngọn núi cao ngất, cây cỏ um tùm đầy dẫy những khe sâu hốc đá, địa thế vô cùng hiểm trở gian nguy.

Cái thể ma quân quá tức giận vì không thắp cánh được để sớm bay vào “Thiết huyết bảo”, do đó ... lão giả hết tuyệt học bình sinh, trở thuật khinh công chạy như gió, hướng vào đường lên núi.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc nóng lòng không ít bèn giở môn tuyệt kỹ khinh công đuổi theo sau lưng lão Ma quân như bóng với hình ...

Tuy dải Hồng sơn địa thế rất gian nguy hiểm trở, nhưng đường sá rất rộng rãi thênh thang qua đầu canh một họ đã thấy bờ lũy Thiết Huyết hiện xa ... xa ...

Nhan Như Ngọc một mặt đuổi theo như gió, một mặt hỏi to lên:

- Bích lão tiền bối ! Tiền bối có viếng Thiết Huyết bảo lần nào không ?

Cái thể ma quân đáp nhanh qua hơi thở:

- Có ! Chúng ta hãy chạy cho mau.

Vừa nói dứt, đột nhiên lão đổi hướng đi, bỏ hẳn con đường lớn mà rẽ vào một lối ngoằn ngoèo dẫn đến đỉnh núi.

Đường dài lên đỉnh thượng, hai bên mọc lên vô số tảng đá, chen vào đầy đủ loại cây danh mộc, u uất um tùm nên không nhìn thấy cảnh tượng phía ngoài rừng, lại thêm màn đêm dày mịn, bao trùm vạn vật tối om om, thậm chí xòe bàn tay ra vẫn không thấy ngón, tuy có ánh sáng trắng, song chẳng chiếu lọt qua khu rừng dày đặc lá.

Cái thể ma quân đột nhiên thân bộ đi chậm lại, vừa lên tiếng bảo rất khẽ:

- Thiết huyết bảo ở trước mặt chúng ta đây, vậy các người thử tính xem, chúng ta nên vào đấy bằng cách công khai hay bí mật ?

Nhan Như Ngọc cau mày nghĩ ngợi, đoan lên tiếng đáp lại:

- Phải xem tình thế trước, rồi sẽ quyết định sau !

Cái thể ma quân gật đầu tỏ vẻ hài lòng, bèn lớn tiếng bảo:

- Nếu như thế ... các người hãy theo ta !

Vừa nói dứt, thân mình lão chớp động như cánh Ưng, rún mình bay vọt lên cao, và vào một cảnh đại thọ cao ngất, lão trèo lên thoăn thoắt đến tận ngọn cây.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc liền tung mình nhảy vọt lên cảnh đại thọ.

Chợt thấy ... Cái thể ma quân vừa đứng thẳng trên ngọn cây cao, đột nhiên đổi thế lộn nhào đầu phía dưới chân giờ lên trời xuyên thẳng xuống triền núi như một chiếc lá rơi, khi thân mình lơ lửng giữa khoảng không, đột nhiên lão co rúm thân mình bung vọt sang bên tả, hạ nhanh xuống một gành đá cheo leo dựa vệ đường.

Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp nổi gót bay lượn theo thế của ma quân đáp nhanh xuống đứng kề bên gành đá.

Khi hai người vừa đáp xuống gành đá, thì Cái thể ma quân lại thi triển công lực lần thứ hai, bằng thế “Bàn vân xuất tự” ... Cái thể ma quân lại sà mình phóng xuống vực sâu thăm thẳm, không biết lão dẫn đến đâu.

Cừu Thiên Hiệp không rõ căn do, khúc chiếc thể nào, lại phóng mình nhào xuống vực thăm.

Thân mình chàng vừa rơi xuống độ năm trượng, đột nhiên nghe phía trên đầu Cái thể ma quân kêu lên thất thanh:

- Húy ! Người muốn đi đâu đó ! Tìm chỗ chết hay sao chứ ?

Cừu Thiên Hiệp nghe tiếng gọi làm chàng quá sợ, vội đề khí nghịch chuyển, thân mình uốn cong vút như vành cung, thi triển chiêu “Tế yêu Bàn vân” bật mạnh lên trên nhắm ngay hướng tiếng nói của Ma quân phát ra bay xẹt tới, vươn hai tay chộp mạnh vào nhánh tòng quì, gượng rút mình đứng lên, vừa chếp miệng nói:

- Thật là may mắn ... thoát hiểm !

Nguyên lúc Cái thể ma quân buông lỏng thân mình để rơi xuống vực sâu, kỳ thật lão đáp xuống thân một cội tòng quì, nằm dựa triền vực thăm, tuy gọi là triền vực thăm, chứ cao trên mười trượng.

Bấy giờ, Nhan Như Ngọc mới buông mình rơi xuống chỗ hai người đứng.

Cái thể ma quân đưa tay chỉ phía xa xa bảo nhỏ:

- Hôm nay tại Thiết huyết bảo có gì xảy ra !

Cừu Thiên Hiệp cố vận dụng nhãn quang, nhìn theo ngón tay của ma quân.

Chỉ thấy sau cánh rừng già dày mật, trên muôn ánh đèn lớn nhỏ, chiếu nhấp nháy tựa đèn đom đóm giữa đêm hè.

Dưới ánh đóm lơ mờ, ta có thể nhìn thấy một dãy nhà ngang dọc bao la. Giữa rừng núi âm u, thông reo xào xạc như sóng vỗ đầu gành, thành thử những tiếng reo hò trong “bảo” không nghe thấy được gì cả.

Nhan Như Ngọc nhìn xem một lúc lâu, mới lên tiếng hỏi:

- Tiền bối, có phải lối này là con đường đi vào Thiết huyết bảo hay không ?

Cái thể ma quân lắc đầu đáp:

- Không phải, nhưng có thể đi vào ngũ hậu của Huyết bảo.

Cừu Thiên Hiệp cười nhạt nói:

- Tại sao ta không đi ngõ trước, cho danh chánh ngôn thuận hơn !

Cái thể ma quân cười nhẹ bảo:

- Bằng thân pháp của người, liệu chống trả nổi hay không chứ ?

Hai người lời qua tiếng lại, âm điệu còn thắc mắc gay go, chứng tỏ sự hận hờn chưa tiêu tan ...

Nhan Như Ngọc thấy thế vội lên tiếng nói:

- Bấy giờ kẻ cường cừ, đại địch đứng trước mặt chưa đoán được sự kiết hung, cả ba chúng ta đến đây với mục đích duy nhất là tìm xem Bích cô nương hạ lạc ở phương nào, vậy xin hai vị ... dù phần uất đến đâu, cũng nên bỏ qua mà lo cho Bích cô nương !

Cái thể ma quân dịu giọng nói:

- Phía trước Thiết huyết bảo có vô số hầm “Thung” ngầm, nhưng có nhiều chuyện hiểm ác dị thường !

Nhan Như Ngọc vội hỏi nhanh:

- Chẳng nhẽ chúng bày biện những cơ quan bẫy độc ngầm khắp nơi hay sao ?

Cái thể ma quân điềm nhiên nói:

- Tuy không có cơ quan ngầm hay bẫy độc, nhưng có rất nhiều mãnh thủ hung ác, khiến người không kịp đề phòng, nơi đây tuy đầy hiểm ác, nhưng ta có thể nương vào những tầng cổ thụ thiên nhiên ... muốn tránh được sự phiền nhiễu, chúng ta hãy cố gắng mà tranh thủ thời gian !

Nhan Như Ngọc gật đầu lia lịa nói:

- Tiền bối dạy chí phải !

Cái thể ma quân thở dài u uất, bằng giọng nói cực trang nghiêm bảo:

- Hiện giờ chúng ta cứ nương theo các thân cây mà chuyển đi, song các thân cây rêu rong trơn như mỡ có thể trượt ngã bất thần, các người nhớ cẩn thận nhé ! Hãy bám sát theo ta !

Vừa nói dứt, lão soạt chân bước rất mau chuyển từ cảnh này sang cảnh khác, nhanh như vượn đi vào cái hang động tối om om.

53. Mạo Hiểm Vào Dò Huyết Bảo

Nhan Như Ngọc đưa mắt nhìn theo thân hình đại bàng của Cái thể ma quân mà chuyển theo từ cảnh này qua nhánh khác, nàng và Cừu Thiên Hiệp đi song song, đột nhiên nàng đưa tay nắm nhẹ vạt áo Cừu Thiên Hiệp, lên tiếng bảo khẽ:

- Hãy đề phòng cẩn thận ! Xem qua thể núi, thì phía dưới này có lẽ sâu trên trăm trượng, người chớ nên xem thường nhé !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, dịu dàng đáp:

- Tại hạ hiểu rồi cô nương ạ ! Xin cô nương hãy bảo trọng lấy thân !

Thật là lời nói ngọt như đường, khiến Nhan Như Ngọc nghe qua vui mừng hơn hở, nàng cố dằn sự xúc động, lên tiếng bảo khẽ:

- Hay lắm ! Chúng ta hãy đi chứ !

Vừa nói dứt, nàng rún mình chuyển từ cảnh nọ đến cảnh kia, theo chiếc bóng lơ mờ của Cái thể ma quân mà đi lần tới trước.

Hai hàng cây cao ngất dài hai bên đường hang, trông chẳng khác nào con đường san đạo thiên nhiên, thật đúng là vô vàng nguy hiểm, hai hàng cây đại thọ, cây này cách cây kia chẳng đều, có lúc gần một trượng, có khoảng xa hai trượng, thân cây to nhỏ chẳng đều nhau, vậy mà giữa đêm tối âm u, thân người lơ lửng trên không phải gắng vận dụng nhãn lực mới tìm thấy chỗ ghé chân.

Nếu dùng sức mạnh, thì bàn chân bị lún vào rong rêu đến lúc giở lên cũng dễ té ngã, còn dùng sức lực quá nhẹ, thì bàn chân bám không vững, và cũng dễ trượt ngã vì chất nhờn trơn ướt của rong rêu, lại thêm màn đêm dày mịn tối như mực, không thể nào nhìn thấy rong mà tránh, thật là nguy hiểm vô cùng.

Tuy vậy cả ba người vượt qua mười mấy cây cổ thụ, chợt nghe dưới chân tiếng nước chảy rì rào, dường như có ngọn suối chạy xuyên qua triền núi Đại Hồng.

Cái thể ma quân bỗng dừng lại trên một cành đại thọ, tàng lá xum xê, tỏ vẻ trù trừ ...

Nhan Như Ngọc đi trở tới, thấy vậy lấy làm lạ cất tiếng hỏi nhỏ:

- Tại sao Tiền bối không đi nữa ?

Cái thể ma quân thở dài não ruột, bằng giọng nói trầm buồn bảo:

- Hý ! Chết thật, phải chi lúc này chúng ta vào cổng chính của Thiết huyết bảo, tuy nhiên gặp nhiều nguy hiểm nhưng sự nguy hiểm trực tiếp dễ đương đầu ! Vậy chúng ta nên quay lại vào cổng chính cho tiện !

Nhan Như Ngọc nghe qua thất kinh hỏi:

- Tiền bối ! Tại sao lại đổi ý mau thế ?

Cái thể ma quân lắc đầu thiếu não đáp:

- Không phải ta đổi ý đâu ! Chỉ vì vì ta quên cả lối đi nên không hướng dẫn các người được !

Nhan Như Ngọc kêu lên thất thanh:

- Tiền bối không biết đường sao ?

Cái thể ma quân buồn bã đáp:

- Không hẳn thế ! Ta có qua đây một lần, song lần đó là mười năm về trước, mà hiện tại là ngày hôm nay ... cách mười năm còn gì để nhớ nổi.

Nhan Như Ngọc càng thêm bối rối, gượng nói tiếp:

- Mười năm qua, chỉ sợ mọi việc đều thay đổi, cây nhỏ tán lên, cây lớn cần cội, nước chảy đá mòn ... đâu còn dấu vết của năm xưa !

Cái thể ma quân thở dài não ruột, bằng giọng nói u buồn kể tiếp:

- Mười năm về trước, giới Hắc đạo của nhóm ta có dự một người đến đây, họ ...

Ôi !

Lão nói đến đây, dường như sức nhớ đến chuyện gì khó nói, bèn kêu lên một tiếng “ôi” và đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp lom khom, tỏ vẻ ngạc nhiên đến cực điểm.

Cừu Thiên Hiệp không hay biết gì cả, chỉ vì chàng bận tâm quan sát tình hình bốn bên hầu tìm một lối đi.

Nhan Như Ngọc thấy ma quân trù trừ không nói hết lời lấy làm lạ hỏi tiếp:

- Tiền bối. Có gì chẳng đúng ư ?

Cái thế ma quân nghiêm giọng đáp:

- Không phải thế đâu ? Chẳng qua là câu chuyện hết sức tình xảo, dường như có sự xếp đặt trước ! ...

Nhan Như Ngọc động tính háo kỳ truy vấn:

- Tiền bối ... vậy câu chuyện như thế nào ?

Cái thế ma quân thở dài kể tiếp:

- Mười năm về trước ... Bọn Hắc đạo của chúng tôi tụ họp tại Thuyết huyết bảo, dùng kế dẫn dụ một người đến đây và người ấy là một gã họ “Cừu”.. do đó, ta nói câu chuyện hết sức tình xảo là ... Mười năm qua ... ngày hôm nay một lần nữa lão phu lại đưa một người đến vùng trọng địa này, và người này cũng họ “Cừu” ... !

Cừu Thiên Hiệp đứng kế bên nghe rất rõ ràng, chàng hỏi tiếp:

- Rồi sự việc như thế nào nữa ?

Cái thế ma quân hình như có điều gì khó nghĩ nên lão ta không nói tiếp nữa, lão chỉ buông tiếng thở dài đầy vẻ thống khổ.

Đoạn lão bàn tiếp đến sự việc hiện tại:

- Với công lực của ba người, chúng ta sẽ dư sức tiếng vào mặt trước của Thuyết huyết bảo.

Cừu Thiên Hiệp cùng Nhan Như Ngọc rất hài lòng đáp:

- Chúng ta nên hành động như thế !

Vừa nói dứt lời cả ba nhún mình bay vọt về hướng mặt trước Huyết bảo.

Cừu Thiên Hiệp thấy Cái thế ma quân đi được một đổi xa, bèn quay sang Nhan Như Ngọc bảo nhỏ:

- Giữa bảo là chỗ nguy hiểm trập trùng, phải để cho ta vào trung bảo mới được !

Nhan Như Ngọc mỉm cười vui vẻ, nói:

- Công lực của thiếu hiệp tuy cao diệu hơn ta, nhưng người chớ ngại ta không đủ sức vào giữa bảo !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nóng mặt vì không nỡ để nàng vào chỗ nguy hiểm, bèn trầm giọng nói:

- Ta lấy làm lo sợ, vì

Nhan Như Ngọc mỉm cười cướp lời:

- Người đừng lo nghĩ vẩn vơ, mỗi người một phận sự hãy nhận lấy ! Ta đi đây !

Nói xong, nàng cúi gập lưng ong như càng liễu uốn, bằng một chiêu ” Thiếu nữ tán hoa” từ trên ngọn cây cao bay chúi xuống, thân mình đang lơ lửng nàng đổi ra thế “Nhũ yên, dịch lâm” hình tượng như mũi tên, bay xẹt vào mái nhà giữa bảo.

Cừu Thiên Hiệp không chậm trễ, phát nhanh tay áo lắt mình biến theo chiêu “Bình địa thanh vân” áo quần chẳng động, thân mình như mây bay, nương theo chiều gió, vượt mau qua bờ tường hướng về phía hậu bảo chạy nhanh như trót.

Nguyên phía sau hậu bảo là nhà bếp, chuồng ngựa, phòng tắm và kho lẫm dọc ngang.

Chàng trườn mình trên mái ngói, dùng tuyệt kỹ khinh công, đến nỗi nhẹ hơn con cắc kè chuyển động, chẳng mấy chốc chàng đã tuần thám khắp nơi, ngoài những cặp vợ chồng nô bộc tình tự mắng nhau chàng không thấy điểm gì khả nghi cả, luôn cả tin tức hoặc bóng dáng của Bích Lệ Hồng, không tìm được tia sáng hy vọng nào.

Nhưng chàng có nghe những lời bàn luận của lũ bảo nô, thì biết hôm nay là ngày lễ thành hôn của Thiếu bảo chúa, đêm động phòng “hoa chúc”.

Cửu Thiên Hiệp lại vượt qua mấy gian phòng kế tiếp xuyên qua hòn giả sơn là đến tòa lầu năm tầng cao vút.

Chàng không do dự, nhắc mình bay vọt vào tầng thứ nhất, chỉ thấy hoa giấy rải đầy đất, cửa vào bóng hình “Long phụng hỉ”, đèn đuốc sáng choang, nhưng im phăng phắc không có một bóng người.

Cửu Thiên Hiệp đi thẳng vào trong, vẫn không thấy động tĩnh gì cả, sẵn dịp chàng chui qua cửa song leo thoăn thoắt đến tầng thứ hai.

Tầng lầu nhì vẫn lặng trang không một bóng người nhưng giữa phòng bày biện rất khang trang ba dãy bàn ghế dài, bên trên bàn đầy dĩa rượu thịt, dường như vừa dùng qua phân nửa, đầu bàn có hai cái ly bông tuyết đẹp, chính là hai cái ly rượu dùng qua lễ hiệp cẩn, để riêng cho tân nương và tân lang làm lễ giao bôi.

Cửu Thiên Hiệp mãi mê xem, đột nhiên có tiếng chân người từ lầu ba đi xuống, chàng thất kinh vội xê mình ra sau, núp dưới kệ sách, vận khí nín thở đưa mắt theo dõi.

Lại thấy từ lầu ba đi xuống một số người khá đông dẫn đầu là một thiếu phụ trung niên.

Một người thiếu nữ trẻ tuổi nhất bọn, bỗng lên tiếng:

- Không rõ nổi ý nghĩ của Bảo chúa, tân nương chẳng nói chẳng rằng như người bệnh mà bắt làm lễ bái đường ... đem động phòng hoa chúc với người đau thật là vô vị !

Một người thiếu phụ luống tuổi tỏ vẻ sành đời lớn tiếng bảo:

- Người có biết tại sao Bảo chúa gấp như thế không ? Một là chọn được giờ lành, nếu không sớm lo động phòng thì sợ mất đi sự may mắn. Hai là Bảo chúa không muốn thiên hạ biết trước cuộc hôn lễ này, nên lễ động phòng trước mới báo thiệp tin và thiết tiệc sau !

Họ vừa đi vừa nói, khi dứt lời thì đoàn người lạ đã xuống tới dưới nhà.

Cửu Thiên Hiệp chép miệng nói thầm:

“Quái lạ thật, cuộc hôn lễ là đại sự, đường đường một vị Bảo chúa mà phải sợ gì ... phải cấp bách và làm sai nghi thức như thế” Vừa suy nghĩ đến đây chàng lại bước nhanh ra ngoài toan leo lên tầng thứ ba, lại nghe tiếng tiêu thiêu dần dịch hòa âm, trên tầng thứ tư vang vọng xuống, kèm theo đấy là tiếng ca vang múa hát của đoàn nữ nhạc, xưng chúc lễ tân hôn.

Đột nhiên một giọng nói lạnh lạnh ngoài hành lang lầu tư vang lên rất cấp bách:

- Lý tẩu ! Có người đến ... có người đến ...

Cửu Thiên Hiệp giật mình nép nhanh sau rèm cửa.

Một giọng nói trầm trầm của phu nhơn gất lên:

- Hôm nay là ngày Song Hỷ, Người chờ kêu réo ồn ào người đến là ai, mặc kệ họ !

Giọng nói lạnh lạnh lại kêu lên cấp thiết:

- Thật mà ... có người đến ... có người đến ...

Giọng nói của phu nhơn càng gay gắt hơn trước lại mắng:

- Ta bảo “Song hỷ” kia mà, người muốn chết ư ! Đem quá canh ba mà kêu réo âm ỉ, nếu mi kêu lên lần nữa ta sẽ bóp đầu chết tức khắc, súc sanh không biết gì ... Có nghe rõ chưa !

- Nghe rõ ! Nghe rõ !

Cửu Thiên Hiệp nhìn lên hành lang lầu ba chỗ phát ra tiếng nói, một chuyện khiến chàng suýt bật cười to.

Nguyên giọng nói lạnh lót vang lên hai lần, không phải tiếng nói của loài người, mà là tiếng kêu của con chim anh vô màu lam đứng trong chiếc lồng vàng treo ngoài góc hành lang lầu ba.

Cửu Thiên Hiệp chép miệng bảo thầm:

“Đừng mắng nó là súc sanh, tuy súc sanh, chứ khó qua khỏi tầm mắt của nó” Vừa nghĩ chàng vừa bước ra ngoài hành lang toan vượt lên lầu tư.

Bỗng nhiên ... một tiếng “A” kêu lên thất thanh, tiếng kêu này dứt, kế đấy là tiếng hú ngân dài, phát ra giữa bảo.

Đúng là tiếng “hú” ám hiệu của Nhan Như Ngọc, chàng đoán là Nhan Như Ngọc đã lộ hình tích bị người phát giác, có lẽ bị người vây khốn.

Cừu Thiên Hiệp không còn lòng nào quan sát căn lầu tư nữa, mà nhún mình vọt ra cửa song nhắm hướng trung ương của Thiết huyết bảo mà trở thuật phi hành chạy tới.

Ngày lúc đó, giữa bảo tiếng người la hét vang sấm, bóng người chạy tới chạy lui như mắc cửi, ánh đuốc đỏ rực trời, gươm dao tuốt ra lạnh người !

Cừu Thiên Hiệp chạy như bay, trong nháy mắt đã đến khu trung ương Huyết bảo.

Chợt nhìn thấy trên mười người cầm nơi tay đủ loại binh khí, vây hãm Nhan Như Ngọc vào giữa ... Đầu lãnh của nhóm này là một cậu trai tuổi trạc hai mươi, trên tay cầm chặt “Ngô câu kiếm”, vẻ mặt lạnh như tiền, đứng ra đốc xuất cuộc bao vây.

Bên ngoài trời tối như mực, chỉ có bốn gốc hiện sáng trưng như ngày hội vì có trên hàng trăm người, tay cầm bó đuốc giờ cao miệng không ngừng reo hò để trợ uy cho vòng vây xiết chặt.

Đứng trước thềm đại sảnh đường, là một ông lão khoát áo rồng, râu tóc bạc phơ, mắt sâu mày trắng, một điều quái lạ là hai vàng trái tai tả hữu không có, chỉ có hai lỗ nghe mà thôi.

Vị lão nhân một tay chống ngang mạn sườn, một tay cầm lang nha bổng giương đôi mắt như điện rọi thẳng vào tràng đầu.

Cừu Thiên Hiệp đứng xa xa nhìn vào, thầm đoán vị lão nhân này là Bảo chúa Thiết Huyết bảo hiệu là Bàn vân phúc vũ tên chữ Tiền Quân, chàng lại tưởng nghĩ:

“Người đời nói bắt giặc trước phải cầm cho được chúa giặc, vậy ta phải chế phục hẳn thì Nhan Như Ngọc tự giải vây !” Vì nghĩ thế chàng tung mình bay xà xuống vừa cao giọng gọi to:

- Nhan cô nương, có Thiên Hiệp đến đây !

Tiếng hét vừa dứt thân mình chàng đảo hạ rất nhanh, rơi ngay trước thềm đại sảnh, ánh kim quang lấp lánh chiếu sáng ngời, tay hữu lay động mạnh “Khô trúc thánh kiếm” phạt thẳng vào người Bàn vân phúc vũ Tiền Quân.

Thật chàng đoán không lầm, vị lão nhân trụ lỗ tai chính là Thiết Huyết bảo, Bảo chúa Tiền Quân.

Lão Tiền Quân đang chăm chú theo dõi cuộc đấu đến độ thần, bị Cừu Thiên Hiệp hét to bên tai một cách thình lình, lão thất kinh chưa kịp suy nghĩ gì cả, thì đám kim quang vàng hức hử xoay tít vào mình, Cừu Thiên Hiệp vừa hiện thân chiêu thể vừa tấn tới, Bàn vân phúc vũ Tiền Quân thất kinh vội ngã người bật ra sau bảy thước, khi hai chân vừa chấm xuống bực thềm, lão vội cử ngang thanh lang nha bổng hộ thân, cả giận quát to như sấm:

- Người kia ... ngươi là ai ?

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười, tay cầm ngọn “Khô trúc thánh kiếm” để ngang ngực, trầm giọng đáp:

- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp ? Các hạ có phải là Bảo chúa Bàn vân phúc vũ Tiền Quân chăng ?

Thiết Huyết Bảo chúa Tiền Quân đột nhiên xám mặt, tay tả run rẩy giơ lên chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp hỏi gặng lại:

- Cừu Thiên Hiệp ... Ngươi là Cừu Thiên Hiệp hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp nói to như rồng:

- Đúng thế Bảo chúa ạ !

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân thần thờ như kẻ mất hồn, bằng giọng nói u trầm bảo:

- Oan có phần nợ có chủ ! Mười năm về trước ... Phụ thân ngươi bị người dẫn đến Thiết Huyết Bảo này ... Tiền mỗ không có dự mưu vào ... vậy mà, trượng đánh gươm vung, biến Thiết Huyết Bảo thành một trường chiến, và hủy hoại ngôi Bảo của ta tan nát ... như ngày hôm nay ngươi lại đến đây.. chẳng hay muốn gì với Bồn Bảo ?

Giọng nói của lão âm trầm bi thiết, song lão không để ý tới Cừu Thiên Hiệp mặt mày biến sắc lúc xanh lúc trắng bệch.

Cừu Thiên Hiệp xúc động bồi hồi, vô tình chàng đã nghe được tin tức của phụ thân, nhưng một điều rất ngạc là chàng không rõ tên húy của phụ thân.

Thời bấy giờ, lại có hai tay kiếm lồi lạc nứt tiếng giang hồ, là hai gã cùng một họ Cừu không thể làm lẫn trong muôn một. Chàng muốn hỏi một câu:

“Vậy phụ thân ta là ai ?” Lại sợ làm trò cười cho thiên hạ. Thiết tướng trong thiên hạ có con nào lại không biết cha, hỏi như thế thì còn mặt mũi nào dám ngó ai được nữa, do đó chàng gắng gượng nói càn, bằng một giọng gay gắt:

- Hôm nay ta lại đây, để đòi món nợ máu, mà ngươi đã vay mười năm về trước ?

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân, tay hữu quay ngọn lang nha bổng một vòng cả giận quát to:

- Nợ máu ! Hà.. hà ! Ta mà thiếu người nợ máu ư, năm xưa phụ thân ngươi, không hề bị một vết thương nhỏ ... thì làm gì có nợ máu mà đòi, vả lại hai vành lỗ tai của lão phu ... chính là món nợ mà lão phu cần phải đòi ở ngươi đấy !

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy lão đã để lộ chân tướng, bèn vung thanh “Khô trúc thánh kiếm” quát to:

- Đừng nói lời thôi ! Hãy tiếp chiêu thế của ta !

Bằng vân phúc vũ Tiền Quân xám mặt, tay quật mạnh ngọn lang nha bổng một vòng quát to một tiếng như sấm nổ ngang trời.

- Cừu Thiên Hiệp chính người dẫn xác đến nạp cho bồn bảo, thì chớ trách Bảo chúa nhấn tâm tàn ác nhé !

Tiếng hét chưa dứt, ngọn bổng lang nha đã biến đổi ra chiêu “Cao sơn lưu thủy” lượng cong như con thuồng luồng giỡn sóng, bổng năng lực trầm giáng mạnh vào người đối phương.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy trúc kiếm quá mỏng nhẹ không dám đưa ra tiếp thế, tay hữu cử kiếm hoạch ngang, thi triển chiêu “Văn kê khởi vũ” chớp nhẹ tựa hai cánh nhạn, lượn nhanh qua một bên né tránh đường bổng tối độc, đồng thời đảo ngược “thánh kiếm” đâm thẳng vào “Du kiên đại huyệt” của Tiền Quân.

Chiêu thức công ra không đề phòng kịp, trong lúc xuất kỳ bất ý linh xảo tuyệt luân, đây là một chiêu thức tối nhu, tối độc trội hơn mười hai chiêu kiếm của “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” Bàng vân phúc vũ Tiền Quân xả người tới trước, thế bổng nặng trầm, đột nhiên đạo kinh phong xoắn tít vào đại huyệt. Lão cả kinh vội cấp ngọn lang nha bổng nhảy lùi ra sau ba bước.

Cừu Thiên Hiệp vừa đẩy ra chiêu, đã bức lui đối thủ, đưa thế chẳng nên nhường, hai chân bước “Lôi hành cửu chuyển” thân người chớp động rất nhanh, thừa cơ thi triển ngay chiêu “Thường thắng bát kiếm”, Khô trúc thánh kiếm chuyển mình “soạt soạt” liên tiếp ba chiêu thức kiếm phong bay tủa vào đối phương, gây cho Bảo chúa Tiền Quân cuống cả chân tay, kêu khổ lên liền miệng, ngọn lang nha bổng nặng trăm cân, múa vù vù như gió loạn, bóng ảnh như muôn đóa hoa màu bạc, thế bổng tựa bức tường đồng, che trọn thân mình lão không để hở một khe nhỏ, chẳng dám vung chiêu thức tấn công.

Cả thiếu niên cầm “Ngô câu kiếm” đang vây đánh Nhan Như Ngọc, hần liếc thấy Tiền Quân thất thế, chiêu số rời rạc bèn nổi giận thét to một tiếng lay động mạnh “Ngô câu kiếm” bỏ Nhan Như Ngọc, tung mình nhảy đến bên Tiền Quân buộc miệng kêu to:

- Gia gia hãy giao tên tiểu tử cho hài nhi sửa trị !

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân cao giọng nói to:

- Phạt nhi hãy cố gắng đề phòng, tên tiểu tử vô cùng lợi hại !

Thiếu niên vừa đến vũ lộng mạnh ngọn “Ngô câu kiếm” chém xả vào lưng thanh “Khô trúc thánh kiếm” đồng thời hét to lên:

- Thiết huyết bảo là nơi cấm địa, đâu phải vùng hoang dã mà ngươi náo loạn ?

Tiểu tử hãy bỏ tay cho mau !

Lời nói của gã chưa dứt thì “Keng” một tiếng hấn cả kinh thất sắc, rùn mình nhảy lùi ra sau mấy bước, hấn đưa mắt nhìn lại thanh “Ngô câu kiếm” thì đã gãy phân nửa cạnh chuôi còn giữ chặt trên tay, phân nửa đầu mũi bị văng xa xuống đất, thực là khủng khiếp dị thường.

Cừu Thiên Hiệp nở nụ cười gằng giọng nói gay gắt quát o:

- Ngày nay ta mới rõ Thiết Huyết bảo, chỉ là một Bảo chúa rượu thịt của hạng người giả áo túi cơm có danh không thực !

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân, nghe qua tái mặt, tóc trắng tung bay, râu dài phất mạnh, lão cau mày trợn mắt, tay cử lang nha bổng lên cao, nặng giọng quát to như sấm:

- Hay cho tên tiểu tử cuồng vọng. Hãy tiếp lão phu ba thế bổng ... !

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười lạt nói:

- Dù cho ba trăm bổng, Cừu mỗ vẫn không nao, nào ... mời Lão Tặc xuất thủ !

Tiền Quân ngang dọc tung hoành trong giới Hắc đạo suốt mười năm dư, chưa bao giờ sa cơ thất thế như hôm nay, một sự thất thế vô cùng chua chát là trước mặt nhóm thủ hạ của chính mình, như vậy thì còn gì danh dự của Bảo chúa nữa, do đó ... lão quyết liều mạng thí thân hầu gỡ gặt lại phần nào danh dự.

- Soạt, soạt, soạt !

Ngọn lang nha bổng phân ra ba đường thượng, trung, hạ ... một chiêu biến ra ba thức, ba thức chuyển thành chín lối đánh hung hăng hết sức lợi hại.

Thế thường có nói “Cao hơn tấc hữu cao hơn trượng” ví như Tiền Quân Bảo chúa có nhiều thế bổng siêu phàm, thì Cừu Thiên Hiệp lại có linh hội “Thiết thư thần công tuyệt học” lại thêm có chiêu kiếm thuật bí truyền, may mắn được mấy độ kỳ duyên, cho nên căn cơ của chàng có thể gọi lật đất nghiêng trời, trên đời có một.

Vì thế, Cừu Thiên Hiệp chuyển ngay thế “Né tránh phong bế, ứng chiêu thủ địch”, chỉ độ một cái hít hơi đã hoành thành bốn chiêu, năm thức linh ảo lạ thường.

Bảo chúa Tiền Quân đưa ra thế như phong vũ, chiêu tựa ba đào, vẫn không bức lui được Cừu Thiên Hiệp. Khiến cho khí giận xung dâng hơi thở vang lên hồng hộc ! Sự xấu xa tủi nhục hóa ra giận dữ, tay hữu lão thâm ngay ngọn lang nha bổng, buộc miệng gọi thật to:

- Tất cả chúng môn đệ ! Hãy nghe lệnh ta. Thối lui mau !

Trên mười tên cao thủ đang vây phủ Nhan Như Ngọc nghe lệnh Bảo chúa truyền, lập tức thối lui ra ngoài mấy trượng luôn cả bọn bảo chúng cũng mở rộng vòng vây, phân ra tứ tán.

Cừu Thiên Hiệp vội chạy đến Nhan Như Ngọc cất tiếng hỏi khê:

- Nhan cô nương ! Có sao không ? Cô nương có thấy Bích ...

Nhan Như Ngọc bỗng nhiên biến sắc, run giọng nói:

- Không rõ tên Bảo chúa sắp giở trò gì ... kìa ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội đưa mắt nhìn theo ngón tay của Nhan Như Ngọc, lại thấy “Bàng vân phúc vũ” Tiền Quân tay hữu giơ cao lên mái nhà đại sảnh đánh mạnh, trên nóc sảnh rơi xuống sợi dây thừng, lão đưa tay tả đến lấy và giật mạnh.

- Âm !

Một tiếng ầm vang lên xé không gian, từ trên nóc đại sảnh phóng ra mảnh lưới sắt, bủa quanh Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vây hãm cả hai vào giữa, không có lối nào thoát cả.

54. Một Tay Chông Năm Cọc-thân Lạc Giữa Rừng Gươm

Cửu Thiên Hiệp đứng giữa bức mảnh lưới sắt cao giọng quát to:

- Thiết Huyết bảo ! Các ngươi là kẻ đày giếng nhìn trời, mảnh lưới sắt này đâu cản nổi bước tiến của ta !

Vừa nói dứt, chàng tuốt phăng thanh “Khô trúc thánh kiếm” ra khỏi vỏ, quay một vòng tròn, kim quang chiếu ra vàng rực rỡ sáng chói khắp mặt trường.

Nhan Như Ngọc thấy Cửu Thiên Hiệp động thủ nàng biến sắc kêu lên thất thanh:

- Dừng tay lại. Mau !

Vừa nói dứt nàng rút phăng thanh kiếm dài, lay động vù vù, chìa mũi cản ngay ngọn “Khô trúc thánh kiếm” mà chính Cửu Thiên Hiệp đang thả thân lực chém xả và mãnh lưới.

“Khô trúc thánh kiếm” là vật chí bửu kỳ trân, sắc bén tột đời ... Bỗng nghe - Keng !

Tiếng binh khí chạm nhau tóe lửa, thanh trường kiếm trên tay Nhan Như Ngọc bị ngọn “Kiếm trúc” đả ra làm hai đoạn, khúc đằng mũi văng ra xa bóng người bị dội ngược ra sau hai bước.

Cửu Thiên Hiệp đứng trở mắt nhìn nàng ngạc nhiên hỏi:

- Nhan cô nương ! Tại sao ?

Nhan Như Ngọc thẹn đỏ mặt, tay cầm thanh kiếm gãy chỉ vào mảnh lưới sắt dày cộm nói nhanh:

- Thiếu hiệp chớ khinh thường, mảnh lưới sắt của Thiết Huyết bảo có nhiều độc châm, không nên chặt phá được !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua vội đưa mắt quan sát, thật đúng như lời Nhan Như Ngọc nói, mỗi tao lưới dường như có tô trập một lớp bột xanh óng ánh, hoặc xám lơ mờ, phản chiếu ra những tia sáng nhỏ li ti, như sợi cước nhuộm lần chất tinh hóa học.

Cửu Thiên Hiệp giơ cao ngọn Khô trúc thánh kiếm trầm giọng nói to:

- Đành rằng mảnh lưới dày độc chất ! Nhưng chúng ta há xuôi tay chờ chết hay sao ?

Đứng bên ngoài mảnh lưới sắt Thiết Huyết Bảo chúa “Bàng vân phúc vũ” Tiền Quân cười hắc hắc, bằng giọng nói oang oang:

- Hà ... hà ! Ta không ngờ có kẻ biết giá trị mảnh thiết võng, thực chẳng uổng công trình lão phu sáng tạo, nếu các ngươi nhích động một tí thì sẽ có “Âm lẫn liệt hỏa” bao trọn hai cái sinh mệnh nhỏ này, mà chuyển thành hai khối than.. các ngươi nghe rõ chứ !

Vừa nói dứt, lão Tiền Quân vuốt nhanh chòm râu bạc vừa cười như điên dại, giọng cười quỷ quái âm ma, khiến người nghe rất tai long óc.

Cửu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, trợn mắt cau mày bằng giọng nói giận dữ quát to như sấm nổ:

- Đã là hào kiệt phải có thực học chân tài, bằng những thủ đoạn hèn mọn như ngươi ... thực là uổng giá trị của một Bảo chúa !

Tiền Quân vuốt nhẹ chòm râu bạc, cười hăng hắc, bằng giọng âm trầm ác độc, nghe như quỷ hú tha ma:

- Hà hà ! Muốn động thủ ư, được như thế đỡ cho lão phu. Hà hà ... coi đây ! Mời năm vị hổ tướng xuất trận, ta bỏ ra một chút mê mộng vũ trường ... đủ giúp cho các ngươi an giấc ngàn thu ...

Chợt nghe bọn thủ hạ của Thiết Huyết bảo cất tiếng “dạ” vang rền ...

Nhan Như Ngọc lo sợ, nhìn Cửu Thiên Hiệp khẽ nói:

- Hãy đề phòng cẩn thận ! Lão Tiền Quân này, quỷ kế đa đoan tàn độc tội trời !

Cừu Thiên Hiệp chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên nói:

- Ngũ vị hổ tướng chắc là năm tên cao thủ, thiên hình vạn mã, ta còn chẳng sợ nữa là, nhưng còn “Mê mộng” ...

Chàng vừa nói dứt lời, bỗng thấy từ xa xa, nơi góc viện, cuối dãy lưới sắt, hiện lên mười đốm lửa đỏ rực như ngọn đèn nhỏ, chiếu nhấp nháy, đi lần lần tới ... nhiều người lại kêu lên thất thanh:

- Ái da, nguy mất !

Nhan Như Ngọc sợ kêu lên thất thanh, đưa tay chớp lấy vai Cừu Thiên Hiệp run giọng nói:

- Thiếu hiệp ... xem kìa.. con ... hổ !

Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp mới nhìn rõ mười đốm lửa đỏ rực, chẳng phải ngọn đèn con, mà là mười con mắt của năm con hổ chiếu ra những tia mắt khiếp hồn ... sau khi thấy rõ năm con hổ, Cừu Thiên Hiệp nắm chặt đốc “Trúc kiếm” xê mình tới trước ba thước, quay sang Nhan Như Ngọc khê bảo:

- Người đừng sợ, hãy để nó cho ta xử !

Nhan Như Ngọc bấy giờ trường kiếm đã gãy trên tay không tác sát, chỉ còn cách vận dụng nội lực vào song chưởng, thủ thế hộ thân, nghiêng mình chờ.

Tiền Quân đứng bên ngoài mảnh lưới sắt nghiêng răng thét lên:

- Tiểu tử ! Thiết huyết bảo xử sự tốt với người lắm đấy ? Trước hết cho người thử sức với năm hổ tướng của ta ! Sau sẽ hà ... hà ?

Tiếng nói chưa dứt, đột nhiên, bốn phương tám hướng vang lên những tiếng:

- Phần ... phạt !

Ngay tức khắc, bốn phương xông lên khói nồng mù mịt, làn khói này dường như do một ống đồng thục ra, nhắm vào mảnh lưới sắt phun liên tiếp, trong nháy mắt, khung lưới sắt bị phủ dưới lớp khói trắng đục như màn sương mù, trong vòng năm thước, không nhìn thấy bóng người. Hơn thế nữa, luồng khói trắng có mùi nồng cay xé mắt, khiến người bị trúng nhầm, nước mắt tuôn ràn rụa, nước mũi chảy có giọt, hơi thở rất khó chịu dường như bị tắt nghẽn giữa cổ họng ...

Cừu Thiên Hiệp gượng chịu đựng, sự uất hận dâng trào lên nghẹn cổ, chàng cố gọi lên rồi rít:

- Nhan cô nương ! Cô nương chớ rời xa ta nhé !

Nhan Như Ngọc ngheo ngào kêu lên:

- Ta ở ... đây ! Người ... Ở ... đâu ?.. Người ... đứng ... đâu ?

Vừa nói đến đây, nàng lên cơn ho sặc sụa.

Cừu Thiên Hiệp vừa mở miệng toan đáp lời, thì luồng khói trắng nồng chui ngay vào cổ, bắt chàng ho lên sặc sụa ... Cừu Thiên Hiệp cả kinh ngậm chặt đôi môi, bằng giọng ú ớ đáp lại:

- Ta ... Ở ... đây !

Đứng bên ngoài mảnh lưới sắt “Bàng vân phúc vũ” Tiền Quân cười hăng hắc, nói:

- Hà ... hà ... ! Các người ngửi đủ mùi vị chưa ? Để năm vị hổ tướng xuất binh chứ !

Lão vừa nói dứt, thì nghe nhiều tiếng rống.

- “Cà um ! Cà um !” Vang rền lên rung chuyển cả núi rừng, trong vầng khói đục lơ mờ, mười con mắt đỏ lòm như ánh đèn, từ xa xa bắt đầu xuất hiện ...

- Cà um ! Cà um !

Năm con hổ rống một lượt làm chấn động cả Thiết Huyết bảo ... Mỗi con hổ như con bò mộng vẩy đuôi phe phẩy, bước từng bước rất bệ vệ như vị tướng soái tuần du, năm đôi mắt đỏ như đèn lồng ẩn trong lớp khói mờ, càng lúc ... càng tiến đến gần.

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng, lo sợ cho Nhan Như Ngọc sợ gặp sự chẳng lành, liền dò theo tiếng nói mà đến bên nàng bảo rất nhỏ:

- Nhan cô nương, hãy mau đến ẩn sau lưng tại hạ, chớ rời giây phút nào cả, năm con nghiệt súc để mặt ta !

Bên ngoài, Tiền Quân cao giọng nói to:

- Đã làm kinh động đến sự an nhàn của ta, thì các ngươi phải bị sự trừng phạt của nó !

Nhan Như Ngọc nghe qua thất kinh, kéo Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- À ! Lão thất phu này độc ác thật.

Năm con hổ bị say thuốc, chúng đang đi tìm kẻ địch, một trong năm con đã rống lên thật to, rún mình phóng nhanh vào hai người đang đứng, thật là nguy hiểm khôn lường.

Cừu Thiên Hiệp tay hữu cầm “Thánh kiếm” tay tả vận nội lực thành công, hít vào một luồng chân khí, tả chưởng đẩy mạnh ra, đồng thời quát to:

- Nghiệt súc, muốn chết !

Ngon chưởng vừa đưa ra, trên mười thành công lực, kinh phong tuôn như giông tố, nặng tựa hòn giả sơn bay lông lốc xoăn vào yểm tâm con mãnh hổ.

- Bùng !

Sau một tiếng nổ, con mắt hổ to như trâu bị đẩy văng ra xa mấy trượng, nó cố vùng dậy rống lên vang động núi rừng và chạy trở vào nhập đoàn với bốn con mãnh hổ kia ...

Nguyên vì luồng khói đục ẩn làm cho ánh mắt của Cừu Thiên Hiệp hết tinh, ngon chưởng vừa rồi dư sức quật chết con mãnh hổ, chỉ vì chàng đánh phớt ngang, bốp nó văng ra xa như thế, chứ trúng phải yểm tâm thì con mãnh hổ sẽ nát thây ngay. Bấy giờ năm con hổ đều nằm phục dưới đất ve vầy chiếc đuôi, đột nhiên tất cả đập mạnh đuôi nhảy vào một lượt với khí thế vô cùng hung mãnh.

Cừu Thiên Hiệp vẩy tay ra hiệu cho Nhan Như Ngọc nói mau:

- Chúng ta lách mình qua bên tả ... nhanh lên !

Vừa nói dứt, cả hai rún mình nhảy vọt qua bên tả.

Năm con mãnh hổ vô trật hai người, rơi “ầm” trên mặt đất, thân nó rớt xuống đảo lộn giơ bốn cẳng lên trời ... có lẽ vì quá đau đớn nó rống lên vang động cả núi rừng, cả năm con đứng thẳng lên, bỏ vó bước đi từng nhịp, chúng đưa đôi mắt đỏ khè nhìn Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc như muốn ăn tươi nuốt sống hai người.

Hơi khói nồng nàng đã tan loãng đi, bầu không khí đã trở lại bình thường.

Cừu Thiên Hiệp bảo khẽ:

- Để ta giết sạch năm con hổ rồi sẽ phá lưới sau.

Vừa nói dứt thanh “Khô trúc kiếm” trên tay chàng hạ thấp, hai chân rún xuống thủ thế.

Vừa đứng lúc, năm con hổ vốn cực to, chúng đập đuôi nhảy mạnh vào tấn công.

Cừu Thiên Hiệp rất bình tĩnh, thanh kiếm giơ lên tận trán, hai tay nắm chặt đốc kiếm, đôi mắt nhìn quan sát, lại thấy một con hổ trong đoàn quá hăng, chạy đến trước nhứt, thuận tay chàng chìa mũi kiếm về phía trước rất nhanh, con hổ vừa phóng đến đỉnh đầu Cừu Thiên Hiệp, đã bị ngon trúc kiếm chìa vào ngực, rọc một đường dài đến rốn, máu huyết văng bắn ra tung tóe.

- Ấm !

Thân mình to như con trâu bị ngã sầm trên mặt đất, giẫy mấy cái chết tươi, máu hổ tuôn tràn ướt đất.

Thanh “Khô trúc thánh kiếm” rọc bụng hổ, máu hổ chảy đến chuôi và ướt cả mặt mày quần áo Cửu Thiên Hiệp, trông thấy thân hình chàng đỏ ối như người máu.

Bốn con hổ còn lại chúng trông thấy đồng bọn bị chế, hung tánh càng thêm ác liệt hơn, chúng lắc đầu vẩy đuôi, rống lên những tiếng thê thảm lấy thể nằm sát đất, đột nhiên chỗi dậy ... thêm một lần nữa, chúng đập đuôi phóng tới tấn công.

Lúc bấy giờ, Cửu Thiên Hiệp thủ thế chẳng kịp, chỉ còn cách choảng tay qua hông Nhan Như Ngọc, ôm nàng nhảy vọt ra xa hơn một trượng, tránh thoát nanh vuốt của bốn con mãnh hổ, trong lúc bất thần chàng cả giận nói:

- Đường đường là một người biết nghệ võ, không ngờ bị mấy con súc vật này vây khốn, ta vẫn không tin như thế được !

Trong lúc nhứt thời, chàng nói ra bằng lời lẽ chân thành vô ý.

Không ngờ Nhan Như Ngọc lại cố ý, bèn cười nhạt nói tiếp:

- Nam tử như mi bị nghiệt súc vật khốn thì đã đành, chẳng nhẽ phận liễu tơ nhược chất cũng bị súc sanh vây khốn nữa ư !

Vừa nói dứt, nàng buông vạt áo Cửu Thiên Hiệp không đứng phía sau lưng nữa, mà xê mình bước nhanh tới trước năm bước, trái lại Cửu Thiên Hiệp phải đứng sau lưng nàng.

Cửu Thiên Hiệp thấy thế hoảng kinh kêu lên:

- Nhan cô nương

Chàng chưa nói hết lời thì bốn con hổ điên lại phóng mình vô tới.

Nhan Như Ngọc hai tay vận mười thành công lực đẩy nhanh ra một chưởng vừa cao giọng hét to:

- Coi này !

Cửu Thiên Hiệp nhắc mình tới trước hai bước, tay hữu lay động Trúc kiếm, tay tả đẩy mạnh chưởng phong, công ra cùng một lượt.

Hai người hành động lúc thành linh, đồng đưa ra thế công một lượt, họ vận dụng toàn lực giận dữ khi xuất thủ, cho nên ba đạo kinh phong như ngọn thủy triều cuộn cuộn nổi lên, tuy bốn con mãnh hổ có hung dũng đến bậc nào, cũng không chịu nổi thế công mãnh liệt và thần tốc đó.

Bốn con mãnh hổ thân hình lớn như trâu, bị đạo kinh phong bốc đứng, giơ tám chân trước lên trời thân mình loạng choạng sắp ngã vì luồng chưởng phong vừa qua, tám chân sau chúng nhích động ve vẩy bốn cái đuôi, toan phóng mình tới trước dùng hết sức để công địch.

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy, biết ngay là sự sống chết chỉ còn cách nhau làn tơ kẻ tóc, nếu không dùng toàn lực mình đẩy lui bốn con hổ này, tất nhiên chúng sẽ thừa cơ nhảy vào tấn công nữa, do đó chàng vận dụng nguồn chân khí, tay hữu lay động Trúc kiếm đạo ngân quang chiếu vàng rực, tay tả dùng chưởng lực, đôi chân bước theo thể liên hoàn vừa bước tới vừa rống to:

- Chết này !

- Cà ... um Con hổ đứng bên mặt rống lên một tiếng đau đớn, thân mình to như con trâu, bị văng ra ba trượng ngã xuống đất giơ bốn vó lên trời, đoạn lăn tròn như con vù, cuốn cát bụi bay lên ngập đất.

Cửu Thiên Hiệp thắng được hai con, còn lại ba con nên không chậm một giây, nhắc mình xê tới trước, nhanh như tên bay, đạo kim quang vàng óng ánh, thuận thế xốc nhanh thanh Trúc kiếm, người lần kiếm bắn vọt ngay mình một con mãnh hổ khác ...

Con mãnh hổ không linh cảm được cái chết kề bên mà nhe nanh, lộ mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp toan đập đuôi nhảy tới tấn công.

- Soạt !

Một tiếng nổi lên nhẹ, mũi kiếm “Khô trúc” đâm mạnh vào con mắt tả của mãnh hổ, ngập sâu vào năm tấc ! Bị tấn công bất ngờ, hổ chỉ kịp rống lên một tiếng rồi nhảy dựng lên cao hàng hai trượng.

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp rút kiếm về, túng thế phải tung mình lên cao ba trượng, rút nhan Trúc kiếm rời mắt hổ, thuận tay chàng đâm mạnh vào bụng hổ một nhát thật sâu ... mãnh hổ tuy mạnh bạo song chịu đau nổi “Thánh kiếm”.

Thân mình to như trâu từ trên cao rớt xuống ...

- Âm ! ...

Một tiếng vang lên rung rinh cả mặt đất, từ bụng hổ máu phun ra tứ hướng, đổ ối cả bốn mặt tường, nó nhào lộn mấy vòng mới chịu ngã chết.

Cừu Thiên Hiệp vừa hạ mình đứng xuống tràng, bắt giác tái mặt kêu lên thất thanh.

- Nhan cô nương ! Hãy đề phòng !

Nguyên vì Nhan Như Ngọc trông thấy Cừu Thiên Hiệp đã thương ba con mãnh hổ cùng một lúc, nàng vốn dĩ là con người háo thắng, bèn nổi tính cao hứng vận nội lực đẩy ra song chưởng đánh vào hai con mãnh hổ còn lại

Bàn về chưởng lực, mỗi khi muốn giở thế công, trong người phải đầy đủ nội lực chân ngón mới dám đưa ra song chưởng, nếu miễn cưỡng đánh càn thì song chưởng chẳng có tí kinh phong nào.

Lúc đầu Nhan Như Ngọc đã vận dụng hết nội lực đẩy ra hai chưởng, bây giờ lại vung chưởng đánh nữa, thử hỏi nội lực lấy đâu ra để tạo luồng kinh phong.

Đành rằng, chưởng lực không có chân ngón cũng có thể quật ngã chồn, cheo, dã cẩu hay những loài tầm thường nghe gió động là chạy cong đuôi, riêng về mấy con mãnh hổ của Thiết Huyết bảo nuôi dưỡng lại khác hơn. Chúng được chăm nom và cho ăn thuốc từ nhỏ, lớn lên lại tập ăn chất nha phiến để dễ bề sai khiến, thành thử đàn mãnh hổ này mạnh bạo hơn đồng loại, hung tánh tàn nhẫn hơn đồng loại !

Vì thế hai đạo chưởng phóng của Nhan Như Ngọc không đủ quật chết hai con hổ điên, mà làm cho chúng hung hăng thêm, cả hai con đều rống lên một lượt, một con phóng bên tả, một con phóng bên hữu nhắm ngay mình Nhan Như Ngọc chồm tới.

Bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp muốn ra tay giết nốt hai con hổ còn lại, nhưng thấy vẻ mặt Nhan Như Ngọc hiu hiu tự đắc, lại không cầu cứu nên chàng nghiêng rằng, vận nội lực hờm sẵn song chưởng đợi Nhan Như Ngọc lâm nguy mới ra tay giải cứu.

Không ngờ, tâm thần quá căng thẳng, công lực lại chẳng chịu theo sự điều khiển của mình.

Nhan Như Ngọc giận xám mặt thét lên ngang trời, nàng vận dụng hết sức bình sanh đẩy ra một chưởng đánh vào con mãnh hổ bên tay phải. Công lực của nàng khá dồi dào, nên ngọn chưởng này đẩy bật con mãnh hổ văng ra xa bảy, tám thước kêu rống lên, dậy cả núi rừng ...

Khổ thay, con hổ bên trái thừa cơ phóng mạnh vào người nàng nhanh hơn tia chớp ngang trời ...

Nhan Như Ngọc kêu lên tuyệt vọng:

- Mạng ta chắc hư hỉ rồi !

Một ý niệm sanh tồn lóe lên, khiến nàng quên đi sợ hãi nhảy trái qua một bên né tránh, nhưng không còn kịp nữa.

- A !

Một tiếng “rú” hãi hùng vang lên, tuy Nhan Như Ngọc nhảy ra ngoài bảy thước, tránh cái vồ của con mãnh hổ, nhưng bã vai nàng cũng bị vuốt hổ tạt nhẹ, làm mãnh vải xiêm trắng bị rách một lỗ khá to, máu tuôn ra ướt cả vạt áo trắng tinh.

Cừu Thiên Hiệp lại thét to:

- Coi chừng !

Vừa nói dứt, thân mình chàng đã bay bổng lên cao chẳng đợi đáp xuống hai chân chàng co lại nhắm ngay đầu con mãnh hổ đã xuống thật mạnh, bằng đường cước bộ “Ngũ mai”. Bỗng nhiên ... một tiếng “bốp” nổi lên khô khan, máu huyết văng ra tung tóe, cái đầu mãnh hổ bị cái đá của Cừu Thiên Hiệp bẻ văng óc, thân mình hổ ngã quỵ xuống đất chết ngay.

Cừu Thiên Hiệp diệt chết con mãnh hổ, song cơn giận vẫn chưa tiêu. Chàng xê mình về hướng Nhan Như Ngọc thấy con mãnh hổ bên phải lúc này bị Nhan Như Ngọc quật một chưởng đã sợ mất thần, bấy giờ nó cong đuôi chạy vòng quanh kêu rống không dứt, chẳng dám gở thế công ...

Cừu Thiên Hiệp quay nhanh “Trúc kiếm” rún bay vọt lên cao, tạo ra đạo kim quang chiếu óng ánh, đột nhiên kiếm phong chớp động, nhắm ngay đầu mãnh hổ xà xuống một nhát nhanh như chớp:

- Phập !

Một tiếng “phập” nổi lên khô khan, xuyên qua cổ con mãnh hổ, tiêu phăng cái đầu to tướng, hất bổng lên cao, máu huyết phun ra có vòi như suối đổ. Thân hình to như trâu lăn cuồn cuộn trên mặt đất một vòng sau cùng giẫy dãnh dập chết tốt ...

Cừu Thiên Hiệp nỗ lực giết một lúc năm con mãnh hổ, hào khí bốc lên đỏ hồng cả mặt, vội nhìn ra ngoài mãnh lưới sắt lại không thấy động tịnh gì cả, lắng tai nghe ngóng vẫn không nghe tiếng động nhỏ nào, chàng tưởng tượng có lẽ giờ này những người trong Thiết Huyết bảo lo đi ẩn mặt cả rồi. Chàng bèn quay sang Nhan Như Ngọc lớn tiếng bảo:

- Nhan cô nương ... chúng ta đi chứ !

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp đã cứu mình thoát khỏi miệng cọp, dùng sức diệt năm hổ, vậy mà chính mình nghĩ quấy cho chàng, vì nghĩ như thế nên nàng then đỏ mặt, ấp úng hỏi lại:

- Chúng ta làm sao thoát ?

Cừu Thiên Hiệp đáp ngay không nghĩ ngợi:

- Phá rào mà ra chứ sao !

Nhan Như Ngọc đưa mắt nhìn lên chót mãnh lưới sắt, từ dưới đất lên đến chót ước chừng năm, sáu trượng cao, có nóc như mùng, sức người không tài nào chui nhảy qua được nàng buồn bã nói:

- Không rõ giờ này Bích lão tiên bối ở đâu ? Tại sao chẳng thấy điểm động tịnh nào cả ?

Cừu Thiên Hiệp cau mày nói:

- Có lẽ lão bị người ám hại cũng nên, chúng ta mau thoát khỏi nơi này rồi sẽ liệu !

Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ mảnh lưới sắt nói:

- Còn mảnh lưới

Cừu Thiên Hiệp nói nhanh:

- Hãy theo ta.

Vừa nói dứt, chàng nhắc mình phóng lên cao, đưa lưới “Khô trúc thánh kiếm” rọc rách lưới sắt như cắt giấy chàng rọc một lỗ rộng trên ba thước vừa đủ một người chui ra.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng mừng rỡ, vội hạ xuống bên Nhan Như Ngọc ... vui vẻ bảo:

- Nhan cô nương ... chúng ta ra ...

Chàng chưa nói dứt câu, bỗng nhiên những tao lưới sắt phát lên tiếng kêu:

- Keng ! Keng ! Cách ... cách !

Một trận âm thanh kỳ bí nổi lên, nhiều đốm lửa đỏ bay xẹt loạn trên bức thành mảnh lưới sắt.

Cừu Thiên Hiệp kêu lên:

“Ái da” kinh sợ, vội mọp người xuống đất.

Ngay lúc đó, một tiếng “ầm” nổi lên dậy đất, trong chớp mắt chỗ mảnh lưới chàng vừa cắt hiện lên vô số tia sáng, mỗi đốm lửa bằng mắt mèo chiếu xanh biếc.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy ánh lửa tỏa lên mảnh lưới, bèn kêu lên hoảng hốt:

- Nguy mất ... chỉ sợ ...

Lời nói chưa dứt, thì đốm lửa cháy độ ba bốn thước vuông, bỗng lan rộng ra cả trượng, thật là quái dị, lửa cháy hực quanh bức lưới sắt song ngọn lửa to chỉ bằng mắt mèo cháy thành màu xanh biêng biếc, cùng với mùi hôi khét lẹt lạ lùng, thể lửa càng lúc càng to, bốc cháy từ một trượng lan mau qua hai, ba, bốn, năm trượng vuông, xung quanh mảnh lưới nhìn đâu đâu cũng thấy màu lửa xanh biếc ... dưới ánh trắng mờ, đêm dày gió nổi phát ra âm điệu vi vu, đốm lửa mắt mèo chớp nhoáng cháy lan tràn, trong khoảnh khắc mảnh lưới sắt bốc cháy toàn diện như biển lửa, vây khốn hai người vào giữa, thể lửa phừng phừng, càng lúc càng bốc lên cao ngùn ngụt.

Nhan Như Ngọc tay chân run lên bần bật, hốt hoảng kêu lên:

- Chúng ta phải làm sao đây ?

Cừu Thiên Hiệp khẽ chớp nhanh đôi mày kiếm, ngọn “khô trúc kiếm” dốc thẳng ra trước ngực cao giọng nói:

- Chạy ... chúng ta mau ra khỏi đây !

Vừa nói dứt, tay tả vung ra ôm ngang hông Nhan Như Ngọc, tay hữu huy động “khô trúc thánh kiếm” lóe ra muôn đạo kim quang rực rỡ, cất tiếng bảo to:

- Vù lên !

Thân chàng như con chim ưng, nương mình dưới lưới khô trúc kiếm vượt biển lửa chui ra ngoài.

Nhan Như Ngọc đành chịu Cừu Thiên Hiệp kéo đi như đứa trẻ lên ba, bấy giờ chung quanh mảnh lửa bốc cao hàng ba, bốn trượng, khói dậy nực nồng, hoàn toàn cách hẳn cảnh giới bên ngoài, do đó không tìm được phương hướng thoát thân.

Cừu Thiên Hiệp xem thường sự hiểm nguy, một mặt chạy như tên, một mặt lay động thanh kiếm như gió bão mở đường, lạ thay cho đạo kiếm phong, anh kim quang lóe đến đâu, thì những đốm lửa xanh xanh như mắt mèo, vệt hằn ra hai bên, gây ra tiếng gió “khè khè” cực lớn.

Bấy giờ, đang ở trong biển lửa, Cừu Thiên Hiệp đâu còn tâm trí nào để quan sát tỉ mỉ chuyện kỳ lạ này, chỉ có cách múa thật nhanh “trúc kiếm” để mở đường chạy nhanh ra ngoài ... hướng này chính là mặt tiền của Tòa đại sảnh.

Bỗng nhiên ... phía sau lưng có tiếng rú lên:

- Ái dà !

Nhan Như Ngọc không may bị tuột khỏi vòng tay Cừu Thiên Hiệp lùi ra sau lưng chàng hai bước, không tài nào tiến theo Cừu Thiên Hiệp bước ra ngoài vòng lửa được, nàng chỉ kịp rú lên một tiếng thất thanh rồi nín bật, thân mình bị lọt trở vào trong biển lửa.

Cừu Thiên Hiệp đã đánh rơi Nhan Như Ngọc, bèn buộc miệng kêu lên thất thanh:

- Nhan cô nương đâu ... Nhan cô nương đâu ?

Nhan Như Ngọc đứng giữa biển lửa càng lúc càng lùi vào trong, tuy bên tai nghe lờ lờ tiếng kêu của Cừu Thiên Hiệp, nhưng khói nồng bay lên mù mịt, chạy vào mũi miệng khiến nàng ho sặc sụa không lên tiếng trả lời được.

Cừu Thiên Hiệp gào lên mấy lượt, vẫn không nghe Nhan Như Ngọc hồi đáp, khiến lòng chàng hồi hộp lo sợ, vội lay động “thánh kiếm” toan xông vào biển lửa lần nữa để cứu nàng.

Bỗng nhiên ... một bóng người cao lớn từ phía ngoài Thiết Huyết bảo bay vút đến trước và hạ xuống mặt chàng.

Cửu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng mừng rỡ, vì kẻ lạ chính là Cái thể ma quân.

Chàng nhìn thấy Cái thể ma quân toàn đỏ ối màu huyết tươi, thần sắc bại hoại, mặt mày giận dữ, sát khí đằng đằng, lão lượn ngang qua biển lửa đáp xuống trước mặt.

Cái thể ma quân giương đôi mắt đỏ hoe nhìn Cửu Thiên Hiệp quát âm lên:

- Nhan phó giáo chủ ! Nhan cô nương đâu ?

Cửu Thiên Hiệp nón lòng lại muốn cứu Nhan Như Ngọc, bèn nhanh miệng đáp xuôi:

- Nhan cô nương kẹt trong biển lửa.

Cái thể ma quân nghe qua thất sắc rùn người xuống thấp, đẩy ra song chưởng đánh mạnh vào người Cửu Thiên Hiệp, đồng thời quát to như sấm nổ:

- Hay cho tiểu tử ! Ta sẽ diệt ngươi !

55. Giữa Thiệt Huyết Bảo Giận Chém Yêu Hồ

Cửu Thiên Hiệp cả kinh vội nhún mình vọt lên cao mấy thước, tránh thoát luồng kinh phong lợi hại của Cái thể ma quân.

- Bùng !

Một tiếng nổ long trời, đạo kinh phong đánh trượt Cửu Thiên Hiệp bay chạm vào màn lưới, bốc cuộn ngọn lửa hồng văng ra tứ tán, tro bụi khói nồng bị ngọn gió quện lên cao, tủa ra như bức màn sương mờ mờ, hơi cay của ngọn khói nồng xông vào mũi, mắt khiến mọi người hít vào phải ho lên sặc sụa, chảy nước mắt nước mũi.

Cái thể ma quân đánh rơi một chưởng vào khoảng không, cơn giận càng tăng lên mãnh liệt, lão đưa tay điểm vào ngực Cửu Thiên Hiệp mắng to:

- Tiểu tử, thủ đoạn của ngươi thật là tàn bạo, lương tâm của ngươi độc hại vô chừng, để ta cứu Nhan cô nương rồi sẽ thanh toán ngươi sau.

Vừa nói dứt, lão chẳng đợi Cửu Thiên Hiệp hồi đáp, mà nhún mình bay vọt vào biển lửa, bằng chiêu thế “lạc nhạn xuyên dương” trông vô cùng đẹp mắt.. Cửu Thiên Hiệp toan lên tiếng ngăn dứt Cái thể ma quân, song chẳng còn kịp nữa, nên buột miệng kêu:

- Ối !

Cái thể ma quân nhảy lồng lộn trong hỏa trận, lão cất tiếng hú liên hồi, khoảng khắc sau một bóng người bay vọt lên không, tròn tương tự như cánh đại bàng lửa, từ hai trượng cao ngất bay xà xuống bọc thêm đại sảnh.

Sau khi đứng yên trên bọc thêm, Cái thể ma quân lồng lộn như gấu điên, hai tay phải đập các đốm lửa cháy xém cả y phục, luôn cả tóc râu đều cháy rụi, nhìn thân mình lão xơ xác một cách thảm thương.

Cửu Thiên Hiệp cố nín cười muốn bẻ ruột, vội bước tới nghiêm trọng nói:

- Lão ... ư ! Có sao không ?

Cái thể ma quân vừa thẹn vừa giận, lão rùn bộ đẩy ra song chưởng, đồng thời quát to như sấm nổ:

- Tiểu tử, lão phu sẽ liều mạng diệt ngươi !

Sự việc xảy ra bất thành linh, khiến Cửu Thiên Hiệp không kịp nghĩ suy hay phòng bị, chỉ còn cách tự vệ là cử song chưởng ra tiếp:

- Bùng !

Một tiếng nổ rền, hai chưởng giao nhau cực mạnh, quện thành hai cơn gió lốc quét mạnh trước thềm đại sảnh, nào tràng kỷ, án hoa, bình phong cổ trướng luân cả bình sứ, chậu hoa thi nhau đổ ầm ầm, bể nát văng ra tứ hướng.

Cái thế ma quân bị luồng quỷ chưởng hất lùi vào góc tường, lão gương đôi mắt tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp như chực ăn tươi nuốt sống chàng, lão rống lên “hào hao” như hổ đói:

- Cừu Thiên Hiệp, hãy tiếp thêm một chưởng !

Nói xong, lão vươn tay rùn bộ toan đẩy ra chiêu thức thứ hai.

Cừu Thiên Hiệp khoát tay lia lịa, một mặt vẫn vận công phòng bị một mặt cao giọng nói như hét:

- Người đã quên rồi ư ! Chúng ta đến đây cùng một mục đích !

Cái thế ma quân nghe nói, vội buông thông hai tay, dịu giọng hỏi nhanh:

- Tiểu tử, người có gặp ái nữ của ta không ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở nói:

- Tuy không gặp mặt, nhưng chắc chắn là lệnh ái đang ở tại Bảo ...

Lời nói chưa dứt, hốt nhiên phía sau đại sảnh vang lên một chuỗi cười như điên đại giọng cười âm trầm khùng khiếp nhu lũ ma trời rên xiết giữa tầng địa ngục, âm thanh dài độc không thôi.

Cái thế ma quân cau đôi mày trụi cả lông vẻ ngạc nhiên hiện đầy trên gương mặt màu tro.

Cừu Thiên Hiệp với nét mặt kinh ngạc đứng ngơ ngác như gà trống mất đàn.

Hai người không hẹn mà cùng quay nhanh ra sau lưng một lượt, lại nghe nhiều tiếng chân dẫm trên sỏi đá sần sật, chợt thấy từ bên hông đại sảnh đi ra, Thiết Huyết bảo Bảo chúa Bằng vân phúc vũ Tiền Quân đi đầu, phía sau lưng là đoàn hộ vệ gồm mười mấy tên cao thủ.

Tiền Quân vừa trông thấy Cái thế ma quân, tiếng cười khả ố vụt nín bật, gương mặt già nua bỗng trở nên nghiêm nghị lạ, bằng giọng nói hùng trầm bảo:

- Bích huynh ! Chẳng mấy thuở rồng viếng nhà tôm ! Tiền mỗ sắp sửa đi mời Bích huynh đấy ... thực không ngờ ngọn gió lành đưa Bích huynh đến trước ... ha ... ha !

Vạn hạnh ... vạn hạnh ... !

Nguyên Cái thế ma quân và Tiền Quân là hai bậc lão bối cao thủ của Hắc đạo, thường qua lại với nhau.

Bấy giờ, Cái thế ma quân có cảm giác là chính mình quá vô lễ, không giữ quy giới giang hồ, xâm phạm Thiết Huyết bảo một cách mờ ám, vì nghĩ thế Cái thế ma quân vội vòng tay thi lễ nói:

- Tiền Quân ... Cừu mỗ xâm phạm quý bảo vô lý, xin Tiền huynh thứ lỗi !

- Bích huynh nói chi những lời này ! Chúng ta đều là người nhà cả ... lại là ...

Nói đến đây, đột nhiên lão ngoảnh mặt ra sau lưng, đưa tay vẫy gọi Thiếu Bảo Chúa Tiền Phật Tăng bảo to:

- Phật nhi ! Lại đây ra mắt Bích thế bá !

Thiếu bảo chúa Tiền Phật Tăng ... “ạ” to một tiếng, lắc nhẹ cái đầu bóng như quả cam, bước tới trước mặt Cái thế ma quân vòng tay nói:

- Tiểu tử xin ra mắt Nhạc phụ !

Bằng vân phúc vũ Tiền Quân mỉm cười đắc ý đôi mắt ba góc chiếu ra tia hân hoan đến tột bậc, bằng giọng nói trầm ngâm:

- Tiểu nhi hằng ái mộ lệnh ái, nó tương tư ao ước ngày đêm, may nhờ Ngũ Diện đạo cô lo giúp đỡ đưa lệnh ái về đây, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc giờ huỳnh đạo ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rồi tằm cả mặt, một sự chua chát trào dâng lên tận cổ, nhưng Cái thể ma quân có mặt tại trường, lão là phụ thân của Bích Lệ Hồng mọi việc đều do lão giữ phần chủ động, do đó ... chàng muốn thét to lên, lại kìm dần lại.

Cái thể ma quân Bích Nam Hùng nghe qua như sét đánh ngang đầu, mặt mày rần rần, bằng giọng nói trầm nặng hỏi to:

- Ai đứng ra chủ trương việc này ?

Nói xong, mặt mày tái ngắt, chân tay run lên bần bật, lão giương đôi mắt tròn xoe, chiếu ra những tia nhìn khiếp đảm.

Tiền Quân cười hề hề, bằng giọng âm trầm đáp:

- Chuyện trăm năm của con cái, lẽ tự nhiên do chúng nó chủ trương ! Lão ca ca ...

Cái thể ma quân chẳng đợi lão nói dứt, vội bước xấn tới, quắc mắt hỏi:

- Lệ nhi ở tại đâu ?

Thiếu bảo chúa Tiền Phật Tăng đưa tay sờ cái đầu nhẵn thín, xê mình tới trước cười hi hí đáp:

- Hiện ở trong phòng !

Cái thể ma quân nghẹn ngào, lão giương đôi mắt nhìn Thiếu bảo chúa gần rách khóe, nhưng lão chưa biết xử trí cách nào cho vẹn. Chỉ vì lão không rõ tâm sự của con gái ra sao, hai là sợ “gạo sống đã thổi thành cơm” thì còm mặt mũi nào nữa, vả lại chuyện hậu nhục của con gái là một điều rất quan trọng “cốt nhục tình thâm”, lão uất nghẹn chẳng biết làm cách nào cho tròn vẹn, do đó lão thần thờ bảo nhỏ:

- Ủa ! Hãy đưa Bích nhi đến gặp ta !

Tiền Quân nghe qua cau mày bằng giọng nói âm trầm bảo:

- Đêm nay gặp gỡ Huỳnh đạo lương thần, sợ có điều bất tiện, dù sao sáng sớm chúng nó cũng bái kiến lão ca ca kia mà !

Lão vừa nói dứt, bỗng nhiên một tiếng “vút” nổi lên nhẹ, một bóng người từ trong hỏa trận, lửa sắp tàn, chạy vọt ra mình mẩy cháy loang lổ cả y phục. Người này đưa tay chỉ vào mặt Tiền Quân nói như thét:

- Câm mồm ! Các người chớ bày trò biến trả ... chính các người giương bấy, vồ mồi. Lão tiền bối không nên tin lời ma tiếng quỷ của bọn chúng !

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người này chẳng ai khác hơn, mà là Nhan Như Ngọc, bèn xê mình đến bên nàng hỏi khẽ:

- Nhan cô nương, vì sao ...

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ cấp bách, ngắt lời nói:

- Trước lo cứu Bích Lệ Hồng, rồi sẽ nói chuyện sau !

Bấy giờ, Cái thể ma quân nóng lòng như lửa đốt, xót dạ như kim châm, trợn mắt nhìn Tiền Quân gắt to:

- Người gọi Lệ nhi ra gặp mặt ta !

Tiền Quân cười hề hề, trầm giọng nói:

- Dễ dàng, nhưng cô bé đang ở trên lầu hậu Bảo, chúng ta cùng đi đến gặp lệnh ái !

Nói dứt, lão tung mình nhảy vọt ra cửa song đại sảnh, mau như tên bay, thể tựa luồng khói nhẹ thoát qua, tiếp theo đây là trên mười tên cao thủ hộ vệ, tất cả đều trở thuật khinh công chạy theo sau. Sau cùng là “Thiếu bảo chúa” Tiền Phật Tăng tung mình lên cao, song ngoáy cổ lại nói lớn:

- Nhạc phụ ! Tiểu tử xin đi trước một bước !

Vị tình “cha con nghĩa nặng” nên Cái thể ma quân không dám chậm trễ, nhún mình nhảy vọt lên cao đuổi theo như bóng với hình.

Nhan Như Ngọc nhìn Cừ Thiên Hiệp nói:

- Lúc người ở phía sau hậu bảo, lại không nhận thấy tin tức gì của Bích cô nương ư ?

Cừ Thiên Hiệp sượng đỏ mặt, lắc đầu không đáp.

Nhan Như Ngọc nghiêm mặt bảo:

- Việc này bên trong có ẩn mưu chúng ta nên đề phòng cẩn thận !

Nói dứt, nàng nhắc mình vọt ra cửa song đuổi theo Cái thể ma quân.

Cừ Thiên Hiệp nhìn theo mấy bóng người đi mất dạng, lòng chàng bỗng dâng lên một niềm tủi hận chua chát, chỉ vì Bích Lệ Hồng là một công nương, cũng xứng đáng là một tiểu thư đài các, ví như cuộc hôn nhân của nàng thành tựu, một cô gái thùy mị đài trang mà kết hôn với gã trọc đầu hòa thượng “Tiền Phật Tăng thiếu bảo chúa” thì khác nào “Chiếc bông hoa lài cắm bãi cứt trâu” Chàng đang cúi đầu nghĩ ngợi.

Đột nhiên một giọng nói oanh oanh hét to:

- Húy ! Người đang nghĩ gì thế, nghĩ gì mà say sưa đến độ thất thần vậy.

Vì Nhan Như Ngọc chạy ra khỏi cửa song độ mười bước không thấy Cừ Thiên Hiệp đuổi theo bèn quay trở lại, đứng bên ngoài thò đầu vào cửa song kêu lên như thế, nàng giương lên đôi mắt long lanh nhìn Cừ Thiên Hiệp bằng những tia mắt lưu luyến cảm tình.

Cừ Thiên Hiệp nghe gọi ngược mặt lên nhìn Nhan Như Ngọc ... ngạc nhiên nói:

- Hừ ! Ta đây à ...

Chàng lại mỉm cười đau khổ, không biết phải nói thế nào cho ổn, bất giác nghiêng mình phóng vọt ra song cửa !

Hai người bèn trở thuật khinh công, kề vai nhau đi lần ra sau hậu bảo, chẳng mấy chốc đã đến nơi. Trước mặt họ là tòa lầu đài cao đồ sộ, vô số bóng người vây phủ tòa lầu đài, mỗi người đều cầm trên tay đủ loại binh khí, khí thế hung hăng, dường như muốn phô trương thanh thế trước một số cường đại địch, tình thế thật vô cùng căng thẳng.

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân mỉm cười ma quái, đưa mắt nhìn Cái thể ma quân dụ giọng bảo:

- Bích huynh ! Lệnh ái đang ngự tại phòng của lầu năm, Bích huynh có trông thấy chăng ?

Cái thể ma quân nghe qua nheo mắt nhìn lên lầu, song chẳng thấy gì cả, bèn trầm giọng nói:

- Tại sao không bảo Lệ nhi xuống gặp ta !

Bảo chúa Tiền Quân cười hề hề, bèn giả giọng nghiêm trang nói:

- Âm dương tiền sinh xứ quê chọn ngày, giờ huỳnh đạo, lại bảo đêm nay sao “hư” nằm trong cung thần hậu ... cô dâu phải ở yên trong phòng hoa chúc, không được gặp mặt thân hôn !

Cái thể ma quân trợn mắt quát to:

- Thầy bói đâu mà vô lý thế !

Tiền Quân vờ nghiêm sắc mặt, trầm giọng:

- Ấy chết ! Âm dương tiền sinh là bậc vị bực tiên tri xử quẻ và đoán việc như thần ... ta đâu dám cãi !

Nhan Như Ngọc cau mày gắt:

- Lão ! Làm gì có chuyện như thế ?

Cừ Thiên Hiệp lúc bấy giờ, quả tim nhịp mạnh, chàng nhích động đôi vai xê mình bước đến ngang Cái thể ma quân, đưa tay chỉ vào mặt Tiền Quân quát to như sấm:

- Đừng giả giọng khoát lác, mau mời Bích cô nương xuống đây, nếu không thì ...

Tiền Quân trợn mắt nạt to:

- Hay cho tiểu tử cuồng vọng lại đây ... ta đưa xuống cho !

Tiếp theo đây, lão giơ tay áo rộng phất mạnh ... bốn tên đại hán cao thủ hô lên một tiếng, tủa ra bao vây Cửu Thiên Hiệp vào giữa, trái, bồng, kiếm thương đua nhau kích mạnh.

Cửu Thiên Hiệp khí giận xung thiên, sát khí nổi hình trên mặt, tay hữu giơ cao vận bảy thành công lực đẩy ra một chưởng, quét mạnh vào bốn tên đại hán, đồng thời hét to lên:

- Cả gan thật ! Các người đã hết số rồi !

Vì cơn giận đến tột cùng, nên xuất thủ nhanh không thể tả, kinh phong quyen lên như vũ bão kích mạnh vào bốn tên đại hán đang trở tới.

- Bùng !

Một tiếng nổ rền trời, đạo kinh phong quét mạnh vào bốn tên đại hán, khiến chúng kêu lên thảm liệt thân mình như con vụn, quay tròn và bay tít ra xa ba, bốn trượng, tất cả đều run lên bần bật chực té ngã.

Cửu Thiên Hiệp, cử chưởng đẩy lui bốn tên đại hán, đột nhiên nhích động đôi vai, thân mình rùn xuống thấy uốn cong như vàng cung, bậc ngược lên không trung, thẳng hướng bay vọt lên lầu, lại buộc miệng kêu to:

- Ta lên lầu đưa Bích cô nương xuống ...

Cũng lúc đó, một giọng nói oang oang vang lên:

- Dừng lại ngay ! Tiểu tử !

Thiếu bảo chúa Tiền Phật Tăng vừa hét dứt, thân mình nửa tụt nửa tăng của gã vọt bay vọt lên cao, giữa khoảng không gã rút ngay ngọn dao trủy thủ, nhắm vào mình Cửu Thiên Hiệp thẳng cánh đâm tới.

Bấy giờ, Cửu Thiên Hiệp đang ở giữa khoảng không, hai chân hổng mặt đất, muốn né tránh ngọn trủy thủ đâm tới, một là phải đáp ngay xuống đất, hoặc bay nghiêng qua một bên né tránh.

Ai ngờ, Cửu Thiên Hiệp không sử dụng hai lối kể trên, chỉ vì công lực của chàng quá độc đáo, đã không né tránh, lại chẳng hạ mình xuống đất, mà đôi chân quẹt vào không khí, thi triển môn “thiết thư” thân công, sử dụng Lôi hoành cửu chuyển, chân tả nhắm ngay chuôi dao trủy thủ đá mạnh, chân hữu nhắm ngay cái đầu tròn của Thiếu bảo chủ đáp thật mau, cả hai thế rất hung trầm lợi hại.

Chiêu thế đưa ra bất thành linh, dừng nói Thiếu bảo chủ Tiền Phật Tăng sợ toát mồ hôi hột, luôn cả mọi người đứng dưới tràng không hện mà đồng kêu lên thất thanh.

Thiếu bảo chủ Tiền Phật tăng mới đưa ra chiêu thế đầu tay, đã bị địch kích một lần hai chỗ, chỉ còn cách lựa nẻo mà tránh, cho nên thân mình gã ngã nghiêng một bên, cố tránh cái đập thần tốc vào đầu.. vì thế, bàn tay hữu nắm chặt chuôi dao trủy thủ không tránh kịp cái đá Ngũ mai của Cửu Thiên Hiệp.

- Ái dà !

Hắn rú lên đau đớn, cổ tay hữu như bị cái búa tạ đập vào, đau buốt tới tim gan, ngọn dao trủy thủ thoát khỏi tay văng ra xa, luôn cả thân mình của hắn cũng ngã nhào xuống đất.

Cửu Thiên Hiệp không lưu ý đến hắn, mà thuận theo đà xung lên cao ba trượng, đến tầng lầu thứ ba, chàng giơ tay bám chặt song cửa đứng ngay trên mái hiên lầu.

Khi vừa đứng vững quan sát, Cửu Thiên Hiệp lại tung mình nhảy vọt lên không, nhắm ngay cửa sổ lầu năm phi thân tới.

Bỗng nhiên ... một làn khói đen từ trên lầu năm đổ xuống, nương theo chiều gió thổi mạnh, trong ngọn gió phảng phất một mùi hương huyền diệu.

Cửu Thiên Hiệp bỗng nhiên thất sắc kêu to:

- Nguy mất !

Vừa kêu dứt, chàng bậm môi nín thở, từ khoảng không giữa lầu năm buồng mình rơi xuống đất như hòn đá nặng, đồng thời buột miệng kêu to:

- Nhan cô nương mau lên ! Chỉ có cô nương mới lên được lầu năm.. vì Ngũ diệu yêu hồ đang ở trên đó ... cô ả đã tung ra Hắc sơn độc phách.. rất ...

Ngũ diệu yêu hồ lại thò đầu ra cửa song cười sắc súa, vừa giở giọng yêu ma nói:

- Hạ. ha ! Người lên đây ! Hãy lên đây !

Nhan Như Ngọc nghe qua cả giận hét lên lạnh lạnh:

- Hay cho yêu hồ ! Bản cô nương sẽ đến tìm ngươi !

Vừa nói dứt, đôi bờ vai thon nhỏ chớp động, cứ thế phi thân.

Bỗng nhiên ... một bóng người bay xẹt đến trước cửa lối đi của nàng ... nhìn kỹ là Bảo chúa Tiền Quân.

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân phá lên cười lạnh lạnh, cất giọng nặng trầm nói:

- Ngũ diệu đạo cô là bà mai của con ta, lại là người của Thiết Huyết bảo, không ai được đá động đến nàng, nếu muốn gì thì phải hỏi lại ta ... !

Nhan Như Ngọc vừa giở thuật khinh công bị người cản trở, trong dạ lấy làm buồn bực, bấy giờ lại nghe Tiền Quân giở giọng can thiệp, làm nàng nổi nóng thét lên lạnh lạnh:

- Hay nhỉ ! Ta không ngờ Thiết Huyết bảo có nhiều nhân vật hi hữu hư thế, trai thì tựa Trư Bát Giới, gái như hồ ly tinh, tài nghệ của các người bản phó giáo chủ đã lãnh giáo qua, nào là quỷ kế đa đoan, thâm phóng hỏa đốt người, các người còn bao nhiêu môn pháp tuyệt học hãy đưa ra hết đây ... Ban phó giáo chủ xin lãnh giáo !

Tiền Quân nghe qua xám mặt, đôi mày bạc khê run liên hồi bằng giọng giận dữ quát to:

- Ngạnh đầu, chớ lớn lối, hãy tiếp chiêu !

Lời tiếp chiêu vừa buông, song chưởng đẩy ra hai đạo kinh phong đánh mạnh vào các ngôi đại huyệt của Nhan Như Ngọc, thế mạnh và nhanh vô cùng.

Cừu Thiên hiệp vội nhích mình đến trước nói:

- Hãy để ta tiếp lão ấy !

Vừa nói dứt, chàng cử ngay song chưởng phát mạnh vào luồng kinh lực Tiền Quân, hóa giải ngay tức khắc, đồng thời quay sang Nhan Như Ngọc nói mau:

- Nhan cô nương ... mau lên lầu cứu người !

Bỗng nhiên ... thiếu bảo chủ Tiền Phật Tăng bước tới trước đám cao thủ hét thực to:

- Tất cả các người ! Không được để ai bước vào lầu nữa bước !

Tiếp theo đây nhiều tiếng “văng dạ” vang lên rồi rít, trên mười mấy tên cao thủ đồng tuốt nhanh binh khí, chúng hét to một tiếng đổ ra bao vây Nhan Như Ngọc vào giữa, nào gươm đao câu bồng thi nhau công tới tấp, tình thế thật là nguy hiểm muôn phần.

Người thường nói “Cọc mạnh khó chống bấy hồ” một người khó thắng bốn tay.

Nhan Như Ngọc lại không nao núng, tay hữu tuốt thanh trường kiếm tả đâm hữu kích, tiến tới lui sau thân pháp cực kỳ linh hoạt, nhưng bấy giờ nàng đã mất cơ hội tiến lên lầu.

Cái thế ma quân trông thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt, hai bàn tay tựa cánh quạt, phát ra song chưởng đồng thời nhún mình nhảy vào vòng chiến.

Nhan Như Ngọc thoáng vui, một mặt lay động trường kiếm công địch, một mặt tiến lại một bên Cái thế ma quân, bằng giọng nói nhỏ:

- Bích tiên bối ! Tiên bối hãy thay tôi mà điều động trận thế, để tôi lên lầu cứu Bích cô nương ... !

Cái thế ma quân biết rõ Ngũ diệu yêu hồ có chiếc phách lợi hại “Tổn ngươn dân độc la phách” tất cả bọn mày râu đều bó tay, không chống lại được, nhân nghe Nhan Như Ngọc nói lão vui vẻ đáp lời:

- Lão phu xin tạ Ôn trước !

Vừa nói dứt, lão đưa đôi tay hộ pháp đẩy mạnh ra song chưởng, hướng vào mười mấy tên cao thủ, chiêu thế cực kỳ lợi hại, hung mãnh dị thường.

Mười mấy tên cao thủ Thiết Huyết bảo há cự dương lại “cái thế thập bát chưởng” là môn tuyệt học, giúp Ma quân nổi tiếng mười năm về trước, dù cho chúng cố kêu lên một tiếng cũng không né tránh kịp, nếu bị ngọn chưởng quật nhảm, ít nhất cũng văng óc bể sọ, hoặc thân thể đập nát.

Tiền Quân nhìn thấy Ma quân xuất thủ, vội buột miệng kêu to:

- Bích huynh ! Lệnh ái ... ! Á !

Cừu Thiên Hiệp lại không muốn nhiều lời, tả thủ động một chưởng kích nhanh vào Tiền Quân một chiêu thế xuất kỳ bất ý bức lui Bảo chủ văng ra bốn bước.

Ngay lúc đó, Nhan Như Ngọc thừa cơ, rún mình nhảy vọt lên cao hàng trượng, thuận đà nhảy xệt vào cửa song lầu. Bởi nàng là gái nên tâm tư rất cẩn thận, lần thứ hai này, không như lần trước xuyên song cửa đi từ tầng này đến tầng khác, mà nàng lần nhanh vào trong cố tránh tai mắt bọn thủ hạ ngồi đứng dưới chân lầu trông thấy, nhiên hậu nàng dò theo đường thang mà chạy thẳng lên tầng trên.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế chếp miệng tiếc rẻ:

- Ta khờ thật Thiếu bảo chủ Tiền Phật Tăng không vì cổ tay bị thương ê ẩm mà bỏ cuộc, nên hấn nhún mình nhảy vọt đến cửa chánh chạy tuốt vào trong lầu, nhưng đã chậm hơn người mấy bước.

Cái thế ma quân sử dụng những chiêu “cái thế thập bát chưởng” phẩy mau, phát mạnh, bức mười mấy tên cao thủ thở hồng hộc, kêu la vang trời chúng chạy vòng tròn quanh mình Cái thế ma quân, tuy chúng sợ đến mất mặt tẩn thẩn, nhưng chưa được lệnh bảo “ngưng chiến” của Bảo chủ hay Thiếu bảo chủ nên chúng không dám tự động rút lui, mà chỉ nghiêng răng trợn mắt chạy loanh quanh, chứ không đánh đổ một chiêu thế nào cả.

Kết cục, chỉ có Cừu Thiên Hiệp và Tiền Quân đấu chiến với nhau thật sự, họ quyết liều mạng mà đưa ra những chiêu thức vô cùng khốc liệt.

Cừu Thiên Hiệp hận căm gan, Thiết Huyết bảo đã nhốt mình trong lưới còn phóng hỏa thiêu, thêm vào đây là câu chuyện Cừu Thiên Hiệp năm xưa bị khốn tại Tràng An, do đó chàng căm hận Tiền Quân thấu xương, tuy mỗi chiêu không là chí mạng, nhưng biến hóa muôn phần kỳ ảo.

Tiền Quân chỉ hận Cừu Thiên Hiệp nhúng tay vào chuyện của lão, vả lại lão nhận xét thấy chính mình kém hơn Cừu Thiên Hiệp và sợ mất danh dự trước gia môn thủ hạ, cho nên lão tận dụng hết toàn lực đưa ra những đòn chí mạng dù phải một mất một còn.

Hai người đánh với nhau, thật là khó phân ai cao hạ.

Bỗng nhiên ... một tiếng kêu quái dị từ trên nó lầu vang vọng xuống, tiếp theo đấy một bóng người trên tầng thứ năm rơi xuống, hai tay chới với hai chân giãy giụa, tựa hồ như một người bị té lầu, chứ không phải một cao thủ võ lâm, bóng người hạ xuống rất nhanh như hòn đá nặng.

Cừu Thiên Hiệp và Cái thế ma quân đồng kêu lên “kinh ngạc” cả hai tung mình đến chỗ bóng đen đang lao mình xuống vùn vụt.

Tiếp theo đấy, từ song cửa lầu năm lại phóng ra hai bóng người, hai người này khinh công khá cao, còn lơ lửng giữa không mà họ cất tiếng hò hét vang trời.

Cùng lúc đó, thân pháp của Cừu Thiên Hiệp linh hoạt lạ thường, thoát một cái chớp mắt đã biến đến ngay bóng đen, hai tay đưa ra đỡ lấy thân mình người lạ, vừa bao gọn vào lòng, chàng chưa kịp xem mặt mũi kẻ lạ là ai, đột nhiên Bàng vân phúc vũ Tiền Quân đẩy ra một chiêu “Vân vũ vu sơn” tối độc hại, tỏa ra đạo kinh phong to như ngọn núi nhỏ kích mạnh vào người chàng.

Bấy giờ ... Cừu Thiên Hiệp hai tay bện ôm người lạ, lại thêm thân mình chưa tới đất, phải chi Cái thể ma quân đưa ra một chưởng hóa giải đạo kinh phong, hoặc tiếp lão Tiền Quân một chiêu, thì chàng hạ xuống đất nhẹ nhàng.

Chỉ vì Cái thể ma quân có ác cảm với chàng buổi đầu, lại thêm hai người đều tủa ra một lượt để cứu lấy một người. Cừu Thiên Hiệp lại hơn lão là cứu được trước, do đó sự ác cảm và ghen ghét càng tăng, khiến Cái thể ma quân bĩu môi “hừ” một tiếng nhún mình nhảy ra xa một trượng, bỏ mặt Cừu Thiên Hiệp và người lạ ...

Cừu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Nguy mất !

Thân người giữa khoảng không lại đeo thêm một người, cái chết chỉ cách làn tơ kẽ tóc, bản năng sinh tồn vụt chỗi dậy, khiến chàng thi triển ngay chiêu “Yến thanh tập bát cú” thân mình uốn nhẹ, hai tay ôm chặt người lạ, nhào lộn bốn năm vòng như én lượn giữa cơn giông, ngọn quỷ chưởng của Tiền Quân đánh rơi xuống đất, cày mặt đất thành một luồn dài quặng cát bụi bốc lên mịt mù cuốn phủ vào mình Cừu Thiên Hiệp và người lạ đầy cát bụi.

Ngay lúc đó, hai bóng người đuổi nhau từ lâu năm xuống, đã đứng yên trên mặt đất đối diện nhau.

Cái thể ma quân vừa trông thấy, vội cất tiếng kêu to:

- Nhan cô nương, có trông thấy Lệ nhi không ?

Nhan Như Ngọc mảy ngài cong vút, tay vươn ngọc chưởng toan đánh vào kẻ đối địch, đồng thời run giọng đáp:

- Đã bị Yêu hồ ném xuống lâu ... Tiền bối không thấy ư ?

Nói xong, nàng đẩy ra chiêu “Thân hoa chết liễu” kích mạnh vào Ngũ diệu yêu hồ.

Cừu Thiên Hiệp vội ngay lưng đứng dậy, đưa mắt nhìn xem người nằm trong tay chính là cô bé Bích Lệ Hồng, quả tim bỗng đánh lên loạn xạ, hai vai khẽ run lên, cổ buột miệng kêu to:

- Bích cô nương !

Bích Lệ Hồng đã trúng phải độc dược của Ngũ diệu yêu hồ thật, hai bên gò má đỏ au lên như say như dại, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, mờ mờ như người đang đau nặng, không hé miệng nói nửa lời.

Cái thể ma quân nghe thấy vội nhảy bổ đến bên Cừu Thiên Hiệp vừa cất tiếng kêu thảng thốt:

- Lệ nhi ! Lệ nhi con ...

Cừu Thiên Hiệp thừa cơ trao lại Bích Lệ Hồng cho Cái thể ma quân, lại buột miệng trách khéo:

- Suýt một chút ta và lệnh ái chết ngay dưới ngọn chưởng của Tiền lão quái !

Cái thể ma quân đưa tay ra đỡ Bích Lệ Hồng, ôm gọn vào lòng, không nói với Cừu Thiên Hiệp nửa lời.

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân tức giận lồng lộn song chưởng để ngang vai, lại miệng mắng to:

- Bọn vô loại ! Thiết Huyết bảo là cổng diêm la bước vào thì đừng hòng được bước ra ... các ngươi ráng giữ mình !

Cừu Thiên Hiệp uất hận cắn gan quát to như sấm nổ:

- Hay lắm ! Ta sẽ đấu với ngươi ... một trận sanh tử !

Nói xong, tay hữu giơ thanh kiếm trúc, làn kim quang chớp nhoáng rực trời toan vào vòng chiến.

Lúc bấy giờ Bích Nam Hùng bước đến trước mặt Bàng vân phúc vũ Tiền Quân nặng giọng nói:

- Tiền lão huynh ... món nợ này ta sẽ tính sau ngươi hãy nhớ đấy ! Trong ba ngày nữa Bích Nam Hùng sẽ đến tìm ngươi !

Nói dứt, lão nhích động thân mình, ôm gọn Bích Lệ Hồng vào vòng tay, rún mình nhảy vọt, nhắm ngay đường ra Thiết Huyết bảo chạy như gió.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Cái thể ma quân đối đãi với mình vô cùng bạc bẽo, đã không nói tiếng tạ Ơn, cũng không để lời từ giả, khiến cõi lòng dâng lên sự chua chát bồi hồi, sẵn thanh “trúc kiếm” trên tay chém bặt một nhát vào không khí, vừa cau có nói:

- Chẳng biết phải trái gì cả ! Ma quân thật là lão quái vật !

Nhan Như Ngọc mỉm cười, gương mặt trong ngần như bạch ngọc thoáng lên một tia mừng ... ắt ý, nàng quay nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Nhân vật chánh đã đi rồi, chúng ta không nên gây thêm nhiều kiếp sát vô ích !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất vừa ý, bèn mỉm cười nói nhanh:

- Chúng ta hãy đi thôi !

Thiếu bảo chủ Tiền Phật Tăng rung nhẹ đôi vai toan cử chưởng bằng giọng nói trầm khiếp quát to:

- Các người muốn đi ư ? Đâu có dễ ...

Bàng vân phúc vũ Tiền Quân là một lão gian manh cực cốt, mưu sĩ hơn người, lão nhận thấy tất cả chúng nhân trong Thiết Huyết bảo không một ai can nổi Cừu Thiên Hiệp, vì thế lão vội xê mình tới trước đưa tay chặn lời Tiền Phật Tăng không cho nói tiếp, đoạn quay sang chúng nhân quát to:

- Không ! nhường lối đi cho chúng !

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Hừ ! Ai can nổi bước tiến của Cừu mỗ này ư ?

Tiền Quân nghe qua mặt xám hóa hồng, mày râu dựng đứng, bằng giọng nói trầm lạnh như yêu ma ngoài mộ địa:

- Tiểu tử đừng cuồng vọng ! Đêm nay Thiết Huyết bảo ta nhận bại, nhưng cái thành tích rọc đất phá trời, suốt mười mấy năm dài dằng dặc tự nghĩ không thể bỏ qua được, các người hãy đi đi ! Nhưng món nợ này của chúng ta chưa kết liễu, ta sẽ tùy thời tìm người hầu làm lại thể diện hôm nay !

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Cừu mỗ sẽ tùy thời tùy túc, đáp ứng bảo chủ !

Nhan Như Ngọc lại chen lời:

- Nếu cần gặp lại cô nương, bảo chủ nhớ đến Huyết Quang giáo nhé !

Tiền Quân cười khổ sở đáp:

- Ta quên không nổi cô nương ạ ! Xin mời các người lên đường !

Cừu Thiên Hiệp thân mình tựa chiếc vòng cầu, bay vọt lên cao ba trượng, cùng Nhan Như Ngọc trở thuật khinh công nhảy ra khỏi cổng “Thiết Huyết bảo” Hai người kẻ trước người sau, trong chớp mắt đã rời lãnh vực Thiết huyết bảo. Ra khỏi dãy núi Đại Hồng sơn, mặt trời đã lên cao hơn sào, bầu không khí ban mai ấm trong và sáng tỏ hẳn lên.

Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp vụt dừng lại bên đường cái, nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Nhan cô nương, giờ cô nương định đi đâu ?

Nhan Như Ngọc mỉm cười không đáp mà hỏi ngược lại:

- Còn người ?

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ trân trọng đáp:

- Tại hạ có hai lối, một là đến xứ Mèo ... Vân quý ở Miêu Cương hai là phải đến gặp Thần Châu, vì tại hạ có ước với Bài Bang cái hẹn trong nửa tháng tới !

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt bỏ câu đen láy bằng giọng nói êm như ru:

- Ta có thể cùng đi với người được chăng ?

Cừu Thiên Hiệp không rõ ý nàng, bèn mỉm cười khó xử đáp:

- Việc đến Bài bang, theo sự nhận xét của ta là ... không nên động thủ kết oán, vậy xin Nhan cô nương đừng nhúng tay vào những chuyện thị phi, hầu tránh những chuyện ân oán vô ích !

Nhan Như Ngọc bĩu môi, bảo:

- Huyết Quang giáo chưa biết sợ gì !

Cừu Thiên Hiệp ái ngại, bèn kiếm cớ từ chối:

- Theo sự xét đoán của tại hạ nếu chúng ta đi chung với nhau ... sợ ... miệng đời đàm tiếu, vẻ răn thêm chân !

Nhan Như Ngọc nghe qua, mày ngài cong vút, mắt phượng tròn xoe, cao giọng gắt:

- Vậy ... người và Bích Lệ Hồng đi chung tại sao chẳng sợ miệng đời đàm tiếu. Ta nhất định đi chung với người mới được !

Vừa nói dứt, hai tay nàng chống vào nạng sườn bước tới một bước hất hàm bảo:

- Người không đồng ý cũng phải đồng ý !

Cừu Thiên Hiệp sợ nàng nổi cáu bước tới một bước nữa thì nguy, nên hốt hoảng nói:

- Người đã không sợ, dĩ nhiên ta chẳng từ chối !

Nhan Như Ngọc rất hoan hỉ và còn làm mặt giận hỏi:

- Hãy nói thật ... người đã làm gì với Bích Lệ Hồng ? Có gì ... ! Trả ... !

Nói đến đây nàng then đỏ mặt, vụt nín lặng đôi mắt long lanh tình tứ nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nóng bỏng khát khao ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sượng đỏ mặt, lắc đầu lia lịa nói:

- Tôi ... chỉ có trời hiểu ... giả tử như ... tử như ...

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Tử như gì ?

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng:

- Tử như chúng ta cùng dong ruổi trên đường, nhờ có người khác gặp, ta sẽ tính sao đây ?

Nhan Như Ngọc bĩu môi ngắt lời:

- Người sợ người ta thấy à ?

Cừu Thiên Hiệp khổ sở đáp:

- Không ! Ta không sợ, chỉ lo cho cô nương.

Nhan Như Ngọc khoát tay chặn lời, vừa cười rũ rượi bảo:

- Ha ha ! Ta chẳng sợ gì cả, dư luận ! Hừ ! Hãy để cho mọi người đàm tiếu càng hay !

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy vui lây, bèn cất tiếng cười to hỏi lặp lại:

- Người không sợ dư luận thật à ?

Nhan Như Ngọc lại cúi đầu, đưa tay mân mê vạt áo, run giọng đáp:

- Không sợ là không sợ ! Dư luận làm gì có chân giả, dư luận không cần được ...

một khi người ta ...

Nói đến đây, gương mặt nàng đỏ gấc như mồng tơ, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp thẹn thùng ...

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy mến nàng đến cùng tội bèn lên tiếng trêu:

- Một khi người ta ... làm gì ?

Vừa nói đến đây, Cừu Thiên Hiệp cười ha hả tung mình chạy nhanh tới trước ...

Nhan Như Ngọc đuổi theo thật nhanh, khi vọt ngang mình chàng nàng đưa tay dấm túi bụi vào lưng Cừu Thiên Hiệp ... nói như khóc:

- Thì người ta ... sẽ làm như thế này !

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu ý nghĩa câu nói của Nhan Như Ngọc, nàng muốn bảo “Một khi người ta yêu nhau, thì cần gì đến dư luận” nhưng tính cả thẹn của thiếu nữ khiến nàng không nói ra lời ... vì thế Cừu Thiên Hiệp đứng dừng lại.

Nhan Như Ngọc lại ngả đầu vào ngực chàng, hai tay dấm vào bụng chàng bình bịch.

Cừu Thiên Hiệp kêu hoảng lên:

- Ối chao ! Húy ! Có người đến kia kìa !

Nhan Như Ngọc không ngược mặt lên, mà run giọng bảo:

- Người đừng gạt ta ! Người ...

Vừa nói, nàng lại đưa tay bẹo má Cừu Thiên Hiệp một cái đau điếng.

Cừu Thiên Hiệp khổ sở kêu lên:

- Thật mà ! Người xem kìa ... có phải người ta đến đây chẳng ?

Nhan Như Ngọc ngừng mặt lên, quả nhiên nàng trông thấy năm người, đầu chít khăn xô, mặt áo cát đi thẳng về hướng Tây, thân pháp vô cùng nhanh nhẹn.

Bấy giờ ... Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc chưa trở bước, nên chỉ cách bọn người này độ mười trượng, họ đưa mắt nhìn kỹ thấy tất cả là năm vị lão nhân, râu dài, tóc bạc, luôn cả lông mày lông nheo đều trắng phếu, độ chừng tám chục tuổi trở lên, mỗi người đều giắt sau lưng một ống sáo đồng chiếu óng ả, nhìn xuyên qua thân pháp khinh công của năm vị lão nhân, chứng tỏ họ là những bậc cao thủ võ lâm.

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt.

Cừu Thiên Hiệp đợi năm người vượt qua một đồi xa, bèn lên tiếng hỏi:

- Cô nương có biết năm người đó là ai chẳng ?

Nhan Như Ngọc điềm đạm nói:

- Mặc họ, ta chú ý làm gì ?

Cừu Thiên Hiệp lại bảo:

- Nhìn thấy dáng điệu cấp bách của họ, chắc có một duyên cớ gì trọng đại chờ chẳng không ?

Nhan Như Ngọc cười lạnh lạnh nói tiếp:

- Chúng ta cũng có chuyện trọng đại như họ vậy, thế thì ta với người thử thi nhau đuổi theo họ ... ý người thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp nổi tính hiếu kỳ, mỉm cười đáp ứng ngay:

- Được như thế, còn gì bằng !

Nhan Như Ngọc lại nói:

- Chúng ta thi nhau chạy thật sự ... chứ không đùa bỡn nhé !

Cừu Thiên Hiệp gật đầu ưng thuận, bèn khởi thể nhún mình nhảy đến trước ba bước, thuận theo đà chạy rất nhanh ra xa mười trượng.

Nhan Như Ngọc nhún mình trở thuật khinh công đuổi theo như gió, công phu của nàng thuộc vào hạng khá, trong chớp mắt đã đuổi theo lưng Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói lạnh lạnh thét to:

- Người hãy tận lực ... đừng khách khí nhé !

Cừu Thiên Hiệp đang trở thuật khinh công chạy như gió, bỗng nghe nàng gọi giật đến làm chàng thức tỉnh. Chàng lại nghĩ thầm:

“Ta đường đường là trang nam tử tu mi, mà đi tranh đua với một cô gái đào tơ liễu yếu hay sao, tuy thắng cũng không hay gì, hà huống Nhan Như Ngọc là một cô gái hiếu thắng chỉ bằng nhường cho cô ả thắng là hơn, để cho nàng hãnh diện đôi chút mình không hao tổn gì, mà giúp cho nàng vui vẻ, tại sao ta chẳng làm ?” Vì nghĩ như thế, nên Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói ra sau:

- Hay lắm, song người chớ lạc về phần sau nhé !

Vừa nói dứt, đôi chân giảm bớt năm thành lực nên bước khinh công lại sút hơn trước khá nhiều, mặc dù chàng vẫn chạy nhanh như gió.

Nhan Như Ngọc là một cô gái khôn ranh, nàng đã nhìn suốt tám tư Cừu Thiên Hiệp, nên rún mình nhảy vọt đến bên chàng lớn tiếng trách cứ:

- Người là quỷ, tại sao chẳng cố hết sức mình, lại cố tâm bỏ mặt ta như thế ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua chùn dạ, sợ nàng tận lực đuổi theo và ngã đầu vào ngực mình như lúc này bèn kêu hoảng lên:

- Ta đã cố hết sức đấy chứ ! Người hãy xem kỹ lại !

Vừa nói dứt, đôi chân đã chuyển thể Lôi hành cửu chuyển thân như nước chảy mây trôi, mau tựa sao sa tia chớp giữa khu hoang dã thân pháp chàng nhanh hơn cánh nhọn tung trời.

Nhan Như Ngọc cả mừng cười to nói:

- Hay lắm, ta được người bạn thật tình đấy, người phải làm như thế người ta mới thán phục chứ ?

Vừa nói dứt, thân mình nàng như cánh bướm vờn hoa, linh động chẳng khác Hằng Nga bên nguyệt diện, tà áo phất phơ theo làn gió, nàng bám sát sau lưng Cừu Thiên Hiệp như bóng ẩn hình.

Cả hai, kẻ trước người sau chạy như bay biển, họ không chạy theo đường cái, mà vào khoảng đồng hoang.

Sau hai giờ chạy mặt trời đã lên giữa đỉnh đầu, buổi trưa hè giữa cánh đồng hoang nóng như thiêu.

Cừu Thiên Hiệp đưa tay gạt mấy giọt mồ hôi rịn ướt trán, lại quay đầu nhìn ra sau, thấy Nhan Như Ngọc chạy cách chàng độ chín mười trượng ...

Đột nhiên, chàng nhìn thấy phía trước mặt có tòa miếu cũ, bèn vận thêm nội lực chạy đến trước miếu và dừng lại trước cổng dưới cội tòng già, chàng đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc nói to:

- Dừng lại, dừng lại nghĩ chốc đã !

Nhan Như Ngọc vừa dừng lại đã mỉm cười nói:

- Ta đã thua người !

Cừu Thiên Hiệp vội khoát tay chặn lại nói:

- Chưa phân thắng bại ... vì ta chạy trước người mấy trượng kia mà !

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Người đừng vị nể mà nhường bộ, ta rơi lại sau hàng mười trượng, mà lúc khởi hành người chạy trước ta chỉ độ ba, bốn trượng là cùng, huống là ... hiện giờ ta mệt muốn ngất đây !

Vừa nói xong nàng thở hổn hển thật.

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười vui vẻ bảo:

- Nhan cô nương hãy nghỉ giây phút ! Vì chúng ta đã non trăm dặm đường dài !

Nhan Như Ngọc nghiêm trang nói:

- Theo sự chạy thì, thì chính ta thua người rồi, lẽ tất nhiên người thua phải có phẩm vật bồi hoàn ... mới công bằng !

Nói xong nàng cho tay vào bọc lấy ra hòn ngọc đỏ màu huyết vụ.

Nhìn kỹ thấy hòn ngọc này giống hệt một trái châu, to bằng chung trà, láng bóng như quả hồng, màu huyết vụ, chiếu ra tia sáng đỏ hồng, thật là một vật chí bảo kỳ trân.

Cửu Thiên Hiệp vừa thấy, vội lắc đầu, khoát tay hoảng hốt kêu lên:

- Cô nương bày trò gì thế, đây là sự nói đùa, Nhan cô nương lại tưởng thật ư ?

Nhan Như Ngọc sắc mặt rắn lại, trầm giọng nói:

- Không phải trò đùa đâu nhé ! Nếu như ta thắng ta sẽ đòi người ngọn “trúc kiếm” hay quyền “thiết thư” ... rồi người sẽ tính sao ?

Nàng vừa nói vừa trao tận tay Cửu Thiên Hiệp trái châu tử màu hồng.

Cửu Thiên Hiệp tuy ngạc nhiên nhưng hai tay vẫn đón lấy trái châu, chàng đưa lên ánh sáng mặt trời xem tiếp, lại thấy trái châu trong suốt như pha lê, chiếu ra những tia đỏ màu huyết vụ bất giác buột miệng kêu to:

- Ối chao ! Trái châu hồng này ...

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ quan trọng ngắt lời:

- Người nhìn kỹ xem, bên trong có năm con rồng đỏ, bay lượn không ngừng tựa hồ như ngũ long tranh châu, trong những hoạt cảnh sống thật.

Cửu Thiên Hiệp xem kỹ há hốc mồm kinh ngạc kêu lên:

- Đúng đấy ! Năm con xích long !

Nhan Như Ngọc cười nhạt nói:

- Vì thế người ta mới gọi nó là Ngũ long huyết cầu.

Cửu Thiên Hiệp càng thêm ngạc nhiên kêu to:

- Ngũ long huyết cầu !

Chàng chưa nói dứt đột nhiên nhiều tà áo tung bay theo gió kêu lên:

- Soạt, soạt !

Từ trong ngôi miếu cũ bay thoát ra năm vị lão nhân, phân ra đông, tây, nam, bắc và trung ương, vây chặt Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa.

Một vị lão nhân mày bạc, râu ngắn, mái tóc phiêu bồng trắng như bông trầm giọng lập lại:

- Phải đấy là trái châu đó là Ngũ long huyết cầu !

Thật là xuất kỳ bất ý, câu chuyện xảy ra hết sức, đột ngột, khiến Cửu Thiên Hiệp mở trừng đôi mắt kinh ngạc.

Nguyên năm vị lão nhân này không xa lạ lắm mà chính là năm lão nhân đầu chít khăn xô vận áo cát mà Cửu Thiên Hiệp đã gặp dọc đường.

Chàng nhận rõ năm lão nhân, trong lòng chẳng vui tí nào bèn nghiêm giọng hỏi:

- Ngũ vị tiền bối, chẳng rõ quý vị muốn gì ?

Vị lão nhân lớn nhất bọn vòng tay cung kính nói:

- Lão phu xin hỏi các hạ có phải là Cừu Thiên Hiệp đấy chẳng ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, vội vòng tay đáp lễ nói:

- Tại hạ chính là Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp nói lão đã tự giới thiệu:

- Chúng ta gồm năm người chiếm ngụ núi Cửu hoa sơn là Hích Lô, Hích Đình, Hích Chấn, Hích Vân và Hích Hà !

Cừu Thiên Hiệp dịu giọng hỏi:

- Chẳng rõ ngũ lão tìm tại hạ có điều chi chẳng ?

Hích Lô đưa tay chỉ viên Ngũ long huyết cầu trên tay Cừu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Chỉ vì viên ngọc Ngũ long huyết cầu này !

Hích Vân thành thật bảo:

- Chỉ cần thiếu hiệp giao lại cho lão phu, chúng ta chỉ đề cập đến việc này thôi !

Nhan Như Ngọc mau miệng chen lời:

- Các người còn hơn Cửu đại môn phái nữa phải chẳng ?

Hích Lô vẫn điềm nhiên nói:

- Các vật tiêu có chủ, mong thiếu hiệp giao lại cho lão, hầu mang về Cửu Hoa sơn, chỉ một việc nhỏ này mà nên trăm việc khác, lão hư chẳng gây ra cố sự gì nữa cả !

Thật là lời lẽ hàm hồ, nguyên vì sự cơ mật của Nhan Như Ngọc tại trường, khiến cho lão suy sâu xét cạn, sợ Cừu Thiên Hiệp cả thẹn mà cấu lên động thủ sẽ sanh ra lăm sự phiền toái, do đó những lời lẽ tuy hàm hồ, song có vẻ cương quyết vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp không rõ ý nghĩa của Hích Lô nên phá lên cười to nói:

- Có sự ? Có sự gì chứ ? Ta nghe người nói một thôi dài, nhưng ta chỉ hiểu có một câu ấy là “Các vật đều có chủ” bấy giờ Huyết cầu trên tay ta thì chính ta là chủ viên Ngũ long huyết cầu vậy !

Nhan Như Ngọc vốn dĩ là con người hiếu thắng vừa nghe Cừu Thiên Hiệp nói, bèn mỉm cười tiếp lời:

- Ai muốn đoạt lại Huyết cầu, thì người đó phải đưa ra tuyệt học !

Cửu Hoa ngũ lão nghe qua biến sắc đồng thanh quát to như sấm:

- Người khinh rẻ Cửu Hoa ngũ lão người già yếu bạc nhược hay sao ?

Nhan Như Ngọc điềm nhiên đáp:

- Việc này sợ các người tự tìm lấy họa đấy chứ !

Hích Lô nghe qua xanh mặt trầm giọng quát to:

- Hừ ! Người là người gì mà dám can dự vào chuyện riêng của ta ? Người nên biết Cửu Hoa của Cửu Hoa sơn không phải là hạng người dễ khinh đâu nhé !

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy Ngũ lão đối với Nhan Như Ngọc một cách vô lý, bèn nổi cấu hét to:

- Còn ta có phải là kẻ đáng khinh thị hay sao ?

Nói xong, chàng trao ngay viên ngũ long huyết cầu cho Nhan Như Ngọc cầm giữ, đoạn xê mình đến trước mặt Hích Lô, vận công lực và rung người xuống thấp thủ thế, bằng giọng nói trầm nặng hét to:

- Quý vị tuổi cao tác trọng, mà dùng lời uy hiếp một cô gái thì còn thể thống gì nữa, Cừu mỗ không phục tí nào !

Hích Lôi nghiêm sắc mặt, nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng:

- Các hạ muốn động thủ ư ?

Cừu Thiên Hiệp cau mày, thản nhiên nói:

- Chủ tùy theo khách, tại hạ tùy theo ý năm vị muốn sao cũng được !

Nhan Như Ngọc nhường đôi mày liễu cất giọng lạnh lạnh chen lời:

- Việc này do các người tìm đến đây sanh sự, thì các người còn hỏi làm gì ?

Cừu Thiên Hiệp đồng ý tiếp lời:

- Cô nương nói đúng đấy ! Ngũ lão hoa sơn tự đi tìm tại hạ, chứ họ Cừu này tìm Hoa Sơn ngũ lão để làm gì ?

Hích Chấn giận run lên từng sợi râu, lão đưa mắt nhìn Hích Lôi nói:

- Hãy chà nát gương mặt nó, vì nó không cần thể diện kia mà ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, nhận rõ là hấn ám chỉ mình, bất giác lửa giận bốc lên, để ngang song chưởng, xê mình tới trước nửa bước, trợn mắt nhìn Hích Chấn hỏi to:

- Người bảo ai không cần thể diện ? Người hãy xem chiêu thế của ta !

Hích Chấn không dằn nổi cơn giận, đưa tay vẩy ra hư chiêu, lấy thế lùi ra sau một bước, tay hữu rút nhanh ống sáo đồng lay động một vòng tròn phát ra âm điệu vi vút, bằng giọng nói trầm khiếp, quát to như sấm rền:

- Tiểu tặc, người miệng còn hơi sữa, nên không biết trời cao đất dày là gì !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tối mặt, vũ lộng song chưởng, chuyển thế công ... nói to:

- Các người hãy đưa hết mấy ống sáo quỷ ra đây, thiếu hiệp sẽ hầu tiếp tất cả !

Cửu Hoa ngũ lão nghe qua xám mặt, mỗi người đều cầm sẵn trên tay ống sáo đồng, bỗng nhiên, tất cả đưa lên môi một lượt, thổi nhanh khúc nhạc hùng trầm, tiếng sáo hòa âm khi trầm bổng lúc hào hùng đột nhiên năm ống sáo chia làm năm hướng kích vào người Cừu Thiên Hiệp cùng một lúc.

56. Cửu Hoa Chưởng Môn Bị Nhục

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài trông thấy Cửu Hoa ngũ lão hè nhau tấn công Cừu Thiên Hiệp, bèn vỗ tay cười to:

- Cửu Hoa sơn nổi tiếng là danh môn chánh phái, ngũ lão lại là tiền bối cao thủ oai trấn giang hồ, không ngờ lấy nhiều lần ít, lấy mạnh hiếp yếu, không sợ các giới giang hồ cười thúi mũi hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp cao hứng nói to:

- Tại hạ rất hoan hỉ chống lại đông người, Nhan cô nương lược trận nhé !

Vừa nói dứt, chàng xoay mình một vòng toan đẩy ra song chưởng.

Cửu Hoa ngũ lão bị hai người trẻ nói khích và trêu tức, khiến cả năm không dằn nổi cơn thịnh nộ, năm ngọn sáo đồng khởi thế lay động mạnh, tạo ra năm luồng kinh phong, phát ra tiếng kêu vi vút nghe chát óc kinh hồn, thế ác khủng khiếp, kích nhanh vào Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp đạp thế “Lôi hành cửu chuyển” hai tay lay động song chưởng tả công hữu phạt, tiến tới tháo lui thân pháp tinh xảo lạ thường, giữa năm ống sáo đồng quện lên muôn ảnh, muôn hình, song không trúng vào mảy lông của Cừu Thiên Hiệp.

Những chiêu “sáo” của Cửu Hoa ngũ lão vừa thi triển, là một môn tuyệt luyện từ khai giáp tí đến giờ, hai là môn võ trần môn đặc biệt của Cửu Hoa chương môn, hiệu nhiệm là lão Sư thúc Phong Đại Thiết biệt hiệu Nộ sư Kim Hồng thực là ngón võ nức tiếng giang hồ của một bậc võ lâm tiền bối, lẽ tự nhiên công lực chẳng phải tầm thường.

Tuy công lực của Cửu Thiên Hiệp kỳ tuyệt, và chiêu số linh diệu, nhưng dùng song chương chống lại ông sáo đồng của năm vị nổi tiếng là lão anh hùng, thực không phải là chuyện dễ.

Nhân cơ đó, sáu người quần thảo trước tòa miếu nhỏ, tựa như phụng vũ, long nghi, trong chớp mắt họ đã đấu với nhau cả trăm chiêu, vẫn chưa phân thắng bại, càng đánh càng thấy sự gay go ...

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài sốt ruột, cao giọng gọi Cửu Thiên Hiệp:

- Thiếu hiệp, chúng ta còn nhiều việc phải lên đường sớm, nếu giằng co mãi với họ biết bao giờ mới đi ! Hãy tuốt kiếm ... !

Cửu Thiên Hiệp có tính kiêu kỳ, lúc đầu không sử dụng kiếm, đợi đến giữa tràng mới lượng kiếm, chàng cảm thấy như thế kém quang minh, đồng thời nếu đưa ra kiếm chiêu, thì vô tình để cho đối phương nhận thấy chương pháp của mình lạc bại ...

Tuy hai tai nghe rõ tiếng thúc giục của Nhan Như Ngọc, nhưng chàng không có ý nghĩ tuốt kiếm, chỉ vận thêm nội lực vào song chương, quyết đấu với năm ông sáo đồng chừng nào hòa nhau mới thôi.

Cửu Hoa ngũ lão đã gắng sức mình đưa ra những đường chiêu ác liệt, song trước cũng như sau chẳng phạm đến chân lông của địch thủ.

Cửu Thiên Hiệp tuy đưa ra nhiều chiêu số kỳ diệu trong nhất thời vẫn không phá được chiêu sáo của Cửu Hoa ngũ lão.

Hai đàng mãi giằng co với nhau, thời gian đã qua hai khắc giờ ánh thái dương cũng ngả dần về hướng tây.

Nhan Như Ngọc càng chờ đợi càng nóng ruột, bất giác nặng giọng nói to:

- Người chẳng dùng kiếm còn đợi bao giờ, nếu người chẳng gỡ thế công, thì ta vào ngay để ứng trợ !

Nói xong, nàng giơ tay hữu ra sau rút ngay thanh trường kiếm mà nàng đã đoạt của một tên tráng đinh tại Thiết Huyết bảo “soạt” thanh kiếm tuốt nhanh ra khỏi vỏ, thân mình bắt đầu nhích động.

Cửu Thiên Hiệp vừa nhát thấy bèn gọi lên thất thanh:

- Nhan cô nương chớ nhúng tay vào vụ này, hãy để Cửu mỗ đối phó với họ !

Vừa nói dứt, một đạo kinh quang lóe ngang ánh sáng vàng như chiếc cầu vòng, rực rỡ, chiếu tỏa trước sân miếu vũ.

Cửu Thiên Hiệp đã tuốt nhanh “khô trúc thánh kiếm” thân mình nhún vọt lên cao ba trượng lay động ngay chiêu Long vân thế vũ đồng thời cao giọng nói to:

- Năm vị nên đề phòng binh khí của ta !

Lời nói dứt, cả kiếm lẫn người xoay nhanh, mỗi thế trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” kiếm phong tỏa ra, cuốn tít vào năm ông sáo đồng của đối thủ.

Cửu Hoa ngũ lão cả kinh, chiêu sáo đã sút kém rõ rệt, trong nháy mắt đã bị đối phương bức lui bảy tám thước.

Cửu Thiên Hiệp vốn người khoan dung đại lượng không nỡ thừa thế mà tranh sự thắng lợi, dó dó chàng ngưng kiếm để ngang bụng, đứng lại bằng giọng nói trầm hùng hét to:

- Nếu biết nhận xét, xin quý vị hãy quay về, bằng không thì ...

Hích Chấn giọng ông sáo đồng lên cao, ngắt lời:

- Bằng không thì thế nào ?

Cửu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Bằng không thì, ta sẽ giúp các người tô điểm “mặt bàn đất” mà quay về chứ sao ?

Lúc đó các người sẽ chớ trách ta không báo trước để lụy đến tổ danh Cửu Hoa sơn !

Cửu Hoa ngũ lão không thể chịu người nhục mạ. Nghe Cửu Thiên Hiệp nói chẳng khác nào dầu sôi tạt vào mặt họ, nên năm lão mặt mày tái ngắt, râu tóc phất phơ bay, khí giận xung trào cả tâm can thể phủ.

Hích Lôi rống lên mấy tiếng thảm liệt:

- Cuồng đồ, hãy tiếp chiêu !

Vừa nói dứt, ổng sáo đồng ngã nhanh tới trước bốn ngọn sao kia lay động kế tiếp, tỏa ra năm đạo kinh phong “ù ù” như trận bão, bốc thành khối mỏng, hợp thành ngọn gió, thổi bốn hướng kích ngay Cửu Thiên Hiệp, từ đầu, mình và tứ chi.

Cửu Thiên Hiệp thấy ngũ lão quá hăng say, bèn mỉm cười nói:

- Hay lắm ! Ta sẽ giúp các người toại ý !

Vừa nói, hai tay chàng đã chớp động thanh “khô trúc thánh kiếm” quay tròn, biến ra chiêu “Mạng vận chỉ kiếm” kim quang lóe lên vàng rực một góc tràng.

Cửu Hoa ngũ lão chưa đưa ra chiêu “Sáo” đã thấy Cửu Thiên Hiệp chìm mình trong ánh sáng kim quang, không còn thấy hình bóng đâu nữa, vô số kiếm hoa hiện lên như gió loạn, không phân biệt chiêu thức gì.. lại thấy kiếm chiêu càng bức gần ... Ngũ lão vội lay động một tuyệt chiêu, năm cây sáo đồng giờ ra một loạt cản chiêu thể của địch.

Đột nhiên, nhiều tiếng vang lên xé xung tai:

- Choeng ! Keng !

Những tiếng kim khí chạm nhau vừa dứt, mỗi người đều thu ngay thế tấn, mà tháo lui ra sau cả trượng.

Nhan Như Ngọc đứng bên ngoài vỗ tay reo lên:

- Mỗi vị còn giữ được phân nửa, trông tương tự như năm lão thổi sáo bán đường !

Nguyên Cửu Hoa lão bị “trúc kiếm” đánh một lượt năm ổng sáo đồng, mỗi người chỉ còn giữ trên tay phân nửa, vì câu chuyện xảy ra bất thành linh, khiến cả năm vị lão nhân đứng ngẩn ngơ như pho tượng, họ trở mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp nói không ra tiếng.

Cửu Thiên Hiệp chỉ đưa ra một chiêu đã thắng. “Trúc kiếm” để ngang bụng, trầm giọng nói to:

- Việc đến đây là vừa đủ, Cửu mỗ không muốn tiến sâu hơn nữa, xin quý vị nên về Cửu Hoa sơn ... thì hay hơn cả !

Nói xong chàng cho thánh kiếm vào bọc, đoạn quay sang Nhan Như Ngọc nói:

- Nhan cô nương ! Chúng ta hãy đi thôi !

Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh ngạc đưa tay chỉ Cửu Hoa ngũ lão nói:

- Không rõ ngũ lão có đồng ý hay không ?

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy lời nói của nàng quá chua chát bèn dịu giọng nói:

- Ngày khác tại hạ sẽ đến Cửu Hoa sơn viếng quý chưởng môn hầu hỏi lại “cuộc hội tại Hương Lô Phong, đảo sơn Thiếu Lâm tự, tại sao Cửu Hoa sơn chẳng đến” việc này vẫn chưa phai mờ trong ký ức của ta !

Vừa nói dứt, chàng quay mặt ra đường quan sát bước.

Cửu Hoa ngũ lão, lão đại Hích Lôi đột nhiên buột miệng gọi to:

- Thiếu hiệp hãy chậm lại !

Nhan Như Ngọc bĩu môi nói:

- Ý ! Ta biết các người chưa hài lòng !

Cừu Thiên Hiệp vội dừng bước quay lại, bằng giọng nói êm dịu hỏi:

- Chẳng rõ ngũ vị muốn điều chi ?

Hích Lô sa sầm nét mặt, hai dòng lệ lăn tròn trên đôi má nhăn nheo, bằng giọng nói cực bi thiết:

- Năm anh em lão hữu, tuổi tác đã gần xuống lỗ, không còn thiết đến sự cạnh tranh đoạt lợi chẳng qua là “hòn Ngũ long huyết cầu” thực tại lão hữu có thể tranh đoạt

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt ngắt lời:

- Bằng những bản lãnh vừa rồi ?

Hích Lô càng đau khổ hơn, lão rên rỉ như uất nghẹn:

- Nghề không tinh, chúng lão quyết không trách người !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm bất nhẫn, nhưng hòn Ngũ long huyết cầu thủ chủ của nó là Nhan Như Ngọc vì thế chàng không thể tùy tiện mà trao tay cho kẻ khác, đành phải dịu giọng nói:

- Việc này, tại hạ quá lỗ tay lỗ mãng, xin quý vị chớ để vào lòng !

Hích Lô gạt nhanh dòng lệ, bằng giọng nói chân thành đáp:

- Không đâu ! Thiếu hiệp xử trí như thế là đủ nghĩa lắm rồi ! Thiếu hiệp có thể cho biết, hiện giờ định đi đâu chẳng ?

Nhan Như Ngọc vội lên tiếng đáp thay:

- Trong vòng năm ngày, người muốn tìm, thì đến Thần Châu bài bang, qua năm ngày đến xứ mèo Vân Quý ở Miêu Cương tìm “hắn”, các người muốn tìm để trả thù thì hãy nhớ lấy đó ! Hiện giờ chúng tôi phải đi !

Vừa nói dứt, chẳng đợi Cửu Hoa ngũ lão lên tiếng đáp, nàng đưa tay kéo áo Cừu Thiên Hiệp lôi đi rất nhanh.

Cừu Thiên Hiệp lại ngó ra sau, nhìn Hích Lô nói nhanh:

- Đấy ... chính là câu trả lời của tại hạ ...

Chàng vừa nói dứt, thân pháp chớp nhanh tựa như cánh bàng, rún mình nhảy ra hai trượng hướng vào đường cái quan đi thẳng tới.

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ thích chí vô cùng, nàng vừa chạy vừa quay sang Cừu Thiên Hiệp nói:

- Người của Cửu đại môn phái, lúc bình thời coi nhân vật phái khác rẻ như chồn cáo, hôm nay bị phải vố này, chúng làm sao chịu nổi !

Cừu Thiên Hiệp thở dài nói:

- Ta thấy tội nghiệp cho ngũ lão vô chừng ... nhưng ... này, sự tích hòn “Ngũ long huyết cầu” ra sao ?

Nhan Như Ngọc mỉm cười không trả lời lại nói khác:

- Ôi chao ! Tặng cho người nên ta đã quên rồi, Ngũ long huyết cầu vốn là của người làm chủ Nói xong, nàng đưa hòn huyết cầu trao tận tay Cừu Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp từ chối ngay:

- Sao lạ thế, Huyết cầu do Nhan cô nương làm chủ, ta không có quyền giữ !

Nhan Như Ngọc trề môi, dịu giọng bảo:

- Sao lại không có quyền giữ, ai bảo thuật khinh công của người thắng ta, ví như không có người thì Ngũ long huyết cầu đã bị Cửu Hoa ngũ lão đoạt rồi ... người phải nhận lấy nó !

Cừu Thiên Hiệp miễn cưỡng lấy Ngũ long huyết cầu bỏ vào túi.

Cả hai bèn gở chuyện xưa tích cũ vừa đi vừa nói rất tương đắc.

Ngày thứ ba.

Hai người vượt địa giới Đào Nguyên, đến bến đò Nguyên Giang.

Nguyên Giang là một trong bốn con sông lớn thuộc Tam Tương, người địa phương thường ví vẻ xinh đẹp và cảm tử của nó qua “Tương thứ nguyên phong chi nhất”. Bến đò Nguyên Giang ghe thuyền qua lại rất tấp nập, trên mặt nước những cánh buồm trắng tựa đàn cò, chen nhau san sát, trên bộ người qua lại đông như ngày hội, thật là một nơi náo nhiệt.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc tìm một tửu điểm dừng bữa trưa. Sau khi ăn xong cả hai lần ra bến, toan xuôi đò qua sông. Không ngờ, khi vừa đến bến ...

Bỗng nhiên một tiếng phèn la đổ lên:

- Cum ! Cum !

Tiếng phèn la vừa dứt, cả trên bờ lẫn dưới sông đều im phăng phắc, khách đi đường đều dừng bước, ghe thuyền dưới mặt sông cùng gác mái chèo, trên đất từ bến đò chạy thẳng đến đường cái quan, mọi người không ai bảo ai, đều tự động đứng vạt ra hai bên tả, hữu chừa một khoảng trống ngang chừng một trượng dài trên hai, ba mươi trượng, dường như tiếng phèn la này của hàng quý tộc hoàng triều hoặc quan phủ địa phương, đánh lên dẹp đường.

Cừu Thiên Hiệp lẫn Nhan Như Ngọc vội nép mình theo mọi người. Câu chuyện quái lạ xảy ra hết sức đột ngột, khiến cả hai kinh ngạc bồi hồi hết nhìn sang hữu, lại liếc trông bên tả, vẫn không thấy bóng nào khác lạ.

Cả hai đứng thừ người sửng sốt, vì không rõ có sự gì sắp xảy ra.

Bỗng nhiên ... từ bờ sông phía bên kia, một chiếc đại thuyền hai buồm, tám mái chèo trắng nước, vùn vụt, chèo như bay sang qua bên này. Khi chiếc đại thuyền còn cách bến độ năm con sào, một bóng người thoát hiện lên đầu thuyền, nhanh như chớp, hần dả tung mình nhảy vọt lên bờ, thân pháp rất nhẹ nhàng như én lượn.

Bóng người vừa hạ xuống bờ sông, nhanh như chớp hần chạy giữa khoảng đường trống, khi đến ngang chỗ Cừu Thiên Hiệp đứng hần dừng hần lại, vòng tay hướng vào chàng thi lễ, bằng giọng nói khách sáo thưa:

- Tại hạ là Đô lão đầu “Túc địa thái tuế Liễu Như Phong” cai quản “tám mươi mốt lò của Bài bang” phụng mạng bang chủ đến tiếp nghinh thiếu hiệp.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, đưa mắt quan sát người lạ từ đầu đến chân, nhận thấy người này mặt vàng sậm, tóc điểm sương ngũ quang đều đặn, đôi mắt biếc xanh, gương mặt uy nghi lẫm liệt, toàn thân thoát y phục dân chài, song chẳng giấu được nghi biểu của một trang kiếm khách, một cao thủ võ lâm.

Chàng vừa quan sát người lạ vừa nghĩ thầm:

“Thật là khí phách của Bài bang vô cùng to tát, chỉ một tiếng thanh la, đủ khiến hàng ngàn người im lặng, uy phong của một bang hội có khác !” Vì nghĩ như thế, nên chàng vội vòng tay hướng vào Túc địa thái tuế Liễu Như Phong thi một lễ nói:

- Cám ơn quý bang hậu đãi, lại làm nhọc đến Đô báo đầu, Cừu mỗ thực không dám nhận !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong nghe qua vội vòng tay cúi đầu nói:

- Tại hạ chẳng dám. Xin mời thiếu hiệp lên thuyền !

Cừu Thiên Hiệp trầm ngâm trong khoảng khắc, bèn cả cười nói:

- Cừu mỗ chỉ muốn tạm nhờ quý thuyền qua bên kia bờ, mà đi đường bộ đến Thần Châu bái phỏng đại bang chủ !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong lại cung kính nói tiếp:

- Từ đây đến Thần Châu tuy đi dòng nước ngược, nhưng những tay chèo rất khá, không dám tự hào là đi như bay, chứ cỡi sông bằng gió chẳng thua gì tuần mã ! Miễn cho thiếu hiệp khỏi nhọc nhằn là được !

Cừu Thiên Hiệp liếc mắt nhìn Nhan Như Ngọc thấy mày nàng nhích động, tựa hồ như không hài lòng, bèn mượn cớ chối từ:

- Đa tạ Đô báo đầu ! Chỉ vì Cừu mỗ muốn ngoạn thường danh lam thắng cảnh, nên cần phải bách bộ cho tiện ... !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong không nài ép, đột nhiên hấn lùi trong bọc ra cây cờ ba góc màu vàng giơ lên khỏi trán, day qua lại ba lần.

Ngọn cờ còn nắm trên tay hấn, đột nhiên trong nhóm hành khách bay vụt ra một người mặc áo chệt xanh hấn tử, thân pháp lẹ tựa chim, hấn đáp ngay trước mặt Liễu Như Phong cúi đầu nói to:

- Bài bang đệ tử “Vân quang kim cương” Đặng Lập xin ứng hầu.

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong vội cúi đầu đáp lễ nói:

- Đặng huynh đệ ! Cừu thiếu hiệp là thượng khách của Bang chủ, sẽ đi đường bộ đến Thần Châu, phiền Đặng huynh đệ truyền cho bốn bang chúng biết, hãy hết lòng giúp đỡ thiếu hiệp, nếu ai sai chạy, thì ý thác quy điều của bốn bang nghiêm phạt !

“Vân quang kim cương” nghe qua vội cho tay vào bọc lấy ra ngọn cờ ba góc màu xanh, giơ lên khỏi trán đồng dục đáp:

- Xin tuân mạng ! Lệnh kỳ xin kính đối để làm tin !

Nói xong, cả hai trao đổi hai sắc cờ lệnh, mỗi người đều cất ngay vào bọc một lá.

Đặng Lập liền xê mình tới trước ba bước, đến đối diện Cừu Thiên Hiệp vòng tay đưa lên chí trán, cung kính nói:

- Bài bang ... Đặng Lập xin ra mắt thiếu hiệp !

Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng ép mình theo lễ giáo, không có một tí khí phách nào, khiến chàng cảm thấy chẳng vui tí nào, bèn gượng vòng tay đáp lễ nói:

- Đặng huynh quá ư lễ độ !

Đặng Lập đỏ mặt vội lên tiếng nói nhanh:

- Chẳng dám, trên đường từ đây đến Bài bang, nhớ ra có điều gì phạt ý thiếu hiệp, xin thiếu hiệp thương tình chỉ dạy giùm ! Mong thiếu hiệp nói giùm sự ân cần của anh em chúng tôi ... thì chúng tôi lấy làm hân hạnh cảm kích lắm rồi !

Túc địa thái thế Liễu Như Phong bước đến trước nói:

- Nếu như thế, xin mời thiếu hiệp lên thuyền, tiểu nhân sẽ tiễn qua bên kia bờ ... !

Cừu Thiên Hiệp gật đầu mỉm cười nói:

- Thật là nhọc lòng Đô báo đầu, và Đặng huynh quá !

Nói xong, Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc cất bước đi lần xuống bờ sông.

Lúc bấy giờ, chiếc đại thuyền của Bài bang, dung neo cách bờ độ ba sào, một miếng ván cầu to lóng, bắt từ mạn thuyền gát lên bực sông.

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong vừa đi đến đầu cầu vội bước nép sang một bên, nghiêng mình thủ lễ nói:

- Xin mời thiếu hiệp và cô nương lên thuyền !

Cừu Thiên Hiệp vui vẻ gật đầu, vừa bước lên mảnh ván cầu chừng nửa bước.

Đột nhiên giữa đám đông vang lên một giọng nói to như sấm nổ:

- Hãy dừng lại !

Âm thanh của tiếng gọi to không thể tưởng tượng, tựa như voi gầm cộc rống, khiến hai tai của mọi người kêu lên “lùng bùng”, màng óc đau buốt, thực là giọng nói tinh luyện thâm lực rất dồi dào, trên đời chẳng mấy người luyện tập được.

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập, cả hai rùng mình xám mặt, vội cử thủ thế, quay nhìn người lạ quát to:

- Người là ai ?

Ngay chỗ phát ra tiếng nói, một bóng người vệt nước nhảy vọt lên bờ.

Người này là một lão nhân làn da béo phệ, mái tóc vàng hoe, rối bồng, hàm râu chổi xể mọc đầy má, xung quanh miệng bọt mép chảy đầy, đôi mắt sáng quắc chĩa ra những tia lông lánh.

Hình dạng của lão nhân xấu xí khiếp người, đôi chân như ống ghè bước nhanh ba bước một, tiến mau đến trước mặt Cửu Thiên Hiệp, lão giương đôi mắt lom lom nhìn Cửu Thiên Hiệp không nói nửa lời.

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập cả hai đang hùng hổ thủ thế, không ngờ vừa thấy mặt lão nhân, cả hai tái mặt, vội nghiêng mình bước tới trước, vòng tay thi lễ nói:

- Bài bang hội chúng môn hạ xin ra mắt lão tiền bối !

Vì lão nhân chớp nhanh đôi mắt, dường như không lưu ý đến sự có mặt của hai người, đưa tay chỉ vào mặt Cửu Thiên Hiệp quát to như sấm:

- Người có phải là thiên hạ đệ nhất kiếm thủ Cửu Thiên Hiệp chăng ?

Giọng nói của lão nhân có một âm điệu man rợ, khiến người nghe buốt tai chất óc, khó chịu đến rợn người.

Cửu Thiên Hiệp có tính kiêu ngạo, há chịu sự đe dọa bằng cách phô trương khí lực của lão hay sao ? Vả lại chàng không biết quái nhân là người gì, song liệu chừng lão là một nhân vật cao trọng của Bài bang, nhưng chàng có một quyết định lấy rằng cần rằng, vẫn giữ nguyên hùng độ lúc đầu, không lưu ý đến lão quái nhân, mà đưa mắt chớp nhìn về phía xa xa, dường như người vô sự, kể chàng quay lại Túc địa thái tuế Liễu Như Phong điềm đạm bảo:

- Liễu đầu mục, hãy lui thuyền !

Vừa nói chàng ngược mặt nhìn lên cột buồm ra chiều đắc ý lắm.

Lão quái nhân cả giận run lên, lão phùng mang trợn mắt quát to:

- Ta hỏi ngươi đấy, ngươi có nghe hay không ?

Cửu Thiên Hiệp tuy hiểu rõ vị quái nhân nói với mình, song vờ như không mấy lưu ý, chàng quay mình nhìn Nhan Như Ngọc dịu giọng nói:

- Nhan cô nương hãy xem kìa ! Một dải Nguyên giang xanh biếc, cảnh trí thanh thanh, thực là tiếng đồn nơi thắng địa chẳng sai !

Nhan Như Ngọc vốn là một cô gái cổ quái tinh ma, há không biết ý nghĩ Cửu Thiên Hiệp hay sao. Nên nàng vờ như người vô sự đưa tay chỉ xuống sông mỉm cười trả lời:

- Thực là cảnh trí non tiên, nên vắng cả tiếng co sũa gà gáy, im lặng đến độ khiếp người !

Nàng cố dùng lời nói phân hai, song hàm chứa sự mắng nhiếc nặng nề.

Lão quái nhân nộ khí xung thiên, đôi chân xe dịch, thân mình tròn đi như cái bao, đằng người bay vọt lên cao. Lão xòe ra năm ngón tay như vuốt hổ, nhắm ngay bả vai Cửu Thiên Hiệp đập người xuống chộp mạnh.

Cửu Thiên Hiệp tức giận càn hông, chẳng tránh không lùi, vừa trông thấy năm ngón tay của lão quái nhân hạ tới, nhanh như cắt, tay hữu vận ba thành lực gạt mạnh vào cổ tay lão quái nhân.

Hai tiếng kêu hoảng hốt bỗng vang lên:

- Ối chao !

- Ối !

Hai người vừa rống to vừa tháo lui ra sau ba bước, lão quái nhân giật lùi ra sau, đôi mắt tròn xoe vì kinh ngạc, mái tóc phiêu bông, chùm râu chổi xể rung rẩy liên hồi.

Cừu Thiên Hiệp tháo lui ra sau ba bước, giương đôi mắt biếc chiếu rực hào quang vì ái ngại.

Chỉ trao đổi một chiêu, cả song phương đều lộ ra vẻ kinh nghi sợ sệt, hiển nhiên kẻ tám lạng người nửa cân, trình độ suýt soát nhau.

Ngay lúc đó, Túc địa thái tuế Liễu Như Phong và Vân quang kim cương Đặng Lập, cả hai tên bài bang mặt mày xám nghệt vội chạy nhanh vào giữa tràng.

Một tên chạy đến bên lão quái nhân, vòng tay thi lễ run giọng nói:

- Xin lão tiên bối bớt giận !

Một tên bước đến bên Cừu Thiên Hiệp vòng tay mỉm cười nói:

- Xin thiếu hiệp bỏ qua cho !

Lão quái nhân lửa giận bốc lên mờ mắt, lão đưa tay gạt tên cao thủ Bài bang vừa trầm giọng hét to như sấm nổ:

- Tránh ra mau, ngươi dám nhúng tay vào việc riêng của lão phu à ?

Cừu Thiên Hiệp lại nhìn tên cao thủ Bài bang nhếch môi cười nhạt hỏi:

- Lão quái kiệt thật là kiêu ngạo, hần thuộc về yêu ma lộ số nào thế ?

Lão quái nhân nghe qua tóc râu dựng ngược, thân thể run lên bần bật, hai bàn tay hộ pháp đẩy nhẹ hai tên đầu mục Bài bang qua tả, hữu, chiếc đầu to như quả dưa hung lắc lư mái tóc phát phơ, đoạn ngược mắt lên trời phá ra cười rũ rượi.

Tiếng cười quái dị âm ma, làm rung động cả thuyền bè lớp lớp, tựa sóng ngàn gào thét.

Tất cả Bài bang đệ tử và hành khách đứng dọc theo tràng đều xám mặt, cổ không để giọng cười lọt vào tai.

Cừu Thiên Hiệp tuy công lực thâm hậu, nhưng cảm thấy nội phế rung động, chàng liền vận ngay nội lực chân ngưng, hộ khắp toàn thân huyết đạo.

Lão quái nhân cười sặc sụa một hồi lâu, mới chịu thôi, lão quắc mắt như điện quang rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp quát to:

- Suốt dải sông hồ, không ngờ lại có một người dám gọi lão phu là yêu ma ... thực là một kẻ có mắt không trông !

57. Ai Lấy Chiếc Đỉnh Vàng Vân Phụ Phái-để Cừu Thiên Hiệp Cừu Oan Thiên

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khinh bạc:

- Trông thấy hình tướng và sự xuất hiện đột ngột của lão trượng, nếu đem sánh với bọn tà ma ngoại đạo có khác gì ?

Hai tên đầu mục Bài bang nghe qua thất kinh, vội xê mình đến ngang Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ vào tai:

- Thiếu hiệp hãy thận trọng, vị này là chủ môn phái Cửu Hoa sơn, một trong Cửu đại môn phái, giang hồ gọi là “Nộ sư kim hống” Phong Đại Thiết.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua không lộ vẻ kinh sợ tín nào, trái lại phá lên cười ngất, bằng giọng nói ngạo mạng bảo:

- À ... ạ ! Hóa ra là hần ! Một lão thất phu, có lời nói chẳng có tín nhiệm !

Hai tên đầu mục của Bài bang thất kinh tái mặt, cả hai vội tháo lui ra sau hai bước, đứng kêu lên khiếp đảm:

- Thiếu hiệp ...

Họ vừa nói vừa đưa mắt nhìn Nộ sư kim hồng, lộ vẻ sợ hãi vô cùng.

Nộ sư kim hồng Phong Đại Thiết nghe Cừu Thiên Hiệp nói, lửa giận tỏa ra mờ mắt quát to:

- Hàì nhi, ngươi chớ khá cuồng vọng !

Cừu Thiên Hiệp thấy lão vươn tay rún bộ toan tấn công, chàng bèn đưa tay lên khoát nói:

- Chậm lại !

Nộ sư kim hồng Phong Đại Thiết miễn cưỡng dừng tay rống lên:

- Ngươi muốn gì ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm:

- Lão trượng là vị thủ lĩnh của một môn phái, vị chưởng môn, hôm nay đại giá đến đây ... có phải vì quả “ngũ long huyết cầu” hay không ?

Phong Đại Thiết lắc lư cái đầu bông đầy tóc rối, trầm giọng nói:

- Phải đấy hàì nhi ạ !

Cừu Thiên Hiệp cười hi hi, thuận tay cho vào bọc lấy ra viên “Ngũ long huyết cầu” dồi lên hất xuống hai lần, sau cùng chàng đưa hai ngón tay kẹp chặt “huyết cầu” giơ lên ánh sáng mặt trời xem qua lại, bèn cất tiếng bảo:

- Ví như ... viên “Ngũ long huyết cầu” nằm trong tay Cừu mỗ ... thì lão trượng sẽ nghĩ sao ?

Phong Đại Thiết trở mắt nhìn quả huyết cầu đôi mắt chĩa ra đỏ rực, lão quát lên khùng khiếp:

- Mau mau dâng nộp cho lão phu, để tránh một trường sát kiếp !

Cừu Thiên Hiệp nhướn miệng cười nói:

- Tại hạ chưa nghĩ đến ... lão tiên bối ạ !

Phong Đại Thiết trợn mắt nói:

- Ngươi bằng lòng hay không thì bảo ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm môi cười nhạt nói:

- Nếu ai có chân tài thực học, bằng những thứ đó may ra mới được viên ngọc !

Phong Đại Thiết nghe qua xám mặt, run giọng:

- Hàì nhi chớ cuồng vọng ! Ngươi dám thách thức ta động thủ à ?

Cừu Thiên Hiệp khoát tay lắc đầu làm ra vẻ sợ sệt, song cất tiếng trầm nặng nói to:

- Không dám, không dám ! Tại hạ xin nhắc lão trượng ... hãy nom theo vết chân của Cửu Hoa sơn ngũ lão, mà tự lượng sức mình !

Thật là lời nói vô cùng ngạo mạn, khiến Phong Đại Thiết nghe qua như lửa chế dầu thêm, lão quát to như sấm nổ:

- Tiểu tặc.. Hãy tiếp chiêu !

Nộ sư kim hồng vừa nói vừa xuất thủ, lão đưa ra một chiêu “Thuận thủy duy châu” thâm mình đảo ngoặc như chiếc ghe tròng thành, lượn theo làn sóng bạc, cuộn tỏa ra đạo kinh phong, kích mau vào Cừu Thiên Hiệp.

Phong Đại Thiết thuộc vào hàng tôn sư lão bối, một chưởng đưa ra trên mười thành lực, giữa cơn giận dữ mà xuất thủ, nên thế mạnh như non bấn núi lở, lực đạo hải hùng.

Cửu Thiên Hiệp thản nhiên đôi chân đạp thức “Lôi hành cửu chuyển”, chàng run vai, không thấy giở chân, chỉ thấy chớp một cái đã vọt ra xa hàng trượng, chàng buột miệng gọi to:

- Cửu Hoa ngũ lão có năm ngọn sáo thần, ta còn không coi ra sao, người đừng ý vào địa vị chưởng môn, tự tin tay không thắng qua năm vị sư thúc ấy chẳng ? Người nên suy nghĩ lại mà về đi !

Phong Đại Thiết đã gây sóng gió suốt dải sông Lô mười năm dài, chưởng quản Cửu Hoa môn phái, há chịu người sỉ vả hay sao, thành thử chòm râu dựng đứng như rễ tre, nghiêng rằng trợn mắt chẳng nói nửa lời, hai tay đẩy ra song chưởng, hai chân nhún mình nhảy vọt tới trước.

Hai tên đầu mục Bài bang thấy có sự xảy ra quá đột ngột, khiến bọn chúng lo sợ bồi hồi. Vì bọn chúng ngại đắc tội với Cửu Hoa chưởng môn, rồi lại sợ Cửu Thiên Hiệp rủi ro sơ thất, nếu Cửu Thiên Hiệp có bề gì thì chúng sẽ trả lời thế nào với Bài bang chủ ... bởi vậy cả hai người chạy lằng xằng bên Cửu Thiên Hiệp, dáng điệu như cặp kiến bò trên chảo nước sôi.

Bấy giờ ... Cửu Thiên Hiệp thấy không cần phải biện luận, cử chưởng đỡ ngay thế công của Phong Đại Thiết, đồng thời thân mình chàng uốn khúc như con đại mãng xà, nào ngự lực, hóa chiêu, xuất thủ chế địch, tình diệu không tả nên lời !

Ngay lúc đó, phần đất tại bến đò, người ta đổ xô nhau đông nghịt, bao quanh xem cuộc tỉ đấu.

Chỉ vì bến Nguyên giang là vùng đất của Bài bang, một bang hội có thế lực như tiểu vương, thành thử không một ai dám chen vào khuyên giải hay can thiệp, thậm chí đến Quan trấn thủ cũng ngó lơ, để mặc họ muốn làm gì thì làm, không dám lộ ra nhìn nửa mắt.

Hai cao thủ đánh nhau như trời long đất lở, cát bụi bốc lên mù mịt, như khói quện sương sa.

Hai người trở tài đánh mau, thắng lệ họ đã giao đấu với nhau trên ba mươi chiêu thức.

Chỉ tội cho hai tên đầu mục Bài bang, múa tay giơ chân như cổ động trận đấu, chứ chính mình chúng không biết bênh ai bỏ ai.

Ngay lúc đó, một chiếc thuyền câu rẽ nước chèo như gió, mau như sao xẹt tên bay chớp mắt đã đến bến đò. Thuyền chưa cập sào, đã thấy bên trong khoan nhẩy ra ba bóng người.

- Soạt ! Soạt ! Soạt !

Mau như tia chớp ngang trời, tựa hồ ba cánh ưng vỗ cánh bay lên bờ, nhìn kỹ cả ba người là ba vị đạo sĩ mặt mũi khôi ngô, mình khoát áo bát quái đạo sĩ màu tro, trên lưng mỗi người giắt thanh bảo kiếm lực sa ngư bì, người người đều cao ráo thanh tân, dáng điệu rất đoan trang nho nhã.

Một trong nhóm ba tên đạo sĩ cao giọng thét to:

- Phong chưởng môn ! Xin dừng tay lại !

Nội sư kim hống Phong Đại Thiết đẩy ra một chiêu cực mạnh bước gần Cửu Thiên Hiệp, chợt nghe tiếng gọi lão thu ngay thế công vỗ tay reo to:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Ba vị lại đây rất đúng lúc, gã họ Cửu còn ở tại đây !

Ba tên đạo sĩ đáp xuống tràng, vội rùn người thủ thế, tay hữu tuốt thanh trường kiếm, vũ lộng hư chiêu.

Một trong ba vị đạo sĩ, đưa gươm chỉ vào mặt Cửu Thiên Hiệp gọi to như chuông ngân:

- Cửu Thiên Hiệp, gặp được người chúng ta đỡ tổn công đi tìm.

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên lấy làm lạ hỏi:

- Ba vị cao danh quý tánh là chi ? Tìm tại hạ có chuyện gì ?

Ba vị đạo sĩ chưa kịp lên tiếng trả lời.

Nhan Như Ngọc đã phá lên cười the thé, gót sen nhún bước tới trước, dịu giọng nói:

- Thiếu hiệp, có lẽ ngươi không có dịp gặp qua những bậc cao thủ của Cửu đại môn phái, ta không ngờ hôm nay gặp một chuỗi người cao thủ danh môn chánh phái ...

thật là tam sanh hữu hạnh.

Cửu Thiên Hiệp gật gù bảo:

- Á ! À ra thế ?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười như đóa hoa hồng hé nở, đưa tay điểm vào mặt ba vị đạo sĩ nói to:

- Ba vị đây là “Vân vụ sơn, Vân vụ tiên xá” Phước lão, Lộc lão, Thọ lão tam chủ phủ quân là một nhân vật cao trọng của Vân vụ phái ! Trong Cửu đại môn phái là cao thủ nhất nhì !

Giọng nói của Nhan Như Ngọc đầy vẻ chăm biếm khinh bạc, tuy ngoài môi nàng làm ra vẻ trịnh trọng tôn sùng, nhưng sắc diện và giọng nói khinh khinh, không có gì thành thật.

Tam đại phủ quân nghe qua biến sắc, sáu tròng mắt tròn xoe như hạt hạnh, chìa thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc nói như hét:

- Ngạnh đầu, ngươi là ai ?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc thoán tái mặt bằng giọng nói ngạo nghễ bảo:

- Không biết trời cao đất thấp, bản phó giáo chủ nói thế sai ư ?

Vân Vụ phái hiện tại là một phái đứng trong Cửu đại môn phái. Phước, Lộc, Thọ tam tinh phủ, phủ quân địa vị của ba phủ quân này so ngang hàng với các trưởng môn phái khác.

Chỉ vì ... Lúc đầu Vân Vụ chỉ là một môn hội, năm mươi năm về trước, không được liệt vào hàng Cửu đại môn phái, cho đến khi có cuộc luận đạo Cảo sơn thì Vân vụ trưởng môn lấy một kiếm đẩy lui ngũ đài, song trưởng đẩy ra chấn động quần hùng, thành thử phái Ngũ đài bị thua, do đó Cửu đại môn phái loại Ngũ đài ra, và công cử Vân Vụ lên thành một môn phái chánh danh.

Vị trưởng môn Vân Vụ phái lúc đó là Hàn Tinh quá độ Trì Thiên Tài, hiện là sư phụ của ba phủ quân:

Phước, Lộc, Thọ bấy giờ Trì Thiên Tài ước độ ngoài ba mươi tuổi.

Sau cuộc “Luận đạo cảo sơn” Trì Thiên Tài gặp phải sự bất hạnh là trên đường về Vân Vụ sơn, Trì trưởng môn gặp phải loài rắn kịch độc cắn vào hổ khẩu tay. Thiên Tài gắng gượng về đến núi Vân Vụ mới ngã ra chết.

Ba vị phủ quân đều khinh thường nhau, không ai chịu lãnh chức vị trưởng môn cả, họ bèn chọn người đệ tử Tam đại, được Trì Thiên Tài hết lòng truyền tuyệt học, cử lên thay chức Vân Vụ.

Trưởng môn là Hồng Ngươn Kiếm Ngô Quân Trực, luận về võ công thì Ngô Quân Trực được Trì Thiên Tài truyền thụ tuyệt học, luận về tiền, hậu văn bối thì Ngô Quân Trực là hạ đẳng, tuy cấp nhỏ song tài nghệ cũng gây nhiều tiếng động vang dậy khắp giới giang hồ.

Riêng về ba vị phủ quân, một là Phước tinh phủ quân tên là Hồng Trần Đảo, tài nghệ cao tốt hơn người, chuyên sử dụng ngón binh khí liên hoàn sáp, ngón võ này gồm có bảy mươi hai lộ truy hồn hệ, hưởng thanh dư suốt mười năm bất bại trên khắp chốn giang hồ.

Người thứ hai là Lộc tinh phủ quân Mạc Lạc Tinh về trưởng pháp công phu rất độc đáo, hần tinh luyện được môn hồng sa trưởng đã gây chấn động khắp võ lâm hào kiệt.

Người thứ ba nhỏ nhất là Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn chuyên sử dụng cây bút phán quan, có trên mười năm hầu tài nghệ của hắn đến độ xuất thần nhập hóa, song tâm tính nóng như lửa hung hãn dị thường, do đó ...

Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn vừa nghe Nhan Như Ngọc nói, đã nổi cơn thịnh nộ, vội rút phăng ngọn bút phán quan bằng đồng pha thép, vai hữu nghiêng về một phía, xê mình nhảy vọt ra trước, rồng to lên như hổ rống !

- Ngạnh đầu ! Chớ vô lễ !

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bĩu môi khinh miệt bằng giọng lạnh lạnh quát to:

- Bản cô nương chỉ phí chút ít sức lực, cũng đủ chống lại ngươi !

Vừa nói dứt, nàng xê mình tới trước, tay hữu cử chưởng, thân mình nhích động toan phát chiêu công địch.

Cừu Thiên Hiệp nhấc mình bay đến trước mặt nàng, vừa mỉm cười điềm đạm:

- Nhan cô nương, nào có gì phải giận dữ ?

Vừa nói dứt, chàng day mặt nhìn ba vị phụ quân cau mày tròn mắt hỏi to:

- Ba vị đến đây tìm Cừu mỗ à ?

Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn lay động một hư chiêu phán quan buốt, vẻ mặt hầm hừ quá to:

- Phải đẩy tiểu tử ! Chúng ta tìm người để thanh toán một món nợ !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua không giận mà trái lại phá lên cười hăng hắc, chàng lại giương đôi mắt tựa điểm quang rơi thẳng vào mặt ba tên phủ quân, bằng những tia nhìn soi mói ... sau cùng chàng thở hắt ra một tràng dài, bằng giọng êm trầm hỏi:

- Ba vị đã vượt đường xa muôn dặm tìm tại hạ chẳng hay có điều chi dạy bảo ?

Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn mặt đỏ như trùng tảo, quắc mắt cao mày hét to:

- Ngươi đừng vờ vĩnh không hiểu, hãy đưa hấn xem !

Lộc tinh phủ quân Mạc Lạc Tinh lôi trong bọc ra một mảnh lụa trắng tinh, vung mạnh vào người Cừu Thiên Hiệp.

Mảnh lụa nhẹ như bắc, muốn ném đi xa không phải là chuyện dễ, trừ phi người ném có một nội lực siêu phàm.

Mảnh lụa trắng uyển chuyển nhẹ nhàng như cánh bướm, nương theo làn gió đẩy bay mau như mũi tên và rơi lơ lửng xuống mặt Cừu Thiên Hiệp, chứng tỏ nội lực của Lộc tinh phủ quân Mạc Lạc Tinh cao diệu tuyệt vời.

Cừu Thiên Hiệp trở mắt ngạc nhiên, vội đưa tay đón bắt mảnh lụa bạch.

Bàn tay chàng vừa chạm phải mảnh lụa, cảm thấy tê tê, bèn lấy làm ngạc nhiên chi xiết, vội đưa mắt nhìn Mạc Lạc Tinh thăm phục tài nghệ của hấn.

Cừu Thiên Hiệp gỡ mảnh lụa căng ra, chợt thấy bên trên vẽ mấy chữ:

"Tạm mượn chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ môn để dùng !

Ký tên:

Cừu Thiên Hiệp ... " Cừu Thiên Hiệp giương đôi mắt to, nhìn mấy chữ nhảy múa trên mảnh bạch lụa, một sự ngạc nhiên đến cùng tột, khiến chàng buột miệng hỏi:

- Ba vị phủ quân, mảnh bạch lụa này ... ?

Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn không đợi chàng nói dứt, vội hét lên một tiếng lạnh lùng hỏi:

- Gã họ Cừu ! Chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ ngươi cất giấu tại đâu ? Nói mau ... !

Cừu Thiên Hiệp cau đôi mày kiếm, không biết phải đối đáp thế nào, một khắc sau chàng buột miệng lên tiếng:

- Quái lạ thật ! Chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ ... ? Chiếc đỉnh vàng ra thế nào ?

Tại hạ hoàn toàn không hiểu gì cả !

Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn nạt to:

- Câm mồm !

Phước tinh phủ quân Hồng trấn Đảo nổi giận xê mình bước tới trước cao giọng nói:

- Thiếu hiệp, đừng chối chứ ! Chiếc đỉnh vàng Vân Vụ là một vật trấn sơn chi hữu của bản môn, gìn giữ và trao truyền trên ba đời, một đêm nó không hay bay mất ... và thiếu hiệp lưu lại mảnh bạch lụa này ... lẽ nào không dám nhận chịu ư !

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên song cổ gượng đáp lại:

- Tại hạ thực không rõ việc này !

Phước tinh phủ quân Hồng Trấn Đảo, nghiêm sắc mặt hỏi:

- Không rõ ! Chẳng lẽ mảnh lụa này là giả tạo ư ?

Thọ tinh phủ quân vội hét to một tiếng, rút ngay cây bút phán quan, xê mình bước tới trước toan động thủ.

Cừu Thiên Hiệp thấy cả ba tên phủ quân nói một câu bức hiếp một câu, nói một câu lại bức gần thêm một bước, bất giác lửa giận bốc lên ngùn ngụt, thuận tay chàng ném nhanh mảnh bạch lụa trả lại vừa trầm giọng nói:

- Mảnh lụa này không giả ! Các người quả quyết chỉ định là bút tích của ta ư ?

Bấy giờ ... Nhan Như Ngọc lại mỉm cười bí mật, không nói nửa lời.

Nộ sư kim hồng Phong Đại Thiết vội xê mình bước tới, chen vào cuộc lão vòng tay hướng vào ba tên phủ quân nghiêm giọng:

- Quý vị phủ quân, chiếc đỉnh vàng Vân Vụ của quý phái đã thất lạc thật sao ?

Ba tên phủ quân vội vòng tay, ứng tiếng trả lời:

- Chẳng dám giấu lão chưởng môn, tặc chưởng môn vì việc này mà phong sơn, khóa bích để tạ tội với tổ sư, ba anh em ta đã quỳ trước bàn thờ tổ lập thệ, nếu không tìm được đỉnh vàng, thề chẳng trở về núi !

Giọng nói của ba tên phủ quân rất bi thiết, tỏ vẻ đau đớn khổ sở đến cùng cực.

Nộ sư kim hồng Phong Đại Thiết quát mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp gần giọng bảo:

- Này tiểu tử ! Dù cho người có thần thông quảng đại, cũng khó mà tránh khỏi sự trừng trị của chúng ta !

Cừu Thiên Hiệp cả giận, cau mày trợn mắt nhìn Nộ sư kim hồng quát như sấm:

- Phong Đại Thiết ! Tự người chuốc lấy chuyện người, thiếu hiệp không ngần sợ người đâu !

Nói xong, chàng lại quay sang ba tên phủ quân cao giọng nói:

- Quý vị phủ quân ! Chiếc đỉnh vàng Vân Vụ tại hạ thật chẳng rõ ...

Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn, nóng lòng như đốt, hần buột miệng quát lên như chuông đồng:

- Còn mảnh lụa trắng làm bằng cỏ !

Cừu Thiên Hiệp cố dằn cơn thịnh nộ, gượng phân bua:

- Phủ quân, những việc như thế này thường xảy ra trên giới giang hồ, tại hạ quyết vì việc này mà đi tìm ra kẻ mạo danh, một mai tìm được thủ phạm, Cừu mỗ sẽ dẫn đến tạ tội quý vị !

Thọ tinh phủ quân Khuyết Chánh Ngươn gờ cao ngọn bút phán quan gần giọng hét to:

- Hừ ! Hoãn binh chi kế, người cho bọn hữu lão ta là đứa trẻ lên ba ư, để cho người nói dăm ba tiếng rồi chuồn đi à ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm nói:

- Tại hạ vốn không có ý đó, chỉ vì tại hạ có lý do rất rõ ràng !

Phước tinh phủ quân Hồng Trấn Đảo vội lên tiếng hỏi tiếp:

- Người có lý do gì ? Vậy lý do đó ra sao ?

Cửu Thiên Hiệp vui vẻ, cao giọng nói:

- Điều thứ nhất, tại hạ ly khai đất Trung Nguyên, lại không có thuật phân thân, thì làm cách nào vượt ngàn dặm đường đến Vân Vụ trộm chiếc đỉnh vàng được ! Lý do thứ hai, lại càng vô lý vì chiếc đỉnh vàng không bỏ túi được, mà tại hạ chỉ có một thân không có nhà cửa, nay đây mai đó giữ chiếc đỉnh vàng để làm gì ? Còn lý do thứ ba là bắt trộm phải đặt tang vật, bắt đặt tay vậy đặt cánh, mới có thể nói được, còn thứ tư là ...

Không đợi chàng nói dứt.

Cửu Hoa chương môn Nộ sư kim hồng Phong Đại Thiết vội bước sấn tới trước một bước rống lên như điên dại.

- Hay lắm ! Người khéo dùng hoa ngôn xảo ngữ, nguy hiểm rành rành, nhưng bốn chương môn nghe không lọt vào tai !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua không hiểu tí gì cả, bất giác cơn thịnh nộ lại bốc lên mãnh liệt, quát to:

- Chương môn nhân ! Thế nào là hoa ngôn xảo ngữ ? Nói mau !

Phong Đại Thiết phá lên cười lạnh lạnh, nói to:

- Theo công lực của người, đêm đến trộm chiếc đỉnh vàng Vân Vụ, người chỉ cần năm ba ngày là đến nơi. Còn người bảo người không dùng vào việc gì ... Hừ ! Chiếc đỉnh vàng Vân Vụ là vật tuyệt thế kỳ trân ... thậm chí đến câu, bắt trộm phải bắt đặt tang vật ... Hà hà ! Viên Ngũ long huyết cầu còn sờ sờ đó, đủ chứng minh người là kẻ trộm đại tài thì người nguy hiểm làm gì cho vô ích ...

Giọng nói của Phong Đại Thiết rất hùng hồn, vừa nói vừa nhìn Cửu Thiên Hiệp chăm chăm, hiển nhiên lão chỉ định Cửu Thiên Hiệp là kẻ trộm chiếc đỉnh vàng Vân Vụ, không còn nửa điểm nghi vấn nào.

- Chính ta muốn tìm người !

Thọ tinh phủ quân thở hồng hộc, hấn rống bào hao như hổ đói:

- Tiểu tử ! Hãy tiếp chiêu !

Ba tên phủ quân vừa hò hét, vừa cử thể tấn công, thể tựa cuồng phong bão táp, biến động núi băng.

Bấy giờ, giữa đường trường chỉ thấy chương phong ào ạt, tiếng “hoàn xích xích đổ keng keng”, bút phán quan chia ra tạo nên muôn đạo kinh phong, bốc tỏa mờ đầy trường.

Những tên Bài bang thủ hạ trên bến đò, luôn cả khách qua đường đều đứng ngẩn người xem trận đấu, đây là lần đầu tiên bọn chúng được xem các cao thủ ra chiêu, bằng trận đánh liều mình ác liệt.

58. Đơn Thân Vào Bài Bang Hội Ước

Cửu Thiên Hiệp vốn người ngạo nghễ, trước khí thế hung hăng của ba tên phủ quân Vân Vụ phái, chỉ nhoen miệng cười không thoáng gợn nét kinh sợ nào.

Đột nhiên, Nộ sư kim hồng Phong Đại Thiết, cất tiếng hét lên kinh khủng:

- Bản chương môn cùng tham dự !

Vừa nói dứt, thân mình phì nộn của lão lặn xả vào vòng chiến, cử chương tấn công.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc gương mặt thoáng gợn tia lạnh trầm, nàng tung mình lên cao, đáp nhẹ xuống một chiếc đại thuyền, nghiêng rặng bức mạnh sợi xích neo thuyền lấy nửa đoạn nhiên hậu nhảy vào vòng chiến, múa vùn vụt phát ra tiếng kêu “leng keng” chất óc, nháy mắt đã biến thành một vòng bạch quang phủ khắp mình nàng, bằng giọng thét lạnh lạnh:

- Hay cho các người ! Kết bọn đánh hùa sao ? Danh môn chánh phái, làm như thế chẳng xấu hổ ư ?

Nàng vừa thét, vừa chuyển sợi xích sắt nhắm ngay Phong Đại Thiết quay tít vào, thể mạnh như cuồng phong bạo vũ.

Nộ sư kim hồng Phong Đại Thiết có ý khinh nàng là liễu yếu đào tơ, sức vóc chẳng bao nhiêu, bèn lớn tiếng nạt to:

- Ngạnh đầu ! Người muốn chết hay sao ?

Vừa nói dứt, lão rùn mình xuống thấp, không tránh chằng lúi, mà đưa bàn tay hộ pháp, chộp mạnh vào sợi xích đang bổ tới, đồng thời rống lên cực to:

- Hữu chiến hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp quát mắt nhìn cả ba, bằng tia nhìn nẩy lửa, chàng cố dần cơn giận trầm giọng nói:

- Hôm nay tại hạ đến đây là vì có lời ước hội với Bài bang bang chủ, gặp các người cản trở, lỗi hẹn với người, vậy các người hãy chờ cuộc hội giữa ta và bang chủ xong, chỉ một mình Cừu mỗ đủ sức trả lời với các người bằng đủ mọi cách !

Giọng nói của Cừu Thiên Hiệp hào sảng vô cùng, chàng cố tránh cho Nhan Như Ngọc nhúng tay vào việc này, còn một phần là đang ban ngày ban mặt không thể thi triển công lực được, nhờ sơ hở lỡ tay làm giết bao nhiêu người, tuy nhiên không sợ quan phủ nã tróc, nhưng sợ làm kinh động dân chúng sẽ có tiếng đồn lan rộng không tốt cho cá nhân mình, do đó chàng mới nói lời này để cáo thối.

Ba vị phủ quân còn bàng hoàng ngơ ngác, chưa kịp trả lời.

Nộ sư kim hồng Phong Đại Thiết nhún mình nhảy đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp phá lên cười lạnh lạnh, trầm giọng đáp:

- Hay lắm ! Vậy thì mười ngày sau, chúng ta sẽ chờ đợi người tại Thủy Nguyệt đình, ngoài thành Phụng Hoàng vậy !

Ba tên phủ quân Vân Vụ phái mấp máy môi toan nói, Phong Đại Thiết vội đưa mắt ra hiệu và nói tiếp:

- Hẳn chạy đường trời mới thoát khỏi tay ta, sau mười ngày, chúng ta nên có mặt ngoài thành Phụng Hoàng đón hân.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc vừa trông thấy chúng nháy mắt ra hiệu, bèn phá lên cười to, bằng giọng nói khinh bạc, gần giọng hỏi:

- Phong Đại Thiết, công lực của người quá thường, song tâm cơ đầy kế hoạch, mắt vạy lòng không ngay, người nháy nhó như thế là dụng ý gì ?

Nộ sư kim hồng Phong Đại Thiết cố ý hoãn binh để khích dụ nhiều cao thủ đến đấu với Cừu Thiên Hiệp, quyết triệt hạ chàng, không ngờ cơ mưu của chính mình bị Nhan Như Ngọc đoán biết, khiến cho gương mặt lão tái xanh, sự xấu hổ biến ra cơn giận dữ, lão hét to như sấm:

- Đây là chuyện riêng của chúng ta đối với Huyết quang giáo của người không quan hệ gì cả ! Người muốn lý sự với ta nữa sao ?

Nhan Như Ngọc cả giận, mắt hạnh trợn tròn mày ngài cong vút nàng buột miệng hét to:

- Cô nương lại thích nhúng tay vào chuyện này ! Người làm gì bản cô nương chứ ?

Phước tinh phủ quân Hồng Trấn Đảo phá lên cười ngất, nói:

- Này Phong chương môn ! Bọn tà ma ngoại đạo toàn là nhân vật chạy mất không biết hổ thẹn, lại không có tác phong môn phái ... Phong chương môn nghĩ xem, như Dị đại cương quy luật chẳng nghiêm ai đi nuôi gái, dạy nghề, lại phong chức phó giáo chủ ... thực là đáng buồn cười !

Hai tên phủ quân đứng kề bên nghe qua, phá lên cười sặc sụa. Lộc tinh phủ quân Mạc Lạc Tinh lớn tiếng nói chen vào:

- Vậy mà họ không biết xấu hổ, chương mặt bày ra tứ xứ ... ha ha !

Phong Đại Thiết cười khẩy tiếp:

- Thực là bọn bại loại của võ lâm !

Bọn chúng kẻ nói, người chen vào, như xướng họa, khiến Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc thẹn và sượng đỏ mặt, đôi môi mấp máy song chẳng nói ra lời.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng uất ức, nhưng đã hứa hẹn với nhau mười ngày sau họp mặt, chẳng nhẽ lời vừa nói ra, vội nuốt vào, để gây sự hay sao, vì nghĩ như thế, nên chàng vỗ tay đánh phết, quát to như sấm nổ:

- Các người hãy đi, mười ngày sau gặp lại, tại hạ sẽ tiếp đãi các người ... hãy đi ... đi !

Không ngờ, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cao giọng hét:

- Đi đâu ? Ai bảo người cho bọn chúng đi, ta không chịu được !

Vừa nói dứt, nàng phóng mình nhảy ra giữa tràng, quắc đôi mắt lạnh lùng nhìn Phong Đại Thiết và tam vị phủ quân.

Cùng lúc đó, hai tên đầu mục của Bài bang cũng bước nhan vào giữa tràng viện, chỉ vì bọn chúng ngó thấy cuộc chiến đang bùng sôi ... đột nhiên dịu lại, mà bây giờ Nhan Như Ngọc muốn khơi mớ tro tàn, khiến cả hai thất kinh sợ sanh ra cuộc ẩu đả thứ hai, mà chúng đành bó tay chịu lỗi với bang chủ, chứ không biết phải trình bày cách nào, do thế hai tên đầu mục Bài bang vòng tay cúi đầu trước mọi người cao giọng nói:

- Việc gì cũng phải có sự thương lượng, vậy xin quý vị hãy nán đợi mười ngày sau, hãy luận bàn thêm !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua gật đầu, đưa mắt nhìn Phong Đại Thiết và tam vị phủ quân, trầm giọng hét:

- Các người hãy đi ! Sau mười ngày Cừu mỗ sẽ đợi các người tại Thủy Nguyệt đình !

Vừa nói, chàng vừa khoát tay ra hiệu ...

Nhan Như Ngọc chưa nguôi cơn giận, nàng đứng xoạt hai chân hình chữ bát, quát lên the thé:

- Không đi được ! Các người chưa thanh toán ... Cô nương nhất định không để các người đi ...

Phước tinh phủ quân phá lên cười ngặt ...

- Hạ. ha ! Đã nổi cơn lên đấy à ?

Phong Đại Thiết cũng vỗ tay cười ngặt ...

Lộc tinh phủ quân lại lên tiếng bảo:

- Cừu Thiên Hiệp, người nhớ nhé ! Chúng ta đợi ... người tại Thủy Nguyệt đình !

Vừa nói dứt, ba vị phủ quân Vân Vụ phất tung mình lên cao, vượt ngang lớp sóng người háo kỳ, thoát đã biến mình vào thành phố.

Nộ sư kim hồng Phong Đại Thiết sợ còn chỉ một mình Cừu Thiên Hiệp tráo trở thì mất mạng, bèn nhún mình nhảy xuống sông, thân mình phì nộn của lão đáp ngay trên mũi thuyền, quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp nói thêm lần nữa:

- Cừu Thiên Hiệp ! Người nói chớ nuốt lời nhé !

Vừa nói dứt, lão nhún mình nhảy lên cao thân thể như cánh hắc ưng nhào lộn xuống dòng sông, làm nước văng lên tứ phía, chớp mắt lão đã biến mình theo dòng nước bạc.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mặt còn đỏ, sự phẫn uất còn sôi, nàng quắc mắt giận dữ nhìn Cừu Thiên Hiệp nặng giọng:

- Tại sao người lại thả chúng nó chạy thoát ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khở sở nói:

- Tự chúng nó chạy. Vả lại, mười ngày nữa có bao lâu, ta sẽ còn cơ hội gặp chúng kia mà !

Nhan Như Ngọc tức muốn bẻ ngực, nàng đưa hai tay lên trời như phân bua, lại cao giọng hét lên:

- Người là một kẻ ngốc nhất trần đời, hiện chúng sắp sửa bại trận, thì lại tha cho chúng, để rồi người xem mười ngày sau không gặp cơ hội như vậy đâu ... mà đầy dẫy mưu mô quỷ quyệt ... chừng đó người ăn năn không kịp !

Cừu Thiên Hiệp ra chiều nghĩ ngợi, nhưng chàng dịu giọng bảo:

- Một lời đã hứa, mặc dù chúng nó muốn giở trò gì ... Cừu mỗ vẫn không nao núng !

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, đôi mắt lại chớp nhanh vài cái, đột nhiên dịu giọng nói:

- Thiếu hiệp, ta không thể đến Bài bang được. Xin hẹn gặp lại sau này !

Vừa nói dứt, nàng quay mặt ra sau hướng vào khu phố cất bước rất nhanh.

Cừu Thiên Hiệp tưởng đâu nàng giận chính mình vì đã tha Phong Đại Thiết và ba tên phủ quân Vân Vụ phải, nên buột miệng kêu to:

- Nhan cô nương, Nhan cô nương

Chàng kêu thêm mấy tiếng nữa, nhưng Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tỏ ra không nghe thấy gì cả, nàng bước đi cực nhanh như trốn chạy ...

Hai tên đầu mục Bài bang thấy bầu không khí im lặng bèn thở hắt ra một hơi lời khoan khoái, bèn bước đến bên Cừu Thiên Hiệp vòng tay thôi thúc nói:

- Thiếu hiệp, trời đã xế bóng, xin mời thiếu hiệp lên đường !

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo Nhan Như Ngọc đến lúc không còn trông thấy bóng nàng nữa, một sự lo lắng bồi hồi chợt lóe lên trong tâm tư của Cừu Thiên Hiệp, nhưng mà không thể bỏ qua cuộc ước hội với Bài bang ... để tìm theo nàng.

Cừu Thiên Hiệp lại quay nhìn hai tên đầu mục Bài bang dịu giọng bảo:

- Phiên hai vị sửa sang, chuẩn bị thuyền, tại hạ đổi ý không muốn đi đường bộ !

Đô báo đầu Liễu Như Phong nghe qua những lời Cừu Thiên Hiệp, gương mặt thoáng đổi sắc, song gắng đáp lời:

- Xin tuân mạng !

Vừa nói dứt, hắn đưa tay vào bọc lấy ra ngọn cờ ba góc, trao đổi lại cho Vân quang kim cương Đặng Lập, nhanh như chớp hắn nhún mình nhảy đến bậc sông, và hé môi tức lên một hồi còi dài

... Một tiếng thanh la đột nhiên:

- Choeng !

Tiếng “phèn” ngân chưa dứt, chiếc đại thuyền đã di động mạnh, rẽ sóng cặp vào bờ.

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong quay lên đón Cừu Thiên Hiệp cung kính nói:

- Xin mời thiếu hiệp lên thuyền !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu, bằng giọng nói khiêm cung bảo:

- Thật là nhọc lòng các vị !

Vừa dứt lời, chàng vòng tay chào những tên thủ hạ Bài bang còn bao quanh đầu trường, rồi mới cất bước lên thuyền.

Chiếc đại thuyền bày biện rất khéo léo, trần thiết toàn đồ vật quý giá, chẳng khác một chiếc ghe hầu của quan tể tướng.

Bấy giờ, tiếng mái chèo khua động “bì bôm” tiếp theo đây là tiếng phèn la đánh vang dậy tiễn đưa Cừu Thiên Hiệp, những tay chèo nỗ lực đẩy mái chèo, thân mình to lớn chiếc đại thuyền nhích động và di chuyển nhanh, trương buồm lướt sóng, chạy ngược dòng nước hướng về Thần Châu.

Chẳng mấy khắc, Túc địa thái tuế Liễu Như Phong bước lại kề bên chàng lên tiếng:

- Thiếu hiệp ! Tổng đàn Bài bang sắp đến, xin thiếu hiệp chuẩn bị lên bờ !

Hắn vừa nói dứt, bỗng nhiên ... tiếng tù và tức vang lên:

- Ủ u !

Vang dậy khắp mặt sông, chợt thấy tả ngạn của con sông, xuất hiện một chiếc ghe chạp hình rồng, tám mái chèo cả bơi vun vút, cỡi sóng chạy bon bon như ngựa, nháy mắt đã đến bên đại thuyền ước chừng ba, bốn trượng.

- Soạt !

Một tiếng gió rít lên mạnh, một bóng người trong chiếc ghe bay vọt lên đại thuyền, thân pháp nhanh như tên, nhẹ như gió, rơi mình đứng trước mũi đại thuyền êm như hoa tuyết rơi, không gây tiếng động nhẹ.

Túc địa thái tuế Liễu Như phong vội bước đến ngang mình Cừu Thiên Hiệp nói khẽ giới thiệu.u:

- Thiếu hiệp, đây là bốn bang Đường chủ toà Thiên đường Vô ảnh khách Mạnh Khả Chân đến nghênh tiếp thiếu hiệp đây !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội bước ra khỏi mũi, hướng vào mũi thuyền bước lần tới.

Người lạ lại nhanh lên, vòng tay bước tới trước mặt Cừu Thiên Hiệp thì lễ nói:

- Mạnh mẽ vâng mạng bang chủ đến nghênh tiếp thiếu hiệp !

Mạnh Khả Chân tiếng nói như chuông đồng, thân hình to lớn dềnh dàng, mình khoác áo đen, uy vũ hùng hùng, hai bên gò thái dương nổi cao lên, chứng tỏ công lực kinh người.

Cừu Thiên Hiệp vội vòng tay đáp lễ nói:

- Cừu mỗ vâng lời gọi đến đây được Bang chủ đặc biệt tiếp đãi, lại nhọc lòng đến Mạnh đường chủ thực lấy làm cảm động !

Ngay lúc đó chiếc đại thuyền còn cách bờ độ ba con sào, bỗng nhiên nhiều âm thanh nổi lên vang dậy, thật là ồn ào, náo nhiệt.

Trên bờ, thủ hạ và các bang đường chủ đứng dọc hai bờ tả, hữu, mỗi đường chủ dắt theo mười sáu tên cao thủ, tay cầm thiết đao, trường kiếm giơ lên chào, trên đầu chúng là hai dây tuôi hoa hồng kết bằng lụa, từ đầu phỏ xa xa dẫn đến bờ sông chỗ bến thuyền.

Ba tiếng đồng la, trống, tiêu đều nhất loạt ngưng bật, bầu không khí trở lại im lặng lạ thường.

Khung cảnh tiếp tân thực cực kỳ long trọng, đây là lần thứ nhất trong đời Cừu Thiên Hiệp, khiến chàng sung sướng và cao hứng thêm, nhưng cũng tỏ ra người lịch thiệp cất bước oai vệ, bước lần lên bờ, dáng điệu tỏ ra khoan thai nho nhã.

Bấy giờ, Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê và Mỹ tu công Trại Quan Vũ Cư Chiếm Xuân, cả hai bước tới một bước, vòng tay đứng song song đồng cất tiếng nói to:

- Cừu thiếu hiệp, bốn bang bang chủ đang chờ thiếu hiệp tại ngoại thành, xin mời thiếu hiệp đến !

Cừu Thiên Hiệp chợt nhớ lại sự gặp gỡ Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê giữa đường, khác hẳn hiện tại một vực, một trời, bất giác gương mặt trắng nóng ran lên, vừa chép miệng nhủ thầm:

- Tại sao trước đánh sau lại cung kính lạ thật !

Nghĩ đến đây chàng vội vòng tay thì lễ nói:

- Nhị vị đường chủ quán nhún nhường. Cừu mỗ lấy làm ...

Lời nói chưa dứt, từ đầu đường bỗng hiện ra một vị lão nhân khôi ngô tuấn tú, độ năm mươi tuổi trở lên. Vị lão nhân này, mặt vuông vai lớn, râu năm chòm điểm bạc, đầu búi tóc, chẳng đội khăn mũ gì cả, trên lưng đeo lưng lửng đôi trường kiếm, vóc người mảnh khảnh dễ coi, lão bước rất khoan thai, đi lần đến hướng Cừu Thiên Hiệp

Hai bên đường bọn Bài bang cao thủ, cất tiếng hô to:

- Cừu thiếu hiệp đến ... !

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy tất cả bang chúng đều tỏ vẻ rụt rè mất tự nhiên, thì đoán biết người này là Âm Dương Ma kiếm Đăng Công Ngươn, Bài bang bang chủ, bèn vội vàng vòng tay đưa lên khỏi trán cao giọng nói:

- Đăng bang chủ ! Vãn hạ Cừu Thiên Hiệp xin ra mắt bang chủ !

Âm Dương Ma kiếm Đăng Công Ngươn đưa tay vuốt nhanh chòm râu chuột, vừa đưa mắt nhìn từ đầu đến chân Cừu Thiên Hiệp liền miệng bảo:

- Chẳng dám, chẳng dám ! Được thiếu thiệp chiếu cố đến chơi. Đăng mỗ lấy làm cảm kích ! Nào lại đây ! Mời lại đây Vừa nói dứt, lão đã xê mình đến bên Cừu Thiên Hiệp, không đợi chàng trả lời mà đưa tay ra nắm lấy tay Cừu Thiên Hiệp kéo đi một cách thân mật.

Phía bên ngoài, có trên hai mươi thủ hạ Bài bang, đứng xếp hàng dọc, giữa là hai con tuấn mã cao lớn, loại ngựa bạch kim Tây Tạng, thẳng yên cương rực rỡ như hai con tuấn mã nhà quan.

Âm Dương Kiếm Đăng Công Ngươn mỉm cười bảo:

- Dừng ngựa thay chân đến Tổng đàn phía trước không xa lắm.

Nói xong, lão nhún mình bay vọt lên cao, vừa vói gọi:

- Mời thiếu hiệp lên yên !

Đăng Công Ngươn, tuy ngoài năm mươi tuổi, nhưng kinh lực khiến người khiếp đảm, thân pháp khinh công vừa sử dụng là chiêu “Nhứt hiệp tri thù” trong môn thượng thừa khinh công, nhẹ hơn chiếc lá vàng rơi. Cừu Thiên Hiệp thấy thế khiếp đảm, buộc miệng khen:

“Hay tuyệt !” Cừu Thiên Hiệp không thể thối thoát nữa, bèn đề chân khí, thân mình rùn xuống thấp như vành cung, bật ngược lên không, lại nhẹ nhàng rơi ngay xuống lưng con tuấn mã, thuận tay chộp lấy dây cương vừa cất tiếng hỏi:

- Xin mời Đăng bang chủ đi trước !

Âm Dương Ma kiếm Đăng Công Ngươn giựt nhẹ dây cương, con tuấn mã bỏ vó bước đi từ từ ...

Cừu Thiên Hiệp gò cương thúc ngựa chạy song song, lòng chàng bỗng nổi lên một nghi vấn lơ mơ, bèn nghĩ thầm:

- Bài bang làm gì thế này ? Dừng muôn phương kể dụ ta đến đây, lấy đại lễ đón tiếp, có phải là hảo ý không ? Hay là ... ?

Vừa nghĩ đến đây, vó ngựa đã dừng lại trước Bài bang tổng đàn.

Tám chữ phẩn trên tường “Cửu trảo long hộc, thạch sư thành đôi” thực là một thể phái lớn.

Cừu Thiên Hiệp đi theo Âm Dương Ma Kiếm Đăng Công Ngươn đi lần vào đại sảnh.

Sau khi phân ngôi chủ khách, và dùng qua mấy tuần trà, Cừu Thiên Hiệp không nghe Đăng Công Ngươn đá động đến mình một lời hỏi thăm, chàng không thể nhịn được bèn lớn tiếng hỏi:

- Lão bang chủ, tại hạ đến đây một là bái phỏng, hai là vâng mạng theo lời giao ước ... Không rõ lão bang chủ có điều chi dạy bảo !

Âm Dương Ma kiếm Đăng Công Ngươn vuốt râu cười ha hả bảo:

- Việc này ... à ... Việc này ... sau khi dùng cơm ta sẽ nói rõ ngươi nghe !

Cừu Thiên Hiệp không dám truy vấn, chỉ lên tiếng phụ họa:

- Vâng ... tại hạ xin vâng lời ?

Lúc bấy giờ, tiệc rượu đã bày xong, giữa giang đại sảnh, trừ ra ba lão đường chủ “Thiên, địa, nhơn” còn có bốn vị đại tổng quân, kiểm soát tám sông ba ngọn, đứng ra bồi tiếp. Qua đến tuần rượu thứ năm. Cừu Thiên Hiệp kính tửu ngưng đũa, vì hơi men nồng đã chạy nóng khắp cơ thể.

Âm Dương Ma Kiếm Đẳng Công Ngươn bỗng nhiên vẫy tay gọi tên hầu bàn lại, nghiêm trang bảo:

- Người mau đi mời Tiểu thơ ra đây cho ta !

Tên Hầu bàn cúi đầu “Vâng”, đoạn quay mình chạy vào hậu đường, chẳng bao lâu, bên trong vang ra tiếng ngọc bội chạm nhau “leng keng” cuộn theo một mùi hương thoang thoảng nường theo gió xông ra ngoài, kế đấy tiếng chân dẫm nhẹ trên nền gạch, một cô nương đẹp tựa tiên nga thoát màn bước ra giữa đại sảnh.

Cô nương này, tuổi chừng đôi tám, mày tằm, mắt phượng, da mặt trắng mịn như sữa, tuy không tô son đánh phấn, gương mặt tự nhiên đẹp tuyệt trần, trông chẳng khác Hằng Nga xuất thế, tiên nữ lạc trần ai.

Cừu Thiên Hiệp quá ngại không dám ngược mặt lên nhìn người đẹp, nhưng nghe tiếng gót son di động lần trên mặt đất.

Âm Dương Ma Kiếm Đẳng Công Ngươn đưa tay vuốt chòm râu suôn đuột, cả cười bảo:

- Tiêu nhi ! Lại đây ra mắt Cừu Thiên Hiệp và các vị ... Đường chủ và Tổng quân !

Cô gái được gọi là “Tiêu nhi” nàng bước đến trước bàn tiệc, vòng tay thi lễ vừa nhỏ nhẹ hỏi:

- Gia gia đòi nữ nhi có điều chi dạy bảo !

Âm Dương Ma Kiếm Đẳng Công Ngươn mỉm cười, bằng giọng nói nửa đùa nửa thật:

- Ta hằng nghe con nói rất hâm mộ danh tài của Thiên hạ đệ nhất kiếm, phận làm cha ta phải lo tròn là mời được Cừu thiếu hiệp đến đây ... hơn thế nữa ta vẫn ái mộ ... Ha ... ha !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua ngưỡng đỏ mặt, ngồi đứng không an, vị cô nương cũng thẹn thùng không kém, hai gò má ửng đỏ như quả đào, nàng cúi đầu kêu lên khẽ:

- Cha !

Âm Dương Ma Kiếm Đẳng Công Ngươn, quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, vui vẻ bảo:

- Đây thiếu hiệp, có phải thiếu hiệp vừa hỏi ta với thiếu hiệp đến bốn bang có việc gì ư ?

Cừu Thiên Hiệp vội nghiêng mình đáp:

- Xin lão bang chủ chỉ giáo cho tỏ tường !

Âm Dương Ma Kiếm Đẳng Công Ngươn cười ngất, bằng giọng nói dễ dãi:

- Chỉ giáo ! Lão hủ đâu dám, chính là nhờ thiếu hiệp chỉ giáo đấy, chẳng giấy chi thiếu hiệp, thuở lão hủ còn tráng niên, tay vung kiếm “Âm dương” tung hoành trong thiên hạ mới tạo nên cơ nghiệp nhỏ này, đấy chỉ là sự may mắn trong muôn một, đến giờ lão hủ ngẫm lại rất vô dụng, tiếc thay không có một tên đệ tử nối nghiệp, mà chỉ có một mụn con gái ... mà nó có tính hiếu võ, lão hủ nghĩ, chính mình không nên danh phận gì, cho nên chiêu pháp Âm Dương kiếm không thể truyền lại nữa điểm cho nữ nhi !

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Lão bang chủ là bậc võ lâm tiền bối, danh vang thiên hạ, tay kiếm dậy năm hồ, bốn biển, lệnh thiên Kim nếu được chân truyền tất nhiên sẽ nên bậc anh thư, nữ trung hào kiệt. Tại hạ hâm mộ vô cùng !

Âm Dương Ma Kiếm Đẳng Công Ngươn khoát tay chặn lời, bằng giọng nói nghiêm nghị bảo:

- Đây thiếu hiệp, người chớ quá lời tán tụng lão hủ, sở dĩ lão hủ mời Thiếu hiệp đến đây là để cho thiếu hiệp ấn chứng điều sở học của lão hủ đã truyền dạy cho nữ nhi !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động đầy lòng, chàng quá đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Lão bang chủ ... tại hạ Đằng Công Ngươn khoát tay chặn lời nói:

- Người hãy chờ nghe lão hủ nói hết lời !

Đoạn lão quay mặt nhìn tất cả môn hạ, đường chủ, tổng quản, đông dặc nói to:

- Mười năm qua lão hủ chui rút ở xó kẹt này, chưa hề rời Thần Châu nửa bước, mọi việc của bốn bang đều do anh em đây gánh vác lo liệu, vì thế ... mười năm nay lưỡi kiếm Âm Dương chưa rời khỏi vỏ, chẳng động một chiêu !

Cừu Thiên Hiệp vội lên tiếng đỡ lời:

- Lão bang chủ nói chi lời này, tục ngữ có câu “gừng càng già càng cay, người càng già càng lỗi lạc”. Lão bang chủ tuy gia song uy danh vẫn còn tồn tại mãi mãi !

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn mỉm cười khổ sở, trầm giọng bảo:

- Thiếu hiệp đừng ca tụng ! Người nên biết rằng “Sông trường giang khúc sau trong hơn khúc trước” người ở đời Đức Khổng Tử nói “Trẻ sanh sau đáng sợ” người đã quên rồi ư ! Vả lại, mười năm qua lão hủ chưa gặp mặt thế nhân, không rõ kiếm pháp của chính mình đã lụi bại đến bậc nào. Vì thế ... vì thế lão hủ mời một vị thiên hạ đệ nhất kiếm đến đây để xét lại chiêu “Âm Dương Kiếm” xem còn dùng được hay chăng ?

Cừu Thiên Hiệp bị lão đưa vào thế bí, như cổ từ chối:

- Văn hạ nào dám vô lễ như thế, vả lại cái danh Thiên hạ đệ nhất kiếm là lời đồn ngoa ... Lão bang chủ lưu ý làm gì ...

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn khoát tay ngăn lời bằng giọng nói êm đềm chí thiết bảo:

- Thiếu hiệp chớ nhún nhường, khiêm nhượng ! Chính lão hủ nhận biết tài bộ của mình chưa hơn ai cả, lão hiện giờ sức lực đã suy nhược, công đạo chẳng theo ý, gọi là lực bất tòng tâm như thế chiêu số sẽ rời rạc, tiến thoái sẽ khó khăn ... thực là vô dụng !

Vậy mà nữ nhi lại có chí hướng về võ nghệ, lại thêm hâm mộ anh danh của thiếu hiệp, do đó lão mời thiếu hiệp đến đây, mở rộng lòng chỉ giáo cho nữ nhi !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vội đứng phắt dậy, vội nói như thét:

- Lão tiền bối ! Lão bang chủ ! Tại hạ dù có lá gan ta cũng không dám qua chiêu với lệnh tiểu thơ, huống là ...

Đằng Công Ngươn vẻ mặt rần rần, bằng giọng nói nghiêm trầm ngắt lời:

- Thiếu hiệp lo sợ đấy à ? Không có gì cả ... chỉ thử qua chiêu, thắng bại lẽ thường sự, rủi là dĩ nhiên, còng như võ không nên đề cập đến việc này ! Hay là ... hay là thiếu hiệp thấy chiêu thức “Âm Dương Ma Kiếm” quá tầm thường, và cho lão hủ là người không xứng đáng ! Phải vậy chăng ?

59. Thánh Kiếm Vương Tơ Hồng

Bấy giờ, ba vị đường chủ với các đô tổng quản đều đứng lên một loạt, vỗ tay cổ vũ vang dậy ... họ hoan hô lời nói của bang chủ.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy tấn thoái lưỡng nan, xong cố gượng giọng từ chối:

- Xin lão bang chủ xét lại việc này văn hạ không thể nhận trong muôn một, chỉ vì văn hạ tài sơ học thiếu, tuổi tác nhỏ nhen, đâu dám sánh với lão bang chủ là bậc thành danh, tiền bối một tay hiềm dậy Thần Châu, làm như thế chẳng hóa ra múa rìu trước cửa lỗ bang nào có thú vị gì ...

Nhưng ! Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn ý chí đã quyết, thuận tay rút nhanh đôi “Âm Dương kiếm” trao tận tay Đằng Hồng Tiêu dịu dàng bảo:

- Tiêu nhi ! Hãy cẩn thận không nên hấp tấp, gia gia chỉ mong cho nữ nhi đủ sức đối phó với Cừu thiếu hiệp trong mười chiêu ... được như thế gia gia lấy làm mãn nguyện lắm rồi ha ... ha ... ha !

Cừu Thiên Hiệp vô cùng bối rối không thể tưởng tượng được, sức tình xảy ra quá đột ngột, khiến chàng bức rức khó chịu vô cùng.

Thiết tưởng ... Bài bang đã lấy đại lễ tiếp đón và hậu đãi, dù mình tài ba đến mấy cũng không dám tưởng đến sự tuốt kiếm ra tỉ thí, lại thêm đối thủ là một cô gái, ví như thắng được nàng thì oai phong của Bài bang bị nhục nhã, còn đối với cá nhân mình thì không ích lợi, mà trái lại còn gây thêm họa hại, lại làm tổn thương đến thanh danh của một cô gái Ví như bại dưới tay nàng, thì không có gì đáng nói, bất quá ngày sau trên chốn giang hồ đã xóa bỏ tự hiệu của chính mình ... bởi vậy, lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp như leo lên lưng cọp, muốn xuống cũng chẳng dễ dàng nào !

Đứng một bên ... Đằng Hồng Tiêu đưa hai tay đón lấy song kiếm Âm Dương, lại cúi đầu thi lễ, cất giọng oanh đáp:

- Nhi nữ ... xin vâng mệnh !

Bấy giờ, nàng đưa tay áo rộng, vén lên một ít, hai ngọn “Âm Dương song kiếm” tuốt mạnh ra khỏi vỏ, “soạt” một tiếng nhẹ không thấy nàng nhích động đôi vai, hay uốn lưng thủ thế, chỉ nghe một tiếng soạt nhẹ, người nàng đã lao ra khỏi đại sảnh, sức thế đứng giữa sân, bằng một chiêu “Tĩnh đẳng chỉ giáo” !

Tất cả nhân chúng Bài bang đều đứng phất dậy, ho đồng rời khỏi bàn tiệc và kêu to:

- Xin mời thiếu hiệp !

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn lại cao giọng nói tiếp:

- Ái nữ của lão, từ khi tập kiếm đến giờ, chưa hề giao đấu, luôn cả huynh đệ của Bằng bang cũng chưa thấy xuất chiêu. Hôm nay là lần thứ nhất, xin thiếu hiệp nghĩ tình nhẹ tay cho !

Cừu Thiên Hiệp xét thấy không thể từ chối được nữa, bèn suy nghĩ:

“Nhìn thấy phong độ của Đằng Hồng Tiêu quả nhiên hơi nhu mì thân pháp lại rời rạc nhưng không rõ công lực của nàng đến bậc nào, chỉ bằng đánh với nàng một chiêu giáo tạo xem sao !” Nghĩ đến đây chàng mỉm cười nói lớn:

- Lão bang chủ ! Thực tình muốn cho tại hạ tương bộ mặt xấu này ra sao ?

Âm Dương Ma kiếm Đằng Công Ngươn thản nhiên:

- Một tấm lòng thành !

Cừu Thiên Hiệp lạnh lùng đáp:

- Nếu lão bang chủ dạy như thế, cung kính ... chẳng bằng vâng mệnh !

Vừa nói dứt, chàng rời ngay bàn tiệc, bằng một chiêu “Liễu lang kính thiên” từ trong đại sảnh bay vọt ra sân, chuyển thế đứng đối diện với Đằng Hồng Tiêu, vòng tay hướng vào nàng thi lễ nói:

- Xin Đằng cô nương hạ thủ lưu ... lưu một vài phân ...

Chàng toan nói “Thủ hạ lưu tình”, nhưng trong lòng rối loạn lại cảm thấy không ổn bèn đổi giọng nói trớ, nhưng trong giọng nói lập cập mất tự nhiên.

Đằng Hồng Tiêu vô tâm đâu rõ được ý niệm lóe lên trong óc Cừu Thiên Hiệp, nên cao giọng nói to:

- Đã lâu ... nghe danh Thiên hạ đệ nhất kiếm, hôm nay được gặp thật là hân hạnh ! Vâng theo mệnh cha xin thiếu hiệp đừng cười nhé !

Cừu Thiên Hiệp nói mau:

- Cô nương quá khiêm nhượng ! Xin mời !

Đằng Hồng Tiêu thấy Cừu Thiên Hiệp chỉ có hai bàn tay, lấy làm lạ hỏi:

- Thiếu hiệp chẳng tuốt kiếm ra sao ?

Cừu Thiên Hiệp ngẩn người, nói không ra lời:

- Việc ...

Đằng Hồng Tiêu càng lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Thiếu hiệp không đồng ý ư ?

Cừu Thiên Hiệp then đỏ mặt bằng giọng lưỡi ú ớ đáp:

- Đằng.. cô ... nương ! Sở ... dĩ ... tại.. hạ ...

Vì cả then, nên gượng đưa tay vào bọc tuốt nhanh thánh kiếm.

Hoàng quang rực rỡ, khí lạnh buốt người.

” Khô trúc thánh kiếm” vừa rời khỏi vỏ, tiếng người đã nhao nhao lên, từ Đường chủ, tổng quản đến các cấp Bài bang, họ thấy dường như sóng nước tràn trước mặt họ, bất giác kêu lên như sấm nổ:

- Hay tuyệt !

Cừu Thiên Hiệp nắm Trúc kiếm lay động, người như cây ngọc kiếm tựa móng trời, không dự định chiêu “Ngọa hổ tàng long” đã đưa ra một thế chờ, bằng giọng nói trong như chuông ngân quá lớn:

- Các vị ! Cừu mỗ cam thất lễ ! Mời Đằng cô nương ... xuống tay.

Đằng Hồng Tiêu khí phách người, tay hữu thủ kiếm ngang hông, tay tả đưa kiếm ra trước mặt, chiêu “Đơn phụng triều dương” biến ra thế thủ, bằng giọng oanh vàng hét lên:

- Thiếu hiệp chớ nhún nhường !

Miệng nói tay làm, song kiếm trong vòng tay ngọc, vũ lộng như cánh bướm, thân mình kiêu diễm đảo ngang qua một trượng, nào tay mặt, thân pháp bước rất tinh diệu, thực đúng là những thế võ gia truyền ái nữ của tay cái võ lâm, ít được một người như thế.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế rung động toàn thân lảo bảo:

- Bậy mắt ! Ta đã nghĩ sai Nguyên lời tục có nói:

“Con nhà võ co tay đã biết giỏi dỡ thế nào !” Chàng nhìn thấy cách khởi thế của Đằng Hồng Tiêu, nhận rõ là nàng đã khổ công luyện tập kiếm thuật, đem so sánh với hàng cao thủ võ lâm, chưa hẳn kém hơn ai ... thì việc tỉ thí với nàng trở nên rắc rối vô cùng !

Cừu Thiên Hiệp đang ngẩn ngơ suy nghĩ, bỗng nghe tiếng hét kể mang tai:

- Hãy coi chừng kiếm đến !

Tiếng nói chưa dứt, đạo kinh phong xuất hiện như nước lũ trào cuộn cuộn đến trước, khí buốt tỏa ra hai đạo nháy mắt đã đến nơi.

- Ý !

Cừu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh, “Khô trúc thánh kiếm” lay động một chiêu “giả”, rún mình nhảy ra xa chín thước, nhường cho nàng kích một chiêu.

- Soạt !

Một tiếng xé không gian nổi lên kiếm khí tỏa ra hơi lạnh buốt người.

Đằng Hồng Tiêu như bóng ả hình, xe người đón Cừu Thiên Hiệp, thân pháp nhanh không thể tả, khiến người không thể đề phòng kịp, lại thêm người tấn kiếm đến.

“Tĩnh tiến ai la” song kiếm nhanh như chiếc kéo phân ra tả, hữu công mạnh vào người đối phương, kỳ diệu không thể tả.

Cừu Thiên Hiệp thấy chiêu thức quá linh diệu bèn phá lên cười ha hả nói:

- Tiêu cô nương, thân pháp thật nhanh diệu !

Vừa nói xong, chàng tung ngược ra sau ba trượng, tránh khỏi chiêu thức thứ hai.

Đằng Hồng Tiêu rống to lên:

- Thiếu hiệp tại sao chẳng trả chiêu !

Song kiếm giống hệt hai đạo thanh phong, lời dứt chiêu thành danh tiếng của Bài bang không thể bỏ, còn danh dự cá nhân mình không đáng trọng hay sao huống hồ đối phương là cô gái vô danh tiểu bối, nhân vật chưa tên tuổi ! Vì nghĩ như thế, nên Cừu Thiên Hiệp buộc miệng rống to:

- Cô nương, Cừu mỗ hoàn chiêu đây !

Chàng vừa nói vừa lượn mình theo thế Long hành chí vũ, lay động “Khô trúc thánh kiếm” lóe ra muôn tia hào quang rơi không ngớt.

Đằng Hồng Tiêu công lực quả nhiên bất phản đối với “Thập nhị sinh tiêu kiếm pháp” của Cừu Thiên Hiệp, nàng không tránh không lùi, đôi tay ngọc của nàng vũ lộng đôi Âm Dương kiếm, như sương bay tỏa đầy trời kiếm hoa, chẳng hoảng sợ không hoang mang, tay tả kiếm tiêu múa vụt, tay hữu kiếm pháp xúc tới công địch.

Một vòng, hai trắg kiếm khí tỏa kinh người tại khu sân viện bé nhỏ bay lên, đáp xuống xuyên qua tả, vượt qua hữu trông thật vô cùng ngoạn mục.

Chúng nhân Bài bang không ngớt hoan hô cổ vũ suốt mười hai chiêu qua lại. Cừu Thiên Hiệp công ít thủ nhiều, mấy lần Đằng Hồng Tiêu sơ hở suýt chết, Cừu Thiên Hiệp chỉ thừa cơ lay động nhẹ kiếm chiêu, cũng đủ đối phương lạc bại mà trái lại thu kiếm chạy dài.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn nhìn thấy cau mày lấy làm lạ.

Bỗng nhiên ...

Một tiếng hét lách lút vang lên, bóng người vội phân hai, Đằng Hồng Tiêu vội nhún mình nhảy vọt ra khỏi vòng vây ngài cong như liễu vẽ mặt tái nhợt, song kiếm hạ nhanh xuống bằng giọng nói lãnh lút quát to:

- Dừng tay !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm hoan hỉ, nở một nụ cười xinh như hoa, bao kiếm vòng tay thì lẽ, nói:

- Đằng cô nương, kiếm pháp thật là ...

Không ngờ chàng nói chưa dứt, Đằng Hồng Tiêu đã thét lạnh:

- Cừu Thiên Hiệp, ngươi chớ làm nhục người thái quá.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên chi xiết, vội hỏi:

- Chẳng hay cô nương muốn bảo gì tại hạ !

Đằng Hồng Tiêu cau mày giọng nói gay gắt bảo:

- Nếu thiếu hiệp sẵn lòng chỉ dẫn, thì chẳng nên xử sự dối người, chiêu thế không thật, mới chiêu kiếm nhục người, hay là ngươi coi rẻ kiếm pháp của Đằng gia, ngươi chẳng nói ra cho sớm hà tất đem Đằng Hồng Tiêu này làm trò cười cho thiên hạ ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sững sốt, nói nhanh:

- Đằng cô nương.. Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn vội bước mau xuống bậc thềm, nạt to:

- Tiêu nhi ! Chớ nên lỗ mãng !

Nói xong, lão đưa đôi mắt rực điện quang quét vào mặt Cừu Thiên Hiệp, quát to:

- Thiếu hiệp ! Một khi đã hứa chỉ giáo chớ tặc nử nhi. Tại sao ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tỉnh ngộ, bèn mỉm cười khổ sở nói:

- A ! Lão bang chủ ... Tại hạ không cưỡng đại đến thế đâu ... chẳng qua là ...

Đằng Công Ngươn hỏi nhanh:

- Chẳng qua thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói:

- Chẳng qua là ... thanh trúc kiếm của tại hạ ... là một thanh kiếm báu chém đá như chém bùn, thổi lông đứt đoạn, chỉ sợ lỡ tay trong một ly ... ! Nhỡ rạ. gãy song kiếm là chuyện nhỏ ... mà chỉ ngại gây thương tích cho Đàng cô nương ...

Đàng Hồng Tiêu bĩu môi cười nhạt:

- Xì ... ! Người khó mà thực hiện được ... đừng lấy mắt ech nhìn trời !

Vốn nàng có tính mềm mại bên ngoài, song nội tâm cứng như đàn ông, nàng vừa nói, vừa lay động đôi Âm Dương song kiếm biến ra một vàng kiếm hoa, tả xung, hữu đột, bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, gương mặt nàng giận xanh mét vành môi trắng tợn bông.

Cừu Thiên Hiệp trong nhất thời nói không ra điều uẩn khúc, thốt không hết lời sợ khổ lòng bằng giọng nói cấp thiết bảo:

- Tại hạ với cô nương qua chiêu không phân thượng hạ, nếu ý vào thanh kiếm sắc chiếm tiện nghi, thật là chẳng công bình do đó

Đàng Hồng Tiêu gỡ tiêu song kiếm quát to:

- Cô nương với người tử thí tại đây dù chế cũng không oán, ta không ngờ người là kẻ trượng phu nam tử, lại dẫu dẫu lòi đuôi, uống cho người tại chốn giang hồ giương danh lập dự ... hì !

Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là người kiêu ngạo, há để ai trêu tức được sao, nên chàng cau mày nói to:

- Nếu cô nương cố bức như thế, lão bang chủ, xin bang chủ cho mượn tạm thanh kiếm để dùng tử thí với cô nương !

Âm Dương ma kiếm Đàng Công Ngươn đưa tay vuốt râu cười ngất, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Hay lắm ! nguyên lai như thế, người thật là kẻ thiếu niên cao thủ nhân hậu, thật là ít có ! Tổng quản đem lại cho ta mượn thanh Long tuyền kiếm !

Một trong bốn đô tổng quản cất tiếng đáp “ạ” vang rền, hấn cho tay ra sau rút thanh trường kiếm lẫn vỏ, hai tay nâng lên cao bước đến bên Cừu Thiên Hiệp dáng điệu rất cung kính.

Cừu Thiên Hiệp không đợi Đàng Công Ngươn phân phó, một bước nhanh như tên đưa tay đỡ lấy Long tuyền kiếm.

- Soạt !

Thanh kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ tuy là loại kiếm phổ thông nhưng cũng chiếu ra những tia sáng lạnh chói mắt. Được một kiếm trên tay, trúc kiếm vội cất vào bọc, Long tuyền kiếm quay một vòng tròn chàng vừa cao giọng nói:

- Cô nương hãy đề phòng ... Tại hạ qua chiêu.

Đàng Hồng Tiêu mắt phượng tròn tròn, mày ngài cong vút, gót sen yếu điệu nhún mình tới trước, một chiêu “ngheh đón tam Điểm” kiếm hoa biến thành vô số hành tinh chớp lóe trước mắt, nàng cất tiếng oanh lãnh lóe bảo:

- Lần này, thiếu hiệp chẳng còn gì nói nữa chứ.

- Cô nương ! Cô nương đã thi triển một chiêu đẹp tuyệt ... kiếm thuật.

- Vút Một tiếng gió rít lên vang dậy. Tuy “Long tuyền kiếm” là thanh kiếm thông thường, nhưng được Cừu Thiên Hiệp sử dụng, bay lượn như phi long, đôi mắt thường không thấy kịp, chỉ thấy kiếm hoa vũ lộng như vầng trăng đục mờ, biến tỏa trên cả trường bốn phía, không nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp ẩn mình nơi đâu cả.

Đàng Hồng Tiêu đưa ra một chiêu vừa dứt, bóng hồng đã run nhẹ, nàng lấy làm kinh hoảng buột miệng kêu to:

- Ôi chào ! Thực là quái lạ !

Tiếng hét chưa dứt, song kiếm toan thấu lại thể công, nhưng không còn kịp nữa..

lại nghe Cừu Thiên Hiệp rú lên một tiếng như rồng gầm hổ rống, kiếm quang bốc cuộn cuộn tới, thể mạnh như vũ bão, Cừu Thiên Hiệp buột miệng gọi to:

- Cô nương, chiêu kiếm của Cừu mỗ như thế nào ?

- A !

Một tiếng kêu kinh ngạc vang lên, bóng hào quang vừa bay vút tới, bóng như lá cờ huỳnh hạnh, từ giữa không trung tạt ngang qua bên tả hắt xuống rơi xuống đất rất nhanh không gây một tiếng động nhẹ ... đây chính là thanh âm dương kiếm bên tay tả của Đằng Hồng Tiêu bị Cừu Thiên Hiệp đánh bật ra ngoài.

Cừu Thiên Hiệp cất tiếng nói to:

- Tại hạ đã lỡ tay !

Lời chưa dứt, thân mình Cừu Thiên Hiệp nhảy dựng lên cao cả thước, thanh “Long tuyền kiếm” hóa ra cầu vòng, cấp tốc bao phủ khắp mình.

Nguyên Đằng Hồng Tiêu bị hất rơi thanh kiếm, lòng nàng cả giận, đẩy kiếm thể ra công nhanh, tả công hữu kích, cả kiếm lẫn người bay vút vào đối phương, thể tựa gió đùa chiều như rắn rết, dường như nàng đưa ra một đường gươm thí mạng, một là công địch hai là có dịp nhặt lại thanh kiếm rơi.

Cừu Thiên Hiệp né tránh kịp thời, nên thoát khỏi tổn thương.

Đằng Hồng Tiêu quyết chẳng buông tha, dùng những chiêu thể thí mạng đưa ra kế tiếp, quyết bức Cừu Thiên Hiệp, hầu chiếm lại thắng lợi buổi ban đầu nên gạt bỏ độ lượng bao dung của con nhà võ, nàng đem thể võ gia truyền “Âm dương kiếm” pháp ra sử dụng, chiêu hộ thân, thể uyên nguyên giở ra quyết đấu, bằng những đường tuyệt mạng kiếm, lay động quyết liệt hai thanh kiếm “Âm Dương” Cừu Thiên Hiệp thất kinh, một cơn buồn bã xâm chiếm trọn tâm hồn, bèn nhủ thầm:

- Kiếm thức dùng như thế là nghĩa lý gì ? Đã nói đây là một cuộc so sánh kiếm thuật, ắt chứng võ công kia mà !

Tiếc thay ... Đằng Hồng Tiêu quá ương ngạnh không chịu nhận mình đã kém hơn người, vì thế hai thanh kiếm “Âm Dương” lại vũ lộng như sóng triều lên cơn như gió bão thịnh nộ, kích vào người Cừu Thiên Hiệp tới tấp.

Sân trường chẳng bao lớn, Cừu Thiên Hiệp lui mãi, lui mãi, chàng cảm thấy bức tường kề bên lưng, chàng mới trầm giọng quát lên như sấm:

- Cừu mỗ trả lại cô nương ba đường kiếm nhé !

Miệng hét, tay động “Kiếm long tuyền” ba đường kiếm trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” đưa ra sử dụng, ba chiêu này biến thành bốn mươi tám thể, thật là chiêu tuyệt học, chỉ bức Đằng Hồng Tiêu thấu kiếm không tiện, tiến thoái không còn kịp nữa.

Nhưng mà, nàng vốn có tính háo thắng đến độ điên cuồng hai thanh kiếm trên tay đâm bên tả, gạt bên hữu, đỡ một thể, công một thể, linh xảo lạ lùng.

Cừu Thiên Hiệp thấy nàng hung tàn như hổ đói, hòa khí lại bốc lên đầy mắt.

Bỗng nhiên:

- Keng !

Một tiếng thép chạm vào nhau tóe lửa, tiếp theo “Vút” một tiếng gió rít xé màn trời, một luồng ánh sáng long lanh, vượt không gian bay thẳng vào đại sảnh.

“Cộp” !

Thêm tiếng động khô khan nổi lên nửa mũi kiếm từ sân trảng bay lên như phi tiêu, cắm mạnh vào cột bàn long bên tả đại sảnh.

Nguyên thanh kiếm của Đằng Hồng Tiêu bị Cừu Thiên Hiệp dẫn gãy từ đầu lưỡi vào độ năm, sáu tấc.

Đằng Hồng Tiêu thất kinh rú to lên, vì đau buốt cả hổ khẩu tay:

- Ối chà !

Vừa kêu lên, nàng đã ném nhanh thanh kiếm gãy xuống đất, thanh kiếm còn lại vụt lay động mạnh, nàng không tháo lui ... mà trái lại công tới trước bằng một đường chiêu khốc liệt ...

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn đứng xem trận đấu, chợt thấy đôi “Âm Dương Kiếm” đã giúp chính mình thành danh, nay bị Cừu Thiên Hiệp dẫn gãy thanh kiếm “Âm”, bấy giờ gương mặt lão xám nghệt, đôi mắt chiếu ra tia rợn người, một sự chua xót trào dâng lên tận cổ, nhưng lão cố gượng nuốt ực vào lòng, một khắc sau ...

Đằng Công Ngươn cau đôi mày điểm bạc, nhìn thẳng vào trảng viện quát to:

- Tiêu nhi ! Hãy dừng lại !

Đằng Hồng Tiêu vờ như không nghe thấy, tay hữu vung thanh Dương Kiếm như bão táp, mưa sa, sánh với trước đây lợi hại hơn gấp bội.

Cừu Thiên Hiệp lỡ đưa ra ba chiêu thế cùng một lúc, trong nhút thời khó mà thu lại kịp, dẫn gãy thanh kiếm hữu của nàng, thì sự ăn năn đã muộn, chỉ biết tự trách mình quá lỗ mãng, do đó chàng luôn miệng kêu lên:

- Tại hạ quá lỗ mãng ! Tại hạ xin lỗi bồi lễ !

Nhân cơ đó, Đằng Hồng Tiêu thuận thế đưa ra cả trăm thế uyên nguyên bút Cừu Thiên Hiệp xiềng liếng, chàng chỉ né Đông, tránh Tây, lùi bước trái chứ tuyệt nhiên không đưa ra nửa chiêu nửa thế chống lại.

Cũng vì Cừu Thiên Hiệp không chống trả, nên Đằng Hồng Tiêu hớn hở như điên, kiếm chiêu đưa ra toàn là lợi hại, thí mạng.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn trông thấy Đằng Hồng Tiêu quá liều lĩnh, nên chạy nhanh xuống sân trảng đồng thời kêu hoảng hốt:

- Tiêu nhi ... hãy nghe lời ta ! Dừng tay lại ! Dừng lại ngay !

Đằng Hồng Tiêu há chịu vâng hay sao, kiếm quang của nàng phủ kín, mưa rơi gió thoảng không lọt vào, khiến Đằng Công Ngươn tiến đến gần không được, nàng cao giọng nói với ra ngoài:

- Phụ thân ! Hẳn dùng những chiêu số không ... chính. Nữ nhi không thể phục được !

Thật vậy, Đằng Hồng Tiêu nhận xét không sai chỉ vì Cừu Thiên Hiệp thi triển ba chiêu trong “Thập nhị sanh tiêu kiếm pháp” đường kiếm lai vãng mau hơn ánh mắt, nhanh hơn tiếng động, khiến đối phương phải kinh hoàng không phân biệt được chiêu thức gì cả.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn là tay già dặn nhận rõ mọi việc thiệt hơn, lại buột miệng kêu lên lần thứ ba:

- Tiêu nhi ! Hãy dừng tay lập tức ...

Lời nói vừa dứt, bỗng nhiên phía bên ngoài truyền vào một chuỗi cười hào sảng ầm như tiếng hạc kêu.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn đang âu sầu bỗng tươi tỉnh hẳn lên, lại buột miệng nói lớn:

- Lão sư phụ đến kia rồi !

Ngay lúc đó, ngoài cổng viện truyền vào giọng nói già nua bảo:

- Tiêu nhi, người tử thí với ai đấy ?

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn kêu lên thất thanh:

- Tiêu nhi, lão sư phụ đã đến kìa, người có dừng tay mau đi không ?

Giọng nói trầm trầm của vị lão nhân lại vang lên:

- Hồng Tiêu ! Người thí mạng đấy ư ?

Tiếng nói vừa dứt, một vị lão nhân xuất hiện, thân mình lão im như gió thoảng, rơi ngay giữa tràng, nhẹ như chiếc lá vàng rơi. Khi vừa đáp xuống, nhanh như chớp lão đưa tay giữ chặt cổ tay cầm kiếm của Đằng Hồng Tiêu, bằng giọng nói nghiêm trang bảo lớn:

- Hồng Tiêu ! Ta có dạy người liều thân thí mạng như thế không ? Tại sao người làm gì lạ thế ! Luôn cả phụ thân người gọi, người cũng chẳng vâng lời !

Đằng Hồng Tiêu tái mặt, đưa tay chỉ vào Cừu Thiên Hiệp nói:

- Sư phụ ... hửn ... hửn ...

Vị lão nhân vội quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, vừa bắt gặp gương mặt của chàng, đôi mắt vị lão nhân sáng ngời lên kinh ngạc, lại đơm đầy vẻ thân tình, kinh hoàng có, lý kỳ có, nghi ngờ có, trong nhút thời khó đoán nổi tâm chí của lão, chỉ biết trong ánh mắt già nua đó có điều gì bí ẩn mất thăng bằng.

Vị lão nhân lại trầm giọng hỏi:

- Hửn thế nào ? Đã làm gì người ?

Đằng Hồng Tiêu cong cớn đáp:

- Hửn khinh người thái quá ... Sư phụ ạ !

Vị lão nhân “Hừm” một tiếng rồi im bặt.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, vòng tay hướng vào lão nhân thi lễ nói:

- Lão tiền bối ! Xin đừng ...

Âm Dương ma kiếm Đằng Công Ngươn sợ xảy ra nhiều chuyện không hay bèn bước nhanh tới trước đưa tay chặn lời Cừu Thiên Hiệp, thuận miệng nói to:

- Cừu thiếu hiệp đừng bận tâm những việc này !

Nói xong, lão vòng tay hướng vào vị lão nhân thi lễ nói:

- Lão sư, câu chuyện nói ra khá dài. Xin mời lão sư vào đại sảnh trò chuyện kỹ càng hơn !

Vị lão nhân được gọi là lão sư, ông ta không đáp lời mà chỉ Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Lão bang chủ, vị đây là ai ...

Cừu Thiên Hiệp không đợi Đằng Công Ngươn đáp, mà vọt miệng nói tiếp:

- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp ! Tiền bối

Vị lão nhân bỗng nhiên chớp nhanh đôi mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp sững sốt, bằng giọng nói kinh ngạc hỏi:

- Người mới xuất đạo giang hồ, mà người người đều tặng là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp vòng tay vái dài, bằng giọng nói khiêm cung đáp:

- Cừu Thiên Hiệp là tên của văn bối, Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ.. văn bối không dám nhận !

Vị lão nhân khoác tay cười ngất, dịu giọng nói tiếp:

- Càng tốt ! Thảo nào Hồng Tiêu không phải là đối thủ của người, lão hủ sợ e ...

Nói đến đây lão vụt nín bặt, mà quay mặt nhìn Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn tiếp lời:

- Lão bang chủ ! Phải chi lão hủ có mặt sớm tí nữa, để lão hủ xem qua cho mãn nhãn ... vì kiếm pháp của vị đệ nhất kiếm thiên hạ kia mà !

Âm Dương Ma Kiếm Đăng Công Ngươn vuốt râu cười to, bằng giọng trầm trầm, nói tiếp:

- Lão hủ gây ra câu chuyện này gồm có hai mục tiêu, một là háo thưởng tài hoa của vị Thiên hạ đệ nhất kiếm, hai là có một câu chuyện cần thương lượng ?

Vị lão nhân ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện thương lượng, nhưng ... chẳng ... rõ ...

Đăng Công Ngươn mỉm cười bí mật ngắt lời:

- Ủ ! Nhân việc này liên quan đến sự chung thân của Tiêu nhi.

Đăng Hồng Tiêu cả kinh rú lên:

- Cha !

Vừa kêu vừa hổ thẹn, thân hình mảnh dẻ tựa cánh hồng trước gió, thổi thoáng qua, nhắm ngay hướng nhà sau lướt đi như chốn chạy.

Cừu Thiên Hiệp gượng định tinh thần, tuy vẻ mặt có nhiều biến đổi, song tư chất và hành động vẫn an nhiên vô sự, chàng lấy thanh “Long tuyền kiếm” hai tay nâng lên bước từ từ đến bên Âm Dương Ma kiếm Đăng Công Ngươn trang trọng thưa:

- Được sự hậu ái của lão bang chủ và các vị đường chủ tổng quản đã mến yêu đãi trọng. Tại hạ Cừu Thiên Hiệp xin hẹn có ngày báo đáp ... hiện tại xin phép cáo từ !

Không ngờ vị lão nhân bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói từ hòa êm dịu hỏi:

- Cừu thiếu hiệp, ngươi muốn trốn khỏi đây ư ?

60. Lão Ấn Sĩ Xứ Miêu Cương

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu nói:

- Tại hạ xin cáo biệt !

Vị lão sư khoác tay ngăn lại, bằng giọng nói âm trầm bảo !

- Lão hủ đã từng luyện công suốt mười mấy năm ròng rã, hôm nay mới có dịp trông thấy thiếu hiệp là kẻ duy nhất có anh khí hơn người, đem kỹ thuật mô dưỡng ra, so tiểu đồ đệ làm sao bì kịp, chính lão hủ cũng đoán biết sự lạc bại cầm chắc ...

nhưng ... mà ... Hạ. ha !

Nói đến đây, vị lão nhân vụt cúi người xuống rút “soạt” ra một thanh kiếm ...

Thanh kiếm rời khỏi vỏ, tỏa ra khí lạnh buốt người phản chiếu ánh thép bóng huyền như mực hòa lẫn tinh, thân kiếm quá mềm, lão nhân lại quay một vòng, kiếm phong cuộn gió, phát ra tiếng réo vi vu, thanh kiếm mềm nhũn dịu dàng bỗng thẳng suôn như quân bút.

Cừu Thiên Hiệp cau mày khổ sở nói:

- Lão sư tại hạ ...

Âm Dương Ma Kiếm Đăng Công Ngươn khoái chí vỗ tay nói to:

- Thiếu hiệp ! Lão sư đây chỉ sợ thiếu hiệp ít gặp mặt, lại đây bản bang chủ sẽ dẫn người xem qua ... xem qua ...

Vị lão nhân mỉm cười cao giọng, tiếp lời:

- Chẳng dùng được gì ! Lão đạo hiệu là “Trường hồng” chỉ vì thân già hủ lậu, nên mọi người gọi là “Trường Hồng lão nhơn”, thiếu hiệp cứ noi theo đó mà gọi lão !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua thất kinh, vội tháo lui ra sau mấy bước, khoát tay nói nhanh:

- Trường tiền bối, lão sư ...

Trường Hồng lão nhân đưa tay chặn lại nói:

- Lão hủ khốn thân tại Miêu Cương, ẩn danh giữa vùng man rợ hoang vu, khó mà thấy được thiếu hiệp vậy, xin thiếu hiệp nể tình chỉ điểm, thực là vinh hạnh cho mở tuổi sống thừa này !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm tư, buột miệng hỏi nhanh:

- Lão sư, từ xứ Miêu Cương đến đây ư ?

- Phải đấy thiếu hiệp ạ !

- Miêu Cương ?

Cừu Thiên Hiệp trầm ngâm nghĩ ngợi, sau cùng lên tiếng hỏi tiếp:

- Lão sư ! Vãn bối muốn hỏi thăm lão sư một lời ... Mười năm về trước, có một kiếm khách, ẩn tích mai danh người ta thường gọi là “Miêu Cương ... tiền bối” không rõ lão sư có biết hay chăng ?

Trường Hồng lão nhân nghe qua, tay khê lay động trường kiếm, mỉm cười diêm dâm bảo:

- Từ khi lão hủ lui và xứ Miêu Cương ở ẩn, không hề giao thiệp với một người nào, thậm chí ... đến các bộ tộc người Mèo, lão hủ cũng không giao tiếp một người, sống đạm bạc yên tĩnh, đối với các tay kiếm khách Trung Nguyên, lạc sang qua xứ Mèo ...

lão hủ chưa từng hay biết tí gì cả !

- À !

Cừu Thiên Hiệp kêu lên ngạc nhiên.

Trường Hồng lão nhân buột miệng nói to:

- Nào ... xin mời thiếu hiệp !

Vừa nói dứt, lão nhân đề thanh trường kiếm ngang ngực, cử thế toan tấn công.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm thất vọng, nở một nụ cười khổ sở, đơm đầy vẻ bi đát đau thương, chàng có ý từ chối sự giao thủ với lão nhân, trong dạ lại toan tính thoát nơi đây càng tốt, bất giác chép miệng nói lầm bầm:

- Phải ... lão ẩn cư tại xứ Miêu Cương ! Nguyên lai lão ở đấy để tu hành !

Trường Hồng lão nhân lên tiếng thúc giục:

- Thiếu hiệp không vui lòng chỉ giáo cho lão hủ hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp lại bước dần ra cửa, không ngờ Trường Hồng lão nhân vừa nói vừa bước mau ra cửa đứng chặn tại ngưỡng cửa ra vào.

Cừu Thiên Hiệp khổ sở nói:

- Tại ha thà cam thất lễ, chứ không dám tí thí với lão sư !

Trường Hồng lão nhân nhượng đôi mày bạc gắt to:

- Thiếu hiệp coi rõ lão hủ lắm phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng nói mau:

- Không đâu ! Không bao giờ vãn bối có ý nghĩ như thế !

Trường Hồng lão nhân cười nhạt nói:

- Nếu như thế tại sao Thiếu hiệp nở phụ lòng, lão hủ đã vượt ngàn dặm đường đến đây ! Giọng nói của Trường Hồng lão nhân không tự nhiên lắm, lại đơm vẻ buồn phiền.

Cửu Thiên Hiệp toan mở lời từ chối.

Trường Hồng lão nhân mau hơn, đề kiếm ngang hông thủ thế vừa quát to:

- Người đừng trách lão phu vô lý nhét !

Cửu Thiên Hiệp thấy lão nhân cản đường, rắp ngỗ, dùng lời cường bức, côi lòng đang bình tĩnh bị kích đến sôi động mãnh liệt, bèn phát lên cười ha hả nói:

- Lão tiền bối, nếu còn bức bách nữa, thì chớ trách vãn bối vô lý nhé !

Trường Hồng lão nhân phá lên cười khoái trá, tay hữu quay mạnh một vòng, đôi chân đạp thế tí ngo, chuyển về trung ương mờ kỹ, kiến thức vừa vắn, đôi chân đã bước đến trước một bước, mỉm cười bảo to:

- Thiếu hiệp hãy tiếp chiêu !

Một đạo kinh phong bay lông lốc tỏa ra lạnh buốt người, tạo thành đạo hàn quang chắn trước mặt.

Cửu Thiên Hiệp thất kinh, đôi chân đạp ngay “Lôi hành cửu chuyển” tung mình nhảy ra ngoài hai ba trượng, bất giác một cơn giận vô hình hiện lên đốt cả tâm can thế phủ, khi bước chân di động chàng đã thoát khỏi một chiêu thế của Trường Hồng lão nhân.

Trường Hồng lão nhân lại rống lên một tiếng, thanh trường kiếm lay động chiêu thứ hai, hùng hổ và ác liệt hơn.

Bỗng nhiên ... một đạo hoàng quang xuất hiện ra vàng khói màu vàng xẫm, sáng rực gian đại sảnh.

“Khô trúc thánh kiếm” vừa thoát ra khỏi vỏ, thân người đã di động theo đạo kim quang, tiến đến trước lão nhân buộc miệng gọi:

- Lão sư hãy đề phòng !

Chữ “phòng” chưa thoát khỏi vành môi, chiêu thức đã biến sang “Thường thắng bát kiếm” là môn tuyệt học “Thiết thư” khác hẳn các chiêu thức tầm thường gặp lần.

Trường Hồng lão nhân trở mắt kinh ngạc, vì lão thấy từng cụm mây vàng thoáng hiện, đạo hoàng quang rực rỡ muôn màu, dường nói là nhận ra chiêu số với luôn cả hình bóng của Cửu Thiên Hiệp cũng không nhận ra nữa.

Bang chúng Bài bang đồng buộc miệng kêu lên:

- A !

Kinh ngạc, tất cả đưa mắt nhìn trừng trừng ngẩn ngơ như kẻ mất hồn ...

Âm Dương Ma kiếm Đẳng Công Ngươn thấy thế nhủ thầm:

- “Hắn với Tiêu nhi động thủ qua chiêu, thế mà hắn cố giấu không hoàn hảo được nữa, thân người tựa du long, kiếm pháp tựa bông tuyết” “Soạt soạt” “Vù vù” kinh phong “réo” lên như xé lụa, nhưng thấy kiếm khí tỏa đầy viện đâu đâu cũng có bóng lạnh buốt xương.

Trường Hồng lão nhân tuy là bậc cao nhân sĩ, kiếm thuật quán tuyệt một thời, nhưng đến lúc bấy giờ, kiếm chiêu rời rạc không còn tinh xảo và linh hoạt nữa, mà lão chỉ giữ cao kiếm thức quay lộng như phong vũ, tạo thành bức tường thành bao bọc khắp toàn thân.

Riêng phần Cửu Thiên Hiệp chiêu thế “Thường thắng bát kiếm” vũ lộng liên miên không dứt, chiêu biến chiêu, thức hóa thức, tuy chàng không nặng tay ác độc, nhưng đủ bức đối phương thở hồng hộc ...

Cửu Thiên Hiệp đột nhiên hét to:

- Lão sư, hãy lưu ý kiếm chiêu !

Lúc đầu, Trường Hồng lão nhân đứng giữa diện tiến tới tiến lui dễ như bốn ...

Không ngờ.. Tiếng hét Cừu Thiên Hiệp vừa dứt, thì thấy một luồng áp lực to như quả núi, từ bốn phương, tám hướng trào đến cuộn cuộn, kiếm quang chưa tới kinh phong đã bức kè, kinh phong loang đến đâu, kiếm quang trở đến đấy, nhanh như bóng với hình ...

Trông tương tự như muôn ngọn sóng trào, bao vây người không lối thoát.. Trường Hồng lão nhân là một danh gia cao thủ, cũng lấy làm ái ngại và bối rối vô cùng, bèn nhủ thầm:

- Thôi rồi, một môn tuyệt kiếm suốt mười năm chưa xuất thủ, hôm nay lại thảm bại như vậy !

Lão tự xét mình không tài nào chống lại được nên vừa suy nghĩ vừa thối lui ra sau.

Cừu Thiên Hiệp lại không có ý thủ thắng, nhưng chàng trối tài bức Trường Hồng lão nhân hầu tìm lối thoát khỏi nơi đây, để tránh khỏi gây những chuyện không đâu. Vì thế mỗi bước tới bức một bước, kiếm chiêu lay động mạnh về phía trước.

Trong chớp mắt, Trường Hồng lão nhân bị Cừu Thiên Hiệp bức dồn vào góc viện Đông Nam.

Trường Hồng lão nhân là một người tuổi tác, thấy xa hiểu rộng, kinh lịch nhứt vô lâm, lão đã chọn lối né tránh vào góc viện chỉ vì góc viện Đông Nam phía sau có hai bức tường cao hàng trượng, lão sẽ thừa thế vượt qua tường, luồn lại đón đánh sau lưng Cừu Thiên Hiệp, phòng thủ lại có lợi, do đó Cừu Thiên Hiệp tiến tới một bước thì Trường Hồng lão nhân lui một bước, nhưng mà ... trong thiên hạ đều có tiến có lùi, có lợi tất có hại.

Hai là chiêu thế của Cừu Thiên Hiệp bức liên liền, thối lui lui mãi, sau cùng là tường cao cản lối không có ngõ thoát ra, bước tới trước thì chạm kiếm quang, nhảy lên cao lại bị kiếm thúc, ba bên kinh phong bốc tới mặt, chỉ còn nước đưa gươm chống trả cầm cự chứ không mong gì thoát hiểm.. Cừu Thiên hiệp trông thấy Trường Hồng lão nhân đã lúi sút góc tường, tinh thần bỗng rúng động mãnh liệt.

Lúc bấy giờ, mười ba chiêu “Thập nhị sanh tiêu” chàng đã sử dụng hết mười hai chiêu, sau cùng chàng rống thật to:

- Lão sư ! Hãy xem chiêu kiếm cuối cùng của tại hạ !

Chiêu kiếm rất là “Mạng vận chi kiếm” gồm những tinh hoa ảo diệu tạo thành, công lực cao hơn mười hai chiêu kia gấp bội.

- Keng ! Choeng ! ...

Một đạo ô quang đen ngòm, xé không gian bay xẹt ngang trời.

Cừu Thiên Hiệp rống to:

- Tại hạ cam thất lễ !

Vừa hét dứt, thân mình chàng chớp xẹt, mắt thường không thể nom thấy được, để kiếm ngang mình đứng thẳng người trên bệ, đứng bên mình Âm Dương Kiếm Đẳng Công Ngươn tự lúc nào.

Bài bang chúng nhơn, chưa thấy rõ việc gì, chỉ biết đứng ngẩn ngơ và im lặng đến độ xuất thần.

Trường Hồng lão nhân, tay hữu gươm thanh kiếm nhún lên ngang tầm mắt, thanh kiếm đã gãy ngang phân nửa, lão ngạc nhiên nói chẳng ra lời, một lúc lão ngược mặt nhìn lên cười sắc súa, tiếng cười ngân dài, hề hề bất tận.

Bài bang Đường chủ và tổng quản bấy giờ mới thấy rõ, thanh kiếm dẻo trên tay Trường Hồng lão nhân bị một chiêu Mạng vận chi kiếm của Cừu Thiên Hiệp chém gãy làm hai đoạn, bất giác bọn chúng vỗ tay reo lên như sấm nổ:

- Hay lắm !

Những tên Bài bang thủ hạ, đồng reo lên tán thưởng, vang dậy khắp đầu trường.

Trường Hồng lão nhân tung mình nhảy lên bậc thềm một tay cầm thanh kiếm gãy, một tay chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp, vẻ mặt lão hớn hỡ vui tươi, bằng giọng nói khoan hòa bảo:

- Thực là tuyệt diệu ! Thiếu hiệp, chúng ta vào đại sảnh trò chuyện ! Thiếu hiệp ạ !

Cừu Thiên Hiệp tưởng lão quá tủi nhục mà biến thành giận dữ, nên lấy làm hồi hộp vô cùng nhưng trái với ý tưởng của chàng. Gương mặt của lão vẫn khoan hòa vui vẻ, tuyệt không có đượm một tia ác cảm nào, nên chàng lấy lại sự bình tĩnh giọng gào nói:

- Tại hạ ... có việc cần ...

Trường Hồng lão nhân vẻ mặt đượm màu khả ái, bằng giọng nói chí thiết bảo:

- Thiếu hiệp khoan đi đã ... Lão hủ có vài lời muốn nói xin thiếu hiệp chớ phụ lòng !

Âm Dương ma kiếm Đằng Công Ngươn tỏ vẻ ân cần ưu ái, lão đưa tay nắm lấy tay Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói đầm ấm bảo:

- Thiếu hiệp đến đây lão hủ chưa tiếp đãi tròn ... mà lại nóng đi đâu ? Chúng ta hãy vào nhà trò chuyện ... !

Cừu Thiên Hiệp thầm đoán thế nào cũng có một màn tái đấu, nên đành theo hai người đi lẫn vào đại sảnh.

Bài bang ba vị đại đường chủ, bốn vị tổng quản, đều tản mác bước lên, mỗi người đều tỏ vẻ kính phục Cừu Thiên Hiệp thêm lên.

Trường Hồng lão nhân vào đến giữa sảnh đường lại không ngồi xuống ghế như mọi người, mà xê mình đến bên Cừu Thiên Hiệp, lão đưa thanh kiếm gậy cho chàng vừa dịu dàng bảo:

- Thiếu Hiệp hãy xem nửa cây kiếm gậy nà ! Nó là loại nhu kiếm.

Cừu Thiên Hiệp vội vàng nhận lỗi nói:

- Vãn bối đã lỡ tay xin lão sư lấy lượng biển trời mà ...

Trường Hồng lão nhân vội ngắt lời:

- Này thiếu hiệp ! Lão hủ có bắt lỗi thiếu hiệp đâu mà chỉ mời thiếu hiệp xem kỹ thanh kiếm nhữn coi thế nào mà thôi ?

Cừu Thiên Hiệp nghe lọt vào hai tai vội đưa tay đỡ lấy nửa thanh kiếm gậy một cách trịnh trọng và đưa lên ngang tầm mắt quan sát.

Trường Hồng lão nhân mỉm cười nói:

- Xin xem chuôi kiếm trước !

Cừu Thiên Hiệp vội đưa mắt ngó xuống chuôi kiếm gậy, chỉ thấy đầu cán chuôi là phiến danh mộc chạm hình phượng vũ, cần ngọc Hán Thương, phía trên mặt chuôi có khắc bốn chữ “Đắc tâm ứng thủ” bên lấy làm lạ cúi đầu nghĩ ngợi dường như đã hiểu ...

bèn kêu lên kinh ngạc:

- Á ! Hóa ra thanh kiếm này của ...Đằng cô nương phải chăng ?

Thật thế khi chuôi kiếm lật sang bên trái, ẩn giữa đám mây phượng vũ có ba chữ triện khắc “Đằng Hồng Tiều”.

Trường Hồng lão nhân phá lên cười ngắt, bằng giọng nói trong như chuông ngân bảo:

- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Lão hủ đã bỏ ra mười năm công phu ngày đêm chẳng dừng, cố tâm luyện suốt ba ngàn sáu năm trăm mười ngày, cốt ý để tặng nữ đồ đệ, thực là một chuyện không dễ !

Cừu Thiên Hiệp ngượng đỏ mặt, ngập ngừng trả lời:

- Việc ... này ... thực tại ... Tại hạ ... khá tiếc ... rất ... khá tiếc.. !

Trường Hồng lão nhân đột nhiên quay sang “Âm Dương Ma Kiếm” Đằng Công Ngươn nói to:

- Lão bang chủ ! Đối với việc này người không nên có ý kiến nhé, hãy nhường lại cho ta bảo quản chẳng ?

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn gật đầu vui vẻ đáp:

- Lão sư cứ tự tiện, chỉ mong lão sư cố giúp là hãnh diện cho lão hủ ... lắm đấy !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua kinh ngạc, không rõ cả hai tính buồn bán gì trong dạ ?

Và kỳ quái thật luôn cả Bài bang chúng nhơn đều tỏ vẻ chú trọng đến lời nói cả hai, chúng lặng nghe ngóng một cách chăm chú, gương mặt lại thoát được vẻ hân hoan.

Trường Hồng lão nhân tỏ vẻ tha thứ, mà lại không phiền trách chỉ nở nụ cười kín đáo nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Không nên tiếc, chẳng có gì hối tiếc ! Cũng bởi thanh kiếm những gãy dưới trức kiếm của thiếu hiệp, ha ... hà ... thì có gì đáng tiếc đâu ?

- Hà hà !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, dường như lọt mê hồn trận không hiểu Át Giáp gì bèn dịu giọng hỏi:

- Lão sư ? Chẳng nhẽ ...

Trường Hồng lão nhân đang cười vụt nín bật lão đưa tay chặn lời Cừu Thiên Hiệp lại nghiêm trang bảo:

- Thiếu hiệp, người quan sát lại khúc kiếm gãy của đồ đệ lần nữa xem sao ...

chừng đấy người mới rõ vì sao không nên tiếc ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Việc này ...

Trường Hồng lão nhân bảo nhanh:

- Thiếu hiệp hãy bóc ngược kiếm lên xem ?

Cừu Thiên Hiệp dốc ngược đuôi kiếm lên xem, thuận tay bóp mạnh sóng kiếm bóc ra.

Nguyên thanh kiếm nhũn này bong ruột, bên trong ruột có một cuộn lụa hồng.

Cừu Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ, đưa hai ngón tay kẹp mảnh lụa lòi ra, chàng ném bỏ khúc kiếm gãy thuận tay căng mảnh lụa ra xem. Chỉ thấy mảnh lụa độ chừng năm tấc vuông, trên mặt vuông lụa thêu một con phượng hoàng năm màu, và một con thần long màu vàng, giữa đôi long phượng có thêu tám chữ bằng kim tuyến:

“Đoạn đắc thủ kiếm, Thiên tứ lương duyên” có nghĩa là:

”Ai bẻ gãy kiếm này sẽ được mối duyên lành trời định !

Cừu Thiên Hiệp xem qua gương đỏ mặt, cúi đầu nói nho nhỏ:

- Lão sư ! Bức lụa hồng này ám chỉ điều chi thế ?

Trường Hồng lão nhân cười ngất, bảo:

- Chuyện quá rõ ràng, thiếu hiệp thừa biết còn hỏi làm gì !

Cừu Thiên Hiệp ngượng ngập nói:

- Tại hạ !

Trường Hồng lão nhân khoát tay chặn lời, lại quay sang chúng Bài bang thủ hạ, cao giọng nói:

- Các vị đường chủ, Đô tổng quản, mau mau lại đây xem !

Ba vị đại đường chủ và bốn lộ đô tổng quản tuy hậm hực muốn biết Cừu Thiên Hiệp rút vật gì trong ruột kiếm, nhưng chỉ lấy mắt nhìn chứ không dám lại gần, bỗng nghe lão sư ra lệnh bọn chúng túa lại, bao vây quanh mình Cừu Thiên Hiệp xem xét.

Sau khi nhận rõ tám chữ đề trên vuông lụa hồng, bảy người không hẹn nhau đồng vòng tay một lượt hướng vào Cừu Thiên Hiệp chúc tụng:

- Cung hỉ thiếu hiệp ! Kính mừng thiếu hiệp !

Nhiên hậu chúng quay lại Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn vòng tay đưa lên khỏi trán, buột miệng nói to:

- Chúng thuộc hạ kính mừng bang chủ !

Tiếng reo hò rầm rộ vang động khắp đại sảnh.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn đưa tay vuốt chòm râu đốm bạc, cất tiếng cười ha hả, nói:

- Thực khéo léo ! Cơ trời sắp đặt ... khéo léo thật ... ha ... ha ...

Vị bang chủ Bài bang vừa nói dứt, gương mặt lão hiện lên đầy nét hân hoan sung sướng, đặc ý phi thường, trong nhất thời khó nói hết lời ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua chợt hiểu, khiến cho gương mặt trắng hường, đỏ gấc lên như màu hồng chín, chàng xua tay, lắc đầu, run giọng nói:

- Việc ... việc này ... ? Không thể được ... không thể ... được !

Trường Hồng lão nhân bật cười sắc súa, nói:

- Thiếu hiệp, việc này do thiên mệnh không phải do thiếu hiệp muốn được ... lời cổ nhân có dạy:

Muôn việc trên đời đều do thiên mệnh, không phải do ý muốn của người mà nên được ... ta không thể cãi lại ý trời mà làm nghịch thiên lý, mà ta phải tuân theo sự an bài của tạo hóa vậy !

Cừu Thiên Hiệp thở ra một hơi dài nảo ruột, bằng giọng nói khổ sở đáp:

- Chẳng nên, không thể được, chẳng phải tại hạ có ý cố chấp nhưng thực tại chẳng nên !

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn thấy chàng có vẻ thành thật, bèn nghiêm trang hỏi:

- Thiếu hiệp có điều gì trắc ẩn khó nói ? Hay là đã có vợ nhà ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua kinh hãi kêu lên:

- Húy ! Tất cả đều không phải !

Trường Hồng lão nhân lại hỏi:

- Vậy phải có lý do gì chứ ?

Cừu Thiên Hiệp dịu nét mặt, bằng giọng nói trầm trầm đáp lại:

- Tại hạ rày đây mai đó, thân thể phiêu linh, chẳng giấu chi lão bang chủ, sở dĩ vân sinh đi lần xuống Nam Hạ, là có ý vượt ngàn dặm qua xứ Miêu Cương tìm một vị lão hiệp để hỏi thăm, và cầu chỉ điểm giùm cái thân thể mơ hồ này !

Trường Hồng lão nhân nghe qua, bèn vui vẻ hỏi tiếp:

- Việc này rất dễ, mọi việc ở Miêu Cương lão hủ sẽ thay thế giúp đỡ thiếu hiệp.

Cừu Thiên Hiệp cười đau khổ nói:

- Việc này quan hệ đến thân thể của tại hạ, không ai có thể thay thế được.

Trường Hồng lão nhân khẽ kêu lên:

- Á ! Thân thể của thiếu hiệp ?

Lão nhân vừa kêu lên vừa đưa mắt nhìn chăm hằm vào Cừu Thiên Hiệp, khoảnh khắc sau mới lên tiếng bảo:

- Thiếu hiệp, chẳng phải lão hủ lắm lời gàn trở, muốn đến Miêu Cương không phải là chuyện dễ, chỉ vì Miêu Cương là chốn rừng sâu nước độc, lại thêm sơn lam chướng khí, làm chết người, lại thêm hung cầm ác thú, hơn thế nữa, là con người Mèo rất hung dữ lời nói chẳng đồng thực là khó mà di động một tấc đất !

Cừu Thiên Hiệp hiểu rõ vị lão nhân này ở lâu nơi đất Miêu Cương, đồng thời chàng thầm đoán lão không có ý gạt găm chàng, vì thế mới dịu giọng hỏi tiếp:

- Xin hỏi lão sư, lúc đầu thiên lão sư làm cách nào đi vào xứ Miêu Cương, và làm sao ở đấy lâu như thế ... có thể nào chỉ dạy cho văn sinh một hai điều được chăng ?

Trường Hồng lão nhân nghe qua nghiêm sắc mặt nói:

- Khó lắm ! Khó lắm ! Lúc đầu tiên vào xứ Mèo, lão hủ nhờ một người khách thương buôn thuốc qua lại thường xuyên xứ Miêu Cương giúp cho một bức họa đồ, lại giảng cho biết về phong tục và tập quán của người Mèo, đồng thời chỉ cho lão hủ học một vài câu thổ ngữ Mèo thông dụng, nhờ thế lão hủ tránh khỏi độc thủy tộc, tam cùng mãnh cầm, ác thú, một cách dễ dàng, sau đấy mới đạt được ý nguyện !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm hoan hỉ vô cùng, bèn quỳ ngay xuống đất vòng tay lạy vị lão sư một lạy, bằng giọng nói trang trọng thưa:

- Công việc là như thế đấy ! Văn sinh hôm nay gặp được lão sư, thực là đại phước, đại hạnh !

Trường Hồng lão nhân mỉm cười hỏi tiếp:

- Có phải thiếu hiệp muốn bảo lão hủ đem những tình hình, phong thủy xứ Miêu Cương mà kể lại cho thiếu hiệp phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu nói mau:

- Văn bối vốn có ý này, chẳng rõ lão sư người có ...

Trường Hồng lão nhân mau miệng cướp lời:

- Việc này rất dễ, chúng ta cùng là người của võ lâm thì công việc dễ như trở tay, chuyện có chỉ khó sao lại chẳng làm !

Cừu Thiên Hiệp vội vòng tay đáp:

- Văn hạ xin tạ Ôn trước !

Trường Hồng lão nhân khoát tay chặn lời bảo:

- Chẳng dám ! Chỉ là ... việc này không phải một sớm một chiều làm xong, lão hủ phải phí mất một thời gian nửa tháng, và phải mượn một thời gian tịnh thất của lão bang chủ hầu bảo ôn lại ký ức, vẽ ra bức họa đồ xứ Miêu Cương chú thích nơi nào có sơn lam độc thủy, thú dữ linh cầm bấy giờ thiếu hiệp có thể noi theo đó mà vào xứ Miêu Cương ... như thế có tiện hay chăng ?

Ngay lúc Trường Hồng lão nhân nói chuyện, Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn mấp máy đôi môi toan chen lời, nhưng mấy lần đều bị Trường Hồng lão nhân đưa mắt ra hiệu cản lại.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm hoan hỉ vô cùng, chàng không lưu ý đến thần sắc cả hai, nên vòng tay thi lễ nói:

- Nếu được như thế, thì còn gì bằng, văn bối xin ghi xương khắc cốt, ơn này không biết lấy gì cảm tạ !

Trường Hồng lão nhân lại gật gù, mỉm cười:

- Chẳng qua thời gian trên mười ngày. Thiếu hiệp chờ đợi có lâu lắm không ?

Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng nói:

- Tại hạ đâu dám gấp ! Lão sư vì tại hạ mà tổn hao tâm huyết dù thế nào văn sinh cũng cố gắng chờ đợi !

Trường Hồng lão nhân trầm giọng bảo:

- Như thế ... càng hay ! Chẳng qua lão hủ có một việc thỉnh cầu xin thiếu hiệp chớ nên thoái thác nhé !

Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân, bèn cúi đầu nghĩ ngợi, một lúc lâu mới lên tiếng đáp:

- Ngoài việc bức lụa hồng trong ruột kiếm ... ngoài ra các việc khác văn sinh không từ chối ... !

Trường Hồng lão nhân cười ngất, tiếng cười làm chấn động mái ngói, phát ra tiếng ong ong ngân dài bất tuyệt ...

61. Kết Nghĩa Trường Hồng Lão Nhân

Trường Hồng lão nhân cười ha hả, một phút sau mới điềm đạm trả lời:

- Lão hủ sẽ bỏ ra mười lăm ngày công tác, vì thiếu hiệp mà vẽ một bức họa đồ xứ Miêu Cương, như thế thiếu hiệp không phải lo gì nữa. Vậy thiếu hiệp hãy thay lão hủ chịu nhọc, chỉ điểm cho nữ tiểu đó một vài chiêu pháp !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua trầm ngâm nghĩ ngợi, bèn cất tiếng cười khổ sở nói:

- Lão sư cần văn bối chỉ điểm kiếm pháp cho Đẳng cô nương ư ?

Trường Hồng lão nhân gật đầu bảo:

- Phải đấy thiếu hiệp ! Chẳng nhẽ thiếu hiệp phụ lời yêu cầu của lão hủ ?

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu không trả lời mà trầm suy nghĩ:

"Nếu không ưng thuận, lẽ tất nhiên Trường Hồng lão nhân đâu hứng vẽ bức đồ bản xứ Miêu Cương, thì ta vượt ngàn dặm đến xứ Mèo, sẽ gặp ít nhiều cảnh khổ, và biết đâu trúng phải sơn lâm độc chướng, mà bỏ thầy chốn rừng hoang núi thẳm, thân xác sẽ mục nát cùng cỏ cây hòa mình vào đất lạnh. Chi bằng ta tạm đồng ý ưng thuận.

Trong khi chờ đợi Trường Hồng lão nhân vẽ bản đồ xứ Mèo thì cũng vừa đúng cái ngày mà chính mình đã ước hẹn với Ba vị phủ quân Vân Vụ phái tại bên ngoài thành Phượng Hoàng, vả lại sự chỉ dạy kiếm pháp cho Đẳng Hồng Tiêu chỉ là lời hứa suông, bằng cớ là chỉ điểm cũng được mà không chỉ điểm cũng được, ta cứ chỉ dạy qua loa, thì đã đến kỳ hạn, nhận bức họa đồ. Nghĩ đến đây, chàng bèn quyết định, mỉm môi cười gượng nói:

- Chỉ điểm văn bối đâu dám nhận. Đẳng cô nương biểu diễn vài chiêu, thì việc này văn sinh đâu dám trái lệnh !

Trường Hồng lão nhân gục gặt đầu, nghiêm trang bảo:

- Thiếu hiệp, hứa là phải giữ tròn nhé !

Vừa nói dứt, lão nhơn xê mình bước tới trước mặt Âm Dương Ma Kiếm Đẳng Công Ngươn vòng tay thi lễ nói:

- Lão bang chủ ! Xin bang chủ cho mượn tạm gian tịnh thất, để lão hủ giúp Cừu Thiên Hiệp vẽ bức họa đồ xứ Miêu Cương, về phần kiếm thuật truyền cho lệnh ái, đã có vị Thiên hạ đệ nhất kiếm chỉ điểm ... lẽ tất nhiên.. hạ. ha lão hủ hy vọng ... điểm đá hóa vàng ... ha !

Nguyên Trường Hồng lão nhân thấy Cừu Thiên Hiệp cự tuyệt mãi vấn đề hôn nhân, sợ e kế hoạch đã định bị đổ vỡ, nên vị lão nhân nảy sinh ra một phương pháp để cho Cừu Thiên Hiệp và Đẳng Hồng Tiêu gần nhau, vì liệu định trai tơ gái lứa kẻ nhau, lâu ngày sẽ nảy sinh ra sự cảm mến, với lại cả hai đem kiếm thuật ra tỉ thí làm gì chẳng tay kẻ, mất tựa từ tình cảm biến ra tình yêu chẳng bao lâu, vô hình trung nước đến lương thành, không mưu mà hợp.

Âm Dương Ma Kiếm Đẳng Công Ngươn con người lão luyện già dặn, há không biết thâm ý Trường Hồng lão nhân hay sao, do đó lão gật gù tỏ ý ...

Quả nhiên ...

Ngày hôm sau, Cừu Thiên Hiệp thức dậy rất sớm, cùng với Đẳng Hồng Tiêu ra bãi cỏ sau viện bắt đầu luyện tập kiếm pháp.

Lúc đầu, Cừu Thiên Hiệp chỉ đưa ra những chiêu hư ảo, rất tầm thường, đưa ra nghiên cứu tỉ luận với Đẳng Hồng Tiêu.

Đặng Hồng Tiêu quá chơn thật, cứ y theo sự chỉ điểm của Cừu Thiên Hiệp, mà khổ công luyện tập, chỉ vài ba lần truyền diễn, nàng đã thuộc lòng, cũng nhờ nàng có một trí tuệ thông minh hơn người thường, nói một biết ba, lại thêm ôn hòa, mềm dẻo, thực là một cô gái có tính rất cao quý, khiến người đến kính phục ... nể vì.

Một ngày, hai ngày rồi ba ngày.

Đến ngày thứ ba, Cừu Thiên Hiệp bỗng thấy lòng mình rạo rực xao động, chỉ vì tình cảm đã bị Đặng Hồng Tiêu xâm chiếm dần dần.

Chàng bắt đầu đem những người bạn gái ra so sánh.

Bích Lệ Hồng, không có nét tao nhã như Đặng Hồng Tiêu.

Nhan Như Ngọc lại kém hơn nàng sư mềm mỏng, thậm chí đến Diêu Man công chúa lại kém hơn nàng về tài sắc.

Đặng Hồng Tiêu còn một đặc tính là thành thật, lại lập chí hướng về võ nghiệp, không điều ngoa xảo mị, chẳng lừa dối lừa dối, duy có đôi mắt long lanh đẹp tuyệt vời, tuy không thuộc loại “Mị nhãn câu hồn thuật” của Ngũ Diêu Yêu Hồ” nhưng có những tia hấp dẫn đến độ mê hồn. Cừu Thiên Hiệp có một cảm giác, dường như vị cô nương đã cởi mở cõi lòng chính mình, hùng độ và sự chơn thật của nàng khiến chàng dần dần bắt đầu trò chuyện.

Nguyên Đặng Hồng Tiêu học tập kiếm thuật là môn Âm Dương Kiếm gia truyền, nhưng thân thể của nàng đầy hào khí nội công, lại được Trường Hồng lão nhân chỉ dạy vì thế con người nàng trở thành cô gái gương mẫu.

Vì thế, tâm tư của Cừu Thiên Hiệp đến đổi thái độ Ồm ở lúc trước không còn nữa, mà trái lại chàng tận tâm chỉ dạy kiếm thuật cho Đặng Hồng Tiêu, thậm chí thoát năm ngày qua, chàng đã truyền cho Đặng Hồng Tiêu bốn chiêu “Thường thắng bát kiếm” rút trong pho Thiết thư tuyệt học.

Đặng Hồng Tiêu một lòng một dạ luyện tập, kết quả được bảy tám phần.

Cừu Thiên Hiệp đối với Đặng Hồng Tiêu không còn tỏ ý lạnh nhạt như trước, mà trái lại rất sốt sắng và vui vẻ hơn lên ...

Âm Dương Ma Kiếm Đặng Công Ngươn thường lưu ý đến hành động của con gái và Cừu Thiên Hiệp, lão lấy làm hoan hỉ thầm, một mặt âm thầm chuẩn bị hôn lễ.

Thấm thoát đã đến ngày thứ mười.

Sáng sớm Cừu Thiên Hiệp đã trở giấc, tìm đến gặp Âm Dương Ma Kiếm Đặng Công Ngươn nói rõ cái ước hẹn giữa chàng với Tam đại phủ quân Vân Vụ phái và Nộ sư kim hồng tại ngoại ô thành Phụng Hoàng, ý muốn đến nơi ước hẹn.

Âm Dương Ma Kiếm Đặng Công Ngươn sớm biết việc này do hai tên đầu mục Bài bang báo cáo tường tận, khi nghe Cừu Thiên Hiệp nói, lão phá lên cười ngặt, đưa tay vỗ ngực nói:

- Thiếu hiệp ! Việc này xảy ra tại phần đất của bốn bang, thì phải do Bốn bang đảm trách, không nhọc lòng đến sự lo lắng của thiếu hiệp.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nghiêm sắc mặt đáp:

- Lão bang chủ ! Việc này do văn bối đề ra, không lẽ thất lời, vả lại việc này do cá nhân của văn bối, đâu dám làm kinh động đến quý bang, hơn thế nữa quý bang với Cửu đại môn phái tuyệt vô hiềm khích, há vì cá nhân của văn bối mà mất niềm hòa khí hay sao !

Âm Dương Ma Kiếm Đặng Công Ngươn đưa tay rút thanh đoản kiếm đưa ngay trước mặt, cất tiếng nói to:

- Lão hủ nhất quyết thay thiếu hiệp, hành động trong mọi mặt, nếu sắp may mắn can qua sẽ biến thành Ngọc niệm, còn trái lại lão hủ nhất quyết lấy chữ “Thí” mà kết liễu !

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu ngoay ngoáy nói:

- Không thể được ... muôn ngàn lần không được, vẫn bối cảm biết là đủ lắm rồi !

Đằng Công Ngươn phá lên cười ngặt nói:

- Còn hơn thế nữa thiếu hiệp ạ ! Lão hủ đã phá Địa đường chủ đến trước đêm rồi !

- A !

Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng kinh ngạc, bằng giọng nói khẩn thiết đáp:

- Lão bang chủ ! Vẫn bối tối trọng chữ tín, chỉ muốn một mình đến nơi ước hẹn mà thôi ... lão bang chủ, người ...

Chàng nói đến đây bỗng nghẹn lời, gương mặt đỏ au lên như quả đào chín gấc, bằng giọng thành thật nói tiếp:

- Lão bang chủ, người quá thương, thành ra mất thanh danh của văn bối, xin lão bang chủ tha thứ, câu chuyện đêm nay văn bối xin lão bang chủ, cấp tốc gọi các vị bang chúng quay về Thần Châu, còn về phân kiếm thuật, lệnh ái đã học xong “thường thắng bát kiếm” là vừa đủ !

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn cau mày khó chịu nói:

- Văn vụ môn và Cửu đại môn phái liên kết nhau thì không thiếu gì cao thủ, chỉ sơ ... y Cừu Thiên Hiệp không để lão nói hết lời, bèn cau mày nói:

- Lão bang chủ ! Dù dầu sôi biển giáo, tại hạ cũng nhất quyết đi một mình, xin lão bang chủ thứ lỗi cho !

Giọng nói của chàng cứng rắn như đinh đóng vào cột, hùng độ và uy nghiêm chí cực.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn xịu mặt, lão thở dài thường thượt, tỏ vẻ thất vọng bảo:

- Nếu thiếu hiệp mãi cố chấp, thì phải đành như vậy chứ biết sao ? Chỉ tiếc cho lão hủ đã tốn công vô ích !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội vàng vòng tay thi lễ, bằng giọng hào hùng nói lớn:

- Canh ba chẳng về, thì tới canh năm, hiện giờ văn bối xin cáo từ !

Nói xong, chàng quay mình ra sau, bước rất nhanh ra cổng Bài bang, nhắm hướng Phụng Hoàng thành trở thuật khinh công chạy như tên bắn.

Cừu Thiên Hiệp vào đến Phụng Hoàng thành thì trời đã xế chiều, chàng toan đi tìm một ngôi khách điếm, trước là ăn uống sau là hỏi thăm Thủy Nguyệt đình xa gần ở đây.

Bỗng nhiên ... Từ trong ngõ hẻm nhảy phóng ra một người, chạy đến bên mình Cừu Thiên Hiệp lên tiếng bảo khẽ:

- Thiếu hiệp ! Xin dừng một bước có vài lời, mời thiếu hiệp rẽ qua phía hữu !

Cừu Thiên Hiệp quay phắt lại nhìn người lạ, tưởng ai khác, không ngờ là Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê, Bài bang Địa đường chủ, tuy chàng ngạc nhiên về việc xuất hiện thành linh của hắn, nhưng xét biết hắn vâng lệnh bang chủ, tất cả đều vì chính mình mà lại đây, lại thêm mấy vẻ mặt hắn có những tia khác lạ dị thường, dường như có một việc tối quan trọng, nên chẳng hỏi gì cả mà cất bước rẽ qua con đường nhỏ bên hữu.

Con đường nhỏ này lại có một tòa Miếu ông Địa.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê hết bước bên trái lại quay bên phải, khi nhận thấy bốn phía không người, nhanh như cánh hồng chạy vọt vào Miếu ông Địa, hắn đứng trong miếu đưa tay ngoắc lia Cừu Thiên Hiệp:

- Thiếu hiệp, xin mời vào đây !

Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ hờ hãi của gã, bèn mỉm cười nói:

- Tiểu đường chủ ! Có lời gì cứ bảo có sao đâu !

Trại Ngộ Không chẳng đáp lời, đợi Cừu Thiên Hiệp bước qua ngưỡng cửa miếu, hần lẹ tay khép nhanh cánh cửa, lại dẫn Cừu Thiên Hiệp đi lần vào chánh điện, nguyên ba vị đường chủ của Bài bang đã ứng trực tại đó bao giờ.

Bọn chúng vừa thấy mặt Cừu Thiên Hiệp vội đứng dậy vòng tay nói:

- Thiếu hiệp đi một mình sao. Bang chủ ...

Cừu Thiên Hiệp thản nhiên nói:

- Các vị đã nhọc lòng quá lắm ! Chẳng nhẽ hôm nay Phượng Hoàng thành có xảy ra việc gì đại sự, và sự ước hẹn của tại hạ đã hỏng rồi cũng nên.

Trại Ngộ Không Tiêu Đình Khuê, đưa mắt nhìn ra ngoài, vừa khẽ trả lời:

- Thiếu hiệp nhìn thấy có sự đêm nay, hoặc thiếu hiệp đổi lại kỳ ước hẹn, hoặc là không đến dự là hay hơn cả !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mắt tròn, mày râu dựng ngược, bằng giọng nói trong như chuông ngân bảo to:

- Hừ ! Tiểu đường chủ xem tại hạ quá nhẹ thế !

Tiêu Đình Khuê tái mặt, bằng giọng nói chân trọng run run đáp:

- Bỉ phu đâu dám thế ! Chỉ vì, hôm nay trong ngoài Phượng Hoàng thành, cao thủ tề tựu trùng trùng như mây, toàn nhân vật hai phái Cửu Hoa và Vân Vụ, vì ước hẹn mà đến, có thêm hai ba mươi người toàn là ...

Cừu Thiên Hiệp khoát tay chặn lời, lại cất giọng trầm hùng cười bảo:

- Hà hà ! Được như thế là hay lắm ! Tại hạ còn mong cho toàn thể nhân vật Cửu đại môn phái kéo róc đến đây, để tại hạ hỏi thăm chúng nó xem, tại sao lại phụ nghĩa thất ước, không đến dự buổi hội trên Hương Lô Phong, Cao sơn Thiếu Lâm tự !

Thiên Đường, đại đường chủ là vô ảnh khách Mạnh Khả Chấn, sắc mặt nghiêm trang, lời lẽ chí trọng nói tiếp:

- Cửu đại môn phái, tuy không kéo róc toàn bộ đến đây, nhưng số cao thủ ẩn phục không ít !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đồng dạc bảo:

- Đa tạ các vị ! Xin các vị lập tức trở về Thần Châu, công việc của tại hạ, sáng trưa hoặc tối nhưt định đến nơi ước hẹn với bọn chúng một mình, khi xong việc sẽ trở về tái tạ ân bang chủ !

Chàng nói xong toan quay mình bước đi.

Đột nhiên, một giọng nói lạnh như băng vang lên:

- Hãy chậm lại !

Nhanh như chớp, tà áo phất mạnh trước gió, Bài bang tám mươi mốt lộ “Đô báo đầu” Túc địa thái tuế Liễu Như Phong đột nhiên xuất hiện, hần bước nhanh đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp vòng tay thi lễ rất kính cẩn:

- Kính bảm thiếu hiệp ! Đêm nay buổi hội tại Thủy Nguyệt đình đã biến thành đại sự suốt mười năm trên chốn giang hồ mới có lần thứ nhất, không kể cao thủ của Cửu đại môn phái đến gần hết, mà còn có Mười xứ bang hội bị Vân Vụ môn dùng Phi kích truyền thư kích họ, nên Mười xứ bang hội phải rất nhiều cao thủ. Theo sự nhân xét của tiểu chức, bọn chúng đổ xô đến đây không phải vì báo cừu rửa hận mà chỉ vì !

Hần nói đến đây lại ngập ngừng không dám nói hết lời, mà gương đôi mắt chau lấu nhìn Cừu Thiên Hiệp lom lom, dáng điệu rất khép nép sợ sệt.

Cừu Thiên Hiệp quá tức cười hỏi ngay:

- A ! Vậy ra chúng nó còn luận bàn đến gì nữa sao ?

Liều Như Phong trầm ngâm giây phút, mới gượng trả lời:

- Chỉ vì chúng nó nói muốn toan đoạt quyền thiết thư của thiếu hiệp !

Cừu Thiên Hiệp cười ngắt bảo:

- Ô, như thế càng hay chứ có sao đâu, mà Đô báo đầu phòng ngại ! Dù cho bọn chúng có giết được Cừu Thiên Hiệp này, vẫn chưa chắc lấy được Thiết thư ?

Vừa nói dứt, chàng giương đôi mắt nhìn vào mọi người, trong ánh mắt chiếu ra những tia uy nghi lạ, sau cùng chàng cho tay vào bọc lôi ra một quyển sách giu? mạnh.

Ánh bóng đen ô như màu huyền xứ Đôn Dương bị giu? mạnh, phát ra những tiếng thép rít vang dậy.

“Thiên tàng thiết hạo khí thư” có tám tờ sách bằng lá sắt, phát ra tiếng kim, ngọc chạm nhau, tựa hồ như trời gầm nho nhỏ, làm rung động cả lòng người.

Bài bang chúng nhơn vừa trông thấy rung động tận đáy lòng, mỗi người đều chớp nhanh đôi mắt dường như đây là lần đầu tiên họ mở mắt chào đời, một quyết tuyệt thế kỳ thư bày ra nhan nhãn trước mặt họ ... giữa lúc chúng Bài bang đang ngỡ ngàng ...

Đột nhiên, bóng người chớp nhoáng xuất hiện, sau ngời thần án Thổ Địa, nhảy tung ra ngoài hai bóng người, chẳng trước chẳng sau nhứt tề đông xáp lại bên Cừu Thiên Hiệp.

- To gan thật !

Cừu Thiên Hiệp vừa hét lên, vừa tung mình nhảy ra ngoài hàng trượng, đồng thời đẩy nhanh ra một chưởng.

- Bùng ! ... Áo.. ào !

Một tiếng nổ long trời, cát bụi bay đầy đất, cây vên văng bẻ tứ tung, chiếc thần án bằng mộc hương bị ngọn chưởng phong của chàng đánh bể vụn, đồng thời đẩy lui vào góc tường.

Cừu Thiên Hiệp phá cười:

- Ha ... ha !

Một giọng nói trầm lạnh vang lên:

- Hay cho tiểu tử, quả nhiên ngươi có vài phần hỏa hầu !

Bấy giờ, cơn khói bụi bốc loảng giữa điện, hiện ra hai người, đứng sừng sững như hai pho tượng trước thần án.

Một người mập mạp đầu to, tai lớn, mắt lộ mày hùng, lỗ mũi tròn như mũi lân, hai môi mỏng vành.

Một người nữa, lại ốm nhom không tưởng được, tựa như cây sào tre, mày dài, mắt sáng, môi đỏ, tai dài, đôi mắt chiếu ra những tia sáng khiếp người, chứng tỏ hẳn là tay nội lực tột đời, bên hông tả lại đeo lưng lẳng một thẻ bài màu tía, giữa thẻ bài có khắc một chữ “Hong” to bằng nắm tay.

Túc địa thái tuế Liều Như Phong vừa trông thấy cả hai, mặt mày biến sắc, xô mình đến một bên Cừu Thiên Hiệp bảo khẽ:

- Thiếu hiệp gã mập mạp là một tay Lục lâm hào khách, ngang dọc khắp giang hồ có biệt hiệu là “Song chỉ đoạt mệnh” tên là Chư Thắng, còn gã ốm tong chính là Bang chủ Thế Văn bang, xưng hiệu là “Thất bộ truy hồn” tên là Hồng Kiện Hành toàn là những tay độc địa nổi danh, vậy thiếu hiệp nên cẩn thận mà đối phó với chúng nó.

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, tay hữu giơ cao thiết thư quay một vòng tròn, thuận tay cho vào bọc ... bằng giọng trầm nặng quát lên như sấm nổ:

- Các ngươi đợi ta để làm gì ?

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng mím chặt vành môi mỏng, bằng giọng nói âm ma như quỷ ru hồn ngoài mộ địa:

- Nghe nói “Thiết thư” là vật báu của võ lâm, nên ta tìm đến xem cho biết !

Cừu Thiên Hiệp quét tia mắt lạnh nhìn Chư Thắng trầm giọng:

- Hừ ! Nếu như thế, người đã xem mãn nhãn rồi, tại sao còn chần chờ ở đây, hay là đợi Cừu mỗ tóm đầu quăng ra cửa ?

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng giận tái mặt, toan lớn tiếng trả lời.

Đột nhiên ... Thễ vân bang chủ Thất bộ truy hồn Hồng Kiện Hành bước xem tới trước, hai tay đánh phết vào nhau, cảm phần tiếp lời:

- Cừu Thiên Hiệp ! Ai bảo người đứng ra thay mặt bọn Yêu Cơ, Chung Nam Sơn mà dă thương môn hạ của Bồn bang là Tam tinh, Tứ tỷ, hôm nay may mắn gặp được người ... Vậy người còn gì để nói hay không ... hầu bồn bang chủ tiện tay tể độ !

Cừu Thiên Hiệp cười ha hả nói:

- Hừ ! Đừng giả nhân giả nghĩa, các người đến đây là vì “Thiết thư” chứ không vì trả thù cho môn hạ ... Các người đã bị Vân Vụ bang dùng khích thơ dẫn đến đây để làm trò cười cho thiên hạ, người đường đường là một Bang chủ lại kết liên với gã họ Chư một tên độc cước cường đạo, để chống lại ta phải chăng ? Thật, to lo hộ sanh mạng của người đấy, thế nào ... Thễ Vân bang chủ không sợ mất thể diện với giang hồ các giới hay sao ?

Thễ Vân bang chủ Hồng Kiện Hành giận tái mặt, lão rống to như hổ đói:

- Gã họ Cừu ! Cái món nợ Tam tinh, Tứ tỷ người phủ nhận phải không ?

Cừu Thiên Hiệp nhướng mày, cười khẩy bảo:

- Xì ! Tam tinh Tứ tỷ không chịu nổi một kích. Huyền cung đủ sức đoạt mạng cả hai loại chúng nó, cần gì tại hạ phải trợ lực, người là một bang chủ chẳng hỏi đi hỏi lại cho rõ ràng !

Thễ Vân bang chủ quá xấu hổ thành giận dữ, cất tiếng quát to:

- Người đừng lảm lời vô ích, ta lại đây là một đoạt mạng người, hai là đoạt Thiết thư !

Cừu Thiên Hiệp cười khẩy nói to:

- Hay nhỉ ! Để xem tài cán của người đến đâu !

- Hay lắm ! Hãy xem chiêu pháp của ta đây !

Vừa hét dứt, đôi chân lão nhích động, hai vai đảo ngược, tay tả tay hữu phát một chiêu Khai môn kiến gan là một chiêu danh gia chiêu pháp.

Cừu Thiên Hiệp cười khinh mạn gay gắt bảo:

- À ! À ! Chiêu pháp của người chẳng giết được ruồi !

Không thấy chàng di động, cũng không thấy chàng thủ thế, người như luồng kim quang đứng sững, chẳng tránh không lùi, tay tả vẩy nhẹ ngăm đưa ra chiêu thế, hữu chưởng đẩy mạnh ngăm chứa võ văn nội lực, đồng thời buộc miệng gắt to:

- Lui !

Kình phong túa ra như mưa bão, cuộn thành tiếng gió “rì rào” bay xuống ngang người Thễ Vân bang chủ Hồng Kiện Hành, thế mạnh như ngàn đợt sóng trào.

Thễ Vân bang chủ Hồng Kiện Hành không thể tưởng tượng nổi Cừu Thiên Hiệp có nguồn nội lực phong phú như thế, cho nên nhác trông thấy hai luồng kình đạo đến gần, bèn cất tiếng cười nhạt nói:

- Hừ ! Tiểu tử ngươi sẽ

Tiếng “chết” chưa thoát khỏi vành môi thì hai đạo kình phong như bức vách đổ ngã đập vào mình, lực đạo trầm hùng không còn cách nào cự đương lại, khiến hắn thất đảm kêu lên:

- Trời ! Nguy ...

Thân mình của Thể Vân bang chủ như quả bóng đá, lủng lọng giữa khoảng không, văng bắn ra ngoài hơn hai trượng, hần không dám lưu lại lâu, thuận đà nhảy tuốt ra gần cửa điện, rơi xuống giữa gian miếu, đôi mắt đờm đầy tia sợ sệt, nét mặt nhuốm rõ sắc kinh hoàng.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế liền phá lên cười nhạt, cất giọng trầm nói:

- Đầu hùm đuôi thỏ ! Tưởng ngươi là hạng người khá, không ngờ lại tệ như thế !

Song chỉ đoạt hồn Chư Thắng nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp chỉ kích một chiêu, rồi ngưng bật ... hần đứng một bên, nhưng không nhận ra luồng thấp lực của Cừu Thiên Hiệp, dó dó đôi mắt lảo liên, hướng vào Hồng Kiện Hành hỏi:

- Hồng bang chủ ! Ngươi làm sao thế ?

Thể Vân bang chủ Hồng Kiện Hành đưa gương mặt khỉ gầy dẹt nhìn vào Chư Thắng vẻ mặt thoát trắng thoát xanh, nghiêng răng kêu ken két nói chẳng ra lời, một khắc sau khi định thần hần hét lên:

- Tên tiểu tử, có tà thuật ... hãy đề phòng !

Cừu Thiên Hiệp nhìn “Song chỉ đoạt hồn” Chư Thắng mỉm cười hỏi:

- Chư các hạ ! Có phải ngươi muốn tỉ thí với tại hạ chăng ? Nên nhìn gương bang chủ Thể Vân bang !

Song chỉ đoạt hồn Chư Thắng là kẻ chưa đến sông Hoàng Hà còn rạo rức, nghe Cừu Thiên Hiệp hỏi, chiếc đầu to như quả dưa “hung” lắt lư từng chap, đôi gò má phúng phính đầy thịt lại run giật từng hồi, tiếng nói như heo bị thọt huyết hét to:

- Tiểu tử ! Chư gia gia, chưa tìm ngươi thì ngươi đã dẫn xác đến, chẳng khác nào dê vào hang cọp, chuột đến tìm mèo ... chắc là ngươi khó sống rồi !

Cừu Thiên Hiệp cười sặc sụa bằng lời nói khinh mạn quát âm lên:

- Ngươi muốn động thủ lắm sao ? Chẳng nên gấp làm gì ... ngươi cố mà vận dụng toàn lực đưa ra thì thối, nếu không thì ... vị bang chủ Thể Vân thế nào ngươi thế đấy !

Song chỉ đoạt hồn Chư Thắng giận run lên không phân phải, mà găm lên như hổ dữ:

- Hay cho tiểu tặc ! Ngông cuồng quá lễ, hãy tiếp chiêu của Chư gia gia ... !

Hần vừa nói vừa động thủ, thân mình ột ịch, nhưng đưa ra chiêu thế lại không chậm tí nào, hai tay đều vươn ra hai ngón, thì triển chiêu “Chỉ thiên hạ địa” trên kích mạnh vào “Sơn căn” dưới công ngay “Đơn điền huyết”, quả nhiên mạnh bạo như hổ nhún đứng tâm huyết đạo, Song chỉ đoạt mệnh thực xứng danh.

Cừu Thiên Hiệp to gan, mặt lớn không lộ chút gì sợ hãi thấy đối phương sử dụng “Song chỉ” bèn ngậm vận chân khí che chở huyết đơn điều thân mình lại đứng im bất động, đợi bốn ngón tay điểm đến mình chừng một tấc, lúc đó chàng mới nhích mình, dùng thuật “Lôi hoành cứu chuyển” đảo lộn một vòng đã bước ra sau lưng “Song chỉ đoạt mệnh” thâu phép thực kỳ hình dị trạng.

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng vừa đẩy ra hai ngón chỉ phong đối phương đột nhiên biến mất, khiến hần cả kinh quay đầu ra sau lưng.

Nhưng tiếc thay, trước mặt hần một đạo kinh phong to như quả bay lông lốc đánh mạnh vào lưng hần, chiêu thế hiện quá thành linh chỉ kịp kêu rú lên:

- Ối chao ! Nguy mất !

- Ầm !

Một tiếng động mạnh vang lên, thân mình to béo của Chư Thắng bị đạo kinh phong bốc ngược lên cao hàng trượng, và đẩy rơi vào góc điện, tay chân hần quờ quạng chơi vơi như múa, hần ngồi bệt xuống đất thở hổn hển, tím mặt nói chẳng ra lời.

Chúng nhân của Bài bang cả sợ lẫn mừng, chúng buột miệng kêu lên cổ vũ ...

vang dậy.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy bộ tịch của hắn bèn mỉm cười nhạt, bằng giọng nói kiêu ngạo quát to:

- Nghe tên không cần gặp mặt, các người thật chẳng ra cái thá gì cả, thật là một phường hư danh, vô học ... ! Đáng thương hại vô ngần !

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng gương chống tay đứng dậy, gương mặt phì nộn nhả lên một cách thảm hại, hắn không dám gây với Cừu Thiên Hiệp, mà quay sang cự với chúng Bài bang:

- Hay lắm ! Các người về bảo Đàng Công Ngươn lão tặc, ta thề sẽ đòi món nợ này !

62. Giận Đánh Bang Chủ Thể Vân

Bang chúng Bài bang, người người đều biến sắc, chúng nổi giận xung thiên vì “Song chỉ đoạt mệnh” Chư Thắng dám ngang nhiên nhục mạ vị bang chủ, do đó kẻ quyền, người chưởng múa ra toan động thủ.

Cừu Thiên Hiệp nhanh hơn, nhắc mình bước đến trước mặt Chư Thắng bằng giọng nói giận dữ quát to như sấm:

- Nợ có chủ, cáo có người, người chớ ăn nói quàng xuyên như thế ! Tất cả mọi việc ở đây đều do Cừu Thiên Hiệp này đảm trách.

Đoạt mệnh song chỉ Chư Thắng thẹn muốn bể mặt, hắn gương gào to lên:

- Rồi đây sẽ có người lột da người, Chư gia gia khỏi nhọc công động thủ !

Ngay lúc đó, một tiếng “sột” vang lên như gió rít.

Đạo bạch quang như vệt khói trắng, phá gió bay như rên, nhắm ngay “huyệt thái dương” của Cừu Thiên Hiệp xẹt nhanh tới, mau hơn đốm sao, tia lửa nguy hiểm khôn cùng.

Bang chúng Bài bang vừa trông thấy, tất cả thất đảm kinh hồn buột miệng la lên thất thanh:

- Thất bộ truy hồn yểm !

Cừu Thiên Hiệp vội nhích mình, hai chân tổng mạnh chiêu “Lôi hành cửu chuyển” vừa thi triển, đã tránh thoát mũi ám khí một cách tài tình, khiến chàng cả sợ toát mồ hôi.

- Phập !

Mũi ám khí sáng rõ hình cánh yểm, bay cắm vào cây cột vang lên một tiếng khô khan, mũi ám khí này hình dáng hệ con chim én, thân mình là mũi tên thép, hai cánh mỏng và nhỏ như cánh ve, mỗi khi xuất thủ phát ra tiếng “ong ong” vang dậy.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy cơn giận đã xung tràn khắp cơ thể. Chàng cau mày, trợn mắt, quát to như sấm nổ:

- Đường đường một vị bang chủ, mà ám toán như kẻ thất phu !

Lời nói chưa dứt.

Thể Vân bang chủ Hồng Kien Hành đang đứng núp sau góc cột miếu hắn vươn tay ném mạnh mũi phi tiêu cánh én thứ hai, ám khí vừa thoát khỏi tay lóe lên như vệt khói trắng, bay xẹt như tia điện.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy tức giận bồi hồi, chàng nhún mình nhảy lên cây cột, với tay đỡ lấy mũi phi tiêu cánh én đầu, thuận thế vươn thẳng tay ném mạnh vào mũi phi tiêu thứ hai, đang bay vùn vụt tới.

“Vút ! Keng !” Giữa không trung, hai mũi phi tiêu chạm nhau tóe lửa, phát ra tiếng rít rợn người, hai mũi “Thất bộ truy hồn yểm” đua nhau rơi xuống đất.

Thể Vân bang chủ Hồng Kien Hành nghe ám khí chạm nhau, khiến hắn uất hận rống lên:

- Thêm ...

Bóng trắng vừa chớp nhoáng, Cừu Thiên Hiệp không đợi hấn phóng “thêm” mũi phi tiêu thứ ba, thân người như vệt khói mờ, đôi mắt chàng nhìn nổi tốc độ, thoát một cái chàng đã đến bên Hồng Kiện Hành, quát lên một tiếng như trời gầm:

- Thâu ám khí lại mau !

Trong tiếng hét, chàng đệm thêm song chưởng nặng kích mạnh vào đối phương.

Thế Vân bang chủ Hồng Kiện Hành nhìn thấy đạo kinh phong xuất hiện và giọng nói đột ngột vang bên tai, khiến hắn thất kinh kêu lên một tiếng ối ! Tay chân rụng rời, thân mình bị đạo kinh phong bốc văng ra ngoài viện, xa trên ba bốn trượng.

Đột nhiên ...

- Âm !

Một tiếng nổ như trời long đất lở, cây cột điện lớn cả ôm bị đạo kinh phong của Cừu Thiên Hiệp quật gãy đôi, phân nửa mái điện bị sập đổ ào ào, giữa cơn cát bụi mù trời, một bóng trắng lóe lên và bay vọt ra ngoài, Cừu Thiên Hiệp đứng an nhiên như pho thần tượng giữa viện tự bao giờ.

Bài bang bang chúng luôn cả Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng, không ai bảo ai tất cả vận dụng khinh công chạy tóa ra ngoài viện.

Nguyên vì Cừu Thiên Hiệp quá giận Thế Vân bang chủ dùng ám khí hại mình, nên tung ra một chưởng cốt ý tiêu diệt địch, thành thử chẳng thâu hồi chiêu thế, để đạo kinh phong chém ngã cột viện thị uy.

Thật vậy, chưởng pháp của Cừu Thiên Hiệp vượt đến trình độ siêu việt, không kể Thế Vân bang chủ và Song chỉ đoạt mệnh kinh tâm vỡ mặt, mà luôn cả bang chúng Bài bang người người đều xám mặt kinh hồn, há miệng song chẳng nói ra lời.

Cừu Thiên Hiệp đẩy ra một chưởng, phá sập nửa mái điện, song khí giận còn phùng phùng, thân mình chàng như con phượng bay vọt lên cao tràn qua tã, đảo qua hữu, lại nghe chàng cất tiếng nói cực to:

- Các người chạy đi đâu ! Người ... đứng im mau !

Giữa lúc mọi người chưa kịp thở thì Cừu Thiên Hiệp đã vươn hai cánh tay dài như vươn, tay hữu chộp vào người Thế Vân bang chủ Hồng Kiện Hành tay tả đã nắm chặt Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng, cả hai vô phương vùng vẫy, chàng trầm giọng quát:

- Các người nói mau ! Cần thiết thư hay cần mạng người. Nói !

Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng mặt như gà cắt tiết, run rẩy kêu lên thảm hại:

- Buông ta ra ! Buông ta ra ! Gia gia chưa tìm thấy sự thật ! Chưa nghĩ đến ... gì cả !

Thế Vân bang chủ Hồng Kiện Hành run lên bần bật cổ gượng kêu rống liền miệng:

- Buông ta ra ! Người tự hào là khí phách, như thế này chẳng phải ám toán hay sao ? Buông ta ra ... tiểu tử !

Cừu Thiên Hiệp liền vận công bóp mạnh vào đôi vai của chúng đồng thời trầm giọng bảo:

- Vô danh tiểu tử ! Theo lời nói của các người hôm nay ta sẽ không tha mạng cho các người đâu ! ...

Vừa nói vừa vận công bóp mạnh vào hai vai của hai người, lại cao giọng nói tiếp:

- Ta sẽ giúp các người đỡ sống đỡ chết, chuyển nghịch huyết đạo xem các người còn lời gì để nói !

Giữa lúc Cừu Thiên Hiệp toan bấm vào tử huyết Thế Vân bang chủ và Song chỉ đoạt hồn.

Bỗng nhiên, một giọng nói âm đồng vang lên:

- Xin thiếu hiệp chậm lại !

Tiếng nói chưa dứt, cánh cửa gỗ giữa miếu đột nhiên mở hoác ra, từ ngoài bước vào một vị sư già, mình khoác chiếc áo cà sa, tay cầm tràng hạt, mắt sáng, mày dài trắng như vệt bông, dáng điệu rất từ bi khả ái.

Cửu Thiên Hiệp nghe gọi vội ngược mặt lên xem khi trông thấy lão sư, chàng vội buông ngay yếu huyết không điểm vào, nhưng đôi tay vẫn giữ chặt hai người chẳng buông tha lại hướng vào vị sư già vừa bước vào, chính là Phật diện kim thân Ngô Phi đại sư, cất tiếng hỏi to:

- Lão chưởng môn ! Đại sư đành rời Thiếu Lâm, đến Phương Hoàng thành ... này hay sao ?

Giọng nói của chàng ngậm trách.. sự can thiệp này.

Phật diện kim thân Ngô Phi đại sư, vừa nghe qua vội vòng tay nói vọng vào:

- A di đà Phật ! Thiếu hiệp vẫn mạnh khỏe đấy chứ ?

Cửu Thiên Hiệp vốn dĩ kính trọng đại sư là một bậc cao tăng đạo đức, cũng nhờ chàng ghé Thiếu Lâm tự vào lúc Tàng kinh lâu bị trộm viếng, sự tôn kính càng tăng thêm, liền vòng tay đáp lễ nói:

- Đại sư an tường ! Văn bối nhờ phúc trời vẫn mạnh.

Thế Vân bang chủ Hồng Kiện Hành và Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng, khi thoát khỏi tay thiếu hiệp, cả hai như chim sổ lồng chạy như bay đến núp sau lưng Ngô Phi đại sư, đồng thanh nói to lên:

- Ngô Phi đại sư lại đây thật đúng lúc, đại sư là minh chủ của Cửu đại môn phái, lại là bậc đức cao vọng trọng trong giới võ lâm, lấy theo lẽ công bình, đại sư người dạy cho ít lời !

Ngô Phi đại sư mỉm cười bằng giọng nói nghiêm trang đáp lại:

- Công bình ? Công bình ở trong tâm tư mọi người lão nạp đâu rõ được ! Nhị vị nên tìm ở lòng mình, lựa lời hỏi lão nạp làm chi !

Giọng nói hiền lành của đại sư, là mong cho hai tên này tỉnh ngộ, song chúng chẳng hiểu gì cả mà nặng giọng nói tiếp:

- Lão đại sư nghĩ lại xem, Cửu Thiên Hiệp đã mở vận sát kiếp võ lâm, tàn hại vô số cao thủ hào kiệt, thật là sát tinh ra đời ... Lão chưởng môn, tại sao chẳng thay mặt các giới võ lâm mà phục hồi chánh nghĩa ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua nổi giận xung thiên, bèn bĩu môi cười nhạt nói:

- Hừ ! Chánh nghĩa ? Các ngươi là phường bại hoại mà dám nhắc đến hai chữ chánh nghĩa hay sao ?

Ngô Phi đại sư vội khoát tay chặn lời, bằng giọng nói từ hòa bảo:

- Thiếu hiệp ! Nên vì lão nạp mà nhẫn nại một đôi phần !

Nói dứt, đại sư đôi mắt từ hòa khả ái nhìn Thế Vân bang chủ Hồng Kiện Hành và Song chỉ đoạt mệnh Chư Thắng bằng giọng nói nghiêm trang bảo:

- Nếu hai vị vì chánh nghĩa mà lại đây, thì lão nạp lấy làm mừng cho giới võ lâm, hai vị làm đã được điều lành cho đêm nay lấy lời giao ước hẹn nhau, thì hai vị cũng nên đợi, nước chảy lồi mặt đá, ai phải ai quấy lo gì. Hiện giờ hai vị nói ra e quá sớm, nếu hai vị vô sự xin dời gót !

Giọng nói của Ngô Phi đại sư âm trầm điềm đạm, lời trọng tâm dài, một là cố ý giục hai người thức tỉnh, hai là chỉ trích và trách thiện.

Hồng Kiện Hành chưởng quản một bang phái, còn Chư Thắng là một lão gian cả hai há chẳng biết hay sao ?

Nếu lời nói này thốt ra bất luận từ cửa miệng người nào, người nói đó công lực có nghiêng trời lệch đất, cả hai nhất định sẽ nổi xung lên, xuất chiêu dụng võ, biến kẻ đối thoại thành kẻ cừ thù.

Nhưng lời nói này lại thốt ra từ cửa miệng Ngô Phi đại sư, một bậc trưởng giả danh cao vọng trọng, oai trấn giang hồ, thì bọn chúng há dám tị hiềm hay sao.

Vì thế, Hồng Kiện Hành và Chư Thắng dần lòng nuốt hận, không dám hé môi nói một lời bất nghĩa, mà trái lại bọn chúng còn tỏ ra giác ngộ biết phục thiện ... hầu thừa cơ hội này mà nhảy khỏi vòng sanh tử, nên cả hai cất tiếng bảo nhau:

- Đại sư chỉ dạy chí phải, chúng ta chẳng được làm gì khác hơn là đợi giờ ước hội chúng ta lý luận vẫn chưa muộn, vậy chúng ta nên đến Thủy Nguyệt đình chờ đợi, đòi hẳn món nợ này !

Nói xong, cả hai liếc mắt ra hiệu, đồng quay mình một lượt, trở thuật khinh công chạy như bay không dám quay đầu nhìn lại thổ địa miếu.

Ngộ Phi đại sư thở dài lẩm bẩm:

- Ôi ... Oan nghiệt ! Lạy đức Thích Đà độ cho chúng sinh sớm phát bồ đề tâm ...

Cừu Thiên Hiệp thấy bóng cả hai biếng khuất sau đầu ngõ, không lấy làm vui, dịu giọng nói tiếp:

- Đại sư không rõ lai lịch và hành động của chúng nó, để cho chúng an nhiên chạy thoát thật là quá dễ dãi !

Ngộ Phi đại sư mỉm cười khổ sở nói:

- Lão nạp há không rõ mặt chúng hay sao, nhưng mà “Đắc nhiên nhân xử, thả nhiên nhân” ta nên tha thứ cho người, hơn cầu người tha thứ cho ta, thiếu hiệp tạo nên công đức ! Lão nạp sẽ vì thiếu hiệp mà cầu Phật gia hộ !

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ cảm động nói:

- Không dám ! Đám sư quá từ tâm !

Bấy giờ Tam đại đường chủ, bốn lộ đô tổng quản, Đô báo đầu thuộc hạ của Bài bang nhất tề bước tới làm lễ ra mắt Ngộ Phi đại sư.

Ngộ Phi đại sư chấp tay đáp lễ liền liền, một mặt nói:

- Quý bang, lão bang chủ có đến đây không ?

Cừu Thiên Hiệp liền nhanh miệng tiếp lời:

- Đẳng bang chủ toan cùng vân bối đến đây, song vân bối đã tạ ân, không muốn nhọc lòng !

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh đôi mắt từ hòa bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Nay thiếu hiệp ! Bấy giờ kiến văn của thiếu hiệp khá rộng, thiếu hiệp thấy chứ.

Những điều ân oán xảy ra không ngớt trên chốn giang hồ, mỗi lúc mỗi nhiều, càng diễn biến càng khốc liệt, muốn êm hay không là do lòng người, lòng của những người tốt không dự vào việc thiên hạ ! Theo ý kiến thô lậu cu/a lão nạp, xin chư vị Bài bang và Thần Châu là điều tốt hơn cả !

Bài bang chúng nhân chưa kịp trả lời. Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm vừa lòng hợp ý bèn cất tiếng nói tiếp:

- Đại sư nói chí lý đấy, tại hạ xin mời các vị nên trở lại Thần Châu là hơn, các vị nên bám lại lão bang chủ nói tại hạ hôm nay, dù sớm muộn cũng trở lại Thần Châu, sẽ gặp lại lão bang chủ tạ lỗi !

Bài bang chúng nhân đồng kêu lên một lượt:

- Thuộc hạ đã vâng lệnh bang chủ, tham dự buổi hội Thủy Nguyệt đình, nếu cải lại ...

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt ngắt lời:

- Nếu lão bang chủ rầy phạt, Cừu mỗ nguyện đứng ra chịu lỗi thay quý vị, xin quý vị nên vị tình tại hạ ... trở về Thần Châu ... chúc các vị vạn an ... !

Cừu Thiên Hiệp nói dứt, vòng tay rất cung kính, tỏ vẻ cương quyết vô cùng.

Bài bang bang chúng trông thấy ngôi thái đầu vô lâm Ngộ Phi đại sư có mặt tại tràng, lại thêm Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ nghiêm chân trọng tử tế vô cùng, mà công lực của Cừu Thiên Hiệp lại cao không thể tưởng tượng được, nên lưỡng lại nhúng tay vào ắt mang họa dễ như bỡn, vì thế họ họp nhau thương lượng một lúc lâu, bấy giờ Vô ảnh khách bước ra vòng tay nói:

- Thiếu hiệp dạy như thế, chúng tôi chỉ biết tuân mạng mà thôi !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mừng ra mặt, vội vòng tay vái một lễ, dịu giọng nói:

- Các vị quá nhọc nhằn !

Bang chúng Bài bang thất kinh, người người vội vòng tay đáp lễ vừa đồng thanh trả lời:

- Xin tạm biệt thiếu hiệp.

Vừa nói xong, chúng lại quay sang Ngô Phi đại sư cúi đầu làm lễ, sau cùng chúng quay mình ra khỏi miếu Thổ địa, nhắm hướng Thần Châu tấn phái.

Ngô Phi đại sư đợi chúng Bài bang đi được một đôi xa, bèn nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Thiếu hiệp nghĩ sao về buổi hội đêm nay ?

Cừu Thiên Hiệp ngẩn người ra, bằng lời nói chân thành đáp:

- Văn bối không may mắn nghĩ ngợi, vì văn bối là kẻ bị động hoàn toàn, chỉ cần nói rõ tâm thành ý thật của mình, chừng đó ... cuộc hội có biến chuyển ra sao ... sẽ tùy cơ ứng biến ...

Ngô Phi đại sư lắc đầu buồn bã, bằng giọng nói trong êm bảo nhỏ:

- Thiếu hiệp ! Lão nạp có một điểm thỉnh cầu, xin thiếu hiệp hãy nới tay, mà giảm bớt sát kiếp. Riêng về “Chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ môn” và viên “Ngũ long huyết cầu” của Cửu Hoa môn, chỉ vì hai món đồ kể trên là vật trấn môn chi bửu, một mai bị mất đi, ta chớ nên lại làm lại vì sự hy sinh của chúng nó. Vì đây là một giá trị tuyệt đối, một báu vật di truyền trên mấy trăm năm của mấy môn phái đó.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, cau mày trả lời:

- Những việc này đối với văn bối chẳng may mắn liên hệ. Có chăng là giống câu chuyện “Thượng thừa hoa pháp chân kinh” của tiền bối, hay là chuyện Kiếm phổ của phái Võ Đang bị mất trộm ... bốn câu chuyện na ná nhau như thế !

Ngô Phi đại sư lại trầm giọng nói:

- Chân kinh của tệ tự, hôm nay đã lóe lên một vài tia sáng !

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- Thật thế à ?

Ngô Phi đại sư khẽ gật đầu, bằng giọng nói chân trọng tiếp lời:

- Hôm nay lão nạp đến đây chỉ vì nghe được tin tức quyển Chân kinh !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Đại sư không tham dự buổi hội tại Thủy Nguyệt đình chứ ?

Ngô đại sư nghiêm giọng nói tiếp:

- Lão nạp đã nhận được bức Phi kích truyền thư của Vân Vụ phái, nhưng không có ý tham dự, theo những điều lão nạp đã biết, đêm nay cao thủ không ít, nếu thiếu hiệp không nổi trận lôi đình, thật là phước đức cho nền võ lâm lắm đó !

- Đại sư

Cừu Thiên Hiệp chỉ kêu lên hai tiếng vội nín bật chàng cau mày khó chịu, nói thầm:

“Ta không sanh sự háo sát, nhưng chúng nó có chịu tha thứ cho ta đâu !” Nghĩ đến đây Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Văn bối chẳng phải tên đồ tể khát máu, đại sư nên xét lại !

Nói xong chàng lại đổi giọng tiếp lời:

- Nhưng không rõ Thượng thừa hoa pháp chân kinh của quý tự lọt vào tay ai, văn bối nguyện ra sức truy tầm cho kỳ được, một là đáp lại lòng chân thành của đại sư hai là rửa sạch vết nhơ cho thanh danh của văn bối phải mang !

Ngộ Phi đại sư mỉm cười gật đầu nói:

- Tâm ý của thiếu hiệp lão nạp đã rõ, chẳng qua là ... thủ phạm quyền chân kinh chưa nhất định, chỉ còn truy cứu xem hạ lạc nơi đâu, lão nạp đã cố gắng công chờ đợi.. sau này đòi lại vẫn chưa muộn ... Còn việc hôm nay lão nạp tuyệt nhiên không dám kinh động !

Nói đến đây, lão sư đưa mắt nhìn trời.. còn quay lại nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo tiếp:

- Thiếu hiệp, giờ đã về chiều, xin tạm biệt, canh ba gặp lại nhau !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, khỏ sở nói:

- Canh ba tại cuộc hội Thủy Nguyệt đình, mong đại sư chủ tọa cho công bằng nhé !

Ngộ Phi đại sư đáp nhanh:

- Lão nạp sẽ đến dự !

Vừa nói dứt, lão niệm một tràng Phật hiệu, cất bước đi nhanh ra khỏi miếu Thổ địa, thoát mình đã mất dạng sau đầu ngõ.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo lưng đại sư đến khuất bóng, lòng chàng nổi lên bao nhiêu điều khó nghĩ:

“Thiếu Lâm chân kinh Vô Đương kiếm phổ, Vân Vụ đỉnh vàng, cả ba chuyện đều giống hệt nhau, ai là thủ phạm ? Ai gây ra những việc này rồi đổ vạ cho chính mình, làm cho chính mình đi đến đâu cũng gặp toàn nghịch cảnh, không giờ phút nào yên thân được nữa ?” Chàng lại chép miệng rửa thầm:

“Nếu ta truy ra người này, ta sẽ phanh thây ra muôn đoạn, mới thỏa lòng uất hận !” Cừu Thiên Hiệp vừa đi lẫn ra khỏi miếu thổ địa.

Bấy giờ, mặt trời đã gát non tây, ánh hoàng hôn đã trùm dần cả vạn vật.

Ngõ vắng không ai lui tới nên lặng lẽ, Cừu Thiên Hiệp vẫn lầm lũi đi trên con đường vắng vẻ.

Bỗng nhiên ... từ trong góc hẻm, bóng người nhảy ra thoăn thoắt, gây nên tiếng gió phàn phật, do nhiều tà áo chạm nhau.

Cừu Thiên Hiệp liếc mắt thấy tám gã đạo sĩ, trang phục theo kiếm khách, đứng dàn hàng chữ nhất chắn cản lối đi, nguyên đây là tám tên đại kiếm thủ của phái Vô Đương, Huyền tự bang lão đạo sĩ. Vừa thấy thế Cừu Thiên Hiệp nhảy lùi ra sau hai trượng, cao giọng quát to:

- Các vị ý muốn gì thế ?

Vô Đương bát kiếm, đầu lãnh là Huyền Tĩnh cất tiếng trong như chuông ngân bảo:

- Vô lượng thọ Phật ! Tiểu thiếu chủ, đạo vâng lệnh chuông môn, đến Thủy Nguyệt đình tham dự buổi hội đêm nay !

Cừu Thiên Hiệp buột cười to:

- Nếu như thế ! Chúng ta sẽ gặp nhau vào lúc canh ba đêm nay !

- Không !

Huyền Tĩnh lão đạo khoát tay kêu lên, lại trầm giọng nói tiếp:

- Lúc ra đi chuông môn có dặn bần đạo đôi ba lần, bảo anh em chúng tôi trước khi đến Thủy Nguyệt đình dự hội, phải tìm gặp mặt thiếu hiệp trước ... để nói một vài lời !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ nói ngay:

- Quý vị có lời chi xin chỉ giáo ?

Huyền Tịnh lão đạo vuốt chòm râu óng ả, dịu giọng nói:

- Chỉ vì câu chuyện Kiếm phổ của bốn sơn, bắt vô âm tín nên chúng môn nhờ Cừu Thiếu hiệp tìm lại giùm, nếu thiếu hiệp đồng ý, anh em tự Huyền của chúng tôi trong khi dự hội tại Thủy Nguyệt đình ... chúng tôi sẽ khoan tay đứng hầu, nguyện chẳng hỏi một câu, chẳng bàn một tiếng !

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu từ chối nói:

- A ! Điểm này không thể được ! Vì ta có biết kiếm phổ thất lạc ở nơi nào !

Huyền Tịnh lão đạo cười nhạt tiếp lời:

- Nếu thế thì tám anh em tự Huyền chúng tôi phải dự phần nào nhiệt trong buổi lễ Thủy Nguyệt đình !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua mày dưng đứng mắt phượng trợn tròn, trầm giọng hét to:

- Các người muốn sao cũng được ! Nhưng việc này, gã họ Cừu nhất định từ chối ngay !

Huyền Tịnh lão đạo cười nhạt hỏi:

- Tiểu thí chủ, tại sao ?

Cừu Thiên Hiệp cả giận nạt to:

- Câm mồm ! Các người đừng cậy đông uy hiếp Cừu Thiên Hiệp này à ? Các người đã lầm rồi, đêm nay riêng các người chỉ có tám người dự hội, mà buổi hội rất đông cao thủ, nếu ta sợ thì có đến dự hội làm gì ?

Huyền Tịnh phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Tiểu thí chủ ! Nếu nói như thí chủ thì có gì đáng nói đâu, đành rằng Võ Đương bát kiếm vô nghiệp, chẳng cao nhưng cũng thành danh có tự hiệu rõ ràng, thiếu hiệp lại chê anh em ta chẳng thấy sự vô ích đó !

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười như điên nói:

- Cừu mỗ nhìn thấy các người mạng số cao mà ngẩn thế ! Ha ! Ha !

Huyền Tịnh lão đạo cau mày hỏi lại:

- Tại sao ?

Cừu Thiên Hiệp vẫn cười, trầm giọng đáp:

- Trên đường đi không thể nói ra được ... Ha ha ! Ha !

Vừa nói dứt, chàng liền cười sặc sụa như điên như dại, chẳng vận công, không đề khí, lại an nhiên như không việc gì xảy ra, mà cất bước nhanh hướng vào “Võ Đương bát kiếm” đang thủ thế cản đường, đâm sầm, đương nhiên như không trông thấy gì cả.

Trong người Cừu Thiên Hiệp bấy giờ, có một phần hào khí một phần ngạo mạn, một phần cuồng nộ tổng hợp thành một kẻ gàn, đối với Võ Đương bát kiếm chàng lại xem thường.

Võ Đương bát kiếm thấy Cừu Thiên Hiệp quá gàn dở, khiến ba tên nhảy ra trước là Huyền Đạo, Huyền Thanh, Huyền Thành cả ba sờ chặt đốc kiếm, toan rút ra tấn công.

Huyền Tịnh thất kinh vội lấy mắt cản ngay ba tên sư đệ, lại hướng vào Cừu Thiên Hiệp nghiêm trang bảo:

- Cừu Thiên Hiệp, giờ này nếu anh em chúng ta tuốt kiếm dùng toàn lực chống lại người ... người có hối hận hay không ?

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả nói:

- Đại trượng phu khi hành sự, không có gì gọi là hối hận cả ! Nào bát kiếm Võ Đương tránh ra mau !

Vừa nói dứt, hai tay chàng vệt mạnh, hai bên, bước ngang qua mặt tám đạo sĩ Võ Đương đôi mắt sáng tinh, vẻ mặt uy nghi, khiến cho tám tên đạo sĩ nhìn không dám xâm phạm.

- Soạt ! Soạt !

Hai, ba, bốn tiếng nổi lên như gió rít vào, vang động phía sau lưng.

Cừu Thiên Hiệp vội quay phắt người ra sau, một đạo chưởng phong tung liên theo thể bước, đồng thời chàng quát lên như sấm:

- Hừ ! Các vị đã đến giờ tận số hay sao chứ ?

Lời nói dứt, đạo kinh phong đã quét rất mặt Võ Dương bát kiếm, chúng trông thấy mặt Cừu Thiên Hiệp liền thâu nhanh lưỡi kiếm vào vỏ.

Nguyên chàng vừa vượt qua, bảy tên Võ Dương kiếm sĩ rút gươm toan đánh lên ...

Huyền Tịnh sợ thất thanh, bèn gượng giọng nói cực to:

- Chúng tôi không có ý đánh lên ! Vì buổi hội nơi Thủy Nguyệt đình đâu phải là việc của Võ Dương bát kiếm mà ra !

Nói xong, lão đưa tay ra hiệu cho đồng bọn tra kiếm vào vỏ, lại bước xê mình tới trước một bước dùng lời nói trọng động hỏi Cừu Thiên Hiệp:

- Tiểu thí chủ ! Có phải thí chủ toan thanh toán hai phái võ lâm chánh tà không ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ nói:

- Tại hạ không bao giờ muốn xâm phạm đến cá nhân, kẻ khác xâm phạm đến mình !

Huyền Tịnh lão đạo tỏ vẻ trịnh trọng nói:

- Thế càng hay, bản đạo xin nói thẳng một lời, tiểu thí chủ biết chăng đại chúng đang giận, khó thể phạm vào, chỉ vì hai năm khó cự bốn tay, hảo hớn tối kỵ đồng người !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, bằng giọng nói trong như sương tiếp:

- Đành rằng lý luận là như thế ! Song đối với văn bối, bằng hữu không thể là kẻ địch, mà kẻ địch thì hòa giải không được phải giao đấu !

Huyền Tịnh lão đạo vuốt râu cười ngất:

- Thật là lời chí khí !

Đoạn lão nhìn Cừu Thiên Hiệp nói tiếp:

- Nếu thiếu hiệp bảo thế, chúng ta sẽ gặp lại nhau canh ba đêm nay !

Cừu Thiên Hiệp vẫy tay nói nhanh:

- Như thế là đủ lắm rồi. Các vị cứ canh ba trở lại Cừu mỗ xin hầu chỉ giáo !

Đột nhiên từ trong bóng tối hiện ra một gã lùn nhỏ, vận đồ chệt cất tiếng kêu to:

- Tiểu nhân vâng mạng đưa tin cho thiếu hiệp !

Võ Dương bát kiếm vừa khởi thể đi vụt đình hoãn lại.

Cừu Thiên Hiệp quắc mắt nhìn tên hán tử lùn nhỏ từ đầu chí chân, trầm giọng hỏi:

- Ai ? Người vâng lệnh ai đưa tin ?

Tên hán tử lùn nhỏ đôi mắt láo liêng, mấp máy đôi môi, không thốt nửa lời.

Cừu Thiên Hiệp đoán biết hẳn thấy sự có mặt của Võ Dương bát kiếm nên không chịu nói chẳng, nhân đó chàng quay nhìn bát kiếm đạo sĩ điềm đạm nói:

- Các vị có thể lên đường !

Tám tên đạo sĩ Võ Dương không chần chờ, tất cả đưa mắt trừng Cừu Thiên Hiệp một cái mới chịu rún mình khởi thể, chạy biến vào bóng đêm trong khoảng khắc mắt dạng.

Tên lùn nhỏ vội nói nhanh:

- Cuộc hội tại Thủy Nguyệt đình đêm nay, thay vì canh ba, đổi sang canh tư mới bắt đầu tập hợp !

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên trợn mắt hỏi:

- Tại sao ?

Tên hán tử lùn nhỏ, không do dự đáp ngay:

- Tiểu nhân chỉ là kẻ chịu sự sai khiến làm sao rõ được. Xin thiếu hiệp để sang canh tư hãy đến đây là đủ !

Hắn vừa nói dứt, không đợi Cừu Thiên Hiệp có đồng ý hay không, mà rùn mình có rúm lại như con ly miêu chuyển bước chạy nhanh về phía đầu ngõ mất dạng !

63. Ổ Phục Kích Ngoài Thành Phượng Hoàng

Cừu Thiên Hiệp lại nghĩ:

“Dù cho thay đổi giờ cử hành, buổi hội Thủy Nguyệt đình cũng chỉ nhóm họp một lần thôi, có lẽ còn rất nhiều cao thủ chưa đến kịp canh ba, nên bọn chúng thay đổi giờ ước hẹn cũng nên” Chàng lại đoán thầm tên hán tử lùn nhỏ, có lẽ là người của Vân Vụ môn phái đến ... Nhân cơ đó, Cừu Thiên Hiệp không đuổi theo tên Hán lùn nhỏ, mà đi xuyên qua ngõ hẻm, lần ra lộ vào giữa khu phố thành Phượng Hoàng, chàng lại tìm thuê một căn phòng khách sạn, hầu ăn uống nghỉ ngơi chờ đến canh tư đi dự hội.

Lúc bấy giờ, đường phố đã lên đèn, Cừu Thiên Hiệp chọn được một khách lầu, thuê một căn phòng, rồi gọi tửu bảo đem cơm rượu ra dùng bữa, sau khi ăn uống chàng không đi dạo phố như mọi lần mà đi thẳng lên phòng đóng cửa ngồi tịnh khí dưỡng thần.

Chàng vận khí hành công một lúc, thì thời gian đã đến canh hai.

Lúc bấy giờ tinh thần và nội lực đã sung mãn, Cừu Thiên Hiệp lại không ngủ được, bèn ngồi xếp bằng tròn trên giường, lấy Thiết thư ra đọc nghiên cứu.

Đột nhiên ...

Tróc ! Tróc !

Tiếng búng tay vang lên ngoài cửa song, tuy âm thanh rất nhỏ, song giữa đêm khuya canh vắng nghe rõ mồn một.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh gấp nhanh quyển Thiết thư cho vào bọc, vội nhảy phốc xuống giường đi lần lại bên song cửa, dùng hai ngón tay búng “tróc tróc” đáp từ.

Thủ pháp này gọi là “Đàn chỉ truyền âm” một ám hiệu thông thường nhứt giang hồ, nhân vật võ lâm ai ai cũng rõ Cừu Thiên Hiệp đã trở nên lịch lãm, đối với các môn, các ngành, các loại trong chốn giang hồ chàng đều rành rẽ và thuộc lòng, khác với lúc xuất đầu lộ diện một đất một trời.

Ngoài song một giọng nói lãnh lốt, bảo khê vào phòng:

- Mở cửa ra ! Ta đẩy mà !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kỳ hoặc, chột hiểu ra ... vội đáp khê:

- A ! Có phải Bích cô nương đấy không ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng giọng oanh đáp lời:

- Đã nhận được tiếng của ta ... hãy mở cửa ra mau !

Cừu Thiên Hiệp ngẩn người ra. Chỉ đêm khuya canh vắng lại tại gian phòng ngủ, trai tơ gái lứa ngồi đàm đạo, thật là một điều đáng sợ, vì mệnh thể sẽ mĩa mai.. do đó, Cừu Thiên Hiệp chỉ đẩy nhẹ cánh song, nhưng không dám mở cửa cái ...

- Soạt !

Một bóng người tung cửa song mà vào trong.

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp đề phòng, thất kinh kêu:

- Ủy !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng bước đến đứng bên đèn, mày ngài chớp nhẹ mỉm cười hỏi:

- Người sợ ta cướp “thiết thư” hay là sợ ta hành thích mà giở trò gì lạ thế ?

Nói xong, nàng đưa mắt lão liên nhìn khắp gian phòng, lại bĩu môi hỏi:

- Một người thôi sao ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khỏ sở đáp:

- Dĩ nhiên là một người ? Chẳng lẽ còn có người thứ hai ?

Bích Lệ Hồng chớp nhanh đôi mắt, bằng giọng trầm buồn hỏi tiếp:

- Nhan phó giáo chủ đâu ? Các người ngon ngọt với nhau lắm mà, ca ca, muối muối một bước chẳng rời nhau ... ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm thẹn thường đỏ mặt vội nói:

- Cô nương nói chi lời này ... Nhan cô nương với ta ... ư ? ... Với ta ... như ...

Bích Lệ Hồng hỏi nhanh:

- Như ... thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp nghẹn ngào đáp:

- Nàng với ta như tình bạn hữu, quen nhau trên giang hồ, cũng như đối với Bích cô nương vậy ... chúng ta đều là bạn ! Nào có gì khác lạ đâu. Bích cô nương chớ nghĩ lầm mà tội cho ... tội lắm !

Bích Lệ Hồng hờn dỗi gay gắt bảo:

- Ta đâu dám sánh với Nhan Như Ngọc ! Ta chỉ là một cô gái vô danh tiểu tốt.

Còn nàng là phó giáo chủ Huyết quang giáo, mà giáo phái này thanh thế lớn rộng, nàng lại đầy đủ tài sắc, thông minh, sắc đẹp danh phận, còn ta đâu có đủ tư cách mà so sánh với Nhan Như Ngọc !

Cừu Thiên Hiệp há hốc mồm vì quá thẹn, nghẹn ngào nói:

- Việc này ... Bích cô nương ...

Bích Lệ Hồng cau mày ngắt lời cười nhạt:

- Ta nói sai hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm bực mình về những chuyện gái trai, bèn lái câu chuyện qua hướng khác, bằng giọng nói trang trọng hỏi:

- Bích cô nương, chuyện này xin cô nương xét lại ... tại hạ xin hỏi có phải vì cuộc ước hội mà đêm nay cô nương đến đây chăng, lệnh tôn Bích tiên bối có mặt tại Phượng Hoàng thành này chứ ?

Bích Lệ Hồng cau mày khó chịu, gương mặt hồng nhan thoáng đượm những tia buồn man mác, dịu giọng bảo khẽ:

- Buổi hội đêm nay, cao thủ tụ họp chẳng ít ! Ta lấy làm ái ngại, vì mãnh hổ nan địch quần hồ ... vậy ... thiếu hiệp hãy cẩn thận một đôi phần !

Cừu Thiên Hiệp tấm thân cơ khổ linh đình, lang bạt rày đây mai đó, không một kẻ hỏi thăm, không một nguồn an ủi, bấy giờ lại có người quan tâm thăm hỏi chính mình, nên cõi lòng dâng lên một niềm cảm kích muôn vắn.

Đêm nay ước hội tại thành Phượng Hoàng, từ vị chưởng môn Thiếu Lâm tự là Ngô Phi đại sư ra có thể nói không một ai quan tâm và cảm mến chàng cả, tuy chàng không biết sợ hãi ai ... nhưng tinh thần cô độc, dường như có cái gì đáng sợ hơn.

64. Chôn Cô Đình Máu Nhuộm Đồng Hoang

Vì thế, đối với mấy câu nói của Bích Lệ Hồng càng khiến cho chàng cảm kích mười phần, một niềm an ủi rằng còn có người tưởng nhớ đến mình, và cá nhân mình đỡ cô đơn.

Nghĩ đến đây, niềm đau khổ vụt biến đi, nhường chỗ cho cái cười hân hoan, chàng liền gật đầu đáp lời:

- Đa tạ Bích cô nương chiếu cố, tại hạ lấy làm cảm động bồi hồi !

Bích Lệ Hồng nhìn thấy gương mặt đẹp tuyệt thế của Cừu Thiên Hiệp thoáng được sự hân hoan, khiến nàng vô cùng cảm động, chớp nhanh đôi mắt tiếp lời:

- Gia phụ có đi chung với tôi, chúng tôi thuê phòng ngủ, đối diện gian phòng của thiếu hiệp, tôi thừa lúc phụ thân đang vận dụng công lực nên bước sang, qua đây an ủi người một vài lời !

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy chẳng an lòng, bèn tỏ vẻ thành thật nói:

- Vì đang đêm không dám quấy rầy người, nên tại hạ không qua bái phỏng được, xin miễn lỗi cho tại hạ.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng khoát tay nói mau:

- Phụ thân sau khi rời Thiết Huyết bảo đối với người phụ thân ta có vài phần tha thứ, chỉ như câu chuyện đêm nay. Phụ thân ta được hai phái Vân Vụ và Cửu Hoa thân hành đến mời nên không thể khước từ được, tuy người đến đây nhưng người đã nhất quyết không coi thiếu hiệp là kẻ thù !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm cảm động, nói:

- Mong cô nương thưa lại với Bích tiên bối, khi nào rồi việc tại hạ đến bái tạ !

- Qua canh ba chúng ta sẽ gặp lại !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng vừa nói vừa bước ra ngưỡng cửa sổ, một tay khép nhẹ hai cánh cửa song, toan cất bước về phòng.

Cừu Thiên Hiệp vội gọi giật nàng lại:

- Bích cô nương, giờ ước hội bọn chúng lại đối canh tư ! Cô nương chẳng nên đến sớm làm gì, một canh dài chờ đợi, xin cô nương hãy đợi canh tư nhé !

Bích Lệ Hồng cau mày nửa tin nửa ngờ hỏi:

- A ! Thật vậy sao ... ?

Cừu Thiên Hiệp dự dự đáp lại:

- Lúc đầu canh, ta nhận được tin tức ! Đây là một đối tượng duy nhất của chúng nó, chẳng lẽ giả ...

Bích Lệ Hồng ngạc nhiên hỏi:

- Tin tức ? Của ai truyền đến ?

Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ nghiêm trang nói:

- Một gã hán tử lùn nhỏ, chắc là người của Cửu Hoa phái và Vân Vụ môn sai đến !

Bích Lệ Hồng lấy làm ngạc nhiên chi xiết, bèn ra dáng giận dữ nói tiếp:

- Tại sao bọn chúng không thông báo đến phụ thân của ta, chẳng nhẽ Vân Vụ phái lại quá sơ sót như thế, một danh môn chánh phái, đâu làm những việc hồ đồ, coi rẻ chúng tôi như vậy kìa ... !

Cừu Thiên Hiệp thần thờ nói tiếp:

- Bích cô nương nhớ canh tư đến dự !

Bích Lệ Hồng mỉm cười nói:

- Nếu như thế, canh tư ta sẽ gặp lại nhau !

Nàng vừa nói vừa khép chặt cửa song, thoát một cái như cánh én lượn buông mình xuống đất chạy như bay sang khách điểm đối diện.

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn theo sau lưng Bích Lệ Hồng, khi ẩn khi hiện chập chờn dưới ánh nguyệt mờ đến khuất dạng, một sự chua chát dâng lên tận cổ, chỉ cảm giác cuộc đời và biển khổ đầy sóng gió ba đào, thiên hạ mênh mông, tình nhân loại không có thật ít người quan tâm nghĩ đến chính mình, chàng lại nghĩ chỉ có Bích Lệ Hồng là người thứ nhất ân cần và an ủi mình giữa lúc tinh thần đang lạc lỏng bơ vơ.

Chàng đứng lặng người trước cửa song, nhìn thấy ánh trăng mờ ảo rơi vào một ngõ vắng, cô đơn mênh mông và thật nghèo, nên bất giác chàng ngâm nho nhỏ:

Ngõ vắng, ai về qua xóm vắng.

Lẻ loi càng thấy lẻ loi nhiều Nửa đêm ... chợt dậy nhìn ra cửa Vài ánh sao khuya chiếu lập lòe Đêm đã lạnh lùng trong vắng lạnh Minh buồn, mình hát để ai nghe. Chàng mượn một bài từ phá thể ngâm lên để giải muộn.

- Húy ! Người đang nghĩ gì thế ?

Một giọng nói êm như ru, vang lên ngoài song cửa, Bích Lệ Hồng ra đi bỗng quay lộn lại.

Cừu Thiên Hiệp giật mình nhìn kỹ lại hóa ra nàng bất giác mặt ngọc nóng hồng thẩn thờ hỏi:

- Bích cô nương ! Cô nương còn việc gì thế ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng mày liễu cong lên nở một nụ cười hàm tiếu, dịu giọng nói:

- Cuộc ước hội đêm nay tuy rất đông cao thủ, song họ vì háo kỳ mà lại đó thôi chứ không cố ý giết hại người đâu, nếu nhớ ra có việc động thủ trong muôn một, người hãy cố gắng nhẫn nại một đôi phần, vì chốn giang hồ đầy hỗn độn, người chớ khá gây náo trước đa số cường cừu đại địch !

Cừu Thiên Hiệp thở dài nảo ruột tiếp lời:

- Cừu mỗ đâu thích gieo thù kết oán mọi việc xảy ra ... vì hoàn cảnh bắt buộc đó thôi ! Đa tạ cô nương chỉ giáo !

Bích Lệ Hồng hơi thẹn cúi đầu, tay mân mê chéo áo, bằng giọng nói êm ái bảo:

- Phụ thân ta có nói, nếu Cừu Thiên Hiệp không gieo thù kết oán, tương lai sẽ là một ngôi thái đầu vô lâm, sau vài mươi năm hành hiệp, tất nhiên người sẽ được tôn lên hàng minh chủ vô lâm, đến lúc ấy ... thì chúng ta ...

Nói đến đây, nàng cảm thấy khó nói hết lời, bất giác một sự hổ thẹn khiến nàng đỏ mặt tía tai, cúi đầu mà không nói nữa.

Cừu Thiên Hiệp nghe rúng động toàn thân, hỏi nhanh:

- Chúng ta thế nào ?

Bích Lệ Hồng ghen ngào, nói tiếp:

- Thôi ! Đêm đã khuya, người nên vào an nghỉ vì còn phải dưỡng sức giấy lát đi dự hội ! Hãy nhớ lời căn dặn nhé !

Đột nhiên ...

- Hi ... hi ! Ngộ ... !

Tiếng cười lạnh lạnh bỗng vang lên, âm điệu như “hách xì” bằng giọng mũi.

- Sột !

Một bóng người yếu điệu, từ trên ngọn cây cổ thụ đối diện nhảy xẹt xuống đất như một cánh hồng lướt gió, vượt ngang qua khách sạn, chớp mắt không còn thấy đâu nữa.

Cửu Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng không hẹn mà đồng phi thân đuổi theo, nhưng đã chậm hơn một bước, bóng đen đã hòa mình trong bóng tối, không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, chỉ thấy phố xá vắng tanh, chìm mình trong đêm tối hãi hùng.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cùng với Cửu Thiên Hiệp đi song song, cả hai buông mình rơi xuống trước gian khách điếm.

Bích Lệ Hồng cau mày tỏ vẻ nghi ngại, bằng giọng bí mật hỏi:

- Quái lạ ! Thiếu hiệp có nhận biết bóng đen ấy là ai không ?

Cửu Thiên Hiệp cười nhạt đáp:

- Gian tế ! Chắc là hai phái Vân Vụ và Cửu Hoa phái người theo dò xét tại hạ chứ ai ?

Bích Lệ Hồng lắc đầu, bằng giọng nói u buồn:

- Không ! Hai phái này không có nữ đệ tử, mà hình dáng và tiếng nói của bóng đen, lại tương tự ... một cô gái ... đây thiếu hiệp ạ !

Cửu Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- Á ! Tại hạ không để ý !

Bích Lệ Hồng mỉm môi cười nhẹ tiếp lời:

- Một cô gái lại tương tự Phó giáo chủ Huyết Quang giáo đấy !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua lắc đầu trầm giọng:

- Có phải cô nương muốn ám chỉ Nhan Như Ngọc chăng, không có lý nào Nhan cô nương, vì lúc tại bến đò Bài bang, Nhan cô nương không cáo từ vì giận ta mà bỏ đi biệt dạng, thì nàng há chịu đến thành Phượng Hoàng này hay sao ?

Bích Lệ Hồng cau đôi mày liễu, bằng giọng nói quả quyết bảo:

- Ta là gái, nên đối với đàn bà, cô gái không bao giờ nhận lầm đâu ! Theo ý ta nhất định là cô ả chẳng sai !

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười dịu giọng tiếp lời:

- Thôi, không cần bàn đến hần nữa, vì chúng ta vẫn không đuổi theo kịp. Bích cô nương nên trở lại phòng kéo lệnh tôn lo lắng !

Bích Lệ Hồng lo lắng nói thêm:

- Người nên vào phòng nghỉ ngơi giây phút chứ !

Hai người không nói nữa, ai lo quay vào phòng người nấy.

Cửu Thiên Hiệp đâu còn thì giờ để nghỉ ngơi, chỉ lo thu xếp gọn hành trang, trong đầu lại nảy ra nhiều điều lo nghĩ, lại nghe tiếng trống điểm canh ba, chàng sắp sửa hành trang, vặn tắt đèn dầu, đẩy nhẹ cửa song bước ra ngoài, nhắm thẳng về hướng Tây ngoại thành đi như gió.

Thủy Nguyệt đình nằm về hướng Tây cách thành Phượng Hoàng trên hai mươi dặm xa, đối với tài khinh cao siêu của Cửu Thiên Hiệp thì khoảng đường này chỉ cách trong gang tấc, nên độ hâm nóng một canh trà, Cửu Thiên Hiệp đã nhìn thấy xa xa là một cánh đồng hoang xanh mướt, chính giữa là một cái gò nhỏ, trên gò có một tòa nhà ngênh phong hóng mát rất nên thơ. Chàng đoán chắc tòa nhà này là Lãnh Nguyệt đình, nên nhẹ bước đi lần đến, khi chàng thấy chỉ còn cách độ ba mươi trượng nữa là đến Nguyệt đình, chàng bèn phi thân lên cây cổ thụ gần đây, ẩn mình vào cành lá sum xuê, đưa mắt nhìn xuống Thủy Nguyệt đình.

Một hồi lâu ... xung quanh Thủy Nguyệt đình vẫn im lặng, chỉ có tiếng côn trùng kêu rả rít, ngoài ra không có tiếng động nào khác, hay bóng dáng một người nào.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, chếp miệng bảo thầm:

- Hay là cuộc hội ước này giống như buổi hội tại Cảo sơn lô phong, buổi hội không người !

Chàng lại tưởng “không đúng ! Chính mắt ta thấy trong thành Phượng Hoàng chẳng khác nào kỳ hội Long Vân, các môn các phái và cao thủ chập chật như nêm, nếu họ không dự hội thì đến đây để làm gì chứ ?” Giữa lúc chàng đang trầm ngâm nghĩ ngợi, chợt nghe xa xa về Thủy Nguyệt đình, bỗng một tiếng hú vang lên:

- Hú ... ù ... u Tiếng hú cực thảm liệt nghe điếc tai chất óc, khiến người nghe kinh tâm vỡ mật, thân mình bắt lên cơn sốt ngay.

Cừu Thiên Hiệp cố giương đôi mắt nhìn về hướng tiếng hú !

Chỉ thấy sương bốc mờ trời, màn đêm đầy mịch ánh trăng non bị chìm sau bức màn sương mờ nên không trông thấy gì cả.

Cừu Thiên Hiệp khê nhích mình toan phi thân chạy đến đấy xem, lại nghe tiếng hú bị tắt nghẽn và biến thành tiếng kêu thảm thiết, vắng theo ngọn gió truyền tới ...

tiếng dứt quãng:

- Huyết quang giáo.. tàn nhẫn ... thái ... quá ... độc ...

Nhưng bị chiều gió lúc thổi lúc ngưng, âm điệu và lời nói bị đứt quãng ... và không nghe rõ nữa.

Cừu Thiên Hiệp không dự nữa, nhích mình trở thuật phi hành từ trên cành cao cổ thụ nhảy vọt về hướng tiếng hú, kề bên Thủy Nguyệt đình.

Một luồng gió thổi ngang mặt chàng, mùi máu tanh xông lên nồng nặc suýt nôn mửa.

Khi bước chân chàng hạ xuống sân Thủy Nguyệt đình, đôi mắt đảo nhìn tứ phía, chàng kêu rú lên kinh khiếp:

- Ôi ... trời !

Cừu Thiên Hiệp mở to đôi mắt nhìn lại lần nữa, chỉ thấy một cảnh tượng rừng rợn hiện ra trước mắt, một trường thảm sát vừa xảy ra Đông, Tây, Nam, Bắc tứ hướng đều có cây người, máu huyết chảy tràn ướt cỏ, nào là óc người trắng xóa, huyết đỏ loang bồng ướt đầm cả mặt đất, chứng tỏ trận thảm sát này xảy ra chẳng bao lâu.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thảm trạng khủng khiếp, rồi bước đi một vòng quan sát mấy tử thi. một, ba, năm bảy vẫn chưa nhận được kẻ xấu số là ai ... vì mấy cây này mặt mày nát biến, thân mình lại không toàn vẹn, nên khó nhận ra ... chàng nhìn đến cổ tử thi thứ mười một ... đột nhiên chàng kêu lên kinh hoàng !

- Trời ! Thọ tinh phủ quân Cầm Chánh Ngươn !

Tuy cơ thể của Thọ tinh phủ quân Cầm Chánh Ngươn cũng bầm dập nát biến như những xác chết khác, nhưng chàng nhận ra được ngay, chỉ vì Vân Vụ môn, một trong ba phủ quân là Thọ tinh quân Cầm Chánh Ngươn ... thường sử dụng ngọn bút phán quan, sở dĩ Cừu Thiên Hiệp nhận ra là cạnh xác chết có ngọn bút phán quan đầu chuôi có khắc một chữ Cầm thì đúng là Thọ tinh chứ không ai khác.

Cừu Thiên Hiệp ngược mắt trông hai xác chết nằm cạnh Cầm Chánh Ngươn, khiến chàng kêu lên một tiếng “a” uất nghẹn mà đưa mắt nhìn quanh đây trường ngưng ngác đến độ mất hồn.

Nguyên chàng đã nhận thấy Vân Vụ môn tam đại phủ quân, đều chết tại đấu trường.

Lại thấy có ... vô số cây người nằm ngổn ngang la liệt nào là ...

Cửu Hoa môn “Cửu Hoa ngũ lão”, họ Hích, vẫn mặc áo cát, đeo ống sáo đồng, nằm quần quai trên vũng máu, mặt mày nát dập, sáo đỏ, mặt đen, râu tóc nhuộm hồng vì máu đỏ.

Thập bát la hán của Cửu Cung sơn, nằm la liệt, mười tám cây.

Không Không môn “Phú giáp thiên hạ” Ngộ Trung Sanh chết một cách thê thảm, trợn mắt há mồm thất khiếu máu tuôn ra đông đặc.

Tứ tỷ của Thử Vân bang, bốn tên nằm ngửa ngựa kể Thủy Nguyệt đình, ngực bẻ ruột lòi máu tuôn ướt đất, có lẽ bốn tên này bị ngón đại lực thủ pháp đánh chết.

Ngũ quý nhà họ Tiêu, lão đại là “Bỉ phát quý” Tiêu Chấn Nhân, lão tam là “Thích lịch quý” Tiêu Chấn Lễ, lão tử là “Du hồn quý” Tiêu Chấn Tín, ba quý trong Tiêu gia ngũ quý, nằm sóng sượt trên mặt đất, mỗi tên đều bị lợi khí xuyên vào huyết đơn điền, khuấy to vết thương bằng miệng bát thê thảm vô cùng.

Hai tên lùn núi Hàn là Hàn Sơn nhị quý. Lão đại là “Âm Dương tú tài” Thân Như Liệt, lão nhị là “Tam xích phán quan” Thân Như Bích, cả hai nằm co quắp như hai đứa trẻ con, dường như chúng còn cảm hận sau khi chết, đôi mắt trợn lộ ra mi ẩn vài tia máu đỏ, hai bên khóe miệng chảy dài hai vệt máu tươi, trông rất thê thảm ...

... Còn nữa ... và còn nữa ...

Cừu Thiên Hiệp không dám nhìn nữa, vì quá bất nhẫn.

Mọi người chết một cách thảm thiết đau thương, thật rùng mình đến khiếp sợ, bãi hoang đêm tối thấy người nằm ngang dọc chông chênh, trông phẳng phất như bóng quý trập trùng, cỏ cây biến thành ma binh, quý tốt, nhác trông qua tóc râu đều dựng ngược ... kinh khiếp đến hải hùng.

Cừu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ như lạc vào mê hồn trận.

Bỗng nhiên chàng sực nhớ tiếng kêu thất đảm lúc đầu có câu:

“Huyết quang giáo !” khiến chàng chép miệng nói với mình:

“Hừ ! Ta phải xem xét cho kỹ !” Vừa nghĩ nhanh, vừa phóng mình tới trước độ ba trượng, đột nhiên, chàng kêu rú lên:

- Húy !

.... Vì chàng trông thấy một người cao lớn, nằm nghiêng trên mặt đất, mình mẩy nhuộm đầy máu, đầu óc bể nát không nhận được là ai ?

Chàng bèn bước đến một bên cổ cây ma quan sát, lại thấy người chết còn cầm trên tay một ống “Hổ đồng” cách đây không xa, một cây côn bị gãy, chính là ngọn Hổ vĩ tam tiết còn cắm vùi dưới đất ...

Cừu Thiên Hiệp chép miệng than:

- Ôi ... vị này chính là Đa tỷ nhơn hùng ... Cổ Vạn Niên đây mà !

Chàng lại cúi đầu nghĩ ngợi ... “quái lạ ... kẻ nào mở màn thảm sát hại, kẻ ấy đích thị là một tay tuyệt thế kỳ nhân, chứ làm gì ... thời gian độ nửa canh gà, mà trên mấy mươi người cự phách giang hồ, lỗi lạc võ lâm bị hấn giết sạch ! Ai là thủ phạm việc này ? ... ” - Huyết quang giáo !

Ai kêu ba tiếng “Huyết Quang giáo” một cách thê thảm ?

Nghĩ đến đây, chàng nhích mình phi thân tới trước, hầu tìm xem có một tên Huyết Quang giáo nào bị hại hay không, để mà tìm nguyên do và truy tầm.

Cừu Thiên Hiệp đảo thân mình trên không, như cánh nhạn trong nháy mắt chàng đã quan sát một vòng, chừng hai mươi trượng vuông, vẫn không tìm thấy dấu vết khác lạ nào, chàng lại không đủ can đảm nhìn qua mấy tử thi lần nữa, lại nghe trong thôn vắng tiếng chó sủa ma, ngoài đồng hoang gà rừng gáy rộ, tiếng đập cánh của bầy dơi, tiếng tỉ tê của loài dế, càng tạo thêm vẻ hoang vu thê thảm cảnh tượng thật bi sầu.

Cừu Thiên Hiệp không thể tin nổi cảnh thảm trạng trước mắt là thật, vì câu chuyện xảy ra đột ngột không tưởng tượng được, chàng cố moi óc suy nghĩ vẫn không tìm được điều gì mới lạ. Kết cuộc đến Thủy Nguyệt đình như người không mục đích, chỉ còn việc tìm xem dấu tích coi thủ phạm là ai ... kẻ giết người không lương tâm.

Bỗng nhiên, nhiều tà áo bị gió cuốn vang lên phần phật. Tám người của Võ Dương bát kiếm, tựa hồ như cùng đi song song với Cừu Thiên Hiệp lại Thủy Nguyệt đình.

Tám người vừa tròn thấy thầy người nằm ngổn ngang, huyết tanh tươi ướt mặt đất, khiến bọn chúng kêu lên khiếp đảm:

- A !

Một tiếng a vừa dứt, cả tám người lấy mắt ra hiệu cho nhau, đồng tuốt nhanh trường kiếm tủa ra vây chặt Cửu Thiên Hiệp vào giữa.

Võ Dương bát kiếm, người người khí giận xung thiên, mày râu dựng ngược, như chục nuốt sống Cửu Thiên Hiệp. Ngay lúc đó Huyền Tĩnh quay thanh trường kiếm một vòng, lóe ra muôn ánh ngân tinh lạnh buốt người bằng giọng trầm khiếp thét to:

- Cửu Thiên Hiệp, mi độc hơn mãnh xà, thủ đoạn hung dữ hơn hổ báo sài lang, ta phải giết mi để trả mối hận này cho vô lâm !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua đã biết Võ Dương bát kiếm hiểu lầm mình, nên cao giọng nói:

- Quý vị muốn ám chỉ tại hạ gây nên trận kiếp sát tại Thủy Nguyệt đình này sao ?

Huyền Tĩnh lão đạo run lên chòm râu bạc, tay kiếm giơ cao chỉ vào mặt Cửu Thiên Hiệp rít lên căm hờn:

- Cửu Thiên Hiệp, đã rõ ràng như thế còn phải hỏi ai chứ ? Ta có dè dặt mi bày kế dối lại canh tư, để gạt anh em ta vào tròng, anh em ta lầm tin mà mắc kế diệu hổ ly sơn, để mi đến sớm để bề thi hành thủ đoạn tàn ác nhất thế gian ... Ta rõ cả, mi phân tán lực lượng vô lâm theo giờ hẹn để mi giết từng đợt một ... Ối chao ! Mi thật là tên ác sát hung thần, âm mưu nguy hiểm !

Hắn kêu la thảm liệt, và không cần sự suy xét, nên lời nói phảng phất như hắn đã chứng kiến cuộc diện.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua tức nghẹn, cũng vì quá giận hóa ra cười hăng hắc âm ma vừa cười trầm giọng đáp:

- Ha ha ! Ha ha ! Huyền Tĩnh ! Người đừng hồ đồ như thế ... đã giàu óc tưởng tượng, lại thêm nói vu khoác.. Đây ... lão Huyền Tĩnh ... lão có trông thấy tận mắt ... ai là thủ phạm trận sát kiếp này không ? Tại sao lão quá lắm lời như thế ?

Huyền Tĩnh dựng râu nạt to:

- Không ! Nhưng mấy xác người đủ chứng minh hành động của người !

Cửu Thiên Hiệp cau mày trợn mắt bằng giọng nói khiêu khích:

- Hừ ! Hồ đồ thật ! Mấy người chết họ dậy tố cáo với người à ?

Huyền Tĩnh vẫn cố chấp rống to như hổ đói:

- Chẳng phải người, thì còn ai vào đây chứ ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua khí giận bốc lên mờ mắt, cất giọng trầm hùng gất to:

- Nè ! Lão đạo ! Chớ lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng người quân tử, này lão Huyền Tĩnh ! Cửu Thiên Hiệp làm việc sáng tỏ như ban ngày, đối đãi mọi người như tiêu nguyệt phong quang, đã là kẻ trượng phu đi đứng quang minh ... chính đại, không bao giờ nghĩ đến độc kế, mưu mô !

Huyền Tĩnh không nhịn được, trợn mắt dựng mày, mắng to:

- Câm mồm, ác tiểu tặc ! Ta còn lạ gì người, mở miệng là giả nhân giả nghĩa, đạo đức, chuyện vì chẳng ác chẳng lành, thôi hãy nộp mạng cho ta !

Huyền Tĩnh vừa mắng xong, tay hữu lay động kiếm dài, nhìn vào bảy người sư đệ nói lớn:

- Bạch hạc đệ nhất kiếm trận !

Vừa nói dứt, Huyền Tĩnh vẩy mạnh kiếm quyết xoay vòng “Càn” hướng về mặt Đông, kỳ dư bảy vị kia đều rống to một tiếng, đã kiếm lướt theo hình Bát quái, “khảm, cấn, chấn, tốn, ly, khôn, đoài” tiếng hét như sấm vang, kiếm lượn tròn như bão táp, tỏa ra đạo hàn quang lạnh buốt người ... kiếm khí chuyển trùng trùng bao vây Cửu Thiên Hiệp thể mạnh như bài sơn đảo hải, nguy hiểm kinh hồn.

Ngay lúc đó, hốt nhiên, một bóng người màu tro xẹt ngang trời, thân hình như cánh đại bàng nâu đáp nhanh xuống tràng, đồng thời một giọng hiền hòa ấm như chuông ngân vang lên:

- Lão nạp Ngô Phi có đây ... xin đạo huynh khoan động thủ !

Vị lão tăng vừa nói dứt, vội đưa mắt nhìn khắp bốn mặt trường, bất giác lão cứng nghẹn lời, buột miệng kêu lên khẽ:

- Ôi ! Lão nạp đã đến trễ nửa bước !

Gương mặt hiền lành hiện lên nét buồn rầu đáo đẽ, đôi mày thọ rung lên liên hồi, hai tròng mắt sáng rực như điện quang rọi thẳng khắp mặt trường nhìn vào số tử thi nằm lớp lớp, sau cùng ngược mặt nhìn Cửu Thiên Hiệp trân trân, lão sư lại thở dài não ruột hỏi:

- Tiểu thí chủ ! Cửu Thiên Hiệp ! ... lý nào ... lý nào, người nở phụ lòng thành của lão nạp ... Hoàn toàn.. hoàn toàn ... không thể tha được ... điểm nào ư ?

Nói đến đây, vị võ lâm Minh chủ đại đức cao tăng không chế ngự được lòng hiếu sinh nên nghẹn ngào ... bất giác hai dòng lệ lão tuôn đầy trên gò má nhăn nheo ... Lão đã khóc ... khóc vì thương người vì lỗi ... lầm gì thất vọng ... đến cực điểm.

Võ Đương bát kiếm lúc đầu thí đấu khí thế hung hãn, nội tâm đối với Cửu Thiên Hiệp tuy đầy sự bất mãn, uất hận nhưng trước mặt Ngô Phi đại sư chàng không dám thất lễ.

Huyền Tịnh lão đạo, bước nhanh tới một vòng tay thì lễ nói:

- Bát đồ đệ là Huyền Tịnh xin ra mắt chưởng môn minh chủ !

Ngô Phi đại sư chấp tay trước ngực, lắc đầu đáp lời:

- Lão nạp xin hoàn lễ các vị ! Các vị nên quay về Võ Đương là hơn !

Huyền Tịnh há chịu quay về núi hay sao nên đồng dục nói:

- Cửu Thiên Hiệp vì hại giang hồ, tàn sát võ lâm, tội ác cực kỳ vĩ đại, lão chưởng môn là minh chủ võ lâm, lại tai ương mất lấp, sau này Cửu đại môn phái không thương hành tẩu giang hồ, luôn cả võ lâm đồng đạo. Nếu chưởng môn mở lượng từ bi ... thì sẽ di họa cho các giới võ lâm vô cùng vô tận !

Cửu Thiên Hiệp lửa giận bốc lên mờ cả mắt, song lẽ có mặt Ngô Phi nên vòng tay hướng vào đại sư trầm giọng:

- Lão chưởng môn, xin người nhận định cuộc thảm sát trên vài mươi người võ lâm đồng đạo tại Thủy Nguyệt đình ... thủ phạm có phải là văn bối hay không ?

Huyền Tịnh lão đạo phát tay áo rộng bước sấn tới trước, quát lên như sấm:

- Không phải người, thì ai vào đây chứ ?

Cửu Thiên Hiệp giận xám mặt, trầm giọng nạt to như chuông ngân:

- Lão đạo ! Cửu mỗ và Ngô Phi đại sư đang nói chuyện chưa xong, người dám cả gan xen vào ư ... người nên biết thanh “trúc kiếm” của Cửu mỗ không vị nể đâu nhé !

Huyền Tịnh mặt mày xám ngắt, đưa tay nắm chặt đốc kiếm.

Ngô Phi đại sư vội khoác tay áo rộng chặn lại, nhìn Cửu Thiên Hiệp trầm giọng:

- Cửu thí chủ, người có gì muốn nói với lão nạp ?

Cửu Thiên Hiệp nghe Ngô Phi đại sư đổi giọng gay gắt, khiến chàng lấy làm bất mãn, nhưng chàng tăng hắng một tiếng, trầm giọng nói:

- Lúc văn bối rời miếu Thổ địa, lại gặp một tên hán tử lùn nhỏ đem tin lại, nó bảo là cuộc hội đồi đến canh tư mới khai mạc, vì thể văn bối tuân lời mới đến ... khi đến đây thì thảm trạng đã xảy ra, thì việc này đối với tại hạ tuyệt không liên hệ !

Ngộ Phi đại sư nghiêm giọng hỏi:

- Tiểu thí chủ không dối lão nạp chứ ?

Cừu Thiên Hiệp nói như hét:

- Nếu tại hạ gây ra trận thảm sát này, thì chuyện gì phải sợ mà chối quanh ! Đại sư hãy mở lòng quảng đại cao minh mà xét thử xem, vả lại lúc tên lùn đưa tin, có chứng Võ Đương bát kiếm nghe thấy, nếu không tại sao đến giờ này tám lão đạo mới vác mặt đến dự hội ?

Ngộ Phi đại sư rất đỗi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Huyền Tịnh đạo sĩ hỏi:

- Có như thế không ?

Huyền Tịnh lão đạo run ngay chòm râu đuột, đôi mắt chĩa ra những tia tóe lửa, bằng giọng trầm trọng đáp:

- Người lùn đưa tin có thật, chính mắt vẫn bồi trông thấy ! Nhưng biết đâu đây là gian kế của Cừu Thiên Hiệp, hấn sợ mối đoàn kết, nên mới bày kế phân tán lực lượng, đánh chết từng loạt một, thật là âm mưu tối độc ác đức vô vàn !

Cừu Thiên Hiệp cười ngắt tiếp lời:

- Đón gió bắt mình, chưa thấy mặt mà đặt hình dung, lời nói của đạo sĩ mà hồ đồ như thế ?

Huyền Tịnh rướn mình tới trước, toan động thủ.

Ngộ Phi đại sư đưa tay chặn lại, đoạn quay sang Cừu Thiên Hiệp dịu giọng hỏi:

- Xin thí chủ hãy miễn cho lão nạp nói thẳng một lời !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở nói:

- Xin đại sư cứ dạy !

Ngộ Phi đại sư thở dài thường thuật, đoạn từ tốn bảo:

- Theo việc này mà suy luận, Thủy Nguyệt đình xảy ra án mạng làm chết hàng mười cao thủ, thí chủ là Cừu Thiên Hiệp nếu không tìm ra thủ phạm, bắt luận người có can dự hay không can dự, cũng khó tránh mang tiếng độc thủ tâm lang ... hoen ố cả danh dự !

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, trầm giọng hỏi:

- Lão chưởng môn ! Theo ý đại sư thế nào ?

Ngộ Phi đại sư vẫn giữ vẻ từ hòa, bằng giọng nói êm trầm, song không ít lời nghiêm khắc:

- Điều thứ nhất:

Trừ tiểu thí chủ ra, khắp gầm trời võ lâm không ai đủ tài lực gây nổi trận thảm sát này ! Điều thứ hai:

cuộc ước hội tại Thủy Nguyệt đình, không do những điều ân oán võ lâm mà ra, mà chính do Cừu thí chủ mà có ! Điều thứ ba:

những người dự hội chết không kịp trời và đã chết sạch, lấy ai chứng minh cho người không phải là thủ phạm vụ này ...

Cừu Thiên Hiệp vô cùng chán nản, bằng giọng bực tức hỏi to:

- Vì thế mà đại sư buộc tội văn bồi là thủ phạm vụ này ?

Ngộ Phi đại sư vội chấp tay trước ngực, vẫn giữ lễ hiền hòa nói tiếp:

- A di đà Phật ! Xin tiểu thí chủ dẫn cơn giận, lão nạp chưa nói hết lời, tiếc thay ba điều như thế, tiểu thí chủ không thể khép kín miệng thiên hạ và dư luận sôi nổi trong giới võ lâm.

Huyền Tịnh lão đạo gật gù tỏ vẻ hài lòng, bèn cất tiếng chen lời:

- Lão chưởng môn dạy chí phải, vì dư luận sôi nổi trong mọi giới võ lâm ! Cừu Thiên Hiệp ... hôm nay chẳng ai để cho người thoát khỏi Thủy Nguyệt đình nửa bước !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua khí giận xung lên càng hồng, tuy không dám động thủ ngay nhưng đưa tay chỉ vào mặt Huyền Tĩnh nạt to:

- Các người khó thực hành ?

Chàng vừa hét bảo, lại vòng tay hướng vào Ngô Phi đại sư, nói lớn:

- Đại sư đã cố chấp không điều tra minh bạch, tưởng dù có phần hiện chỉ vô ích !

Hãy đợi Cừu mỗ qua Miêu Cương trở về câu chuyện đêm nay quyết định tìm cho ra lẽ, tìm được chaân thung lũng sẽ giao cho lão chưởng môn chiếu cáo cho mọi giới võ lâm !

Nói xong, Thiên Hiệp nhắc mình, lên cao ba trượng, toan hướng vào cây cổ thụ lúc nãy chạy nhanh tới:

- Người có chạy đường trời !

Tám tên đạo sĩ Võ Đương kêu rống lên, tất cả tung mình nhảy lên cao đuổi theo như gió lốc, tám lưỡi kiếm dài lay động thành một đường gương thông nhất, nhắm ngay đôi chân Cừu Thiên Hiệp vừa hạ xuống mà chém thật nhanh.

Cừu Thiên Hiệp giận tím mặt tím ruột, rống lên cực to:

- Cả gan thật !

Ngô Phi đại sư thất kinh, buột miệng gọi nhanh:

- Chư vị đạo huynh Võ Đương, không được động thủ !

Huyền Tĩnh không dám trái lệnh vội huýt lên một tiếng gió, Võ Đương bát kiếm vội thu nhanh thế công, tám người hạ mau xuống đất đứng dàn đội hình chữ nhất trước mặt Ngô Phi đại sư. Huyền Tĩnh nghiêng mình vòng tay hỏi:

- Minh chủ dạy điều chi ?

Ngô Phi đại sư thở dài nảo ruột bằng giọng nói ảm đồng bảo:

- Các vị Võ Đương ! Việc này cũng như gạo đã thổi thành cơm, người chết cũng không bao giờ sống lại, ví như Cừu Thiên Hiệp chính là thủ phạm, thì tương lai “hắn” sẽ nguy hiểm vô cùng, dù có ăn năn cũng không còn kịp nữa ... Nếu như không phải Cừu Thiên Hiệp là thủ phạm thì chúng ta có hại người oan uổng ... tội vạ muôn ngàn.

Huyền Tĩnh cương quyết nói:

- Dĩ nhiên hắn là thủ phạm, minh chủ còn ngờ vực làm chi !

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy không nhường nhịn được nữa, bèn hét lên một tiếng “hay thật” tay hữu cho vào bọc lấy ra thanh “khô trúc thánh kiếm” - Soạt !

Kiểm rời khỏi vỏ, lóng lánh đạo kim quang, vàng rực cả Thủy Nguyệt đình.

Chín người có mặt nơi đây, không hẹn nhau gương mặt đồng sạm lại, tỏ vẻ giây phút quan trọng đã đến rồi.

Cừu Thiên Hiệp lay động trúc kiếm một vòng, hào quang tỏa ra trùng điệp, bằng giọng nói lạnh như băng hét bảo:

- Võ Đương bát kiếm ! Các người chớ bức hiếp người thái quá, nếu việc này do ta là thủ phạm, thì ta chừa lại tám lão đạo các người làm gì ? Còn việc này không phải ta là thủ phạm, thì ... ta há chịu nổi sự buộc tội của các người sao ?

Vừa nói dứt “Khô trúc kiếm” chuyển mình.

Ngô Phi đại sư vội bước ra đứng trước mặt bọn Võ Đương bát kiếm, chấp tay trước ngực trầm giọng:

- Xin thí chủ vị tình lão nạp mà nên rời khỏi đây cho mau !

Cửu Thiên Hiệp vội hạ ngay trức kiếm, chỉ vào Võ Dương bát kiếm nói to:

- Võ Dương bát kiếm mãi dùng lời nhục mạ tại hạ ... Tại hạ không nhẫn nhịn được nữa !

Ngộ Phi đại sư gượng dịu giọng:

- Xin thí chủ nhẫn nại đôi phần !

Cửu Thiên Hiệp toan trả lời bỗng nhiên một giọng nói lạnh lạnh vang lên xé không gian:

- Lão hòa thượng ! Sao mà vô lý thế ! Tại sao hòa thượng không gọi tám tên đạo sĩ mũi trâu đó nhẫn nại vài phần ?

Tiếng hét lạnh lạnh vừa dứt bóng người xuất hiện như vệt chỉ vàng, từ không trung hạ nhanh xuống mặt trường viện, khi người lạ vừa đứng yên, nhận rõ là cô ái nữ độc nhất của Bang chủ Bài bang Đằng Công Ngươn.

Đằng Hồng Tiêu đầu chít khăn vàng, mặc xiêm màu hoàng anh, trên tay cầm đơn kiếm, mặt phấn ửng hồng, mày ngài xé ngược, bước đến đứng kế bên Cửu Thiên Hiệp lại ngược nhìn Ngộ Phi đại sư hất hàm hỏi:

- Lão thầy chùa ! Kể xuất gia tại sao không bác ái công bằng, lại đi bênh vực mấy tên gian đạo sĩ !

Ngộ Phi đại sư vẫn điềm nhiên, bằng giọng nói hiền lành hỏi:

- Xin lỗi cô nương là ai ?

Cửu Thiên Hiệp sợ Đằng Hồng Tiêu lỡ lời mang họa, nên bước tiến cản trước mặt nàng, nhanh miệng bảo:

- Đằng cô nương ! Chẳng nên lỗ mãng, đại sư đây là trưởng môn Thiếu Lâm phái, minh chủ của Cửu đại môn phái là ... Ngộ Phi đại sư !

Đằng Hồng Tiêu cau mày đáp:

- Bất luận là ai, nếu nói lời không ngay thẳng, hành động chẳng công bình, thì ta chỉ trích thẳng không sợ gì cả !

Ngộ Phi đại sư không lộ tia giận dữ nào, mà đưa mắt nhìn từ đầu đến thân cô gái cất giọng hiền lành bảo:

- Vậy cô nương đây là Đằng bang chủ tiểu thư, lão nạp chưa thấy nên không rõ, nếu có Đằng lão bang chủ tại đây, chắc là lão nạp không bị chỉ trích !

Đằng Hồng Tiêu cao mày lớn tiếng đáp:

- Lão sư ! Cha của ta sợ danh tiếng của lão sư lắm đấy ! Vì người là Bài bang chủ, còn tiểu nữ không bang chủ, chẳng sư môn nên chẳng ngại gì lão sư cả !

Ngộ Phi đại sư mỉm cười điềm đạm nói:

- Đằng nữ thí chủ ! Lão nạp và Cửu thí chủ luận chuyện, không đề cập đến nữ thí chủ mấy may ... Tại sao nữ thí chủ lại nổi cơn thịnh nộ lôi đình ?

Đằng Hồng Tiêu bướng bỉnh đáp ngay:

- Chuyện của hần ta can thiệp được !

Ngộ Phi đại sư mỉm cười hỏi:

- Tại sao thế ? Nữ thí chủ là gì của Cửu thí chủ ?

Đằng Hồng Tiêu then đỏ mặt tía tai, hét lên lạnh lạnh:

- Kể xuất gia chớ hỏi lời này ! Ta là gì người hỏi tới làm chi !

Đột nhiên một bóng trắng đáp nhanh xuống tràng. Nhan Như Ngọc xuất hiện đột ngột, nàng phá lên cười lạnh lạnh phụ họa:

- Hay nhỉ ! Đừng nói tới làm chi ? Vậy người với hần liên hệ cách nào mới được chứ ?

Cừu Thiên Hiệp giật mình, đưa mắt nhìn nàng sửng sốt, lại buột miệng kêu lên:

- Nhan phó giáo chủ ? Nhan cô nương ... lại đến nữa à ?

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, cười nhạt hỏi:

- Ta lại đây không được hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua luống cuống, vội dùng lời phân biện nói:

- Tại hạ không có ý hỏi như thế !

Nhan Như Ngọc “hừm” một tiếng không nói tiếp mà tuốt nhanh trường kiếm quay nhìn lại đối diện với bát kiếm Võ Đương trầm giọng hét lên:

- Việc này không liên quan đến các ngươi, có gì mà ngạc nhiên như thế ? Muốn chết hay sao ? Tiếc thay các ngươi đến trễ một bước, nếu đúng giờ ... thì ... ha ... ha !

Võ Đương bát kiếm giạn xám mặt, tám người đồng tuốt nhanh trường kiếm thủ thế.

Ngộ Phi đại sư đưa tay chặn lại, mắt quát to:

- Xin mời tám vị trở về tức khắc, và phiền phúc bẩm lại Võ Đương chưởng môn ...

xin nói một ngày gần đây lão nạp sẽ đến bái phỏng, bao nhiêu việc đại sự đến lúc đó sẽ giáp mặt nói chuyện sau ! Các vị nhớ nhé !

Võ Đương bát kiếm nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc đối với cả hai bọn chúng có phần nể sợ, lại thêm Ngộ Phi đại sư có mặt tại trường, được nghe mấy lời nói sau này ... Khiến chúng cả mừng vì được thoát thân trong danh dự.

Huyền Tịnh lại cho kiếm vào vỏ, vừa đồng dục nói cực to:

- Nếu không có minh chủ khuyến dụ, đêm nay ta quyết trừ tuyệt mi ! Ấm chỉ Nhan Như Ngọc.

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Được dịp may thì hãy chuẩn cho sớm, đừng giở giọng khoác lác, nếu không có Ngộ Phi đại sư tại đây, tám tên như các ngươi bản cô nương sẽ đoạn sạch không thừa một mống !

Ngộ Phi đại sư nhìn Võ Đương bát kiếm khoát tay thôi thúc:

- Bát kiếm Võ Đương nghe theo lão nạp.. mau lên đường trời đã sáng kia rồi !

Võ Đương bát kiếm tám người uất hận bồi hồi, song chẳng dám nấn ná lại lâu, tất cả trở thuật khinh công nhắm hướng thành Phụng Hoàng chạy như bay biển, phút chốc đã mất dạng.

Ngộ Phi đại sư nhìn thấy Võ Đương bát kiếm đã đi xa, bèn vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Phó giáo chủ ! Lão nạp có một việc muốn như giúp đỡ không rõ phó giáo chủ có đồng ý giúp lão nạp hay không ?

Nhan Như Ngọc tuy tánh tình ngạo mạn kiêu hãnh, nhưng đối với Ngộ Phi đại sư nàng có lòng tôn kính mười phần, nên mỉm cười vòng tay đáp lễ nói:

- Có gì xin đại sư nói rõ xem sao !

Ngộ Phi đại sư tỏ vẻ nghi ngại bằng giọng nói chân thành bảo:

- Theo lời đồn đãi trên chốn giang hồ, quyền Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của tệ tự nhờ luân chuyển vào tay thuộc hạ của quý giáo, nếu phó giáo chủ có lòng nhân hậu, trong khi về quý giáo xét dò lại xem sao, ví như có thật thì tất cả tăng ni, đàn việc của Thiếu Lâm tự ... cảm đức đời đời !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động tận đáy lòng, đôi mắt tròn tròn như mắt hổ, nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc.

Chợt thấy Nhan Như Ngọc tỏ vẻ không an, mắt phượng chuyển tròn lâu lắm nàng mới gượng gạo lên tiếng:

- Đại sư nói như thế ... hóa ra người của Huyết quang giáo đến quý tự trộm kinh hay sao ?

Ngộ Phi đại sư khoát tay, lắc đầu nói:

- Lão nạp đâu ... đâu nói thế ! Lão nạp chỉ nói “nhỡ luân chuyển” xin phó giáo chủ chớ nghĩ thâm ! Lão nạp xin tạ tội trước, và hầu nhờ giúp đỡ sau !

Ngộ Phi đại sư vừa nói dứt, lại cất tiếng hú như rồng gầm, hổ rống, nhún mình phi thân vọt lên cao hàng năm trượng.

Thực là bậc minh chủ võ lâm, tôn sư một phái, công lực đến độ siêu việt tột đời, không có người sánh kịp.

Nhan Như Ngọc nhìn theo bóng Ngộ Phi đại sư, đến mất dạng, thần sắc nàng biến đổi không sắc sảo như lúc ban đầu, lại đượm vẻ đau thương, đôi mắt chiếu những tia lo lắng, mặt phấn ửng vài nét buồn man mác.

Cừu Thiên Hiệp bước đến trước mặt nàng mỉm cười nói:

- Nhan cô nương ? Lại đây ta chỉ cho xem ?

Thâm ý của chàng muốn chỉ cho Nhan Như Ngọc xem xác chết.

Nhan Như Ngọc như người tỉnh mộng, gương mặt đang héo hắt vụt sáng rõ, bằng giọng nói nghiêm trang đáp:

- Đúng đấy ! Ta suýt quên mất, còn một vị cô nương đã nhảy ra can thiệp cho thiếu hiệp ... vậy sự liên hệ cả hai như thế nào nhỉ ! Ối chao ! Danh từ khá huê nhĩ, nào là Bài bang bang chủ thiên kim Đằng Hồng Tiêu ... vị cô nương còn đây không ?

Đằng Hồng Tiêu ẩn sau khóm hoa rậm, bao nhiêu lời của Nhan Như Ngọc nàng nghe rõ mồn một.

Cừu Thiên Hiệp sớm biết tánh tình của Nhan Như Ngọc bướng bỉnh lạ lùng, sợ nàng cao hứng nói lên những lời bất nhã trêu tức Đằng Hồng Tiêu sẽ xảy ra biến cố, bèn cao giọng gọi Đằng Hồng Tiêu:

- Đằng cô nương lại đây ! Vị này là Huyết quang phó giáo chủ Nhan cô nương tên là Như Ngọc ! Mọi giới võ lâm đều xưng tụng là “Hồng hoa lệnh chủ”, chỉ một đóa hồng hoa lệnh chủ giao du khắp cả giang hồ ... người người đều thán phục.

Đằng Hồng Tiêu vội bước ra ngoài, đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc, lại nhìn Cừu Thiên Hiệp ... bèn dịu giọng nói:

- A ! Ngưỡng mộ quý danh đã lâu !

Giọng nói của Hồng Tiêu tuy dịu dàng song đượm vẻ khinh bạc.

Nhan Như Ngọc cười nhạt nói tiếp:

- Ngưỡng mộ ! Thật không dám, chỉ có ta ngưỡng mộ là có ! Đằng cô nương thật tốt nhất đời, Đằng lão bang chủ cứng con như ngọc ! Đã khổ tâm suy tính với cho được Cừu Thiên Hiệp vượt ngàn dặm đến Thần Châu ... dù thế nào cũng là thiên kim tiểu thư.

Bang chủ chiều con là phải !

... Thật là lời nói chua ngoa đánh đá, trêu chọc một cách thần tình.

Tánh ý nữ nhi té nhị như tơ, đối với ái tình tự nhiên ganh tị.

Đằng Hồng Tiêu tuy văn tài lỗi lạc, hơn Nhan Như Ngọc nhưng vì kinh nghiệm ở đời lại kém hơn, nhưng đối với những lời nói vừa qua của Nhan Như Ngọc, nàng há không nhận biết hay sao ? Vì thế mặt ngọc thoảng hồng, trầm giọng nói:

- Nhan phó giáo chủ ! Ta với người đều là phận gái, lời nói này là điều cấm kỵ của chúng ta !

Nhan Như Ngọc tại Huyết quang giáo nhất hô bá ứng, tại giang hồ hét tiếng động phong vân ... há chịu người cường bách hay sao, nên nghe Đằng Hồng Tiêu nói, nàng nghiêm sắc mặt hỏi gặng:

- Nhan cô nương nói như thế đấy, có sao không ? Xúc phạm đến thanh dự Bài bang à ?

Đằng Hồng Tiêu chẳng nhu nhược, giờ cao trường kiếm hét to:

- Đừng giở giọng chua ngoa trước mặt bản cô nương !

Nhan Như Ngọc rống to:

- Cả gan cho ... nữ ngạnh đầu !

Đằng Hồng Tiêu thét lạnh lạnh:

- Bản cô nương sẽ tiếp ngươi !

Nhanh như chớp hai vị cô nương nhảy vọt ra giữa tràng, cả hai giương mắt nhìn nhau lom lom, một trường kiếm, một đoản kiếm, họ thét lên một tiếng lạnh lạnh, ha đạo kiếm quang quay lượn một vòng, chớp mắt cả hai đã giao nhau một chiêu nảy lửa.

- Keng !

Tia lửa nháng ra lấp lánh, kiếm phong cuộn gió kêu “ong ong” !

Cừu Thiên Hiệp thấy thế kêu rống lên:

- Đằng cô nương ! Nhan cô nương ... Việc ... việc gì phải động thủ ?

Nhan Như Ngọc tay kiếm vẩy như múa rồng, buột miệng hét lên thán thốt:

- Cừu Thiên Hiệp ! Ngươi hãy bình vực nó đi ! Nhan Như Ngọc quyết liều thân tử chiến ... !

Đằng Hồng Tiêu hét lên lạnh lạnh:

- Thiên Hiệp tại sao ngươi không gọi ả dừng tay ?

Cừu Thiên Hiệp tuy có trong tay “khô trúc thánh kiếm” nhưng không dám tuốt ra phân giải, vì sợ kiếm phong phạm phải một trong hai nàng.

Hai vị cô nương nhảy nhót múa men, kiếm quyết mau tựa phong, kiếm khí tỏa ra sáng rực ... Chẳng chỉ có hai tay không chẳng biết phải can gián bằng cách nào ... đó đó, Cừu Thiên Hiệp chạy vòng quanh như nhà sư chạy kim đàn, miệng không ngớt kêu lên:

- Dừng tay ! Dừng tay ! Mau dừng tay lại !

Hai vị cô nương hỗn dẫu kịch liệt, làm cho cát bụi ngập trời kiếm phong réo lên như sóng gào gió thét, chẳng ai chịu dừng tay trước.

Bỗng nhiên ...

- Choeng !

Hai tiếng binh khí giao nhau, phát ra tiếng dội rộn người, hai vị cô nương cuộn mình thành một bóng vọt phân ra hai bên.

Nhan Như Ngọc chống kiếm thủ thế, giương đôi mắt tròn xoe nhìn Đằng Hồng Tiêu, lạt giọng nói:

- Hóa ra cánh bướm cài đầu, tốt đẹp bên ngoài trong ruột toàn là cỏ rác.

Đằng Hồng Tiêu rơi ngay thanh tuế kiếm, tái mặt nghiêng răng, nói chẳng ra lời thống khổ, nàng quá hổ thẹn với Cừu Thiên Hiệp, vì mới giao kiếm lần đầu, lại bị bại một cách chua chát ... thảm thương.

Cừu Thiên Hiệp thấy cả hai ngưng đầu, vội nhảy vào giữa, giang hai tay ra can gián, trầm giọng nói to:

- Hay lắm ! Đẹp tuyệt ! Kẻ tám lạng người nửa cân ! Ai chẳng thua ai ... Xin dừng tay lại nghe tại ha can tổ đôi lời !

Nhan Như Ngọc nghe qua bĩu môi cười nhạt nói:

- Thế nào ? Ai chẳng thua ai à ? Ngươi hãy giương mắt, nhìn trên mặt đất xem.. thì rõ ?

Vừa nói, một tay nàng chống vào mạn sườn, tay hữu cầm kiếm chỉ vào lưỡi tuế kiếm của Đằng Hồng Tiêu bị văng nằm dưới đất xa xa, gương mặt ra chiều đắc ý bội phần.

Đằng Hồng Tiêu lòng đau như cắt, cúi xuống nhặt thanh tuế kiếm, nhún mình vượt qua mặt Cừu Thiên Hiệp, tay hữu lay động mạnh sử dụng đường gươm đã học năm ngày với Cừu Thiên Hiệp, chiêu “Thường thắng bát kiếm” của thiết thư tuyệt học, được bàn tay mềm mại lay động rất nhanh.

Đằng Hồng Tiêu sử dụng chiêu tuyệt kiếm lại thêm sự phần nộ đến cùng cực, khiến nàng dụng hết sức bình sanh phổ vào chiêu thế, tuy nàng chỉ lãnh hội được bốn chiêu, nhưng sử dụng thiên biến vạn hóa, khiến quỷ thần không lường được sự tân kỳ gió cuốn như phong lôi, thế rền nghe khiếp đảm, uy lực thật là kỳ tuyệt.

Nhan Như Ngọc tuy không có chiêu “Thường thắng bát kiếm”, nhưng nàng với Cừu Thiên Hiệp đã nhiều ngày cấp kiếm giao du rày đây mai đó, mỗi lần Thiên Hiệp giao thủ với ai, nàng đều có dịp quan sát rất tường tận, vì thế khi nàng trông thấy Đằng Hồng Tiêu giở chiêu “Thường thắng bát kiếm” ra sử dụng, nàng đã nhận biết ngay, vội thu hồi trường kiếm nhảy ra xa ... hướng vào Đằng Hồng Tiêu nói lớn:

- Hay tuyệt ! Hôm nay Nhan Như Ngọc nhận thua người đây !

Nói xong nàng chớp nhanh đôi mắt, hai dòng lệ vô tình lăn tràn trên đôi má, lại quay nhìn Cừu Thiên Hiệp uất nghẹn nói:

- Người xưa có nói sai đâu “Kẻ sĩ phu ba ngày, soi mặt một lần thấy khác”. Không ngờ ta cách người mấy ngày, mà người có kỳ duyên gặp hẹn má hồng tri kỷ ... Ôi ... cõi lòng Nhan Như Ngọc này ... có lẽ ôm hận từ đây !

Một vị phó giáo chủ vì tình lụy, không còn nghĩ đâu gì nữa ... nên mới thốt ra những lời đau khổ tuyệt vọng.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như mình nhúng vào băng giá, lại không rõ Nhan Như Ngọc bảo gì ... bèn tỏ ra ngạc nhiên hỏi:

- Nhan cô nương, xin cô nương giải thích cho rõ ràng hơn !

Nhan Như Ngọc nghẹn ngào lắc đầu, bằng giọng nói cực bi ai bảo:

- Có gì mà người bảo chẳng rõ, trong thời gian mười ngày, mà người đem chiêu kiếm bí truyền thụ lại cho nàng, chỉ mà gấp thế ... nàng bại ư ... người sẽ thay nàng xuất đầu lộ diện, thì làm cách nào thua được ... Bởi vậy nhà người không tự nói “chẳng ai thua ai hay sao” ... Hôm nay ta biết người hứng thú lắm, dùng kiếm pháp của người đối phó lại Nhan Như Ngọc này ... Tại sao ... tại sao người chẳng tự tay giết ta cho phỉ chí !

Cừu Thiên Hiệp há mồm nói chẳng ra lời, chỉ buột miệng than:

- Việc này chỉ có trời hiểu ... hoàn cảnh của ta !

Nhan Như Ngọc cười lạnh lãnh tiếp lời:

- Hay lắm ! Vì có trời hiểu, nên trời mới an bài ! Thôi, ta đi !

- Nhan cô nương ...

Cừu Thiên Hiệp kêu lên nghẹn ngào.

Ngay lúc ấy, một bóng người xanh màu bích lục nương theo gió chạy như bay, không có một tiếng vang, một kiếm một người hiệp lại, mang theo một tia sáng xanh dờn, nhắm ngay Nhan Như Ngọc kích tới, như thanh long nổi cơn giận, xuyên phá chín tầng mây, thế mạnh và nhanh không thể tưởng được.

65. Hai Nữ Lãng Chúc Nổi Cơn-quyết Liều Một Trận Thư Hùng

Bóng xanh mau như cánh én vượt rừng dương từ trên không lao mình xuống vun vút, nguy hiểm vô cùng.

Một việc xảy ra quá đột ngột, khiến cho ba người có mặt tại tràng buột miệng rú lên một tiếng kinh hãi.

Cửu Thiên Hiệp có đôi mắt linh hoạt tựa hắc ưng, công lực lại cực kỳ thâm hậu, vừa thoáng thấy đôi chân nhích động nhảy bung tới trước, tay hữu giữ chặt ngọn kiếm “khô trúc” tay tả vươn ra chớp lấy tay hữu Nhan Như Ngọc, đồng thời kéo nàng nhảy vọt ra ngoài cả trượng dư, lại buột miệng gọi to:

- Bích cô nương ! Chuyện đâu còn có đó ... xin cô nương nên lấy lời nói phải hơn !

Nguyên bóng xanh vừa đáp xuống tràng, là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng.

Bích Lệ Hồng đánh một chiêu rơi vào khoảng không, sự tức giận càng bốc lên cao độ, nàng trầm giọng hét lạnh lạnh:

- Người chẳng nên xen vào câu chuyện của ta, hôm nay chẳng giết được Nhan Như Ngọc ta thề chẳng làm người !

Vừa nói dứt, kiếm lượn tựa móng trời, thân người như phụng múa, chiêu thế thứ hai nhắm ngay Nhan Như Ngọc phát tới bằng những đòn trí mạng, hai người thề không đội trời chung.

Nhan Như Ngọc bị Cửu Thiên Hiệp đỡ lui ra ngoài, khí giận càng tăng thêm gấp bội, tay hữu rút “soạt” trường kiếm buột miệng rống to lên:

- Ngạnh đầu ! Tuy bản cô nương có điểm đắc tội cùng người ! Nhưng hành động của người không tha thứ được !

Nàng vừa nói, vừa huy động kiếm chiêu, biến tỏa ra một vầng khí lạnh trắng mờ nhấp nhোáng như tuyết rơi, mưa đổ, hàn khí xung buốt mặt mọi người.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy thế cả kinh, kêu to lên:

- Các người giở trò gì lạ thế ? Muôn việc ở đời đều có thể giải quyết được bằng lời nói, chuyện gì phải ... động thủ ... hãy dừng lại mau lên !

Hai vị nữ lệnh chủ tuy có nghe tiếng hét can gián của Cửu Thiên Hiệp, nhưng đôi bên vẫn vũ lộng kiếm thép giao nhau.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng khí giận bốc mờ cả não quan, chiêu thế lại cuộn trào như muôn ngàn đợt sóng, thi nhau bủa thế, không thể nhượng bộ được.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, tính nóng như lửa đốt, công lực lại không kém Bích Lệ Hồng, thì há chịu đầu hùm đuôi hổ mà ngưng chiêu hay sao ?

Cho nên, giữa tràng đấu bốc cuộn lên kiếm khí ngợp trời, bụi bay dậy đất.

Bóng xanh quện tròn thành một vòng, trông tựa hồ như đám mây xanh bị đảo thanh phong bốc thổi, bay lên cuộn cuộn, biến tỏa ra hàng chiêu lợi hại công mạnh vào đại huyệt đối phương, nguy hiểm vô kể, ác hiểm rợn người.

Bóng trắng biến thành chiếc cầu vòng trắng toát, ẩn vào đạo kiếm thức của đối phương, tả xung hữu đột, chớp nhoáng và nhịp nhàng như cánh bướm màu vờn hoa, hung hăng như sấm sét bủa nền trời.

Hàng ngàn đạo kiếm phong bốc nổi, thổi tạt vào tà áo kêu phần phật, cuốn tung cỏ, lá bay rợp trời, tiếng gió phát ra vi vu như cơn mưa gào nước lũ, thật là một trường ác đấu có một không hai.

Cả đôi bên dùng hết sức bình sinh, đánh chớp nhoáng, chiêu nhanh như điện xẹt, thế lạ hơn sao sa, trong chớp mắt hai đảng công kích lẫn nhau trên dưới ba mươi chiêu thế chỉ vì cả sức lực tương đương nên chẳng người nào chịu dừng tay ngưng đấu.

Cửu Thiên hiệp quá sốt ruột, vội cất nhanh “khô trúc thánh kiếm” vào bọc, thân mình lách nhẹ tiếng đến trước mặt Đẳng Hồng Tiêu, cất tiếng bảo khẽ:

- Đẳng cô nương ! Xin cho tại hạ mượn tạm trường kiếm để dùng !

Đẳng Hồng Tiêu nhếch môi cười ... đáp khẽ:

- Chẳng nên can dự vào câu chuyện của họ !

Nàng chưa nói hết lời, Cừu Thiên Hiệp nhanh như chớp, cướp lấy đơn kiếm trên tay nàng, tung mình nhảy vọt tới trước, vừa buột miệng hét to:

- Hai vị khá đề phòng !

Trong tiếng hét, chàng đã lay động đơn kiếm vùn vụt, thân mình như cánh cuồng ưng xông thẳng vào đạo kim quang.

Bỗng nhiên hai tiếng kêu sáng sốt vang lên:

- Ối ... Ối chao.. !

Kèm theo đây là kiếm thép chạm nhau leng keng.

Ba bóng người đang cuộn thành một vòng tròn. Đột nhiên lão đảo tháo lùi ra sau cả trượng lại nghe Cừu Thiên Hiệp cao hứng gọi to:

- Tại hạ cam thất lễ !

Vừa nói chàng vừa thu đơn kiếm vòng tay hướng vào hai vị cô nương cao giọng nói:

- Sự tình cấp bách, xin nhị vị lệnh chủ thứ lỗi sự lỗ mãng này !

Nhan Như Ngọc khí giận xung thiên, đôi mắt phượng tròn xoe như quả nhãn nhìn chăm thanh kiếm dài nằm trên mặt đất, bằng giọng nói căm hờn hét lạnh lùng:

- Cừu Thiên Hiệp, hay cho mi !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng hai tay bóp mạnh vào nhau, đưa đôi mắt ngấn lệ lên nhìn thanh kiếm nằm trơ trên đất, bằng giọng nói đau đớn nghẹn ngào hét lên:

- Cừu Thiên Hiệp, người chẳng biết trắng đen phải quấy tại sao người bức hại ta thế này ?

Nàng vừa nói, hai hàng lệ tuôn rơi lả tả như mưa.

Nguyên Cừu Thiên Hiệp đã dùng đơn kiếm gạt văng hai thanh kiếm của hai nàng lệnh chủ, thâm ý của chàng lo sợ cho sinh mệnh cả hai vì lưỡng hổ tranh nhau chẳng bại cũng bị thương không ngờ hai nàng lại oán trách.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua thở dài, buồn bã nói:

- Hai vị cô nương, dĩ vãng không oan trái và gần đây chẳng oán cừu, chỉ vì một hai lời nói hơn thua mà gặp mặt đã liều thân tử chiến ... thật tại hạ chẳng rõ vì cớ nào ?

Tại sao hai vị lại giao phong kịch liệt như thế ?

Chàng vừa nói vừa đưa mắt nhìn cả hai cô nương, sau cùng lại đưa mắt nhìn thẳng Nhan Như Ngọc như ngầm hỏi:

Nhan Như Ngọc khí giận phùng phùng đưa tay chỉ vào Bích Lệ Hồng nói to:

- Tại sao người không hỏi nó ? Chính nó đã ra tay trước kia mà ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng giận xám mặt đưa tay điểm vào mặt Nhan Như Ngọc rít lên căm hận:

- Hỏi ta ư ? Trong thâm tâm người rõ hơn ai cả ?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bĩu môi cười khẩy, và bằng giọng nói lạnh nhạt:

- Hừ ! Dĩ nhiên là hiểu rõ ! Nếu người muốn biết ... thì nên tìm lệnh thiên kim của bài bang mà hỏi nàng ấy ... người dám không ? Đủ can đảm chứ ?

Đằng Hồng Tiêu nhìn thấy cả hai có vẻ oán hờn như chất chứa một mối thù truyền kiếp, và cả hai lại tỏ vẻ triu mến Cừu Thiên Hiệp khiến lòng nàng nổi lên một tràng nghi vấn, lại thêm Nhan Như Ngọc dùng lời ám chỉ mình khiến nàng không thể dằn lòng được nên bước đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở hỏi:

- Câu chuyện này vì sao xảy ra như thế ?

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu thở dài nói:

- Ta cũng không rõ vì sao ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng mặt mày tái nhợt, đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc trầm giọng:

- Nhan Như Ngọc ! Người đằng giả vờ chỉ Đông nói Tây ... Bản cô nương hỏi người ... Cha con chúng ta có oán hận gì với Huyết quang giáo ... Tại sao người phải người phục kích sát hại trên đường từ Phượng Hoàng thành đi ra ngoại ô, ... nói mau ?

Nàng vừa nói dứt, gương mặt lạnh lùng của Nhan Như Ngọc vụt đỏ au lên, mắt cả vẻ tự nhiên.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rung động cả tâm tư vội nhanh nhẩu hỏi:

- Bích cô nương, cô nương bảo sao ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng khí giận chưa nguôi, cao giọng hét:

- Cuối canh ba, gần qua đầu canh tư, ta và phụ thân ta rời Phượng Hoàng thành đi ra ngoại ô, giữa đường gặp mười mấy tên đại hớn bịt mặt phục kích, vừa trông thấy mặt cha con ta, bọn chúng không phân hắc bạch phải quấy, túa ra vây đánh tới bởi ... thực là hung hoang ác độc ... !

Nhan Như Ngọc cao giọng cướp lời:

- Người dám quả quyết mấy người hớn tử bịt mặt là người của Huyết quang giáo ư ?

Bích Lệ Hồng phá lên cười chua chát, bằng giọng nói lạnh như sương bảo:

- Hừ ! Cách giả trang cải dạng thì dễ, chiêu số võ nghệ không đổi được, vì thế ta nhận ra trong chúng nó có tên thủ tọa Hộ pháp Huyết quang giáo là Thiết tán kiêu dương Lôi Thanh Minh, với cây long sắt của hắn trên chôn giang hồ quyết không có kẻ thứ hai ! Người còn cải búg làm gì chứ !

Nhan Như Ngọc thẹn đỏ mặt cúi đầu nín lặng.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vô cùng kinh ngạc, cau mày nhìn Nhan Như Ngọc gắt hỏi:

- Nhan cô nương ! Nếu sự thật như thế, chẳng nhẽ quý giáo đã tiếp được Phi kích truyền thư, mà đến tham dự cuộc hội tại Thủy Nguyệt đình hay sao ?

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Đúng đấy ! Cũng vì thế mà bị người lừa lẩn !

Cừu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên hỏi lại:

- Lừa lẩn ? Tại sao ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng cau mày tròn mắt nói như hét:

- Xí ! Huyết quang giáo đối với các môn các phái trong giang hồ không vãng lai giao thiệp, thì có ai mà ước hội với bọn chúng nó !

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mỉm cười gượng chống chế.

Bích Lệ Hồng đưa tay khoác lia lịa ngắt lời.

- Hừ ! Người đừng giả hàm chối tội ! Lôi Thanh Minh đã luôn mồm bảo vãng theo Hồng hoa lệnh chủ Phó giáo chủ, cản trở không cho cha con ta vào Thủy Nguyệt đình ...

Người còn gượng cãi ! Chối làm gì ? Chẳng nhẽ Huyết quang giáo còn có hai tên phó giáo chủ hay sao ?

Nhan Như Ngọc cứng họng không nói nên lời, sự xấu hổ biến thành cơn phẫn nộ, nàng cao giọng hét to:

- Hừ ! Ta sai phải như thế đấy ! Chỉ vì ta muốn thử cái ngón võ cái thế thập bát chuồng xem sao !

Vừa nói dứt, nàng rùn mình thủ thế toan tấn công.

Cừu Thiên Hiệp hét to một tiếng nhún mình nhảy vào giữa, tay hữu vịn Nhan Như Ngọc tay tả nắm giữ Bích Lệ Hồng cao giọng nói:

- Không nên động thủ, đánh nhau chẳng phải là phương pháp giải quyết đâu ?

Bích Lệ Hồng cũng giơ tay tới trước quát to:

- Chẳng có phương pháp gì cả ! Nay nợ máu phải đền nợ máu, lấy răng trả lại răng !

Cừu Thiên Hiệp nghe đến hai chữ “nợ máu” lấy làm kinh hãi kêu lên:

- Húy ! Bích cô nương, lệnh tôn đã ra sao ... lệnh tôn như thế nào ?

Bích Lệ Hồng không dần được xúc động, ghen ngào nói:

- Phụ thân trúng nhâm ngọn tảo của Lôi Thanh Minh ... !

Cừu Thiên Hiệp kêu lên sững sốt:

- Ối trời ! Vậy lệnh tôn ở đâu ?

Bích Lệ Hồng nắc nghẹn đáp:

- Đang ngồi dưỡng thương trong Sơn thần miếu !

Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng nói nhanh:

- Đi ! Chúng ta nên đến xem thương thế Bích lão tiên bối ra sao ? Hiện tại tranh luận chỉ vô ích !

Bích Lệ Hồng nghe Cừu Thiên Hiệp nhắc đến thương thế của phụ thân khiến cõi lòng đau như xé, nàng đưa mắt nhìn thẳng vào mặt Nhan Như Ngọc nói to:

- Nếu cha ta đổ một giọt máu, Huyết quang giáo phải đổ mười giọt máu, nếu cha ta có bề gì ... Thì ta sẽ giết sạch Huyết quang giáo không chừa con chó con gà !

Cừu Thiên Hiệp gượng cười nhìn Nhan Như Ngọc hỏi:

- Nhan cô nương ! Bích lão tiên bối thương thế ra sao ? Tại sao cô nương ...

Nhan Như Ngọc lạnh lùng cướp lời:

- Cũng tại lão nghề nghiệp không tinh trách chi người lỡ tay lỡ mạng ! Cừu Thiên Hiệp ý người muốn bênh cô ả đấy hử !

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt, vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trang trọng nói:

- Tất cả đều là bạn hữu luân lạc với nhau, Cừu Thiên Hiệp này chẳng bênh ai, bỏ ai cả, theo ý kiến của tại hạ thì Nhan cô nương có thể cùng tại hạ vào Miếu sơn thần gặp mặt nhau nói cho minh bạch việc gì khó khăn đối diện nhau, giải quyết vẫn được kia mà ! Và hãy xem tại hạ bênh ai bỏ ai ?

Nhan Như Ngọc nghe qua nghe qua ngẩn người không biết trả lời sao cho ổn, nàng lại cúi đầu nghĩ ngợi:

- Nếu ta chẳng đi ... hóa ra tiện lợi cho Đằng Hồng Tiêu và Bích Lệ Hồng hay sao ?.. Đì. nhất định phải đi mới được nghĩ đến đây nàng nhoèn miệng cười nói:

- Người bảo ta sợ ư ? Không bao giờ ... Đi thì đi, chứ ngại gì ?

Cừu Thiên Hiệp lại vòng tay hướng vào Bích Lệ Hồng dịu giọng nói:

- Bích cô nương ! Việc cứu người là khẩn cấp chúng ta nên viếng xem thương thế của Bích lão tiên bối trước ... rồi sẽ thảo luận sau !

Ngay lúc đó, Đằng Hồng Tiêu lại cảm thấy mình bơ vơ như một kẻ hùng quan bèn đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp nũng nịu bảo:

- Thiếu hiệp ! Hiện giờ ta về là phải !

Cừu Thiên Hiệp ngăn người lên chưa biết phải trả lời cách nào, vì chàng vừa an ủi và năn nỉ xong hai vị cô nương ai ngờ lại có vị cô nương thứ ba nổi cơn hờn dỗi nữa, bất giác chàng mỉm cười khổ sở tiếp lời:

- Đàng cô nương ! Cô nương tính đi đâu ?

Đặng Hồng Tiêu mỉm cười nhỏ nhẹ đáp:

- Vì ... vì ta giấu lệnh phụ thân đi ra đây, vả lại trời gần sáng, nếu không trở về e phụ thân lo lắng sốt ruột !

Nhan Như Ngọc nghe qua phá cười sặc sụa bằng giọng nói trêu tức lạnh lùng:

- Ha ! Ha ... lại một ả, sâu vì thương thế của cha, một cô nàng lo phụ thân sốt ruột ! Thật là hai bên đều khó ... Hi hi ! Chỉ có con Nhan ngạnh đầu này không có cha, không có mẹ, không phải lo, phải ngại gì cả ... hi hi ! Thích chứ nhỉ !

Bích Lệ Hồng cau đôi mày liễu nặng giọng nói:

- Hừ ! Thích ... chí thì người nên gọi gã họ Cừu cưới người làm vợ đi !

Nhan Như Ngọc nghe qua thẹn đỏ mặt, song giả bộ ngược mặt lên trời cười hăng hắc đoạn nói tiếp:

- Ủ ! Suy bụng ta ra bụng người, chẳng ngờ người có lòng luyến ái họ Cừu đến thế ... bản cô nương đường đường là phò giáo chủ, việc làm rất chánh đại quang minh ... ha ... ha !

Cừu Thiên Hiệp sợ hai người đấu khẩu sẽ xảy ra nhiều chuyện không hay, bèn đưa tay nắm áo Đặng Hồng Tiêu dịu dàng bảo:

- Đàng cô nương nên cùng đi với chúng tôi cho vui, trở về Thần Châu độ nửa khắc, chẳng bao lâu đâu !

Đặng Hồng Tiêu thấy không thể chối từ, bèn gật đầu đáp nhỏ:

- Xin chịu ý thiếu hiệp !

Cừu Thiên Hiệp lại vòng tay xá vào Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc mỉm cười nói to:

- Xin mời nhị vị lệnh chủ lên đường !

Nhan Như Ngọc phá lên cười rũ rượi đưa tay khoác lia lịa nói:

- Thôi thôi, ta chịu ở đợi tại đây ... vì ta có biết Miếu sơn thần ở đâu ?

Bích Lệ Hồng cười nhạt, nhắc nhẹ thân mình đi trước, dẫn đầu.

Kế tiếp là Cừu Thiên Hiệp, Đặng Hồng Tiêu đi sau cùng là Nhan Như Ngọc đi lẫn vào hậu diện Sơn thần miếu.

Bỗng nhiên, họ trông thấy phía trước mặt, bốn bóng người nhảy múa lờng lộn ẩn dưới lớp sa mù, bốn bóng người này là bốn chàng thanh niên cao thủ, họ tung ra chưởng pháp mù trời, chiêu lay động như sấm rền gió thét.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng đi trước đột nhiên kêu rú, thất thanh:

- Ối chao ! Bắt hảo !

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy cách đây ba mươi trượng năm bóng người nhảy múa lờng lộn dường như đang giao đấu với nhau lại nghe Bích Lệ Hồng gọi lên eo éo, bèn vận thêm nội lực vượt cả hai cô gái lướt tới trước buộc miệng kêu to:

- Phải miếu sơn thần đây không !

Bích Lệ Hồng chạy vụt tới trước kêu lên hốt hoảng:

- Ai thế ! Ai thế !

- Ối chao ! Bích lã tiên bối cùng người giao thủ !

Vừa nói dứt, thân mình chàng lướt tới vun vút như mũi tên thoát một cái đã vượt khỏi hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng, hạ ngay trước nền ván miếu vũ.

Chợt thấy Cái thể ma quân Bích Nam Hùng, tay hữu lay động ngọn quỷ đầu truy hồn trảo như điên như dại, dùng hết tàn lực chống lại bốn thanh trường kiếm của bốn thanh niên đang công tới như vũ bão.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy chiêu thể của Cái thể ma quân Bích Nam Hùng tuy lợi hại nhưng chỉ dùng toàn thể hư không thật, vì đôi chân lão không giữ được thăng bằng đôi tay quờ quạng một cách mệt nhọc, chứng tỏ nội lực đã suy giảm, huyết khí đã kiệt cùng.

Chợt nghe một trong bốn tên thanh niên cao thủ trầm giọng hét:

- Bích Nam Hùng ! Có vay có trả, hôm nay mạng số ngươi đã đến kỳ !

Một thanh niên tay thu lưỡi Tang môn kiếm hấn lồng lộn như con hổ điên, chiêu số vừa công tới, miệng kêu lên cực to:

- Hãy nộp Ma mạng cho ta !

Cái thể ma quân Bích Nam Hùng nín lặng để giữ nguồn nội lực, tay hữu vẩy mạnh ngọn Quỷ đầu hồn trảo chống lại hai lưỡi kiếm đang công tới tấp.

Không ngờ người thanh niên thứ ba tay cầm chặt ngọn Ngô cầu kiếm vũ lộng ra chiêu Tư nha điều ngư nhằm ngay lưng Bích Nam Hùng chém phạt xuống như nhát búa Lôi công nhanh không tưởng tượng được.

Ví như Cái thể ma quân Bích Nam Hùng có thêm một mắt sau ót, cũng không thể tránh kịp đường chiêu khốc liệt này !

Ngay lúc đó, đột nhiên một chiếc cầu vòng trắng như tuyết xuất hiện, từ trên cao hạ xuống tràng viện.

Cừu Thiên Hiệp chân chưa chấm đất đã buộc miệng quát to như sấm nổ:

- Tiểu tử thật to gan, dùng nhiều thắng ít ! Hãy dừng tay lại mau !

Chàng vừa nói vừa đẩy nhanh ra một chưởng đạo kinh phong thoát ra khỏi lồng tay như đất dẫy ba đào, sấm rền chớp núi, công hấn vào bốn thanh niên cao thủ, với chiêu thể nhanh không thể tưởng tượng được.

Bốn thanh niên cao thủ vừa nghe hơi gió vội thu kiếm phòng thân, rúng mình nhảy ra xa mấy trượng.

Cái thể ma quân Bích Nam Hùng mình mang nặng vết thương, cho nên thân pháp kém linh hoạt, không né tránh kịp, bị đạo chưởng phong của Cừu Thiên Hiệp đẩy văng ra ngoài.

- Bung !

Thân mình phốp pháp của Ma quân bịt tét ngồi trên mặt đất, luôn cả ngọn Quỷ đầu truy hồn trảo bị văng ra xa sáu, bảy trượng. Gương mặt Bích Nam Hùng trắng bệch, hai tròng mắt đỏ dần thất thần, lão đưa tay ôm chặt ngực kêu lên một tiếng:

- Ái !

Và mưa ra hằng ngậm máu tươi.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng kêu lên:

- Cha ... cha !

Vừa nói nàng nhảy bổ đến bên Bích Nam Hùng khóc to.

Cừu Thiên Hiệp càng thêm phần nộ, ngươi chưa chấm đất đã búng vọt tới trước mặt bốn gã thanh niên cao thủ, trầm giọng quát to:

- Bốn người kết tay nhau, đánh một lão già bị trọng thương, thì còn chi là hảo hán anh hùng ?

Một gã tay cầm Tang môn kiếm trợn mắt tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp gắt to:

- Ngươi muốn nhúng tay vào vụ này ư ?

Cừu Thiên Hiệp xòe to song chưởng trầm giọng hét:

- Các ngươi thuộc vào hạng tiểu bối của môn phái nào ?

Gã cầm Ngô câu kiếm dựng mây trợn mắt nạt to:

- Chúng gia gia không môn, không phái gì cả, như thế chẳng đối đãi với người được à !

Cừu Thiên Hiệp nghe lòng rung động bèn nói thầm:

“Chẳng nhẽ bọn chúng không phải là người của Huyết quang giáo, chỉ bằng đợi Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đến xem sao !” Vì nghĩ thế, nên chàng cười khẩy, nói tiếp:

- Hừ ! Nếu các người không phải là thuộc hạ của danh môn chánh phái, thì hóa ra các người là trảo nha của bọn Tà ma ngoại đạo hay sao !

Gã cầm Tang môn kiếm giận run lên, bằng giọng nói trầm khiếp hét cực to:

- Câm mồm người lại, người có mắt không trông nên chẳng nhìn biết người !

Vừa nói dứt, bốn gã thanh niên khí giận xung thiên, chúng đồng bước sấn tới trước cao giọng nói:

- Anh em chúng ta gồm có bốn người là bào đệ của Cương chỉ truy hồn Hích Bá Vong, chúng gia gia quyết tìm Bích Nam Hùng để thanh toán món nợ nhà, chẳng phải tranh giành môn phái không can hệ gì đến người !

Cừu Thiên Hiệp kêu lên sững sốt:

- A ! Hích Bá Vong ? Cương chỉ truy hồn ?

Gã cầm Ngô câu kiếm kêu lên kinh ngạc:

- Thế nào ? Người khiếp đảm à ?

Cừu Thiên Hiệp rung động tận đáy lòng, cúi đầu nín lặng, lúi lười chẳng thốt nên lời.

Nguyên vì, lấy điều ân oán ra suy luận thì Cương chỉ truy hồn Hích Bá Vong đối với Cừu Thiên Hiệp có cái ân thừa tặng công tại võ lâm giang hồ, đáng gọi là người ân, nhưng chẳng cần hỏi sự tình xảy ra, cũng đủ biết Hích Bá Vong chết dưới tay Bích Nam Hùng. Hôm nay con hấn là vì nghĩa cả mà báo thù, thì chính họ làm một điều thiên kinh đại nghĩa đáng khen, ta cản trở sao phải !

Cừu Thiên Hiệp suy nghĩ đến đây vụt quay lại nhìn Cái thể ma quân Bích Nam Hùng, chỉ thấy lão râu bạc nhuộm hồng, da vàng, mắt đỏ, thần sắc trông thật thảm hại, lại quay nhìn sang Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng thì thấy mặt hoa ửng đỏ, lệ đổ như mưa, bao nhiêu sự khó khăn ràng buộc khiến Cừu Thiên Hiệp chỉ cất tiếng thở dài và buộc miệng nói to:

- A ! Ta tưởng đâu các vị là thủ hạ ... là trảo nha của Huyết quang giáo chứ !

Không ngờ gã thanh niên tay cầm Tang môn kiếm tỏ vẻ bất mãn gắt to:

- Đáng cười chưa ! Chúng gia gia còn xem Cừu đại môn phái chưa thấm vào đâu ?

Sá gì một giáo phái tí teo Huyết quang giáo !

Ngay lúc đó, Đẳng Hồng Tiêu và Nhan Như Ngọc đã hạ xuống tràng viện ...

Nhan Như Ngọc chưa kịp đứng vững đã nghe tên thanh niên cao thủ nói, khiến nàng uất giận xung lên, bằng giọng nói như ma kêu hét lên kinh hoàng:

- Tên vô đầu tiểu bối kia ! Huyết quang giáo bé nhỏ ở chỗ nào ? Vậy chứ ai ... lớn hơn Huyết quang giáo ? Người hãy nói mau !

Chỉ vì nàng quá giận, nên không để thanh niên cao thủ trả lời, nàng tuốt thanh kiếm múa lộng một vòng, tiến đến công kích bốn tên thanh niên cao thủ, thế mạnh chiêu nhanh không tưởng tượng được.

Bốn thanh niên cao thủ vừa trông thấy vội tung mình nhảy trái qua một bên né tránh, một mặt chúng tuốt nhanh quá kiếm, huy động ra chiêu thức, túa ra bao vây Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, thực là hoa lạc giữa rừng gươm, nguy hiểm vô ngần.

66. Tứ Đại Cao Thủ Tìm Cừu

Cừu Thiên Hiệp không kịp thét dừng tay, lại không nghĩ ra lời lẽ nào can thiệp. Vì thế chàng bước lần lên đến bên mình Cái thể ma quân Bích Nam Hùng quan sát. Nhìn thấy lão thổ hồng học như trâu, hai giò mấu đỏ chảy dài hai bên khoe miệng nhăn nheo, đôi mắt mở to trắng bệch thất thần, vành môi nhột nhạt như tàu lá úa, tay chân khê run lên bần bật, dáng điệu trông rất thảm thương.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng đôi mắt mờ những lệ, nàng quỳ trước mặt cha già, đưa đôi bàn tay ngọc áp vào vầng trán nhăn nheo, cố vận nguồn nội lực chân ngươn chuyển tiếp vào cơ thể cha già, khiến cho gương mặt hường thắm của nàng tái xanh, một cách khá thương.

Cừu Thiên Hiệp bước đứng sau lưng nàng, vội đưa hai ngón tay điểm nhẹ vào Trung đình đại huyết của Cái thể ma quân, đồng thời lên tiếng bảo nhỏ:

- Bích cô nương ! Người nên nghỉ ngơi giây phút, để ta giúp lão tiên bối trị thương !

Vừa nói dứt, Cừu Thiên Hiệp lắng nghe các bộ mạch nhịp, lại đoán biết ngũ tạng lục phủ chưa rời ngôi vị, nhưng chân lực đã mất khá nhiều, lại tản mát cả ngươn khí, lực mạnh phù lên cao chứng tỏ vết thương khá nặng.

Chàng lại dùng lời an ủi Bích Lệ Hồng nói:

- Bích lão tiên bối nội thương của tiên bối tuy khá nặng nhưng ngũ tạng lục phủ còn nguyên vẹn, hiện giờ chỉ cần nghỉ ngơi tịnh dưỡng để phục hồi chân khí. Bích cô nương chớ quá ưu sầu mà làm cho Bích lão tiên bối chẳng an tâm !

Cái thể ma quân Bích Nam Hùng nhờ sự tiếp vận chân lực của Cừu Thiên Hiệp nên đỡ được phần nào, lão cố gượng mấp máy vầng môi thốt ra những câu đứt quãng:

- Không ... không nên ... chỉ vô ích mà thôi ! Người ... nếu người là ... người nghĩa khí ... thì ta nhờ người ... thay ta ... thay Bích Nam Hùng này ... mà ... chiếu cố đến Lệ Hồng ... con gái của ta !

Thật là đúng với lời tục có nói:

“Người sắp chết nói ra tiếng lành, chim sắp chết cất tiếng kêu ai oán !” Cái thể ma quân Bích Nam Hùng tuy chưa chết, nhưng tuổi tác khá cao, trời chiều xế bóng, nói ra những lời đau đớn, như thế khiến người người đều cảm động.

Thế mới biết “Từ xưa đến nay danh tướng của Mỹ nhân không thể sống với trần ai đến bạc đầu” vì như Bích Nam Hùng cuộc đời ngang dọc tung hoành, đến lúc tuổi già như anh hùng xế bóng, như kẻ giang hồ bị rơi dài, bơ vơ thất vọng chỉ có một cô gái cũng không bảo bọc được.

Lẽ cố nhiên Bích Lệ Hồng lệ trào như suối đổ, luôn cả Đàng Hồng Tiêu cũng tuân vài ngón lệ cảm tình.

Lúc bấy giờ ... một bên lũ bốn anh em họ Hích vây đánh Hoa khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc từng bừng như sấm nổ sét rền bốn ngọn quái kiếm kỳ cổ thiên thu, xuất chiêu vô cùng quái dị, nhưng Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc triển khai thanh trường kiếm như muôn đạo cầu vòng đủ màu biến tỏa đầy thanh trường kiếm như muôn đạo quỹ nhập lợi hại muôn vàn.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng toan nhúng tay vào, nhưng nàng lại nghĩ Nhan Như Ngọc đối với chính mình là tình địch không thể nào kết tay chống địch.

Nhân cơ đó, nàng đành gạt lệ hướng vào Cừu Thiên Hiệp chớp mắt bằng giọng nói ai oán van lơn:

- Người có thể nào thay ta giết bốn gã man tiểu tử ấy chẳng ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Cô nương có ý muốn ta xuất thủ giết bốn tên ấy sao ?

Bích Lệ Hồng nước mắt tiếp lời:

- Nếu chúng ta đi trễ một bước, có lẽ giờ này phụ thân ta đã ...

Nói đến đây nàng vụt ôm mặt khóc rống lên ...

Cừu Thiên Hiệp sớm biết nàng muốn nói gì rồi, nhưng cái ân tặc công lực của Cương chỉ truy hồn Hích Bá Vong sánh bằng tác tại hồi sinh và lại trước khi nhắm mắt lìa đời Hích Bá Vong còn giao cho mình “Hổ phách ma đầu lệnh” còn nằm sờ sờ trong bọc ... có thể nào trong nhứt thời lại biến thành kẻ bạc nghĩa hay sao ? Chàng lại suy nghĩ:

- Chính cá nhân ta không vì Hích Bá Vong mà báo cừu, thì ta không nên vì có gì mà ngăn trở sự báo cừu rửa hận của con cháu người, và điều tối kỵ là phản lại linh hồn người đã chết mà cầm gươm xung chém lại con cháu Hích Bá Vong, theo lời Bích Lệ Hồng cầu khẩn để cho muôn đời nguyên rửa, dù sự giao du của chính mình đối với Hích Bá Vong không một người thứ hai nào biết, nhưng còn sự thống trách của lương tâm ... tức là một hình phạt đời đời bất diệt ... !

Vì nghĩ như thế Cừu Thiên Hiệp đứng ngây người như pho tượng gỗ ...

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng thấy chàng du dự chưa quyết, gương mặt càng tỏ ra thiếu não hơn, bằng giọng nói chua chát nàng hỏi:

- Người chẳng bằng lòng theo sự yêu cầu của ta ư ... ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ, bằng giọng uất nghẹn đáp lại:

- Không phải vậy đâu ! Ta ... ta chỉ nghĩ rằng ... mối thù nên mở không nên buộc ... vả lại bọn chúng chưa chạm phải mấy lông của Bích lão tiên bối kia mà ...

Bích Lệ Hồng nổi giận xung thiên hét to:

- Thôi đi ! Đừng lảm lời vô ích !

Vừa nói dứt lời, nàng đứng phắt dậy, rút phất thanh trường kiếm hướng vào Nhan Như Ngọc nói to:

- Đa tạ ân người ! Xin thơ thơ hãy nhường bọn chúng lại cho ta, Bích Lệ Hồng này quyết vì cha mà báo cừu không muốn nhọc lòng đến kẻ khác !

Cừu Thiên Hiệp bị nàng cường bách, lại không thể phát tác nên đành nghiêng răng dần cơn giận, trầm giọng nói tiếp:

- Bích cô nương, người lại nghĩ lảm về ta quá rồi !

Bích Lệ Hồng quay người lại, hỏi:

- Nghĩ lảm ?

Cừu Thiên Hiệp chợt nảy ra một ý kiến, bèn đổi giận làm vui nói to:

- Được lắm ! Ta sẽ giúp một tay !

Vừa nói dứt, tay hữu chàng lay động nhục chưởng nhảy vọt vào tràng lại hướng vào Nhan Như Ngọc gọi to:

- Nhan cô nương hãy nghỉ giây phút, nhường bọn chúng cho ta sửa trị !

Thân mình chàng như cánh hạc già trước gió đảo nhẹ đôi tay hạ xuống tràng.

Chàng không sử dụng trức kiếm chỉ dùng hai bàn tay thật đẩy ra chưởng phong, phần theo hai đạo kiếm quang đầy mạnh vào bốn tên thanh niên cao thủ thể nặng như sơn băng địa liệt bức lui một lượt bốn người thanh niên cao thủ luôn cả Nhan Như Ngọc ...

Riêng Nhan Như Ngọc bị luồng chưởng quỷ chưởng bức lui thuận đà nàng nương mình nhảy ra xa mười trượng, hoành kiếm ngang lưng thủ thế chờ.

Chớp mắt Cừu Thiên Hiệp đã đứng giữa trung tâm đầu tràng, thân pháp linh hoạt như thần, đôi chân vừa chấm đất, hai tay đã đẩy ra một chiêu “Bá vương tảo địa” chọn đẩy lên đạo kinh phong quét nhanh vào hướng bốn tên thanh niên cao thủ, thể mạnh và nhanh hơn luồng chớp bão dậy đồng bằng.

Bốn tên thanh niên cao thủ tay cầm quái kiếm ngắn, không thể công tới Cừu Thiên Hiệp, nên chỉ vũ lộng vùn vụt vừa cản đám bụi cát mù trời, đồng thời thổi dần dần ra chống đỡ.

Cừu Thiên Hiệp chưa hề dùng qua chiêu số bức người thối lui, chàng chỉ sở trường về thủ pháp chế địch.

Không ngờ hôm nay chàng đối cả chiến lược, vừa nhanh nhẹn đưa ra chiêu “Bá Vương tảo địa” đẩy lui được địch thủ lại cử song chưởng đưa ra chiêu “Duy ba trợ lang” kế tiếp, chiêu thức vừa buông đạo kinh phong cuộn đẩy lên muôn ngọn, bốc đầy cát chạy đá bay, tựa hồ như phá núi dời sông hướng vào bốn người thanh niên cao thủ xoắn tít tới.

Bốn chàng thanh niên cao thủ rống lên “bào hao” như hổ đói, vũ động cực nhanh bốn thanh quái kiếm đầy gạt, đỡ và hộ thân cản muôn cát đá bay phủ vào đầu như cơn tuyết bão.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm mừng, hai tay vung song chưởng đẩy ra chiêu số thứ ba ...

Bốn thanh niên cao thủ thấy bị đẩy lui liền tiếp, chưa chi đã cách Miếu sơn thần hơn hai mươi trượng. Khiến tất cả nổi cơn uất hận, khí giận bốc lên ngợp não quan, nên cả bốn vừa đứng an vị trí vội phân ra bốn hướng Đông, Bắc, Nam, Tây lay động mạnh quái kiếm xáp vào vây kín Cừu Thiên Hiệp vào giữa.

Cừu Thiên Hiệp lại cử song chưởng đề ngang bụng cổ hư trương thanh thế, đợi bốn người thanh niên cao thủ bức đến gần chừng năm bước, chàng mới buộc miệng, nói nhỏ:

- Mời bốn vị tạt qua đỉnh núi, tại hạ có chút việc muốn nói !

Bốn người vẫn giữ thế công, kiếm chiêu đề ngang mặt lại giương đôi mắt ngạc nhiên nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp.

Cừu Thiên Hiệp lại lo sợ Bích Lệ Hồng khá nghi, bèn lên tiếng hỏi thúc:

- Hãy mau đi ... hãy đi ... đi !

Vừa nói dứt, chàng lại rùng mình vờ như tung ra song chưởng, cao giọng hét:

- Hãy coi chừng !

Bốn người thấy chàng sắp tung chưởng vội nhấc mình nhảy vọt lên cao hàng trượng, hướng vào đỉnh núi chạy như bay.

Cừu Thiên Hiệp mừng thầm, hét to:

- Các người chạy đi đâu ?

Vừa hét vừa rúng mình nhảy vọt theo bóng bốn người thanh niên ... chớp mắt đã vượt lên đến đỉnh núi.

Chàng thanh niên tay cầm “Tang môn kiếm”, vội hạ người xuống đất, chìa mũi quái kiếm về phía trước, quát mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi to:

- Người có lời gì muốn nói ?

Cừu Thiên Hiệp hạ ngay xuống một tảng đá đối diện, xoắn áo vòng tay hướng vào bốn người thanh niên cao thủ, trang trọng nói:

- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp đã cùng với Hích lão tiên bối có chút duyên hươu hỏa. Hích lão tiên bối và Cái thể ma quân Bích Nam Hùng lại có món nợ Oán cừu, mỗi người đều có chí hướng và lập trường riêng biệt, nên lúc giao tranh trường đoản, ai cũng muốn chiếm phần hơn ... Vả lại một khi người đã chết không bao giờ sống lại, muôn việc oán ân kể như chấm dứt hơn thế nữa là ... Cái thể ma quân đã đến giờ sắp chết, bốn vị đã chiếm phần hơn.. thì cũng nên vì tại hạ dừng tay ... và mau rời khỏi nơi đây cho sớm !

Gã thanh niên tay cầm “Ngô câu kiếm” chìa vào mặt Cừu Thiên Hiệp phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Hừ ! Vậy ra người là kẻ trèo tường tiểu bối, thực là giọng nói nửa cầm nửa thú hệt loài Dơi !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua xám mặt, tay chân suýt run bắn lên vì chàng chưa hề bị nhục mạ dù một lần, nhưng cố gượng nhún nạy mỉm cười bảo:

- Người dám nặng lời nhục mạ ư ! Được lắm hôm nay là lần đầu ta cố nhẫn nại mà cũng là lần chót đối với ta !

Gã thanh niên cầm “Tang môn kiếm” nhún miệng cười trầm giọng:

- Này ... người liên hệ thế nào với Cái thể ma quân ?

Cừu Thiên Hiệp hơi ngần người, song chàng cố nghiêm sắc mặt đáp:

- Luận về sự liên hệ, thì ... ta và Cái thể ma quân giao du nhau, cũng như đối với Hích lão tiên bối chỉ là tình bạn vong niên.

Ngay lúc đó, một cơn gió lốc từ dưới triền núi thổi lên, kèm theo tiếng tà áo chạm vào nhau phần phật.

Cừu Thiên Hiệp biết ngay Bích Lệ Hồng, Nhan Như Ngọc và Đằng Hồng Tiêu đuổi theo sắp đến, chàng lại sợ kế hoạch mình bị các cô gái khám phá, gương mặt vụt sa sầm lại, biến ra vẻ lạnh lùng âm độc, bằng giọng nói trầm gât to:

- Ta bảo thật các người rõ, theo tài bộ và công lực bốn người, một trong bốn người chúng ta các người cũng không hạ nổi ... ta đã nói hết lời, đi hay là đánh tùy ý các người chọn lấy !

Vừa nói dứt, chàng cử chưởng nhắm ngay một tảng đá trên ngàn cân, vận mười thành lực đẩy ra song chưởng, đồng thời quát to lên:

- Mời xem !

Một tiếng nổ vang lên:

- Ầm !

Vang động và rung chuyển khắp núi rừng, phiến đá to ngàn cân biến thành hàng triệu hòn đá vụn như cát, bốc xoáy lên cao hàng mấy trượng, trắng dã như cơn mưa bão tuyết từ trên cao rơi xuống ào ào không dứt.

Bốn anh em họ Hích thất kinh, vội đưa cao quái kiếm múa vun vút, gạt trận đá vụn rơi xuống đầu, như cơn mưa to gió lớn.

Gã thanh niên cầm Tang môn kiếm múa loang loáng hộ thân, đồng thời nghiêng răng quát to như sấm nổ:

- Họ Cừu người quả lợi hại, chúng ta sau này sẽ gặp mặt nhau !

Vừa nói dứt, hắn quay sang ba chàng thanh niên kia cao giọng nói:

- Hãy rời khỏi đây mau !

Bốn người đồng ý nhún mình vọt về phía trước, nhảy mắt đã biến mình trong vầng sương vụ mờ mờ bao phủ ngọn đỉnh sơn, Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng từ trên cao hạ nhanh xuống trước mặt Cừu Thiên Hiệp, nàng cau mày nặng giọng hỏi:

- Người đã nhường lối cho bọn chúng thoát rồi sao ?

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu.

Bích Lệ Hồng cướp lời:

- Oan gia nên mở không nên buộc phải vậy chăng ? Ta biết rõ người hơn ai hết.

Theo lời phụ thân ta hằng nói. Người ! Người vì mối thù cha mẹ, tại sao chẳng đi đến tận chân trời góc biển cố tìm ra kẻ cự thù, để truy tầm thân thể ? Người quá ích kỷ ...

quá hẹp hòi !

Cừu Thiên Hiệp ngần ngơ như kẻ mất hồn, lòng chàng bỗng dâng lên một niềm đau thương chua chát, nổi thống khổ khó giải bày cùng ai !

Một lúc lâu chàng ngược mặt lên nhìn Bích Lệ Hồng dịu giọng nói:

- Bích cô nương, theo thiện ý của tại hạ, hiện giờ ta nên tìm chỗ để Bích lão tiên bối nghỉ ngơi và chữa trị vết thương trước ! Còn việc đối phó với bọn chúng ! ... Thì sau này làm gì chẳng gặp gỡ nhau nếu ta còn phiêu bạt giang hồ !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng chỉ mong động thủ, nên đưa mắt ngó mờng lung hầu tìm hướng kẻ địch.

Đằng Hồng Tiêu mỉm cười bước đến trước mặt nàng vui vẻ bảo:

- Bích cô nương, bọn chúng đã cao bay xa chạy, cô nương có uất hận, oán trách chỉ thêm vô ích ! Cừu Thiên Hiệp nói đúng đấy, hiện giờ ta nên đưa Bích lão tiên bối đến chỗ an toàn nghỉ ngơi là hay hơn cả !

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đứng một bên mỉm cười bí mật, chẳng nói vào nửa lời.

Cừu Thiên Hiệp cố gắng dàn xếp câu chuyện nên dè dặt nói:

- Theo ý của tại hạ, nhân lúc trời chưa sáng nên đưa Bích lão tiên bối đến Bài bang an nghỉ mà Đằng lão bang chủ với Bích lão tiên bối ắt có tình cố cữu, lại là đồng đạo vô lâm ! Bích cô nương không nên khách sáo !

Đằng Hồng Tiêu lại vui vẻ chen lời:

- Phải đấy ! Từ đây đến Thần Châu chẳng bao xa, Bích cô nương nên đưa lệnh tôn đến đấy an nghỉ là hay hơn cả.

Bích Lệ Hồng trong lúc nhất thời chưa quyết định được điều gì, chỉ ôm mặt khóc òa.

Cừu Thiên hiệp không rõ vì vô tình hay cố ý mà quay nhìn Nhan Như Ngọc hỏi:

- Nhan cô nương, có thể nào cùng đi với chúng tôi đến Bài bang hay chẳng ?

Đằng Hồng Tiêu đối với Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc tuy đồng mạch sanh lại vừa quen biết nên nàng không thể làm ngơ đối với cả hai, bèn nhoèn miệng cười tiếp lời:

- Hay nhất là chúng ta nên đến Thần Châu nghỉ ngơi, cũng là dịp để chúng ta hiểu nhau hơn !

Nhan Như Ngọc và Bích Lệ Hồng đồng ý đứng lên, hai người nói vài lời xã giao với Đằng Hồng Tiêu, sau cùng Nhan Như Ngọc vui vẻ nói to:

- Đến Thần Châu, ta có ý từ lâu, hôm nay tiện dịp được vào bái yết lão bang chủ thật là vạn hạnh ... Thôi chúng ta cùng đi !

Vừa nói dứt, nàng buông mình chạy xuống trước tiên, kế đấy Cừu Thiên Hiệp và Bích Lệ Hồng, Đằng Hồng Tiêu nổi gót theo sau. Cả bốn người quay trở lại Miếu sơn thần.

Cừu Thiên Hiệp công Cái thể ma quân Bích Nam Hùng, nhằm hướng Phượng Hoàng thành trở thuật khinh công chạy tới như bay biển, ba cô gái đứng đỉnh chạy theo sau.

Ánh thái dương vừa ló dạng, cả năm người đã vào thành Phượng Hoàng. Cừu Thiên Hiệp thuê một chiếc xe lừa, đặt Cái thể ma quân Bích Nam Hùng vào nằm trong an nghỉ, lại thuê thêm bốn con tuấn mã cho Đằng Hồng Tiêu, Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc cỡi làm chân ủng hộ theo xe.

Qua ngày thứ hai, một cỗ xe lừa và bốn người kỵ mã đã đến địa phận Thần Châu.

Bài bang tổng đàn đã được thủ hạ phi báo, nên Âm Dương Ma kiếm Đằng Công Ngươn, Trường Hồng lão nhân hướng dẫn ba tên đường chủ và bang chúng ra nghênh tiếp cả năm vào đại sảnh, cuộc tiếp không kém phần long trọng.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn là bạn cố tri của Cái thể ma quân Bích Nam Hùng, nên vừa lo tiếp khách vừa ra lệnh cho thủ hạ dọn một gian phòng khang trang cho Bích Nam Hùng nghỉ ngơi, lại khiến lương y bốc thuốc điều trị, thật là chu đáo.

Cừu Thiên Hiệp lại nóng lòng về vụ Miêu Cương nên nhanh miệng hỏi Trường Hồng lão nhân rằng:

- Kính lão sư ! Không rõ bức địa đồ, lão sư đã hoàn tất chưa ?

Trường Hồng lão nhân đưa tay mân mê chòm râu bạc, nhếch môi cười bí mật nói:

- Chẳng giấu chi Thiếu hiệp, bức họa đồ lão đã vẽ xong, nhưng mà chưa tiện giao cho Thiếu hiệp bây giờ được !

Cừu Thiên Hiệp xúc động mạnh, vội hỏi ngay:

- Tại sao thế lão sư phụ.

Trường Hồng lão nhân vuốt chòm râu bạc dịu giọng nói:

- Chỉ vì ... còn một câu chuyện đại sự chưa hoàn tất !

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi lại:

- Đại sự ! Chẳng hay đại sự là chuyện gì ?

Trường Hồng lão nhân trầm giọng nói:

- Hình như Cừu thiếu hiệp có vẻ không vừa lòng ...

Cừu Thiên Hiệp chưa đáp lời thì Nhan Như Ngọc phá lên cười lạnh lạnh, nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Thiếu hiệp tuổi xanh đầy hứa hẹn, danh vang bốn biển, oai trấn giang hồ, thì còn điều gì đáng gọi thì chẳng vừa lòng đâu ?

Cừu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc nói:

- Hừ ! Không ai rõ điều tâm nguyện của ta, chẳng nhẽ Nhan cô nương có tài tiên tri vị bốc, hiểu được tâm nguyện của người khác !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đưa tay chặn lại bảo:

- Thiếu hiệp có gì thắc mắc ... xin thưa kể lại xem sao ?

Cừu Thiên Hiệp bị cưỡng bách đến không còn lối thoát, nên chàng không dám giấu diếm được nữa đành đáp xuôi:

- Chẳng dám giấu quý vị, nguyên tại hạ có điều tâm nguyện là đến xứ Miêu Cương tìm một vị lão tiên bối ẩn cư, nhờ giảng rõ thân thế mơ hồ của tại hạ !

Trường Hồng lão nhơn nghe qua, ngược mặt nhìn trời cười lớn, bằng giọng nói uy nghiêm hiền dịu bảo:

- Ha ha ! Thật không ngoài sự suy tính của lão. Lão đoán Thiếu hiệp muốn đến Miêu Cương tìm ai ... ai kia !

Cừu Thiên Hiệp giật nảy mình, ngạc nhiên đến cùng tột nói:

- Vị này ... ?

Trường Hồng lão nhơn mỉm cười đưa tay chặn lại nói:

- Thiếu hiệp khoan nói đã, lão phu đoán được phần nào đấy chứ ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động tinh thần buột miệng kêu lên:

- A !

Trường Hồng lão nhơn điềm đạm từ từ hỏi tiếp:

- Có phải ngươi muốn tìm một vị tiên bối ẩn cư lừng danh võ lâm ... vào thuở xưa không ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội hỏi lại:

- Lão sư đã rõ là ai chứ ... ?

Trường Hồng lão nhơn phá lên cười tiếp lời:

- Ta hỏi ngươi. Ta đoán đúng hay sai ?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu lia lịa nói mau:

- Đúng đấy lão sư phụ ạ !

Trường Hồng lão nhơn vụt thở dài tiếp lời:

- Ngươi nhận lời nói của lão là đúng ư. Vậy thì việc đến Miêu Cương của ngươi ...

kể như hoàn tất !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động toàn thân vội nói nhanh:

- Lão sư bảo sao ? Chẳng nhẽ vị Cừu đại kiếm sĩ ấy đã hóa ra người thiên cổ hoặc giả không còn ẩn cư xứ Miêu Cương ?

Trường Hồng lão nhân lắc đầu nhẹ giọng:

- Hẳn chưa được may mắn chết, và hẳn rời khỏi xứ Miêu Cương từ lâu rồi !

Cừu Thiên Hiệp suýt rú lên vì mừng rỡ, vội hỏi tiếp:

- Vậy lão kiếm sĩ ấy hiện giờ luân lạc nơi đâu ?

Trường Hồng lão nhơn ngược mặt lên nhìn vào cỏi mong lung thông thả đáp:

- Hẳn ư ? Xa là góc biển chân trời, gần là trước mắt ...

Cừu Thiên Hiệp cả kinh, thối lui ra sau ba bước, giương đôi mắt hổ nhìn Trường Hồng lão nhân ngờ vực, sau cùng lên tiếng nói:

- Người ... người có phải là ...

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn quay mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp ngắt lời:

- Lão phu xin hân hạnh giới thiệu lão sư phụ đây khi trước tức là “Kình thiên ngọc trụ” Cừu đại hiệp.

Thì ra Trường Hồng lão nhân lại là vị ẩn sĩ xứ Miêu Cương.

Cừu Thiên Hiệp nhìn từ đầu đến chân Trường Hồng lão nhân không nói lên lời ...

Trường Hồng lão nhân chớp nhanh đôi mày bạc như vệt bông âm trầm điềm đạm bảo:

- Cừu Thiên Hiệp ... từ lúc ngươi xuất đạo giang hồ, mang tiếng uy hiếp võ lâm các người, ta đã để ý đến thiếu hiệp. Trong lần xuống Hạ Lan sơn ta muốn thử tài với thiếu hiệp. Thiếu hiệp còn nhớ bức lụa hồng trong thanh kiếm dẻo hay không ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua càng thêm bối rối chẳng biết phải trả lời sao cho ổn, đành giương đôi mắt nhìn.

Âm Dương Ma Kiếm Đằng Công Ngươn lão ung dung vuốt râu cười ha hả nói:

- Thiếu hiệp, việc này không phải do lão phu đề ra, mà thực tại do tập tục bốn bang về sự tương truyền Thần Châu này, tỉ võ luận hôn cũng do sự xếp đặt an bài của định mệnh ... tiểu hài nữ tuy ấu thơ xấu xí, nhưng không đến nỗi cực mịch ngu ...

Đằng Hồng Tiêu nghe đến đây thẹn đỏ mặt, chớp mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp một lần sau cùng nàng chạy tất tả vào hậu sảnh.

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng vì phải lo phụng dưỡng cha già nên đã rời đại sảnh từ lâu.

Ba cô gái đã vắng hết hai người, chỉ còn Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc có mặt tại đường, nghe qua những lời của Âm dương ma kiếm, đôi mày liễu khẽ run mấy lượt, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên cười nói:

- Không ngờ việc này đã làm lão bang lo lắng, thực là câu chuyện song hỉ vĩ đại, hiếm có mỗi lương duyên trời định nào lại hộ đối môn đăng như vậy ... !

Nàng nói một hơi dài, tựa hồ như người đứng trong cuộc, phút chốc lại nhìn Cừu Thiên Hiệp cười trêu tức, không ngờ lời nói của nàng có một âm lực kỳ diệu.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nghe qua vuốt râu cười ngắt, lão liếc mắt nhìn mọi người, đồng dặc bảo:

- Người lạnh lẽ nói ra lời lưu loát, Nhan phó giáo chủ đoán đúng tâm sự của lão phu. Vậy tiện đây mời quý vị theo lão phu ... !

Vừa nói dứt, lão xô ghế đứng dậy, đi thẳng ra khỏi sảnh đường, và hướng dẫn mọi người cùng đi về hướng Đông viện ...

Tất cả mọi người không hiểu ý gì, nhưng không một ai hỏi lại, chỉ lặng lẽ bước theo sau.

Cừu Thiên Hiệp quá ức đưa mắt lườm Nhan Như Ngọc, tia mắt chiếu ra sự tức giận bồi hồi.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, nhún gót sen chạy theo sát bên chàng vừa cất tiếng ngâm lên khúc ca khe khẽ:

“Chàng đến đây ... cứ ở lại đây Dưỡng ngựa, dừng chân, tạm ít ngày Ngại người tráng sĩ, quên non nước E khách đàng xa, mất lộ trình ... ” Cừu Thiên Hiệp nghe qua tức muốn bẻ ngực, song chẳng dám hé răng nói nửa lời.

Quang cảnh hiện ra trước mọi người, huệ đăng kết tụ muôn màu chói lọi cùng “Long Phụng song kỳ” Thì ra Công Ngươn đã tổ chức buổi hôn lễ tự bao giờ, Cừu Thiên Hiệp trông thấy thất kinh, nghẹn ngào chẳng nói được nửa lời, đoạn chàng đưa nhìn Đẳng Công Ngươn tiếp lời:

- Lão bối đối đãi với văn sinh thật vô cùng trọng hậu, còn việc hôn nhân là đại sự, mà văn bối chưa có tâm nguyện, nên chẳng dám vâng lời, nhưng ...

Trường Hồng lão nhân đã vội ngắt lời:

- Ta biết văn sinh muốn vào xứ Miêu Cương ... lão tiên đoán thiếu hiệp ra đi với mục đích là tìm hiểu qua thân thể mơ hồ, do đó lão mới nhờ Đẳng lão bang chủ mời thiếu hiệp đến Thần Châu ... hầu giảng rõ cho thiếu hiệp nghe ...

Ngần ngừng giây lâu lão nói tiếp:

- Lão đã rõ mọi việc, nguyên lúc bình sanh lão tử cố vô thân không anh em bầu bạn chỉ vì cha mẹ ta là con nhà hàn dã nông gia xuất thân ... quê cha ở Bích Tây, lúc còn thơ ấu lão là đứa trẻ bệnh hoạn yếu đuối, may mắn gặp được dị nhân truyền cho hai chiêu kiếm chưa luyện thành hình vì thể phải cô thân đơn độc, không môn không phái đến nay !

Nói đến đây, lão chợt thấy lời nói đã xa đề, bèn đổi giọng nói tiếp:

- Chẳng qua là lão phu có duyên gặp được một người bạn duy nhất, cùng một họ Cừu !

Cừu Thiên Hiệp lặn lội khắp giang hồ, chưa hề nghe ai đề cập đến người họ Cừu hôm nay được nghe ... đề cập đến chàng há bỏ qua hay sao ? Do đó chàng dịu giọng hỏi nhanh:

- Có phải là sư muốn ám chỉ “Thần Châu nhứt kiếm” Cừu Vô Kỵ hay chăng ?

Trường Hồng lão nhân gật gù tiếp lời:

- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Theo sự hiểu biết của lão phu, thì Thần Châu nhứt kiếm Cừu đại hiệp sau khi kết hôn có sanh hạ được một trai một gái, mười mấy năm về trước cả nhà họ Cừu bị giết hại, nên không rõ câu chuyện sau này ra thế nào !

Cừu Thiên Hiệp vô cùng kinh dị vội hỏi:

- Lão đại hiệp có sanh một gái nữa ư ? Lão sư phụ có biết tin tức gì không ?

Trường Hồng lão nhân thở dài ảo não nói:

- Trên chốn giang hồ hiểm ác, trên đường đi đầy dẫy hổ lang, Cừu Vô Kỵ có nói với ta lúc vào Tây Bắc là vợ con hắn bị bức hại phải tuần tiết, thậm chí đến con gái của hắn cũng không rõ hạ lạc nơi nào ... chưa dò ra được tin tức !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như trải qua cơn ác mộng, chàng buộc miệng lẩm bẩm:

- À ! Câu chuyện lại hóa ra như thế ư ?

Trường Hồng lão nhân thở dài nói:

- Vì thế lão phu mới đoán biết tâm sự của thiếu hiệp, nên suốt mười ngày nay, lão chưa kịp hạ bút vẽ một nét họa đồ hình thế xứ Miêu Cương mà trái lại, lão phu đã vì thiếu hiệp mà làm hai việc đại sự !

67. Gặp Lại Kỳ Khất Cái Xứ Giang Nam

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy câu chuyện này đối với việc đến xứ Miêu Cương của mình có liên hệ liền hỏi nhanh:

- Hai câu chuyện đại sự thế nào ?

Trường Hồng lão nhơn mỉm cười nói:

- Chuyện thứ nhứt là câu chuyện hỉ sự của người đối với Hồng Tiêu, chuyện thứ hai là trong thời gian ta hứa với người mười ngày để vẽ địa đồ xứ Miêu Cương, ta đã dùng thời gian đó đi gần hết xứ Giang Nam để mời đến đây một vị lão nhơn. Vị này đối với người rất chí thiết uyên nguyên ... lão tiền bối của thiếu hiệp đây !

Cừu Thiên Hiệp buộc miệng kêu to:

- Ai ?

Trường Hồng lão nhơn không đáp vội đưa tay chỉ vào ba gian thơ phòng, cạnh đại sảnh phòng hoa chúc và vui vẻ nói:

- Thiếu hiệp, hãy trông kìa.

Cừu Thiên Hiệp thuận mắt nhìn theo ngón tay của lão nhơn, chợt thấy một người, chàng cả kinh lẫn mừng, vội bước nhanh về hướng người lạ, cất tiếng kêu lên như điên:

- Quế sư thúc ! Quế sư thúc, sư thúc lại đây tự bao giờ ?

Giữa gian thơ phòng, một vị lão nhơn ngồi chễm chệ trên chiếc ghế cao, đây là một nhân vật kiệt liệt giang hồ trong nhóm nhất tăng, nhị khất cái tám kiếm khách, Giang Nam khất cái “Kim băng trúc tượng” Quế Cung Đàm.

Cừu Thiên Hiệp vì câu chuyện “Tuyệt tình kiếm” Thiết thương hận và Thần y Hoa Tử Phong, bị hai vị khất cái hiểu lầm rồi chia ly rất lâu, không ngờ duyên trời dung rui còn gặp mặt, khiến chàng mừng rỡ như nắng hạn gặp mưa rào.

Không ngờ Kiếm băng trúc tượng Quế Cung Đàm lạnh lùng nói:

- Người còn nhận ra vị thúc giá áo túi cơm này làm gì ?

Cừu Thiên Hiệp hốt hoảng vội phân bua:

- Sư thúc ! Thiên Hiệp này dù có gan mật lớn thế nào cũng không dám quên ân đức của ... câu chuyện Thiết sư thúc và Thần Y Hoa lão tiền bối ...

Kim băng trúc tượng Quế Cung Đàm khoác tay ngăn lại nói:

C - Đừng đề cập nữa, chuyện qua rồi đã hết, câu qua câu lại qua lộ đường ai nấy đi.

Còn sự có mặt hôm nay là ta bị Trường Hồng lão nhơn mời đến chủ trương hôn lễ cho người, vả lại câu chuyện người gây ra chưa được thanh minh, thì người nên kết hôn cho sớm nên câu chuyện gây ra là sự thật, đến lúc đó ta sẽ lấy theo gia pháp mà trừng phạt người, thì người cũng giữ được vài mụn con nối dõi không đến nỗi phải tuyệt tự.

Lời nói của lão rất rõ rệt, song chẳng kém phần đanh thép.

Cừu Thiên Hiệp tuy là kẻ kiêu ngạo tốt đời nhưng đối với tôn ti trưởng thượng chàng phải cúi đầu nhận lời chỉ dạy, bởi đây là quy luật của võ lâm.

Ngay lúc đó, Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn, Trương Hồng lão nhơn, Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc luôn cả ba tên đại đường chủ, bốn lộ tổng quản đều tề tựu đến trước cửa thơ phòng.

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm bước ra đứng ngay ngưỡng cửa, buộc miệng nói to:

- Các vị ! Sự thành thân thì đã đành rồi, nhưng lão Hoa Tử này có một vài lời thanh minh trước ... xin quý vị nên suy xét kỹ lại !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vòng tay thì lễ nói:

- Có điều gì chỉ giáo Đằng mỗ nguyện tuân theo !

Quế Cung Đàm đôi mắt lơ lơ đột nhiên phát ra tia sáng lạnh buốt người, đồng dục nói to:

- Cừu Thiên Hiệp là một tên tội phạm của bốn môn, công án chưa được xét xử nếu như sau này cuộc điều tra kết thúc mà Cừu Thiên Hiệp không phạm tội lẽ tất nhiên không gì đáng nói nữa, trái lại Cừu Thiên Hiệp là thủ phạm trong vụ án thì chiếu theo gia pháp chỉ công, hội đồng bốn môn sẽ nhóm lại xét xử. Chừng đó các vị chớ trách bọn nhứt tăng nhị khát cái và tam kiếm khách là những kẻ không thông lý sự nhân tình nhé.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tối tăm cả mặt mày, sự uất hận trào dâng lên tận cổ nghẹn lời nói chẳng ra.

Một bên đối với nhóm quần kiệt “Nhứt tăng nhị khát cái và tam kiếm khách” chàng không đủ chứng cứ minh oan vụ Oan án, một bên đối với Đằng Hồng Tiêu chàng không nghĩ đến việc kết hôn vì chàng có yêu cảm bao giờ.

Sự quyết định của Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn dường như không có gì thay đổi được, nên lão trầm giọng nói to:

- Mọi việc đều do Thiên mạng, lão hủ và tiện nữ há chẳng vâng theo ư ?

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm lắc lư chiếc đầu bù tóc rối, bằng giọng nói trang trọng tiếp lời:

- Một lời đã hứa giá đáng ngàn vàng ! Vậy lão Hoa tử này xin phép các vị cho gặp riêng Cừu Thiên Hiệp hỏi thăm vài câu chuyện riêng của bốn môn !

Đằng Công Ngươn thấy Quế Cung Đàm muốn từ khách, bèn cùng mọi người lần lượt về đại sảnh, sau khi cáo từ Quế Cung Đàm và Cừu Thiên Hiệp.

Quế Cung Đàm đưa mắt tiễn khách đi một hồi xa, mới sang Cừu Thiên Hiệp nghiêm trang bảo:

- Thiếu hiệp hãy vào đây ... ! Ngồi xuống đây, ta muốn hỏi đôi lời !

Cừu Thiên Hiệp miễn cưỡng bước vào trong thư phòng và ngồi xuống chiếc ghế cấm don đối diện, bằng giọng nói nhu hòa hỏi:

- Thưa sư thúc, chẳng hay sư thúc muốn chỉ dạy điều chi ?

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm đưa đôi mắt trang nghiêm rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Thiên Hiệp ! Ta không muốn ngươi giữ lễ, mà ta chỉ muốn ngươi lấy sự thật trả lời ta ... Vậy ta hỏi thật ngươi ! Ngươi có liên hệ gì với Huyết quang giáo không ? Và cảm tình của ngươi đối với phó giáo chủ Nhan Như Ngọc trên phương diện và địa hạt nào ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như đất bằng nổi sấm, chót núi dậy ba đào, bằng giọng nói sợ hãi, chàng kêu lên:

- Xin sư thúc xét lại, Hiệp nhi đối với Huyết quang giáo không có liên quan mấy may nào !

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm nhếch môi cười nhạt nói:

- Không liên quan mấy may nào ư ? Ta e rằng không đúng sự thật chẳng ?

Cừu Thiên Hiệp cố chống chế:

- Thật thế sư thúc ạ ! Hiệp nhi đâu dám nói dối với sư thúc !

Quế Cung Đàm nghiêm sắc mặt tiếp lời:

- Thiếu hiệp hãy lắng tai nghe ta hỏi đây, theo sự dò xét của ta thì trong những ngày gần đây “Huyết quang giáo” phái vô số cao thủ theo bảo hộ người, thậm chí bọn chúng thay thế người tổ chức phục kích tại Thủy Nguyệt đình, gây sự Oán cừu với Cửu đại môn phái, nếu người bảo không may liên hệ, tại sao chúng lại dặt dẹo hành động như thế ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua như lọt vào một hố sâu tối như mực, không hay biết gì cả, do đó chàng trầm giọng cãi lại:

- Sự thúc ! Không bao giờ có như thế đâu ? Diệt nhi không hay biết gì cả !

Quế Cung Đàm cười nhạt, bằng giọng nói gay gắt bảo:

- Cuộc ước hẹn tại Hương Lô Phong Cảo sơn với Cửu đại môn phái cũng bị Huyết quang giáo bày trò ngoan li mà tan rã buổi hội. Bọn chúng nó dám giả tạo ra Phật lệnh của Thiếu Lâm tự đón đường xá Cửu đại môn phái trở về ... chuyện cũ còn sờ sờ thế ...

người suy nghĩ sao ... ?

Cửu Thiên Hiệp khí uất đầy bụng bèn lạnh lùng đáp ngay:

- Theo thiên kiến của diệt nhi, thì Cửu đại môn phái đoạn tín bội ước, rồi tạo điều vu khống và đổ tội cho Huyết quang giáo chủ đấy chứ !

Quế Cung Đàm cười lạnh lạnh, bằng giọng nói chua chất bảo:

- Hay nhỉ ! Người lại biện hộ cho bọn chúng nữa ư ?

Cửu Thiên Hiệp ngẹn ngào nín lặng.

Quế Cung Đàm đổi giọng gắt hỏi:

- Người và con bé họ Nhan như bóng với hình, vậy nguyên cớ ra sao người nói cho ta nghe ?

Cửu Thiên Hiệp đáp xuôi không nghĩ ngợi:

- Đó chỉ là việc xảo hợp mà thôi !

Quế Cung Đàm cau mày trợn mắt gắt giọng:

- Xảo hợp ư ? “Cửu long huyết cầu” là vật chí bảo môn trấn một môn trong Cửu đại môn phái, lọt vào tay của người cũng là “Xảo hợp” ư ? Luôn cả chiếc “Đỉnh vàng” của Vân Vụ bang, có người trông thấy trưng bày tại tổng đàn Huyết quang giáo cũng là “Xảo hợp” phải chăng ?

Cửu Thiên Hiệp ngheo ngào, đối với câu chuyện đại sự quá hãi hùng, trong nhút thời chẳng biết nói sao cho ổn.

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm nhếch môi cười nhạt:

- Người là nhân vật thế nào ... mà Huyết quang giáo chủ Di Đại Cương có lòng hảo tâm và tử tế như thế chứ ! Vậy từ nay người khá cẩn thận đề phòng chớ nên giao du nữa nhé !

Cửu Thiên Hiệp cảm động nói:

- Diệt nhi xin tuân lệnh !

Quế Cung Đàm lại nói:

- Còn Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc tuy không độc hại mưu cơ, nhưng người chớ nên thân cận nhiều !

Cửu Thiên Hiệp trân trọng đáp:

- Diệt nhi hiểu rõ !

Quế Cung Đàm thở dài, tỏ vẻ khoan khoái tiếp lời:

- Nếu được như lời người nói, người khá kết thân làm con rể nhà họ Đằng, để xóa đi sự yêu đương của Nhan Như Ngọc ... cô gái họ Nhan vì thế mà bỏ rơi người !

Cừu Thiên Hiệp hơi do dự nói:

- Việc ... này diệt nhi còn chưa ...

Quế Cung Đàm khoát tay chặn lời diềm đạm bảo:

- Bất hiếu là tội thứ ba, không con nối giòng là đại sự, người cũng nên tìm kẻ nối dõi tông đường nhà họ Cừu, để tròn chữ hiếu còn việc truy tầm tung tích phụ thân người không phải là một sớm một chiều mà được, sau khi thành hôn người vẫn tại hành được điều tâm nguyện của người kia mà !

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu suy nghĩ, nín lặng chẳng nói ra lời:

Bỗng nhiên, Quế Cung Đàm đứng phắt dậy hét to:

- Ai đó ?

Ồi ! Thính giác của lão quá tinh vi, tiếng hét vừa dứt đã có bóng người thoáng qua cửa sổ, đồng thời một giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên:

- Chẳng nên hồi hộp !

Tiếng nói vừa dứt một bóng người đã từ ngả cửa sổ vào trong phòng.

Quế Cung Đàm reo lên:

- Kìa ! Lão tam !

Cừu Thiên Hiệp trông thấy người này, vội đứng dậy vòng tay nói:

- Diệt nhi xin ra mắt Thượng quan Tam Sư thúc !

Nguyên người vừa đến không ai xa lạ, mà chính là Thước y du long Thượng Quan Kiệt.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt sắc mặt lạnh lùng như tiền, trầm giọng nói:

- Hãy khoan dùng lời thân thiện đã, ta sẽ có một lời muốn hỏi người !

Cừu Thiên Hiệp sượng đỏ mặt vòng tay nói:

- Có gì xin Tam sư thúc chỉ giáo !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt thần sắc tỏ ra căng thẳng đến cùng tột, lão không lưu ý đến Cừu Thiên Hiệp mà quay nhìn Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm trầm giọng nói:

- Thiêu Lâm chân kinh, Võ Đương kiếm phổ, lão nhị ngươi có biết lai lịch nó không ?

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm chưa kịp lên tiếng trả lời.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động vội lên tiếng chen lời:

- A ! Vậy tam sư thúc biết cả hai món thất lạc nơi đâu rồi chứ ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt bĩu môi cười nhạt bảo:

- Ngươi đã biết rõ, còn giả bộ hỏi để làm gì ?

Cừu Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Tam sư thúc !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt không để chàng nói dứt, nặng giọng quát to:

- Ngươi đừng vờ vĩnh nữa ! Chính ngươi trộm quyển chân kinh Thiêu Lâm và Kiếm phổ của Võ Đương đem hiến dâng cho Huyết quang giáo, mà còn dùng lời ngụy trá, tại sao ngươi khinh lão Hoa Tử này lắm vậy ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua nóng lòng như đốt, đau dạ tựa kim châm, chỉ vì trước mặt hai vị sư thúc chàng cố gượng nuốt hận, dần lòng khiến cho gương mặt trắng phau, tím bầm màu huyết động, sau cùng chàng nghẹn ngào nói:

- Tam sư thúc ... việc này ... vô cùng quang trọng ! Điệt nhi ...

Thước y du long Thượng Quan Kiệt rút nhanh hai miếng thẻ Hồ lô phiêu đánh nhịp lách cách, bằng giọng nói chua cay gắt to:

- Phải đấy Thiên Hiệp ạ ! Cũng vì câu chuyện quan trọng to tát, người mới gây nên sự rung động khắp giới võ lâm để xứng danh “Thiên hạ đệ nhất kiếm” mới được chứ ! Ta không thể ngờ ngày nay người đứng ra thay Kim tử đầu đà trại linh quang xuất đầu lộ diện !

Giọng nói của Thượng Quan Kiệt trầm trầm ai oán tỏ vẻ bức tức vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đau xót vô cùng, một niềm chua chát mặn nồng trào dâng lên tận cổ, chàng có miệng mà nói chẳng ra lời.

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm nghe qua rít lên căm hờn:

- Thật là nghiệt chương !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt lại nói:

- Theo sự hiểu biết của ta thì Dị Đại Cương đã công khai ra mặt chống đối Cửu đại môn phái, xét lại thì trận kiếp sợ sắp xảy ra vô cùng khốc liệt không thể nào miễn được. Vì thế Ngộ Phi đại sư đã nhóm hội Cửu đại môn phái cùng với giới hào kiệt võ lâm hầu bàn một kế sách đối phó với chúng !

Cừu Thiên Hiệp đến đây lấy làm mát dạ bèn cao giọng nói:

- Tam sư thúc, được như thế càng hay. Điệt nhi nhất định đứng về bên Cửu đại môn phái, cùng với Dị Đại Cương thôi mệnh diêm la tranh một trường, đoán hầu làm sáng tỏ mọi vấn đề !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt cười lạnh lạnh nói:

- Còn Nhan Như Ngọc thì sao ? Người đâu thể đoạn tuyệt được mối tình nồng hậu một cách dễ dàng như thế được ?

Cừu Thiên Hiệp uất muốn đến bề ngực toan cất tiếng trả lời.

Ngay lúc đó, Túc địa thái tuế Liễu Như Phong đột nhiên xuất hiện từ ngoài bước nhanh vào thư phòng, vừa trông thấy Thượng Quan Kiệt hấn vội vòng tay thi lễ, bằng giọng nói cung kính thưa:

- Tam hiệp lão gia ! Ngài vừa đến đấy ư ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt phá lên cười ha hả, nói:

- Thế nào ? Người có sợ ta dùng hết rượu thịt của Bài bang thết đãi không ?

Liễu Như Phong cúi gập mình trang trọng đáp:

- Tiểu nhân đâu dám nghĩ thế ! Tiệt rượu đã sẵn sàng, tiểu nhân vâng mạng bang chủ mời nhị vị đến dự !

Thượng Quan Kiệt đứng phắt dậy, vỗ tay reo lên:

- Hay lắm, hay lắm ! Để chúng lão hủ uống chực Bài bang vài ly rượu cho vui ...

nào chúng ta đi chứ !

Vừa nói, lão vừa đưa tay kéo Quế Cung Đàm, cả hai bước ra khỏi thư phòng. Cừu Thiên Hiệp đi sau hai vị kỳ nhân khuất cái, bước ra ngoài, hướng vào tòa khách sảnh đi lần tới.

Lúc bấy giờ, trời đã hoàng hôn, ánh sáng mặt trời dường như đã tắt hẳn, và hướng đông viện bóng người qua lại chật như nêm, vô số Bài bang thủ hạ chuyện trò vui vẻ, hỉ khí muôn trùng. Xung quanh đại sảnh, đèn hoa kết tụ gồm đủ màu sắc xinh tươi, trông thật huy hoàng tráng lệ.

Trường Hồng lão nhân vừa thấy cả ba vội bước xuống bậc thềm nghênh tiếp nói:

- Nhị vị kỳ nhơn giá lâm, thật là một điều vinh diện cho lão hủ muôn ngàn !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt vòng tay đáp lễ vừa phá lên cười hềnh hếch nói:

- Cừu lão đại ! Người đã truyền gần khắp xứ Giang Nam mời ta, lão Hoa Tử này chẳng nhẽ làm ngơ không đến ! Vả lại ta cần phải đến để tạ lễ vị mai dong chứ !

Vừa nói dứt, Thượng Quan Kiệt bước lần vào trong đại sảnh chợt lão trông thấy Nhan Như Ngọc, bèn lấy làm lạ neho mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp tỏ vẻ không hài lòng, lại bước đến trước mặt Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Nhan phó giáo chủ ! Huyết quang giáo đối với các võ lâm Trung Nguyên kỵ nhau như nước lửa, không ngờ phó giáo chủ lại hợp ý với Cừu Thiên Hiệp bốn môn, thật là kỳ lạ, khó nghĩ đấy !

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lúc bấy giờ như đứng vào lò lửa, vạc dầu sôi, tâm hồn tái tê tan nát.

Thiết nghĩ:

“Một cô gái si tình, yêu tha thiết một chàng trai tuần tú khôi ngô, đột nhiên người tình của mình lại đi cưới cô gái khác thì bảo sao cõi lòng chẳng nát tan thất vọng ? ... ” Và cũng khó mà dằn lòng trước câu hỏi trào phúng cay độc của Thước y du long Thượng Quan Kiệt ...

Thời gian nếu kéo dài thì nhứt định nàng sẽ phát Hồng hoa lệnh triệu tập toàn thể thủ hạ Huyết quang giáo đến quét sạch Bài bang không chừa một con đỏ !

Nhưng đêm đến nơi, lẽ tơ hồng và bái tổ tiên cũng gần kề ... không rõ nàng có diệu kế gì không ?

Do đó, nàng vừa nghe những câu trào phúng của Thước y du long Thượng Quan Kiệt như lửa chế dầu thêm, sự uất ức xông lên tới mặt, nàng cau đôi mày liễu, quắc mắt hạnh đào nhìn Thượng Quan Kiệt lạnh lùng nói:

- Lão Hoa tử ! Nơi đây đâu phải chỗ người buôn bán diên bán đại ... Tại sao người nói những lời ngậy ngô như thế ?

Thước y du long là một danh nhơn kiệt liệt, lại ở trong nhóm cự phách võ lâm là nhứt tẩn, nhị khát cái và tam kiếm khách thì tánh khí vô cùng cổ quái, danh dự thơm nức chốn giang hồ, chỉ vì lúc bình thời ông hay phù trợ kẻ cô thế, đã phá mọi sự bất bình, cứu kẻ khốn khó, giúp kẻ nguy nan, cho nên người người đều tôn kính nể mặt, không bao giờ bị chỉ trích tận mắt, và nếu có thì sẽ xảy ra trận ẩu đả kinh hồn !

Nhưng ...

Thước y du long Thượng Quan Kiệt vừa nghe qua câu nhục mạ của Nhan Như Ngọc ... gương mặt hồng hào bỗng biến ta xanh ngắt lão không tỏ vẻ giận dữ, mà chỉ ngược mặt nhìn trời cười ha hả như diên như đại, sau cùng lão trầm giọng bảo:

- Đây phó giáo chủ, người chớ nên cao ngạo, lão Hoa tử đã hiểu rõ tâm tư biến chuyển của người nên tạm nhường cho người vài ba phần hãnh diện !

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bĩu môi cười ngạt, gắt lên the thé:

- Ai cầu người nhường nhịn !

Vừa nói dứt, gương mặt nàng đỏ au lên, đôi mắt long lanh nhìn Thượng Quan Kiệt hằm hằm.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn thấy tình cảnh quá gay go, vội bước đến trước mặt Nhan Như Ngọc điềm đạm nói:

- Nhan cô nương, Thượng Quan huynh nói đùa cho vui, mà cô nương tưởng thật hay sao ?

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm tuy quá bất mãn Nhan Như Ngọc, nhưng vì đêm tân hôn Hoa chúc, không muốn gây sự phiền hà cho Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nên cố dằn sự tức giận, lại đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc nói to:

- Nhan phó giáo chủ ! Ta vì Bài bang nên nhượng bộ cho người đấy, rồi đây người sẽ xem hai bộ xương cùng khổ này đối phó với người cách nào !

Nhan Như Ngọc liếc thấy Cừu Thiên Hiệp đứng trân trời như tượng gỗ, còn nàng lại bị hàng trăm con mắt nhìn vào, nên chỉ gật đầu nhẹ giọng đáp:

- Hay lắm đấy ! Bồn phó giáo chủ chờ đợi xem sao ... ?

Nói xong nàng hướng vào Đẳng Công Ngươn cao giọng nói:

- Xin cáo từ ... lão bang chủ !

Trường Hồng lão nhân tỏ ý cảm kích, dịu giọng hỏi:

- Nhan cô nương, hiện giờ muốn đi đâu ?

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mày liễu, sát khí bốc lên đầy mặt, nàng gượng mỉm cười đáp:

- Tôi đến giữa gian tịnh thất trò chuyện với Bích Lệ Hồng cô nương !

Lúc bấy giờ, giữa gian đại sảnh bàn tiệc đầy dẫy thức ăn bốc khói, hương vị ngọt nồng, ai ai cũng muốn chén tạc chén thù, nên Nhan Như Ngọc vừa nói mọi người đều tỏ vẻ đồng ý, vài người buộc miệng nói to:

- Hay lắm đấy ! Xin phó giáo chủ cứ tự tiện !

Riêng về Cừ Thiên Hiệp lại có ý nghĩ khác hơn mọi người.

Chàng suy luận:

“Nhan Như Ngọc đối với Bích Lệ Hồng như nước với lửa, gườm nhau như chuột với mèo ... Nay nàng đến bầu bạn với Bích Lệ Hồng ắt nàng có lý do quan trọng rồi !” Nhan Như Ngọc đi rồi, gian đại sảnh bắt đầu vui nhộn hẳn lên.

Hai vị Khất cái với Trường Hồng lão nhân và Âm dương ma kiếm Đẳng Công Ngươn đều là bạn cũ, cách biệt đã lâu hôm nay được đoàn tụ, nên cả bốn người chuyện trò rất tương đắc, hàn huyên vui vẻ, không khí thực náo nhiệt tưng bừng.

Cừ Thiên Hiệp không vui vẻ tí nào, nhưng gượng cười đùa không để vẻ buồn thoáng hiện ra ngoài mặt.

Sau những câu chuyện nội cỏ thiên đàng, giang hồ bồng đảo, thì bữa cơm đã tàn, mọi người đã cạn chén liên hoan.

Trường Hồng lão nhân quay sang Cừ Thiên Hiệp trìu mến bảo:

- Giờ huỳnh đạo đứng giữa canh năm, sau khi hơn cẩu giao bối làm lễ tống đường, thì bắt đầu rạng sáng, thì giờ hãy còn vậy Cừ thiếu hiệp nên vào thư phòng nghỉ ngơi phút chốc để làm lễ !

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm cũng vui vẻ tiếp lời:

- Phải đấy ! Người nên đi ngủ là hơn, để bọn già bắt tử này nâng ly đàm đạo đến sáng cho phí chí !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt đã có hơi men, bèn phá lên cười hăng hắc tiếp lời:

- Phải lắm đấy ! Người hãy đi nghỉ ngơi, chuẩn bị trời sáng thành một tân lang !

Còn lão ... bang chủ cũng chuẩn bị tinh thần, sáng nay ... nghĩa tế sẽ báỉ phỏng Nhạc gia đấy ! Ha ... ha ...

Lão vừa nói vừa khoát tay ra hiệu Cừ Thiên Hiệp lui lại đưa mắt nhìn Đẳng Công Ngươn tỏ vẻ hân hoan sung sướng.

Cừ Thiên Hiệp muốn rời nơi đây lúc nào đó lúc ấy, nghe những lời hai vị sư thúc nói như thuận nước thả thuyền bèn vòng tay thi lễ:

- Nếu nhị vị sư thúc dạy thế, Tiểu đệ xin cáo lui !

Nói xong, chàng vòng tay thi lễ khắp mọi người, và hấp tấp trở về thư phòng an nghỉ.

Ngồi giữa thư phòng cạnh ngọn đèn leo lét cháy, bao nhiêu ý tưởng dồn dập khiến Cừ Thiên Hiệp không tài nào an tâm.

Chàng muốn bỏ cuộc hôn nhân này, trốn quách là xong chuyện, nhưng ngày sau gặp lại hai vị sư thúc thì biết ăn nói sao đây ? Vô hình trung chàng càng đào sâu cái hố chia rẽ và hiểu lầm !

Chàng càng nghĩ càng muốn chết quách cho xong việc, nhưng còn nghĩa vụ người trai, thân thể mơ hồ lại thêm gây cho cha con Đàng Hồng Tiêu một hậu quả không mấy tốt ! Và có thể nguy hại là khác !

Chàng suy cùng nghĩ cạn, rốt cuộc chẳng tìm ra lối thoát khả dĩ nào !

Sau cùng chàng chợt nghĩ:

- Hay là ta tìm gặp Bích Lệ Hồng và Nhan Như Ngọc, thương lượng với bọn chúng dùng kế Kim hoàn thoát xác ... hầu trốn khỏi nơi đây !

Chàng lại chép miệng bảo thầm:

- Không ổn ! Không được đâu ! Ta làm sao dám đem câu chuyện này ra thảo luận với hai cô nàng cùng một lúc, chỉ vì cả hai đối với ta ...

Cừu Thiên Hiệp bực mình đứng dậy bước ra sân.

Lúc bấy giờ, đã quá nửa đêm, thủ hạ của Bài bang đều im lặng. Xung quanh tĩnh mịch không có một tiếng động nhẹ nào.

Cừu Thiên Hiệp đương thả hồn tận đâu đâu ... Bỗng nhiên, nhiều tiếng người la ó vang dậy, chợt thấy sau ngôi nhà hướng đông, lửa cháy rần rần và nhiều ánh đuốc giơ lên cao, kèm theo tiếng chân người chạy rần rộ.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm ngạc nhiên, sẵn tính háo kỳ, nên không dự dự chàng nhún mình nhảy vọt lên cao, phi thân chạy về hướng lửa dậy đổ rực trời.

Bỗng nhiên một bóng người thon nhỏ, dùng thuật khinh công chạy như tên bắn, dưới ánh trăng mờ nên không nhận được là ai, chỉ thấy người lạ khoác y phục xanh, dường như khuôn mặt được bịt kín bằng vuông lụa màu bích lục, và người này hạ xuống hướng Tây viện.

Cừu Thiên Hiệp lại đoán bóng người này là cao thủ của Bài bang nên không đuổi theo mà phi thân chạy về hướng lửa cháy lo cứu chữa. Không ngờ chàng vừa hạ xuống đất, trên mười mấy tên thủ hạ Bài bang chạy đối diện đến, bọn chúng kêu lên to:

- Bắt gian tế ! Có gian tế đột nhập ... Tổng đàn ! Bắt gian tế !

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp lên tiếng hỏi, chợt nghe tiếng gió thổi, nhiều tà áo chạm nhau kêu phần phật vang lên phía sau lưng, chàng ngoái ngoái lại.. thấy Âm dương ma kiếm Đàng Công Ngươn đi đầu, kế là Trường Hồng lão nhơn, Thước y du long, Kim băng trúc trượng, cùng ba tên đại đường đường chủ, bốn bộ Đô tổng quản nhanh như chớp đã tiến đến bên chàng.

Âm dương ma kiếm Đàng Công Ngươn vẫy tay gọi bọn thủ hạ Bài bang ra lệnh:

- Tam đại đường chủ mau tảo ra tuần sát ngoài tổng đàn, Tứ lộ Đô tổng quản phân nhau thủ tổng đàn. Đô bảo đầu xuất lãnh chúng nhơn đi cứu hỏa chẳng để tên nào ra khỏi tổng đàn Bài bang cả.

Bài bang chúng nhơn cất tiếng “vâng dạ” vang rần, mỗi người chia nhau phận sự đi tứ tán.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Người chưa ngủ được ư ?

Cừu Thiên Hiệp vội đáp:

- Diệt nhĩ vừa chớp mắt, chợt nghe có tiếng náo loạn nên chạy đến đây !

Ngay lúc đó, bỗng nhiên có hai tên tì nữ đầu bù, tóc rối, vẻ mặt thất thần vừa chạy tới vừa khóc nghịu ngao, cả hai tên tì nữ thoạt trông thấy Âm dương ma kiếm vội quy phục xuống đất tức tức nói:

- Bẩm ... Bang chủ ... Bang chủ khổ đến nơi ... Tiểu thơ ... Tiểu thơ ... đã

Âm dương ma kiếm Đàng Công Ngươn linh tính nghĩ có việc không lành xảy ra, bèn hốt hoảng hỏi:

- Tiểu thơ thế nào ? Nói mau ! Tiểu thơ ra sao ?

68. Máu Đổ Trước Phòng Hoa

Hai tên tì nữ, mặt mày tái xám, líu lười ... nói lập cập:

- Tiểu ... thơ ... tiểu thơ ... đã bị ... người ... giết ... thác ... bị giết ... thác !

- Ôi trời !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn rút lên một tiếng kinh hoàng, đôi mắt xạ ra tia nhìn nẩy lửa, một tay nắm chặt tên tì nữ, chạy về hướng phòng hoa chúc, vừa liềm miệng hét:

- Có thật vậy ư ? Trời ! Đâu có lẽ xảy ra việc to tát thế này !

Mọi người nghe qua xám mặt kinh hoàng, chẳng ai bảo ai, người người đồng chạy theo sau lưng Đằng Công Ngươn về hướng phòng hoa chúc.

Vượt qua vùng hỏa loạn chẳng mấy bước, kế đấy là khu vườn toàn là Mai, đủ các loại Mai:

bạch, hoàng, thanh và tứ quý Mai. Giữa lúc Mai hoa nở nhụy đơm bông, bị luồng khói hỏa loạn đẩy tới, một mùi thơm u nhã, gắt nồng xông lên tận óc. Mọi người qua khỏi rừng mai, tòa đại sảnh hiện lên trước mặt.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn kẹp nách hai tên tì nữ chạy như trốn bão, hướng vào phòng hoa chúc chạy nhanh vào.

Tất cả mọi người đi đến cửa phòng đều đứng khựng lại, chỉ vì họ không biết Đằng Hồng Tiêu chết bằng cách nào, sơ đi vào bất tiện, nên đứng cửa song chờ nghe tin tức.

Chỉ nghe Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn kêu khóc rất thảm thiết:

- Tiêu nhi ! ... Ôi Tiêu nhi ... là Tiêu nhi ...

Bỗng nhiên:

- Âm !

Một tiếng động vang trời, cánh cửa song kết tuội tượng hình “Long hổ phượng” bị văng ra xa, đèn hồng giấy hoa bị rách nát biến bốc bay lên lả tả.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn sau khi tổng mạnh hai cánh cửa sổ văng ra xa, lão thò đầu ra ngoài song, kêu lên đau đớn:

- Lão sư phụ ... lão sư phụ ! Ai giết con tôi một cách thảm thiết như thế ! Ai giết con tôi ... Hồng Tiêu ... con !

Trường Hồng lão nhơn sa sầm nét mặt, vẻ sầu bi nhuốm tới cả vầng trán nhăn nheo, lão không đi vào cửa chính, mà nhấc mình nhảy vọt cửa song vào phòng, lão lại thò đầu ra vẩy tay gọi:

- Mời ba vị cứ vào xem ... không có chi phòng ngại !

Thước y du long, Kim băng trúc trượng và Cừu Thiên Hiệp rúng mình nhảy vọt xuyên lỗ cửa song vào trong. Cả ba nhìn thấy gian phòng trần thiết rất nguy nga, nào kết tụi treo bông, gương vàng, vách quế mùi hương sực nức, thật là một căn phòng hoa chúc lộng lẫy nhứt đời.

Đằng Hồng Tiêu nằm vắt trên giường kỹ, thân mình nàng nhuộm đỏ máu tươi, trước bụng bị ngọn dao đâm lút cán suốt đến lưng còn để lại vết thương sâu hoắm như hang cua, thân mình hằn nga thực nữ chết một cách thê thảm kinh hồn.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nhìn thi thể Đằng Hồng Tiêu gần rách khố, lão buộc miệng nói:

- Các vị hãy quan sát và suy luận thử xem ai là thủ phạm ! Lão hủ nguyện đem hết sự nghiệp của tên Bang chủ Bài bang này để rửa hận cho con ! Thề không đội trời chung với tệt thủ phạm !

Trường Hồng lão nhân thở dài buồn bã nói:

- Cũng bởi Hồng Tiêu chưa xuất đạo giang hồ nên nó không hiểu nổi hai chữ oán ân !

Đằng Hồng Ngươn kêu lên thống khổ:

- Từ ngày thành lập Bài bang đến đây Đằng mỗ chưa hề gieo cừu chuốt hận với một môn, một người nào cả ? Ai nhẫn tâm hạ độc như thế kia !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt đưa mắt quan sát khắp gian phòng, sau cùng nhìn từ đầu đến chân Cừu Thiên Hiệp như soi mói.

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm cau đôi mày rậm nhìn Đằng Công Ngươn hỏi:

- Tại sao chẳng hỏi những tên thị nữ hậu cận tiểu thư xem sao ?

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn gạt đầu khen phải, lão gương đôi mắt biếc nhìn hai tên nữ tì đang đứng tựa cửa phòng run lấy bầy, quát hỏi:

- Thu Cúc ! Đông Mai ! Các người đã trông thấy những gì xảy ra ?

Một tên có vẻ gan dạ hơn, ả mím chặt vành môi cho bớt run, vừa lập cập đáp:

- Bẩm bang chủ ... lúc tiếng trống canh ba ... bắt đầu ... điểm thì Tiểu Thư ... đốt lư trầm tiện ... nữ bị ... Đông Mai ... kéo áo ... rời khỏi phòng ... vì sợ ... làm phiền ...

tiểu thư ...

Đằng Công Ngươn nghe qua khó chịu, lão gầm to như sấm nổ:

- Ai hỏi người việc đó !

Thu Cúc run bần bật gương gạo nói tiếp:

- Tiện nữ chưa rời khỏi phòng đột nhiên ... bức màn ... cửa song ... chao động ... lóe ra một tia sáng ... lạnh lùng ... lúc ấy ... Tiểu thư kêu lên “Ồi trời !” Trường Hồng lão nhơn thấy Đằng Công Ngươn uất hận như điên, liền đến bên Thu Cúc dùng lời lẽ hiền lành bảo:

- Thu Cúc, việc này không liên can đến người đâu ... người nên tỉnh trí mà kể lại đầu đuôi ta nghe ... đừng nên sợ hãi giấu diếm điều gì ... mọi việc có ta bảo đảm cho người ...

Thu Cúc bấy giờ mới hoàn hồn, bằng giọng nói điềm đạm kể tiếp:

- Thích khách ... phá cửa song vào phòng ... hấn che mặt bằng bức lụa màu bích lục ... !

Cừu Thiên Hiệp chợt nhớ chiếc bóng xanh xuất hiện lúc đầu nên buộc miệng kêu lên:

- Ối chao !

Mọi người có mặt tại phòng, nghe chàng kêu lên đều quay mặt nhìn vào chàng sững sờ tỏ vẻ ngỡ vực bởi hời.

Trường Hồng lão nhân cau mày nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Thiếu hiệp bảo gì thế, có lẽ nào thiếu hiệp cũng trông thấy nữa ư ?

Cừu Thiên Hiệp vốn người chất phát ngay thẳng, bèn đem câu chuyện mình rời khỏi thư phòng và trông thấy chiếc bóng xanh ra sao kể rõ đầu đuôi cho mọi người nghe.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn không đợi chàng kể hết, vội đứng thẳng người lên nói to:

- Nếu sự việc xảy ra như thế, hấn khó thoát khỏi nơi đây !

Nói xong, thân mình lão uốn cong như vành cung bật ngược ra ngoài cửa song, thân mình lão lơ lửng giữa khoảng không, lão hú lên một tiếng ngân dài, tiếng hú có âm điệu cao trầm vang động đến chín tầng mây, tỏa ra xa hàng dặm !

Tiếng hú chưa dứt, từ bốn phương tám hướng bóng người chớp động, từ bên ngoài bay nhanh vào sân đại sảnh, dẫn đầu là ba tên đường chủ bốn lộ đô tổng quản, bọn chúng hạ ngay trước mặt Đằng Công Ngươn ứng tiếng thưa:

- Bốn bang chủ, chúng tôi xin chờ lệnh !

Âm dương ma kiếm Đẳng Công Ngươn cao giọng nói:

- Tiểu nữ bị giết thể xác còn giữa phòng hoa, thích khách là một kẻ vận y phục màu xanh, tay cầm kiếm thép, che mặt bằng vuông lụa màu bích lục, các ngươi hãy lãnh lệnh truyền cả toàn bang, từ đường thủy đến đường bộ, kiểm soát tất cả mọi người khách thương và kẻ qua đường, thà rằng giết oan trên ngàn mạng người, chớ không để tên gian manh chạy thoát, nếu ai trái lệnh bốn bang chủ sẽ chiếu theo quy luật của Bài bang mà trị tội !

Bài bang chúng nhân tất cả đều cúi đầu hô to:

- Tuân lệnh !

Nhanh như chớp, bóng người chớp xẹt giữa khung trời, tỏa ra bốn phương tám hướng. Ba tên đại đường chủ và bốn lộ tổng quản phi thân biến ra ngoài mất dạng.

Trương Hồng lão nhân nhìn bọn ba người Cừu Thiên Hiệp, Quế Cung Đàm, Thượng Quan Kiệt trầm giọng nói:

- Tổng đàn xảy ra cố sự, làm tổn thương đến danh dự Bài bang, vậy lão hủ phiền các vị nên giúp sức, tuần soát một phen ... xin các vị chớ thối thoát !

Kim băng trúc thượng Quế Cung Đàm vội nói:

- Lẽ đương nhiên là phải thế !

Âm dương ma kiếm Đẳng Công Ngươn vội vòng tay nói:

- Cảm phiền các vị nhọc lòng !

Cừu Thiên Hiệp vòng tay nói:

- Tôi đi qua đầu hướng tây !

Vừa nói dứt, thân mình chàng lắc nhẹ đã bay vọt lên cao hàng trượng, hướng về phía Tây viện chạy như bay.

Giữa khoảng canh khuya, trăng mờ sao lạnh cả một bức tây viện vắng lặng, không có một bóng người. Một cơn gió nổi nhẹ từ xa thổi tới, bỗng nghe có tiếng nói chuyện rì rào do ngọn gió Tây đưa đến. Đêm mát như suối lương tuyến, không khí vô cùng trong sạch.

Cừu Thiên Hiệp hít vào luồng dưỡng khí, nhắm ngay hướng tiếng nói xa lao tới như tên bay.

Ba gian nhà gạch nho nhỏ, tọa lạc tại hướng chánh Tây, đột nhiên một bóng xanh như tàu lá phóng vọt ra cửa phòng, bằng giọng nói lạnh lạnh hét to:

- Ai ?

Vì Cừu Thiên Hiệp cao hứng đi đứng không giữ gìn, nên gây ra tiếng động khiến người trong phòng phát giác kịp, nhảy ra hét hỏi:

Bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đã trông thấy mừng tượng, chiếc bóng xanh không ai khác lạ mà chính là Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng chàng lại nghĩ sợ Bích Lệ Hồng lắm lộn, nên cao giọng nói to:

- Lệ Hồng cô nương ! Thiên Hiệp đây mà !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng ngạc nhiên kêu to:

- Kỳ lạ chưa ! Nhan cô nương vừa đến, thì ngươi lại tiếp theo, chả lẽ hai người có hẹn với nhau ra đây à ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sốt ruột, bèn trầm giọng nói:

- Không phải vậy đâu ! Ta vì có việc mà đến đây !

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc từ trong phòng bước chân ra, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Ủy ! Canh năm trống điểm mới trở thành Tân lang, chưa đến canh năm mà chàng rể mới thay thế nhạc gia đi tuần thủ, thực là Bài bang đế vương nên khiến chàng biết lo lắng và sốt sắng như vị phò mã gia !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng nghe qua tối mặt, một sự ghen tức đột phát lên bỗng bật như chảo dầu sôi, song nàng cố đè nén, cất giọng buồn thảm nói:

- Cừu Thiên Hiệp ! Ta không ngờ ... thực ta không ngờ ... Ôi ! Muốn trừ phiền não hãy vào chốn cửa không, lời Phật có dạy “Các hữu nhân duyên” ... người làm như thế cũng phải !

Nói đến đây nàng nghẹn ngào muốn khóc. Để che giấu dòng lệ sắp đổ, nàng đổi giọng nói:

- Lão phụ thân đang ngủ say. Xin thứ lỗi không thể mời Thiếu hiệp vào phòng !

Vừa nói nàng toàn bước vào cửa phòng, Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt Bích Lệ Hồng sầu bi ai oán, nên lấy làm chưa xót bồi hồi ... Chàng bước tới trước, cản hẳn lối đi và dịu dàng hỏi:

- Bích cô nương, lẽ nào cô nương chẳng hay biết gì ư ?

Bích Lệ Hồng chưa chút bảo:

- Biết gì ? Ta làm sao biết được, chỉ nghe nói canh năm là giờ động phòng hoa chúc.. của người và Đẳng tiểu thơ ! Hạnh phúc và mãn nguyện lắm rồi ... còn gì phải hỏi nữa ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đau lòng xót dạ, nghiêng rằng, dịu giọng nói:

- Sự tình đã thay đổi quá bề bồng !

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng chớp mau mắt hỏi:

- Làm gì xó sự bề bồng, có lẽ nào Đẳng Hồng Tiêu lại không ưng lấy người ư ?

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhón miệng cười, hai tay chống vào mạn sườn tỏ vẻ đắc ý hân hoan đến cùng tột.

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu rầu rĩ nói:

- Đẳng cô nương bị người ám sát chết rồi.

Bích Lệ Hồng thất kinh la lớn:

- Ối chao !

Nàng vừa là vừa nhún mình chạy đến bên Cừu Thiên Hiệp, hai tay nắm chặt bắp vai Thiên Hiệp lắc mạnh hỏi:

- Thật vậy ư ? Người không nói bậy đấy chứ !

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ không thương cảm, còn nổi giận bất bình nói:

- Làm gì có chuyện giả, có lý nào Cừu Thiên Hiệp dám nguyên rửa người yêu trước mặt chúng ta chứ ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, khiến cõi lòng dân lên đủ mùi mặn, chát, chua, cay, bằng giọng nói khổ đau đến cùng cực:

- Theo lời tên tì nữ của Đẳng cô nương nói lại, kẻ thích khách là một người khoác áo xanh kiếm khách, gương mặt bị kín bằng nửa vuông lụa màu bích lục, chính ta có vào phòng Đẳng cô nương mới rõ chuyện này, và mọi người đều tủa ra tìm kiếm thủ phạm !

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đột nhiên nheo mày nhìn Cừu Thiên Hiệp:

- Nếu như thế, tại sao chẳng lục soát gian phòng xem thủ phạm có để lại vết tích gì hay chẳng ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng thở ra một hơi dài buồn bã nói:

- Từ xưa hồng nhan thường bạc mạng, không ngờ lại là Đẳng tiểu thơ !

Cừu Thiên Hiệp không muốn nghe Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nói những lời trêu chọc, lạnh lùng, bèn vòng tay hướng vào cô gái nói:

- Tại hạ xin cáo từ !

Nhan Như Ngọc vẫn không buông tha nói:

- Bắt được hung thủ nhớ cho chúng ta biết nhé, để xem thử hung thủ có ba đầu sáu tay, hay có gì khác lạ, nè Bài bang mà dám vuốt râu hùm lại to gan lớn mật dám giết cả hôn thê của Thiên hạ đệ nhất kiếm !

Cừu Thiên Hiệp vốn không muốn nghe Nhan Như Ngọc nói nửa lời nên rúng mình nhảy lên cao ba trượng lượn mạnh đi thoăn thoắt chớp mắt đã đến thơ phòng phía Đông, khi chàng vừa bước vào ngưỡng cửa đã nghe:

- Có trông thấy vết tích gì không ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt với Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm đang ngồi tịnh tọa tại thơ phòng, Thượng Quan Kiệt vừa lớn tiếng hỏi vừa phá lên cười hềnh hếch.

Cừu Thiên Hiệp khom người xuống thi lễ nói:

- Một điểm vết tích nhỏ cũng không thấy !

Thượng Quan Kiệt cười lạnh lạnh nói:

- Ta đoán chừng, ắt có một vài điểm khả nghi mà ngươi đã trông thấy ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rùng mình, không rõ lão muốn ám chỉ điều gì, nên hốt hoảng hỏi:

- Chẳng hay Tam sư thúc muốn dạy gì ... diệt nhi ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt nhếch môi cười nhạt, bằng giọng nói chua cay bảo:

- Lão hủ đâu dám nuôi hy vọng dạy bảo ai, lão hủ chỉ mong mỗi ở ngươi nói ra những lời thành thật !

Cừu Thiên Hiệp rúng động toàn thân, trong tâm tư nghi hoặc vô cùng, bèn lên tiếng trả lời:

- Tiểu diệt có bao giờ dám giả trá với nhị vị sư thúc !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt kêu lên một tiếng “hừ” bằng giọng buộc tội rất chặt chẽ, bảo:

- Ta hỏi ngươi, lúc ngươi trở về thơ phòng, chẳng an nghỉ, chẳng vận công tĩnh tọa mà bỏ đi thơ thần bên ngoài để làm gì ?

Cừu Thiên Hiệp lập cập nói:

- Việc này ... thì ...

Thước y du long Thượng Quan Kiệt khoát tay lia lịa cao giọng gắt to:

- Khoan đã ... đừng cãi lý vội ! Ngươi nên biết rằng Bài bang tổng đàn phòng thủ rất trang nghiêm, chúng nhân chặt như rừng cây, có ai dám khinh thường lọt vào tổng đàn, luôn cả lão Hoa Tử này là người quen thuộc với Bài bang, lại là bạn thâm giao của Đẳng lão Công Ngươn, còn không dám tự tiện xâm phạm phần đất Thần Châu sá gì là thích khách đến !

Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ nói:

- Có phải sư thúc muốn bảo ... người của tổng đàn Bài bang làm nội gián ư !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt chẳng trả lời Cừu Thiên Hiệp, vẫn giữ giọng cố chấp nói tiếp:

- Nếu chẳng phải người thân thuộc, tại sao ... tại sao phải dùng lựa để che mặt ?

Cừu Thiên Hiệp vội nói:

- Theo ý diệt nhi ...

Thước y du long Thượng Quan Kiệt hét to:

- Ngươi hãy nín nghe ta bảo tiếp

Vừa hét dứt, lão đổi giọng trầm trầm bảo:

- Nếu là kẻ giang hồ hào lữ, tìm đến Bài bang báo cừu rửa hận, tại sao lại đối với một kẻ như tiểu nữ vô tri, chưa biết giang hồ là cái quái gì ... lại đang tâm hạ sát ? Mà không tìm kẻ chủ mưu động thủ ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rất chí lý, song cố biện bạch hỏi:

- Vậy ý kiến của sư thúc đối với việc này ra sao ?

Thượng Quan Kiệt quắc mắt nhìn chàng bằng những tia kinh khiếp, bằng giọng nói lạnh lùng như ma rên ngoài mộ địa tiếp lời:

- Hừ ... Đâu có ai đủ năng lực tài ba lọt vào chỗ sau cùng thâm khuê, hận trạch không gây gió động cỏ lay, qua mặt được vô số môn hạ Bài bang nằm phục kích đầy dẫy ? Lại vượt qua được các bẫy rập ám khí của Bài bang ? Ai có được công lực cao như thế ? Thâm hậu đến nỗi Đằng Hồng Tiêu là một cô gái được gia truyền bí thuật võ công không hay biết tí gì ... đến bị một kiếm tán mạng !

Cừu Thiên Hiệp vẫn y như trước không rõ mảy may ý nghĩa lời nói của Thượng Quan Kiệt nên lấy làm ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng rõ Tam thúc muốn bảo gì ...

Thượng Quan Kiệt mỉm cười bí mật, bằng giọng nói lạnh như băng, bảo tiếp:

- Trong ý nghĩ của ta ... còn một điểm khả nghi ... nên lấy làm quái lạ.... !

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Điểm khả nghi gì ... mà khiến sư thúc lấy làm quái lạ ?

Thượng Quan Kiệt thần thờ nói:

- Còn một điểm là:

Thời gian !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, bèn tỏ vẻ sành đời thành thạo nói tiếp:

- Có phải sư thúc muốn bảo thời gian rất trái ngược với quy chế võ lâm thường dùng ư ? Họ đến trước canh hai hoặc đầu canh ba, vì sợ đến canh năm đã gần sáng có thể ra tông tích ư ?

Thước y du long Thượng Quan Kiệt vụt chớp nhanh đôi mắt để rơi vài ngấn lệ, bằng giọng nói cực bi thảm bảo tiếp:

- Có thể đúng đấy ... có thể là vậy ... Thiên Hiệp ... Thiên Hiệp ... còn một điểm nữa tại sao người không nói ?

Cừu Thiên Hiệp thấy thế thất kinh, đôi mắt mở trừng thật to ngạc nhiên hỏi:

- Còn một điểm gì hử sư thúc ? Tại sao ... sư thúc tỏ vẻ bí lụy như thế ?

Thượng Quan Kiệt chớp mau đôi mắt bằng giọng nói âm trầm tiếp lời:

- Vì một điểm tối trọng này ... vì một điểm này ... Thích khách tại sao chẳng đến sớm hơn hoặc chậm hơn, mà lại đến vào lúc người và Đằng cô nương sắp làm lễ gia tiên, thành thân vợ chồng, mà lại đến trước nửa khắc ... và chỉ hạ thủ một mình Đằng cô nương ? Tại ... sao ? Vì thế ta mới cho là quái lạ ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn lão trần trời. Thượng Quan Kiệt giương đôi mắt tròn xoe nhìn chàng không chớp, như chờ đợi sự hồi đáp của chàng, đồng thời quan sát sự thay đổi sắc diện.

Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ không hiểu nổi Thượng Quan Kiệt muốn bảo gì, bất giác chàng đưa một câu:

- Việc này ... theo ý diệt nhi ... thì kẻ thích khách không mưu tính ... chỉ gặp may mắn mà thôi !

Thượng Quan Kiệt phá lên cười chua chất bảo:

- Hừ ... thì việc đời ... toàn là bất ngờ và may mắn nên !

Lão lại quắc đôi mắt đầy những tia nẩy lửa dường như muốn nuốt chửng Cừu Thiên Hiệp ... bằng giọng nói bi thiết, tiếp lời:

- Phải đấy, không mưu tính mà thành công, tại sao một một hai hai người nhứt định khước từ thành hôn với Đàng cô nương, để rồi người hủ bỏ cuộc hôn lễ bái gia tiên, trở thành chồng vợ bằng cách ấy ... sao ? Người còn lại nói không mưu tính, gặp may mắn mà thôi ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đã hiểu ý Thượng Quan Kiệt muốn nói gì, bất giác đôi mắt chàng hoa lên như lọt vào hố sâu tối thẳm toàn thân run lên bần bật, tháo lui ra sau hai ba bước, nói như hét:

- Tam sư thúc, có lẽ nào sư thúc đem lòng ngờ vực diệt nhi ?

Thượng Quan Kiệt mỉm cười chua chát đáp:

- Ngờ vực ... ? Lão hủ đâu dám ngờ vực ai ? Chỉ vì lão hủ không tìm được lý do chính đáng thứ hai nào ? Vậy người có thể biện luận được chứ ? Ấm chỉ ai là hung thủ ... được không ?

Cừu Thiên Hiệp rung động toàn thân, nhưng tự vấn lương tâm không bao giờ sai quấy, tất nhiên không có những hành động Tam sư thúc vừa bảo.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt vừa nghe qua phá lên cười hăng hắc, giọng cười làm chấn động cả không gian, khiến người phải bàng hoàng tất dạ.

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm rất lâu không lên tiếng bấy giờ nghe giọng cười sàu thương, phần hận của Thượng Quan Kiệt, bất giác lão phá lên thở dài một tràng não ruột, bằng giọng nói cực buồn rầu nhìn Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Thiên Hiệp ! Ta có một lời muốn hỏi người ... và muốn biết người thành tâm thật ý trả lời, người có bằng lòng hay không ?

Cừu Thiên Hiệp vội vàng đáp:

- Tiểu diệt thề với lòng mình không bao giờ dám dối trá với bề trên dù nửa lời !

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm tỏ vẻ hân hoan, nghiêm sắc mặt hỏi:

- Ta hỏi thật người, đối với chúng ta Nhứt tăng, nhị cái, tam kiếm khách môn phái này, người có thừa nhận hay không thừa nhận ? Người có thành thật cho ta biết thế nào ? ... Một lời thôi ... có hay không ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sửng sốt, vì câu hỏi vô cùng trọng đại, nên rung giọng nói:

- Nhị sư thúc, việc này thì ...

Quế Cung Đàm khoác tay chặn lời chàng, bằng giọng trang trọng bảo tiếp:

- Người khoanh nói đã, để ta bảo cho rõ ràng ... Nếu như trong lòng người quá bất mãn bọn ta là lũ già lẩm cẩm, không thừa nhận được thì người cứ nói thẳng là “không”, lão Hoa tử này thề có đất trời, không hề giận trách người tí nào cả, chỉ vì mỗi người chúng ta đều có chí hướng khác nhau, vả lại lão đại của chúng ta là ” Trại linh quan Kim tử đầu đà” trước khi sắp chết lại thâu người làm đệ tử, chúng ta chưa có một ai sẵn sóc và đùm bọc người, nhưng quyết không thể làm nhục Thầy xấu Tổ nghiệp được !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt quát mắt nhìn man rợ, trầm giọng tiếp lời:

- Đúng đấy ! Thiên Hiệp người nên thành thực trả lời, phạm người ai cũng có lỗi lầm sơ xuất !

Cừu Thiên Hiệp kêu lên hai tiếng “Ồi trời”, một câu chuyện quan hệ trọng đại, liên can đến Tổ sư môn phái, khiến chàng quỳ mọp xuống trước mặt Quế Cung Đàm và Thượng Quan Kiệt bằng giọng nói uất nghẹn đau buồn kể lể:

- Từ ngày Tiểu diệt biết sư môn, đại phái, hằng giờ dạ thẳng ngay, trừ gian diệt nịnh, nếu tiêu diệt cái mạng Sư môn làm điều đại nghịch thì thề có quỷ thần soi xét, trời tru đất diệt không còn đứng giữa cõi đời. Tuy Tiểu diệt không vừa ý, nhưng không bao giờ làm một việc oan khuất như vậy. Cuộc hôn nhân là trọng đại, mà tiểu diệt lại mang trong mình mối thù cha chưa trả, thân thể lại mơ hồ, làm sao dám đứng giữa trời thề thốt việc trăm năm ... Vì thế cái chết của Đàng cô nương, đối với diệt nhi ... tuyệt không liên can gì cả !

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm đưa mắt nhìn Thước y du long Thượng Quan Kiệt như dò hỏi. Cả hai trầm ngâm nghĩ ngợi ... một lúc lâu Quế Cung Đàm lên tiếng hỏi tiếp:

- Này thiếu hiệp. Ta thấy việc này dường ...

Lão chưa nói dứt lời, đột nhiên ngoài cửa thư phòng nhiều người la ó vang dậy, tiếp theo là tiếng chân chạy thình thịch trên mặt đất, lại nghe tiếng Trường Hồng lão nhân quát to như sấm nổ:

- Hung thủ đã hạ lạc đây rồi !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt, Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm và Cừu Thiên Hiệp, vừa nghe qua không ai bảo ai, đều đứng phắt dậy. Cả ba nhún mình nhảy vọt ra ngoài họ đồng thanh gọi to:

- Ai là hung thủ ? Hung thủ ở đâu ? Hung thủ đâu ?

69. ĐẤT BẰNG SẤM DẬY-bài Bang Chủ Cuốn Gió Đùa Mây

Cừu Thiên Hiệp vô cùng hoan hỉ, hướng vào hai vị khách cái reo to:

- Nhị vị sư thúc, hung thủ đã lộ hình tung rồi đó, việc này chứng minh lời nói của diệt nhi không giả dối !

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm và Thước y du long Thượng Quan Kiệt vội đứng cước bộ. Cả hai đưa mắt nhìn nhau như dò hỏi ý kiến. Ngay lúc đó Trường Hồng lão nhân đã hạ ngay trước sân thư phòng, trên tay lão xách một cái túi bằng lụa đen, sắc mặt lạnh lùng đến tột độ.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt bước nhanh tới trước nói:

- Trường Hồng lão nhân ! Đạo huynh đã bắt được hung thủ rồi ư ? Hiện giờ giam giữ chúng nó tại đâu ?

Trường Hồng lão nhân không đáp lời, mà đưa tay ra hiệu cho mọi người vào trong thư phòng. Sau khi an vị, lão nhân giơ cao cái bọc bằng lụa đen, mỉm cười chua chát, nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Hung thủ tại đây này !

Nói xong lão giơ cao cái túi xé “toẹt” làm hai mảnh, trong túi chứa hai món đồ, lão nhơn đưa tay tả cầm lên nửa mảnh lụa màu bích lục và một bộ đồ kiếm khách bằng màu xanh, về mặt lão nhân hiện ra nỗi buồn tê tái, bằng giọng nói gượng gạo bảo:

- Đây chính là tang vật của thủ phạm ! Thủ phạm đã giết thác tiểu đồ đệ của ta !

Cừu Thiên Hiệp vô cùng chú trọng đến việc này chỉ vì chàng muốn thanh minh sự trong trắng của chính mình, bèn cao giọng hỏi:

- Lão sư nghĩ sao về việc này ...

Trường Hồng lão nhân không còn giữ vẻ ôn hòa ngày thường, trầm giọng đáp:

- Bộ y phục và mảnh lụa xanh này do chúng thủ hạ nhặt được dưới mái tây hiên, rõ là thủ phạm sau khi thi hành thủ đoạn sát nhơn vứt bỏ tại đó, luôn cả ngọn đao thủ còn dính máu chưa khô !

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng muốn biết thủ phạm là ai và hạ lạc tại đâu, nên vội hỏi nhanh:

- Lão sư, vậy ai là thủ phạm ?

Trường Hồng lão nhơn về mặt âm trầm, đượm đầy tia phẫn nộ, nhưng cổ gượng cười lạnh lạnh nói tiếp:

- Ha ... ha, ai là thủ phạm ư ? Cứ theo sự xét đoán của lão hủ, thủ phạm là người trong tổng đàn. Nếu không tại sao phải giả trang cải dạng, và lại từ lúc xảy ra đến giờ chưa có một ai thoát khỏi tổng đàn !

Cừu Thiên Hiệp gật gù tiếp lời:

- Lão sư nói đúng đấy ! Hiện giờ cần lục soát lại, nếu không thì ...

Không ngờ, Trường Hồng lão nhơn không chú ý đến lời nói của Cừu Thiên Hiệp, chỉ nặng giọng nói:

- Lại thêm thủ phạm công lực lại khá cao, cao đến độ không ai bì kịp, nếu không ... thì làm thế nào hại được tiểu đồ một cách dễ dàng như thế !

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi thêm:

- A ! Lão sư phụ, kết cục là ai thế ?

Bỗng nhiên, một tiếng quát long trời vung lên như sấm nổ nói:

- Đừng giả bộ ngây thơ ! Thủ phạm chính là ngươi !

Tiếng hét vừa dứt, mọi người đều kinh ngạc quay nhìn ra cửa Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đã hiện ra trước ngưỡng cửa phòng tự bao giờ, vẻ mặt lão hằm hừ đỏ gay như trùng tảo, cặp mắt đỏ như hỏa châu, tay hữu nắm chặt đốc kiếm “Dương ma” tay tả chỉ vào mặt Cửu Thiên Hiệp quát tiếp, vang như sấm động:

- Hai nhà yêu dấu nhau, mới bàn đến việc thành thân, được hay không nào có ai nài ép, ta không ngờ ... không ngờ ngươi không đồng ý từ chỗ ... không đồng ý ngươi âm thầm xuống tay độc, giết hại con gái của ta ! Tiểu tử, ngươi có thể là loài người được ư ? Tiểu tử, Đằng Công Ngươn này đối với ngươi có gì bất phải không ... có không ? Nói mau !

Cửu Thiên Hiệp suýt té ngã, chàng thở ra một hơi dài, gương mặt xám ngắt, bằng giọng nói phân bua bất thần:

- Lão bang chủ ! Vì sao có những lời nói này ?

Trường Hồng lão nhân tức giận không kém bằng giọng nói trầm khiếp chen lời:

- Do ngươi đẩy tiểu tử ạ !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn khí giận càng thịnh, giọng nói càng gay gắt trầm lạnh:

- Các nẻo đường không người tuần vãng, đều có đặt máy móc bẫy rập, hầm chông, không ai lọt và cũng không ai thoát được ra ngoài, thì không ai vào tận dãy nhà sau của bốn bang được, chỉ trừ những người rời đại sảnh giữa buổi tiệc ... Nhan cô nương thì đến bầu bạn với cha con họ Bích ... chỉ có ngươi là kẻ duy nhất mà thôi ! Sau khi rời bàn tiệc chẳng bao lâu, thì án mạng lại xảy ra ! Tiểu tử thật ngươi là lang tâm cầu hạnh, độc ác vô chừng !

Cửu Thiên Hiệp khoát tay lắc đầu nói:

- Tại hạ không phải là hạng người như thế ! Xin bang chủ, chớ nên hiểu lầm trong muôn một !

Âm dương ma kiếm cười hăng hắc, bằng giọng nói âm ma trầm khiếp bảo tiếp:

- Hiểu lầm ư ! Không bao giờ ! Sau khi ngươi giết người, ngươi lột lớp đồ hóa trang cho vào chiếc bọc lụa đen, quăng tại góc viện phía tây, trong thâm tâm ngươi tính là quỷ thần không biết, phải vậy hay chẳng ? Hừ, ngươi ném cái bọc đen phía tây, để đánh lừa lão phu không nghi ngờ chú ý, rồi ngươi tìm đến chỗ lửa cháy, giả vờ như ngốc xuẩn không biết gì ... ngươi đâu dám đứng giữa mọi người, thoát ý cử mắt nà, có phải vậy không ?

Cửu Thiên Hiệp cau mày nói như hét:

- Lão bang chủ ! Chiếc bóng người khoát thanh y, chính mắt tại hạ trông thấy kia mà ...

Đằng Công Ngươn nói gay gắt:

- Tại sao không đuổi theo ? Có lẽ nào với công lực của ngươi đuổi theo không kịp hử ư !

Cửu Thiên Hiệp rên rỉ đáp:

- Tại hạ vì nóng lòng lo cứu hỏa, vả lại lúc trông thấy bóng người lạ ... tại hạ tưởng lầm là người của Bài bang !

Cửu Thiên Hiệp bị mọi người dồn vào thế bí chàng không biết lấy lời gì để phân oan, chỉ quay đầu nhìn hai lão khất cái như cầu cứu, nhưng thấy Quê Cung Đàm và Thượng Quan Kiệt mặt xanh xao như tàu lá, chứng tỏ cả hai đang uất hận đến cùng tột.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn thấy Cửu Thiên Hiệp trầm ngâm chẳng nói, bèn quát to như sấm nổ:

- Người đã cùng đường biện luận rồi sao ?

Cừu Thiên Hiệp vô cùng thống khổ, bằng giọng nói ai oán:

- Vãn hạ đã nói sạch những điều nghe thấy, nếu lão bang chủ không tin, thì ...

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn cau mày gắt lớn:

- Thì ... hãy so sánh công lực với người phải vậy không ?

Cừu Thiên Hiệp run giọng nói:

- Cừu Thiên Hiệp này, không bao giờ có ý nghĩ như thế ! Chẳng qua ...

Đằng Công Ngươn cao giọng gắt lời:

- Người tính gây loạn để ra khỏi Bài bang này ư ? Còn khó hơn lên trời !

Cừu Thiên Hiệp nghẹn ngào nói:

- Yêu cầu lão bang chủ nghĩ lại ... việc này ...

Đằng Công Ngươn không đợi chàng nói hết lời tay hữu rút nhanh Âm dương ma kiếm tay, tả rút một cây còi bằng sừng Sơn dương kê lên miệng tức một hơi “ù ù” báo động. Tiếng còi vừa nổi, thanh la, trống sấm nện liên hồi tiếp theo, âm ỉ như ngày vía Thượng đế vào khoảng đầu xuân.

Cùng với thanh la, trống sấm, tiếng người lại la ó lên vang dậy, sát khí động chín phương trời.

Tòa nhà thư cục ba gian thấp bé tí teo, đã bị vô số thủ hạ Bài bang vây thành một vòng dày mạch, thậm chí một tia nước cũng khó mà lọt qua.

Bài bang chúng nhân, từ ba vị Đại đường chủ đến bốn lộ Đô tổng quản, các đầu mục lớn có, nhỏ có, người người đều chấp binh khí cầm tay, cau mày trợn mắt, khí thế thật hung hăng lạ thường.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy như thế cả kinh, vội kêu lên hoảng hốt:

- Lão bang chủ, có lẽ nào ...

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn không nhìn Cừu Thiên Hiệp nửa mắt, chỉ quay sang Quế Cung Đàm và Thượng Quan Kiệt gượng cười hỏi:

- Nhị vị nghĩ sao về việc này ?

Trường Hồng lão nhân nghe qua sợ hãi sanh biến cố bèn bước tới trước, mỉm cười nói:

- Danh vang hào kiệt, dư măn giang hồ quý tôn giá Nhứt tăng, nhị khát cái và tam kiếm khách, đâu có bênh vực điều sai lầm !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn cười to nói:

- Việc này nếu do người khác gây ra, lão hủ sẽ khom lưng cúi đầu mời hai vị đứng ra xét xử, nhưng riêng với Cừu Thiên Hiệp ... thì ... lão hủ muốn tự tay phát lạc, không muốn phiền lòng hai vị xử phân !

Thước y du long Thượng Quan Kiệt mặt đỏ phừng phừng, tay chân run rẩy, lão quét đôi mắt đầy phẫn hận nhìn Cừu Thiên Hiệp gắt to:

- Tiểu hài nhi ! Người có nghe thấy gì không ?

Cừu Thiên Hiệp tức giận tràn hông, không còn suy luận gì kịp chỉ cao giọng đáp:

- Bọn chúng không xét đoán, chẳng phân đen trắng chánh tả sư thúc há tin được những lời hồ đồ ấy sao ?

Quế Cung Đàm tái mặt quát to:

- Thiên Hiệp, ta van người đừng cãi lý nữa !

Thượng Quan Kiệt quả ư phẫn hận rút nhanh hồ lô phiền ra thủ thế toan tấn công.

Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm thất kinh bước đến chắn ngang trước mặt vừa cao giọng quát:

- Lão tam ! Hãy suy nghĩ, đừng phạm lỗi không nên, chúng ta về đi !

Tiếng “đi” chưa dứt, cánh tay hữu lão vương ra cấp chặt hông Thượng Quan Kiệt kéo lôi ra đến ngưỡng cửa phòng.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vội bước nhanh ra một bên tránh đường, đoạn vòng tay nói cực to:

- Xin nhị vị miễn lễ ! Tiễn khách !

Ngay lúc đó, bang chủ Bài bang đứng vệt ra hai bên tả hữu chừa một lối đi rộng thênh thang.

Thước y du long Thượng Quan Kiệt bị Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm kẹp nách như một đứa trẻ thơ, lão uất hận như điên, buộc miệng gọi Cừu Thiên Hiệp rất to:

- Cừu Thiên Hiệp, thể diện của Nhứt tăng, nhị khách cái, tam kiếm khách đã bị người bôi lọ nhiều rồi ! ... Ta sẽ lấy gia pháp mà trị tội người !

Cừu Thiên Hiệp bước tới một bước gọi to:

- Nhị sư thúc, tam sư thúc ...

Âm dương ma kiếm Đằng Công Đàm hoành kiếm chặn ngang cửa quát to:

- Người tính chạy đi ư ?

Vừa hét dứt, đôi kiếm “Âm dương ma quái” đã lên cao thủ thế, đôi mắt Đằng Công Ngươn chia ra những tia nhìn rừng rợn buốt người, vẻ mặt đỏ au đầy sát khí.

Cừu Thiên Hiệp hoảng kinh kêu to:

- Lão bang chủ, hãy suy ...

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn quát to như hổ rống:

- Trả mạng nữ nhi lại cho ta !

Vừa nói dứt, đôi chân lão nhích động bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, đôi kiếm Âm dương chuyển động vùn vụt, một chiêu Trảm long thủ châu nắm ngay cổ Cừu Thiên Hiệp bổ mạnh xuống. Chiêu kiếm này do sự tức giận đến cực điểm mà tung ra, lão đã dùng cả nội lực của mười năm tu luyện, nên hung mạnh vô kể, ngay đích lẹ lù, thực là muôn ngàn nguy hiểm ...

Cừu Thiên Hiệp nghiêng mình né tránh, sau lưng đụng cái bàn, tay trái đụng giá sách, tay phải kẹt chiếc trường kỷ, mà mũi kiếm lại cách mặt non ba tấc, nguy hiểm vô cùng, khó mà thoát khỏi.

Lại thêm, Đằng Công Ngươn hơi thở hồng hộc như trâu rống, tay cử động mạnh, đôi chân xê dịch rất mau, chiêu thế đã thành như tường đồng vách sắt.

Trong phòng quá ư chật hẹp, tuy Cừu Thiên Hiệp có môn Lôi hành cửu chuyển lách mình biến đi như tia lửa đom đóm sao, nhưng nhích mình không được làm sao thì triển môn pháp này, thật là đúng với câu “Anh hùng không có đất dụng võ” chẳng biết phải làm sao ?

Nhưng bản năng sinh tồn của loài người sẽ sống dậy, khi nào sự nguy hiểm đến gần kề. Cừu Thiên Hiệp cũng thế, giữa cơn nguy cấp chàng chẳng biết làm sao, đành phải rún mình nhảy vội lên cao như chiếc pháo thăng thiên, hai tay vươn ra chop ngay cây trính nhà, thân mình lơ lửng giữa khoảng không, chàng lại buộc miệng nói to:

- Lão bang chủ, tại hạ nhường nhịn quá nhiều xin người chớ khá ...

Âm dương song ma kiếm Đằng Công Ngươn đơn kiếm đâm huyệt chưởng, lửa giận càng phừng lên như hỏa diệm sơn, thế kiếm thu hồi lại, thân hình như vành cung bật ngược lên trần nhà, tay kiếm lay động ngay thế công, không để Cừu Thiên Hiệp phản trần, mà cao giọng quát to như sấm nổ:

- Có vay phải có trả, đừng nhiều lời vô ích !

Cừu Thiên Hiệp đã ba lần toan rút ngọn Khô trúc thánh kiếm nhưng lại thôi ! Chỉ vì chàng suy nghĩ:

“Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn đối với ta không bạc, đem con gái thân yêu mà gả cho ta, đủ thấy lão quý mến đến bậc nào, nhưng hôm nay gặp hoàn cảnh không may cô con gái duy nhất bị người sát hại, chết một cách thê thảm, thì bảo sao lão không phần nộ đến cùng cực ? Ở địa vị như vậy ai cũng thế, vì đây là lẽ thường tình của thế nhân. Trong lúc chưa truy tầm ra thủ phạm, thì không nên lấy làm lạ về thái độ và hành động của lão” Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là con người thuần lương chất phát, tâm trí hiền lành, đang lúc sự chết đã kề bên mà còn nghĩ được điều trung tín, có thể gọi là kẻ đại hào kiệt, vì kẻ hào kiệt anh hùng mới có những ý tưởng như thế, ý tưởng chân thiện hàng ngự tại lương tâm.

Giữa lúc đó, tình thế lại tăng phần gay go hiểm ác, chiêu kiếm Âm dương lại sắp phạt ngang hông, Cừu Thiên Hiệp thuận đà đu nhanh hai tay rơi vào một góc phòng, vừa hốt hoảng nói nhanh:

- Lão bang chủ, việc này không phải tại hạ gây ra. Xin lão bang chủ bớt giận dung cho tại hạ nói vài lời !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn lông lộn như hổ đói, rống lên âm ỉ:

- Lão phu đã suy nghĩ tường tận, người chớ nhiều lời vô ích !

Vừa hét vừa lay động đôi kiếm “Âm dương” như vũ bão, thân mình lão bay thoăn thoắt như u linh quỷ mị, hận chẳng đâm được Cừu Thiên Hiệp một nhát từ ngực xuống đến lưng.

Cừu Thiên Hiệp quá tức giận, biến thành nụ cười đanh ác, hữu chưởng vận năm thành công lực đẩy bại hai mũi kiếm “Âm dương” về bên tả, đôi chân lắt nhẹ theo thế “Lôi hành cửu chuyển” xê mình vọt tới một góc phòng.

Trường Hồng lão nhân cử chưởng phát mạnh đồng thời nạt to như sấm:

- Người tính chạy đi đâu ?

Lời nói chưa dứt, một đạo cường phong như lưỡi kiếm Bàn thiên, quay tròn một vòng xoắn ngay đầu Cừu Thiên Hiệp, tới một chiêu thế lợi hại tàn khốc.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh rống lên như sấm nổ liên hồi:

- Lão sư ! Lão sư cũng mờ ám như mọi người hay sao ?

Trường Hồng lão nhân cười lạnh lãnh, bằng giọng nói hùng trầm quát bảo:

- Tiểu tử, cũng tại ngươi đã man tàn bạo, thì chớ trách người tàn nhẫn vô lương !

Tiếng nói chưa dứt, thì đạo kinh phong ào ạt như vũ bão trờ đến, Cừu Thiên Hiệp thất kinh rún mình nhảy vọt lên cao như chiếc pháp thăng thiên, tránh thoát đạo kinh phong quái ác. Khi hai chân chàng vừa hạ xuống chấm nên gạch, thì ... Ôi thôi ! Bốn phương tám hướng đối phương vây hãm đánh tới ào ạt, kiếm, chưởng, đao, bổng tựa cơn bão tố cuồng phong.

Bên tả Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn lay động “Âm dương” kiếm trận tới tấn công.

Bên hữu, từ ngoài cửa cái xông vào, vị đường chủ chữ Thiên là Vô ảnh khách Mạnh Khế Chân.

Ngay mặt, từ ngoài cửa sổ nhảy vào một người tay cầm kim quang bổng vũ lộng như Tề thiên đại thánh náo cung Trời, đây là vị đường chủ chữ Địa “Trại Ngô Không” Tiểu Đình Khuê.

Cửa hậu sau lưng, lại xông vào một vị mặt đỏ râu dài, tiếng nói như chuông ngân, tay hữu lay động đường gươm ba thước biến ra chiếc móng trời ngũ sắc tấn công tới, đây là vị đường chủ chữ Nhơn “Mỹ tu trại quán vũ” Cư Chiêm Xuân ...

Cừu Thiên Hiệp đứng giữa rừng gươm, đôi mày cong vút, mắt hổ lạnh lùng, song chưởng phân ra hai đạo, một đỡ mũi kiếm của Trường Hồng lão nhân, một chống lại song kiếm Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn, đồng thời chàng vận khí thiên cương gào lên như sấm nổ:

- Các người hãy dừng tay một tí đã !

Tiếng hét của chàng to không tưởng tượng được do nơi khí uất đầy bụng không thổ lộ được cùng ai, lại thêm hòa vào đó nguồn nội lực mười năm tu luyện, thành thử âm thanh vừa thoát ra khỏi miệng, biếng thành luồng gió nổi, tựa hồ như cơn sét nổ giữa trời khuya, âm âm ì ì không dứt.

Mọi người há hốc mồm kinh ngạc, không ai bảo ai, họ đồng thanh ngay kiếm bồng chưởng và tháo lui ra sau nửa bước. Năm người mười mắt giương ra tròn xoe nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp mắt, ngạc nhiên như vừa trông thấy quái vật thời tiền cổ thần nông ...

Cừu Thiên Hiệp đứng hiên ngang như cây ngọc đồng dặc nói to:

- Tại hạ xin lập lại lần nữa, câu chuyện đêm nay, tại hạ tuyệt nhiên không biết tới mà hà huống là nhúng tay gây án mạng. Các vị lấy lễ đãi tại hạ rất hậu, vì thế tại hạ không thể bôi mặt đánh nhau với các vị cho đành, chỉ mong các vị nên lấy lời hơn thiệt, mà đừng nên bức hiếp thái quá !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn khí giận mờ trời giở kiếm lên toan tấn công.

Trường Hồng lão nhân đưa tay cản thế kiếm Đằng Công Ngươn trầm giọng bảo Cừu Thiên Hiệp:

- Có một phương cách duy nhất chứng minh được sự thanh bạch của ngươi, là khi nào ngươi tìm biết chánh thủ phạm là ai ?

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, bằng giọng hùng trầm tiếp lời:

- Câu chuyện án mạng xảy ra tại Tổng đàn Bài bang, tại sao ta phải tìm cho ra thủ phạm chứ ! Hừ ! Thật là không công bình và hợp lý tí nào, nhưng mà để đáp lại thịnh tình của quý vị, Cừu Thiên Hiệp này nguyện ra thân khuyển mà thay quý vị tìm kiếm thủ phạm !

Mỹ tu Trại Quan Vũ Cư Chiếm Xuân, nghe qua mày trộn mắt hét to:

- Ai cần người truy tầm tìm kiếm ? Đừng dùng kế hoãn binh ...

Vừa nói dứt, gươm ba thước vũ lộng vùn vụt. Chữ Địa, chữ Thiên hai vị Đường chủ này cũng xông ra một loạt cử thế tấn công Cừu Thiên Hiệp, bằng ba chiêu kiếm bồng, vô cùng ác liệt.

Cừu Thiên Hiệp thấy cả ba bức bách, khí giận bốc lên tới mặt buộc miệng nói to:

- Các người muốn động thủ ư ? Được lắm, Cừu mỗ không sợ các người đâu ? ...

Này ...

Chàng vừa nói dứt, trên tay hữu hiện ra đạo kim quang vàng óng ánh.

Mọi người trong phòng vừa trông thấy thế kêu lên kinh hoàng nhảy lùi ra sau ba bước.

Cừu Thiên Hiệp đảo mắt nhìn tất cả mọi người nhanh, khô trúc thánh kiếm để ngang ngực, đồng dặc nói cực to:

- Chim cùng ắt mổ, chó cùng ắt cắn, người cùng đường ắt biến trả, nếu các vị bức hiếp tại hạ cùng đường mật lộ, thì tại hạ không thể nhắm mắt chịu được ! Nào, ai muốn động thủ mau lại đây, tại hạ nguyện lãnh tội tất cả !

Tiếng nói của chàng trong như chuông ngân, sắc mặt hiên ngang uy mãnh như Thiên Thần, khi khải cực thạnh, khiến người trông vào cũng rùng mình ái ngại.

Khô trúc thánh kiếm khẽ lay động, biến tỏa ra muôn đóa kim tinh vàng rực rỡ.

Bài bang chúng nhân người người đều biết sự lợi hại của Trúc kiếm nên trong lúc nhứt thời chỉ lấy mắt trông vào. Không ai dám cử động tấn chiêu, luôn cả Trường Hồng lão nhân cũng thở dài e ngại.

Cừu Thiên Hiệp không lấy làm đắc ý kiêu căng nên điềm đạm nói:

- Tại hạ không ý vào báu kiếm làm nhục ai, chỉ vì ...

Bỗng nhiên, một tiếng hét như oanh vàng gắt to:

- Dùng binh khí bức nhục người chính là bọn chúng nó ...

Tiếp theo tiếng hét, một luồng gió thơm nức mũi bay tới, chiếc bóng trắng tinh như bạch nhan vũ lộng giữa khoảng không, Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bay xẹt vào giữa phòng. Thủ pháp của nàng lạnh lẽ

như bóng quỷ vừa đáp xuống giữa nhà đã tuốt kiếm thủ thế, án trước mặt Cừu Thiên Hiệp, bằng giọng nói hoàng anh lãnh lốt nói tiếp:

- Ai dùng binh khí bức nhục người ? Ai ý chúng hiếp cô, ý mạnh lấn yếu ! ... Này Thiên Hiệp chúng ta phải đưa ra ba chiêu, hai thế hộ thân, chả lẽ dâng thịt vào miệng hổ hay sao ? Nào ... ai muốn động thủ, xông vào đây !

Vừa nói dứt, kiếm dài đánh “vút” tỏa ra muôn đạo hàn quang. Nhan Như Ngọc xê nhẹ thân mình kiêu diễm, mắt phượng đảo tròn quét nhìn mọi người, bằng những tia giận dữ, tựa hồ như muốn khai đấu tức thì.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn tức giận tràn hông, thét lên như quỷ rống:

- Nhan phó giáo chủ ! Cô nương đứng vào địa vị người khách xin chớ nhúng tay vào việc này !

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, đưa tay chỉ vào Cừu Thiên Hiệp nói to:

- Đập chết hòa thượng thì cả chùa mang nhục, hấn cũng là khách, mà các người đối đãi với khách như thế hay sao ?

Đằng Công Ngươn dịu giọng đáp lời:

- Không phải thế đâu phó giáo chủ ạ ! Chỉ vì hấn đã gây ra án mạng tại Tổng đàn Bài bang !

Nhan Như Ngọc bĩu môi cười nhẹ, bằng giọng nói đanh thép hỏi:

- Hừ ! Các người dám buộc miệng nói những lời thế ư ! Thật vô lý, chẳng công bình. Án mạng xảy ra tại Tổng đàn Bài bang, là việc nội bộ của các người, hãy lo mà truy soát ... thủ phạm ... vì có gì mà quyết định kẻ khác là hung thủ ? Có bắt được hấn tại trận hay không ?

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn hơi chột dạ, miễn cưỡng trả lời:

- Chúng tôi đối với hấn không phòng bị.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cau mày nghiêm giọng hỏi:

- Người nhứt định hấn là thủ phạm hay sao ?

Đằng Công Ngươn cười khẩy, bằng giọng nói dương đắc ý bảo:

- Lẽ đương nhiên, chiếc áo choàng xanh còn dấu máu đủ làm bằng chứng lắm rồi, lại thêm công lực tuyệt cao của hấn là cái cơ thứ hai ... ngoài hấn ra thì còn ai vào đây chứ !

Nhan Như Ngọc bĩu môi gay gắt bảo:

- Hừ ! Chiếc áo choàng xanh còn dấu máu, trên chiếc áo có thêu tên Cừu Thiên Hiệp hay không ? Hấn mang từ đâu tới ... ? Vô lý thật !

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn nghẹn lời song lão cố biện luận nói:

- Việc ... cái áo choàng ... là hấn đi trộm cắp ... quần áo của bọn bang thủ hạ !

Nhan Như Ngọc ngược mặt lên trời cười sắc súa, bằng giọng nói trầm khiếp quát to:

- Ai ? Thấy hấn đi trộm cắp, người có trông thấy tận mắt không ? Ai ? Thấy hấn sát ái nữ của người ? Người có thấy không ?

Đằng Công Ngươn gượng chống chế:

- Nhưng hấn có công lực ...

Nhan Như Ngọc đưa tay chặn lời, bằng giọng nói cao trầm hét to:

- Có phải người muốn bảo công lực của hấn cao tuyệt phải vậy không ?

Đằng Công Ngươn gật đầu đáp vội:

- Phải đấy !

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đưa mắt liếc nhanh Cừu Thiên Hiệp và đồng dặc nói lớn:

- Nếu biết công lực hần tuyệt cao, thì các người xét thấy không cản trở nổi hần phải vậy không ? Thiên Hiệp chúng ta hãy rời khỏi đây thôi !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua những lời của Nhan Như Ngọc lấy làm cảm động bồi hồi, chỉ vì từ lúc xảy ra án mạng, bao nhiêu oan nghiệt đều đổ lên đầu chàng, không một người nào đứng ra biện hộ hoặc giải thích sự Oan uất của chàng, nay nghe Nhan Như Ngọc đứng ra thanh minh sự trong trắng của mình bảo sao chàng chẳng cảm xúc mà trở người như pho tượng.

Ngay lúc đó, Nhan Như Ngọc đưa tay đẩy nhẹ chàng ra cửa, đồng thời nàng lay động kiếm chiêu để mở vòng vây.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn vừa trông thấy thế, quát to như sấm nổ:

- Ai dám bước ra đây ?

Vừa nói dứt, cặp kiếm âm dương phân ra tả, hữu án chặt cánh cửa ra vào.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đưa ngay trường kiếm ra phía trước, chĩa mũi kiếm vào mặt Đằng Công Ngươn quát to lên:

- Ai dám cản trở ta ?

Đằng Công Ngươn mặt mày xám ngắt, cả giận rống to:

- Huyết quang giáo muốn đảm đương việc này hay sao ?

Nhan Như Ngọc cười ha hả nói:

- Không có gì đáng tiếc !

Đằng Công Ngươn gay gắt hỏi:

- Người không kể sĩ diện hay sao ?

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Hay lắm ! Lão họ Đằng ... người cứ mắng !

Vừa nói dứt, nàng vũ lộng trường kiếm vun vút toan phá vòng vây thoát ra ngoài.

Âm dương ma kiếm Đằng Công Ngươn há đứng cho nàng được tự do bay nhảy ra ngoài cửa hay sao ?

Vì thế đôi kiếm âm dương biến nhanh ra hai đạo hàn quang kiếm phong quay cuộn hai vòng cầu, che kín cả khuôn cửa ra vào.

Nhan Như Ngọc lại cười lãnh lút, bằng giọng nói trêu tức hét bảo:

- Bản cô nương không tin Đằng bang chủ cản trở được ai ?

Đằng Công Ngươn cả giận gắt lên âm ỉ:

- Hừ, để người xem !

Hai kiếm vừa chạm nhau, tóe ra muôn đốm lửa, cả Đằng Công Ngươn lẫn Nhan Như Ngọc vội thâu ngay trường kiếm.

Nhan Như Ngọc cười lạnh lãnh, bằng giọng nói nhẹ đầy trêu người bảo:

- Hừ ! Hừ ! Chẳng ngờ bọn người chỉ có thế !

Đằng Công Ngươn khí giận bốc lên tới mặt, tay tả phẩy mạnh một cái vừa buộc miệng la to:

- Tiến lên ... hiệp thủ ! Tiến !

Nhanh như chớp, ba tên chữ Thiên, Địa, Nhơn Đường chủ, tuốt kiếm, bỗng giàng hình tứ giác án ngữ trước cửa, cử thế toan khai đại chiến.

Cừu Thiên Hiệp vừa thấy mọi người cử thế, thủ bộ dáng điệu rất hung hăng, Nhan Như Ngọc biến thành người làm chủ tình hình, nàng đã thay thế mình để đảm đương hết mọi việc, còn riêng cá nhân mình tương tự như kẻ bàng quan ngoại cuộc, bất giác một cơn bực tức sôi trào lên tận cổ, khiến chàng chép miệng nói thầm:

“Nam nhi như ta, há để thua chí khí một cô gái hay sao ?” Vừa nghĩ đến đây, chàng xê mình bước tới trước buộc miệng quát to:

- Cản trở ! Các người không cản trở nổi ta đâu ! ... Sự việc xảy ra hôm nay. Cừu Thiên Hiệp này tự nguyện đứng ra đảm đương phân nửa !

Trường Hồng lão nhân vội chen lời hỏi:

- Thế nào ... là đảm đương phân nửa ?

70. Cô Gái Si Tình Biện Lý Giùm Người Yêu

Cừu Thiên Hiệp cao giọng nói:

- Các người phải chúng nhân đi thám soát, ta thì chuyên ý đi thăm dò.

Trong vòng ba tháng, nếu các người không tìm được vết tích gì, mà trái lại riêng ta dò ra tin tức thủ phạm, lúc ấy ta sẽ tìm bắt cho được hung thủ, để tể mộ Đàng cô nương ...

giải đi sự Oan ức này !

Trường Hồng lão nhân mỉm cười điềm đạm chưa lên tiếng bình phẩm.

Âm dương ma kiếm Đàng Công Ngươn hét to:

- Trong vòng ba tháng, đến đâu mà tìm người ... một kẻ sanh vô gia cư, tử vô địa táng ... mà nói như vậy được à ?

Không ngờ, Nhan Như Ngọc đứng kề bên, vội lên tiếng đáp thay:

- Người cứ đến Huyết quang giáo là gặp hần ngay !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sững sốt, vội nghĩ:

- Huyết quang giáo ? Ta làm gì đến Huyết quang giáo ?

Ngay lúc đó, lời nói của Kim băng trúc trượng Quế Cung Đàm và Thước y du long Thượng Quan Kiệt lại văng vẳng vền tai:

- Người ta đồn đãi người đã gia nhập Huyết quang giáo, còn chẳng bao lâu nữa người quyết đem máu tươi khắp nẻo đường vô lâm, gây ra họa kiếp không tiền khoáng hậu trên chốn giang hồ ... người thật là ...

Nhưng giữa lúc sự chết chóc chỉ cách làn tơ kẻ tóc, không cho phép chàng nghĩ ngợi lâu hơn nữa. Vì thấy Trường Hồng lão nhân cau đôi mày lửa nhìn chàng trầm giọng hỏi:

- Người là nhân vật trong Huyết Quang giáo ư ... ?

Nhan Như Ngọc bĩu môi cong cớn, ngắt lời:

- Không cần biết đến “hần” là người chi của Huyết quang giáo, các người muốn gì cứ đến đây là đủ. Vì Huyết quang giáo rất rộng lượng.. văn thì giảng lý, võ thì động chiêu tùy ý các người lựa chọn !

Âm dương ma kiếm Đàng Công Ngươn nghe qua run bắn người lão nhảy nhồm kêu rống lên:

- Tức chết đi thôi ! Hai tên chuột lắt tiều bỏi dám khí tử lão phu !

Vừa nói dứt, đôi kiếm Âm dương biến ra một chiêu kỳ lợi hại như muôn điểm tinh quang bay lồng lộng xuẩn tít đến bên mình Nhan Như Ngọc thật là nguy cấp mười phần.

Tiếp theo đây là ba tên Đường chủ Thiên, Địa, Nhơn, kiếm bỗng lay động một lượt, tất cả đều hướng vào Nhan Như Ngọc công tới tấp. Trong gian phòng nhỏ, năm sáu người giao chiến với nhau thật là vô cùng khó khăn, nguy hiểm ...

Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế rống lên:

- Đừng bức hiếp người thái quá !

Vừa hét, ngọn “Khô trúc thánh kiếm” lượn ra mấy vòng, kim quang chớp nhoáng vàng rực rõ tựa hồ như chiếc móng trời hoàng hôn, xoắn mạnh vào lớp người bao vây Nhan Như Ngọc, thân pháp mau như chớp giật lưng trời. Toàn cả Bài bang nhân vật không ai thấy rõ Cừu Thiên Hiệp động thủ, mà họ chỉ có một cảm giác luồng gió nhẹ thoảng qua, bỗng thành đạo kinh phong hất ngược binh đao kiếm bồng của toàn thể Bài bang nhân vật, khiến cho toàn thân họ suýt loạn choạng, tháo lỏng lòng vậy chừng nửa bước.

Trường Hồng lão nhân kêu lên như sấm nổ liên hồi:

- Cừu Thiên Hiệp ! Người đập phá Bài bang phải không ?

Cừu Thiên Hiệp vừa lay động “trúc kiếm” vừa ngoái đầu nhìn Trường Hồng lão nhân đáp lời:

- Tại hạ không có ý đó, tại hạ cần làm sáng tỏ việc này thôi !

Trường Hồng lão nhân nói như hét:

- Người muốn làm sáng tỏ việc này bằng cách nào ? Nói mau !

Cừu Thiên Hiệp không do dự đáp mau:

- Rời khỏi nơi đây là phương pháp duy nhất ... Hẹn gặp lại lão thanh minh sau !

Vừa nói dứt, chàng hướng vào Nhan Như Ngọc hét:

- Chúng ta chạy cho mau !

Tiếng nói chưa dứt, đôi chân chàng đã xê dịch ra ngoài cửa. Nguyên Đẳng Công Ngươn đang lay động song kiếm, để trống khung cửa không một ai cản trở, Cừu Thiên Hiệp những tưởng vọt ra ngoài một cách dễ dàng.

Bỗng nhiên Âm dương ma kiếm Đẳng Công Ngươn thấy chàng đổi bộ, liền co chân đạp mạnh vào cái giá sách dựng giữa căn phòng.

- Âm !

Một tiếng nổ long trời, một bức sáo bằng sắt từ trên trần nhà rơi xuống, che kín cả khung cửa cái ra vào. Nguyên cái cửa đá của Đẳng Công Ngươn là cái ắc nút cơ quan, trên trần rơi ngay xuống bức sáo sắt.

Âm dương ma kiếm Đẳng Công Ngươn kêu rống lên như quỷ mị:

- Loài chuột tiểu bối ! Chúng bay có ráp cánh cũng khó bay thoát khỏi nơi đây !

Ngay lúc đó, một tiếng “tung” vang lên, cánh cửa hậu vụt mở hoát ra, ba vị đường chủ, Trường Hồng lão nhân luôn cả Âm dương ma kiếm Đẳng Công Ngươn đua nhau chạy thoát ra ngoài.

Nhan Như Ngọc kêu lên thất thanh:

- Bất hảo ! Trong phòng có máy móc cơ quan !

Cừu Thiên Hiệp gặp lúc lâm nguy không biến sắc, trầm giọng nói:

- Nơi đây sánh với Thiết Huyết bảo thể nào ?

Chàng vừa nói dứt, cánh cửa sau đóng sầm lại, tiếp theo đây nhiều tiếng “ầm ầm” vang lên làm chấn động cả phòng, đây là Âm dương ma kiếm Đẳng Công Ngươn ắc chiếc nút cơ quan lần thứ hai ... Ngay lúc đó, khắp cửa song, cửa hậu, mỗi khung cửa đều buông thông xuống một bức sáo bằng sắt, như các bức tường đồng, nhốt kín cả Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp vào giữa thơ phòng.

Giữa bầu không khí cực kỳ nguy hiểm, Nhan Như Ngọc mỉm cười lạnh lạnh nhìn Cừu Thiên Hiệp nói:

- Hiện giờ phải tính sao đây ?

Cừu Thiên Hiệp vẩy thanh “trúc kiếm” cao giọng nói:

- Trúc kiếm sẵn nơi tay, dù cho thiên la, địa võng ta cũng phá vỡ ...

Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười nói:

- Được như thế, người hãy trở thần oai xem nào ?

Cừu Thiên Hiệp khê gật đầu, vận nội lực chặn ngươn phổ vào “trúc kiếm” dùng hết toàn lực đánh mạnh vào khung sáo sắt, “choang” hai vật bằng kim khí chạm nhau tóe lửa, bức sáo sắt bị thanh “trúc kiếm” xé rách một đường cả tắc vuông.

Cừu Thiên Hiệp nghe tê chồn cả cánh tay phải, chàng lấy làm rúng động, vội thu hồi trúc kiếm đưa lên mắt quan sát nhưng thấy từ mũi đến sống “khô trúc thánh kiếm” vẫn nguyên vẹn không sút mẻ tí nào, lấy làm thoải mái và tự tin, bèn mỉm cười khó sỗ nói tiếp:

- Cô nương hãy xem ! Chỉ vài ba nhát kiếm là ...

- Soạt, soạt vù vù !

Một trận mưa tên vun vút, từ ngoài viện xạ vào như muôn đóm sao rơi.

Nhan Như Ngọc nhanh như chớp, đưa tay kéo xềnh Cừu Thiên Hiệp vào giữa phòng, miệng kêu lên hốt hoảng:

- Tránh ra !

Nàng và Cừu Thiên Hiệp vừa nép mình sau bức bình phong giữa phòng. Trận mưa tên ... đột nhiên ngưng bật.

Nhan Như Ngọc được dịp rúc vào lòng Cừu Thiên Hiệp, cả hai nhìn nhau mỉm cười đau khổ.

Nhan Như Ngọc nói mau:

- Bài bang không thiếu danh nhân cao thủ, lại thêm quỷ kế đa đoan, muốn thoát khỏi thơ phòng này, e gặp nhiều phiền não !

Cừu Thiên Hiệp cả cười nói:

- Dĩ nhiên là chẳng dễ, nhưng hãy tự tin ... bọn chúng không làm gì nổi hai ta !

Nói xong, thân mình chàng xê dịch đến bên cửa song, tay trái với lên cao chụp lấy cây kèo, tay phải rút ngay khô trúc thánh kiếm đu mình đến bên cửa thẳng tay chém mạnh vào bức sáo sắt.

- Choeng ! Koeng !

Hai tiếng kim khí vừa chạm nhau tóe lửa, vang lên chất mang tai.

Bỗng nhiên nhiều tiếng “veo veo vút vút” vang lên kế tiếp, một trận mưa tên như bầy châu chấu từ bên ngoài nhắm ngay khung cửa sổ, bay loạn xạ cuộn lên như bụi dấy dây mờ, nguy cấp và hung mãnh hơn lần trước gấp bội.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh buông tay rơi nhanh xuống đất, vội ẩn mình sau bức tường vôi.

Trận mưa tên cũng theo đấy mà dừng lại, chứng tỏ là ba bên bốn phía đều có mắt người quan sát chỉ huy, không phải suy luận cũng rõ dưới cửa song, ngoài cửa cái đều có người ẩn núp mai phục, thật là nguy hiểm muôn ngàn.

Nhan Như Ngọc bỗng nảy ra một kế, đưa tay chỉ trần nhà bảo Cừu Thiên Hiệp:

- Chúng ta phá nóc nhà ra ngoài !

Cừu Thiên Hiệp lửa giận xung thiên, vẩy nhanh ngọn “khô trúc thánh kiếm” cao giọng hét to:

- Kẻ đại trượng phu, đi về phải quang minh chánh đại, ta đến ngô trước thì phải ra ngô trước thôi !

Vừa nói dứt, chàng đã hành động ngay, thân mình như cánh én, vút một cái đã tiến đến cửa chính thư phòng, trước bức màn sáo kiên cố, chàng vung kiếm toan chém phá.

Ngay lúc đó, bên ngoài viện tiếng cung nữ vang lên rộn rã, hàng ngàn mũi tên bay “véo vèo” nhắm ngay cửa cái xạ tới như mưa bắc ... đành rằng thân pháp của Cừu Thiên Hiệp rất nhanh, nhưng chàng cảm thấy cánh tay trái đau buốt, bắp vế bị tê dần, hai ba mũi đoản tiễn xạ trúng mình chàng, tiếp theo đầy máu rịn ướt cả áo bào đỏ ối.

Nhan Như Ngọc cả kinh kêu lên:

- Ối chao !

Vừa kêu lên hoảng hốt, nàng huy động mạnh trường kiếm hóa ra muôn đóm kim quang như chiếc lọng vàng, che chở phía trước mặt Cừu Thiên Hiệp, đồng thời nàng buột miệng kêu to:

- Hãy thư thả, gấp làm gì thế ... thương thế có nặng không ?

Cừu Thiên Hiệp mím môi chịu đựng, vừa trầm giọng nói:

- Chẳng có sao ! Hãy rời khỏi nơi đây mau !

Vừa nói dứt “khô trúc thánh kiếm” múa động lần thứ hai, nắm vào bức sáo sắt chém sả tới:

- Choeng ! Choeng !

Tiếng kim khí chạm nhau “Cổn cẳng” ... Nhan Như Ngọc Vũ lộng trường kiếm, hộ khắp mình Cừu Thiên Hiệp che bên tả, đỡ bên hữu, cản phía trên, ngăn lối dưới, hàng chục mũi tên đua nhau rơi lộp độp xuống đất.

Trên mười mấy tiếng sắt thép giao nhau, keng keng choeng choeng tóe ra muôn ngàn đóm lửa. Bức màn sáo bằng thép, bị Cừu Thiên Hiệp dùng khô trúc thánh kiếm phá rộng dần ... Chàng trở hết oai thần, “trúc kiếm” chuyển qua tay tả, tay hữu nhằm ngay mí sáo rách vận dụng nội lực, xé một cái thật mạnh một tiếng “reng” khô khan nổi lên, mảnh sáo bé xé một lỗ khá to, vừa đủ một người chui ra.

Nhan Như Ngọc liền tay vũ lộng trường kiếm xẹt rơi vô số tên xạ vào Cừu Thiên Hiệp, nàng nhát thấy bức sáo bị rách, bèn buột miệng nói to:

- Người có ra ngoài hãy cẩn thận !

Cừu Thiên Hiệp gọi to:

- Nhan cô nương nên ra trước đi !

Nhan Như Ngọc thuận miệng tiếp lời:

- Hay lắm ! Ta ra trước múa kiếm che chở cho người ra sau !

Nàng vô ý nói ra lời này, nhưng Cừu Thiên Hiệp vốn dĩ là người kiêu ngạo, vừa nghe qua đã lấy làm phật ý, mặt ngọc sượng đỏ hồng, thuận tay huy động “Khô trúc thánh kiếm” như vũ bão, nhún mình nhảy vọt ra ngoài, buột miệng nói to:

- Ta ra trước che chở cho người ra sau !

Vô tình chàng lặp lại câu nói của Nhan Như Ngọc không sai một tiếng !

Nhan Như Ngọc chưa kịp nói nửa lời, Cừu Thiên Hiệp đã chui ra ngang bức sáo sắt ra ngoài.

Bấy giờ cung nữ của Bài bang tuôn ra vun vút, loạn tiễn bay đến ào ào xạ ngay vào mình Cừu Thiên Hiệp như bão tố mưa sa.

Cừu Thiên Hiệp phá được mảnh sáo sắt, tay hữu vũ lộng “khô trúc thánh kiếm” biến thành bốn vòng tròn vàng rực rỡ, che chở khắp châu thân, hàng trăm mũi tên chạm phải kiếm phong, bay ngược lại hướng xạ thủ hàng trượng, hoặc rơi lả tả trên mặt đất.

Cừu Thiên Hiệp nhảy tung tăng, đồng thời hướng vào cửa thư phòng gọi cực to:

- Nhan cô nương, mau ra đây ! Mau ra ...

Giữa lúc sự chết chóc kẻ trong gang tấc, Nhan Như Ngọc bỗng nổi cơn giận hờn, đứng giữa đạo hoang sau bức sáo sắt, nàng hét lên lạnh lùng:

- Người gọi ta ra ư ? Ta không ra đâu !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua suýt té ngã, vội hỏi nhanh:

- Cái gì lạ thế ? Cô nương không ra thật ư ? Tại sao ?

Nhan Như Ngọc lại đổi giọng eo éo:

- Người gọi ta bằng Nhan cô nương, thì ta chẳng đi đâu cả !

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu hỏi:

- Khổ thật, Vậy phải gọi thế nào ?

Nhan Như Ngọc cười hi hi đáp:

- Tùy ý người !

Cừu Thiên Hiệp vô cùng bức bối, nên trầm giọng hét to:

- Trời ơi ! Người làm gì thế ? Đột nhiên lại nổi tính trẻ con lên ... hờn mát !

Nhan Như Ngọc nổi cơn hờn mát nói to:

- Ủ đây ! Ta nổi tính hờn mát trẻ con đấy ... người chẳng gọi đúng ... ta chết rũ trong thơ phòng này ... quyết chẳng đi đâu cả !

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy giờ hiểm nguy sắp đến bèn kêu lên thống khổ:

- Thật là khổ cho tôi ! Mau ra đây ... phó giáo chủ, Nhan tiểu thơ, mau ra đây ...

người có thấy chẳng bọn chúng sắp túa ra bao phủ, thì phiền không ít ... mau đi !

Thật đúng theo dự đoán của chàng, bang chúng Bài bang những tay xạ thủ đều rời chỗ nấp, tập chung toàn lực cung nỏ xạ vào cửa chính thư phòng, như mưa sa bão táp, luôn cả các tay cao kiêu, bổng, gươm, quyền, đều túa ra càng lúc càng bức gần Cừu Thiên Hiệp, khí thế thật vô cùng hung bạo.

Cừu Thiên Hiệp bị nàng nũng nịu yêu sách, đến quên cả bản tâm, đem danh tánh Nhan Như Ngọc kêu một hơi.

Nhan Như Ngọc cả mừng ra mặt tựa hồ một giọng ngọt như đường rót vào tâm tư khiến nàng buột miệng kêu lên:

- Ủ ! Người gọi như thế được đấy ! Nhưng còn ...

Nàng chưa nói hết lời, đột nhiên rún mình nhảy vọt đến bên lưng Cừu Thiên Hiệp, bàn tay mềm mại áp nhẹ lên vai chàng, nhanh như chớp nàng kéo Cừu Thiên Hiệp nhảy lên cao đồng thời gọi to:

- Chạy cho mau !

Cừu Thiên Hiệp bị nàng bức bách làm nũng đến lở khốc lở cười chỉ còn nước nhún mình nhảy theo sát bên nàng.

Nhan Như Ngọc không bay vọt ra ngoài, hốt nhiên nàng hạ ngay xuống mái thơ phòng, tay hữu vũ lỏng trường kiếm như mưa bão, biến thành một đạo bạch quang chói mắt, nhắm ngay mấy tên xạ thủ kích tới ...

Cừu Thiên Hiệp trông thấy thế thất kinh đoán biết nàng mở ngay tuồng sát kiếp, bèn cao giọng gất:

- Nhan cô nương ! Như Ngọc nàng chớ quản đến việc chúng nó, chúng ta nên rời khỏi đây là hơn cả !

Nhan Như Ngọc vốn dĩ là người bướng bỉnh, há chịu nghe theo lời của chàng hay sao ? Vì thế kiếm quang xoay cuộn, tiếng kêu thê thảm, máu đổ tứ tung, những tên cung nỏ xạ thủ, ẩn núp sau mái nhà, bị nàng

giết một lượt hàng mười tên đầu cổ, tay chân từ trên mái ngói văng xuống sân lông lốc máu huyết văng ra tứ tán như trận mưa hồng.

Những tên xạ thủ còn sống sót, kêu lên kinh hãi, lăn bò rơi xuống đất, ôm đầu chạy như chuột.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc khí giận chưa tiêu, lay động trường kiếm giết sạch. Trên nóc nhà, bóng nàng chạy qua chạy lại thoăn thoắt như thoi đưa.

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong thân mình vút cong như càn liễu trước gió, chạy sấn đến một bên, cười lạnh lạnh nói:

- Nhan phó giáo chủ ! Muống khiêu chiến với bốn bang thì hãy chọn người tai mắt mà nói một vài lời, việc gì phải nổi nóng giết lâu la tiểu tốt, thật oan cho những kẻ thừa hành vô tội, vô tri ?

Nhan Như Ngọc cau đôi mày liễu, mắt lạnh trợn tròn, nặng giọng đáp:

- Nếu như thế ... thì ta tìm người !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong lạnh lùng nói:

- Tại hạ xin tiếp người !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong tự xét lấy mình nếu lấy chiêu thế ra luận, thì chính mình khó chiếm được tiện nghi, nhưng lấy khí lực ra mà luận thì chính mình có binh khí nặng, lại thêm sức vóc nam nhi, ắt chiếm được ba phần ưu thế. Không ngờ ...

hắn đã nghĩ lầm.

Hai bên binh khí vừa chạm nhau, đã nghe:

- Ôi chao !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong kêu lên hai tiếng hoảng hốt, cánh tay hữu đau buốt lên và buông thõng cây “giáng ma bổng” hai chân loạng choạng thối lui ra sau cả trượng giường mắt nhìn Nhan Như Ngọc, ngạc nhiên đến độ xuất thần.

Cũng nên biết, hắn là một thủ lĩnh quân suất tám mươi một lộ đô báo đầu, chân mau như cánh nhận, thân pháp nhanh nhẹ như tên bay, các tin tức báo cáo về tổng đàn vô cùng nhanh chóng, nhưng so về công lực chân người, thì tuổi tác của hắn không thể bì kịp Nhan Như Ngọc hay Cửu Thiên Hiệp. Về sự dẻo dai tráng kiện, có thể kém hơn phân nửa.

Nhan Như Ngọc thâm biết Liễu Như Phong rất dương dương tự đắc, ỷ vào khí giới nặng lấn áp mình, do đó nàng vận dụng toàn lực phổ vào kiếm chiêu, hất văng “Giáng ma bổng” hầu dần mặt Liễu Như Phong, vì thế nàng mỉm cười điềm đạm nói:

- Người tính lại xem, người có phải là nhân vật tai mắt của Bài bang không nào ?

Túc địa thái tử Liễu Như Phong mặt mày như sáp, ghen ngào uất ức nói chẳng ra lời.

Nhan Như Ngọc vẫn chưa buông tha, lướt mình đến ngang Liễu Như Phong quát lên lạnh lạnh:

- Người là thủ lĩnh Tám mươi một lộ đô báo đầu, vậy phiền người báo cáo lại với Đẳng Công Ngươn nói sau ba tháng muốn tìm ra hung thủ, nên đến Huyết quang giáo mà tìm !

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong mặt vàng hóa trắng, gượng cười hèn hèn hỏi lại:

- Vì sao thế ?

Nhan Như Ngọc cười lạnh lạnh nói:

- Chẳng cần hiểu vì sao, bốn phó giáo chủ nói ra người cứ thi hành y như thế là đủ, để ta đánh dấu cho người, kéo lão Công Ngươn không tin lời người báo cáo !

Nói xong, nàng xê mình qua trái, giơ cao kiếm thép nhắm ngay vai trái Túc địa thái tuế Liễu Như Phong thịch mạnh một nhát, đột nhiên đạo bạch quang lướt nhanh qua, nhanh như cắt.

Cừu Thiên Hiệp đã vươn tay chộp lấy cánh tay cầm kiếm của Nhan Như Ngọc kéo giật lại, đồng thời quát to lên:

- Như Ngọc ! Hãy chậm lại ! Đô báo đầu đã nhọc lòng đón tiếp, nên nhớ ơn người mà bỏ qua ... chúng ta hãy đi thôi !

Nói xong, lại quay sang Liễu Như Phong gật đầu thi lễ, sau cùng chàng kéo Nhan Như Ngọc toan chạy đi trước.

Túc địa thái tuế Liễu Như Phong vốn là đô báo đầu của Bài bang, từ ngày sáng lập ra bang hội, đã dày dạn gió sương, gần nửa đời người hành tẩu giang hồ, tuy công lực chưa đến bậc cao minh quán chúng, nhưng kiến thức rất sâu rộng hơn người thường hay tùy cơ ứng biến, vì thế nên buột miệng nói theo Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc, gần như van lơn, gần như đe dọa:

- Chỉ mong hai vị sớm rời khỏi Thần Châu, còn tin tức, tự nhiên thuộc hạ sẽ bẩm báo lại !

Nói xong, Liễu Như Phong rún mình nhảy xuống dưới sân đi như bay biến.

Cừu Thiên Hiệp sợ Nhan Như Ngọc không chịu buông tha hấn, nên đưa tay vịn lấy cánh tay nàng bảo nhỏ:

- Như Ngọc này ! Lão Đằng bang chủ chỉ huy thủ hạ trấn giữ cổng ta vào ...

chúng ta nên vượt khỏi dãy nhà này thoát nhanh ra Tổng đàn là hơn !

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Người run sợ trước uy lực của đối phương hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp nở một nụ cười vui vẻ, bằng giọng nói nghiêm trang đáp:

- Chẳng phải vậy đâu ... Ngọc ạ ! Chỉ vì ta sợ gây thêm nợ máu, phải trả đời đời.

- Như Ngọc ! Chúng ta đi thôi !

Vừa nói dứt, chàng nhún mình nhảy vọt qua một nóc nhà, bên cạnh Nhan Như Ngọc đi theo như bóng với hình.

Khi cả hai vừa giẫm chân trên mái ngói từ bên trong cổng đàn, tiếng thanh la, đại cổ thành lên liên hồi, vang động cả không gian, vọng báo về hướng gian nhà Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vừa đặt chân, tiếp theo đấy bang chúng Bài bang đông nghịt như kiến cỏ, tràn tới vây chặt như nêm.

Nhan Như Ngọc cau mày liễu thét lên lạnh lạnh:

- Chẳng giết một vài danh thủ, bọn chúng vẫn khinh ta không lợi hại !

Cừu Thiên Hiệp rất sợ nàng nổi cơn giận dữ gây ra sóng gió, bèn dùng lời êm dịu khuyên nhủ bảo:

- Hãy bỏ đi ! Giết hay không giết chỉ thế thôi ! Đã nhọc nhằn lại thêm vô bổ !

Chúng ta nên rời khỏi đây là hơn !

Lời nói chưa dứt, cái vòng vây đông như kiến cỏ siết chặt dần dần, dẫn một bọn là bốn chàng tráng niên, gồm toàn những tay thống lĩnh ba sông, bảy biển, ấy là bốn vị Bài bang Đô tổng quản.

Tất cả bốn người đồng thanh hét to:

- Vâng mệnh bang chủ không để một ai thoát khỏi tổng đàn !

Cừu Thiên Hiệp rút nhanh “khô trúc thánh kiếm vào khoảng không đánh ”trót”, cau mày nặng giọng:

- Tại hạ ước định với bang chủ, các người hãy mau lui ra mau !

Bốn tên đô tổng quản làm sao tin được, nên bọn chúng tuốt nhanh bảo đao thủ thế, hướng về Cừu Thiên Hiệp nói to:

- Muốn rời khỏi nơi đây, phải để lại thân xác !

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Tại hạ nghĩ, bốn vị khó cản trở nổi mà trái lại bị ...

Chàng không nói dứt lời, mà nhắc mình lên khỏi mái nhà, đáp xuống trước mặt bốn tên Đô tổng quản, thanh “khô trúc thánh kiếm” vũ lộng mạnh, biến ra muôn đóa hàn tinh, chiếu tỏ như muôn tia nắng vàng, cuộn cuộn xoắn vào địch thủ.

Bốn tên Đô tổng quản chẳng chậm trễ, theo tập quán võ nghệ, tất cả tuốt bấu đao đẩy ra chiêu thế.

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười rũ rượi, tay hữu giật mạnh “trúc kiếm” vào bốn lưỡi bấu đao một lượt ... Bỗng nhiên Ồ choeng ! keng ! Tiếng binh khí chạm nhau nảy lửa, bốn tên Đô tổng quản đều nghe tê chồn cả tay, thân mình không giữ vững, loạng choạng tháo lui ra sau mấy bước, thanh bấu đao trên tay chúng bị gãy tiện, chỉ còn trơ lại chút lưỡi cạnh chuôi.

Bốn tên hồn phách rụng rời, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp lại nhìn lên chuôi đao, bọn chúng đã hiểu Cừu Thiên Hiệp nương tay không nở giết, nên tất cả bốn tên ném ngay chuôi đao xuống đất, đồng huyết lên một tiếng sáo hiệu, nhắc mình nhảy vọt qua bờ tường, bao đầu chạy thực mạng.

Nhan Như Ngọc vừa trông thấy, lấy làm đắc ý buột miệng cười khanh khách nói:

- Toàn là cỏ khô, rơm rác, cây mục, cả ngàn tên đô tổng quản bao đầu như thế chẳng dùng được gì !

71. Giữ Lời Ước Đến Long Hồ Sơn

Nhan Như Ngọc vừa nói dứt, tiếng người lại hò hét ầm ĩ, ba vị đường chủ Bài bang xuất lãnh tất cả bang chúng tủa đến bao vây lần thứ hai.

Cừu Thiên Hiệp quay qua bảo nhỏ Nhan Như Ngọc:

- Như Ngọc ! Ba mươi sáu chước, kế chạy là hơn cả ! Chúng ta hãy thoát thân cho sớm !

Nhan Như Ngọc cười khẩy nói:

- Người lại sợ bọn chúng đông người ?

Cừu Thiên Hiệp cười khở sở nói:

- Chẳng phải sợ, gây hấn nữa làm gì, giết ... thêm bọn chúng cũng chỉ vô ích mà thôi ! Vả lại, chính ta không muốn gây thù chuốc oán chi thêm nữa, đến đâu cũng gặp toàn cừu địch, đến đâu cũng mang tiếng dã man vô nhân đạo ... thì còn gì danh dự con người !

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt:

- Hiện tại thì danh dự của người khác bất hảo lắm rồi ! Hi ... hi !

Vừa nói dứt, nàng tung ngược thân mình lên cao, vượt qua đầu Bài bang chúng, thoát một cái đã vọt qua đầu đường xa năm sáu trượng. Cừu Thiên Hiệp chẳng dám chậm trễ, nhắc mình lên cao đuổi theo sát lưng nàng, hai người trở thuật khinh công chạy như bay biển, nhảy mất đã rời khỏi tổng đàn Bài bang trên hai mươi trượng.

Chúng nhân Bài bang không ai có môn pháp khinh công nhanh hơn hai người, vả lại bọn chúng quá ngại trước “trúc kiếm” lợi hại, nên chỉ hò hét đuổi theo lấy lệ, trong phút chốc đã mất dạng hai người.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc trở hết thần lực chạy như gió, chẳng mấy phút dòng sông Hoàng giang hiện ra trước mặt cả hai. Cừu Thiên Hiệp tặc lưỡi kêu lên:

- Rõ khổ !

Dòng sông chảy cuộn cuộn, sóng nước vỗ bập bồng, đứng tên ven bờ nhìn mỗi mắt vẫn không trông thấy bóng dáng một con đò.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khở sở, quay nhìn Nhan Như Ngọc nói nhẹ:

N - Như Ngọc ! Dòng sông Hoàng cản lối, nơi đây còn cương vực của Bài bang, chúng ta phải làm sao đây ?

Nhan Như Ngọc mỉm cười đưa tay chỉ vai, vế, mình Cừu Thiên Hiệp bảo nhỏ:

- Lựa là con sông cản lối, lãnh vực của cừu nhơn, nội vế hốt hoảng của người, Bài bàng không bắt người thì quan phủ cũng nhốt người, vì đầy vết máu trên mình, chỉ bằng chúng ta tìm vào thị trấn, thay đổi y phục, ngụy trang lại như thế mới là hợp lý ...

phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, nhưng không biết làm cách nào qua sông, bèn mấp môi toan hỏi.

Nhan Như Ngọc hiểu ý, đưa tay chỉ xuống dòng sông nước bạc, quạt quạt vài cái ... đoạn tiếp lời:

- Có thể đấy ... mới thay đổi y phục chứ !

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu nàng bảo lội sông, nên cả cười mà rằng:

- Cô nương hay tuyệt !

Vừa nói dứt, hai người nhảy ùm xuống sông, sánh vai nhau thả xuôi theo dòng nước, vừa lội vừa trò chuyện ...

Cừu Thiên hiệp sức nhớ đến cha con Cái thế ma quân Bích Nam Hùng, bèn mở lời than nhỏ:

- Không rõ giờ này chúng Bài bang đối xử thế nào với cha con Bích cô nương !

Nhan Như Ngọc nghe qua cau mày chua chất bảo:

- Người mãi để trong lòng Bích cô nương, Bích cô nương và còn nhắc nhở mãi, còn tình cảm giữa chúng ta người nghĩ thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp then thường đỏ mặt, song gượng dịu giọng hỏi:

- Tại sao người lại có ý nghĩ như thế ? Tôi đối với Bích cô ...

Nhan Như Ngọc nổi ghen, cong cớn ngắt lời:

- Tôi đối riêng với cô nàng rất thân mật triu mến, phải người muốn bảo thế chăng ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười đau khổ nói:

- Tôi muốn nói, tôi đối với Bích cô nương có cái duyên bèo trôi mây nước, giao thiệp nhau trên giang hồ võ lâm, khác với lời nói của người ... không có gì gọi là triu mến hay thân mật cả.

Nhan Như Ngọc tiện dịp hỏi ráo riết:

- Thế nào, đối với sự giao du giữa chúng ta thì người nghĩ sao ?

Cừu Thiên Hiệp hỏi lặp lại:

- Chúng ta ?

Chàng chỉ thốt được hai tiếng rồi nín bật, vì không biết trả lời ra sao cho ổn, nếu nói sự giao du giữa ta và nàng vì võ nghiệp lại e không được thân thiện, không ổn cả tình lẫn lý, còn nói cuộc giao du này khác hẳn mọi người lại e nói quá ư đường đột thành thử Cừu Thiên Hiệp cúi đầu ngẫm nghĩ, nửa khắc qua chàng ngừng mặt lên nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười đáp:

- Còn chúng ta ư ? Sự giao du tự nhiên phải khác hẳn mọi người !

Nhan Như Ngọc ửng hồng hai bên má, hồi hộp nói nhanh:

- Khác hẳn ? Khác ở điểm nào ?

Cừu Thiên Hiệp ngập ngừng, nhìn lên bờ:

- Chúng ta. ư, tới ... bờ sông rồi !

Vừa nói dứt, chàng nhún mình đạp nước nhảy lên bờ, vì muốn tránh phải trả lời với Nhan Như Ngọc, chàng ngấm ngay đường cái quang chạy như trốn bão.

Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc si mê Cừu Thiên Hiệp đến độ cuồng nhiệt, thì há buông tha hay sao, vì thế nàng vận nội lực chạy đuổi theo sau như bóng đuổi hình.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy nàng đuổi theo gần kịp, bèn thâu cước bộ, bước lặn vào bãi cỏ xanh mướt kể bên đường đứng dừng lại chờ đợi ... Nhan Như Ngọc cũng thâu cước bộ đứng đỉnh tiến đến một bên.

Cừu Thiên Hiệp đưa tay chỉ vào dãy núi đồi rậm xa xa, cổ đánh lạc câu chuyện lúc nãy, nên nhoẻn miệng cười nhìn nàng bảo:

- Kìa ... Nhan cô nương ... Như Ngọc ! Người hãy xem ... thật là non xanh nước biếc cảnh thiên nhiên có khác !

Nhan Như Ngọc cau mày, không ngó vào ngón tay mà quay nhìn tận mắt Cừu Thiên Hiệp cao giọng hét lên:

- Người hãy nói lại, cuộc giao du giữa chúng ta khác mọi người ở điểm nào ? Trả lời mau lên ?

Cừu Thiên Hiệp bị nàng hỏi bức, nên lúng túng đáp:

- Thật chứ ! Khác hẳn mọi người, đặc biệt chỉ riêng người !

Nhan Như Ngọc nổi nóng nói như hét:

- Nói mau ! Cảm tưởng của người đối với ta thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp lấy lại sự bình tĩnh, bằng giọng nói ôn hòa điềm đạm trả lời:

- Khác mọi người là thế này, chúng ta là bạn cũ rất thân, lúc ta vừa xuất đạo giang hồ, đã nhận quen biết với người, từ lúc lấy lệnh đối lệnh, đến lúc ta bị kẹt dưới cây thiết tán của Kiều dương tán Lôi Thanh Minh, được người cứu thoát ra ngoài ... thế rồi chúng ta luân lạc theo dòng đời ... lại mãi mãi gặp nhau, người nghĩ xem đã bao lâu rồi nhỉ ! Có thể nói ta với người đồng cam khổ cùng hoạn nạn đều có nhau !

Nhan Như Ngọc rú lên mừng rỡ, bằng giọng nói mát vẻ tự nhiên hỏi nhanh:

- Thật vậy ư ? Có phải lời nói chân thành phát ra từ cõi lòng người chăng ?

Vừa nói dứt, toàn thân nàng xúc động mãnh liệt, đôi mắt mở thật to, chĩa ra ánh sáng muôn màu, cùng những tia rực rỡ như điện rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp như muốn soi thấu ruột gan.

Cừu Thiên Hiệp nghiêm giọng tiếp lời:

- Thực tế cô nương ! Thiên Hiệp này chẳng bao giờ nói dối, không hề gạt gẫm ai, hà huống mọi việc xảy ra toàn sự thật.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc hốt nhiên nhảy vọt đến ôm choàng lấy ngực Cừu Thiên Hiệp đầu ngả lên vai chàng bằng giọng nói như say như tỉnh:

- Nếu thật như thế, tại sao người.. vì ... sao người ...

Mọi việc hết sức bất ngờ, lại xảy ra quá ư đột ngột, khiến Cừu Thiên Hiệp cả kinh, đến độ bàng hoàng ngơ ngẩn, bấy giờ dòng Hoàng giang đổ thuận chiều nước xuôi dòng, quay đây là chốn đồng không hoang lạnh, không một bóng người, vô tình được giai nhân âu yếm, một mùi hương trinh nữ từ mái tóc Nhan Như Ngọc xông ra, khiến chàng mê mẩn cả tâm thần, trong nhất thời chưa biết phải đối xử ra sao.

Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ chưa tìm ra giải pháp, lại nghe quả tim đập liên hồi trật nhịp tai ù lên “ong ong” tay chân khẽ run lên, khí huyết chạy rầm rộ khắp cơ thể ...

Rồi ... lại nghe tiếng oanh thỏ thẻ bên tai, giọng nói của Nhan Như Ngọc ngọt ngào hơn bao giờ, nói:

- Ta chẳng cần gì cả ... Ta chỉ cầu ở người một điều ... mong người không từ chối ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên nên thất thế, chàng buột miệng đáp nhỏ:

- Người muốn điều ... ? Nếu làm được không bao giờ ta chối từ ... Như Ngọc, buông tay ra ! Buông tay ra ! Nhỡ thiên hạ trông thấy biết ăn nói làm sao ? Biết xử trí thế nào ?

Nhan Như Ngọc nói thoảng bên mang tai:

- Ta không sợ gì cả !

Vừa nói dứt, nàng rút sát vòng tay siết chặt Cừu Thiên Hiệp, đôi nhũ hoa vun lên như chớp núi lửa, dường như ép sát vào ngực Thiên Hiệp khiến chàng chói với, đôi tay quờ quạng đành ôm chặt lấy eo lưng của nàng, mà bản thân không còn tự chủ được nữa.

Nhan Như Ngọc me mọt, buông thông hai tay không siết ngực mà đưa lên ôm chặt cổ chàng, thuận tiện nàng kéo nhẹ vòng tay, đôi má hai người đã áp vào nhau, bằng giọng nói mê. mộng bảo rất nhỏ:

- Thiếp yêu chàng ! Thiếp gặp chàng lần thứ nhất đã để ý yêu thầm nhớ trộm rồi, vì yêu chàng nên mới lấy lệnh đối lệnh, vì yêu chàng nên mới âm thầm theo bám sát một bên ... tựa hồ kẻ phong điên !

Cừu Thiên Hiệp đáp qua hơi thở:

- Nàng ... nàng đã bám sát mãi bên ta ư ?

Nhan Như Ngọc si mê nói một cách say sưa:

- Thiếu hiệp yêu dấu ! Lấy sự thật mà nói, lúc nào thiếp cũng có bên mình chàng, có lúc hiện ra giáp mặt, có lúc lặng lẽ âm thầm, trừ ra ba tháng lúc chàng rơi xuống Hạ Lan sơn mất tích ... Không giờ nào ngày nào tôi không thấy mặt chàng ... chỉ mười khắc vắng mặt chàng thì lòng tôi bàng hoàng chưa xót dường như mất cả sự sống còn !

Cừu Thiên Hiệp bị lời âu yếm đến cảm động, bèn cất tiếng đáp nho nhỏ:

- Nàng ... Như Ngọc, ta đa tạ Ôn người ... đa tạ Như Ngọc nhiều !

Nhan Như Ngọc đáp qua hơi thở dồn dập !

- Tôi có cần tạ Ôn đâu ... tôi chỉ cầu mong chàng đáp ứng thôi.

Cừu Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, bằng giọng nói nhỏ như to tiếp lời:

- Đáp ứng bằng cách nào ?

Nhan Như Ngọc đáp rất gọn:

- Cưới thiếp !

- Húy !

Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng rồi nín lặng, giữa lúc vai kề má tựa, chàng không biết trả lời bằng cách nào, chỉ nhắm mắt lặng tĩnh để cho các cơ thịt run lên bừng bật.

Giọng nói của Nhan Như Ngọc lại vang lên như oán như than:

- Chàng chẳng yêu thiếp sao ?

Lời nói của nàng như tiếng than lẫn oán hận nhưng vào tai Thiên Hiệp như sấm dậy đất bằng làm cho tinh thần giao động mãnh liệt, chàng gượng gạo giương đôi mắt nhìn vào cội xa xăm, thở dài bằng giọng buồn đau thảm khổ đáp:

- Như Ngọc ! Tôi có nói không yêu nàng bao giờ đâu ?

Nhan Như Ngọc mừng quá, lạc giọng hỏi:

- Người yêu ta thật sao ?

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, bằng giọng nói êm như sa mù buổi sớm, đáp:

- Có thể lắm Nhan Như Ngọc ạ ! Nhưng nàng nên thông cảm giùm hoàn cảnh tôi ! Cừu Thiên Hiệp này thù cha chưa trả ... thì có dám đâu đào bồng chuyện gì ... lại thêm ...

Nhan Như Ngọc nhanh nhẩu ngắt lời:

- Lại thêm một thân đầy tội nghiệt phải không ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, run giọng hỏi lại:

- Tội nghiệt, tôi đã mang tội nghiệt gì chứ ?

Nhan Như Ngọc siết mạnh vòng tay như nững nịu, bằng giọng nói êm như ru bảo:

- Tội nghiệt là:

Chân kinh của Thiếu Lâm, kiếm phổ của Võ Đang, giết chết thần y Hoa Tử Phong và vị sư thúc, người chính là thủ phạm, còn chiếc đỉnh vàng của Vân Vụ phái ... và còn nhiều chuyện oan nghiệt khác nói không cùng, tất cả đều đổ vào đầu người, làm ố cả thân danh người ... người há để ...

Nói đến đây, Nhan Như Ngọc vụt bỏ đôi tay không ôm choàng ngang cổ Cừu Thiên Hiệp nữa, đưa lên nắm chặt hai vai chàng ghì sát vào lòng. Hai người khấn khít nhau, hơi thở càng trở nên dồn dập. Nhan Như Ngọc dịu dàng bảo:

- Ví dụ, những điều oan trái thoán nghịch kể trên ... có người đứng ra giải quyết giúp người một cách êm đẹp, người nghĩ thế nào ?

Cừu Thiên Hiệp bị giai nhân quyến rũ nững nịu làm giao động tâm thần từng chập, nhưng công lực chàng quá thâm hậu, nên kiềm chế được sự bồn chồn phần nào ...

khi nghe Nhan Như Ngọc hỏi, chàng mỉm cười lắc đầu:

- Không dễ dàng ! Nói thì dễ, chứ thực hành vô hy vọng !

Nhan Như Ngọc lắc mạnh đôi bờ vai đầy đặn của Cừu Thiên Hiệp, nheo mắt hỏi:

- Dễ hay khó không cần thiết ! Ta chỉ hỏi nếu có người giải quyết thay người, san bằng tất cả điều oan nghiệt, sau đó người đối đãi với người ta bằng cách nào ? Người dám cưới người đó về làm vợ không ?

Cừu Thiên Hiệp bị nàng bức hiếp, túng thế đáp liêu:

- Ví như mọi việc đều giải quyết, người đời theo luật thiên nhiên ... ai ai cũng phải lấy chồng cưới vợ !

Nhan Như Ngọc run giọng nói qua hơi thở:

- Người chẳng đồng ý ... cưới ta hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp ghen lời ấp úng:

- Việc này ...

Nhan Như Ngọc hồi hộp hỏi nhanh:

- Nói đi ! Chàng cứ thẳng thắn trả lời ... được hay không ? Tôi chỉ muốn có một sự thật từ lương tâm, một lời nói chân thành dù có bể bàng chua xót ...

Cừu Thiên Hiệp chớp nhanh đôi mắt, đưa tay vịn lấy bả vai nàng vuốt nhẹ, bằng giọng nói say sưa ảo mộng đáp:

- Nếu cưới vợ ... được một nàng đẹp xinh như ... Như Ngọc thì còn gì bằng ... Chỉ sợ, sự ước mộng của tôi chỉ là mộng ảo !

Nhan Như Ngọc nghe qua không dằn nổi cơn xúc động, hai tay ôm chầm lấy Cừu Thiên Hiệp nức nở nói:

- Không bao giờ mộng ảo, chúng ta gặp nhau đây là sự thật. Tôi yêu chàng !

Cừu Thiên Hiệp lặng người chịu đựng, sống mũi dọc dừa, đôi môi hồng thắm của Nhan Như Ngọc tự do di động từ cổ đến má chàng, phút chốc lại vang lên “chùn chụt ... ” chàng cảm thấy thần kinh căng lên như sắp đứt, mặt nóng bừng, cổ họng khô khan, hơi thở vang lên hồng hộc.

Giữa lúc hai con chim sắp tấu khúc nhạc hòa hài, đột nhiên từ xa xa ... giọng quỉ rú ma cười vang lên:

- Ha ... ha ... ha !

Một chuỗi cười dài man rợ làm chấn động cả ngàn cây nội cỏ, âm điệu của tiếng cười như kẻ dở chết, dở tiên từ bỗng lại, có lúc rùng rợn như ma kêu quỉ rú, động phách kinh hồn.

Cùng với tiếng cười, cách đẩy ba trượng, một bóng người như u linh quỷ mị, một quái nhân hiện ra đứng sừng sững tự bao giờ.

Quái nhân có bộ mặt khô khan gầy đét, mái tóc ngắn ngùn như bàn chải, đôi mắt đỏ rực tựa đèn pha, môi xéch, mũi hếch, tai chuột, răng thưa, thân người ròm ồm như que củi, lại khoát chiếc áo trường bào rộng thênh thang, chẳng khác nào cây sào tre phơi áo, hần vừa cười vừa nhún nhảy thân mình, thoạt nhìn qua chẳng khác nào quỷ đội mồ chui lên dương thế.

Quái nhân đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc cười rũ rượi không thôi, sau cùng một giọng nói âm ma như quỷ thở dưới chín tầng địa ngục kêu lên the thé:

- Hì, hì ! Kia là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ, danh vang trong vũ nội, nọ là Huyết Quang giáo phó giáo chủ phẩm giá cực cao, xem kỹ lại hai người thật là phường mèo mả, gà đồng không biết xấu hổ, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám bày trò âu yếm, hại cả mỹ tục thuần phong ... khiến cho lão phu vô cùng thất vọng, sự ái mộ đối với hai người đã tiêu tan ra mây khói !

Cừu Thiên Hiệp vội buông thông hai tay, sự thẹn thùa và uất nghẹn, khiến đôi má đỏ au lên.

Nhan Như Ngọc cũng kéo tụt đôi tay về, nàng cúi đầu xấu hổ, đưa tay vuốt nhẹ mấy vết nhăn trên xiêm phục, nín lặng không đáp được nửa lời.

Quái nhân đưa tay gỡ nhẹ mái tóc ngắn, phá lên cười hề hếch nói tiếp:

- Các người biết hổ thẹn nữa ư ?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc quá thẹn cúi lên, tay hữu tuốt nhanh trường kiếm chĩa vào mặt quái nhân hét lớn:

- Không việc gì đến người ! Cút mau !

Quái nhân ngược mặt cười hề hề, lạnh lùng nói:

- Việc của các người chẳng can dự gì đến ta ... thực đấy ! Nhưng mà ... hì ... hì !

Lão quái nhân vội nín bật, không nói tiếp, lão giữ tay áo rộng lôi ra một bức thư vuông nhỏ màu thanh thiên, hai tay căng thẳng bức thư đưa ngay vào mặt Cừu Thiên Hiệp, nặng giọng bảo tiếp:

- Người hãy đọc xem !

Cừu Thiên Hiệp giật nảy mình kinh ngạc, vì đôi mắt chàng nhìn thấy trên mặt vuông lụa có viết mấy chữ:

”Tạm mượn Ngũ lôi chính phù để dùng. Ký tên:

CỪU THIÊN HIỆP” Cừu Thiên Hiệp xem xong, run giọng hỏi:

- Người nghĩ thế nào về vụ này ?

Quái nhân phá lên cười ngạo, đôi mắt đỏ kè trợn tròn nhìn Cừu Thiên Hiệp trầm giọng:

- Có gì phải nghĩ đâu ? Thiên Hiệp có lẽ nào ... người chưa rõ ...

Nhan Như Ngọc vừa lấy lại bình tĩnh, nàng bước đến bên mình Cừu Thiên Hiệp, nhoẻn miệng cười bảo quái nhân:

- À ! Ta biết rõ người rồi ! Người chính là một tên sứ giả trong Tứ đại thủ sơn sứ giả của Giang Tây Long hổ sơn, giang hồ quen gọi người là “Hoàn Phong quái khách” phải vậy không ?

Quái khách nghe qua nổi giận, trợn mắt cau mày nhìn Nhan Như Ngọc quát to như sấm nổ:

- Hay cho ngành đầu lớn mặt, dám gọi xách khố lão phu ! Người nên biết Phong, Vũ, Lôi, Điện là Tứ đại thủ sơn thần, mà người dám gọi như thế được.

Nhan Như Ngọc nghe qua phá lên cười rũ rượi, tiếng cười trong như chuông ngân, êm như khánh ngọc, tuy không đượm vẻ âm ma rùng rợn, nhưng hàm chứa đầy vẻ miệt thị khinh hờn.

Hoàn Phong quái khách tức giận điên người, lão kêu rống lên như hổ đói:

- Ngạnh đầu ! Người cười ai ? Cười gì thế ?

Nhan Như Ngọc vụt nín bật, đôi mi cong hiện lên sát khí đằng đằng lớn tiếng hét:

- Bản cô nương cười các người đấy ! Các người uống xương là Tứ đại thủ sơn thần.

Ta hỏi các người Ngũ lôi chính phù là vật trải qua mười đời luân phiên gìn giữ ! Các người tự nhận là thần giữ núi, lại để mất cửa, nhục sư môn. Vậy các người còn huênh hoang tứ đại thủ sơn thần nữa sao ? Theo ý bản cô nương, nên chọn ngày lành đổi tên lại !

Hoàn Phong quát khách cả giận dựng mày trợn mắt quát như sấm nổ:

- Đổi cái tên hiệu là nghĩa lý gì, nói mau ?

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười nhạt, bằng giọng nói mỉa mai khinh mạn bảo:

- Các người bỏ đi danh hiệu Tứ đại thủ sơn thần mà cải lại là Tứ đại thủ hồ lô cơm là tuyệt !

Hoàn Phong quát khách giận xám mặt hết lớn:

- Ngạnh đầu lớn mặt ! Người đừng khinh người quá lễ !

Vừa hét dứt, hần lòi trong tay áo ra một sợi dây xích bằng thép, dài bảy thước một màu sắc đen mun bóng lộn, ấy là sợi Bàn long luyện xích, thuận tay hần vẩy mạnh một vòng, phách ra tiếng động “leng keng” như lạc ngựa, xích sắt biến ra năm sáu đạo bạch quang cuộn cuộn bay biến tới tấn công Nhan Như Ngọc.

Cũng nên biết qua sự tích món binh khí kỳ lạ này, Bàn long luyện xích được liệt vào món binh khí đặc biệt vừa xuất hiện cách đây sáu, bảy trăm năm, do một vị giang đạo sĩ tu hành liễu đạo chế ra.

Bàn long luyện xích luyện bằng thép cứng pha đồng, toàn thân hết sợi dây xích gồm có chính ngàn chín trăm tám mươi một viên đạn nhỏ kết thành, đầu sợi xích là một viên đạn sắt to bằng nắm tay chạm hình đầu rồng, theo loại “Bàn long” khi sử dụng muốn co giãn tùy tiện, chùn lại như sợi dây cũng được, mà thẳng như cây gậy cũng xong lúc công địch thường phát ra tiếng kêu “leng keng” như nhạc ngựa, công ra rất tuyệt, đánh gần càng hay.

Lại thêm, cái đầu rồng ấy điểm thêm bốn cái nanh bạc bằng bạch kim cỡ răng nanh sói, dùng để đơn phá khí giới địch thủ. “Bàn long luyện xích” biến ra năm món binh khí khác như:

Kiểm bút, trảo roi, rồng, bồng, khi cứng cứng, khi mềm mềm thật là món binh khí đặc biệt của nền võ thuật lợi hại nhất trần đời.

Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy “Hoàn Phong quát” chỉ nói một vài lời bất mãn, hần đã tuốt binh khí ra truy kích, nên lấy làm bức tức, quên bằng sự xấu hổ kia, rồi chàng bước sấn tới trước hai bước, trầm giọng hét to:

- Khoan đã ! Người muốn yêu cầu hay yêu sách điều gì ... hãy nói cho rõ ràng xem sao ... vội gì phải động thủ ?

Hoàn Phong quát khách vũ động binh khí như vũ bão, lửa giận bốc lên ngàn ngút, bắt giắc rống lên bào hạo như hổ đói:

- Hay cho tiểu tử ! Người đừng giả vờ vô ích, bốn thủ sơn thần không động thủ, người có thể chọn một trong hai điều kiện !

Cừu Thiên Hiệp muốn câu chuyện sớm kết thúc, bèn hỏi nhanh:

- Hai điều kiện như thế nào ?

Hoàn Phong quát khách đằng hắng lấy giọng, nghiêm sắc mặt bảo:

- Điều kiện thứ nhất, người hãy bó tay theo ta về Long Hồ sơn mà tạ tội với lệnh thiên sư !

Cừu Thiên Hiệp khề lắc đầu, mỉm cười hỏi tiếp:

- Điều kiện thứ nhất, tại hạ không thể tuân theo, xin cho biết điều kiện thứ hai ?

Hoàn Phong quát khách cau mày, điềm đạm bảo to:

- Điều thứ hai, ngươi phải dâng ngay cho ta Ngũ lôi chính phù và lập lời thề từ nay trở về sau không dám tái phạm một tấc đất của Long Hồ sơn ta !

Nhan Như Ngọc nghe qua tái mặt, tuốt thanh trường kiếm khỏi vỏ, cao giọng nói to:

- Dẹp bỏ hai điều kiện vô lý ấy đi ! Hãy theo điều thứ ba của bản cô nương là hay hơn cả !

Hoàn Phong quát khách ngạc nhiên hỏi:

- Điều kiện thứ ba ra sao ?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cười khẩy bằng giọng nói miệt thị hét lớn:

- Điều kiện thứ ba, chính là ngươi hãy dâng mau quái mạng !

Vừa nói dứt, tay vung trường kiếm, đôi chân xê dịch vào giữa cung trung, giữ thế hồng môn vung mạnh kiếm, mũi kiếm quện tỏa ra một đóa liên hoa tựa ngôi sao lạnh chớp nhoáng, sóng kiếm biến ra chiêu “Trực đảo huỳnh long” nhắm ngay tim “Hoàn Phong quát khách” khích mạnh, nguy hiểm và hung ác lạ thường.

Chiêu thế này là một đường gươm tuyệt tác của giáo Huyết quang, một đường gươm đã khiến giáo phái này khinh thường cả người thiên hạ, kiêu ngạo không lường.

Hoàn Phong quát khách bị chiêu thế của Nhan Như Ngọc bức bách kêu lên ới ới liên miện, sau cùng hẳn cao giọng hét:

- Loạn rồi ! Lão phu sẽ giết ngươi !

Hắn vừa rống vừa vũ lộng sợi xích Bàn long, phát ra tiếng động “leng keng” đình tai chất óc, sợi xích thép như con rồng đen uốn khúc, lượn che trước bụng, cản ngay chiêu thế đối phương, đồng thời chiếc đầu rồng phản sau ra trước nhắm ngay mặt Nhan Như Ngọc bổ xuống cực mạnh.

Nên biết, Long Hồ sơn là một chi phái võ độc lập, không thuộc vào Cửu đại môn phái, cũng không liệt vào hàng bang hội nổi tiếng giang hồ.

Nhưng vị tổ khai sáng ra phái Long Hồ sơn là Thiên Sư Phủ, võ công lại nghiên cứu và tu luyện theo lão đạo học, còn tứ đại thủ hộ sơn thần, công lực thuộc vào hàng cao thủ nổi danh lắm phen gây chấn động giang hồ.

Thêm vào đây, Thiên Sư Phủ vốn dòng dõi hoàng triều, danh phận cực cao, cho nên các nhân vật giang hồ ít có người dám gây hấn hay kết thân.

Còn riêng về lá bùa ngũ lôi, gọi cho văn vẻ là “Ngũ lôi chánh phù”, lá bùa này là vật trấn sơn chi bửu, lại là một trọng vật bí truyền của tổ sư gia mấy đời để lại, có thể đem sánh với Ngọc tử đế vương. Cũng vì Thiên Sư Phủ là tay lão đạo, cho nên “Ngũ lôi chánh phù” là một vật trừ tà ma, hàng yêu quái chí linh, chí báu, người đời đều ngưỡng vọng luôn cả các giới võ lâm hào kiệt, thảo khấu cường dã đều kiên oai.

Hôm nay, Cửu Thiên Hiệp mang trong người.. hai thù, nào oán ăn trộm cướp, nào là ăn cắp quyền chân kinh của Thiếu Lâm, bảo Kiếm phổ của Võ Đang, chiếc đỉnh vàng Vân Vụ phái ... hiện giờ được mang một oan án mới nữa là “trộm lá bùa” Ngũ lôi chánh phù, thật là vô cùng phiền não.

Lúc bấy giờ, Hoàn Phong quát khách và Nhan Như Ngọc kể qua người lại, trong nháy mắt họ đã đấu với nhau mười chiêu thế.

Tuy Nhan Như Ngọc giữ được ưu thế phần nào nhưng nàng sớm biết “Bàn long luyện xích” là môn khí nguy trá dị thường, cho nên không dám tấn công tới tấp, mà chỉ e dè chống trả một cách cẩn thận.

Cửu Thiên Hiệp đâu rõ sự lợi hại của sợi xích Bàn long, chỉ biết đưa mắt nhìn theo dõi trận đấu, mỗi lần thấy Nhan Như Ngọc sắp chiếm phần thắng lợi thì nàng không tiến tới, lại rút kiếm thâm chiêu, chàng lấy làm ngờ vực vô cùng.

Cửu Thiên Hiệp vốn dĩ là người cương trực không chịu nhiều lần ít, vì thế chàng đứng bên ngoài lớn tiếng gọi:

- Như Ngọc, hãy nhường hẳn cho ta ! Người nghỉ ngơi chốc lát !

Nhan Như Ngọc vốn người kiêu ngạo, lại thêm tánh ý ngang tàng, há chịu nghe lời Cừ Thiên Hiệp nhận thua hay sao, mà trái lại nàng thêm căm phẫn. Tay kiếm nàng huy động hung mãnh hơn trước, chiêu thế đưa ra chớp nhoáng càng lúc càng bức gần đối phương, tuy nàng khá khinh địch, nhưng lòng hằng đề cao cảnh giác, phòng bị nhiều hơn lúc trước ...

Hoàn Phong quái khách thấy nàng đổi thế công, nên lấy làm mừng thầm, sợi xích Bàn long đột nhiên biến đổi rất nhanh, không còn uể oải lờ đờ như trước, mà vũ lộng rất hăng hái ào ạt như trút bão mưa sa, làm trời mờ đất.

Nhan Như Ngọc đang lúc cao hứng, đôi gót sen nhún nhảy rất nhịp nhàng, chiêu kiếm lay động mãnh liệt biến tảo ra vô số hoa tuyết, xoắn đến tận công đối phương, đồng thời nàng buột miệng quát to:

- Quái nhân ! Hãy xem chiêu thức của bản cô nương !

Hoàn Phong quái khách cười hề hếch cao giọng hét to:

- Rớt kiếm.. này !

Đột nhiên ...

- Koeng, choeng !

Hai tiếng rít rợn người vang lên kinh khủng, sợi xích Bàn long bị trường kiếm của Nhan Như Ngọc chém phạt vào giữa.

Hoàn Phong quái khách kêu “hừm” một tiếng khê giật mạnh sợi xích Bàn long vào mình, nhanh như tia sét ngang trời, sợi xích uốn mình đảo ngược, chiếc đầu rồng vương đôi nanh bạch nhằm ngay hỏ khẩu tay Nhan Như Ngọc mổ mạnh.

Nhan Như Ngọc kinh hãi rú lên:

- Nguy mất !

Vừa hét, tay hữu nàng lật đặt thu hồi tuệ kiếm, nhưng đã muộn, một tiếng “cộp” vang lên khô khan, chiếc đầu Bàn long đã ngoạm chặt thân tuệ kiếm, nàng cố hết sức mình giật lại ... vẫn không còn kịp nữa ... Hoàn Phong quái khách phá lên cười đắc ý thâu ngay sợi xích Bàn Long lẫn thanh tuệ kiếm, tay tả hắn rút thanh tuệ kiếm giắt ngang hông, tay hữu vũ lộng xích Bàn Long một hư chiêu ... bằng giọng nói đầy khinh miệt hét to:

- Tà ma quái đạo ! Công lực của phó giáo chủ quá tầm thường !

Nhan Như Ngọc chỉ còn tay không, nàng vận nội lực toan đẩy ra một chưởng đồng thời hét lên như hổ điên:

- Quái vật lộn hình người ! Bản cô nương sẽ giết ...

Ngay lúc đó, một bóng trắng lướt qua như bạch nhận, Cừ Thiên Hiệp còn lơ lửng giữa không trung đã quát to như sấm nổ:

- Dừng tay lại ! Không được làm thế ... có ta đủ ứng phó với người !

Vừa hét dứt, hai chân chàng đã đáp xuống giữa tràng, cách Hoàn Phong quái khách độ sáu, bảy thước, bằng giọng nói lạnh lùng như băng hét to:

- Người điên hay sao ?

Hoàn Phong quái khách vẩy nhẹ xích Bàn Long cười hề hề bảo:

- Người đồng ý chọn một trong hai điều kiện à ?

Cừ Thiên Hiệp lửa giận bốc lên ngàn ngút đồng dục quát to:

- Cừ mỗ không chọn gì cả, mà hiện tại muốn thử sức với quý phù ma chú Long Hồ sơn của người !

Hoàn Phong quái khách cười sặc sụa bằng giọng nói âm ma, đánh ác hét to:

- Hay lắm đó !

Vừa hét dứt, hấn giữ sợi xích Bàn Long thẳng như thanh bồng sắt, hấn cầm ngang lưng sợi xích múa vùn vụt tiếng kêu “leng reng” như bầy ngựa khua lạc, biến ra vô số kinh phong, trông tương tự như con Bàn long múa vút giữa không trung, bằng giọng nói âm ma trầm lạnh nói tiếp:

- Cừu Thiên Hiệp ! Tứ đại thủ sơn thần không họa phù độc chú như người tưởng đâu ! Chỉ lấy công lực mà tỉ đấu thôi ... nếu không tin người thử hỏi cô mỹ nhân mà xem ... Ôi ! Tội cho nàng đã ném mùi thất ...

Chữ “bại” chưa thoát khỏi vành môi, đột nhiên một đạo kim quang rực rỡ nhắm vào thân mình hấn mà tới.

Cừu Thiên Hiệp vũ lộng “khô trúc thánh kiếm” lắc nhẹ thân mình bước đến kế bên hấn, cao giọng quát:

- Người phải chết ! Hãy coi chừng vũ khí yêu ma của người !

Hoàn Phong quái khách chưa nói hết lời, bỗng thấy gió vùn xoáy mạnh vào mình, kể nghe Cừu Thiên hiệp lên tiếng, nhanh như chớp, hấn giở ngay chiêu tả hữu ra thi thố “Bàn long luyện xích” lay động mạnh, nhanh như tia sét ngang trời, chiếc đầu Hàn Long nhe nanh đảo một vòng nhắm ngay “khô trúc thánh kiếm” tấp một cái cực mạnh, chiêu pháp này hết như chiêu pháp đối phó với Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc không sai một điểm.

72. Trấn Đào Nguyên...đầy Hôi Hạp...

Cừu Thiên Hiệp vững dạ tin vào sự sắc bén của ngọn “trúc kiếm” cho nên sợi xích đầu Bàn long sắp hạ đến cổ tay, chàng giả bộ biến sắt thu “trúc kiếm” vào mình độ một tấc, đoạn để yên vị trí không lay động.

Hoàn Phong quái khách vừa thấy tỏ ra động lòng nhân kêu lên như điên:

- Thiên Hiệp ! Rút tay vào mau lên !

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, Nhan Như Ngọc đứng kế bên hét to:

- Đừng nghe lời hấn ! Không nên rút tay vào !

Tiếng nói vừa dứt, bỗng nghe một tiếng:

- Choeng !

Nổi lên khô khan, “trúc kiếm” và xích sắt chạm nhau tóe lửa, tiếp theo đấy là một tiếng “vút” mạnh, một vật đen mun bóng lộn văng ra ngoài đánh “bịch” một tiếng.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy tê chồn cả cánh hữu, trúc kiếm chớp động liên hồi.

Sợi xích sắt Bàn Long quật trúng thanh “trúc kiếm” bị lưỡi kiếm cắt đứt làm hai đoạn, phần đầu rỗng thoát khỏi tay Hoàn Phong quái khách, văng ra ngoài trên mười trượng.

Hoàn Phong quái khách tê buốt cả cánh tay phải, hấn rú lên đau đớn và buông thông sợi xích còn lại, nội lực gần như tiêu mất lớn tiếng hét:

- Yêu đạo ... !

Thân mình hấn tương tự luồng hoàng phong chuyển động liên hồi, chiếc đạo bào rộng thênh thang bị bốc gió cuốn bay phần phật, loạng choạng bay xa ba, bốn trượng, hấn cố gượng theo thể tấn công đứng thẳng lại, sắc mặt biến vàng như sáp, đôi mắt trắng dã thất thần, ngẩn ngẩn ngơ ngơ như pho tượng.

Cừu Thiên Hiệp dùng “trúc kiếm” chặt đứt xích Bàn Long, sau khi đắc thủ chàng vẫn đứng yên không truy kích nữa.

Nhan Như Ngọc đứng một bên tỏ ra khoái trá, nàng đưa tay sau lưng, tuốt trường kiếm, phát mạnh vào không trung một vòng, nhích mình tới trước kích vào Hoàn Phong quái khách, đồng thời nàng thét lên lạnh lùng nói:

- Hoàn Phong quái ! Người còn yêu bùa pháp quỷ gì hãy đưa ra xem !

C Hoàn Phong quát khách thất kinh, vội cúi xuống nhặt nửa sợi xích sắt Bàn long còn lại vấy ra hư chiêu hộ thân, vừa cao giọng hét:

- Hãy dừng tay lại !

Cừu Thiên Hiệp vội thu hồi kiếm thức, nhảy sang một bên, buột miệng quát to:

- Người hàng phục hay sao ?

Hoàn Phong quát khách khễ gật đầu, hấn giương đôi mắt xanh biếc nhìn vào “khô trúc thánh kiếm” sững sờ, một lúc lâu hấn mím môi, thanh thở !

- Thua là phải ! Thua mà không nhục !

Than xong, hấn chẳng lưu ý đến Nhan Như Ngọc bước đến bên Cừu Thiên Hiệp run giọng hỏi:

- Có phải người đang cầm “khô trúc thánh kiếm” trên tay đấy chẳng ?

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn thảm bại một cách đau đớn, và không hiểu tại sao lại nhận ra “khô trúc thánh kiếm” của mình bèn động tính hiếu kỳ nhoèn miệng cười đáp:

- Phải đấy các hạ ! Các hạ cũng nhận biết nó hay sao ?

Hoàn Phong quát khách thổ dài não ruột, bằng giọng nói âm trầm bảo:

- Bỏn thủ sơn tự ý vào sợi xích Bàn long nên bị thảm hại ! Nguyên Bàn Long luyện xích của bỏn sơn luyện bằng chất thép pha đồng, nung nấu trên mười năm, trong thiên hạ có ba thứ lợi khí chống nổi mà thôi. Ta không ngờ trên tay người lại có một. Vì thế Thủ sơn này không có gì phải nói, câu chuyện thâu lại Ngũ lôi chánh phù ta không còn mơ mộng nữa, chỉ mong ... mong nhấn các hạ vài lời, tại hạ về bẩm báo lại ân sư cho tròn mệnh !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua cảm động, nhưng vẫn còn thắc mắc việc Ngũ lôi chánh phù, nên mỉm cười nghiêm giọng hỏi:

- Câu chuyện Ngũ lôi chánh phù Long Hồ sơn ra sao, thực tại hạ không mấy may hay biết, tại sao ?

Hoàn Phong quát khách mỉm cười đau đớn bằng giọng nói u buồn bảo:

- Các hạ bắt tất phải thoắt thoát chối từ !

Nói đến đây, hấn đưa tay chỉ vào vạt áo Cừu Thiên Hiệp tiếp lời:

- Hiện tại người nên để lại mảnh hoa tiên để làm bằng chứng nếu người còn thừa can đảm vào Đẩu Ngươn cung trộm lấy trấn sơn thần phù, thì việc gì phải chối quanh không thừa nhận, há chẳng hổ danh thiên hạ đệ nhất kiếm và phụ lấy tiếng tăm “Khô trúc thánh kiếm” hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp bực mình, lắc đầu lia lịa, trầm giọng tiếp lời:

- Thật thế các hạ ạ ! Ta không rõ ...

Hoàn Phong quát khách nghiêm sắc mặt ngắt lời:

- Thế cũng xong, các hạ đừng biện luận làm gì ... !

Vừa nói dứt, hấn đưa tay cầm chặt chuỗi tuệ kiếm, giơ lên trước mặt Nhan Như Ngọc, cười hề hề đắc ý nói:

- Với thanh tuệ kiếm tí teo này đủ làm bằng cứ ... là hiệu lực với các người đến Long Hồ sơn ... !

Nhan Như Ngọc nhìn thấy tuệ kiếm, lòng đau như cắt, cử thể toan tấn công, vừa buộc miệng hét lạnh:

- Hãy trả kiếm lại cho ta !

Hoàn Phong quát khách giắt nhanh tuệ kiếm vào lòng, nhấc mình nhảy vọt ra xa mấy trượng, cao giọng hướng vào Cừu Thiên Hiệp nói cực to:

- Ta hẹn cho các người, trong vòng mười ngày nên tìm đến Long Hồ sơn mà thâu hồi kiếm tuệ ! Nếu không thì ... hì ... hì !

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc ngạc nhiên kêu lên:

- Tại sao ngươi làm thế ? Ngươi giữ tuệ kiếm để làm gì ?

Hoàn Phong quái khách cười sắc súa, bằng giọng trầm trầm như ma lệnh quát bảo:

- Chẳng có gì quái lạ đâu ? Đấu Ngươn cung của chúng tôi mang vật này truyền rao khắp xứ giang hồ ... để cho các người đều biết đây là thanh kiếm tuệ của phó giáo chủ Huyền quang giáo ... chẳng danh dự lắm sao ? Ha ... ha ... !

Hoàn Phong quái khách không đợi hai người hồi đáp, khễ nhích động đôi vai, lắc mình bay vọt lên cây, đột nhiên trở thuật khinh công vút ra xa ngoài chín, mười trượng, thật là đúng với danh hiệu Hoàn Phong của hắn.

Cừu Thiên Hiệp đương sững sờ chưa kịp nghĩ ngợi, thì Hoàn Phong quái khách như ngọn gió thổi qua và mất dạng.

Nhan Như Ngọc uất nghẹn nói chẳng ra lời, nàng giậm chaân kêu trời liên miêng, vừa lớn tiếng mắng vọng theo:

- Loài quái vật ! Ngươi cứ chạy, chạy đâu ... cho thoát Long Hồ sơn !

Vừa nói dứt, nàng đưa tay kéo áo Cừu Thiên Hiệp thôi thúc:

- Chạy chứ ... chúng ta nên chạy cho mau ... !

Cừu Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên hỏi lại:

- Mà ... chạy đi đâu chứ ?

- Long Hồ sơn !

- Ngươi muốn đến đấy thật à ?

Nhan Như Ngọc trầm giọng đáp:

- Không đến không được đâu !

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao không được ?

Nhan Như Ngọc thở dài buồn bã nói:

- Nếu sự thật hắc quyết đem tuệ kiếm loan truyền khắp giới võ lâm, thì ta còn mặt mũi nào dám ngó ai được nữa !

- Tại sao ?

- Ngươi suy nghĩ lại xem, hai bên giao đấu tỉ kiếm, tuy ta không hốt hoảng bỏ chạy, nhưng ta đã thua, tuệ kiếm lại rơi vào tay kẻ khác, không cần suy cùng nghĩ cạn, Huyết quang giáo nếu một người nghe được thì địa vị ta cũng bị lung lay, không biết chừng tai hại là khác !

Cừu Thiên Hiệp dùng lời an ủi:

- Có thể miệng đời nghị luận, nhưng ngươi chưa thua bại kia mà ?

Nhan Như Ngọc lắc đầu khổ sở, bằng giọng nói chua chát thất vọng:

- Ngươi ta không hiểu được !

- Ta có thể làm chứng cho ngươi !

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười khổ:

- Ngươi làm chứng cho ta ư ? Chẳng một ai tin tưởng, và cũng chẳng làm gì trước sự đã rồi !

Cừu Thiên Hiệp cắn môi tỏ vẻ suy nghĩ, một chập sau dịu giọng bảo:

- Còn thời gian ! Trong vòng mười ngày ta có thể đến Long Hồ sơn, cướp lại tuệ kiếm giúp người !
- Chỉ sợ tạo thêm phiền não vô ích !
- Người sợ bọn chúng hay sao ?

Nhan Như Ngọc lắc đầu se se, bằng giọng nói êm trầm ai oán bảo:

- Thiên Sư Phủ là chốn rồng nằm hổ phục, cao thủ nhiều vô số chỉ sợ khó mà nên việc !

Nàng bỗng ngưng lại, đổi giọng như nói với chính mình:

- Không thể đem Ngũ lôi chánh phù đổi lại, đổi lại ... y !

Dường như nàng đã lỡ lời nên cúi đầu nín bật.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Thế nào ... Như Ngọc, cô biết lá bùa “Ngũ lôi chánh phù” của chúng thất lạc ở đâu không ?

Nhan Như Ngọc ửng hồng đôi má ấp ứng:

- Việc này ...

Cừu Thiên Hiệp hỏi nhanh:

- Như Ngọc, nàng biết rõ chứ ?

Nhan Như Ngọc lấy lại sự trầm tĩnh, thản nhiên nói:

- Thử thả chúng ta sẽ tìm kiếm hộ chúng nó, hoặc chui vào bóng tối, hoặc đi tìm ngoài ánh sáng, chỉ ngại uống công vô ích mà thôi !

Cừu Thiên Hiệp thở dài, tỏ vẻ chán nản nói:

- Hi ! Việc này ... chẳng khác kẻ mò trai dưới đáy biển !

Nhan Như Ngọc chợt nhớ ra điều gì kêu lên:

- Ối chao ! Chúng ta hãy đi thôi ! Chuyện người thì mặc người nhưng có khi nào người mong cho Nhan Như Ngọc này phải mất cả danh dự trên chốn giang hồ hay không ?

Cừu Thiên Hiệp kêu lên ngạc nhiên:

- Ồ ! Ta đâu có ý nghĩ kỳ lạ thế ?

Nhan Như Ngọc đột nhiên nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói:

- Chỉ vì ... Ngũ lôi chánh phù đang ở trong vòng hoài nghi, thắc mắc, oan khuất và trách nhiệm lại đổ vào mình người gánh vác, người lại không thể minh oan cho mình được. Vậy người hãy lo liệu cho bản thân trước.

Đột nhiên nàng nín bật, nhìn Cừu Thiên Hiệp nói tiếp:

- Chi bằng chúng ta chạy một vòng ... xem sao !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, phụ họa:

- Ừm ! Chúng ta nên đi một vòng là hơn !

Nhan Như Ngọc đưa tay nắm lấy bàn tay Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, cả hai dìu nhau đi lần ra phía trước.

Lúc bấy giờ, cả hai đang đứng giữa đồng hoang vắng lặng, họ đồng giở thuật khinh công, nhấc bổng mình lên cao đôi chân đạp nhanh trên ngọn cỏ, tựa hồ như cặp én chiều xuân, lả lướt và nhẹ nhàng như đôi hồ điệp.

Cừu Thiên Hiệp tuy công lực cao hơn Nhan Như Ngọc một bậc, nhưng bấy giờ lại hạ tốc độ cho ngang bằng với nàng, cả hai so vai lướt gió như kẻ nhàn du.

Sau những cái hôn thân mật, dường như Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc đã tấu xong khúc nhạc hòa hài, họ tỏ ra thân thiện đậm đà hơn trước, mặt dù bị Thủ sơn thần Long Hồ sơn hiện ra phá đám, bày điều nghịch sự, nhưng không lay chuyển được tâm tình hoan hỉ của hai người.

Cả hai sánh vai đi mãi miết, chẳng bao lâu ra đến đường cái quan.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã xế bóng, hai người đã đi đến địa hạt Đào Nguyên cổ trấn.

Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vội tháo cương đi bộ, đi chậm chậm vào cổng thành.

Bỗng nhiên, trên bức tường vôi của căn nhà dựa vệ đường, in rõ nhiều vết máu đỏ ối trông rất gớm ghiét kinh hồn.

Cừu Thiên Hiệp tuy trông song chẳng lấy làm lạ, hay để tâm.

Nhan Như Ngọc khác hơn chàng, vừa trông thấy vết máu, nàng trợn tròn mắt hạnh tử về ngạc nhiên đến cùng tột, đồng thời buột miệng kêu lên một tiếng nho nhỏ:

- Ý ...

Tuy tiếng kêu của nàng quá nhỏ, nhưng đủ lọt vào tai Cừu Thiên Hiệp khiến chàng ngạc nhiên quay đầu lại hỏi:

- Có gì thể ?

Nhan Như Ngọc giật mình, đỏ mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên bảo:

- Có gì đâu ... không có gì cả.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ hỏi:

- Như Ngọc, tại sao nàng tỏ ra kinh quái ?

Nhan Như Ngọc nhoẻn miệng cười bí mật đáp:

- Vậy ư ... đấy là người giàu tưởng tượng đó thôi ... !

Bỗng nàng nín bặt, đưa mắt nhìn lên trời thở dài, dường như có gì trọng đại xảy ra hay xung đột giữa tâm tư, sau cùng nàng phá lên cười lạnh lạnh ... nói tiếp:

- Hừ ! Ta không ngờ Đào Nguyên cổ trấn lại lắm nhà thế này, người đông mà đường xá rất tẻ chĩnh !

Hiển nhiên nàng dùng lời nói đánh tan sự nghi ngờ của Cừu Thiên Hiệp, đồng thời đè nén sự xúc động nội tâm.

Bấy giờ, hai người đã nắm tay nhau đi lẫn vào cổ trấn.

Đào Nguyên cổ trấn là một thị trấn cổ xưa rất phồn thịnh, cũng là nơi tập trung hoá phẩm hai miền Tương, Tây, người qua lại tấp nập, xe cộ chật như nêm, tàu bè đậu tại bến thuyền đông như hội. Đào Nguyên là một thị trấn to nhất phủ Thường Đức. Hai người đi song song nhau cạnh vỉa hè đại lộ.

Nhiều gian phố thương mại, tửu lầu treo lồng kết tuội hoa trông thật nguy hoàng tráng lệ.

Khi đi ngang qua ngôi tửu lầu, Nhan Như Ngọc đưa tay chỉ vào và nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Chúng ta nên vào quán đánh chén tặc ... rồi sẽ thuê phòng nghỉ ngơi !

Nàng nói rất tự nhiên, không ngụ một tà ý may mắn nào ! Thế mà ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, buột miệng rửa thắm:

“Đánh chén ? Thuê phòng ? Trai tơ gái lứa ... ai làm những chuyện kỳ lạ như vậy kìa !” Trong quá khứ tuy Cừu Thiên Hiệp đã từng đánh chén, trọ phòng với Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng và cả Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mấy lần, nhưng lúc bấy giờ lại không nghĩ tới, chỉ vì ... hoàn cảnh hôm nay khác hẳn lúc trước nhiều ...

Khác biệt ở cái hôm đầu tiên của Nhan Như Ngọc ban tặng cho chàng.

Cuộc giao thiệp của đôi trai gái, quá ư tế nhị, lúc chưa có tình ý hay yêu nhau, thì cả hai chẳng cần giữ gìn ý tứ gì cả, gặp là nói thào thào bất tuyệt, chuyện làm thì hăng hái tranh nhau, chẳng cử ản chung mâm, không ngại ngủ chung nhà, tâm tánh rất tự nhiên vô sự. Đến cả hai yêu nhau, thì tình cảm lại đổi thay không như trước, vì nội tâm của họ cảm thấy thẹn thùng, bẽn lẽn qua lời nói chuyện làm mất đi vẻ tự nhiên.

Bây giờ, Cừu Thiên Hiệp ở trong trạng thái huống đó là một kẻ vừa bước vào nấc thang đầu tình ái.

Vì nằm trong trạng lưỡng đầu tay, nên Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nghĩ ngợi:

“Nhỡ ra Nhan Như Ngọc nổi tính bạo ... về sự khát khao đến cực điểm ... trong gian phòng trọ ta phải đối xử với nàng sao đây ? Đành rằng nàng không phải là hạng gái trêu bợc trong dẫu, đầy dâm dật, nhưng tình cảm bị kích thích, có thể biến thành tình dục, cũng như tức nước vỡ bờ đến lúc đó, dù cho tổ sư vô nghiệp hay thậm chí đến Đà lam, thánh triết ... cũng không thể ... không thể ... ” Vì nghĩ thế, nên chàng gượng cười đáp:

- Theo ý tại hạ ...

Nhan Như Ngọc bĩu môi nhìn chàng, ngắt lời:

- Đừng có nói tại hạ, tại thượng, văn sinh, tiền bối, nghe không hợp tí nào cả !

Cừu Thiên Hiệp đáp xuôi:

- Vậy à !

Chàng chỉ nói được hai tiếng là ngưng bặt, nguyên chàng không giải quyết được những ý nghĩ vẫn vơ lại chếp miệng bảo thầm:

“Đấy ! Nàng sắp giở trò động cốn, nổi tính hung dần dần đấy là dấu hiệu tấn công của nàng, nếu đem đến trọ chung phòng ai gần gũi hơn ... lời qua tiếng lại ...

chắc ta nguy mất” Nghĩ đến đây, Cừu Thiên Hiệp tỏ ra vui vẻ nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Như Ngọc này ! Theo ý của ta, sau khi dùng bữa, nên thay y phục dạ hành, thừa lúc đêm tối chúng ta lên đường ... cho kịp kỳ ước hẹn Long Hồ sơn ... không cần phải thuê phòng nghỉ ngơi làm gì ?

Nhan Như Ngọc khoát tay, lắc đầu bảo:

- Không được ! Không thể được ! Sương lạnh sa mù, người muốn lên Long Hồ sơn thực là vô cùng nguy hiểm, thời hạn mười ngày hãy còn lâu, chuyện gì phải vội đi đâu ?

Cừu Thiên Hiệp gượng chống chế, nói:

- Từ đây đến Long Hồ sơn đường xa diệu vợi ! Nhỡ ra có gì cản trở lỗi hẹn thì thanh trúc kiếm ...

Nhan Như Ngọc khoát tay nói nhanh:

- Đừng lo nghĩ vẩn vơ, đêm nay ta phải nghỉ lại đây, không đi đâu cả ... nào, chúng ta vào mua một y phục thay đổi !

Nguyên hai người vừa đi ngang hiệu buôn y phục.

Nhan Như Ngọc vừa nói, vừa bước nhanh vào cửa hiệu buôn, nàng thay Cừu Thiên Hiệp chọn một cái áo choàng màu thanh thiên, một cái quần cùng sắc, lựa mua thêm một cái áo lót màu trắng, tất cả toàn là gấm nhiễu sứ Tô Châu, nàng không chú trọng đến sự có mặt của Cừu Thiên Hiệp, tự móc túi lấy nén bạc vụn trắ, sau cùng nàng ôm mớ áo quần trao tận tay Cừu Thiên Hiệp, nhiều hậu bước trở về tử lâu. Cả hai đề huề như đôi vợ chồng mới cưới.

Ngôi tử lâu này rất khang trang tráng lệ, hiệu “Vạn An khách lầu”, nơi ăn chốn ngủ rất thơm mát đầy đủ tiện nghi, ngoài cửa chính ra vào hai bên tường vôi có tám chữ màu xanh, một bên đề:

“An ngu khách thương”, một bên viết “Sĩ hoan thành đài”.

Cửu Thiên Hiệp vừa trông thấy tám chữ xanh viết trên tường trắng, bất giác quả tim đập liên hồi, tâm trí không an ổn tí nào cả.

Nhan Như Ngọc bước lên từng bậc tam cấp, bỗng nhiên nàng đứng khựng lại tại nấc thềm thứ hai, không bước vào tử lâu nữa.

Nguyên cả hai trông thấy, bằng chữ “Sĩ hoan thành dài” có điểm ba dấu máu còn đỏ hồng, nếu ai sơ ý không thể nhìn thấy ...

Cửu Thiên Hiệp nhìn Nhan Như Ngọc hỏi rất nhỏ:

- Như Ngọc ... người muốn đổi ý kiến ư ?

Nhan Như Ngọc như người tỉnh mộng, kêu lên một tiếng “a” lắc đầu nói:

- Không ... không bao giờ !

Ngay lúc đó hai tên điểm tiểu nhị bước ra nghênh tiếp rất cung kính:

Cả hai chọn một cái bàn, trông ra mặt đường ngồi xuống nghỉ ngơi và gọi thức ăn.

Cửu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vì bụng đói ăn rất bạo uống khá nhiều.

Bỗng nhiên ... Nhan Như Ngọc ửng hồng đôi má, mỉm cười duyên dáng nhìn Cửu Thiên Hiệp, lại đặt ly xuống bàn, buột miệng hỏi nhỏ:

- Ta có một đôi lời muốn nói riêng với người, người có chịu nghe không ?

Cửu Thiên Hiệp nghe qua đỏ mặt, vì chàng đã nghi ngờ việc mướn phòng, bất giác quả tim đập lên nhịp một, hồi hộp hỏi khẽ:

- À ... có gì muốn nói ! Nàng ... nàng cứ nói co sao đâu ?

Nhan Như Ngọc ấp úng dường như khó mở lời, sau cùng nàng run giọng hỏi:

- Đêm nay, ư ... ! Đêm nay ta có một câu chuyện ... !

Cửu Thiên Hiệp hết hồn, ngắt lời:

- Đêm nay à ? Như Ngọc ... Ngọc có chuyện gì thế ... ?

Nhan Như Ngọc đưa một ngón tay lên miệng ra hiệu nói nhỏ, vừa dịu giọng tiếp lời:

- Người hãy lắng nghe ta nói hết !

Cửu Thiên Hiệp nóng nảy xót xa, bất giác mồ hôi tuôn ra ướt áo, bằng giọng nói run run hỏi:

- Có phải người muốn bàn về việc thuê phòng trọ đêm hay chăng ?

Nhan Như Ngọc chớp nhanh đôi mắt, tỏ vẻ hoang hỉ vô cùng, bằng giọng nói êm trầm bảo:

- Tài thật ! Thiên Hiệp cực kỳ thông minh, người đoán trúng tâm sự của ta !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua thất kinh, toàn thân nóng ran như lên cơn sốt, tóc lông dựng đứng thật là ngồi đứng chẳng an, thần trí như bay lên tận chín tầng, lẩm nhẩm nói như si:

- Như Ngọc ... nàng ! Theo sự nhận xét của ta ... chúng ta ... nên rời khỏi ... trấn này ... sớm ... không nên ... không bao giờ ...

Nhan Như Ngọc cau mày tỏ ra cương quyết trầm giọng nói tiếp:

- Không được ! Dù với giá nào, Như Ngọc này vẫn ở tại đây đêm nay !

Cửu Thiên Hiệp nghẹn lời kêu lên:

- Song việc này ... ư ... việc này

Nhan Như Ngọc khoát tay chặn lời, bằng giọng nói âm trầm, nghiêm nghị nói:

- Nếu chàng có yêu tôi, thì nên tha thứ cho tôi, mọi việc tôi nguyện tuân theo lời chỉ dạy của chàng, nhưng tiếc vì câu chuyện đêm nay ... xin chàng hãy chịu ý mà nghe theo tôi một lần !

Thực là câu nói quá rõ ràng ! Cừu Thiên Hiệp nghe qua rung mình nổi ốc, không dẫn được sự hồi hộp, chống nhanh hai tay lên bàn đứng dậy, nghẹn ngào nói:

- Như Ngọc ! Tâm sự của nàng ta rõ cả, nhưng tiếc thay ...

Nhan Như Ngọc thất kinh hồi nhanh:

- Chàng rõ cả ... ? Kỳ lạ thật ! Vì có nào chàng rõ được ?

Cừu Thiên Hiệp thấy vẻ mặt nàng bối rối không an, nên nghiêm sắc mặt lạnh lùng đáp:

- Như Ngọc ! Ta đâu phải là đứa trẻ lên ba tuy mỗi việc không rõ được ngọn ngành, chứ ta đều rõ ? Nàng hỏi tại sao ta biết được tâm sự nàng ư ? Ta biết nhiều ...

nhưng chẳng qua ... chẳng qua là ...

Nhan Như Ngọc xúc động rõ rệt nàng đưa hai bàn tay run rẩy áp nhẹ vào hai bàn tay Cừu Thiên Hiệp để trên bàn, bằng giọng nói u buồn rầu rĩ, bảo:

- Tôi ... tấm thân này chính tôi không tự chủ được ... xin chàng ... xin chàng hiểu rõ nỗi khổ tâm của tôi !

Cừu Thiên Hiệp nghẹn ngào, bao nhiêu ý chí cứng cỏi đều mềm nhũn lại, tự nhiên rút nhẹ hai tay ngồi bệch xuống ghế, chàng cương quyết chống lại ý định của Nhan Như Ngọc, bỗng nhiên đổi ý nghe theo lời nàng. Chỉ vì chàng tối kỵ sự nũng nịu của phụ nhân, hay gây cho người bực tức mà xảy ra lắm chuyện lời thôi, vả lại những lời nói của Nhan Như Ngọc êm như thơ, đẹp như mộng khiến chàng cảm động bồi hồi ... vì thế chàng mỉm cười khổ sở nói:

- Như Ngọc ! Cho hay mọi việc đều do trời đất sắp xếp ... con người khó cãi lại thiên mệnh !

Sở dĩ Cừu Thiên Hiệp nói như thế, là chàng cố dùng lời an ủi Như Ngọc, đồng thời ... tỏ ý mặc nhiên nàng muốn thuê phòng làm gì thì làm ... nhưng không ngờ Nhan Như Ngọc nghe qua dường như động tâm sự gì bí ẩn lắm, mặt mũi sâu bí cất tiếng thở dài thườn thượt. Một khắc sau, Nhan Như Ngọc lấy sự bình tĩnh nàng đưa tay vẫy gọi tên hầu bàn.

Tên tiểu nhị lật đật chạy đến một bên chờ đợi, Cừu Thiên Hiệp càng thêm rùn chín, chàng đoán chắc thế nào Nhan Như Ngọc cũng sai quét dọn phòng ngủ.

Thật vậy, Nhan Như Ngọc nhìn tên tiểu nhị ân cần dặn bảo:

- Người chọn cho ta hai căn phòng, một tối, một sáng, phải cách nhau xa xa nhé !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua suýt kêu lên một tiếng ngạc nhiên. Chàng không rõ Nhan Như Ngọc nói suốt nửa buổi nay những gì nữa ? Tại sao hiện giờ thuê phòng lại bảo dọn hai căn mà “phải cách nhau xa xa”, những điều ước đoán của chàng sai cả.

Việc này là một điểm mơ hồ mới ... thật ! Nàng có ý gì thế ? Quái lạ !

Cừu Thiên Hiệp ngồi sững sờ trầm tư mặt tưởng, luôn cả tên tiểu nhị đi từ lâu vẫn không hay biết gì ... đến lúc Nhan Như Ngọc đứng dậy đưa tay khều lấy vai chàng, cười nhẹ nói:

- Húy ! Nghĩ gì ngăn ngại ra thế ? Nên đi tắm rửa ... rồi nghỉ ngơi chứ !

Cừu Thiên Hiệp “ừ hử” cho qua lệ rồi uể oải đứng dậy đi theo Nhan Như Ngọc.

Bấy giờ tâm trí chàng như rơi vào cái hố đầy sao mù, mơ mơ hồ hồ, không rõ được tâm sự của Nhan Như Ngọc ra sao ?

Quả nhiên, tên tiểu nhị đưa hai người vào gian thứ hai khách điểm, hai căn phòng riêng rẽ cho hai người, một cái nằm góc đông nam, một căn ở hướng tây bắc.

Nhan Như Ngọc mỉm cười bí mật, đưa tay chỉ căn phòng góc đông nam nhìn Cừu Thiên Hiệp điềm đạm bảo:

- Người hãy nghỉ căn phòng này sáng sửa hơn, nhớ tắm rửa và đi ngủ cho sớm, ngày mai còn phải lên đường, chẳng nên có những tư tưởng mơ hồ tà vậy nhé !

Nói xong nàng cất bước tiến về căn phòng phía Tây bắc.

Cừu Thiên Hiệp lau rửa mình xong, leo lên giường nằm suy nghĩ bao nhiêu ý niệm xa xưa quá khứ lại hiện về, thêm vào đây nhiều câu chuyện dồn dập xảy ra trong ngày, khiến chàng mơ hồ nghi hoặc, không tìm ra câu giải đáp nào thỏa đáng trong nhất thời lại không ngủ được, chỉ còn cách là ngồi tịnh tọa để khí vận công, chàng ngồi rất lâu ...

Tiếng mõ gõ lên hồi báo hiệu bắt đầu canh hai. Đêm khuya cánh vắng, gian phòng trọ lạnh như tờ, lâu lâu mới có tiếng “xè xè” của vài con dơi đập muỗi, hoặc một vài tiếng thằn lằn chắt lưỡi trên vách.

Giữa bầu không gian tĩnh mịch.

Bỗng nhiên, một cơn gió thổi tạt qua kèm theo tiếng vạt áo chạm nhau phần phật, rõ ràng có người dùng thuật khinh công lướt ngang qua ...

73. Kẻ Vô Tình Rình Người Hữu Ý-trần Giữa Khuya Xảy Cặp Kinh Hồn

Đêm khuya người vắng, quang cảnh thật êm đềm tĩnh mịch tiếng động thoáng qua song cửa khiến Cừu Thiên Hiệp nghe rõ mồn một, bèn tắt lưối bảo thầm:

“Ồ lạ chưa ! Ai xuất hiện giữa đêm khuya khoắt thế này ?” Vừa bảo thầm, vừa bước nhanh xuống giường, hai tay nâng nhẹ cánh cửa song đẩy khẽ, đưa mắt nhìn xuyên qua khe cửa quan sát, chợt thấy một điểm trắng toát xuất hiện phía Tây ... lơ lửng ngoài xa trăm trượng, chứng tỏ người này có một thân pháp cực cao.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng nghi hoặc, lại nổi tính háo kỳ, tung mình nhảy vọt khỏi song cửa cao hàng trượng, bằng chiêu “ngự diệu long môn” thân mình như đoàn cá chép thi đua vượt thác hỏa rồng, thoăn thoắt hướng ngay chỗ bóng trắng vừa xuất hiện bay vút tới, không xảy ra tiếng động nhẹ nào.

Khi chàng lướt ngang qua phòng Nhan Như Ngọc, lại thấy đèn đuốc tối om, tư bề vắng lặng, bèn chép miệng bảo nhỏ:

- Nhan Như Ngọc đi đường mệt nhọc, ta không nên phá giấc ngủ của nàng, chỉ mình ta đi ... xem cũng đủ !

Vừa nói đến đây, Cừu Thiên Hiệp trở thuật “Lôi hành cửa chuyển” lách nhẹ thân mình bay là đà trên mái ngói, nhắm hướng bóng trắng đuổi theo như bay biển ... ước chừng đã đến chỗ bóng trắng xuất hiện lúc nãy, Cừu Thiên Hiệp vội thâu ngay cước bộ, nhấc mình xẹt vào một bụi cây rậm ẩn thân nghe ngóng.

Một khắc qua, Cừu Thiên Hiệp bỗng nghe một tiếng:

- Hừ !

Bằng giọng mũi nổi lên, tiếp theo đấy, tại lùm cây phía bên trái lên hai tiếng “cú cú” lạnh lùng, hệt như tiếng cú kêu canh giữa rừng khuya tĩnh mịch.

Cừu Thiên Hiệp hiểu ngay là khẩu ước của các giới đi đêm hành hiệp, bèn nín thở chờ đợi.

Tiếng cú kêu vừa dứt, từ lùm cây bên trái bước ra một bóng người lùn nhỏ, lạnh như thỏ lẹ như cheo, thoắt lên một phiến đá cao cách đấy chừng mười trượng xa, bóng người này vừa đứng trên phiến đá, hần nhúc nhích đầu nghiêng qua trái, đảo qua phải, dường như quan sát tình hình động tĩnh.

Ngay lúc đó, phía bên hữu, lại xuất hiện ba bóng người mau như điện giật, lẹ như thoi đưa chớp một cái đã đến trước mặt bóng đen đứng trên phía đá.

Cả ba bóng người này vòng tay hướng vào bóng đen tỏ vẻ cung kính, bằng giọng nói ồm ồm trong cổ họng, khê thưa:

- Chúng tôi là Hồ Quảng phân chi “Huyết Quang giáo” xin ra mắt Hộ pháp !

Tên bị gọi là “hộ pháp” phá lên cười lè khè, không đáp lễ trầm giọng nói:

- Hãy đi theo ta !

Nói xong, thân mình lùn nhỏ của hắn nhảy vọt lên cao như con khỉ rọm, chạy lăng cẳng như trót bão vào khu rừng trúc về phía Tây ...

Ba công đen rất vạm vỡ to lớn, vẩy mạnh tay áo đen đánh “phắc” một tiếng nhẹ, thân mình nhấc bổng lên cao, đuổi theo hướng bóng đen nhanh như chớp, chỉ thoát nhẹ như tia chớp đã biến mình vào rừng trúc mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp thấy bốn bóng người biến vào rừng trúc, lại sợ đi mất dấu, bèn nhích động đôi vai toan cử động đuổi theo ...

Bỗng nhiên, một giọng nói trầm lạnh vang lên phía sau lưng:

- Khoan đi đã !

Cùng với tiếng nói, một ngón tay vuốt nhẹ vào “tĩnh kiên huyết” sau ót chàng, tuy không có bao nhiêu dư lực, nhưng đủ áp đảo Cừu Thiên Hiệp không dám cương mình vọt đuổi theo, vì chàng sợ nếu nhích động ngón tay người lạ sẽ bóp vào yếu huyết chết tức khắc.

Nếu lấy công lực của Cừu Thiên Hiệp ra suy luận tuy chưa gọi là cao thủ thượng thừa, nhưng nội lực và thích giáo của chàng khá cao, có thể sánh với người đã tu luyện võ công “năm, sáu mươi năm” vậy mà không nghe tiếng chân người động sau lưng, đến nỗi bị kẻ lạ chìa tay điểm vào yếu huyết, nếu người lạ có hơi ác cảm với chàng chỉ ấn nhẹ ngón tay vào yếu huyết, cũng đủ kết liễu tánh mạng chàng trong tức khắc.

Bởi thế, Cừu Thiên Hiệp cảm nghe hồn phách rụng rời, mồ hôi toát ra ướt áo, đứng ngơ nhẩn như kẻ vừa bán linh hồn.

Người lạ lại ấn nhẹ ngón tay vào ót chàng, bằng giọng nói lạnh như băng khê bảo:

- Không được quay đầu lại nhé !

Cừu Thiên Hiệp đứng sững sờ như tượng gỗ, nhưng khí uất xông lên đầy bụng, rên rĩ hỏi:

- Người là ai ?

Người lạ vẫn lạnh lùng:

- Không cần biết ! Người hãy nhận phong thư này là đủ !

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp hồi âm, đã thấy một phong thư từ phía sau đưa tới, dưới ánh sáng mờ mờ chàng nhận thấy mấy dòng chữ sắc như dao cứa rãnh:

”Thư phó:

Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp thân trâu” Thuận tay chàng đỡ lấy phong thư, vừa buộc miệng lắp bắp:

- Thơ ... thơ của ai ... thế ?

“Kiên tĩnh huyết” đột nhiên mất hẳn cái ấn nhẹ của ngón tay người lạ, đồng thời một cơn gió nổi cuộn lên, rồi mất hẳn không khí yên lặng lại trở về yên lặng.

Cừu Thiên Hiệp quay đầu lại, người đưa thư đã biến mất tự bao giờ, chứng tỏ công lực người này cao đến độ siêu phàm, bất chúng, sự việc xảy ra quá đột ngột khiến Cừu Thiên Hiệp cả kinh lẫn tức, bất giác cơ thể chàng khê run lên.

Chàng kinh vì kẻ đưa thư có một công lực quá cao diệu, tất nhiên người chủ lá thư, há chẳng cao trọng hơn sao ? Có thể vị chủ nhân bức thư này là một nhân vật quý cung, hay là người của thần tiên ngoại cảnh.

Vì nghĩ thế, nên chàng có nuốt “ực” sự uất ức trào lên tận cổ, quay đầu nhìn tứ phía ...

Bỗng chàng nghe nói:

- Thật quyết định như thế hay sao ?

Một giọng nói lạnh lạnh, nương theo chiều gió từ xa xa đưa lại âm hưởng dường như phát ra từ rừng trúc phía mặt.

Cừu Thiên Hiệp nhận ra giọng nói, bèn lấy làm ngạc nhiên kêu khẽ:

- Chính là giọng nói lạnh lùng của Nhan Như Ngọc chứ chẳng ai vào đây !

Thế là thêm một sự khấn trương kế tiếp.

Cừu Thiên Hiệp gạt phăng ý định đuổi theo kẻ đưa thư, lập tức phi thân hướng vào chỗ phát ra tiếng nói, thân mình linh động nhẹ như hạc phục rắn bò, thoăn thoắt tiến vào rừng trúc. Quả nhiên chàng trông thấy Nhan Như Ngọc.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc đang đứng kế bên rừng trúc, tay tả chống vào mạn sườn, tay hữu nắm chặt đốc kiếm, mắt sáng tinh linh, rọi thẳng vào bốn tên áo đen đứng đối diện, vẻ mặt của nàng nghiêm nghị đến lạnh lùng.

Bốn tên áo đen, ba cao, một lùn, chính là bốn người mà Cừu Thiên Hiệp vừa thấy lúc đầu.

Cừu Thiên Hiệp vội nép mình sau bụi cây rậm quan sát kế tiếp.

Ngay lúc đó, tên lùn nhỏ bị gọi là hộ pháp, bước đến trước mặt Nhan Như Ngọc vòng tay rất cung kính, lên tiếng đáp rất khẽ:

- Sự thể rất lớn lao đã quyết định xin phó giáo chủ cố gắng thu xếp mọi việc trong vòng ba ngày tới đây ... để cử hành đại sự !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua đã biết mọi người này là thủ hạ Huyết quang giáo, mang sao đội nguyệt đến đây triệu gọi phó giáo chủ của họ về tổng giáo, ắt là sự việc xảy ra quá quan hệ, chàng lại đưa mắt theo dõi ...

Nhan Như Ngọc tỏ vẻ trầm ngâm, lại hất hàm bảo:

- Mao Ôn hộ pháp !

Tên ồm nhỏ vòng tay thưa:

- Thuộc hạ xin chờ lệnh !

Nhan Như Ngọc nghiêm sắc mặt nói:

- Người mau về nắm lại giáo, nói việc này quan hệ đến sự mất còn của các giới võ lâm, muôn ngàn tính mạng sống hay chết đều do đó cả, nếu may mắn Huyết quang giáo được thành công, lẽ tự nhiên sẽ chiếm quyền bá chủ võ lâm, độc lập giữa sông hồ, muôn kiếp ngàn đời không bại hoại, nhục bằng trái lại nếu chẳng may bất hạnh thất bại, lẽ tự nhiên chìm hẳn danh dự xuống đáy hồ, muôn kiếp ngàn đời, không còn ngược mặt ngó thấy ai !

Gã lùn ồm tức Mao Ôn hộ pháp phá lên cười ha hả, tiếp lời:

- Phó giáo chủ dạy chí phải ! Thuộc hạ sẽ về nắm báo lại giáo chủ những lời này, nhưng theo ngụ ý của thuộc hạ, việc này bí ẩn đến chín phần mười, nếu bỏ lơ không thể được !

Nhan Như Ngọc cau mày gất gỏng:

- Việc của bốn giáo ư ? Đâu quan hệ bằng việc quan trọng trong thiên hạ, hùng cứ chốn võ lâm ... việc này chẳng quan trọng hơn sao ?

Mao Ôn hộ pháp thối lui nửa bước, lắc đầu tiếp lời:

- Chính là việc của bốn giáo đấy, phó giáo chủ ạ ! Nhưng còn một điểm thuộc hạ chưa kịp bẩm báo.

- Điểm gì ... nói mau ?

Nhan Như Ngọc gất gỏng bảo, khiến Ma Ôn hộ pháp hơi chột dạ, bằng giọng nói cực trang trọng bẩm:

- Bẩm phó giáo chủ ! Giáo chủ hằng mong đợi ngày về của phó giáo chủ, chỉ vì một điểm quan trọng, nên giáo chủ có cho mời đến tổng đàn ba vị kỳ nhân, mà ba vị này đều bằng lòng ra mặt do đó thuộc hạ muốn nói ...

Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh ngạc, kêu lên hốt hoảng:

- Thế nào ? Ba vị kỳ nhân đồng ý viếng thăm Tổng đàn ư ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sững sờ, không rõ ba vị đại kỳ nhân là ai ? Mà Nhan Như Ngọc tỏ ra kinh ngạc đến thế, lại nghe ...

Mao Ôn hộ pháp nghiêm sắc mặt, giọng nói trầm trầm bảo tiếp:

- Chẳng những ba vị kỳ nhân bằng lòng ra mặt đến Tổng giáo của ta còn thêm một sự đại hỉ chưa từng thấy nữa kia ... ha ... ha ...

Nhan Như Ngọc trầm giọng nói như hét:

- Mao Ôn, người đùa với ta à ? Người cười gì dữ thế ? Mao Ôn chuyện quái gì mà người gọi là đại hỉ ?

Mao Ôn hộ pháp tỏ ra cung kính như trước, hấn vòng hai tay khúm núm hướng vào Nhan Như Ngọc nói to:

- Đại hỉ ... ! Thuộc hạ kính mừng phó giáo chủ chỉ gặp hỉ sự !

- Ồ.. ta mà gặp hỉ sự ! Hỉ sự gì ?

- Bẩm cáo phó giáo chủ, thật ra điều đại hỉ của bốn giáo, chỉ dành riêng cho phó giáo chủ mà thôi !

- Riêng ta ? Vô lý thật !

Mao Ôn hộ pháp đổi giọng, nghiêm trang nói:

- Chính thế phó giáo chủ ạ ! À này ... phó giáo chủ có biết con trai của Hoành Thủy đảo chúa là công tử “Ngọc diện truy phong” Bạch Vân Phi hay chăng ?

Nhan Như Ngọc chau mày tỏ vẻ nghĩ ngợi bèn đáp xuôi:

- Ta đã thấy mặt hắn một lần !

Mao Ôn hộ pháp tỏ vẻ hân hoan, bằng giọng nói như mơ như ảo, tiếp lời:

- Ồi chào ! Cậu công tử này, nay mai là thiếu đảo chủ “Hoành Thủy” chẳng những đẹp dễ khôi ngô, hình dung tao nhã, lại thêm tài quán tuyệt, vô bực lại được đảo chúa chân truyền thật là công cái vô lâm, trên đời ít có một !

Nhan Như Ngọc thấy hấn thao thao bất tuyệt, lấy làm bực bội khó chịu, trầm giọng hét:

- Người nói cái gì nhiều quá thế ? Ta hỏi người hỉ sự là cái quái gì ?

Mao Ôn hộ pháp nhún vai mỉm cười tiếp lời:

- Việc công tử Ngọc diện truy phong rất liên quan đến việc này !

- Người hãy nói mau ta nghe !

Mao Ôn hộ pháp mỉm cười bí hiểm, bằng giọng nói êm trầm nói lớn:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Thuộc hạ xin trình bày cho phó giáo chủ nghe. Mười ngày trước đây đích thân giáo chủ mở hoắc tổng đường thỉnh ân điều “Huyết quang tổ sư” cầu tổ sư đáp ứng sự thành thân của hai họ !

Nhan Như Ngọc giật mình tháo lui ra sau mấy bước kêu lên hốt hoảng:

- Thành thân ? Hai họ thành thân ? Ta không hiểu người muốn nói gì ?

Mao Ôn hộ pháp cười hì hì ha ha nói:

- Nếu không phải sự thành thân của hai họ, thì có gì dám làm kinh động đến bốn giáo tổ sư ? Phó giáo chủ nghĩ lại xem ?

Nhan Như Ngọc lồng lên như hổ đói, vươn thẳng hai cánh tay ngọc, chop mạnh đôi vai Mao Ôn hộ pháp lắc mạnh hồi lên như hốt hoảng:

- Người muốn ám chỉ ta ư ? Giáo chủ bằng lòng hứa gả ta cho Ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi ư ?

Mao Ôn hộ pháp đau buốt hai vai, hấn không chịu nổi cái bấu của Nhan Như Ngọc, nên nghiêng rặng chịu đựng, gật đầu đáp:

- Phải ... đấy ... Bẩm phó giáo chủ ... phải đấy !

Nhan Như Ngọc chợt nhớ ra kêu lên một tiếng “á” buồn thông hai vai, tháo lùi mấy bước, đôi mắt hiên lên vẻ hốt hoảng đến cùng cực như điên như dại, đứng sững sờ như bức tượng phỗng sành.

Cửu Thiên Hiệp đứng núp trong lùm cây, bỗng cảm nghe như hòn đá ném trúng đầu một tiếng vang lên như tia sét bổ vào đầu, quả tim chàng rung động như tiếng trống vang liên hồi báo động đều thác loạn xảy ra, đôi mắt hoa lên như muôn đốm lửa, một mùi vị mặn đắng, chua cay xung lên tận cổ, nghẹn ngào lợm giọng không phân tách được mùi gì !

Nhan Như Ngọc đột nhiên cao giọng hét:

- Mao Ôn hộ pháp ! Giáo chủ khai đường yết kiến lệnh tổ sư thật ư ?

Vừa nói nàng vừa bước sấn tới trước mặt Mao Ôn hộ pháp rất gần, nàng giương đôi mắt lồ lộ nhìn gã thuộc hạ trần trời.

Mao Ôn hộ pháp hoảng kinh tháo lùi mấy bước run rẩy nói:

- Thuộc hạ dù có lá gan lớn bằng trời, cũng không dám đứng trước mặt phó giáo chủ nói điều giả trá ... chỉ vì giáo chủ đã khai đường yết kiến lệnh tổ sư xin quyết định, vì thế việc này đối với bốn giáo rất trọng đại, thuộc hạ đâu dám nhiều lời !

Nhan Như Ngọc cau mày hỏi tiếp:

- Tổ sư gia từ bi xuống tổng đường ư ?

Mao Ôn hộ pháp nghiêm giọng nói mau:

- Không, lệnh tổ sư không đại giá giáng lâm chỉ phát ra một lệnh tiến ... trong lệnh tiến dạy ...

- Người vẫn nhớ rõ chứ ?

Mao Ôn hộ pháp tỏ vẻ cung kính nói tiếp:

- Ngày yết tổ, thuộc hạ may mắn được giữ phần hương hỏa, nên còn nhớ mấy câu thơ trong lệnh tiến !

- Người hãy đọc ta nghe !

- Vâng ạ !

Mao Ôn hộ pháp đáp ngay, hấn đằng hắng lấy giọng, hình như quên bằng sự có mặt của vị phó giáo chủ, buộc miệng ngâm lên sang sảng:

Nhân duyên tiền sinh chủ định Bán điểm đá bắt do nhân Vô lâm vĩnh truyền giai thoại Thi văn càn khôn đại định Tạm dịch:

Kiếp duyên đã định, tự tiền sinh Không thể do ta, kén được tình Giai thoại vô lâm, truyền thống cũ Càn khôn lời phú, dạy thông minh.

Hấn ngâm dứt mấy câu thơ trong lệnh tiến của Huyết Quang tổ sư, vẻ cao hứng hân hoan hiện lên, bằng giọng nói tươi hoa tiếp lời:

- Phó giáo chủ ! Người đã nghe đấy chứ, thật là câu sấm ký của tổ sư gia ... tại sao ...

Nhan Như Ngọc rống lên như điên dại:

- Câm mồm người lại !

Vừa hét nàng vươn một ngón tay điểm nhẹ vào mũi Mao Ôn hộ pháp gắt to:

- Ta bảo cho ngươi biết, giữa lúc việc này chưa kết quả, ta cấm ngươi không được rêu rao với một ai !

Mao Ôn hộ pháp ngạc nhiên, trở mắt to nhìn Nhan Như Ngọc hỏi tiếp:

- Phó giáo chủ ! Tổ sư đã quyết định ... thì ... kể như kết quả ... chứ còn gì ...

Mao Ôn hộ pháp vừa nói ngập ngừng, Nhan Như Ngọc vội vẫy tay ra hiệu ngăn lời, nói tiếp:

- Pháp chiếu của tổ sư quyết định, bất luận sinh tử, nếu cưỡng lại tổ mệnh, ắt bị hỏa phần thân đốt cho xương tan thịt nát ! Phải vậy không ?

Mao Ôn hộ pháp nhanh nhẩu đáp:

- Phải đấy ! Phải đấy ! Đấy là điều giáo lệnh thứ nhất trong bốn giáo hội !

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười đau khổ nói:

- Nhưng mà ! Hôn nhân là việc cá nhân tự sự không liên quan đến luật giáo điều, không can đến việc khai đường yển kiến tổ sư gia.

Mao Ôn hộ pháp ngập ngừng nói tiếp:

- Phó giáo chủ nên nghĩ lại ! Việc này ... tổ sư rất cao kiến và suy xét rất tường tận, huống chi là ... việc thành thân, đàn trai rất môn đương hộ đối ... !

Nhan Như Ngọc sa sầm nét mặt quát to:

- Ai bảo ngươi nhiều lời thế ?

Tiếp theo đấy là một tiếng “trót”, tay hữu nàng vẩy mạnh trường kiếm chém vào không gian một cái, sau một khắc nàng cho vào vỏ kên thêm một tiếng “choeng !” lại đưa tay chỉ vào mặt Mao Ôn hộ pháp quát to:

- Hộ pháp ! Ngươi lại giở giọng dạy đời ta hay sao, nghĩ công hạng mã sứ giả đặc biệt cho giáo chủ, ta tha thứ tội vô lễ của ngươi, hãy rút cho khuất mắt ta !

Mao Ôn hộ pháp run lên, loạng choạng tháo lui ra sau ba, bốn bước, trở mắt nhìn Nhan Như Ngọc đến độ thất thần.

Ba tên Hộ giáo sứ giả Hồ Quảng đứng bên ngoài bất giác đưa tay quạt mấy vòng mồ hôi rịn ướt trán, cả ba ngạc nhiên đồng kêu lên:

- Phó giáo chủ ban ơn !

Cừu Thiên Hiệp núp sau lùm cây rậm, đối với một việc đã nghe thấy, như vừa trải qua cơn ác mộng, khiến cõi lòng dâng lên một niềm chua chát, đau buốt như muối xát kim châm.

Chàng cảm thấy còn gì lưu lại đây, hơn nữa Nhan Như Ngọc trở về khách sạn trước, nên chàng ngược mặt nhìn lên trời, thấy màn sương mù dày đặc, nên chỉ lắc mình thi triển thân pháp “Lôi hành cứu chuyển” thoát một cái như cơn gió nhẹ nổi lên, hướng vào cổ trấn thoăn thoắt.

Trên đường về khách sạn, chàng càng suy nghĩ càng thấy không đúng, vì chẳng tìm ra câu trả lời thỏa đáng nào, vì chàng nghĩ:

“Nếu Nhan Như Ngọc thành thật với mình, thì tại sao nàng không kể cho mình nghe một vài khía cạnh chuyện này ... chuyện của Huyết quang giáo ? Nếu nàng không thành thật với mình, thì tại sao ba lần, bảy lượt khai đường yển kiến tổ sư cầu chứng kiến, và chính lệnh tiền tổ sư gia đã quyết định, vì cớ nào nàng tỏ vẻ bất mãn, dám cưỡng lại pháp lệnh và giáo điều của bốn môn ? Vì ta ư ? Thêm vào đấy ... Ba vị kỳ nhân là ai ? Câu chuyện đại sự của Huyết quang giáo là gì ? Mà Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc mở miệng lớn lời bảo quan hệ đến sự mất còn trong các giới võ lâm, muôn ngàn sinh mệnh đều do đó cả ? Tất cả và tất cả, chỉ xảy ra một ngày ?” Cừu Thiên Hiệp càng suy nghĩ càng thêm quần trí, suy xét không cùng, thì cũng vừa về đến khách sạn. Khi bước vào phòng chàng toan lấy phong thơ của quái nhân gửi lúc nãy ra xem. Bàn tay chàng vừa cho vào bọc lấy phong thơ ra, chưa kịp mở đọc đã nghe:

- Soạt !

Một tiếng gió nổi cách đây không xa, tiếp theo hai tiếng “kéo kẹt” vang lên.

Nguyên Nhan Như Ngọc vừa vọt vào cửa song mới gây ra tiếng động kể trên, nàng lại đưa tay khép nhẹ song cửa, bước lại mở cửa cái, rồi đi thẳng lại phòng Cừu Thiên Hiệp, dường như nàng dừng lại để nghe ngóng một lúc lâu, tựa hồ như không phát giác được gì, nàng lại quay đầu ra ngõ ngoài viện, bước dần dần đến bên cửa sổ của Cừu Thiên Hiệp ... rình mò hầu như muốn tìm hiểu sự gì ...

Lúc bấy giờ Cừu Thiên Hiệp đối với Nhan Như Ngọc có đôi phần dè dặt nghi ngờ ... Khi nghe bước chân nàng xê dịch trên mái ngói vội cất nhanh phong thơ vào bọc, khoát lưng chuồn thẳng vào màn, giả vờ như say ngủ chờ xem Nhan Như Ngọc hành động ra sao.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã ẩn dưới lớp mây hồng, ánh sớm ban mai rọi sáng lờ mờ qua khe cửa. Vì thế Cừu Thiên Hiệp trông thấy một khuôn mặt đẹp như tiên nga ẩn dưới lớp màn che cửa sổ, chính là bóng của Nhan Như Ngọc, dường như nàng áp tai nghe ngóng, phút chốc lại xuyên qua khe cửa nhìn trộm ...

Cừu Thiên Hiệp thấy thế nhủ thầm:

“Thật là lòng dạ đàn bà, sâu sắc tựa kim nhìn đáy nước, không thể nhìn thấy hay suy đoán được !” Nghĩ đến đây khiến chàng tỏ ý dè dặt hơn, và tự nhủ:

”Nếu nàng có trở tráo hành động, xô cửa bước vào phòng, ta sẽ tính sao đây ?

Tuốt nhanh “khô trúc thánh kiếm” cùng nàng ... ” Cừu Thiên Hiệp rung mình, không dám nghĩ tiếp chỉ vì đối với cái hôn đầu tiên của Nhan Như Ngọc ban cho chàng, đã gây cho chàng một ấn tượng ... đã biết yêu ...

và yêu Nhan Như Ngọc quá rồi ! Tình yêu âm thầm trầm lắng, dễ bùng bột pháp khởi trong tâm khảm, tuy không lưu lộ ra ngoài nhưng vẫn sôi trào ùng ục bên trong.

Một đêm, qua sự phát giác và nghe lén sự thật, tạo cho chàng một sự in trí hồi hộp, lo âu, hãi hùng, đau xót ... !

Lúc bấy giờ, Cừu Thiên Hiệp cảm thấy Nhan Như Ngọc là cô gái xa lạ, thâm trầm thái quá, kẻ sách lăm điều, không còn nhu mì đoan trang như trước nữa, tự nhiên chàng phủ nhận mối tình chân thật của Nhan Như Ngọc đối với chàng.

Ngay lúc đó, chiếc bóng của Nhan Như Ngọc ngoài song khẽ chớp động, nàng đưa tay gõ nhẹ vào song cửa - Cộp, cộp !

Hai tiếng gõ cửa vang lên lờng lờng.

Cừu Thiên Hiệp không thể đóng kịch giả bộ ... được, bèn cựa nhẹ thân mình, vờ như người vừa tỉnh ngủ, hai mắt mở to ra, hai tay vương vai một cái, bằng giọng nói nhừa nhựa hỏi:

- Ai đó vậy ?

Nhan Như Ngọc phá lên cười ha hả, bằng giọng nói trong như chuông ngân gọi vọng vào:

- Dậy đi chứ, người ngủ thật say sưa, người ta đứng chầu dưới cửa hàng giờ mà chẳng hay biết gì cả ... hay là người say sưa trong giấc mộng vàng ?

Cừu Thiên Hiệp khoát màn bước nhanh xuống đất, giả bộ kinh ngạc nói to:

- Ôi chao ! Thật như vậy, ta đang nằm mơ thấy lạc vào cảnh thần tiên, nhưng đầy dẫy rắn độc ! À, Nhan cô nương, đêm nay cô nương cũng ngon giấc đấy chứ ?

Trong lúc lòng chàng quá dè dặt nên vô tình đối cách xưng hô, không gọi Nhan Như Ngọc như trước nữa.

Nhan Như Ngọc là một cô gái rất tế nhị hay để ý từng chút một, khi nghe qua nàng vội hỏi lại ngay:

- Mới có một đêm đã quên hết rồi ư ? Sao người thích gọi cô nương tiểu thư mãi thế ... ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, chép miệng mắng thầm:

“Thôi đi yêu hồ quý mị, ta quá nể người ... không muốn thấy người để lộ đuôi chồn !” Nghĩ đến đây, chàng nhìn Nhan Như Ngọc tặc lưỡi mỉm cười đáp:

- Phải đấy, có lẽ ta ưng gọi như thế ? Vì ta có cảm tưởng một đêm qua, mọi việc trên đời này đều thay đổi hết ! Ánh sáng không khí hoàn toàn mới luôn cả thân hình ta như biến thành một tha nhân và kể cả ngày nay gần như sáng hơn mọi hôm ... !

Cừu Thiên Hiệp cố ý dùng lời nói xa xa gần gần, cảnh giác cô nàng ... nhưng

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc dường như không lưu ý tới mà chỉ mỉm cười điềm đạm nói tiếp:

- Tại sao vậy ? Chỉ một đêm đã thay đổi ...

- Nghĩ cũng lạ ! Riêng ta đêm qua ngủ vùi không biết trời đất là gì ! ...

Nói xong nàng đưa tay che miệng ngáp một cái rất tự nhiên, chứng tỏ nàng ngủ chưa no mắt.

74. Bát Hồ Kỵ Tìm Cừu Chẩn Lối-hoa Lệnh Chủ Hồn Thỏ Giết Chồn

Cừu Thiên Hiệp nghe suýt bật cười thành tiếng, chép miệng mắng thầm:

“Người thật là già hàm lão khẩu, rõ ràng người thức trắng đêm nay mà dám bày điều nói dối, nếu ta không thấy tận mắt ắt bị người xem như một kẻ ù lì, buộc nghe một lố chuyện hoang đường !” Nghĩ đến đây, Thiên Hiệp đẩy mạnh mở toát cửa phòng đơn đã đáp lời Nhan Như Ngọc:

- Phải đấy, cũng do người chọn nơi đây nghỉ nên ta thiển nghĩ chắc người có hẹn ước với ai điều gì quan trọng chứ !

Chàng chỉ nói một câu băng quơ ngái ngủ ... Nhan Như Ngọc nghe qua tưởng đâu câu chuyện đêm hôm bị bại lộ, vội vàng hỏi ngay:

- Người vừa bảo gì thế ?

Cừu Thiên Hiệp chép miệng cười khì, bằng giọng nói thản nhiên đáp:

- Ta tưởng người gây sự đánh nhau, tròn một đêm không ngủ, ai ngờ người được ngủ một giấc an ổn ngon lành ... ha ... ha !

Nhan Như Ngọc vụt há miệng ngáp dài, nàng vội đưa tay che miệng ...

Cừu Thiên Hiệp ngược mặt lên trời cười sặc sụa, bằng giọng nói nửa đùa nửa thật bảo:

- Ối chao ! Người bảo ngủ một giấc no nên tại sao cứ ngáp hoài, như chưa hề nhắm mắt ?

Nhan Như Ngọc sượng sùng, cố gượng tiếp lời:

- Khi không lại ngáp kỳ thật ! Có lẽ vừa thức dậy, chưa rửa mặt cũng nên ? À ...
này chúng ta lên đường ngay chứ ?

Cừu Thiên Hiệp giả bộ cúi đầu suy nghĩ, một lúc lâu mới trầm giọng trả lời:

- Theo ý ta không cần đến Long Hồ Sơn nữa.

Nhan Như Ngọc ngạc nhiên kêu lên:

- Húy ! Tại sao thế ? Không cần đi ? Tại sao ? Chúng ta đã hẹn ước trong vòng mười hôm là có mặt tại Long Hồ Sơn kia mà ?

Cừu Thiên Hiệp nhún vai tỏ vẻ lạnh lùng tiếp lời:

- Không phải vậy đâu ? Không cần là không cần có người đi theo đấy !

Nhan Như Ngọc nhướng mày tròn mắt nói như hét:

- Tại sao ? Ngủ một đêm người đã thay đổi ý kiến rồi à ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm:

- Cũng không phải thế ! Vì cúng nó ước hẹn với ta chứ không có ý mời người.

Nhan Như Ngọc cười gượng hỏi nhanh:

- Có lẽ nào chúng ta lại phân hai ?

Cừu Thiên Hiệp đáp ngay không do dự:

- Có lẽ lắm chứ ! Vì người đi đường người, ta đi đường ta ... tự nhiên có gì lạ !

Nhan Như Ngọc nghe qua mặt trắng hóa hồng, mắt ngài nhếch ngược, lấy làm kinh ngạc bồi hồi, bằng giọng nói buồn như khóc rên rĩ:

- Người ... tại sao người nữ nói những lời này, có lẽ nào chỉ một đêm người đã thay đổi hết hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp nghĩ đến việc xảy ra đêm qua sự tức giận vẫn chưa nguôi, chàng muốn nói những lời cay đắng phủ phàng hơn nữa, nhưng chàng cảm thấy trận giặc nội tâm hiên lên xung đột mãnh liệt, làm đau đớn cả lồng ngực, chỉ vì chàng nghĩ đến ba điều không ổn:

Một là “Đường đường hiệp sĩ ai lại đi rình mò nghe trộm việc người khác, thánh nhơn có dạy ”kẻ bất nhã vô lễ” là thế !” Điểm thứ hai:

Đối với Nhan Như Ngọc chàng chưa tìm hiểu được nàng có thật tâm với mình không. Vì thế không dám xử sự hồ đồ cách ngôn có câu “Một cử động sai, ngàn thu ôm hận, cần phải suy nghĩ lại”. Điều thứ ba:

chàng đã yêu nàng, yêu đến độ say mê cuồng nhiệt nên không thể để người yêu có bộ mặt rầu rĩ khó coi ! Vì những ý nghĩ như thế Cừu Thiên Hiệp đổi giận làm vui nói:

- Không có biến đổi gì cả ! Chỉ vì ta xét thấy không cần sự có mặt của người !

Nhan Như Ngọc mắt nhắm lệ, gương mặt tỏ ra bi ai thống khổ, bỗng nhiên nàng chạy nhanh vào trong phòng, giăng hai tay ra ôm lấy Cừu Thiên Hiệp, gục đầu trên vai nức nở:

- Ta không cần, người có thay đổi ý kiến gì cũng mặc, riêng phần ta nguyện chẳng xa người nữa bước dù cho lên thác, xuống ghềnh, chân trời góc biển ta vẫn ở mãi bên người, quyết ... chẳng xa người được nữa !

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy thần kinh căng thẳng như đường tơ, hốt hoảng nói mau:

- Thôi ... thôi ... không có gì thay đổi, chẳng rời nhau thì chẳng rời nhau ... không có chi mà ... nức nở ầm lên như thế ... ừ ... chúng ta hãy sửa soạn lên đường ... người ngẩn mặt trông kia ... bọn tiểu nhị lên thu dọn trang phòng đây !

Quả nhiên, một tên tiểu nhị đứng trước cửa phòng, hẩn thấy bên trong đèn đuốt tắt tối om, bèn đưa tay gõ nhẹ cửa cao giọng nói:

- Khách quan, khách quan sáng rồi, khách quan dặn cuối canh năm gọi, hiện giờ đã quá canh năm. Khách quan dậy đi ... sửa soạn lên đường cho sớm !

Nhan Như Ngọc buông Cừu Thiên Hiệp ra ngay, phá lên cười gượng nói:

- Ta đi tắm sơ sơ, người hãy la rửa mặt và thu xếp đồ đạc !

Vừa nói dứt, không đợi Cừu Thiên Hiệp trả lời, nàng xô cửa bước ra quay về phòng riêng.

Chẳng mấy phút, cả hai tắm rửa thu xếp đồ đạc xong, dùng buổi điểm tâm. Cừu Thiên Hiệp toan móc tiền trả, không ngờ Nhan Như Ngọc đã trả trước từ lâu. Đoạn cả hai rời khách sạn đi lẫn ra khỏi cổ trấn.

Cừu Thiên Hiệp bị ám ảnh bởi cảnh tượng đêm hôm qua, nên cúi đầu đi mãi miết, miệng nói lảm nhảm, phút chốc lại gật gù cười một mình phàm tâm sự nội tâm thường hay phát hiện ra cử chỉ dung mạo, khiến Cừu Thiên Hiệp biến thành một người trầm mặc, ít nói không cười khác hẳn lúc trước khá xa. Nhan Như Ngọc nghĩ muốn nát óc, không rõ vì sao tâm tình chàng tự nhiên biến đổi.

Hai người mang hai tâm sự u buồn, cúi đầu đi mãi miết như vị nãi già đi khát thực trì bình.

Nhan Như Ngọc không chịu được sự nín lặng lâu, nên buộc miệng nói:

- Đây ... người có tâm sự gì ... dường như một kẻ mất linh hồn như thế !

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười chua chát, chàng bèn dùng kế điều tra Nhan Như Ngọc, nên giả bộ thở dài, lắc đầu đáp:

- Có gì đâu ! Chẳng qua là ... ta chợt nhớ lại một việc quái lạ trong chốn vô lâm !

- Quái lạ ! Việc gì thế ?

Cửu Thiên Hiệp làm ra vẻ như nhà tu tìm ra chân lý uyên nguyên, gật gù nói tiếp:

- À ... ạ ! Ta nhớ ra rồi ... ! Đây ... ta muốn hỏi người, vì ta nhận thấy người nhậm chức phó giáo chủ Huyết quang giáo, tất nhiên kiến thức người sâu rộng hơn ta, và người quen biết không ít nhân vật vô lâm phải vậy không ?

- Không nhứt thiết, nhưng người muốn nói cái gì mới được chứ ? Quái lạ, sự vật hay con người ? Điều hung ác, hay hận cừu mới được chứ !

Cửu Thiên Hiệp vờ bóp trán nghĩ ngợi, một lúc sau gật đầu lia lịa nói:

- Ừm ! Người nói phải đấy ... Ta muốn hỏi về người ... Nghe các giới vô lâm đồn đãi, ngoài Cửu đại môn phái, các môn hội bang ra, còn có ba vị quái khách, mà họ gọi là tam đại kỳ nhơn, vậy ba vị đại kỳ nhơn này là người thế nào ? Công lực ra sao ? Xuất thân và ở tại đâu ?

Nhan Như Ngọc hơi tái mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên hỏi lại:

- Vì lý do gì ? Đột nhiên người hỏi ba vị đại kỳ nhơn ?

- Lý do ? Không có, chẳng có lý do gì cả, chỉ vì ta nhớ đến đâu ... hỏi đến đó vậy thôi !

Nhan Như Ngọc cố dần cơn xúc động, cúi mặt thở dài nảo ruột bằng giọng trầm trầm kể tiếp:

- Ba vị đại kỳ nhơn, không môn phái, chẳng bang hội ấy là ba vị khét tiếng vô lâm, độc cứ ngoài biển cả là ba vị đảo chúa. Sở dĩ người ta gọi là “Kỳ” là ám chỉ võ công của ba người này, rất nên quái lạ, lại thêm cá tính rất lạnh lùng, khinh đời ngạo vật, độc lập giữa vùng trời nước bao la, không hề giao du một nhân vật vô lâm nào trên đất liền, họ tiêu dao trên đảo, chung thân không nghĩ đến ai ? Đồng thời cũng chưa ai bén mảng đến ba hòn đảo họ ... thành thử không có gì lạ phải hiểu !

Cửu Thiên Hiệp tuy nóng lòng muốn nghe, nhưng giả vờ tỉnh, không để lộ tia cảm động nào ra mặt, một lát sau buộc miệng kêu lên:

- Ô ! Nếu chỉ có thế ... không đáng liệt vào hạng kỳ nhơn, quái kiệt được.

Nhan Như Ngọc thành thật nói tiếp:

- Không, không nên nhìn thoáng qua mà phê bình vội ! Ba vị đại kỳ nhơn này, chuyên sử dụng ba môn binh khí xưa nay ít có, mỗi môn binh khí có một sở trường đặc biệt, phối hợp với nhiều thế võ quái dị bí truyền, tuy đất Trung Nguyên nhiều tay kỳ nhơn, quái kiệt, nhưng chẳng ai dám khinh bạc ba vị kỳ nhơn hải đảo này !

Cửu Thiên Hiệp lên tiếng phụ họa nói:

- À ... ra thế ?

Nhan Như Ngọc tỏ ra bí mật, bằng giọng nói êm trầm, kể cao sĩ Trung Nguyên, tỏ ý khinh bạc ba vị đại nhơn là hạng người “Đầu sông góc biển” tài cán chẳng bao nhiêu ... họ lại động tính hiếu kỳ, muốn thử qua ba môn binh khí quái lạ, cho nên hết người này tới người khác ... sang thám hiểm ba hòn đảo họ nhưng ô hô tất cả cùng chung một số phận, ra đi chẳng có ngày về, như chim giữa bể sâu, bắt vô âm tín ...

Cửu Thiên Hiệp chớp mắt ngó mong lên chín tầng vô tận, bằng giọng nói hữu ý nhưng làm ra vẻ vô tâm:

- À ... như thế đấy ! Theo sự tưởng tượng của ta. Thí dụ ba vị kỳ nhân này kẻ tay đầu cật, mà xâm phạm đất liền thì chắc chắn là cao nhân kỳ sĩ võ lâm bó tay chịu mất mạng, chứ không biết lấy phương pháp nào chống trả nữa rồi ?

Nhan Như Ngọc động tâm, mày ngài khê run mấy lượt, điềm đàm hỏi:

- Tại sao người tưởng tượng như thế ! Hoặc giả người nghe các giới võ lâm đồn đãi hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp bật cười to, bằng giọng nói nghiêm trang, song không kém phần sắc bén, bảo:

- Đã bảo tưởng tượng mà lự ! Tưởng tượng phải có lý do hay sao ? Lời đồn đãi ? Ta có đi đâu mà nghe chuyện bàn ra tán vào của thiên hạ ? Thực ta không hiểu nổi người, mỗi khi ta nói ra một lời gì, người hỏi cho cùng cặn không thôi ... nào là:

”Người nghĩ sao ... ? ... Lý do gì thế nào ? Và vân vân ... Thì người bảo ta làm sao trả lời cho tách bạch được chứ ?

Nhan Như Ngọc là tay lanh lợi hoạt bát, bị câu hỏi này cũng ghen hòng thốt chẳng ra lời.

Cừu Thiên Hiệp liếc thấy thần thái của Nhan Như Ngọc bất an, gương mặt sầu bi đáng thương hại, hai viên mi chớp chớp, tia mắt long lanh, chứng tỏ nàng uất hận cảnh hông, bất giác Cừu Thiên Hiệp chếp miệng bảo thầm:

- Chính ta làm bức nàng ... rõ tội nghiệp !

Vì nghĩ thế, chàng đổi giọng hiền hòa nói tiếp:

- Cũng vì thế, ta mới nói:

vì ta chợt nhớ một việc quái lạ trong chốn võ lâm ! Có phải ta nói như thế không nào ?

Nhan Như Ngọc thở dài não ruột, nàng gật gù nói:

- Không có gì đâu ... chính người nói đúng đấy. Nếu sự thật có như vậy ... thì một ngày nào đó, trên chốn giang hồ ... sẽ xảy ra nguy hiểm nên võ lâm Trung Nguyên bị sức mẻ, vỡ lở khó tránh được ! Ồi ... thật là một trận thảm họa, một sát kiếp tương lai ... !

Giọng nói của nàng thật ai bi thống thiết thương cảm bồi hồi.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy vẻ mặt chán nản sầu bi của Nhan Như Ngọc bất giác giọng sĩ khí chỗi dậy trong cõi hùng tâm, bèn đồng dục nói to:

- Trừ khi Cừu Thiên Hiệp không có mặt trên chốn võ lâm, hay sống còn trên dương thế thì mặc ai muốn tung hoành thế nào cũng được, nếu một mai Cừu mỗ còn tồn tại trên chốn võ lâm, sẽ nguyện cùng ba vị đại kỳ nhân tranh tài cao hạ, nhân cho bọn chúng biết Trung Nguyên không kém nhân vật cừ khôi, đồng thời ta cho chúng một bài học không còn dám bén mảng đến Trung Nguyên nữa !

Giọng nói của chàng hùng dũng hiên ngang rất thần tình.

Nhan Như Ngọc nghe qua, mỉm cười vui vẻ lại nghiêm nghị tiếp lời:

- Ta cũng ước mong người toại nguyện, nhưng ... nếu một ngày nào đó ... sự thất bại xảy ra, ta mong người cố gắng đề phòng trong muôn một, nhẩn vi ...

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha ha, đưa tay vỗ vào ngực, ngắt lời Nhan Như Ngọc nói cực to:

- Một chánh nghĩa áp đảo muôn gian tà ! Cừu Thiên Hiệp này thuộc vào hàng “chánh khí”, luôn luôn biến mình cho nghĩa ! Có sợ cho ai !

Ngay lúc đó, tại khu rừng kế cận, cây cỏ lay động mạnh.

Bỗng nhiên bảy tám bóng người lao ra vun vút hạ giữa khoảng Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp đang đứng. Đi đầu là một ả phụ nhân phong tao tuấn nhã, theo sau là bảy gã thanh niên đẹp đẽ khôi ngô, bọn chúng tám người phân ra tám hướng vây phủ Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa, mỗi tên đều dương mi trợn mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp không chớp.

Tên đầu lĩnh, trên mặt có vết sẹo xanh, hấn đưa tay ra sau lưng rút nhanh ngọn lưu tinh chùy, giơ chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hỏi:

- Người nói gì là “Chánh nghĩa áp đảo muôn gian tà” Ta muốn xem qua chánh khí của người đấy ! Bằng ngọn lưu tinh chùy này ta sẽ phá vỡ cái chính nghĩa của người, thử xem người có áp đảo nổi muôn tà hay không ?

Câu chuyện xảy ra quá đột ngột, khiến Cừu Thiên Hiệp lẫn Nhan Như Ngọc giật mình kinh hãi, bóng người chớp động lẹ, cả hai phân ra tả, hữu thủ thế, giương mắt nhìn bọn người lạ trên trên.

Gã hán tử có vết sẹo “xanh” phá lên cười ha hả, bằng giọng trầm khiếp quát to:

- Tiền bối ! Bộ dạng như người, mà dám rêu rao câu chánh nghĩa hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bước sấn tới trước hai bước, gần giọng thét hỏi:

- Cừu cung bát hồ, các người muốn điều chi ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rung động toàn thân. Nguyên vì “Cừu cung Bát hồ” là nhóm hắc đạo gian tà tội ác, danh ác khôn lường, hoành hành ngang ngược trong hai tỉnh Hoàn, Hồ ...

Mọi người nghe đến tên đều lắc đầu chắc lưỡi, ghét oán những thủ đoạn dã man tàn nhẫn của bọn chúng khôn cùng, thật là một phường lục lâm thảo khấu trứ danh.

Hôm nay đột nhiên chúng ra mặt ngăn đường chèn lối, không rõ bọn chúng muốn giở trò gì ?

Tên Hồ có vết sẹo xanh, hai tay huy động trái chùy lưu tinh nhanh như vũ bão, phát ra tiếng “o o” bất tuyệt, chiếu nhấp nháy như muôn đóm lửa xạ bốn phương, bằng giọng âm ma hách xược quát lên lạnh lạnh:

- Chúng tôi đi tìm gã họ Cừu để thanh toán vài món nợ, đối với Huyết quang giáo vô can, xin phó giáo chủ hãy nhìn tôi trị tội hần !

Nhan Như Ngọc trợn mắt nói nhanh:

- Không ... thể ...

Nhanh Như chớp, Cừu Thiên Hiệp phi thân vượt qua Nhan Như Ngọc giọng ngắt lời:

- Các người tìm họ Cừu đòi nợ gì ? Nói mau ?

Gã “Hồ” có vết sẹo “xanh” lay động lưu tinh chùy vùn vụt, hét lên như sấm nổ:

- Nợ gì à ? Nếu không ta tìm người để làm gì ? Cừu Thiên Hiệp, món nợ máu mà người đã vay là vì người đã đang tâm hạ sát “Thập bát la hán” Cừu Cung Sơn, hiện giờ người phải bồi hoàn tức khắc !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua chợt hiểu, trầm giọng quát to:

- Vậy các người tìm ta ... cốt ý là báo thù cho Thập bát la hán thật ư ?

Nhan Như Ngọc vội chen lời hét to:

- Suyt ! Đừng khoát láo chẳng ai tin được, tuy Bát Hồ và Thập bát la hán nằm trong dải Cừu Cung Sơn, nhưng kỳ nhau như nước lửa, thù hận nhau hàng trăm năm, gặp mặt liều sanh tử đối đầu, thì chẳng thay ai báo cừu tiết hận gì cả ?

Tên “Hồ” có vết sẹo xanh giận tím mặt, hấn cau mày trợn mắt hét to:

- Phó giáo chủ người nói chỉ những lời này, ví như chúng tôi có bất hòa với nhau thì chỉ là việc của Cừu Cung Sơn, nhưng đối với bên ngoài nếu chẳng tốt sao ở chung giòng nước, nếu chẳng thân sao ở chung đồi, Thanh Diện Hồ ta đây, giàu lòng trọng nghĩa khí ... vì ta xét thấy nếu ta không đứng ra báo thù cho chúng ... thì còn có ai vào đây nữa chứ !

Nhan Như Ngọc nghe qua nổi giận phá lên cười lạnh lạnh tiếp lời:

- Hừm ! Người nói dễ nghe đấy chứ ! Chính các ngươi và Thập bát la hán tranh nhau phần đất Cửu Cung sơn, năm nào Cửu Cung sơn làm lễ khai mạc tế núi đều chết ít nhiều người. Hôm nay các ngươi đã nhỏ được cây đinh trước mắt, đáng lẽ các ngươi hãy hướng vào Cửu Thiên Hiệp gặt đầu cảm tạ mới phải, vì người đã vô tình giúp ngươi xưng bá Cửu Cung sơn. Các ngươi còn nói chỉ cái câu báo thù tiết hận ? Mà trả thù cho ai ? Các ngươi có ý định gì mờ ám, sao chẳng nói ra cho sớm ?

Thanh Diện Hồ nét mặt ẩn vài tia giận dữ, nhưng hần đầu dám giở trò hỗn láo, chỉ vì chúng biết rõ Nhan Như Ngọc quá ư lợi hại nên gượng dần cơn tức giận trả lời:

- Tôi đã nói hết lời, nên báo thù quyết báo thù, mọi việc chỉ nhằm vào gã họ Cừu, không can việc đến phó giáo chủ !

Nhan Như Ngọc nghe qua biến sắc, nặng giọng đáp:

- Ngươi muốn giở giọng hỗn với bản cô nương nữa sao !

Thanh Diện Hồ phá lên cười lạnh lạnh nói:

- Không phải vậy đâu phó giáo chủ ạ ! Chúng tôi đối với Huyết quang giáo chẳng không kết oán gây thù, mà có thể gần gũi nhau như một nhà nữa.

Nhan Như Ngọc nổi giận xung thiên, quả đôi mắt ngọc rơi thẳng vào mặt đối phương cả mắng:

- Câm mồm ! Ai đồng haạng với người kìa !

Cửu Cung Bát Hồ, người thiếu phụ dẫn đầu là Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ phá lên cười lạnh lạnh, buộc miệng bảo khe:

- Hừ, hung tợn thật ! Có lẽ nào gã họ Cừu là ... cận vệ của ngươi !

Nguyên “Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ” là một cô gái duy nhất trong nhóm “Bát hồ ly” danh tiếng của nàng trây trúa khắp giới giang hồ ai nấy đều biết mặt. Cửu Cung Bát Hồ xuất đạo võ lâm đã nhiều năm, song chẳng được môn, phái giáo, hội nào lưu ý tới, nên bọn chúng cùng với Thập bát la hán chiếm cứ ngọn Cửu Cung Sơn, tuy ở chung một phần đất, nhưng hai bên hiềm nhau hơn cừu địch, vì thế lực đôi bên tương đương nhau lại thêm cái tên Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ nhơ nhớp đến nỗi, không một danh môn chánh phái nào chịu thừa nhận.

Tuy Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ nói rất nhỏ, xong cô ả đứng quá gần Nhan Như Ngọc nên vị phó giáo chủ Huyết quang giáo nghe rất rõ ràng bất giác cau đôi mày liễu, mắt hạnh doanh trong đảo nhìn Dâm Hồ rít lên kinh khiếp:

- Dâm hồ, ngươi nói gì thế ?

Thanh Diện Hồ nhanh mắt, bước tới kính cẩn đáp thay:

- Phó giáo chủ ! Sự việc xảy ra hôm nay đều do gã họ Cừu, xin phó giáo ...

Nhan Như Ngọc cướp lời:

- Câm mồm !

Vừa hét dứt, gương mặt nàng tái xanh vì uất hận, thuận tay nàng đưa lên mái tóc gỡ lấy một trong ba đóa hoa, nhắm ngay Thanh Diện Hồ ném mạnh tới, đồng thời buộc miệng quát bảo:

- Ngươi hãy giao Dâm Hồ cho ta !

Đóa hoa hồng nhung nương theo chiều gió lao vun vút, nhắm ngay Thanh Diện Hồ bắn tới nhanh như tên bay điện chớp, ảo diệu vô ngần.

Cửu Cung bát hồ thấy Nhan Như Ngọc phát hồng hoa lệnh, tất cả đồng hú lên một tiếng kinh hãi, thảm lo cho số mạng của Dâm hồ.

Thanh Diện Hồ đứng thẳng người vươn tay đón đóa hồng hoa, vừa gượng cười nói tiếp:

- Xin phó giáo chủ, bởi ...

Nhan Như Ngọc lửa giận bốc lên ngùn ngụt, trầm giọng hét:

- Lệnh phát ra phải tuân theo tức khắc, nếu người cưỡng lại chỉ nói một tiếng không, bốn phó giáo chủ sẽ diệt tám con dã hồ chết ngay tại trận, xương cốt tiêu tan liền tại đây !

Vừa nói dứt, nàng đưa tay nắm chặt đốc kiếm ... đốc ngược lên cao, chờ đợi Cửu Cung bát hồ trả lời ...

Thanh Diện Hồ đón bắt đóa hoa hồng, hai tay vòng lại rất cung kính, nói tiếp:

- Phó giáo chủ ! Mọi việc gì toàn thể Cửu Cung bát hồ chúng tôi xin đảm nhiệm chung !

Nhan Như Ngọc rống to lên:

- Đảm nhiệm chung ... là thế nào ?

Thanh Diện Hồ mặt xanh hóa tím, run giọng đáp lời:

- Xin phó giáo chủ dời cho ngày khác, Bát Hồ tám người chúng tôi sẽ thân hành đến quy giáo, bồi tội và đáp lễ ... chứ hiện tại xin phó giáo chủ miễn cho !

Nhan Như Ngọc thấy hăm khúm núp và cung kính bèn cất giọng lạnh lùng bảo:

- Hừ ! Cưỡng lệnh trái lệnh ? Ai cầu các người bồi tội đáp lễ, bốn phó giáo chủ thấy người biết lễ nên tha thứ bảy người, còn Dâm Hồ, người hãy trao hồng hoa lệnh cho cô ả tự xử đi !

Thật là nghiêm khắc đến tàn nhẫn, nguyên câu “trao hồng hoa tuyệt lệnh cho cô ả tự xử” là chỉ Dâm hồ hãy tiếp lệnh và tự sát ngay ... không ngờ.

Thanh Diện Hồ nghe qua phá lên cười hềnh hếch, bằng giọng nói thản nhiên đáp lời:

- Được lắm, phó giáo chủ ạ ! Nhưng không do Dâm hồ ... mà do Thanh Diện hồ này thay thế !

Nhan Như Ngọc không tỏ vẻ xót thương tí nào, chỉ chống mạnh trường kiếm xuống đất quát to:

- Nếu như thế, người hãy thi hành “tuyệt lệnh” hồng hoa trong tức khắc !

Thanh Diện Hồ vẫn ngang nhiên không lộ ra tia khiếp đảm nào chỉ mỉm cười lạnh giọng:

- Phó giáo chủ ! Tôi xin yêu cầu phó giáo chủ tiền bạt hồng hoa lệnh lại một thời gian tối thiểu đợi Bát hồ chúng tôi trừng trị xong gã họ Cửu rồi tôi sẽ thi hành ngay “tuyệt lệnh”, vả lại chúng tôi đã yêu cầu phó giáo chủ ... xin phó giáo chủ chờ nhúng tay bên vực gã họ Cửu nhé !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua phá lên cười ha ha đồng dục nói to:

- Nay Cửu sơn bát hồ ! Cửu mỗ vốn người chánh khí, há chịu cho ai cản gió che mưa ư ? Người chớ ngại ... Ta hỏi các người, các người chí quyết thay Thập bát la hán ...

báo cửu phải không ? Vậy các người có tài bộ gì hãy đưa hết ra đây xem thử !

Thanh Diện Hồ mừng rỡ ra mặt, hấn vòng tay vái Nhan Như Ngọc mấy lượt, nhiên hậu quay sang Cửu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- “Đánh chết hòa thượng xấu cả chùa”, người dám giết Thập bát la hán, tất nhiên người không coi nhân vật Cửu Cung sơn ra sao cả !

Cửu Thiên Hiệp nghe quá lấy làm khoái trí mỉm cười nói to:

- Cửu Cung sơn ai lại không biết ? Chỉ vì dưới mắt Cửu mỗ thấy chúng bay quơ quơ vài tên mao tặc không đáng kể !

Đứng một bên Dâm hồ Hứa Hoàn Kỳ bị Nhan Như Ngọc làm nhục, uất khí chứa đầy bụng chưa biết thổ lộ cùng ai, tiện dịp nghe mấy lời của Cửu Thiên Hiệp vừa nói, liền vượt chúng nhảy tới trước cao giọng hét to:

- A ! Hay cho tiểu tử lớn mật, thật người là ... kẻ vô tri không thấy quan tài nên không đổ lệ là thế ? Phải vậy không ?

Thanh Diện Hồ rống lên như hổ đói quát:

- Này gã Cừu ! Hiện giờ ta cho ngươi một ân huệ, là phải chọn một trong hai con đường do ta chỉ định !

Cừu Thiên Hiệp thấy bộ dạng của hắn, chỉ đáng một cái vẩy tay cũng đủ tan xương nát thịt. Vậy mà giọng cao kỳ, bèn mỉm cười thản nhiên hỏi:

- A ! Còn có điều kiện nữa ư ... Vậy hai con đường như thế nào ?

Thanh Diện Hồ dương dương tự đắc ý giọng cao cây lựu tinh chùy vẩy nhẹ hai vòng, đoạn giọng thẳng mũi chùy chỉ vào mặt Cừu Thiên Hiệp nói to:

- Gã họ Cừu ngươi hãy lắng nghe đây, con đường thứ nhất là chúng ta sẽ phanh thây ngươi ra muôn đoạn, lấy thủ cấp và bộ tim gan ngươi đem về Cửu Cung sơn lập đàn tế Thập bát la hán ...

Cừu Thiên Hiệp không tỏ vẻ giận dữ, chỉ mỉm cười vui vẻ hỏi tiếp:

- Hay tuyệt, đúng sĩ khí người hùng ! Còn con đường thứ hai thế nào ?

Thanh Diện Hồ chớp nhanh đôi mắt, tỏ vẻ hân hoan bằng giọng nói âm thầm kể tiếp:

- Con đường thứ hai, lại rộng rãi hơn, Bát hồ chúng ta lấy lòng quảng đại ban cho ngươi một đặc ân là ngươi hãy quỳ dân “thiết thư” cho chúng ta để chuộc tội !

Nhan Như Ngọc nghe mấy lời Thanh Diện Hồ nói khiến nàng cố nén cười đến đỏ mặt.

Cừu Thiên Hiệp hơi biến sắc mặt, trầm giọng hỏi nhanh:

- Chuộc tội ? Chuộc tội gì chứ ?

Thanh Diện Hồ bước sấn tới trước, đưa tay chỉ xuống đất quát to:

- Âm ty, thủy phủ ! Ngươi đã giết chết Thập bát la hán, ấy là đại tội ngươi hiểu chứ !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua cố nén cười là có ý trêu tức Thanh Diện Hồ, mỉm cười nói:

- Không được ! Trao “thiết thư” cho các ngươi là chuyện dễ, nhưng ... nhớ ra có người đến tìm ta đòi mạng Thập bát la hán như ngươi ... thử hỏi ta đâu còn quyển thiết thư thứ hai nào giao cho họ chứ ?

Thanh Diện Hồ quá mừng rỡ, hắn quay mạnh lựu tinh chùy mấy vòng, đoạn đưa tay vỗ ngực lớn tiếng đáp:

- Họ Cừu ngươi không nên lo lắng, nếu có kẻ thứ hai tìm ngươi, thì Cửu cung bát hồ này nguyện phơi gan trải mật che chở cho ngươi.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy không thể đùa dai với bọn chúng bèn bước sấn tới trước trầm giọng nạt to như sấm nổ:

- Tiểu bối ! Ta nghĩ các ngươi vì Thập bát la hán mà báo cừu, hóa ra ngươi mộng tưởng đến “thiết thư” của Cừu mỗ, khéo mượn cơ hội để làm trò nguy trá ... mưu kế các ngươi khác cao !

Thanh Diện Hồ nổi giận hét to:

- Tại sao ngươi nói ...

Cừu Thiên Hiệp ngắt lời quát to:

- Đừng lảm lời vô ích, “thiết thư” tại đây ... các ngươi đủ sức đủ tài hãy mau mau lại lấy !

Vừa nói dứt, chàng lôi trong bọc ra quyển “Bổ thiên tàn thiết hạo khí thư” giở? mạnh, tấm lá sách bằng thép chạm nhau kêu lên “leng keng” vang lên đinh tai chất óc.

Đột nhiên chàng vung tay ném mạnh quyển “thiết thư” nhắm vào cây trụ đá cách đây chừng năm bước, quyển sách vô lâm kỳ bửu rơi ngay vào kẹt thạch trụ.

Thật là một việc hết sức đột ngột, khiến Cửu cung bát hồ đồng buộc miệng kêu to:

- Húy !

Luôn cả Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cũng không thể ngờ được, nàng há mồm kinh ngạc, thềm phục Cừu Thiên Hiệp có hào khí hơn người.

Thanh Diện Hồ giương đôi mắt xanh như linh miêu, nhìn lên cây trụ đá không chớp, bề gãy quyển “Thiết thư” bị kẹt vào rãnh đá, khiến tấm lá sách “Thiết” lật qua lật lại liên tiếp chiếu ra ánh sáng biêng biếc, tựa những luồng quang tuyến của mặt trời.

Bấy giờ, Cửu cung bát hồ tám người dường như không tin nhãn lực của mình là thật nên đồng thanh kêu to lên:

- Có phải ... đây là sự thật ... sự thật ?

Cửu Thiên Hiệp cao hứng đưa tay chỉ quyển “thiết thư” cao giọng quát:

- Các người xem ! Thiết thư thật chứ giả đâu ! Giữa ban ngày ban mặt có lẽ nào các người tưởng đấy là mộng ?

Thanh Diện hồ lạnh lẽo xê dần đến bên cây trụ đá, vừa buộc miệng khen to:

- Thật ta không ngờ Cửu Thiên Hiệp hết sức tử tế, lời nói đáng ngàn vàng ... thật là ...

Lời nói chưa dứt, thân mình hắn chỉ còn cách trụ đá chừng ba thước, nhanh như chớp hắn nhảy bổ tới chộp lấy quyển thiết thư, thân pháp nhanh như tiên vượt hải đảo ...

75. Vẫy Tay Tạm Biệt...tình Ly ...

- Hãy chậm lại !

Một giọng nói trầm nặng như ma lệnh vang lên, tiếng ngân chưa dứt, đạo kim quang đột nhiên xuất hiện biến thành một đường tơ vàng óng ánh do bàn tay Cửu Thiên Hiệp chiếu ra phóng mạnh.

Cửu Cung Bát Hồ vừa trông thấy giạt mình kinh ngạc, chúng há miệng to song nói chẳng nên lời. Nguyên Cửu Thiên Hiệp hành động quá chớp nhoáng chàng tuốt thanh Khô trúc thánh kiếm vũ lộng như vũ bão, đồng thời thẳng cánh phóng mạnh ngay cây trụ đá, lưỡi trúc kiếm xuyên thủng đá hết phân nửa chỉ còn lõi ra ngoài độ năm tấc dài, chuôi kiếm lay động từng cơn như cánh đào trước gió, bao nhiêu động tác xảy ra nhanh như chớp mắt, khiến mọi người không kịp theo dõi cả Nhan Như Ngọc cũng phải buột miệng la lên:

- Tuyệt diệu !

Thật không hổ với hai tiếng khen của Hồng Hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, chỉ vì mũi “Trúc kiếm” cắm chặt vào trụ đá, dẫn trên quyển thiết thư cách ba phân, chẳng khác nào cắm thanh “Trúc kiếm” để nằm trên mặt sách chẳng xê xích một ly.

Thanh Diện Hồ la lên một tiếng:

- Ối chao !

Tung mình nhảy ngược ra sau hai bước, vừa cau mày nhìn Cửu Thiên Hiệp hỏi to:

- Người nuốt lời không chịu giao quyển thiết thư ư ?

Cửu Thiên Hiệp đưa tay chỉ về hướng trụ đá lạnh lùng bảo:

- Tại hạ có nuốt lời bao giờ !

Thanh Diện Hồ đưa mắt nhìn lưỡi Trúc kiếm chiếu long lanh trên trụ đá, trầm giọng hỏi lại:

- Chứ ... tại sao người làm thế ?

- Chỉ vì ta chẳng yên tâm.

Cửu Thiên Hiệp giả bộ thở dài, ngược mặt nhìn trời trầm giọng nói tiếp:

- Phải đấy ... Ta làm sao yên tâm được ? Khi có người thứ hai tìm đến tìm ta đòi mạng Thập Bát La Hán lại yêu sách Thiết thư vì ... ta nhận thấy nghệ nghiệp võ công của người, khiến ta không yên tâm chút nào cả, có phải vậy không ?

Thanh Diện Hồ nghe qua phá lên cười hắc hắc, tay trái vỗ vào bụng “bung bung” lớn tiếng bảo:

- Cừu Thiên Hiệp ... hãy yên lòng, một lời ta đã hứa, giá đáng ngàn vàng, bất luận môn phái, bang giáo, hội nào đều do Cừu Cung Bát Hồ này dùng mưu lược bảo đảm cho người ... toàn ... vạn an !

Nhan Như Ngọc sớm biết Cừu Thiên Hiệp bày trò khôi hài trên Cừu Cung Bát Hồ, lại nghe Thanh Diện Hồ dùng lời lẽ quá lỗ bịch khó thể nín cười được, bèn phát lên cười rộ lại lạnh lùng bảo:

- Thôi ! Đừng lớn lời như thế chứ !

Thanh Diện Hồ thất kinh vội vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc, dịu giọng:

- A ! Ngoài giáo phái Huyết quang giáo ra, ngoài ra ... chỉ vì ... phó giáo chủ là bạn đồng hành của Cừu Thiên Hiệp, bấy nhiêu cũng gây tình cảm với Cừu Cung Bát Hồ này ... nếu không thế ...

Cừu Thiên Hiệp khoát tay lại chặn lời gã vì chàng sợ Nhan Như Ngọc nổi xung, đồng thời nhanh miệng nói:

- Đủ rồi ! Đừng nhiều lời bần tiện, thực tại ta muốn các người trở hết tài bộ xem thử nghề nghiệp hồ ly trong núi Cừu Cung như thế nào ... có xứng đáng hay không ?

Thanh Diện Hồ nghe qua tưởng thật, tay hữu tuốt nhanh ngọn Lưu tinh chủy ra rún hai chân đứng thủ thế, toan phô diễn võ nghệ. Cừu Thiên Hiệp nhìn lướt kiếm trầm giọng ngăn lại:

- Dừng tay, dừng tay ! Hãy bỏ miếng võ chùy này, gấp díp khác hãy sử dụng, Cừu mỗ chỉ muốn xem các hạ biểu diễn vài ba chiêu thôi.

- Người muốn xem gì nào ? Kiếm, chùy, quyền cước, người cứ nói.

Cừu Thiên Hiệp giả bộ suy nghĩ, sau cùng lên tiếng:

- Ta muốn xem nội lực công phu ?

Thanh Diện Hồ ngạc nhiên lập lại:

- Người muốn xem nội lực công phu à ?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu liên tiếp, nói:

- Chắc là nội công của người đến độ siêu phàm bạt chúng cũng nên ...

- Chẳng dám ...

Thanh Diện Hồ vừa nói hai tiếng vụt nín bật đường như hấn nhớ sự gì ... nên lớn tiếng hỏi Cừu Thiên Hiệp:

- À này ! Làm sao người nhìn thấy nội lực công phu cho được ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, đưa tay chỉ vào “Khô trúc thánh kiếm” cắm trên trụ đá, nghiêm giọng bảo:

- Người chỉ dùng một ít nội công rút lưỡi kiếm cho ta là đủ.

Thanh Diện Hồ mặt tươi như hoa nở, hoan hỉ khôn lường, bằng giọng nói trang nghiêm đặc ý hỏi vặn:

- Thật vậy không ! Thanh Diện Hồ này lấy được kiếm cho người thì người hãy giữ lời hứa giao quyền thiết thư nhé !

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt, gật đầu bảo:

- Lễ tự nhiên, người lấy được kiếm thì quyền thiết thư lọt vào tay rồi, cần gì phải hỏi cho nhiều.

Vừa nói dứt, hấn lao mình chạy đến dưới thạch trụ, vươn tay nắm lấy đốc kiếm ...

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn không có tí gì nội lực công phu, mà chỉ dùng man lực gỡ kiếm bèn tỏ vẻ khinh miệt nhìn bấy hồ còn lại cười mũi.

Cừu Cung Bát Hồ, bấy tên còn lại nhìn theo động tác của Thanh Diện Hồ không chớp mắt, mỗi tên đều tỏ vẻ bồn khoăn hồi hộp.

Thanh Diện Hồ bước tới thêm nửa bước, hai tay nắm chắc chuôi kiếm “Khô trúc” rùn mình thấp một tí thử thể, vừa vận nội lực hết to:

- Hãy xem đây ...

Vừa hét xong hai tay nắm chặt đốc “trúc kiếm” bậm môi giật cái thật mạnh, hai vành tay đỏ khè, gương mặt tái xanh, mồ hôi rịn ướt trán, song trúc kiếm vẫn tro tro không nhích động. Thanh Diện Hồ buộc miệng kêu lên:

- Ra mau mày !

Vừa hét dứt, hấn cắn răng, dồn hết sức lực vào đôi tay, cố giật mạnh lần thứ hai, nhưng trúc kiếm vẫn cắm chặt vào trụ đá, thân mình hấn đi lên hồng đất trông hệt con chuồn chuồn hút trụ thạch, hay chú “mối” ửi vôi vôi, đừng nói là rút thanh Trúc kiếm ra khỏi nơi cắm mà chỉ cần một cái xê xích nhẹ cũng không làm được. Gương mặt của hấn tím đậm lại, hai tay rụng rời, hơi thở hồng hộc như trâu, trước cũng như sau “Khô trúc thánh kiếm” vẫn đứng hiên ngang như đồng trụ, không xê dịch nửa lỵ.

Một gã nhỏ nhất trong đám Bát Hồ là Ngọc Diện Hồ nhìn thấy lão đại của hấn không hy vọng đoạt “Thiết thư trúc kiếm” bèn nhún mình nhảy tới trước một bước buộc miệng nói to:

Thanh Diện Hồ vô cùng tuyệt vọng, thừa cơ hội hạ đài, hấn buông nhẹ đốc “Trúc kiếm” thở hồng hộc, gương giọng bảo:

- Hấn đấy ! Kiếm có ... quỷ ! Có quỷ thuật !

Nhan Như Ngọc quá tức cười, nhếch môi “xì” một tiếng khê.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Ngọc Diện hồ tuổi trẻ, dáng điệu hào hoa phong nhã, lên lấy làm thương hại:

- Người tự tin mạnh hơn đại ca người sao ?

Ngọc diện ha nhếch môi cười tự đắc, trầm giọng - Mỗi người có một thể biến, xảo diệu không đồng ! Người hãy xem đây !

Nói xong hấn lui mình ra sau nửa bước không dùng hai tay nắm đốc kiếm kéo ra, mà nhắm ngay cột trụ đá bước đến, vừa đồng dục hét:

- Xem mi có ra không nào !

Tiếng hét dứt, hấn tung ra mộ cái đập song phi, chân mặt hướng vào nửa thanh “Trúc kiếm” còn thúc lại, tổng một đá thực mạnh, thể mau như điện giật, hung mãnh kinh người.

Cừu Thiên Hiệp cả kinh biến sắc, toan thét lên một tiếng cản hành động Ngọc diện hồ nhưng không còn kịp nữa.

Chỉ nghe ba tiếng kêu lên cùng một lúc:

- Koeng ! ... Bắng ! ... Ồi !

Tiếng “ôi” rống lên cực thảm, máu huyết phún ra như bạo vũ văng bắn khắp tràng như trận mưa phún màu đỏ, thân mình Ngọc diện hồ ngã “huych” xuống đất, lăn lông lốc như quả cầu, hấn kêu lên “ái ... Ồi” bất tuyệt, cây thạch trụ bị huyết nhuộm đỏ ối dưới giòng máu thảm là nửa bàn chân hữu của Ngọc diện hồ bị đứt lưu lại trông qua rất thảm thương bất nhẫn.

Thiết tướng “Khô trúc thánh kiếm” sắc hơn gươm cự khuyết, cứng thể kim cương, chân người há chạm đến được sao. Cho nên Ngọc diện hồ bị thảm bại tàn khốc là phải !

Bấy giờ, Cừu cung bát bồ nhao loạn cả lên, bọn chúng không còn cách nào chạy cứu kịp đồng bọn, nên chỉ hướng vào Cừu Thiên Hiệp rống lên như hổ đói:

- Gã họ Cừu, thảo nào lời nói của người quá êm dịu, hóa ra những lời nói chua ngoa đanh ác, để thực hành quỷ kế âm mưu !

Cừu Thiên Hiệp khó nín cười thản nhiên hỏi lại:

- Có gì quý kể âm mưu dẫu ?

Thanh diện hồ đưa tay chỉ nửa bàn chân đầy máu dưới trúc kiếm hét to.

Cửu Thiên hiệp phá lên cười ngất, bằng giọng nói trầm trầm bảo:

- Các người nên trách lấy mình, không có nội lực ngoại công mà làm càn bướng, chớ nên trách ta có quỷ kế âm mưu. thật là “ếch ngồi đáy giếng thấy bao lâm trời” !

Cửu cung bát hồ vẫn chưa phục, tất cả nhao nhao lên:

- Người hãy đi lấy xem ! Nếu không ... Phải đền nửa bàn chân của Bát đệ !

Cửu Thiên Hiệp thấy bọn chúng nhôn nhao ồn lên, bèn giương hai tay thủ thế, buộc miệng rống to như sấm nổ lưng trời:

- Tránh ra mau ! Thiếu hiệp sẽ biểu diễn cho các người xem qua ... !

Cửu cung bát hồ không ai bảo ai đồng nhảy vọt ra sau, đứng giằng hình chữ “Nhất” quan sát.

Cửu Thiên Hiệp không thủ thế vận công lực, lại không chạy đến bên dưới cây trụ đá, mà trái lại hai tay chống vào mạn sườn, bước giạt lùi ra xa, cách cây trụ đá chừng ba trượng, chàng lại xoay mình ra sau lưng, mỉm cười nói to:

- Hãy xem đây ! Kéo không còn dịp nào để các người thấy nữa !

Nói xong chàng quay mặt nhìn thẳng vào cây trụ đá đôi mắt rực lên những tia sắt sảo tựa gươm, hai tay giơ cao, xòe nhanh mấy ngón nhắm ngay “Trúc kiếm thiết thư” vậy nhẹ đồng thời trầm giọng đáp:

- Hãy xem thủ pháp của ta !

Vừa nói dứt, hai tay chàng vẩy mạnh ... hai đạo quang phong tựa như gió lốc nhắm ngay Trúc kiếm bay vèo tới Bồng nghe nhiều tiếng “Reng reng, xoạt xoạt” nổi lên vang dậy tiếp theo đây một đạo kim quang vàng óng ánh nhắm ngay tay hữu Cửu Thiên Hiệp thẳng tới và một vầng khí đen như cánh ó hắc nhắm ngay tay tả Cửu Thiên Hiệp bay nhào vào, trông chẳng khác một kẻ vô hình ảnh, mang dâng tận hai tay Cửu Thiên Hiệp tưởng chừng như câu chuyện thần thoại hoang đường hiện lên trong giấc mộng.

Cửu Thiên Hiệp đã thi triển môn thượng thừa” hấp lực chân người dùng âm phong hút mạnh Thiết thư và Trúc kiếm. Không riêng gì tám tên “Cửu cung bát hồ” há mồm, trợn mắt vì kinh ngạc mà luôn cả Hoa Khôi lệnh chủ Nhan Như Ngọc cũng không dẫn được ngạc nhiên, gật đầu khen phục, vì nàng không ngờ Cửu Thiên Hiệp nội lực thâm hậu, hấp lực lại cao diệu khôn lường !

Cửu Thiên Hiệp giơ tay lên cao, tay hữu cầm Trúc kiếm, tay tả giữ mạnh Thiết thư, đoạn bước chậm rãi đi ngang qua Bấy tên Cửu cung bát hồ, lại đưa mắt lên nhìn Ngọc diện hồ ôm chân ngồi rên rĩ dưới đất, vẻ mặt chàng vẫn an nhiên vô sự không điểm tia hờn giận nào ... bằng giọng trầm lạnh hét to lên:

- Cửu cung bát hồ ! Các người, các vị muốn đòi mạng Cửu Thiên Hiệp hay là muốn đoạt quyền Thiết thư ? Muốn gì ... hãy nói mau ?

Tám tên “Cửu cung hồ ” đưa mắt nhìn nhau khiếp đảm, ú ớ chẳng nói lên lời.

Cửu Thiên Hiệp càng thêm cao hứng, dong dạc nói tiếp:

- Thế nào ... tại sao các vị không nói ! Nếu các vị nín lặng, thôi thì ta đi nhé ? Khi ta đi các vị muốn đoạt mạng hay đòi lấy sách ất không còn kịp nữa !

Thanh diện hồ xám mặt, bằng giọng nói run run đầy thiện ý đáp:

- Đa tạ thiếu hiệp không buộc tội lỗi, Cửu cung hồ vì mù quáng mới lỗi ... !

Nói xong, hắn quay lại nhìn đồng bọn trầm giọng - Hãy công lão bát về ... chúng ta đi mau !

- Khoan đã Nhan Như Ngọc vừa kêu lên hai tiếng, vừa bước đến trước mặt Ngọc diện hồ, nàng giương đôi mắt nảy lửa nhìn hắn bằng giọng nói lạnh như băng giá hét bảo:

- Hãy giao hồng hoa lệnh lại rồi mới đi !

Thanh diện hồ lúc bấy giờ như kẻ mất hồn, buộc miệng nói nhảm:

- Phó giáo chủ, xin mở lượng biển trời, để cho Cửu cung bát hồ còn mặt mũi với người ... dù cho tan xương nát thịt, chúng tôi nguyện mãi mãi ghi ơn !

Nhan Như Ngọc giận run hét lên lạnh lạnh:

- Bỏ giáo ! Truyền lệnh là phải thi hành, các giới giang hồ ai ai cũng rõ, ta chẳng cần ai thi ân hận báo, vì ngày báo đáp hãy còn xa, lúc đó thì xương ta đã mục nát rồi. Hôm nay chỉ biết hôm nay thôi ... Bản phó giáo chủ truyền cho người hãy thi hành “*Hồng hoa tuyết lệnh*” tức khắc.

Thanh diện hồ thấy van cầu chỉ vô ích, nên quay mặt nhìn Cửu Thiên Hiệp trang trọng nói:

- Xin thiếu hiệp rủ lòng giúp cho chúng tôi cho trọn ... mà nói với phó giáo chủ tha thứ giùm ... !

Vừa nói, hần vòng tay xá mấy xá rất cung kính.

Cửu Thiên Hiệp nghe những lời van cầu của chúng nên động lòng trắc ẩn, quay nhìn Nhan Như Ngọc mỉm cười nói:

- Nhan cô nương ! Nên tha thứ cho bọn chúng.

Nhưng tưởng, chỉ cần Cửu Thiên Hiệp nói một tiếng là Nhan Như Ngọc gật đầu tha ngay, nhưng tất cả đều lầm.

Cửu Thiên Hiệp nói sai ba chữ Nhan cô nương ... lời nó vô tình này trở thành sát tính chiếu mạng bọn “*Cửu cung bát hồ*”, phải chi Cửu Thiên Hiệp đổi ba chữ Nhan cô nương, thành Như Ngọc thì mây mờ tan rã, mà Bát hồ đáng tồn sinh.

Cũng vì câu chuyện đêm qua khiến Cửu Thiên Hiệp bị ám ảnh bởi một vòm trời đầy đen tối bí mật, nên cõi lòng chàng thay đổi và dè dặt thêm, cho nên cách xưng hô với Nhan Như Ngọc đã đổi hẳn.

Hồng hoa lệnh chủ bị Cửu Thiên Hiệp gọi là Nhan cô nương, khiến cõi lòng nàng chua chát và bất mãn không cùng, nhưng nàng đâu để hiện ra mặt, tất cả sự bất mãn ấy đổ dồn theo tia mắt, quét rọi vào bọn Cửu cung bát hồ chứ đâu dám thổ lộ trước mặt mọi người.

Vì thế nàng nhìn Cửu cung bát hồ găm lên như sấm - Lệnh đã phát ra, không bao giờ thu lại ! Ai can thiệp được cho ai kìa !

Cửu Thiên Hiệp vốn là một kẻ giàu tự ái, nghe những lời nói của Nhan Như Ngọc lấy làm hổ thẹn đến đỏ mặt tía tai.

Thanh diện hồ thấy ” Cửu Thiên Hiệp có lòng tốt với mình, bèn khúm núm bước, khổ sở van nài thêm:

- Thiếu hiệp, dù thiếu hiệp có đầy ải chúng tôi với giá nào chẳng nữa, chúng tôi cam chịu ... nhưng xin thiếu hiệp nói thêm vài lời xin phó ... giáo chủ ... tha ...

Nhan Như Ngọc không đợi hẳn nói dứt, tay rút thanh trường kiếm chĩa vào mặt Thanh diện hồ nạt ngang:

- Không ai can dự được việc làm Nhan lệnh chủ cả ... hiểu chưa ? Vừa nói dứt, nàng quay nhanh trường kiếm một vòng.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, máu dồn lên óc, khí hạ xuống chân, tự ái sôi lên ngùn ngụt, chàng lắc nhẹ thân mình tung lên cao, vừa gằng giọng nói to:

- Hay lắm ! Không ai can dự được chuyện làm của ai Nói xong, thân mình chàng đã lơ lửng trên cao hàng ba trượng, vừa quay mặt nhìn Nhan Như Ngọc thở dài ảo não, nhiên hận vẩy tay áo, lắc mình thi triển thuật Lôi hành cửu chuyển chạy như bay liên.

Bên tai còn nghe văng vẳng tiếng kêu la ai oán của Cửu cung bát hồ, càng lúc càng thê lương thảm hại hòa lẫn với tiếng kêu rống đầy phẫn nộ của Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc Thân pháp khinh công của Cửu Thiên Hiệp rất cao diệu trong chớp mắt chàng đã rời vùng hoang dã mấy mươi trượng, lại nhắm hướng Long hổ sơn đi thẳng tới.

Tuy chàng vận dụng nội pháp khinh công rời tràng đấu khá xa, nhưng quả tim chàng vẫn không rời hình bóng Nhan Như Ngọc, đầu óc lại hiện lên lãng vãng hình bóng Nhan Như Ngọc đuổi giết bọn “Cửu cung bát hồ”, bên tai dường như nghe văng vẳng tiếng hét lạnh lạnh trầm khiếp của Nhan Như Ngọc, tiếng khóc la thê thảm của Cửu cung bát hồ ?

Trường kiếm kêu veo veo máu rơi thịt đỏ !

Thân người quần quai, máu nhuộm đỏ chiến trường ...

Chàng lướt gió đi thoăn thoắt, chẳng bao lâu màn đêm đã bao trùm cả vạn vật, đầu trời tối sầm lại một cách thê lương.

Cửu Thiên Hiệp vội tháo cởi bộ, đi tìm một hang động khoáng đãng làm chỗ nghỉ qua đêm ...

Bấy giờ chàng lại cảm thấy bụng đói như cào, chàng bèn rảo tìm săn được một con thỏ rừng, đánh đá lấy lửa nướng để dùng đỡ đói. Nhìn theo tia lửa chập chờn, bao nhiêu ký ức dĩ vãng hiện lên lơ mơ. Từ lúc sơ giao với Nhan Như Ngọc từ tình bạn bèo mây trắng nước, tuyệt nhiên không bàn đến chữ ái tình, không ngờ tình bạn đã trở thành tình yêu, qua cái hôn đầu tiên nồng cháy, bao nhiêu kỷ niệm vui buồn thì nhau hiện đầy trong tâm khảm.

Chuyện xa xa ... là cậu công tử Thiếu đảo chúa ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi.

Chuyện gần đây ... Cửu cung bát hồ chết thảm. Cả hai đều do lòng tự ái của chính mình.

Cửu Thiên Hiệp quá hối ngộ, vì chàng nghĩ:

- Tại sao mình không vẫy tay với gọi giả từ nàng để giờ này phải cô thân lạnh lẽo giữa khu rừng hoang vắng, nếu có mặt nàng tại đây có phải vui vẻ hơn không, há chẳng ...

Tương kiến việc vô sự.

Bắt lại tổng ức quân.

Ấy là:

Gặp nhau chẳng nói nên lời.

Xa rồi thì lại đứng ngồi đợi trông.

Cửu Thiên Hiệp chép miệng ngâm lên câu ca dao thời Mạc Tống, đột nhiên chàng đứng phắt dậy, tung mớ xương thả vào ngọn lửa, mà bước lần ra cửa hang vừa đi vừa nói lẩm nhẩm:

- Bấy giờ nên rời khỏi nơi đây là hay hơn cả, ta nên tránh cho nàng phạm vào giáo luật, vì ... vì nghi lễ hôn phối của nàng và Bạch Vân Phi sẽ cử hành nay mai.

Cửu Thiên Hiệp lại phá lên cười ngất, lại chép miệng bảo lấy mình:

- Người ta có nói “cười” ta đâu, tội gì phải nghĩ vẩn vơ cho mệt.

Vì nghĩ như thế, Cửu Thiên Hiệp lại quay vào hang động, nhóm lại bếp lửa, ngồi tựa lưng vào vách đá điều khí dưỡng thần.

Nhưng, không nghĩ không được. Bao nhiêu tư tưởng thì nhau sôi sùng sục, tràn lở như nước vỡ bờ, vô phương chế ngự được ... chàng bèn lấy quyển “Thiết thư” ra cầm sẵn nơi tay, vận công lực sưởi nóng.

Thiên tàng hạo khí thơ dần sáng rõ, bây giờ Cửu Thiên Hiệp đã lấy lại sự bình tĩnh của tâm hồn, chàng đem hết tâm trí, thần ra nghiên cứu đoạn cuối cùng của “Thiết thư”.

Tại chương thứ tư, đăng tải môn huyền công tuyệt học là “kim cương bát hoại” luyện nội lực thành hình vàng không hư hoại.

Cửu Thiên Hiệp đầy say mê nghiên cứu, tâm thần đột nhiên sáng lạng, khí vượng chi yên, chàng quá say sưa mà không hay mặt nhợt đã lộ mọc tự bao giờ ...

Chàng rất thích không khí buổi sớm, nhìn thấy mặt trời còn ẩn sau rặng núi cao, sự hứng thú càng tăng lên gấp bội, chàng hít vào cử động hô hấp. Lại dùng song quyền biểu diễn Thập nhị sinh tiêu và Thường

thắng bát kiếm, sau cùng chàng nương theo khe sâu hốc đá, luyện tiếp thuật “Lôi hoành cửu chuyển” đến lúc mồ hôi rịn ướt áo, chàng mới thâu cước bộ, đi lần xuống suối tắm rửa, lại quay vào hang động đẹp tắt bếp lửa mới tiếp tục cuộc hành trình.

Ngày đi đêm nghỉ, đói nhờ trái rừng thú nội, khát có nước suối trong lành đơn thân dần bước giữa hoạn đồ dày đặc.

Khi bước chân chàng vừa đặt vào triền núi Long hổ sơn, thì đúng vào đêm của ngày thứ tám.

Cửu Thiên Hiệp không dừng lại nghỉ ngơi, mà nhắm hướng Long hổ đỉnh đi lần lên.

Cảnh trí Long Hổ sơn rất nguy nga thanh tú, đường vào núi có tám con sư tử đá đứng chầu hai bên, tám bia đá bằng cẩm thạch, trên bia có khắc mấy chữ đại triện “LẠC KIỂM CỬU THIÊN HUYỀN MÔN THIÊN SƯ CHI PHỦ”.

Cửu Thiên Hiệp đảo mắt nhìn khắp nơi, chỉ thấy cây cỏ hoang sơ, đá hoa rải rác khắp mặt đất, tư bề vắng lặng, song không thiếu tiếng chim kêu “chí chớ”, suối chảy ào ào, không giống những cơ cầu vô lâm, tổng đàn của các bang các hội đầy dẫy chông gai bẫy rập, mà quang cảnh ở đây trông tương tự như chỗ đường thần, ẩn dật, vắng lạnh một cách hiền lành.

Chàng quan sát một lượt vẫn không thấy gì khác lạ, bèn cất bước vượt qua hàng bia mà đi lần vào núi. Chàng đi bộ một tầm tên ... là đến một ngã ba đường.

Trên vệ đường mỗi ngã đều có một tấm bia đá chỉ lộ, con đường bên tả, trên tấm bia viết ba chữ “Thanh Long đẳng” Con đường bên hữu, tấm bia chỉ dẫn viết:

“Bạch hổ đẳng” Nguyên ngọn núi Long hổ, ẩn đến hai chóp núi, một chóp bên tả là Thanh Long, chót đỉnh bên hữu là Bạch hổ.

Cửu Thiên Hiệp trừ trừ giây phút, lại rẽ sang ngõ bên tả hướng vào con đường dẫn lên đỉnh Thanh Long, chàng cất bước rất khoan thai ước chừng vượt qua ba mươi trượng đường.

Đột nhiên, giữa lưng chừng núi truyền vọng xuống hai tiếng:

- Đỉnh Doong !

Hai tiếng thanh la vang lên, chấn động cả đồi cao hố thẳm, run chuyển khắp cả nội hoa ngàn xuất phát một cách đột ngột, khiến ai ai cùng bồn chồn tất dạ.

Cửu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vì cảm biết tung tích mình bị lộ, vội nhảy vọt vào một lùm cây rậm ẩn nấp, chờ đợi sự động tịnh. Chàng ẩn mình chờ đợi rất lâu vẫn không thấy vẻ gì khả nghi, luôn cả bóng người cũng không có nốt. Chàng bèn đằng hắng một tiếng rồi lắng nghe vẫn không thấy gì cả, tư bề trầm lặng trong bầu không khí đứng như chết, khiến chàng cảm thấy ớn lạnh phần nào, nhưng việc gì đến sẽ đến ...

Cửu Thiên Hiệp nghĩ như thế nên mạnh dạn bước ra chỗ núp, đi thêm vài bước nữa mới dừng hẳn lại, chàng bèn vận dụng nội lực cố gào lên cực to:

- Cửu Thiên Hiệp y lời ước hẹn đến đây, xin quý sơn phái người dẫn lộ ... đến bái kiến ... Thiên Sư ...

Tiếng gọi của chàng, rung chuyển cả núi rừng từ bốn bên vách núi lập lại “ong ong” bất tuyệt ... chỉ trừ tiếng vọng của núi ngàn, rất lâu vẫn không có tiếng hồi âm.

Cửu Thiên Hiệp cố nhẫn nại, dần bỏ sự bức tức, trở bước lần theo đường cũ lên núi ...

Chẳng mấy phút, bên vệ đường hiện ra một tòa nguyệt đình nho nhỏ, tuy là gian nhà hóng mát nhưng không kém vẻ huy hoàng tráng lệ Cửu Thiên Hiệp không ngần ngại bước thẳng vào trong. Giữa gian đình đồ vật bày biện toàn bằng đá, nào đòn voi, trường kỷ, liễn đối, hai đường toàn làm bằng kim thạch, cẩm hoa. Ngoài đồ vật kể trên, còn một cái bàn bằng đá trắng, trên bàn bày biện đủ thức ăn uống còn bốc khói, một cái bầu “trúc điệp thanh” chứa rượu mùi bốn đĩa thức ăn bằng rau cải nấu chay, hơi bốc lên nghi ngút, bốn tô cơm trắng vun ngọn còn nóng Kế bên mâm cơm, có một tờ giấy màu vàng lợt, trên mặt ẩn rõ mấy dòng chữ Sơn đề rằng:

- "Canh ba đêm nay, tại đỉnh Thanh Long hầu giáo - Hoằng Đại kính ước Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên ngơ ngẩn, bụng đang đói lại gặp thức ăn sốt, xông lên thơm nặc mùi, khiến chàng chép miệng tự hỏi:

- "Ta ăn ... hay không ăn ?" Nếu ăn, nhờ trong thức ăn có chất độc được thì sao ?

Nếu không ăn, nhờ ra trong thức ăn không có chất độc, chẳng hóa ra uống phí và phụ lòng người đãi dọn hay sao ?

Chàng lại trầm tính:

- Giờ này đến canh ba cũng còn lâu, có lẽ nào tiệc rượu bày sẵn ta cam chịu đói hay sao ?" Cho nên ca dao có câu: "Thủ quá dung dị thủ phạm nan" có nghĩa là:

"Giữ mình có quá khó chí, cơm bày trước mặt khó dần được đâu ?" - Ăn ! Nên ăn.. phải ăn mới được ?

Cừu Thiên Hiệp thốt ra một tràng quyết định không dục dờn ngồi nhanh xuống ghế, đưa chén xới cơm, cầm đũa lên dùng bữa rất ngon lành Giữa bữa ăn, chàng lại hồ nghi tự nhủ:

- Chết chưa ? Nhờ ra bữa cơm này của ai dọn đãi ai ... Ồ không phải thế đâu ... vì còn mảnh giấy chứng minh ... !

Vì nghĩ thế, Cừu Thiên Hiệp thêm mạnh dạn cầm đũa nhai ngấu nghiến, chẳng mấy chốc bốn đĩa thức ăn, một tô canh, bốn tô cơm được chàng thu dọn sạch, chỉ còn bầu rượu mùi Trúc điệp thanh chỉ dùng có phân nửa.

Cừu Thiên Hiệp no cơm đã rượu, bèn bước lại bộ phận bằng đá ngồi nghỉ, sau khi nhắm mắt dưỡng thần, điều vận công được vài tuần, đã thấy cơ thể dễ chịu, chàng bèn mở mắt nhìn ra ngoài, thấy màu trời ước độ đã ở canh hai.

Một khắc sau, Cừu Thiên Hiệp chỗi mình đứng dậy, bước ra ngoài, một tay tỳ trên cột đình nhìn thẳng lên đỉnh, dưới nguyệt lờ mờ Thanh Long đỉnh nằm ngạo nghễ giữa trời khuya. Chàng lại bước nhanh ra ngoài hướng vào chóp núi đi lần lên, chàng không biết đỉnh Thanh Long là chóp núi nào, cũng như không biết kẻ ký vào tờ giấy tên Hoằng đại là ai, nhưng chỉ biết hướng vào chóp núi cao ngất mà đi thẳng tới.

Chỉ vì, lúc bấy giờ không có tới hai con đường nên chàng sợ lầm lạc.

Chàng giở thuật khinh công lướt mình trên mặt đường cỏ, chẳng mấy phút đã vượt qua hàng trăm trượng.

Lúc bấy giờ, chòm sao đại hùng đã nghiêng trệt, xa xa tiếng cú kêu sương gọi lên:

Cú ... cu ... cu ! Báo hiệu đã đến đầu canh ba.

76. Báí Khôn Trưởng Lão Bị Khốn Giữa Cầm Ô

Cừu Thiên Hiệp nghe tiếng "Cú" kêu sương, báo hiệu canh ba vừa đến, khiến chàng nóng ruột, trở thuật khinh công đi như vũ bão.

Lúc ấy mây đã tan, ánh sáng trắng chiếu sáng như ban ngày, đỉnh Thanh Long đã sờ sờ trước mặt. Bỗng nhiên, bên vệ đường bay vút ra một bóng người thân pháp nhanh như làn gió nổi, nhờ ánh trăng phản chiếu, nhận rõ người lạ chính là Hoàn Phong quái một trong bốn vị đại thủ sơn thần núi Long Hồ.

Hoàn Phong quái vừa hiện thân đã vòng tay thi lễ, nói:

- Thiếu hiệp thật là người tín nghĩa ít có trong đời Cừu Thiên Hiệp vòng tay đáp lễ, nói:

- Xin hỏi lệnh Thiên Sư ở đâu, Cừu mỗ nóng lòng muốn báí phỏng sớm ?

Hoàn Phong quái không trả lời ngay, mà điềm nhiên nói:

- Hãy theo ta !

Vừa nói dứt, thân hình hắn đã vọt lên cao hàng ba, bốn trượng thực chẳng khác cơn gió nổi thổi ngược. Cừu Thiên Hiệp với thuật khinh công “Lôi hoành cửu chuyển” chớp nhoáng như tia sét ngoằn ngoèo, đuổi theo sau Hoàn Phong quái như hình với bóng.

Hai người trở hết thần lực, mang sao đội nguyệt chạy nhanh lên đỉnh Thanh Long.

Thế núi dốc ngược càng lên, càng thấy chồm chở vun vút, cả hai người vượt qua mấy ngọn đồi nho nhỏ, đi ngang một hang động tối om, đột nhiên từ bên trong động cốc nhảy vọt ra bốn người lực sĩ, mỗi bên đều vận sắc phục y nhau, đầu chít khăn vàng, vận quần áo chẹt quần áo võ sinh màu hoàng anh.

Bốn tên võ sĩ đứng giàn hàng chữ nhứt, cản ngang cửa cốc động đồng thanh nói tiếp:

- Xin Thủ Sơn cho xem Nhập Ô Bài !

Hoàn Phong quái nghe qua “hừm” một tiếng, tỏ vẻ khó chịu nhưng vẫn cho tay vào bọc lấy ra một thẻ bài bằng cây, giơ lên cao nói:

- Xin Tứ vị lực sĩ xem qua !

Bốn tên lực sĩ vừa trông thấy thẻ bài, vội vòng tay nói lớn:

C - Xin mời ... Vừa nói dứt, cả bốn tên vội nép mình qua hal bên cửa hang chừa hẻm lối rộng vào hang.

Hoàn Phong quái phát mạnh tay áo, lượn nhanh vào trong động. Cừu Thiên Hiệp lách mình chạy theo sau bên góc, cả hai đi vào độ hai mươi thước. Bỗng nghe phía sau lưng vang lên:

- Âm !

Một tiếng nổ long trời, làm rung chuyển cả hang động.

Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vội quay đầu lại bắt giác chàng phá lên cười nhạt.

Nguyên, chàng không trông thấy bốn tên lực sĩ áo vàng đầu cả mà cửa cốc bị chẹn kín bằng bức sáo khổng lồ chắn kín cả lối đi không tài nào chui qua được, chỉ vì bức sáo khổng lồ này to bằng cây cột cả người ôm, chồng chất bên nhau thành bức sáo khổng lồ che kín cả cốc khẩu, trông chẳng khác bức địa võng bủa đầy trên con lộ Huỳnh Tuyền.

Đường đi càng lúc càng cổ quái.

Đã đến lòng động, ánh sáng mờ nhạt được chiếu ra từ những ngọn đèn soi rõ hình dạng một lão nhân đang ngồi trên danh kỷ phu da hổ, đủ cho thấy được sanh phận của lão chính là Hoàng Đại pháp sư.

Hoàng đại pháp sư cất giọng:

- Cừu thiếu hiệp quả là người trọng chữ tín. Ta lấy làm khâm phục.

Cừu Thiên Hiệp cất giọng ôn hòa:

- Chẳng hay lão hiệp có điều chi chỉ giáo tiểu bối chăng ?

Hoàng Đại pháp sư cất giọng cười ha hả tiếp lời:

- Các hạ đã sớm biết lựa là phải hỏi làm gì, vả lại ...

Cừu Thiên Hiệp thấy bọn thủ hạ của Hoàng Đại như thần thánh “bất khả xâm phạm” nên chàng tỏ ra mạnh bạo, không chịu kém, trầm giọng cướp lời nói:

- Tại hạ bị mời đến đây, pháp sư có điều gì cần giảng lý, xin cứ thẳng thắn vào đề, việc gì phải nói quanh co ... khó hiểu.

Hoàng Đại pháp sư đưa tay vuốt chòm râu mép, thông thả bảo:

- Các hạ nói đúng lý đấy ! Bồn tọa sẽ trực tiếp nói với ngươi một câu chuyện.

Cừu Thiên Hiệp phụ họa gật đầu:

- Như thế ... mới hợp lý ... !

Hoàng Đại giương mắt đen láy nhìn chàng lạnh lùng hỏi:

- “Ngũ lôi chánh phủ” là vật trấn sơn chí hữu, vật ư hữu đời đời của Long Hồ sơn, thấy là bái, trăm tà ma không phạm được ... Vì có gì ... mà người nữ trộm mang đi.

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Không bao giờ có việc này !

Hoàng Đại dừng râu quát to:

- Bút tích còn lưu lại làm bằng.

Cừu Thiên Hiệp thản nhiên đáp:

- Chứ ai ai cũng biết viết ! Tại sao ám chỉ một mình ta ?

- Bút tích còn lưu cả danh hiệu.

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt nói tiếp:

- Người có tên Giáp, thú có tên chó, mèo, chẳng phải tại hạ dám đại ngôn, thứ ba chữ Cừu Thiên Hiệp tuy không chiếu rền khắp vũ trụ, nhưng các giới võ lâm đều biết tiếng người người có thể ngụy tạo viết ra.

- Tại sao họ không viết tên kẻ khác ?

Cừu Thiên Hiệp sẵn giọng hét to:

- Thì người tìm tên trộm phù mà hỏi.

Hoàng Đại run giọng quát to như sấm:

- Bồn tọa chỉ hỏi người thôi.

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt đáp:

- Tại hạ ... rất tiếc không rõ điều gì cả.

Hoàng Đại trợn mắt, nạt ngang:

- Đừng léo mép chối quanh.

Cừu Thiên Hiệp lạnh lùng trả lời:

- Tại hạ thực thà ! Không ngoa trá nửa lời Hoàng Đại uất hận như điên, gơ Thiết như ý chỉ vào Cừu Thiên Hiệp bảo:

- Hãy khoan, chờ vội hờm mình, thư thả sẽ phô trương hùng phong và ngạo mạn ... !

Cừu Thiên Hiệp không buông tha, nặng giọng quát to:

- Khách tùy theo chủ, pháp sư, tại hạ lại muốn xem hùng độ của pháp sư thế nào ?

Hoàng Đại pháp sư giận tím mặt, hất trao ngọn đèn lồng cho Hoàn Phong quái cầm giữ, tay hữu lay động Thiết như ý một vòng lại chỉ vào đồng loạn thạch hỏi:

- Cừu Thiên Hiệp, người thấy rõ chứ ?

Cừu Thiên Hiệp vội đưa mắt nhìn theo mũi như ý, mới hay vùng này là khoảng đất rộng ở giữa sơn cốc, mà bốn bên tứ phía đều là vách đá cao chót vót bao vây, và giữa khoảng đất toàn là đá loạn, vun lên cao từng gò như nấm mộ, phân ra bảy, tám cái gò, Đông Tây Nam Bắc, lớn có nhỏ có, án theo toàn cơ trận thế của Nhật Nguyệt tinh thần.

Cừu Thiên Hiệp lại không thạo về lẽ âm dương biến hóa này nên chỉ mỉm cười đáp:

- Ví như nơi đây có mai phục ngàn binh muôn ngựa, Cừu mỗ có thể đem chút võ công ra khuấy phục chứ có sao đâu ?

Hoàng Đại tủm tủm cười, diềm đạm bảo:

- Nơi đây gọi là Bàn Long Ô, bốn tọa không có mai phục thiên binh vạn mã gì cả, nhưng có hai vị sơn thần, tám tên tiểu đồng, cũng đủ gây trở ngại cho thiếu hiệp phần nào ... ha ha ...

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, trầm giọng bảo:

- Ta có sợ gì trở ngại, giang hồ há chẳng có câu “Chẳng phục cường long khó quá giang” hơn thế nữa, nếu sợ thì chẳng đến, còn đã đến thì có sợ chi ai ?

Hoàng Đại vuốt râu đắc ý, bằng giọng nói thành thật bảo:

- Hay lắm, sĩ khí anh hùng đấy, nhưng lão thành thật cho người rõ, đồng loạn thạch này là Bàn Long Ô thạch trận, vô số kẻ anh hào, tuần kiệt vào rồi chỉ còn một cách quỳ lạy xin tội mới thoát được ra.

Cừu Thiên Hiệp tỏ ý khinh ngạo, cười ha hả tiếp lời:

- Tiếc thay, chỉ vì người chưa gặp phải kẻ chân chánh anh hùng hào kiệt.

Hoàng Đại nghiêm sắc mặt bảo:

- Nếu Long Hồ sơn không có đạo pháp chánh truyền thì đâu dám tự xưng là Đạo gia thủ phủ, chính Hoàng đế còn chưa dám tùy ý đòi thuế, hay giá lâm ; thì người cũng nên dần lòng mà suy nghĩ lại !

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng hét:

- Đừng vọng tưởng, trước khi ta đến đây lòng hằng ngưỡng mộ Long Hồ Sơn là chốn uy nghiêm tôn kính không ngờ khi vào đến Thanh Long đỉnh rồi ... ha ... ha ...

- Có gì người cứ nói ?

- Thấy mặt chẳng bằng nghe tên, khiến ta quá buồn cười, quá thất vọng - Người cứ thẳng thắn giảng tiếp ... lão xin nghe ?

Cừu Thiên Hiệp đằng hắng một tiếng, lạnh lùng bảo tiếp:

- Cừu mỗ gặp toàn là:

Ngạo mạn, vô lễ, thô bạo, hách dịch, thủ đoạn vặt ... Ha ...

Ha ? Uống mang cái danh vay nợ với đời ! ...

Hoàng Đại giận run, tay hữu giờ như ý, chỉ vào Hoàn Phong quát hét bảo:

- Thủ sơn lui khỏi ô ... mau !

Hoàn Phong quát cúi đầu tuân mạng, hẩn liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp cười nhạt bảo:

- Cũng tại người tự chiêu kỳ họa Cừu Thiên Hiệp chưa kịp trả lời bỗng thấy Hoàng Đại đưa tay gạt nhanh búi tóc, xô đẩy xuống mặt, tay tả giờ cao cả chuông lạc lắc mạnh:

- Đinh đinh ! Đong đong ...

Tiếng “đinh đong” vang lên trầm bổng, lão lại đưa cây “Thiết như ý” quây một vòng tròn hướng Tây, miệng niệm công sanh:

- Án lặc xá lặc xá ... da nà.. mẽ rế ” Những tiếng thần chú rất quái dị, theo “Thiết như ý” chỉ vào một gò hướng Tây, lập tức cái gò này cuộn cuộn lên làn khói mỏng dần dần bảy cái gò kia cũng bốc khói từ từ, tiếng thần chú “á rặc” niệm càng nhanh, hơi khói càng bốc lên mãnh liệt.

Giữa lúc, Cừu Thiên Hiệp mãi mê theo dõi sự biến hóa, thì Hoàng Đại đã ẩn vào lớp khói mờ mờ, chừng giật mình kinh tỉnh, Cừu Thiên Hiệp vội phóng mình đuổi theo, miệng không ngớt kêu to:

- Yêu đạo người có chạy đường trời:

Tiếng nói vừa dứt, thl Hoàng Đại đã biến mất, tiếp theo đấy một trận gió mát rượi thổi tới ào ạt, như bóng quỷ chuyển hình.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, kêu to:

- Ngụy mất Vừ hết. vừ cử song chưởng đẩy ra một chéu đỡ luồng gió lạ, vì chàng ngờ có kẻ địch nương gió tấn công.

Nhưng mà, ba bên bốn bề vắng lặng, không một bóng người, Cừ Thiên Hiệp cố vận dụng nhãn quang nhìn khắp cả, lại thấy cách đây năm, ba trượng, dưới làn khói mỏng lơ mờ, có hai điểm lửa tí hon như cặp mắt mèo khi ẩn khi hiện, lúc sáng lúc mờ, chàng mới nhận rõ đây là hai tên tiểu đồng xách lồng đèn "Khí phong phong hộ vệ bên mình Hoàng Đại pháp sư.

Cừ Thiên Hiệp cả giận, rún mình nhảy vọt tới trước đuổi theo bóng đèn vừ kêu to:

- Ối chao ! Chính ... hửn !

Đúng như sự ước đoán, dưới ánh đèn mờ chàng những có hai tên tiểu đồng, mà có cả "Hoàng Đại pháp sư" Cừ Thiên Hiệp phóng mình vọt tới lần nữa, nhưng chàng đã thất vọng hoàn toàn mà buột miệng kêu to:

- Ối Một tiếng kêu hốt hoảng và đau đớn, vì ... bàn chân phải chàng vấp phải cái gò, xuyết ngã quy, chàng ngẩng mặt lên bóng người và ánh đèn đã biến mất tự bao giờ.

Cừ Thiên Hiệp nổi giận xung thiên hét to:

- Hoàng Đại ! Là hảo hán xin xuất đầu lộ diện, tiểu gia sẽ hầu tiếp người !

Chàng vừ nói dứt, bóng đèn lại xuất hiện lơ mờ bên hữu nhanh như chớp chàng rún mình vượt đuổi theo, chàng bước một bước, ánh đèn xê dịch một bước, chàng đứng lại, ánh đèn cũng đứng lại, như nam châm hút kim, hửn phách gọi rằng không phút nào rời nhau.

Cừ Thiên Hiệp không nhẫn nại được tung mình nhảy lên cao ba trượng, nhắm ngay ngọn đèn lồng đáp xuống.

- Húy ! Hà ... hà ... hà !

Tiếng cười lãnh lút, phát ra sau gò đá loạn, đúng là tiếng của Hoàng Đại pháp sư.

Cừ Thiên Hiệp giận lồng lên như hổ đói, lớn tiếng hét:

- Hoàng Đại có giỏi hiện ra đây, đừng giở trò yêu mị Hoàng Đại pháp sư lại phá lên cười ha hả, bằng giọng nói âm trầm quát bảo:

- Cừ Thiên Hiệp ! Bỏ tọa đứng đây này người có tài bộ gì ... hãy giở ra xem ...

Cừ Thiên Hiệp tức lộn ruột, lao mình ngay bóng Hoàng Đại pháp sư.

- Bình !

Một tiếng nổi lên khô khan, Cừ Thiên Hiệp vấp phải gờ đất té ngựa, chàng cố gượng ngồi dậy, mới hay mình lạc giữa ô loạn thạch nhìn quanh, hình bóng của Hoàng Đại và hai tên tiểu đồng đã biến mất tự bao giờ Bỗng nhiên, tiếng chuông lạc đổ liên hồi:

- Ding ... đong !

Tiếng chuông kỳ diệu ngân vang, như xé màn không khí khiến Cừ Thiên Hiệp rung động cả tâm can, tinh thần dường như tán lạc huyết khí xung lên mãnh liệt, chàng cố gượng đứng dậy, loạng choạng đuổi theo hai bóng đèn vừ xuất hiện, hai bóng đèn như luồng quỷ ảnh thoạt ẩn thoạt hiện, khi qua trái khi qua phải, khiến Cừ Thiên Hiệp lồng lộn như hổ đói, hơi dồn dập mồ hôi toát ra như tắm.

Cừ Thiên Hiệp mang trong mình một thân huyền công vô thượng, cái thể nội công lại thêm mấy độ kỳ duyên, học qua đủ bí tuyệt thế mà lại bị khốn trên vuông đất không đầy nửa dặm, thật là anh hùng mạt lộ, hiệp sĩ đến lúc cùng đường !

Giữa lúc Cừ Thiên Hiệp đang hốt hoảng mơ hồ, lại nghe "Hoàng Đại pháp sư" cất tiếng trầm bảo nhẹ bên trái - Cừ Thiên Hiệp "Ngũ lôi chánh phủ" của bốn sơn người có cất giấu nơi đâu ?

Mau mau cung khai sự thật, nếu không người sẽ khốn khó tại đây đến muôn kiếp ngàn đời ! Bàn Long trận ... có lối vào chẳng lối ra ... ha ha !

Cửu Thiên Hiệp bước đi loạng choạng, song thần trí chưa tối hẳn, vừa nghe qua càng tức giận thêm, bằng giọng nói bình thản bảo:

- Yêu đạo chó lẩm lời ! Trận loạn thạch của ngươi, chẳng phải là chảo dầu sôi, rừng lửa đỏ, tiểu gia không bao giờ xin xỏ ngươi đâu ...

Hoàng Đại lại lạnh lùng cướp lời:

- Tuy chẳng phải chảo dầu rừng lửa, nhưng đủ sức bức ngươi chết đói giữa trận đồ !

Cửu Thiên Hiệp gầm lên âm ỉ:

- Yêu đạo ! Tiểu gia dù chết ... vẫn không phục thủ đoạn tà ma của ngươi đâu ?

Hoàng Đại phá lên cười to bảo:

- Bồn tọa không cần người bái phục, mà bồn tọa chỉ cần lấy lại Ngũ lôi thánh phù” mà thôi !

Cửu Thiên Hiệp vội ngồi lên gò đá, hai chân xếp tròn lại chếp miệng nhủ thầm:

- Đây là phương pháp “Thâu nhanh thuật” của những tay gian đạo sĩ, muốn hóa giải phép huyền hư, chỉ cần tâm yên, khí lặng. là ... là thoát khỏi ô loạn thạch này !

Giữ lúc nguy cơ, thần trí chàng tỉnh lại, không còn nghĩ theo đuổi bóng đèn, hình nộm nữa, mà ngồi yên lặng nhắm mắt dưỡng thần, chàng vận đạo chân ngươi, khai thông ý niệm quáng nhãn, quáng nhĩ, quáng tỉ, dần dần hơi thở điều hòa, tinh thần cùng phấn khởi và tươi tỉnh hơn lên.

77. Bàn Long Trăn Vây Cửu Thiên Hiệp-lệnh Thiên Sư Bất Ý Bị Giam

Bàn long loạn thạch trận, khí thế càng mãnh liệt hơn trước, hàng mấy ngôi mộ đá giải khối trắng xông lên cuộn cuộn, càng lúc càng nồng nặc, đục vẫn như lớp sa mù buổi sáng mùa Đông, khiến người ta mở mắt mà không trông thấy gì cả, chỉ nhìn được lơ mơ không rõ rệt, lại thêm giữa bầu trời đục như sữa, thoáng thấy nhiều bóng đen ẩn hiện, lượn qua lượn lại không ngừng. Thật là sương sầu mây thắm bóngmy hiện trập trùng ...

Lại thêm giữa bầu trời đục, dường như có tiếng kêu ai oán rên rỉ não nùng, lúc bổng lúc trầm, khiến người nghe không thể tự chủ được tinh thần.

Cửu Thiên Hiệp gượng ép nhắm kín đôi mắt, trấn định tinh thần, tuy vận luồng nội lực chân ngươi để khai thông ý niệm, bài trừ sự hỗn loạn và thất thần ... hầu trấn tĩnh lấy lại thần trí bình thường, nhưng chàng đã lâm ... vì chàng cố định tâm bấy nhiêu, thì ngoại cảnh âm thanh hiện lên khuấy phá bấy nhiêu không tài nào chế ngự được.

Nhiều lần gió bốc nổi, mang theo tiếng rên xiết tỉ tê, từ xa xa thổi tới, càng lúc càng gần, càng gần càng lớn. Khiến người nghe dù có can đảm đến đâu, cũng không khỏi rùng mình mọc ốc, ví như sa vào cỏi Cửu U địa ngục nghe gặp loài quỷ khóc ma than ...

Cửu Thiên Hiệp không thể nén lòng ngồi lâu được nữa, chàng nghiêng răng ken két, đứng phắt dậy, buộc miệng quát to như sấm nổ:

- Yêu đạo ta quyết liều mạng với ngươi Vừa hết đứt thân mình chàng cúi khom xuống vươn tay hữu nhắm ngay gò mả giả đánh mạnh một chưởng:

- Bùng !

Một tiếng nổ long trời, gò mả đá bị luồng kinh phong đánh cực mạng, biến ra vô số đá vụn bốc bay ào ạt, khắp bốn phương trận Bàn Long đã mù mịt, càng thêm đen tối hãi hùng.

Đối với ngọn chưởng phong ấy chẳng có kết quả gì, lại thêm khói nồng xông lên gay gắt hơn trước:

Cửu Thiên Hiệp vốn biết. Hoàng Đại pháp sư đang đứng bên ngoài điều động quỷ phù. Nếu là thuật pháp của bọn “Mao sơn đạo sĩ” thì lấy động chế tĩnh, lấy thật chế huyền hư, vì nghĩ thế nên chàng vận nội lực đẩy ra một chiêu chớp nhoáng kế tiếp:

- Âm ... Dùng !

Nhiều tiếng nổ dậy đất long trời, đá vụn bể ra muôn khối, và bốc bay ào ào như vũ bão mưa sa ... nhưng đã hoài công vô ích, vầng khói trắng vẫn đùn lên cuộn cuộn, bốc mờ cả mắt Cừu Thiên Hiệp.

Ngay lúc đó, từ phía xa xa, Hoàng Đại pháp sư phá lên cười lạnh lạnh, bằng giọng nói chát óc kinh hồn, truyền theo làn khói mỏng !

- Cừu Thiên Hiệp ! Người có nhiều khí lực đấy, “Loạn thạch trận” của bốn tọa đầu sợ man khí lực của người đâu ? Ha ha ha !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như bầm dập can trường, tim óc gần nát loạn, chàng uất hận từng cơn, vì nghe được tiếng nói mà không thấy được hình đối phương ở đâu ?

Dù có bản lãnh siêu phàm nhập thánh, cũng không biết làm thế nào !

Cừu Thiên Hiệp phần hận như điên đại tung một loạt bốn, năm chưởng ác liệt kế tiếp, vẫn không trông thấy bóng dáng của đối phương, chỉ thấy cát bụi hòa với sa mù bay lên cuộn cuộn, thực là uống phí cả cơ tâm, tổn hao nội lực một cách vô ích.

Vì thế, sự tin tưởng lúc đầu đã tiêu tan ra mây khói. Lòng tin đã mất, thì tinh thần trở nên vô chủ, để cho niềm phiền não, sầu hận, nổi nóng bốc lên như ngọn đuốc, làm mờ cả mắt, khiến chàng cảm thấy khắp nơi đâu đâu cũng có bóng địch thủ chàng lại nghĩ ba bên bốn bề đều có hổ sâu, nhưng không rõ hổ sâu, nhưng không rõ hổ sâu ở đâu ... mà bước tránh.. Lúc bấy giờ, chàng đánh mất niềm tin lúc đầu, cho nên tâm hồn không tài nào yên tĩnh được chàng lại nghĩ lẫn thẩn, bèn chép miệng lẩm bẩm:

- Hừ ! Ta hiểu rồi ... Nhưng gò loạn thạch này nhứt định là không phải trận quỷ có bùa ma, “Mê tông trận pháp”. Mà chính là “Bát quái trận” của Gia Cát Võ hầu đời Tam quốc ta cố tìm cho được “SANH” môn là thoát khỏi, tuy ta không rõ thấu cơ diệu lý, biết lẽ âm dương, sanh khắc của ngũ hành, hay tí ngọ phương vị ra thế nào, nhưng ta tin chắc rằng. Khoảnh đất bày trận này chu vi không hơn mười trượng, nếu ta vượt qua mười trượng ắt thoát khỏi trận đồ.. ! Cừu Thiên Hiệp vừa nghĩ xong, đôi chân đã nhích động, bất kể sa mù dày mịn, gió khói trùng trùng, chàng không nhắm vào Đông, Tây, Nam, Bắc gì cả, mà chỉ nhắm chạy bừa ra ngoài.

Không ngờ ý tưởng lẫn thẩn của chàng lại đúng với sự thật.

Hoàng Đại pháp sư đối với “Loạn thạch trận” là chính “hắn” mô phỏng theo “Bát quái trận” đồ của Gia Cát Võ Hầu, nhưng hắn chỉ lập lại một phần ba mà thôi Nguyên vì, Hồn Thọ thừa tướng Gia Cát Lượng lập ra Bát quái trận, tám ngàn tám trăm sáu mươi bốn lộ tuyến, song chỉ chứa ra sáu mươi ba cửa “SANH” môn còn lại là tử lộ. Muốn thoát khỏi trận này phải thuộc huyền vi dịch số, bảy bước tới, tám bước lui, sang tả hai, tràn qua hữu một, cứ thế mà tiến mới tìm được sanh môn ... thoát khỏi trận, đây là chưa kể bước đi phải án theo tí ngọ trường cước mẹo dậu thối bỏ.... nữa là Nhưng “Loạn thạch trận” chỉ lấy một phần ba của Bát quái trận, song trận này lợi hại khôn cùng, vì Hoàng Đại pháp sư gọi binh ma tướng quỷ, thần núi Long Hổ xuống gìn giữ trận, che án cả mắt người, không cho trông thấy cửa Sanh môn.

Vì thế Cừu Thiên Hiệp chạy xồng xộc như hổ đói, suốt một canh vẫn không tìm thấy lối ra, mồ hôi thi nhau chảy như suối đổ ướt cả áo quần chàng đã bắt đầu thấm mệt phá lên thở hồng hộc ...

Ngay lúc ấy, bỗng nghe tiếng tù và rít lên “ù ư” vang dậy.

Tiếp theo đấy, phía bên hữu bỗng nghe Hoàng Đại pháp sư rống to lên:

- Có gì thế ?

Bỗng hai điểm sáng xanh như mắt mèo, chợt lóe lên nhấp nháy cùng giọng nói run rẩy đáp to:.

- Thượng bầm pháp sư, đây là tiếng Lô dịch “Báo động” ... chứ không phải loạn còil thường !

Cừu Thiên, Hiệp đang mờ mịt trngng vầng khói ám, bỗng nghe hai tiếng “báo động” lấy làm kinh ngạc bởi hồi, chàng vội đứng dừng lại lắng tai nghe ngóng những lời đối thoại bên ngoài.

Hoàng Đại pháp sư lại nhanh miệng nói tiếp:

- Mau ! Mau ra ngoài ô xem xét Lời nói chưa dứt, đột nhiên một tiếng sáo trúc thổi lên như xé lụa, cùng giọng nói gấp rút kêu lên hốt hoảng:

- Pháp sư, pháp sư ! Có biến ... nguy mất !

Hoàng Đại thất kinh kêu lên:

- Gì thế ?

- Có người lọt vào “Đầu Ngươn Cung” Hoàng Đại kêu lên tiếng “A” kinh ngạc bằng giọng nói hốt hoảng hỏi nhanh:

- Ai ? Ai dám xâm phạm nơi thánh địa ... ai đã vào Đầu Ngươn cung ?

Giọng no l tên thủ hạ run rẩy, líu lưỡi trả lời:

- Một cô gái vận toàn xiêm trắng, lên vào Đầu Ngươn cung bắt cóc lệnh thiên sư. Hoàng Đại kêu lên hốt hoảng hỏi:

- Người bảo sao ?

- Lệnh thiên sư bị cô gái cưỡng bách bắt đi.

- Thế các người làm gì ? Toàn là phường ăn hại - Tiểu nhân trở tay không kịp, chừng biết rõ thì lệnh Thiên Sư còn trong tay cô gái, chúng tôi không dám vọng động, vì thế ... — - Hừm ? Thế bọn chúng còn những ai nữa ? Chúng chạy mất cả rồi ư ?

- Cô ả chẳng chạy đi đâu cả !

Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng A ...

Kinh ngạc, thật là một việc xuất kỳ bất ý.

Hoàng Đại pháp sư kinh ngạc không kém, tay hữu vẩy nhẹ thiết như ý chỉ vào khoảng không:

Soạt ... ù Một luồng khói đục như sữa, tỏa cuộn ra đầy đất ...

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo làn chớp, thấy rõ bóng Hoàng Đại vội phóng mình chớp tới ...

Nhưng khói trắng cuộn đầy, bóng người vụt biến mất, hai tay chàng chớp mạnh vào khoảng không, vấy phải cái gò loạn thạch ... suýt té ngã ...

Ngay lúc đó, một tiếng hét lạnh lạnh từ xa vang dội lại như chim hoàng rìi cốc, nhưng đượm giọng giận dữ

- Long Hồ sơn là cái quái gì ? Bản cô nương không tin các người cầm ma bắt quỷ được !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tiếng nói rất quen thuộc, vội đứng thẳng người lên sau gò đá buộc miệng hét cực to:

- Như Ngọc ! Như Ngọc ta ở đây này !

Nhan Như Ngọc cảm động hét to:.

- Thiên Hiệp ! Chớ loạn, hãy can đảm lên !

- A !

Một tiếng hét vang lên thê thảm, chứng tỏ Nhan Như Ngọc đã hạ sát một người.

Hoàng Đại pháp sư thét lên lạnh lạnh hỏi:

- Nàng là ai ?

Nhan Như Ngọc gắt lên the thé:

- Đạo sĩ gần ! Chưởng nhân pháp của người không làm hoa mắt được bản cô nương đâu, Đầu Ngươn cung chỉ có Vân Phong vụ tòa mê hồn trận, bản cô nương đã biết quá ... nhiều ...

- Soạt ! Vút !

Một đạo bạch ảnh hiện ra, bóng hồng quang lại nổi.

Sa mù thoát mắt bầu không khí trở nên sáng rõ như ban ngày.

Nhan Như Ngọc tay trái nắm chặt cổ một lão đạo sĩ ốm như que củi, thân mình lão đạo run lên bần bật như sốt rét nàng đứng an nhiên trên gò đá cách Cừu Thiên Hiệp độ một trượng.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy mồ hôi nhuộm đầy áo Cừu Thiên Hiệp lại thêm mặt mày lem luốc tay chân dính đầy bùn đất, bất giác phá lên cười hi hi nói:

- Thiên Hiệp ! Người nô đùa gì quá thế ? Hãy nhìn lại mình người thử xem !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, vội nhìn lại tay chân mình mẩy, bất giác thẹn đỏ mặt, bằng giọng nói mất tự nhiên, đáp nhỏ:

- Ta chẳng rõ vì sao ? Như Ngọc ... nàng hãy cẩn thận Lúc này, Hoàng Đại pháp sư tung mình bay đến một bên.

Nhan Như Ngọc nhìn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười - Người hãy yên tâm ! Nếu tên “Hoàng” nhích động một tí, thì ta sẽ cưa cổ vị địa thần sư của hắn ngay tức khắc !

Nói xong, nàng vươn bàn tay búp măng nhọn như vút hổ bầu mạnh vào cổ đạo sĩ bằng giọng nói chanh chua khắc bạc, bảo:

- Lão đạo ? Người mau truyền chỉ gọi tên Thanh ngư không được báo động nữa.

Lão Thiên Sư thất thế lại bị cái quấu điếng người, nên lập cập bảo nhỏ:

- Pháp ... sư. Hoàng ... Ồi chao ! Mau ... mau ...

Hoàng Đại đầu lòng xót dạ, đưa thiết như ý chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc. vừa run rẩy, nói với lão đạo:

- Tôn sư hãy an tâm, có thuộc hạ hộ giá ...

Hắn lại quay nói với Nhan Như Ngọc:

- Tiểu yêu nữ ! Người muốn vượt râu cọp hay sao ?

Lão Thiên Sư lại bị Nhan Như Ngọc kẹp chặt cứng thêm nữa. Lão kêu rống lên thêm thảm:

- Ồi chao ? ái, ôi !

Nhiều tiếng kêu rống vang lên bất tuyệt, gương mặt vị lão sư tái xám không còn một tia máu, thân mình lão run lên bần bật một cách đáng thương. Đường đường vị tổ sư gia mà bị cô gái hạ nhục thật thảm hạ.

Hoàng Đại pháp sư kêu rống triền miên, cây thiết như ý mất đi vẻ bóng lộn, chỉ vì trận Bàn long thạch đã biến mất vàng sa mù không còn tái hiện ta nữa, hắn giận sôi lên sùng sục rống cực to:

- Sơn nhân, thần vụ đâu ?

Vừa hét, vừa nhìn cây thiết như ý bỗng nhiên hắn tỉnh ngộ trợn mắt nhìn Nhan Như Ngọc rống to lên:

- Yêu nữ ! Thảo nào người vào Đẩu Ngươn cung lại thông qua được “Vân Phong vụ tỏa” chỉ vì thân mình nhờ chớp của người ! Đại hại chết đạo pháp lại còn đuổi cả sơn thần của ta ! Yêu đạo ! Yêu nữ ! Ta quyết giết người ...

Nhan Như Ngọc tự biết thân mình đang ô uế, nên thẹn đỏ mặt, nàng quá xấu hổ nên nổi nóng, tay hữu nắm chặt “Lão Thiên Sư” thẳng tay ném mạng vào người Cừu Thiên Hiệp đồng thời rống lên lạnh lạnh:

- Phiền người chịu khó giữ chặt “lão ròm”, để ta giết tên dẫn “Trâu” hồng hách này.

Vừa hét dứt, nàng không kịp tuốt kiếm ra giao đấu, chỉ rùn người xuống đẩy nhanh ra ngọc chưởng nhắm ngay Hoàng Đại pháp sư kích mạnh tới.

- Reng ! Reng !

Thân hình to lớn như đại bàng của Hoàng Đại pháp sư tung mạnh lên cao hàng trượng, chiếc chuông lục lạc gọi hồn vang lên theo nhịp bước của hắn kêu “rỗng rỗng” tựa hồ như hắn thấy động thủ bất tiện, nên nhảy tránh rất tài tình, thân nhanh hơn quỷ mị.

- Âm !

Một tiếng nổ long trời lở đất, hàng ngàn khối đá lớn nhỏ bốc lên cao, lại biến tảo xuống đất như cơn mưa tuyết.

Nhan Như Ngọc đẩy một chưởng đánh tan mộ đá to, lửa giận càng bốc lên ngùn ngụt, nhanh như tia chớp xẹt ngang trời, chiếc bóng trắng lao vút nhắm ngay lối bước của Hoàng Đại pháp sư xạ mạnh tới, đồng thời nàng hét lên lanh lảnh:

- Yêu đạo ! Ngươi có chạy đường trời.

Hoàng Đại pháp sư giơ cao thiết như ý vẫn mạnh vào khoảng không hét lớn:

- Thủ sơn thần ở đâu ?

Tiếng nói của lão vừa dứt, bỗng nghe:

- Vút ! Soạt !

Hai đạo kinh phong nổi lên, phá vệt không gian bay vọt đến.

Hoàn Phong quái và một tên lực sĩ Kim giáp đồng hiện thân ra một lượt. Thực là quái dị, không rõ bọn chúng ứng trực nơi đâu, mà hiện thân thực cấp kỳ.

Tên lực sĩ Kim Giáp lên tiếng bẩm:

- Tiện chúc vẫn chờ tại đây !

Hoàng Đại pháp sư đưa tay chỉ vào mặt Nhan Như Ngọc hét bảo:

- Các ngươi mau thu phục con yêu nữ cho ta.

- Chúng tôi ... xin tuân pháp chỉ !

Tên Kim giáp lực sĩ cùng Hoàn Phong quái đồng ứng tiếng tuân mệnh. Cả hai tuốt nhanh binh khí nhắm ngay Nhan Như Ngọc xông tới tấn công.

Hoàn Phong quái vẫn sử dụng sợi xích sắt “Bàn long luyện xích” chỉ đổi một chiêu thế mới mẻ hơn.

Còn tên Kim giáp lực sĩ, hai tay vũ lộng song chùy “Tử kim trụ”, nhìn thấy hai quả chùy to một cách vĩ đại, ước chừng bốn, năm mươi cân dư, hắn múa đôi chùy sắt vùn vụt nhắm ngay Nhan Như Ngọc kích tới, đồng thời cao giọng rống lên như hổ đói:

- Yêu nữ chó hung hăng, hãy tiếp “Kim giáp thần” một vài chùy.

Chiêu thế rất trầm nặng, người hung, lực bạo xuất thủ như mãnh hổ gặp mồi.

Lúc bấy giờ Nhan Như Ngọc chỉ có đôi bàn tay trắng, làm sao dám đưa ra ứng thế tiếp chiêu, nàng chỉ uốn nhẹ lưng ong bật ngược thân mình lên cao hàng trượng, tránh thoát cặp chùy quái ác của Kim giáp thần, nhanh như chớp một tiếng thét nổi lên:

- Soạt !

Nàng tuốt nhanh trường kiếm ra khỏi vỏ, thân mình còn lơ lửng giữa khoảng không, dùng ngay chiêu “Thất tinh cao chiếu” thuận đà xạ nhanh xuống thấp, kiếm phong tựa muôn đóm hàn tinh nhắm ngay Thái dương huyệt của Kim giáp thần kích mạnh tới, thật là tinh xảo và nhanh khôn tả.

Kim giáp thần lợi hại không kém, đôi chùy “tử kim trụ” vũ lộng thành một vòng tròn lóe ra ánh hào quang tím nhợt, tả công hữu kích, dùng cương khắc nhu, bức thanh trường kiếm của Nhan Như Ngọc suýt đã gãy đoạn, đồng thời hắn buộc miệng nói to:

- Hãy xem bổ thủ sơn một chùy này nữa.

Vừa hét dứt, song chùy nhanh như gió áp vào tấn công Nhan Như Ngọc, khiến nàng thẹn đỏ mặt, tháo lui mấy bước.

Nguyên, Hồng hoa lệnh chủ lúc xuất thủ quá khinh địch, nàng đoán chắc đối phương sẽ thâm hồi chiêu thế, đỡ lấy kiếm phong lúc ấy nàng sẽ thừa cơ triển khai kiếm pháp hầu chiếm phần thắng lợi trước. Không ngờ vừa xuất thủ đã bị đối phương chế phục một cách dễ dàng, nên nàng sững sùng đỏ mặt tháo lui ra sau mấy bước. Nếu nàng kém nhận xét, liêu lĩnh, ắt trường kiếm bị gãy làm hai đoạn.

Giữa lúc Nhan Như Ngọc cấp kiếm tháo lui, thì phía sau lưng Hoàn Phong quái vũ lộng Bàn long luyện xích, sợi xích sắt biến ra một chiêu “Truy hồn đoạt mệnh” nhắm ngay hông nàng phạt tới, nhanh như chớp đồng thời hấn buộc miệng hét to:

- Xem người chạy đâu cho thoát !

Thực là một chiêu khốc liệt, công kỳ bất ý xuất kỳ vô bị. không ai né tránh kịp !

Cừu Thiên Hiệp đứng một bên, thấy thế cả kinh kêu thất thanh:

- Ấy chết ... Nhan ...

- Toẹt !

Dù cho Nhan Như Ngọc có linh hoạt đến mức độ nào chẳng nữa cũng không tránh khỏi cái hàm răng Bàn long chồm chồm của sợi xích Bàn long ngoạm phải ...

Thật thế Hoàn Phong quái đưa tay giật mạnh sợi xích Bàn long, ngoạm bức cả tay áo Nhan Như Ngọc nên vang lên một tiếng toẹt.

Nhan Như Ngọc chỉ kêu lên một tiếng “A !” rồi nín bật. Nàng vốn là một cô gái ương ngạnh nhất đời, mặc dù tay áo rộng thênh thang bị đối phương dùng binh khí xé rách đến cánh chỗ, nàng nhanh như cánh hồng đảo ngược thân mình ra sau, buộc miệng thét to:

- Người dám đánh lén bản cô nương !

Vừa nói dứt, nàng vũ lộng trường kiếm như vũ bão, biến thành một vầng bạch quang nhắm ngay mình Hoàn Phong quái kịch mạnh hung hăng tựa hồ điên, bằng một chiêu liêu thân thí mạng.

Hoàn Phong quái đắc ý cười ha hả, vũ lộng Bàn long luyện xích quật mạnh chiếc đầu rồng vào binh khí đối phương đồng thời hấn cao ngạo hét to:

- Yêu nữ ! Người dẫn thân vào cõi chết !

Chiếc đầu Bàn long chỉ chuyên đoạt binh khí của đối phương, nên Cừu Thiên Hiệp vừa nhát thấy đã hiểu ngay sự lợi hại thế nào, chàng lại thừa hiểu Nhan Như Ngọc rất hiểu thắng ương ngạnh thế nào cũng bị hại, do đó chàng đỡ vị lão Thiên Sư cho nằm xuống đất, thuận tay điểm vào Thụỵ huyết, đồng thời buộc miệng nói khẽ:

- Văn sinh cam thất lễ ?

Vừa nói dứt, chàng tung mình nhảy lên cao ba trượng nhắm giữa tràng đầu hạ nhanh xuống, thân pháp như cánh én lượn vườn xuân.

Kim giáp thần thấy thế vội múa song chùy vùn vụt nhắm ngay Nhan Như Ngọc công tới.

Cừu Thiên Hiệp thân người chưa xấp đến, mà chiêu thế đã thành, một chưởng cản ngay Kim giáp thần, một chưởng gạt phẳng Hoàn Phong quái và buộc miệng gọi:

- Như Ngọc ! Mau thế ta cầm giữ tên chúa trùm này.

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc chiến đấu vô cùng ác liệt, sự chết của nàng chỉ cách làn tơ kẻ tóc nên Cừu Thiên Hiệp nhúng tay vào, vì thế nàng nhận thấy chính mình đứng trong hoàn cảnh liệt bại, thành thử tâm tính nàng trở nên khinh ngạo, không muốn ai tiếp viện cả, do đó Nhan Như Ngọc hét lên lạnh lạnh:

- Thiên Hiệp ! Người không cần phải tiếp viện, lui mau !

Vừa hét dứt, nàng rút soạt bên hông thanh trường kiếm thứ hai, nhún mình bước đến giữa tràng, tay tả sử dụng kiếm chiêu cự với Hoàn phong quái, tay hữu tung thế “Phong vũ hồi đồng” lao nhanh mũi kiếm vào yết hầu “Kim giác thần”. Giữa lúc cơn giận lên cao thân kinh lực toát ra như bốc khói, kiếm chiêu dùng đến mức tuyệt diệu, nên linh xảo và nhanh nhẹn vô cùng.

Quả nhiên thủ pháp của danh gia, không hổ tiếng với lời đồn đãi.

Nhanh đến nỗi mắt người trông chẳng kịp, lệ tựa hồ như ý tưởng lóe trong tim.

Tuyệt diệu như bức họa Huỳnh đình, dưới đời chưa ai sánh kịp.

Hoàn Phong quái vừa nhác thấy cách so gươm, một là biết ngay chiêu kiếm của Nhan Như Ngọc chẳng tầm thường, hai là ý lại trong tay mình có sợi Bàn long luyện xích, món binh khí độc đáo không hai, thành thử hấn chỉ né tránh phân nửa, còn phân nửa giơ cao Bàn long xích nhắm ngay đường kiếm của nàng đỡ mạnh.

Riêng Kim giáp thần lại không có ý nghĩ như thế, mà chỉ thấy kiếm phong bay sầm đến trước mặt nhanh nhẹn vô cùng, hấn chưa phân biệt được chiêu kiếm nào của Nhan Như Ngọc hay Cửu Thiên Hiệp, thì kiếm phong đã đập ngay trước mặt, không còn né tránh kịp, chỉ cảm thấy đau buốt cả bên tay hữu, hấn buộc miệng la lên:

- Ối chao !

Tiếng kêu đau đớn vừa thoát khỏi miệng thân mình hấn quay tròn như con vù, loạng choạng lùi ra sau lưng mấy bước.

Kim giáp thần mặt mày xám ngắt, cạnh bên vai hữu bị vết thương khá nặng, máu tuôn ra đỏ ô l nhuộm ướt cả chiến bào.

Nhan Như Ngọc chỉ dùng một chiêu đã thắng “Kim giáp thần”, nên tinh kiêu ngạo càng tăng mãnh liệt, nàng thu ngay “kim giáp thần” quay nhanh mình lại tấn công Hoàn Phong quái, đồng thời nàng nhướng mày nhìn Cửu Thiên Hiệp dương dương tự đắc bảo:

- Thiên Hiệp, ta giao tên giáp vàng cho ngươi đấy !

Cửu Thiên Hiệp biết rõ “Hoàn Phong quái” có sợi xích sắt Bàn long rất nên lợi hại, chuyên ngoạm binh khí địch thủ, do đó chàng không tấn công Kim giáp thần mà nhảy vọt đón đầu Hoàn Phong quái và trầm giọng nói như quát:

- Như Ngọc ! Ngươi hãy bắt giữ tên “Kim giáp thần” để Hoàn Phong cho ta sửa trị !

Cả hai người không hẹn mà hòa nhau nhảy đến bên mình “Hoàn Phong quái” thân pháp nhanh như hai vì sao lạc.

Hoàn Phong quái hơi ái ngại, nhưng cố can đảm nói to:

- Ta chấp cả hai người tấn công cùng một lượt đấy !

78. Trong Khi Thất Ý Sa Cơ-thần Tiên Dưới Thế Mang Nhơ Tiếng Đời

Hoàn Phong quái vừa nói dứt.

Bỗng nhiên phát ra nhiều tiếng gió vù vù thổi đến bên tai, một luồng thổi trên cao, một luồng thổi dưới thấp. Hai bóng người một đen một đỏ hiện nhanh xuống tràng đấu, đồng thời họ cất giọng oang oang hét to:

- Lão Hoàn ! Chúng ta không chiến đấu lẻ loi, ngươi đừng ngại.

Hoàn Phong quái nhận ra đồng bọn, mừng rú lên:

- Hai vị thủ sơn đến rất kịp thời.

Bóng đen là dáng người cao lớn, vừa hạ xuống tràng hấn đã lay động ngọn Kim bôi đao nhắm vào Nhan Như Ngọc cực mạnh, lại lớn tiếng hét:

- Ngạnh đầu ! Hãy tiếp “Bát Hải long vương” vài chiêu thế !

Bóng đổ dáng người lùn thấp, thân pháp cực nhanh, tay hữu cầm lưỡi tầm sét bằng đồng vũ lộng như đường búa Giáo Kim nhắm ngay đầu Cừu Thiên Hiệp giáng mạnh xuống, đồng thời nặng giọng quát:

- Thiên Lô sinh sấm sét, tiểu tử, ngươi hãy ném lưỡi tầm sét đồng cho biết vị ...

Ha ... ha ...

Hai người mới đến, chính là hai vị trong Tứ đại thủ sơn của Long Hồ sơn, tên Phong, Vũ và Lô Điện. Cả bốn tên sơn thần sống này giở hết toàn lực tóa ra bao vây Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc vào giữa.

Tuy Long Hồ Sơn không liệt vào giới võ lâm, nhưng bốn tên thủ sơn toàn là danh gia cao thủ, có thể sánh với bọn võ sư gác nhà, hộ viên cao hơn một bậc, luôn cả bọn Đạt quan bảo phiêu cũng khó bì kịp. Chỉ vì bọn chúng là những tay thân công thật học, trong giới võ lâm có thể gọi là võ sư chuyên nghiệp.

Nhan Như Ngọc thấy bọn chúng ba người lại thêm “Kim giáp thần” không kể bị thương cũng hùa ra công kích, nàng tức giận như điên, hai tay lay động song kiếm ào ào, không thối nửa bước, chẳng nhường một ly, kiếm phong biến tủa hai đạo ngân quang trắng như hoa tuyết bung tỏa khắp tràng, từ xa bức đến gần, mỗi chiêu đều lợi hại, nàng quay nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp chỉ có hai bàn tay trắng, bèn lo ngại hét lên:

- Ngốc ... Ôi ! Người ta liệu thí mạng giết ngươi, mà ngươi chờ chết được à ?

Cừu Thiên Hiệp chẳng rõ nàng muốn gì, nên lớn tiếng lặp lại:

- Như Ngọc ! Nàng nói gì ? Ai ? Thực tại hạ ...

Nhan Như Ngọc bực mình nói như hét:

- Thiên Hiệp, ngươi tạo kiếm để làm gì ?

Cừu Thiên Hiệp chợt hiểu kêu lên:

- À ! Dừng kiếm ... ?

- Hừm, còn đợi gì nữa chứ ?

Cừu Thiên Hiệp tự cười thẹn lấy mình, bèn cao giọng nói thật to:

- Phải đấy ! Đúng ... hãy xem chiêu kiếm của ta.

Vừa nói dứt, tay hữu chàng lóe ra ánh kim quang vàng hực, chói sáng cả ô loạn thạch.

“Khô trúc thánh kiếm” rời khỏi vỏ, như con rồng vàng múa vút, tô điểm cho Cừu Thiên Hiệp oai phong lẫm liệt, hạo khí mờ trời. Nhưng thấy chàng chưa phân kiếm quyết, đôi chân chỉ đạp mạnh chiêu “Lôi hành cửu chuyển”, thân hình như làn khói.

Trúc kiếm tựa cầu vòng, chỉ chớp mắt đã bức gần bên “Bát Hải long vương”, chàng buộc miệng quát to như sấm:

- Lui ngay !

Đạo kim quang chớp ngời, “vút” một tiếng nhẹ đã phá không khí bay xẹt tới.

- Choeng !

Hai tiếng sắt giao nhau, phát lên tiếng rít lạnh người. Thanh Kim bối đao trên tay Bát Hải long vương bị ngọn Trúc kiếm chém gãy làm hai đoạn, phần mũi văng lên cao vút tận ngoài xa, phần cán còn giữ chặt trên tay. Sự việc xảy ra trong chớp mắt, khiến hần kêu rú lên một tiếng “á” hãi hùng, và lão đảo tháo lui mấy trượng.

Hoàn Phong quái thấy thế, lớn tiếng gọi hai tên đồng bọn:

- Các ngươi hãy cẩn thận đề phòng ... “trúc kiếm” rất lợi hại, mau thôi ...

Hần chưa kịp dứt lời đã nghe một tiếng:

“kẽng” nổi lên xé mang tai, luồng kinh phong phát ra tiếng rít như xé lụa. Trái Kim chùy của Kim giáp thần bị Trúc kiếm tiện ngang, đầu chùy văng lên cao quay lồng lộn như trái cầu tím, rơi nhanh xuống đất cách đây ba trượng xa, kêu lên một tiếng:

- Bung !

Đầu chùy lặn lông lốc và rơi tỏm xuống triền núi, luôn cả chủ nhân là Kim giáp thần vì mất thăng bằng nên té nằm sổng sượt bên gò loạn thạch.

Ngay lúc ấy, Nhan Như Ngọc bỗng kêu lên hốt hoảng:

- Ối chao ! Người để tên Quỷ Thiên Sư ở đâu ?

Cừu Thiên Hiệp nhanh miệng đáp:

- Ta đã điếm Thụy ...

Chàng chưa kịp nói hết lời, chợt thấy Hoàng Đại pháp sư tung mình nhảy vọt, hấn bẻ chặt lão Thiên Sư vào lòng từ bên trong Ô loạn thạch, nhắm bên ngoài chạy lăng cẳng cuống quýt.

Nhan Như Ngọc thâu hồi chiêu kiếm, bỏ mặc Hoàn Phong quái, tung mình nhảy vọt lên cao, vừa buộc miệng gào to:

- Thiên Hiệp ! Chớ để hấn thoát thân ! Hãy đuổi theo mau !

Cừu Thiên Hiệp vừa đẩy một chưởng bức Thiên lôi tránh tháo lui ra sau bảy, tám bước, nhanh như tia chớp, chiêu thế “Lôi hành cửu chuyển” chuyển đạp mạnh hai chân, tung người đáp xuống trước mặt “Hoàng Đại pháp sư” nhanh hơn làn mi khép mở, ngọn cỏ gió đùa. Chàng giơ tay lên cản lộ, trầm giọng quát to:

- Khoan đi đã !

Hoàng Đại pháp sư hơi tái mặt, hai tay hấn phải giữ lão Thiên Sư không còn cách nào khác chống đỡ được, chỉ mỉm cười nhạt hỏi:

- Người tính sao đây ?

Bấy giờ, Nhan Như Ngọc đã bước đến nơi, nàng bữu môi cười nhạt bảo:

- Sẽ hủy diệt đời người, một tên dốt trâu ! Một đạo sĩ gàn.

Vừa nói dứt, nàng giờ cao trường kiếm toan chém xuống một nhát.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, bước nhanh tới cản Nhan Như Ngọc và mỉm cười dịu giọng:

- Không ! Không nên xử sự như thế ... ! Chúng ta không nên có ác ý như thế này !

Hoàng Đại pháp sư nghiêm sắc mặt, bằng giọng nói uy nghi trầm nặng hỏi:

- Tại sao các người đuổi đến tận cùng như thế ? Các người nên biết:

Thiên Sư là do Hoàng đế sắc phong, có lịch sử nổi truyền hàng mấy trăm năm nay. Lệnh Thiên Sư là đạo môn chí tôn, một đời thánh triết tiên hiền, đâu có phải để cho các người khinh蔑.

Nhan Như Ngọc nhếch môi cười xòa, bằng giọng nói mỉa mai bảo:

- Hay nhỉ ! Chúc vụ hàm phong dành riêng cho hạng người mua quan bán tước, đối với bản cô nương chẳng có giá trị gì cả Cừu Thiên Hiệp sợ cả hai nổi nóng quá lời bèn lớn tiếng phản trần:

- Hoàng Đại pháp sư ! Một đời thánh triết tiên hiền càng tốt, hoàng đế sắc phong càng quý chứ sao ? Nhưng chúng tôi chẳng liên hệ hay quản tới thanh dự của đạo am, song chúng tôi lại đây chỉ vì pháp sư “Hoàn Phong quái” triệu mời đến ước hội kia mà.

Hoàng Đại pháp sư làm ra vẻ trang trọng gật gù bảo:

- À ... ạ ! Ta với người đến đây, chỉ vì câu chuyện Ngũ lôi chánh phù.

- Chúng tôi cũng hiểu thế.

Hoàng Đại cau mày, nghiêm giọng hỏi:

- Đa tạ ! Hóa ra hai vị đến giao hoàn cho bốn sơn Ngũ lôi chánh phù ư ?

Cừu Thiên Hiệp nghe câu nói của lão vừa thất chặt vừa buột lỏng bèn nổi xung hét to:

- Tại hạ là Cừu Thiên Hiệp, từ thuở sơ sanh đến giờ chưa bước chân đến góc Long Hồ sơn, thì có thấy biết Ngũ lôi, lục lôi chánh phù ra thế nào đâu ?

Hoàng Đại trầm giọng tiếp lời:

- Nhưng còn để lại bút tích ...

- Chẳng phải Cừu Thiên Hiệp này viết ra.

Hoàng Đại pháp sư nhếch môi cười khi tỏ vẻ lạnh lùng gay gắt.

Cừu Thiên Hiệp đứng ngược đôi mày lưỡi kiếm, quắc mắt nhìn vào mặt Hoàng Đại, bằng giọng nói trầm trầm quát bảo:

- Chẳng nên cười gay, lãnh đạm ! Hoàng Đại ! Người hãy nói, tại sao Cừu mỗ thanh minh đã nhiều mà người vẫn khắc khe cay nghiệt ? Hoàng Đại pháp sư, chính người là kẻ gieo gió, thì chó trách gặt bão nhé.

Hoàng Đại pháp sư cau mày, giả bộ không hiểu, hỏi vặn lại:

- Người nói ta gieo gió à ?

Cừu Thiên Hiệp khẽ gật đầu, đưa tay chỉ vào bốn tên “Tứ đại thủ sơn” nhếch môi cười nhạt nói:

- Người nhận thấy đó chứ ! Bọn chúng nó hung hăng ra mặt giương đôi mắt hổ chực nuốt sống người nếu người không ra lệnh thì bọn chúng đâu dám liều mạng như thế.

Hoàng Đại pháp sư hơi xám mặt, song gượng cãi lý, hét lên âm ỉ:

- Cũng tại bọn người xuống tay trước !

Cừu Thiên Hiệp giận xanh mặt, bằng giọng nói âm trầm gắt:

- Do chúng tôi xuống tay trước ? Hừ ... sao người nói vô lý thế ? Lúc Cừu mỗ vừa đặt chân lên Long Hồ sơn vốn có ý tìm các người biện bạch vu thanh minh, câu chuyện Ngũ lôi chánh phù đối với ta tuyệt không quan hệ.

Hoàng Đại pháp sư cao giọng tiếp lời:

- Có lẽ nào ta bịa ra hô mất, để đem giấu nơi nào hay sao ? Để chúng tôi chịu cái ảnh hưởng tự mình đầu độc lấy mình ư ?

- Cừu mỗ thật không biết đến vấn đề ấy.

- Vậy ý người nghĩ sao về câu chuyện Ngũ lôi chánh phù.

- Nghĩ là:

Cừu Thiên Hiệp này mắc phải cái vạ gió ! Chứ không lưu ý mấy may đến Ngũ lôi chánh phù. Mất phù thì các người cố gắng mà tìm, lựa là hỏi ý kiến người khác ?

- Ta biết tìm nơi đâu ?

Nhan Như Ngọc nghe qua, ôm bụng cười ngặt ngoẻo, nàng cất tiếng êm dịu, song chẳng kém chanh chua nói tiếp:

- Tìm phù dễ lắm ! Các người hãy hợp nhau trước bàn thờ tam thanh giáo, chân đạp đầu la, miệng đọc thần chú cầu thần khiến quỷ, chúng hiện lên mách bảo cho.

Hoàng Đại pháp sư then đỏ mặt, cúi đầu rửa lấm bầm, song chẳng dám lớn lời gây sự.

Cừu Thiên Hiệp vẫn giữ mực thường, không tỏ vẻ nhạo báng, chỉ nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Hoàng Đại ! Hiện giờ ngươi tính sao ? Có ý kiến gì không ? Chúng tôi phải rời nơi đây chứ Hoàng Đại pháp sư cau mày nặng giọng:

- Riêng ngươi có ý kiến gì ? Ngươi muốn gì ?

Cừu Thiên Hiệp không đáp vội, tay hữu dốc ngược Trúc kiếm bật một vòng cung tóe lửa, bằng giọng nói oai nghi quát như sấm nổ:

- Cừu mỗ không muốn động võ ! Chỉ vì muốn ra khỏi đây, nên quyết liều thân thí mạng giở ra những đường gươm tuyệt kỹ. Người của Long Hồ sơn muốn cản tại hạ lại ...

Hừ ... chỉ sợ cản trở không được mà trái lại còn hủy danh dự ngàn đời danh sơn tạo thêm sát kiếp ... ha ha !

Vừa nói dứt, chàng giương đôi mắt tròn xoe quét rọi từng người một, từ Hoàng Đại đến Phong, Lôi, Vũ, Điện, bốn tên thủ sơn thần hăng tia mắt lạnh bức người, long lanh như bích ngọc ...

Hoàng Đại pháp sư khó chịu, cau đôi mày thưa trợn tròn mắt đục, lạnh lùng nói:

- Chưa chắc ! Long Hồ sơn đâu phải là nơi ngươi tự tiện hoành hành.

Cừu Thiên Hiệp không muốn kéo dài sự đấu khẩu này, chỉ vì chàng nhận thấy Hoàng Đại pháp sư nói cho có chuyện, để bớt ngưỡng ngừng trước đám thuộc nhân, chứ thật ra gương mặt hắn đượm đầy vẻ khinh tâm tán đóm lắm rồi. Do đó, khí giận cũng giảm dần, chàng bèn điềm đạm nói thêm:

- Tại hạ lấy lễ thường mà nói, câu chuyện lá bùa Nguũ lôi các ngươi hãy tự động đi tìm lấy, nhưng mà giữa lúc chúng tôi hành tẩu giang hồ, có thể vì các ngươi mà tìm kiếm giúp may ra được tia hy vọng nào chẳng. Còn câu chuyện hôm nay, theo ý Cừu mỗ nên hủy bỏ đến đây là chấm dứt. Pháp sư nghĩ thế nào ?

Hoàng Đại pháp sư cúi đầu nghĩ ngợi, lâu lắm chẳng thoát ra lời.

Nhan Như Ngọc không nhẫn nại được, bèn gay gắt hỏi to:

- Trả lời đi chứ ! Thế nào ? Sao ngươi rụt đầu như ô quy, chẳng dám lúc ra để thờ à ?

Tứ đại thủ sơn nghe nàng nhục mạ pháp sư. Tất cả đều nổi giận xung thiên, đồng bước chân đến trước mặt Nhan Như Ngọc, rống lên như sấm:

- Ngạnh đầu ! Không được vô lễ.

Nhan Như Ngọc cả giận mắng to:

- Phường vô dụng ! Đã là bại tướng còn lăm lờ cao ngạo được ư ?

Nói xong nàng tuốt “soạt” trường kiếm ra khỏi vỏ, cứ thế toan tấn công.

Cừu Thiên Hiệp bước nhanh tới cản lại, bảo:

- Như Ngọc ! Không nên ...

Nhan Như Ngọc biến sắc, trầm giọng hỏi:

- Thiên Hiệp ! Ngươi có nghe bọn chúng lớn tiếng mắng ta đấy không ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười khổ sở, bằng giọng điềm đạm bảo:

- Như Ngọc ! Nàng cãi lý với bọn vô tài có ích lợi gì, nàng đã hơn bọn chúng quá nhiều rồi.

Nhan Như Ngọc hơi thẹn, vội tra gươm vào vỏ cúi đầu nín lặng.

Cừu Thiên Hiệp lại nghiêm sắc mặt, nhìn Hoàng Đại pháp sư gằng từng tiếng một bảo:

- Họa may phước đều do câu nói của ngươi mà ra ! Thế nào, ngươi có đồng ý bỏ qua việc này không ? Nói mau !

Ngay lúc ấy, Hoàng Đại pháp sư đang bồng lão Thiên Sư trên tay, vì Hoàng Đại đã sớm giải Thụy huyết cho lão, chẳng đợi Hoàng Đại lên tiếng vị Thiên Sư già nua chép miệng bảo khê:

- Hãy để khách ra về ... pháp sư ạ !

Hoàng Đại pháp sư chớp nhanh đôi mắt, để lộ tia buồn khó tả, run giọng hỏi lại:

- Còn ... câu chuyện ... Ngũ lôi ... ?

Lão Thiên Sư khẽ lắc đầu, bảo qua hơi thở:

- Hãy buông ta ra !

Hoàng Đại không dám chậm trễ, khom mình đặt lão Thiên Sư ngồi nhẹ xuống đất.

Bỗng nhiên, lão Thiên Sư gượng đứng dậy, lần ra giữa tràng đấu, quỳ gối ngay xuống, hai tay chắp trên ngực, đôi mắt chan hòa những giọt lệ nóng buốt.

Hoàng Đại pháp sư, Tư đại thủ sơn trông thấy thất kinh, cả năm người chẳng hện đồng quỳ xuống một lượt.

Cừu Thiên Hiệp giật mình nhảy qua sang một bên né tránh, đồng thời buộc miệng hỏi to:

- Thiên Sư ! Việc gì thế ?

Lão Thiên Sư không trả lời, đôi mắt ngược lên nhìn vào cỏi hư không vô tận, hai tay vòng trước trán, lẩm bẩm khẩn nguyện:

- Cẩn Cừu thiên chí tôn ngọc hoàng, Ngươn Thi đạo tổ thiên tôn, linh ứng chứng minh lời thệ nguyện của đệ tử. Đệ tử vô tài vô đức, không gìn giữ được bửu phù, một kỳ trần của mấy đời tổ sư gia để lại, ngày nay đệ tử tự nguyện xóa tóc bỏ mũ để chuộc lại lỗi lầm tội nghiệt ! Cầu trời tha thứ và ban hồng ân cho mọi người.

Vừa nguyện xong, lão cúi đầu lay về hướng Đông bầy lay, tay tả đưa lên gỡ chiếc mũ tiêu điều, tay hữu với một cái búi tóc. Mái tóc trắng phiêu bồng xóa xuống ngang vai, gương mặt đạo nhân cần cỗi, lại nhân thêm vì đau đớn bồi hồi bàn tay gầy guộc chỗi nhanh hai gối khằng khiu gượng đứng dậy.

Lão Thiên Sư vừa gượng đứng vững, hai tay chắp tay miệng niệm chú huỳnh đình:

Tiên thiên Ngươn thủy đạo pháp thiên tôn Thánh bất khả vi, công bất khả nghị.

Vô vi cư thái cực chi tiền Hữu thủy siêu quần chơn chi thượng Tam thanh giáo chủ ... chí cực ... huyền hư Giọng tụng trầm trầm vang lên, lão sư cúi đầu nhìn đất, hai chân bước lần ra ngoài ô loạn thạch, không quay đầu lại nhìn, bảo một ai nữa lời. Bấy giờ không khí trở nên ngọt ngào khó thở, nhìn thấy tình cảnh này thê lương nào dạ.

Hoàng Đại pháp sư không do dự, vội chỗi gối đứng dậy, tay hữu giơ cao chuông lục lạc lắc reng reng liên hồi, miệng đọc chú huỳnh đình, cúi đầu lặng lẽ bước theo bên sau lưng lão Thiên Sư, tuy hai người đã khuất bóng xa, nhưng giọng chú trầm trầm, tiếng chuông cô quạnh vang lên diu diu, tạo cho màn đêm càng thêm buồn bã thê lương.

Riêng về bốn tên thủ sơn thần vẫn quỳ trời trơ dưới đất không cử động, trầm tư như bốn pho tượng sơn thần.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng lão Thiên Sư và Hoàng Đại pháp sư bước từ bước một chậm rãi rời khỏi Bàn long ô, khiến lòng chàng xúc động và thương cảm bồi hồi, chàng chép miệng thở dài lại đưa mắt nhìn Nhan Như Ngọc buồn bã nói:

- Như Ngọc ! Chúng ta hãy đi thôi.

Nhan Như Ngọc vốn người kiêu hãnh, sắt đá nhưng trước hoàn cảnh này cũng bàng hoàng, nàng buộc miệng thở ra, đáp xuôi:

- Ừ, chúng ta đi !

Hai người lại nhún mình vượt lên cao, vượt qua Ô loạn thạch nhắm hướng Tiền Sơn đi thẳng tới.

Lúc bấy giờ, “Loạn thạch trận” đã tan biến sa mù, khói nền trời trong vắt dưới ánh nguyệt sáng, đêm khuya canh vắng, chốn không sơn thật vô cùng tĩnh mịch.

Đột nhiên, một luồng gió lạ quện lên sau lưng cả hai, cùng giọng nói u trầm với gọi:

- Nhị vị hãy chậm lại.

Tiếng nói chưa dứt, thì trong Tứ đại thủ sơn Hoàn Phong quái lượn đến sau lưng.

Nhan Như Ngọc nắm chặt đốc kiếm nhìn Thiên Hiệp hỏi khẽ:

- Bọn quỷ đạo sĩ chưa chịu phục hay sao ?

Cừu Thiên Hiệp đưa tay ra hiệu bảo nàng im, sau cùng nhoẻn miệng cười đáp:

- Chẳng nên thô lỗ, theo ta thấy bọn chúng có thiện chí hơn là ác tâm.

- Nhưng tại sao lại đuổi theo ?

Nhan Như Ngọc chưa nói hết lời, Hoàn Phong quái đã hiện ra trước mặt, hấn cầm trên tay cây cờ hạnh huỳnh tam giác, tỏ vẻ cung kính hướng vào Cừu Thiên Hiệp nói:

- Cừu ... thiếu hiệp, xin nhận lấy cây cờ này !

Cừu Thiên Hiệp đưa tay tiếp nhận song lấy làm khó hiểu, buộc miệng hỏi ngay:

- Xin hỏi ...

Hoàn Phong quái chẳng đợi chàng nói dứt, trầm giọng cướp lời:

- Thiếu hiệp giữ lấy cây cờ này, để ra khỏi Long Hồ Sơn, hầu tránh sự trở ngại giữa đôi bên, tiểu nhân vâng lệnh tể sơn Thiên Sư đưa đến cho Thiếu hiệp đây Cừu Thiên Hiệp lấy làm cảm động, bèn mỉm cười khổ sở bảo:

- Đa tạ Thiên Sư có lòng hậu ái, Cừu mỗ tạc dạ không quên, riêng về câu chuyện Ngũ lôi phù của quý sơn nếu gặp dịp may tại hạ sẽ thay quý sơn thu hồi, truy tầm cho ra manh mối, thế nào ... tại hạ cũng trở lại ngày gần đây !

Hoàn Phong quái vòng tay xá dài, vừa điềm đàm tiếp lời:

- Thiếu hiệp có lòng tốt đối với tể sơn, tiểu nhân sẽ bẩm báo lại Thiên sư rõ mỹ ý của Thiếu Hiệp ! Xin thứ cho tiểu nhân không tiễn khách xa hơn nữa !

Vừa nói dứt, hấn phất tay áo rộng, thân hình tựa luồng gió ấm, xẹt lên cao thành Bàn Long Ô quay lộn lại Cừu Thiên Hiệp nhìn theo lưng Hoàn Phong quái đến khuất dạng, tay hữu chàng giơ cao ngọn cờ hạnh huỳnh lên quan sát, chốc chốc lại chép miệng thở dài nói:

- Việc này không rõ ai giở trò quỷ lộng phá nhà chay, Long Hồ Sơn của người ta là nơi thanh nhàn u tịnh, xuất thế dật trần, lại không liệť vào hàng môn phái võ lâm mà đất bằng sấm dậy, bình địa nổi phong ba, thật là một trò đùa rất tổn đức !

Không ngờ, Nhan Như Ngọc phá lên cười nhặt cong cớn bảo:

- Lựa là võ lâm chẳng võ lâm, giang hồ hay không giang hồ, ai bảo chúng tăng trừ lá bùa Ngũ lôi để làm gì ? Nếu không có “Ngũ lôi chính phù” thì đâu có xảy ra cố sự này !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười chua chát hỏi:

- Ngũ lôi chính phù là cái gì nhỉ ? Công dụng nó ra sao ?

Nhan Như Ngọc vui miệng nói luôn:

- Không dùng được gì ? Chỉ vì Ngũ lôi chánh phù là một vật thượng hạng, nổi tiếng Thiên hạ Thập đại bửu vật mà thôi ! Theo ta, nó chỉ là lá bùa cũ kỹ vô dụng !

Cừu Thiên Hiệp nổi tính háo kỳ, hỏi tiếp:

- Nó là một trong số Thiên hạ Thập đại bửu vật ? Vậy Thiên hạ Thập đại bửu vật gồm có những gì ?

Nhan Như Ngọc phá lên cười hăng hắc tỏ ra không lưu ý đến câu hỏi của Cừu Thiên Hiệp, song giọng cười của nàng đượm đầy vẻ bí mật, khó hiểu, tương tự như nàng cố giấu một sự thật ...

Cừu Thiên Hiệp không buông tha, muốn tìm cho ra lẽ bèn truy vấn tiếp:

- Như Ngọc này ! Nàng nói đi, trong số Thiên hạ Thập đại bửu vật là gì ? Còn lại Cửu đại bửu vật là chi ... Người kể nốt ta nghe ?

Nhan Như Ngọc mấp má môi toan nói thẳng ra. nhưng lại thôi, bằng giọng nói bí mật tảng lờ bảo:

- Cần gì phải hỏi, sớm hay muộn, người sẽ rõ mồn một !

Cừu Thiên Hiệp càng thêm nghi hoặc, nhưng chàng cố tình muốn tìm hiểu bèn mỉm cười hỏi tiếp:

- Như Ngọc này, người có biết hết mười món bảo vật ấy không ?

Nhan Như Ngọc gật đầu đáp xuôi:

- Dĩ nhiên là phải có chứ ?

Cừu Thiên Hiệp đổi giọng nài nỉ:

- Có thể nào người kể cho ta nghe được chăng ?.

Nhan Như Ngọc gật đầu ngập ngừng:

- Có thể ...

Cừu Thiên Hiệp cướp lời thôi thúc:

- Hay lắm ! Người hãy kể ngay đi Nhan Như Ngọc gật gù, bằng giọng nói ồm ồm bí mật - Có thể được, nhưng hiện giờ e quá sớm !

Cừu Thiên Hiệp càng ngạc nhiên hơn, vội hỏi:

- A ! Người đợi đến bao giờ ?

Nhan Như Ngọc thở dài không đáp Cừu Thiên Hiệp đoán mò, bèn mỉm cười bảo:

- Có phải người đợi rời Long Hồ Sơn mới kể lại ta nghe chăng ?

Vừa nói dứt, chàng phá lên cười ngặt, vì thầm tính “mình” đã đoán đúng tâm sự Nhan Như Ngọc, lại phục ngầm sự thông minh của “chính mình” nên mỉm cười khoái trá, hai chân lại gia thêm tốc lực chạy nhanh hơn trước.

Nhan Như Ngọc thấy thế mỉm cười khổ sở, bằng giọng nói nghẹn ngào bảo:

- Không ... không ! Long Hồ sơn đâu có liên hệ với Thập đại bửu vật !

Cừu Thiên Hiệp bắt giác đôi chân bước chậm lại. giọng nói trở nên chua chát bảo:

- Như Ngọc ! Vì lý do gì người chẳng kể cho ta nghe ? Ta không xứng đáng được nghe phải vậy chăng ?

Nhan Như Ngọc gượng cười, nghẹn ngào:

- Việc này ...

Nàng chưa nói hết lời - Đột nhiên, trước mặt cả hai hoa lên một vầng sáng bạc, kim đao vũ lộng vùn vụt chắn cả lối đi. Nguyên cả hai vừa đi qua con đường trụ đạo. Cửa trụ đạo vừa mở toát, hai tên Huỳnh cân lực sĩ múa nhanh Hiệu đao thủ thế, tuy trải qua một đêm không ngủ, nhưng cả hai tinh thần vẫn khang kiện không sút kém mấy may.

Tên Huỳnh cân đầu lãnh, thoạt thấy cây cờ hạnh huỳnh ba góc, đang phe phẩy trên tay Cừu Thiên Hiệp hấn vội lên tiếng hét bảo đồng bọn:

Nhanh như chớp, hai tên cặp bấu đao nhảy lùi ra sau hai bước mũi đao chìa xuống đất, cả hai cúi đầu đứng hai bên cửa trụ động, bằng giọng nói rất cung kính bảo:

- Xin mời nhị vị thông qua Cừu Thiên Hiệp thấy thế lấy làm bội phục lệnh của Thiên Sư đối với thủ hạ rất uy nghiêm, vừa nghĩ đến đây, chàng lại đưa tay dìu Nhan Như Ngọc, cả hai lui vào con đường trụ động, đi lẫn ra ngoài ... Hai tên Huỳnh cân lực sĩ lặng lẽ theo sau.

Một khắc qua, cả bốn người đá lần ra gần cửa động, đột nhiên tên huỳnh cân lực sĩ đầu lãnh bước nhanh đến trước cửa, chắn lối đi, hất lại vòng tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp nói to:

- Xin quý khách giao lại Linh kỳ cho bốn sơn !

Cừu Thiên Hiệp lúc đầu hơi ngạc nhiên, nhưng chợt hiểu ra khỏi cửa là hết vùng cấm địa, bèn thuận tay trao lại cờ hạnh huỳnh cho hai tên lực sĩ, lại dịu giọng hỏi:

- Giao lại lệnh kỳ là đủ lễ chứ ?

Hai tên Huỳnh cân lực sĩ cúi đầu vâng dạ.

Nhanh như chớp, Cừu Thiên Hiệp và Nhan Như Ngọc bước nhanh ra khỏi cửa động.

Cừu Thiên Hiệp vừa bước ra khỏi cửa đã buộc miệng kêu lên - Ối chao !

Một tiếng kêu ngạc nhiên và bội phục, chỉ vì ... Cánh cửa động vĩ đại mở hoác ra, không để lại một vết tích nhỏ nào, nhìn kỹ chỉ thấy toàn là nham thạch thiên nhiên, không ai đoán nổi cái ngưỡng Truy động này ... đóng mở được ...

Chàng lại nghĩ:

- Thảo nào lăm người vào Long Hồ Sơn ít ai trông thấy Thiên Sư phủ.

Nhan Như Ngọc thấy chàng cúi đầu đi lăm lũi, bèn lên tiếng hỏi:

- Người đang nghĩ gì thế ?

Cừu Thiên Hiệp bị gọi giật mình, ngẩng mặt lên nhìn, chàng lắc đầu bảo:

- Không ... Ta có nghĩ gì đâu ?

Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc phá lên cười hi hi, dịu giọng nói:

- Có chứ ! Người đang suy nghĩ về Thiên hạ thập bửu vật đấy chứ ?

Cừu Thiên Hiệp chớp ngay cơ hội. hỏi tới tấp:

- À ... ạ ! Thập bửu là gì ? Hiện giờ người có thể kể cho ta nghe được chứ ?

Nhan Như Ngọc chưa kịp đáp. Bỗng nhiên, giữa ánh sáng ban mai, hiện lên hai bóng đen đi như vũ bão, từ triền núi bên kia chạy đâm sầm vào hướng Nhan Như Ngọc và Cừu Thiên Hiệp, tốc độ thật kinh hồn.

79. Kiểm Lộng Hỏa Sơn Đảo Chúa

Lúc bấy giờ, ánh mặt trời vừa lú mọc phương Đông, ửng đỏ cả chân trời xa tím.

Cừu Thiên Hiệp có đôi mắt tinh linh, thoát thấy bóng người lạ, vội đưa tay kéo nhẹ Nhan Như Ngọc bảo - Ấy kìa ! Như Ngọc người có thấy gì không ?

Nhan Như Ngọc không tỏ vẻ gì hốt hoảng đưa tay vịn áo Cừu Thiên Hiệp nhoẻn miệng cười nói:

- Không có chi ?

Ngay lúc đó, hai bóng đen đã xuất hiện bên ven đường, đây là hai người vạm vỡ, mình khoát áo chệt đen, gương mặt che kín bằng nửa vuông lụa huỳnh, chỉ để lộ hai lỗ sâu hút vừa khuôn mặt. Một trong hai bóng này vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc trầm giọng nói:

- Thượng bầm lệnh chủ ! Giáo chủ truyền lệnh phù mời Thiếu giáo chủ mau mau quay về tổng giáo !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, biết ngay là thuộc hạ của Huyết quan giáo, nên không chen lời.

Nhan Như Ngọc nhú mày, trầm giọng hỏi:

- Trong bản giáo đã phát sinh đại sự à ?

Hai tên bịt mặt đồng tháo lui ra sau nửa bước, đồng thanh trả lời:

- Theo sự hiểu biết của thuộc hạ thì ...

Hai người chỉ nói đến đây vụt nín bặt, bốn đạo mục quang đen nháy nhìn xuyên qua vuông lụa huyền, rọi thẳng vào mặt Cừu Thiên Hiệp, dường như ái ngại điều gì Nhan Như Ngọc biết chúng ái ngại sự có mặt của Thiên Hiệp, nên khoac tay bảo:

- Các người cứ tự nhiên nói !

Một tên thuộc hạ cao giọng trả lời:

- Theo sự dò biết của chúng tôi, thì việc cử hành đại sự đã chuẩn bị từ trước, xin phó giáo chủ hãy trở về gặp tổng giáo, để ...

Nhan Như Ngọc mặt bỗng biến xám, mày liễu cong tròn, bằng giọng nói hốt hoảng mất cả tự nhiên hỏi:

- Thật vậy ư ?

- Thuộc hạ đâu dám dối lệnh bề trên Nhan Như Ngọc mím hai vành môi mỏng, tỏ vẻ suy nghĩ lung lăm, sau cùng nàng thần thờ hỏi tiếp:

- Các người có biết, độ hôm nào cử sự hay không ?

Tên bịt mặt có vẻ lớn tuổi hơn, vòng tay hướng vào Nhan Như Ngọc, nói:

- Sơ bộ sẽ quyết định vào ngày “long đài đầu” là mồng hai, tháng hai, nông lịch đầy Nhan Như Ngọc buộc miệng kêu lên:

- A ! Tại sao quá cấp bách thế ?

Hai tên thuộc hạ ầu ửng thưng:

- Đây là ý kiến của giáo chủ đấy !

- Thôi được !

Nàng lại giương đôi mắt liếc nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia nhìn trù mẩn, lại diu dàng nói:

- Ta phải quay về tổng giáo !

Cừu Thiên Hiệp không biết phải trả lời cách nào cho ổn, nên nhúu mày, nín lặng ... chỉ vì, thâm chứa sự lưu luyến sâu thương, khiến người nghe qua phải bàng hoàng tắc dạ ...

Năm vắn ngày dài, chàng và nàng hình bóng chẳng rời nhau, ví như đôi liệp điệp uyên ương quấn quít bên nhau. Cái hôn đầu giữa đêm hoang là sự đính ước mối tình này sẽ bền vững như keo sơn thiết thạch, nhưng hôm nay, chưa vui hội ngộ đã buồn chia ly, bảo sao chàng và nàng chẳng ngậm ngùi chua xót.

Nhan Như Ngọc nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nín lặng, nên lấy làm khổ sở bồi hồi.

Hai tên thuộc hạ Huyết quang giáo nhận thấy vị phó giáo chủ trù trù chưa quyết, bèn lên tiếng thưa nhỏ:

- Kính bẩm phó giáo chủ ! Chúng thuộc hạ xin quay về tổng giáo trước ...

Nhan Như Ngọc đưa tay chặn lời, bảo:

- Các người hãy đợi ta cùng đi !

Tuy nàng có muôn lời ngàn ý, muốn tỏ bày cùng Thiên Hiệp, nhưng một là không biết nói lời gì trước, hai là sợ phạm lỗi đối với Huyết quang giáo, do đó nàng gượng nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng giọng nói u trầm, buồn bã nói:

- Trong thiên hạ không có buổi tiệc nào chẳng tan, người hãy đi đi, còn ta quay lại tổng giáo !

Cừu Thiên Hiệp tuy bồi hồi thương cảm, nhưng chàng chưa hề nghĩ đến chữ “Biệt ly”, bấy giờ nghe Nhan Như Ngọc nói những lời ly biệt, khiến chàng hồi hộp hỏi nhanh:

- Như Ngọc ! Tại sao nàng lại nói như thế ... có lẽ nào chúng ta không còn gặp lại nhau nữa sao ?

Nhan Như Ngọc thở dài ảo não, bằng giọng trầm trầm tiếp lời:

- Cuộc đời dâu bể, không ai đoán được ngày mai sẽ ra sao. Tôi nghĩ chúng ta còn lắm cơ duyên hội ngộ, nhưng tạo hóa biến đổi không ngừng, đồ ai đoán nổi ... !

Cửu Thiên Hiệp cau mày khó hiểu vội hỏi lại:

- Như Ngọc ! Tại sao ?

Nhan Như Ngọc nghen ngào cướp lời:

- Sau này ... chúng ta còn cơ hội gặp nhau ! Xin ... thận trọng !

Nói đến đây, nàng vụt quay mặt sang hướng khác, dường như che dấu đôi giòng lệ, sau cùng nàng vẫy tay áo gọi hai tên thủ hạ:

- Về bốn giáo ! Ta đi !

Nhanh như chớp, nàng nhún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, nhắm hướng đường cái quan lướt tới trước.

Tiếp theo đầy gió lộng vi vu, hai tên thủ hạ Huyết quang giáo phóng mình nổ gt theo sau, chúng không quên quay đầu nhìn Cửu Thiên Hiệp bốn luồng nhãn quang xanh biếc, soi thủng vuông lủa huyền, phóng ra những tia mắt căm hờn, hàm chứa sự lạnh lùng đầy đe dọa Cả ba thầy trò Nhan Như Ngọc khuất bóng sau cánh rừng thưa, bấy giờ chỉ còn một mình Cửu Thiên Hiệp đứng trơ trọi giữa triền núi Long Hồ Sơn Cửu Thiên Hiệp quá xúc động trước sự chia ly buồn não nã, cngang đứng yên như pho tượng ngó ngẩn đến độ xuất thần.

Một chiếc lá vàng rơi xuống đầu Cửu Thiên Hiệp, khiến chàng giật mình đánh thót, ngẩn mặt lên mới hay mình chưa rời khỏi lãnh vực Long Hồ Sơn. Chàng buộc miệng thở hắt ra một hơi dài não ruột, và thần thờ đi lần xuống núi.

Cửu Thiên Hiệp rời khỏi Long Hồ sơn, thì mặt trời đã lên cao, bấy giờ chàng cảm thấy đói cào, bèn tìm một quán vắng trong thôn dùng bữa rồi tiếp tục lên đường Bỗng nhiên, Cửu Thiên Hiệp sực nhớ lại phong thư của kẻ vô danh gửi cho chàng lúc ở Trấn Đào Nguyên, mà đến giờ vẫn chưa có dịp mở ra xem ...

Nghĩ đến đây, chàng vội cho tay vào bọc lôi ra phong thư dày cộm, thuận tay bóc mở phong bì, bên trong là mảnh giấy hoa màu vàng chàng cầm mảnh giấy hoa đưa lên mắt xem, lại thấy nội dung bức thư vốn vẹn hai hàng chữ đỏ viết như vậy:

- “Một người chứa trong túi ”Thiên hạ Thập bửu vật”, lòng dạ họ nghĩ sao ?

Trong thời hạn mười ngày hãy đến Võ Di Sơn của ta, để hiểu rõ và phải sạch ân cừu !” Cửu Thiên Hiệp đọc đi đọc lại hai giòng chữ đỏ, nhứt thời chàng nghĩ không ra lẽ, không rõ ý tác giả muốn ám chỉ việc gì, có lẽ nào người đưa thư lại trao nhầm hay sao ?

Thiên hạ thập bửu vật, chính mình nghe Nhan Như Ngọc đề cập đem qua, nhưng nàng không chỉ danh từng món bảo vật, chính mình vẫn chưa rõ Thập bửu gồm có những gì, thì lời lẽ trong thơ, chắc chắn là không phải giữ cho mình nhưng câu thứ hai (... Trong thời hạn mười ngày đến Võ Di Sơn của ta ...) Mấy lời này lại càng vô lý hơn nữa, vì ta có quen biết ai ở Võ Di Sơn đâu ?

Cửu Thiên Hiệp suy nghĩ nát óc, vẫn không tìm ra câu trả lời thỏa đáng nào, sau cùng chàng chọn một quyết định. Chỉ vì từ đây đến Võ Di Sơn chẳng xa, chỉ bằng đến đấy hỏi cho ra lẽ !

Cửu Thiên Hiệp đã quyết tâm theo sự suy nghĩ này, bèn giở thuật khinh công nhằm hướng Võ Di sơn tấn phát.

Một mình dẫn bước trên con đường độc đạo hoang vu nên sự nhanh chóng không tả kịp. Chàng mang sao đội nguyệt đi rông rã bấy ngày đêm, qua đến ngày thứ tám Cửu Thiên Hiệp đã đi vào vùng đất Võ Di Sơn. Võ Di sơn là phần đất xuất phát một phái võ lâm khét tiếng gọi là “Võ Di Môn” Vị chủ môn của phái này là “Hồi thanh kiếm” Âu Dương Hồ tổng đà đặt tại Ngọc Mã sơn trang.

Lúc bấy giờ, bầu trời đã xẩm tối, khiến Cửu Thiên Hiệp trù trừ, không dám vào Ngọc Mã sơn trang bái phỏng, vì chàng ngại:

Một là đang đêm đến viếng người không hợp lễ nghi, hai là, không khéo sẽ gây nên sự hiểu lầm tai hại cũng nên.

Nguyên Vô Di Môn là một phái lừng danh, đứng trong hàng Cửu đại môn phái, vị chưởng môn Âu Dương Hồ tay kiếm lừng vũ nội, người đời xưng tụng cho ngoại hiệu “Hồi thanh kiếm”, đứng đầu trong nhóm Thập đại kiếm thủ võ lâm, thanh dự vô cùng cao trọng.

Cửu Thiên Hiệp lại nghĩ, nên tìm một hang động hẻo lánh, nghỉ đỡ qua đêm, hôm sau sẽ đến viếng Ngọc Mã sơn trang, tìm “Hồi thanh kiếm” hỏi thăm tin tức, phong thơ lạ ...

Vừa nghĩ ngợi xong, chàng đi tìm được một cái động dựa triền non, hướng mặt về Ngọc diện sơn trang, sau khi quét nhặt lá khô cho sạch sẽ ... Chàng bèn ngồi tựa lưng vào vách đá, nhắm mắt dưỡng thần.

Giữa sườn núi, đêm sâu người vắng, vạn vật như chìm vào giấc ngủ triền miên, thỉnh thoảng có tiếng nhái kêu, trùng hòa nhạc, để gọi đàn rã rít giữa đêm thâu, tô điểm cho cảnh hoang sơ đậm nỗi buồn nào dạt ...

Cửu Thiên Hiệp mang một bầu tâm sự lo lắng tức bực, hoài nghi nên không thể nào chợp mắt ngủ được. Trong khung cảnh tĩnh mịch giữa đêm khuya, chàng hồi tưởng vô số câu chuyện:

- Một lăm tình si của Nhan Như Ngọc ta há quên được hay sao ?
- Một mối tình câm của Bích Lệ Hồng, nàng đã nhiều lần liều mạng cứu ta ra khỏi nơi dầu sôi lửa cháy, ta há quên ân, phụ nghĩa được sao ?
- Chính ta vẫn chưa tìm ra thân thế mơ hồ này ?
- Một cuộc hạo kiếp võ lâm - Một chuỗi dài đầy câu chuyện oan khuất vì nhầm lẫn - ẩn chứa bên trong, nằm tận đáy lòng người, họ chờ cơ hội ... Phải ... một cơ hội sẽ bùng nổ, bùng nổ trong câu chuyện nhỏ để chuyển thành một trường kiếp sát độc đao nhất võ lâm ! ... Một cơn hạo kiếp đầm máu tuyệt đời ...
- Trong thiên hạ có Thập bửu vật ? Vậy Thập bửu vật gồm có những gì ?

Những sự việc lạ lùng tiếp nối xảy ra, làm cho Cửu Thiên Hiệp điên đầu, suy nghĩ mãi cũng không tìm được giải pháp thỏa đáng nào trong nhút thời không thể nào yên tĩnh được. Nguyên chàng ngồi vận lãng trí công nghĩ ngợi, nhưng tình này, cảnh ấy khiến thần khí sôi lên không tĩnh tọa được ...

Cửu Thiên Hiệp đưa mắt nhìn lên khung trời xanh ngát, một vài ngôi sao đã mọc le lói, trên nền trời không gợn án mây. Bấy giờ ... ước chừng quá canh ba, bước sang đầu canh tư.

Chàng không thể gạt bỏ những ý niệm xảy ra, và sôi sục trong huyết quản, dù muốn tĩnh trí dưỡng thần cũng không sao dần ép được.

Chàng lại chép miệng bảo thầm:

“Giờ này ta không còn an nghỉ gì được nữa, chỉ bằng thả lần xuống địa phận ”Ngọc Mã sơn trang khi đến đây có lẽ mặt trời đã lên cao, sau khi vào viếng thăm “Hồi thanh kiếm” hỏi cho ra câu chuyện Thập bửu, nhiên hậu ta sẽ quay về Trung Nguyên mà trở lại Hạ Lan Sơn ...

Vừa suy nghĩ xong, chàng đứng phắt dậy toan đi lần xuống núi.

Cửu Thiên Hiệp cất bước khoang thai như người bách bộ thường nhân, chàng vừa rời hang cốc chừng một tầm tên. Bỗng nhiên, một ngọn lửa bốc cao ngất từ hướng Ngọc Mã sơn trang phát ra, ngọn lửa cao vút tận mây xanh.

Tiếp theo đấy, nhiều tiếng nổ liên hồi như pháo tro, nổ, cùng với tiếng la hét rất thê thảm. Giữa đêm khuya khoắt xảy ra hỏa tai như vậy khiến người có lãnh đạm đến đâu cũng khó làm ngơ được.

Cửu Thiên Hiệp nhận thấy vô số lửa bốc cháy lấy làm kinh hãi tự nhủ:

- Có lẽ nào lửa cháy Ngọc Mã sơn trang ?” Nghĩ đoạn chàng nhún mình nhảy vọt lên cao ba trượng, nhắm hướng lửa cháy mà phi thân phóng tới. Bỗng nghe “vút” một tiếng.

Tiếng rít lộng đến bên tai, khiến Cửu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, và ngẩn mặt lên nhìn về phía trước. Chợt thấy một bóng hồng từ hướng Ngọc Mã sơn trang, nhắm ngay chân núi lao mình tới vun vút, thân

pháp nhanh nhẹn tuyệt vời sau lưng chiếc bóng đỏ này, độ mười người vận áo màu đỏ dợt, dường như không biết kinh công nên chạy cách khoảng người áo hồng dẫn lộ khá xa, thân pháp của chúng nặng nề một cách đáng buồn cười.

Giữa lúc Cửu Thiên Hiệp đứng ngẩn ngơ suy tưởng vì kinh ngạc, thì chiếc bóng hồng dường như phát giác thấy Cửu Thiên Hiệp ...

Nên nhanh như cắt, bóng hồng đã sử dụng chiêu “Thiết ưng trác thố” nhằm ngay Cửu Thiên Hiệp lao vút tới như mũi tên đồng thời một giọng nói oang oang rống lên như xé màn không khí:

- Chó má ? Ngươi là người của Võ Di Sơn à ?

Thật là câu nói:

hỗn xược, vô lý thô bạo, dã man khiến người nghe có hiện lành đến bực nào cũng không dần cơn thịnh nộ được.

Cửu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, nhún mình nhảy vọt ra xa một trượng, buộc miệng nói to:

- Đùng vô lý thế ? Ngươi là quân dã man ở xứ nào ?

Bấy giờ, chàng mới ngẩn mặt nhìn đối phương một cách tường tận.

Nguyên người ọ là một lão nhân tuổi trạc ngũ tuần, hình dung rất quái gở, thân hình to như người cổ lỗ sĩ, mày rậm, mắt to, da hồng, tóc đỏ. môi dày như môi trâu, răng to như răng ngựa, đầu trần tóc rối, râu xồm hoe hoét như chổi chà, miệng rộng, mũi hếch, thoạt nhìn chẳng khác Trư Bát Giới trong truyện Tây Du. Hình dung đã quái dị, cách ăn mặc cũng ngược đời, vì hắn vận bộ đồ võ phục màu đỏ khé trông chẳng khác pho tượng Hỏa thần.

Trên lưng lão dắt một thanh trường kiếm, từ vổ đến chuôi rắc một màu huyết dụ.

Khi vừa nghe Cửu Thiên Hiệp quát mắng, hắn trợn đôi mày đỏ, giương đôi mắt ốc nhồi nhìn Cửu Thiên Hiệp, hét to lên:

- Tên oác con ! Ngươi không nhận ra bản Đảo chúa sao ?

Tiếng nói của hắn oang oác như quạ kêu, cú gọi, âm điệu rất khó nghe.

Cửu Thiên Hiệp nhíu đôi mày lưỡi kiếm, nhướn miệng cười nhạt nói:

- Thiên hạ võ lâm, ai không nhận biết cho là kẻ vô danh không đáng kể, cũng như ta không nhận biết ai, thì kẻ đó chỉ là hảo hán chưa thành danh.

Tuy lời nói của Cửu Thiên Hiệp đầy vẻ hàm hồ kiêu ngạo, nhưng xét kỹ là câu nói rất thực tình.

Quái nhân đỏ giận bầm sắc mặt, rống lên khốc liệt:

- Thằng quỷ con ! Chớ hỗn láo !

Hắn chưa nói hết lời đã nghe một tiếng:

- Hô ... !

Như luồng gió từ trên trời giáng xuống.

Trên mười bóng người tủa ra vun vút, bày hàng chữ nhưt giàn ngang phía sau lưng quái nhân đó, mỗi bên đều vận sắc phục y nhau, áo chẹt ngắn tay màu điều, quần bó ống sắc đỏ, nước da hung thân hình vạm vỡ, dáng điệu như hổ dẫn đàn rợ.

Cửu Thiên Hiệp nhận định thủ hạ của quái nhân không phải là người trung thổ, chỉ vì dáng điệu và bộ tịch của chúng rất quái dị, luôn cả mắt mũi cũng khác lạ hơn người Trung Nguyên, do đó chàng mỉm cười điềm đạm bảo:

- Tại hạ đoán không nhầm, các ngươi chính là dân hóa ngoại thuộc bộ lạc man di phải vậy chăng ?

Quái nhân đỏ giận lộn ruột, cao giọng hét to:

- Quỉ con ! Từ ngày gia gia thành danh đến nay, chỉ có người chưa có dịp cúi đầu bái phục thôi.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua bất tức, bèn nặng giọng nói:

- Vì ta chưa có dịp đến vùng man hoang, mọi rợ !

Quái nhân đó nhảy dựng lên, hấn đưa tay vỗ ngực quát lớn:

- Câm miệng người lại, quỷ con ! Ta hỏi thật người, người có nghe nói qua tên “Hỏa sơn đảo chúa” Bính ngọc chánh thần Ma Tất Chánh hay không ?

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu đáp:

- Ta chưa có dịp nghe qua !

Quái nhân gật gù bảo:

- Như thế chẳng lấy gì làm lạ !

Cừu Thiên Hiệp cố trêu tức hấn, nhoẻn miệng cười hỏi:

- À này, cái tên đó là phụ thân của người à ?

- Bậy nào !

- Hay là Tổ phụ của người ?

- Đừng nói xàm.

Cừu Thiên Hiệp giả bộ ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Vậy chứ tên đó là ai ?

Quái nhân tỏ vẻ đắc ý, trầm giọng đáp:

- Chính là lão phu.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua ngược mặt lên trời cười sắc súa, giọng cười hàm chứa sự khinh mạn, trêu tức, sau cùng chàng đưa tay chỉ vào quái nhân nói to:

- Thế nào ? Ta đoán có đúng hay không ?

Quái nhân cố gượng dằn cơn giận, quát hỏi:

- Người đoán cái gì mới được chứ ?

Cừu Thiên Hiệp cố tình gây sự, nên hai tay chống vào mạn sườn, hất hàm trả lời:

- Lúc nãy ta bảo người là dân hóa ngoại, một bộ lạc man di, thì người đã nổi giận ầm lên, thế nào thế nào ? Hỏa sơn đảo, lấy htoe tên mà luận, thì tất nhiên là hòn núi lửa giữa đảo hoang, thử hỏi chẳng phải là dân ngoại hoa man di thì gọi là gì chứ ?

Quái nhân trầm giọng hét như điên:

- Tiểu tử, người đừng nhục người thái quá Vừa hét dứt, bàn chân hữu hấn đạp sang cung tí ngọc, thân mình lệch qua bên trái, tả chưởng đẩy ra một chiêu, tay hữu xòe ra năm ngón như vút hổ, nhắm ngay trán Cừu Thiên Hiệp chụp đến cực mạnh, quái nhân vừa động chiêu vừa hùng hổ xem như dưới mắt không người.

Cừu Thiên Hiệp giận điên người, quát lên như sấm nổ:

- Hay ... lắm đấy !

Vừa nói dứt, chàng tràn mình sang tả tránh cái Chop kinh người, hữu chưởng đẩy nhanh một chiêu, chống ngay luồng kinh lực của đối phương.

- Bùng !

- Ối chao !

Một tiếng nổ long trời, hai luồng kinh lực chạm nhau bốc khói, cả hai đều kêu lên kinh hãi tháo lùi ra sau ba bước.

Cửu Thiên Hiệp rung mình, thầm phục tài nghệ của đối phương. Nguyên chàng đã sử dụng quá nặng tay, trong cơn khẩn cấp chàng đã đưa ra một chiêu nặng đến ba thành công lực.

Không ngờ, Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh lại là một cao thủ ít có trên đời.

Chẳng những lão xuất thủ cuồng vọng, lại thêm công lực thâm hậu, thật là nhân vật phi thường Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh giương đôi mắt tròn xoe nhìn Cửu Thiên Hiệp phát ngậy, vì đây là lần đầu tiên trong đời lão gặp được một chàng thanh niên cao thủ như thế này.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh không nói nửa lời, đưa tay lên vai tuốt nhanh thanh hồng kiếm dài độ ba thước. Thanh trường kiếm từ mũi đến cán đỏ như màu máu, chiếu tỏa ra muôn ánh hồng quang thực là thanh bảo kiếm, khác hẳn loại kiếm thường.

Cửu Thiên Hiệp thấy thế lấy làm ngạc nhiên, chép miệng bảo thầm:

- Kiếm gì lạ thế ?

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh thu kiếm đề ngang bụng, tỏ ý tự đắc dương dương, phá lên cười ha hả nói to:

- Này hài nhi ! Hôm nay ngươi được hân hạnh mở mắt xem đời, đây là võ lâm đệ nhất kiếm “Liệt hỏa kiếm” đấy !

Cửu Thiên Hiệp càng tăng sự dè dặt hơn trước chỉ vì chàng nhận thấy lưỡi kiếm tựa cây sắt nướng đỏ, hào quang chiếu phừng phừng như liệt hỏa, lại nghe Ma Tất Chánh bảo nó là võ lâm đệ nhất, hình thể ắt đứng phần nào.

Chàng lại nghĩ lẫn thần:

- “Liệt hỏa kiếm” sánh với thanh “Khô trúc thánh kiếm” của mình, a ha ! Khó nói được ... nếu “Trúc” mà gặp “Hỏa” ắt biến thành tro bụi chứ chẳng không.

Nhưng “Trúc kiếm” là vật bảo mạng, từ ngày xuất đạo đến nay nhờ nó mà dương danh với đời, nếu bỏ Trúc kiếm ra thì chỉ còn hai bàn tay trắng sao.

Nếu hôm nay ta không nên dùng “khô trúc thánh kiếm” ! Đổi lại “Liệt hỏa kiếm” thì song chương không tài nào chống lại “Liệt hỏa kiếm” được.

Cửu Thiên Hiệp suy đi nghĩ lại, sau cùng chàng quyết định tay hữu rút ngay “Khô trúc thánh kiếm” dốc thẳng mũi lên trời, đạo hào quang vàng như áng mây chiếu tỏa sáng cả không trung, chàng lại giương mắt nhìn Ma Tất Chánh, bằng giọng nói ngạo nghễ hét to:

- Man lão ! Ngươi có kiếm ta cũng có kiếm, ngươi tự xưng là võ lâm đệ nhất “Liệt hỏa kiếm”, còn ta thì bị gọi là “Thiên hạ đệ nhất Khô trúc thánh kiếm”, thế nào, ngươi có dám đương đầu đối địch hay không ?

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh ôm bụng cười ngặt ngoẹo không thôi. Tiếng cười vừa dứt, lão lại hất hàm nhìn Cửu Thiên Hiệp, bằng giọng nói cương ngạo, bảo:

- Quý con ! Ngươi là đứa bé điên thì phải.

Cửu Thiên Hiệp giận hét lớn:

- Tại hạ không điên đâu, chỉ có ngươi mới là lão già khùng thì có.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh nghe qua xám mặt, đôi mắt ốc trợn tròn như cặp lục lạc lửa nhìn thẳng vào mặt Cửu Thiên Hiệp bằng những tia rực căm hờn, bằng giọng oang oang như chuông bể rống lên:

- Quý con ! Ngươi thật là kẻ điên khùng không hay sống chết ! Ngươi phải biết Liệt hỏa kiếm của ta chém sắt như bùn, tiện đá như cây mục ! Còn “khô trúc”. Chỉ nghe hai chữ “Trúc khô” đã thấy thua rồi.

Cửu Thiên Hiệp tuy ái ngại vô cùng, cảm chắc sự lạc bại, nhưng chàng gượng làm tĩnh, rống lên như hổ đói:

- Hiện giờ chưa so sánh được ! Man lão ! Hãy xem kiếm của ta !

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh tay kiếm vẫn để ngang bụng, đôi mắt ngẩn nhìn trời, tỏ ra cuồng ngạo coi dưới mắt không ai, bằng giọng nói khinh khỉnh bảo:

- Hài nhi ! Người không tin lời ta ... thì hãy đưa chiêu, luận kiếm thử xem.

Cừu Thiên Hiệp vốn là kẻ giàu tự ái, há chịu người khinh khi thái quá hay sao ?

Nên nghe mấy lời của Ma Tất Chánh vừa nói dứt, nhanh như hớp “Trúc kiếm” đã lượn mạnh, đồng thời buộc miệng quát to:

- Nếu người muốn, hãy xem “Trúc kiếm” đây !

Lời nói dứt, thân hình chàng đã quay động mạnh, đạo kim quang bay chớp nhoáng, kiếm thức lượn như rồng, nhắm ngay vai Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh thích một nhát mạnh thần tốc.

Ma Tất Chánh thấy thế phả lên cười to, cao giọng quát:

- Tiểu hài nhi, người thông minh đấy chứ, đâu dám chạm đến bảo kiếm của lão phu ... hà ... hà !

Vừa dứt tiếng cười, Liệt hỏa kiếm trên tay lão vung lên, kiếm chiêu không nhắm vào người Cừu Thiên Hiệp mà nhắm vào Trúc kiếm gata mạnh.

80. Thám Hiểm Ngọc Mã Sơn Trang

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Liệt hỏa kiếm đồ rực như chiếc dùi nung đỏ, sợ “Trúc kiếm” sơ thất bèn vẩy nhẹ một hư chiêu, tung mình lượn qua bên hữu né tránh.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh đắc ý cười ngất, lại buột miệng gọi to:

- Quỷ con, người tránh né tài đấy.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy kiếm chiêu của Ma Tất Chánh rất quái dị, kiếm thức vừa lay, đạo kinh phong đã thổi tạt qua nóng mặt, chiêu thế ngùn ngụt tựa lửa lò, vì thế chàng không dám cử “Trúc kiếm” ra ứng phó ... mà chỉ dùng thân pháp “Lôi hành cửu chuyển” nhắc mình lên cao ba trượng tránh.

Chàng đem hết tuyệt học “Thiết thư” ra đấu với quái nhân.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, khinh công đã đến bậc thượng thừa, nhưng theo đuổi Cừu Thiên Hiệp không kịp, hấn quá tức giận rống lên liền hỏi:

- Quỷ con ! Người chạy nhanh quá thể ! Coi này !

- Vút ... vút !

“Liệt hỏa kiếm” cuốn gió kêu vun vút, kinh phong tựa con rắn lửa, đuổi theo Cừu Thiên Hiệp bén gót. Ma Tất Chánh chỉ cố ý phô trương uy lực “Liệt hỏa kiếm”, nên mỗi lần xuất chiêu, chỉ hướng mũi kiếm Liệt hỏa vào ngọn “Khô trúc kiếm” của Thiên Hiệp tấn công mãnh liệt. Cừu Thiên Hiệp sớm biết ý định của đối phương nên tràn qua hữu, né qua tả, vượt ngang Đông, chạy sang Tây, “Trúc kiếm” chỉ vậy cho có lệ, chứ tuyệt nhiên không giở thế ứng phó.

Hai người lấy khinh công đuổi khinh công, lấy kiếm thức rượt kiếm thức, kiếm nhanh như vũ bão, người nhẹ như sao sa, họ quần thảo với nhau, suốt cả canh trà, chưa ai chạm đến ai kể lông chân tóc.

Cừu Thiên Hiệp chỉ dùng thân pháp “Lôi hành cửu chuyển” môn công phu của Thiết thư tuyệt học, nhanh như thổi, lẹ như cheo, chớp nhoáng tựa hình ma bóng quỷ kỳ diệu khôn lường.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, võ học tuy tham cứu nhiều năm, khinh công vô cùng cao diệu, nhưng đem sánh với “Thiết thư tuyệt học” vẫn kém hơn một bậc.

Hai người giao đấu rất lâu, tình trạng vẫn y như sơ khởi, không thay đổi tí nào.

Ma Tất Chánh càng đuổi nhanh, Cừu Thiên Hiệp càng chạy lẹ.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh đã thấy thấm mệt, “Liệt hỏa kiếm” lay động như điên như dại, hai chân lướt gió vùn vụt đuổi theo Thiên Hiệp như bóng ẩn hình, hơi thở bắt đầu vang lên hồng học.

Cừu Thiên Hiệp nhận thấy đối phương yếu gió, nên lấy làm mừng thầm, chàng buộc miệng huýt lên một tiếng gió, nhắc mình vọt lên cao ba trượng nhắm cánh đồng hoang trước mặt chạy tới như bay biển, chàng lại quay đầu ra sau buộc miệng gọi to:

- Người dã man ! Kiếm liệt hỏa chẳng làm gì được thiếu gia.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh càng thêm uất hận, giờ hết lực đuổi theo Cừu Thiên Hiệp, một mặt rống lên liên hồi:

- Quỷ con ! Đuổi kịp người ta sẽ giết người tức khắc.

Cừu Thiên Hiệp ngoái đầu ra sau cười ngạo nói:

- Man di ! Làm gì đuổi kịp thiếu gia ?

Vừa nói dứt, chàng gia thêm cước độ lượn đi như gió.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh rống lên liên hồi, bỗng nhiên lão chìa ngọn “Liệt hỏa kiếm” vào hai mươi tên thủ hạ đứng vây quanh xem tỉ đấu, lão cao giọng ra lệnh:

- Lại đây ! Xông ra một loạt tất cả !

Hàng mười mấy người buộc miệng la lên:

- Vâng mạng !

Tiếng la làm rung động cả núi rừng, tiếp theo đây là nhiều tiếng:

- Hô !

- Sát !

Hai mươi tên dũng sĩ áo đỏ, đồng hét lên những tiếng “Sát” rền trời, bọn chúng hè nhau rút trong lưng ra chiếc búa, chiếc rìu, đồng án lại phủ vây Cừu Thiên Hiệp vào giữa.

Những chiếc búa bén như gươm “tự khuyết”, vung lên ào ạt, những ngọn rìu như lưỡi kích Du Thiên vũ lộng vù vù.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy hàng hai mươi tên phủ thủ, túa ra một lượt tấn công, nhưng chàng chẳng sợ bọn chúng bằng lưỡi “Liệt hỏa kiếm” của Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, do đó Cừu Thiên Hiệp lay động nhánh “Khô trúc thánh kiếm” xông vào đám thủ hạ Hỏa sơn. Trúc kiếm đạo kim quang tỏa ra vàng rực, tiếp theo những tiếng kêu là thấm vang lên, máu huyết văng bắn ra tứ phía.

Đoàn dũng sĩ loạn hàng, nhốn nháo cả lên, vì không tên nào né tránh nổi “Trúc kiếm”. Trong chớp mắt Cừu Thiên Hiệp lặn xả vào giữa bọn chúng như mãnh hổ lọt giữa đàn cừu, hai tên thủ hạ Hỏa sơn đảo chúa bị chàng chặt ra bốn khúc, thi thể nằm liệt trên vũng máu trông rất thảm hại.

Hỏa sơn đảo, đúng như lời Cừu Thiên Hiệp đã nói, bọn chúng là một bộ lạc man di thuộc sắc dân hóa ngoại.

Bọn dũng sĩ còn lại, chúng nhìn thấy đồng bọn chết thê thảm, tất cả đều dừng râu, trợn mắt cử ngay lưỡi búa lẫn xả vào báo cừu.

Bọn chúng bất kể sự sống thác, chỉ vượn võ khí ra liều thân thí mạng, đấu với Cừu Thiên Hiệp hung hăng như bầy sói, hùng hổ tựa chó điên.

Cừu Thiên Hiệp đã khai sát giới, không còn kể lợi hại nữa, chàng nghiêng răng quát to:

- Man nhân ! Các người muốn chết !

Tiếp theo đây, đạo kim quang chiếu nhấp nháy ngang trời, sáng rõ cả trăng đầu.

“Khô trúc thánh kiếm” uốn mình kêu veo veo như xé lụa, kiếm phong vừa tỏa tiếng người đã rống lên thê thảm liên hồi, máu phun bùng lên cao như trận mưa huyết dụ, đổ ối cả mặt trăng.

Cừu Thiên Hiệp chỉ đưa ra năm chiêu, ba thức “Khô trúc thánh kiếm” đã đoản tử hết phân nửa thủ hạ Hỏa sơn đảo, chỉ còn bảy tám tên chưa chết, song số này có ba bốn tên bị trọng thương kêu la thống khổ, nhưng chúng vẫn lẩn xả vào cuộc đấu không chút sợ sệt.

Cừu Thiên Hiệp thấy bọn chúng hăng say đến đà điên cuồng nên nói tay, chỉ thi triển có nửa phần lợi khí, nếu chàng vận dụng toàn lực thì không còn sống được một tên.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh nhìn thấy đám thủ hạ nằm chết ngổn ngang rất bi thảm, nên lấy làm đau xót bồi hồi, tay hữu vung “Liệt hỏa kiếm” chĩa vào mặt Cừu Thiên Hiệp rống lên như sấm nổ:

- Quỷ con ! Người còn nhỏ mà tàn nhẫn thái thậm, bản đảo chúa thề chẳng đội trời chung.

Tiếng nói dứt, chiêu kiếm đã thành luồng kinh hồng đỏ khè như máu, tỏa xuống ra ngoài nóng hực.

Chỉ vì Hỏa sơn đảo chúa giận đến cực điểm, gương mặt hồng hồng biến sang bầm tím như trái tử lê, chứng tỏ hắn đã vận dụng hết toàn lực dồn vào hỏa kiếm, lại thẳng tay nhắm vào yết hầu Cừu Thiên Hiệp thích một nhát cực mạnh.

Thế nhanh như ó biển vỗ gà, hiểm ác như sơn thần tróc quỷ, chẳng kể sự lợi hại siêu phàm của Liệt hỏa kiếm nội chiêu thức này cũng đủ khiến cho đối phương vô thuật kinh tâm.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, ngã bật ngược ra sau, Trúc kiếm gượng múa quanh một vòng tròn bao quanh cơ thể, đồng thời thân mình chàng uốn cong như vành cung, bật ngược cao mấy trượng, thuận theo đà ấy chàng trở thuật khinh công chạy như gió, là đà trên không trung Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh rống lên thảm liệt:

- Quỷ con ! Chỉ có đường địa ngục là lối thoát của ngươi chớ chạy ... !

Hắn vừa rống vừa đuổi theo Cừu Thiên Hiệp nhanh như tia sét lưng trời. Thân mình hắn chưa tiến đến nơi, thì đạo kiếm phóng vọt tới trước nóng bức người. Kinh phong vừa nổi, thì mũi kiếm chỉ cách đôi chân Thiên Hiệp độ ba tấc.

Cừu Thiên Hiệp lơ lửng trên không trung, không chỗ tựa, chẳng nơi nào gượng được để tung chiêu ứng phó, chỉ còn một cách hít hơi thót bụng. Nhưng luồng khí nóng đã liếm nhanh chéo áo.

Hỏa sơn đảo chủ Ma Tất Chánh há chịu buông tha sao ? Nhanh như chớp, Liệt hỏa kiếm rướn tới một tầm tay, thích mạnh vào khoảng không ngay hai chân Thiên Hiệp lần thứ hai.

Cừu Thiên Hiệp sợ toát mồ hôi hột, vội hớp ngay luồng chân khí, lắt mình xê qua bên tả độ bảy thước, đồng thời hạ xuống đất nhanh.

Hỏa sơn đảo chúa tay nhanh mắt sáng, chiêu kiếm thứ hai vừa rời vào khoảng không, thuận đà hắn vươn mình đến trước, nhắm ngay vị trí chỗ Cừu Thiên Hiệp vừa chấm chân, quét ngay một đường gươm Liệt hỏa lạnh lẽo phi thường không thể nào né tránh kịp Đây là một chiêu tuyệt học “Hỏa kiếm tạo quán hồng” cực kỳ nguy hiểm và lợi hại Cừu Thiên Hiệp không ngờ hai cẳng của chàng lại nộp tại mũi kiếm Liệt hỏa nếu sơ hở trong lần tơ kẻ tóc, hai chân chàng sẽ bị kiếm lửa cắt đoạn, tàn phế suốt đời Lúc bấy giờ, Thiên Hiệp cảm thấy hoa đôi mắt xót dạ đau lòng, chỉ có cách duy nhất là cứu đôi chân khỏi tàn phế, không còn cách nào bảo vệ Trúc kiếm nữa.

Thân mình chàng uốn cong đôi chân tháo lui ra sau tay hữu vung Khô trúc thánh kiếm đỡ ngay luồng “Liệt hỏa” khốc liệt.

Bỗng nhiên, ánh kim quang chiếu diệu.

- Choeng !

Một tiếng rít xé màn không khí điếc óc đình tai, muôn đóa kim tinh chiếu vàng hực hử, hòa với hàng ngàn đốm xích điểm đỏ khé, trông tương tự như pháo bông chớp xẹt. Tiếp theo đấy là hai tiếng hét sáng sủa:

- Ôi chao !

- Ôi !

Bóng trắng, bóng hồng lập tức phân hai, mỗi người đều tháo lui cả trượng, giương mắt nhìn nhau trên trời nói chẳng ra lời.

Cừu Thiên Hiệp sớm hoàn hồn, vội cúi mặt nhìn vào “Khô trúc thánh kiếm”. Hốt nhiên đôi mắt chàng sáng rực, chiếu lên đầy nét hân hoan ... Chỉ vì Trúc kiếm vẫn long lanh nguyên vẹn.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh vừa lấy lại sự bình tĩnh đã đưa mắt nhìn Trúc kiếm của Thiên Hiệp, gương mặt hiện lên muôn trùng nghi vấn lại kinh ngạc vô cùng, khiến đôi mắt ốc hấn tròn tròn nhìn một cách ngây ngất. Ngay lúc ấy tên thủ hạ Hỏa sơn đảo buộc miệng kêu thất thanh:

- Đảo chúa ! Hỏa kiếm đã.. Hỏa Sơn đảo chúa Ma Tất Chánh bị giật tỉnh cơn mê, hấn kinh hoàng hồi laps lại:

- Bửu kiếm của ta ?

Vừa nói, đôi mắt hấn đã rơi vào thanh Liệt hỏa kiếm, bỗng nhiên hấn rú lên:

- Ối ... trời !

Một tiếng rú hãi hùng nổi lên, âm hưởng vọng đến chín tầng, hàm chứa đủ:

bi ai, thống hận và tuyệt vọng !

Chợt thấy, Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh, tay tả vỗ vào đầu, thân mình run bắn lên, lão đảo mấy bước. ngã nằm nhoài trên mặt đất bất tỉnh như sượng.

- Keng !

“Liệt hỏa kiếm” thoát khỏi tay Ma Tất Chánh rơi xuống đất, “hỏa kiếm” không còn chiếu đỏ như trước, luôn cả sắc đỏ cũng biến mất, chỉ còn màu xám thiết như kiếm chì lại gãy mất đoạn dài bảy tấc.

Năm, sáu tên thủ hạ Hỏa sơn đảo trông thấy chủ tướng đại bại, vội co giò chạy ra đứng phía ngoài xa.

Chỉ còn sáu tên trung tín gan dạ Ở lại, hai tên chạy đến đỡ Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh ngồi dậy, bốn tên tráng kiện hơn nhảy ra gỡ búa, rìu thủ thế, đứng án trước mặt đảo chúa, vì bọn chúng sợ Cừu Thiên Hiệp thừa cơ sát hại chủ tướng.

Thử nghĩ:

“Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh” tự nhận “Liệt hỏa kiếm” là võ lâm đệ nhất kiếm, không ngờ món binh khí đã thành danh lại bị “Trúc kiếm” của Thiên Hiệp đoạn gãy bảy tấc, bảo sao chẳng thương tâm thống khổ ? Vì ... thể giòng nhiệt huyết đảo nghịch trong nhất thời, khiến Ma Tất Chánh phải hôn mê ngã quỵ. Cừu Thiên Hiệp lấy làm hoan hỉ, nhưng chàng vốn là người khí khái, không chịu làm những việc lấp đá, chèn đường, hay bức người trong cơn khốn đốn, vì thế chàng xuôi kiếm, bước lần đến bên bốn tên thủ hạ Hỏa sơn đảo, bằng giọng nói từ hòa bảo nhẹ:

- Các vị hãy yên tâm ! Tại hạ với các vị vốn không cừu sâu, oán nặng, bắt buộc lắm mới giao thủ, mà chính các vị đã bức bách tại hạ trước, tại hạ chỉ ra sức tự vệ thôi ... vả lại chúng ta không cừu, không hận, thì tại hạ bao giờ lại thừa cơ mà trảm thảo trừ căn hay sao !

Ngay lúc ấy. Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh đã hồi tỉnh lại, hấn gượng đứng phắt dậy, đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp than nhỏ:

- Bản đảo chúa, hôm nay sống gần tám chục, đây là lần đầu tiên chịu thảm bại như vậy !

Nói đến đây, hấn cúi đầu giấu hai giòng lão lệ tuông ra như suối đổ, trông thật não lòng.

Cừu Thiên Hiệp dùng lời an ủi nói:

- Thắng bại võ gia là sự thường, người chớ nên băn khoăn nghĩ ngợi làm gì !

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh gương mặt rầu rĩ, một cách thảm hại, bằng giọng nói tuyệt vọng nhìn Cừu Thiên Hiệp hỏi:

- Người giết lão phu hay không ?

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy đối phương run rẩy tỏ vẻ sợ hãi đến cùng tột, bèn mỉm cười bảo:

- Người hãy yên tâm ! Ta với người chẳng giận hờn không cừu oán, thì ta giết người để làm gì ?
- Hay lắm ! Người nhân đức trẻ tuổi đáng giao tình !

Nói đến đây, Ma Tất Chánh cúi xuống nhặt nửa thanh “Liệt hỏa kiếm” hồng tra vào vỏ, chắp hai tay trước ngực, hướng vào Cừu Thiên Hiệp run giọng nói:

- Nếu người không giết lão phu, tất nhiên lão phu phải yêu cầu người một điều ?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, hỏi nhanh:

- Yêu cầu ? Người muốn yêu cầu điều chi ?

Ma Tất Chánh thành thật hỏi lại:

- Người bằng lòng giúp không, chỉ một tiếng thôi ?

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ, nói xuôi:

- Người hãy nói thử xem, nếu có thể làm được thì ta không từ chối, bằng lời yêu cầu ngoài khả năng thì ta đâu dám hứa nhận - Người thừa sức giúp ta !
- Thừa sức, dĩ nhiên là bằng lòng Ma Tất Chánh mừng ra mặt, vui vẻ nói tiếp:.
- Hay lắm ! Lời nói của trượng phu đáng giá ngàn vàng Cừu Thiên Hiệp hơi chột dạ, gượng phán rằng:
- Ta chưa hứa ! Vì người chưa cho biết câu chuyện gì kia mà !

Ma Tất Chánh nghiêm trang tiếp lời:

- Không có gì lạ ! Chỉ là câu chuyện “Liệt hỏa kiếm” bị người chém gãy mà thôi !

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt nói:

- Trường kiếm đã gãy, tại hạ không đủ sức nối lại !

Ma Tất Chánh mỉm cười khổ sở:

- Bỏn đảo chúa, đâu dám nhờ chuyện hoang đường như thế !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị hỏi tiếp:

- Vậy đại ý người muốn yêu cầu điều gì ? Xin cứ nói ! ...

Ma Tất Chánh đằng hắng lấy giọng, nghiêm trang - Điều mà lão phu yêu cầu người giúp đỡ, là ... Câu chuyện hôm nay, chẳng nên phao truyền khắp giang hồ, lão phu biết người đủ sức giúp đỡ, chỉ cần một lời nhân hậu cũng đủ cho lão phu cảm kích muôn ngàn !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm nghĩ ngợi, bèn trầm giọng hỏi:

- Tại sao phải thế ?

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh thở dài não ruột, bằng giọng thê lương buồn bã nói:

- Chẳng giấu chi người, lão phu đã ẩn cư trên hoang đảo Hỏa sơn, suốt mười mấy năm ròng, sở dĩ hôm nay có mặt tại Trung Nguyên chỉ vì ta bị mời dự lễ cưới, lại là lần thứ nhứt xuất đầu lộ diện giữa giang hồ. nếu hôm nay câu chuyện Tuyệt kiếm được truyền đi khắp nơi, thì lão phu đâu còn mặt mũi nào dự lễ cưới và cũng không còn danh dự gì đối với mọi người.

Cừu Thiên Hiệp vốn biết giới giang hồ họ cần danh chứ không cầu mạng sống, chữ danh đối với họ vô cùng quan trọng, do đó chàng gật đầu trả lời:

- Câu chuyện chỉ có thể ư ?

Ma Tất Chánh giữ giọng trầm buồn nói tiếp:

- Hôm nay lão phu đã lỡ bước đến Trung Nguyên, chẳng nhẽ nửa đường phế bỏ, không nói nửa lời, mà quay về hải đảo hay sao ? Vì thế, lão phu mới gượng yêu cầu người hứa giúp Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm hứng khởi, bèn gật đầu đáp ngay:

- Cố nhiên người phải như thế !

Ma Tất Chánh lại nói thêm:

- Người vui lòng đáp ứng, là đủ hân hạnh cho lão phu còn thể diện, đợi cuộc hôn lễ cử hành xong lão phu lập tức quay về Hỏa đảo, và lập lời thề nặng từ nay về sau không tái phạm vào đất Trung Nguyên nửa bước, nếu người không vui lòng đáp ứng, thì xin quay kiếm giết ngay cái hình hài vô dụng này lão phu rất vui lòng nhắm mắt !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua vội cất “Khô trúc thánh kiếm” vào bọc, khoác tay lia lịa nói:

- Tại hạ đã nói, chúng ta không cừu ...

Ma Tất Chánh không đợi chàng nói hết lời, trầm giọng ngắt ngang:.

- Nếu người không đành xuống tay giết lão phu, thì lão phu tự sát vậy, chứ lão phu đâu còn thể diện nào sống với đời !

Cừu Thiên Hiệp khoác tay cười xòa nói:

- Đảo chủ ! Câu chuyện đâu đến nỗi nghiêm trọng thái quá.

- Người có bằng lòng đáp ứng sự yêu cầu hay không ? Lão phu xin người một lời để quyết định ... !

- Đáp ứng ngay ?

Cừu Thiên Hiệp vừa trả lời, vừa vỗ tay reo to lên:

- Một sự lách dử làm lành, đây là lẽ dĩ nhiên, câu chuyện hôm nay tại hạ lấy danh dự bảo đảm với đảo chủ, dù trường hợp nào hoàn cảnh nào tại hạ quyết không hé răng nói với ai một lời !

- Thật vậy ư ! Người nói thật đấy chứ ?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu trang trọng bảo:

- Lời hứa của kẻ trượng phu, dù vật đổi sao dời vẫn không lay chuyển được ! Đảo chúa hãy yên lòng !

- Được như thế ! Lão phu xin tạ Ôn các hạ đã thành toàn !

Nói đến đây, Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh vòng tay xá Cừu Thiên Hiệp một xá rất sâu, sau cùng lão quay nhìn đám thủ hạ còn lại vẫy tay bảo:

- Chúng ta đi thôi:

Vừa nói dứt, lão phất nhanh tay áo, nhắc mình vọt lên cao ba trượng, sáu tên dũng sĩ thủ hạ cũng nhắc mình, thi triển công lực đuổi theo sau, trong chớp mắt bọn chúng chỉ còn là những điểm hồng, len vào rừng sâu dần dần mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng thở dài, và lẩm bầm:

- Cao danh là điều hệ lụy, trong giới giang hồ làm người bỏ mạng vì “danh”, hại thân vì “lợi”. Trần thế mênh mang, chúng sinh vì danh vì lợi mà hại lẫn nhau, mãi mãi thâm mê biết bao giờ giác ngộ ?

Chàng lại quét mắt nhìn thấy mười mấy cỗ thi hài không toàn vẹn nằm rải rác trên mặt đất, nên lấy làm ái ngại xót xa, không muốn lưu lại lâu hơn nữa. Chàng bèn cúi đầu đi lẩn về hướng Ngọc Mã sơn trang.

Chẳng bao lâu, mặt trời ló dạng, tia nắng sớm đã soi tỏ cả vạn vật không gian.

Cừu Thiên Hiệp đã đi qua mấy nẻo đường đê khúc khuỷu lần theo hẻm núi đến cửa một cốc động Ngoài cửa cốc có mặt ngôi nhà nho nhỏ, kiến trúc theo kiểu “Nghinh phong đình”, giữa nhà có tấm bia đá bằng kim thạch màu vàng xạm, trên bia có khắc một hàng chữ xanh:

- Võ Di Sơn thắng địa Ngọc Mã sơn trang.

Nét bút như rồng bay phượng múa, chứng tỏ người viết mấy chữ này là tay bác học danh gia.

Phía sâu tấm bia kim thạch, có một cái giá bằng cây danh mộc, bên trên treo lủng lẳng cái chuông đồng độ ba thước cao.

Kế bên giá chuông, có tấm bảng nhỏ nền xanh. Trên bảng có khắc mấy giò chữ màu vàng như sau:

”Đệ tử của bốn môn vào núi đánh lên ba tiếng chuông.

Các vị bằng hữu vô lâm đánh lên năm tiếng chuông, đợi hồi âm có người hướng dẫn vào núi.

Các vị chưởng môn các bang phái, miễn đánh chuông này.” Nét bút trên bảng linh hoạt không kém chữ khắc trên bia.

Cừu Thiên Hiệp xem xong chép miệng bảo thầm :

- Thật là danh môn chánh phái có khác, hành sự rất công minh, không gài chông giật bẫy, chỉ lấy tiếng chuông làm hiệu lệnh. một là.. tránh khỏi nhiều hiểu lầm đáng tiếc, hai là để khiến cho chủ trang chuẩn bị tiếp nghênh thực là chu đáo.

Chàng đưa mắt nhìn lên giá chuông, thuận tay chàng với lấy cây dùi trắng gỗ nhẵn ngay ô chuông động mạnh:

- Boong ? Boong ?

Chàng động liên tiếp năm dùi, giọng đồng chung vang lên, làm rung động một vùng.

Cừu Thiên Hiệp đứng yên chờ đợi, mấy khắc trôi qua vẫn không thấy.mấy may động tịnh. Ngoài ngôi nhà nhỏ, vách đá chập chùng, miệng hang trầm lặng, không có bóng dáng một ai, hay tiếng động nhẹ nào.

Cừu Thiên Hiệp quá sốt ruột, nhắc dùi gỗ lên động mạnh vào hông chuông liên tiếp năm dùi:

- Boong ! Boong !

Năm tiếng chuông ngân vang vút, dường như thấu đến chín tầng chỉ vì Thiên Hiệp dùng sức nội lực quá cao, nên tiếng chuông nổi lên nhưc óc, có thể cách xa mười dặm vẫn nghe rõ được.

Cừu Thiên Hiệp quá nóng lòng nên vừa đánh chuông xong chàng chạy nhanh đến cửa hang nhòm mình ngó vào trong chờ đợi.

Mấy khắc qua, bốn phía đều im lìm như cũ không thay đổi, hay có điểm động tịnh khác lạ nào, như câu rơi ngoài biển, lá rụng giữa giòng, bất vô âm tín.

Cừu Thiên Hiệp đợi chờ mòn mỏi, nên lấy làm bực bội nói thầm:

- Mặc kệ ! Có hồi âm hay không hồi âm, chẳng cần thiết. Ta cứ vào ngay là hơn !” Vừa nghĩ ngợi xong, chàng không trở thuật khinh công, hoặc vận thêm nội lực, mà chỉ bước nhanh từng bước một đi lần vào động cốt sự rủi may phó cho con tạo xoay vần ...

81. Hỏa Thiêu Ngọc Mã Sơn Trang

Trên đường vắng lặng chỉ có những trận gió lốc thổi ùa vào hang chạy dài trên vách đá, tạo thành những tiếng gầm chuyển động vang đi mãi, tựa hồ như hồi chuông “văn khách” âm hưởng còn phảng phất đâu đây, ngoài ra cảnh vật vẫn nín thính, cả bóng dáng một người cũng không thấy thoáng hiện.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm lạ chép miệng bảo thầm:

- ”Tổng đà của một môn phái lại là một nơi danh sơn trọng địa, tại sao lạnh lùng như động quỷ, quang cảnh thê lương thế này ! Không có cơ quan bầy rập thì đã đành, chứ lẽ nào không có một người kiểm động canh phòng hay sao ?

Nghĩ đến đây Cừu Thiên Hiệp bỗng ngược mặt lên trời huýt lên một điệu sáo du dương, lúc nhặt lúc khoan như tiếng địch của chàng Tiêu Sử, bằng nội lực cao thâm của Thiên Hiệp, tiếng sáo truyền đi ít nhất năm

sáu dặm đường, cũng nghe rõ. Thế mà, âm hưởng đã bắt từ lâu, trên đường ra núi vẫn không thấy một ai xuất hiện, bốn bên núi đá chập chùng, cây xanh bát ngát vẫn không thấy nửa điểm động tĩnh khả nghi nào.

Cừu Thiên Hiệp càng thêm nghi hoặc, bèn buộc miệng nói:

- Có nguy trá đây rồi ! Tiến !

Nói dứt lời hành động ngay, chàng lệ làng phi thân lên cao hai trượng, nhắm vào phía lòng núi chạy nhanh như gió chỉ trong chớp mắt chàng đã đến mút đoạn đường núi.

Cừu Thiên Hiệp ngừng mặt nhìn quanh bốn phía, bỗng thấy một cảnh thương tâm bày ra trước mắt, khiến chàng kinh hoảng la lên:

- Ối trời !

Chàng thấy trên khoảnh đất rộng thênh thang, nhiều dãy lâu đài nhà cửa đổ tan hoang khắp mặt đất. Dưới đồng tường sụp đổ, kèo cột cháy nám đen hơi khói còn bốc lên nghi ngút.

Xung quanh một trang viện bị tiêu thổ, đầy những xác chết. Đông một xác không đầu. Tây một thây bể ngực, chân rụng, tay rời đầu nghiêng máu đỏ ứ đọng dẫm cả mặt đất.

trông rất thảm thương, thực là một trận kiếp sát vô tiền khoáng hậu, tàn nhẫn tột đời.

T Ngoài ra đồng tường vôi bốc khói, cây cột nám đen, trận hỏa hoạn chỉ chừa cái cổng ngõ ra vào, tuy không bị cháy sém, nhưng hai cây cột cũng bị đổ nghiêng làm rơi bức hoành gia hiệu xuống mặt đất ... giữa bức hoành phi có in bốn chữ triện thiếp vàng “NGỌC MÃ SƠN TRANG” Cừu Thiên Hiệp chạy một vòng tròn quanh khu hỏa hoạn, cố gắng quan sát nhưng không tìm được dấu vết kẻ gây ra trận kiếp sát này ... ! Chàng đoán chắc thủ phạm chính là đạo chúa Ma Tắc Chánh và những tên thủ hạ của hắn chứ chẳng phải kẻ nào khác lạ vào đây.

Cừu Thiên Hiệp nghĩ mãi đến việc của người bỗng nhiên chàng sực nhớ điều gì, buộc miệng kêu lên:

- Rõ lẫn thẩn ! Mau mau thoát khỏi nơi đây nếu không sẽ gặp một sự thị phi rất rắc rối Ý niệm vừa nổi lên, thân mình chàng đã xê dịch, chàng hoành thân ra sau, nhắm ngay lối ra núi chạy nhanh như ma đuổi. bằng thuật “Lôi hành cửu chuyển” chẳng mấy chốc, chàng đã lướt qua hơn nửa đoạn đường.

Đột nhiên, giọng nói trong như chuông ngân phát ra giữa bầu không khí:

- Cừu Thiên Hiệp, khoan đi đã !

Tiếng nói chưa dứt, một bóng người từ ngoài động, phi thân đến như bay, tựa một vì sao lạc, rơi nhanh trước mặt Cừu Thiên Hiệp, nhẹ nhàng hơn chiếc lá vàng rơi.

Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót, vội thâu ngay thân pháp đứng nhìn kẻ lạ.

Người này là một vị tráng niên, ước chừng ba mươi ngoài tuổi thân mình tầm thước, mảnh mai, đầu chít khăn tiêu diêu, chân mang giày da gấu, gương mặt trái xoan, da hồng, mắt biết, mày dài quá mắt, trán rộng, cằm vuông, mũi thẳng, tóc xanh, dáng điệu thật hào hoa phong nhã, trên lưng đeo lưng lẳng Sa ngự kiếm.

Người lạ mỉm miệng cười, vòng tay hướng vào Cừu Thiên Hiệp lên tiếng trước:

- Thiếu hiệp đi đâu mà hồi hải như thế ?

Cừu Thiên Hiệp không biết người lạ là ai nên điềm đạm hỏi:

- Tôn giá từ đâu tới ? Tôn danh quý tánh là chi ?

Tại hạ xin được hân hạnh nghe qua !

Người lạ vẫn cười vui vẻ đáp:

- Tại hạ là Âu Dương Hồ đây !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua giật mình, lui ra sau hai bước vòng tay nói:

- A ! Vậy tôn giá đây là “Chưởng môn Vô Di Môn ” Hồi thanh kiếm Âu Dương trang chủ Nguyên, Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ, là một vị chưởng môn trẻ nhất trong Cửu đại môn phái, nhưng công lực và tài năng ngang hàng với Ngô Phi đại sư phái Thiếu Lâm và Văn Tiêu đạo trưởng phái Võ Đang, danh dự đứng vào hàng cao phẩm, thượng thừa ! Thêm vào đó, Âu Dương Hồ là một thanh niên rất dễ mến, không hổ danh Chưởng môn một phái chánh đạo, vì tánh tình rất điềm đạm ôn hòa, tuy mang danh là chưởng môn một phái võ, nhưng không bao giờ tranh chấp quyền lợi với thế nhân hay mất lòng một người nào trong giang hồ, chỉ vì ... Âu Dương Hồ ít khi xuất đạo giang hồ.

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nghe Cửu Thiên Hiệp lên tiếng hỏi, bèn dùng lời khiêm tốn đáp lại:

- Chỉ là tiếng vọng danh hư, xin thiếu hiệp chớ cười !

Cửu Thiên Hiệp thấy Âu Dương Hồ có tính ôn hòa bình dị, nên lấy làm cảm phục, vội vòng tay hỏi tiếp:

- Tại hạ, hàng ngưỡng vọng đặt danh đã lâu, không ngờ hôm nay được gặp cao nhân, thật lấy làm hân hạnh !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ đưa mắt nhìn Cửu Thiên Hiệp như dò xét, lại mỉm cười bảo:

- Thiên Hiệp danh dương thiên hạ, oai trấn vô lâm, chính tại hạ lòng hàng ngưỡng mộ !

Cửu Thiên Hiệp sực nhớ lại câu chuyện “cũ” bèn bỏ đi lời khách sáo, vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ, trân trọng hỏi:

- Chưởng môn ! Ngoài thành Đào Nguyên, tại hạ có nhận của chưởng môn một phong thư ...

Âu Dương Hồ vội ngắt lời Thiên Hiệp nói:

- Xin Thiên Hiệp miễn lễ, vì không tiện giáp mặt trao lời mời thiếu hiệp ước hội, cho nên ...

Cửu Thiên hiệp càng kinh dị hơn vội ngắt lời, nói:

- Nếu đúng như thế, thì phong thư không trao nhầm người nhận ? Phải vậy chăng ?

Nguyên chàng nhận được phong thư đọc mãi mà không hiểu ý gì cả, vì thế chàng ngờ kẻ đi thư trao lầm bấy giờ lại được xác nhận là không trao lầm, tất nhiên phong thư ẩn tàng sự phong ba, biến cố, chứ chẳng không ! Vì thế Cửu Thiên Hiệp cảm thấy lòng mình hồi hộp không an Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ bèn nở nụ cười hiền diệu, bằng giọng điềm đạm nói:

- Phong thư chính bổn trang chủ đích thân trao tận tay thiếu hiệp, há có sự nhầm lẫn sao !

- Húy ! Trang chủ đích thân trao thư ? Nếu như thế ... thì Thật là một chuyện vạn bất đắc dĩ, tại hạ xin tạ cái lỗi đường đột này.

Nói xong Âu Dương Hồ vòng tay hướng vào Cửu Thiên Hiệp xá một xá dài sát đất.

Cửu Thiên Hiệp sững sùng, đỏ mặt.

Nguyên lúc ngoài trấn Đào Nguyên, Cửu Thiên Hiệp bị thu nhận phong thư, có thể nói là uy hiếp lần thứ nhất, chỉ vì lúc đó tâm ý của chàng bị Nhan Như Ngọc hấp dẫn đến mê muội, đồng thời một sự bất ngờ trong muôn một như con ngựa rình bắt con ve ve, lại bị chim sẻ đứng sau lưng, phía sau chim sẻ có chàng thợ săn giương cung nỏ, do đó mới bị người lạ buộc nhận phong thư lại là vị chưởng môn cao thủ. Do đó chàng bất ngờ phần nào, buộc miệng khen “Âu Dương Hồ” bằng giọng nói rất thành thật:

- Trang chủ rất xứng đáng là vị chưởng môn, công lực cao thâm khôn tả, sau này, mỗi khi nhớ lại, tại hạ càng bội phục hơn !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ mỉm cười khổ sở nói tiếp:

- Thiếu hiệp chớ nên đề cao tại hạ thái quá !

Cửu Thiên Hiệp lại hỏi:

- Trang chủ ! Người đã dùng lời ước hẹn, chẳng hay có điều chi dạy bảo ?

Chàng lại sực nhớ đến câu “Túi giữ Thiên hạ thập bửu” nên không đợi Âu Dương Hồ lên tiếng trả lời.

Chàng nhanh miệng hỏi tiếp:

- Còn “Thiên hạ Thập bửu” là gì, xin chưởng môn nhân chỉ dạy luôn ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ, chớp nhanh đôi mắt tỏ vẻ ngờ vực, hỏi:

- Thiên hạ Thập bửu ... lý nào thiếu hiệp không rõ hay sao ?

- Thực tế thì ...

Âu Dương Hồ đưa tay chặn lời, nói:

- Thiếu hiệp ! Xin hãy xem đây.

Vừa nói dứt, hắn đưa tay vào bọc lấy một tờ giấy hoa tiên, đưa sang Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bảo tiếp:

- Việc này ắt Thiếu hiệp rõ chứ !

Cừu Thiên Hiệp đưa hai tay tiếp lấy mảnh hoa tiên, lại nhìn thấy trong tờ hoa tiên có đề mấy dòng chữ:

- “Tạm mượn” Ling lung Ngọc mã đề dùng xin chớ khước từ, thiên hạ đệ nhứt kiếm, Cừu Thiên Hiệp !” Sau khi xem xong, chàng lấy làm kinh ngạc ngơ ngẩn đến độ xuất thần, nghẹn ngào nói chẳng ra lời. lâu lắm chàng mới gấp mảnh hoa tiên lại, đồng thời dịu dàng phân biện:

- Chưởng môn ! Trang chủ ! Tại hạ không rõ “Ling lung Ngọc mã” là gì ? Xin trang chủ mở lòng minh chánh dò xét lại xem, thật là oan ...

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ vội khoác tay chặn lời, bằng giọng nói ôn hòa thuần hậu bảo:

- Thiếu hiệp hãy an lòng, ta không nghi ngờ vô lý như thế đâu !

Cừu Thiên Hiệp đau lòng như cắt, vội phân bua tiếp:

- Chẳng phải tại hạ ngụy biện lắm lời, chỉ vì việc này rất to tát quan hệ đến thanh uy của quý phái, lại ảnh hưởng đến danh dự của tại hạ, xin Trang chủ xét lại ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ mỉm cười khổ sở, thở ra một tràng não nuột lại chậm rãi nói:

- Lúc đầu, vừa nhìn thấy mảnh hoa tiên, ta nhận định thiếu hiệp đã làm, do đó ta mới tìm đến Đào Nguyên trấn mà trao bức thư ước hẹn, mời thiếu hiệp đến đây, nhưng về sau ... ta mới tìm thấy một vài chi tiết, đủ chứng minh sự trong trắng của Thiếu hiệp !

Thiên Hiệp nghe qua mừng rỡ ruột, chỉ vì bao nhiêu tội vạ không đầu đổ vào mình, từ câu chuyện “Võ Dương kiếm phổ” “Thiếu Lâm Chân Kinh” chàng phải mang lấy nỗi oan khúc tấy trời, chỉ có Ngộ Phi đại sư chưởng môn phái Thiếu Lâm, là thông cảm nỗi oan khúc của mình, nên ít khi đề cập tới.

Hôm nay lại thêm một người nữa, là Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ đã dùng lời an ủi, khiến tâm sự Oan khúc của chàng bớt đi phần nào ...

Cừu Thiên Hiệp vội vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ nói tiếp:

- Quý trang chủ ? Người đã tìm được chi tiết như thế nào ?

- Trong nhất thời không hề nói hết được !

- Xin Trang chủ cho biết đại cương ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ tỏ vẻ do dự nói tiếp:

- Chi tiết do nơi suy đoán của ta, chứ không có bằng chứng cụ thể !

Âu Dương Hồ tỏ vẻ lo nghĩ, điềm đạm bảo:

- Vì sự bất hạnh mà ta tính trúng, không thể nào giới võ lâm thoát khỏi trường hạo kiếp kinh hồn ?

Cừu Thiên Hiệp càng thêm kinh hoảng, bèn tự nhủ:

- “Có thể Trang chủ đoán đúng đấy. Chỉ vì một trường võ lâm hạo kiếp, đã bắt nguồn tại Võ Di Sơn của các người đây !” Nghĩ đến đây, chàng buộc miệng hỏi tiếp:

- A ! Chưởng môn nhân, cứu cánh của chuyện này là ... ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ không để Thiên Hiệp hỏi hết lời, vội lên tiếng cắt ngang hỏi:

- Nay thiếu hiệp, Huyết quang giáo liên quan với Thiếu hiệp ra sao ?

- Huyết quang giáo đối với tại hạ không liên quan tí nào cả !

- Chưa hẳn đúng !

- Nhưng đây là sự thật ?

Âu Dương Hồ ngạc nhiên kêu lên:

- Thật ư ?

Cừu Thiên Hiệp trân trọng nói:

- Tại hạ đâu dám dối người, và cũng không dối lòng !

Âu Dương Hồ đưa tay chặn lời, nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Chưa hẳn thế, vì sao Thiếu hiệp cùng với phó giáo chủ của chúng, một bước chẳng rời nhau, thân thiện như gia nhân vậy ?

- Việc này thì ...

Âu Dương Hồ rọi đôi mắt hổ nhìn thẳng vào mặt Thiên Hiệp, nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Nếu thiếu hiệp không coi thường bổn trang chủ, thì xin thiếu hiệp cứ nói thẳng thắn !

Cừu Thiên Hiệp biến sắc, bằng giọng yếu ớt, mắt tự nhiên, đáp:

- Việc này ... thực khó mà tỏ bày được !

Âu Dương Hồ cười chua chát lắm bầm:

- “Ôi !... Khó mà tỏ bày được !” Cừu Thiên Hiệp thật kinh sợ hấn hiếu lắm vội lên tiếng phân trần:

- Trang chủ ! Sở dĩ tại hạ nói khó tỏ bày được là vì Tại hạ đối với vị Nhan cô nương chỉ là tình bạn cá nhân, từ cách hành động đến tư sự, không liên quan mảy may đến giáo phái Huyết quang. Thậm chí đến Huyết quang giáo chủ Thôi Mạn Diêm là Di Đại Cương ...

- Di Đại Cương thân thiện và giao tiếp với Thiếu hiệp, có đậm đà lắm không ?

Cừu Thiên Hiệp nhú mày tỏ vẻ khó chịu, trầm giọng nói:

- Không bao giờ gặp mặt hẳn ta. Tại hạ đối với Di Đại Cương hiềm nhau như nước với lửa, coi nhau như cừu địch, chỉ vì tại hạ và hấn dính líu món nợ đời truyền kiếp, tuy mơ mơ hồ hồ, song đây là oan cừu trái chủ, thì có lý nào giao thiệp cho được ?

“Hồi thanh kiếm” Âu Dương Hồ nghe qua lấy làm mát dạ, dịu giọng hỏi:

- Chỉ mong những lời ấy là chân thật !

Cừu Thiên Hiệp trầm giọng đáp ngay:

- Lấy danh dự người chưởng môn ta tin tưởng người đây ! Nào ... chúng ta hãy đi thôi !

Vừa nói dứt, hấn đưa tay nắm lấy tay Cừu Thiên Hiệp dắt lần về hướng Ngọc Mã trang Cừu Thân Hiệp vô cùng hồi hộp, một là không rõ Âu Dương Hồ có thật tình thành ý hay không, hai là Ngọc Mã Sơn trang bị tiêu tan ra tro bụi, e sợ Âu Dương Hồ đau khổ mà phát sanh sự hiểu lầm, nên hai bàn tay toát mồ hôi lạnh, bằng giọng nói mắt tự nhiên kêu lên:

- Lão trang chủ ...

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nhìn thấy sắc mặt Cừu Thiên Hiệp biến đổi xanh xao, bàn tay lại run khê, nên lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Thiếu hiệp, có gì khó nói ?

Cừu Thiên Hiệp run giọng đáp ngay:

- Chẳng dám giấu trang chủ, quý trang viện đã ...

Âu Dương Hồ linh cảm một việc chẳng lành vội đưa tay đặt lên vai Cừu Thiên Hiệp lắc mạnh hỏi:

- Thiếu hiệp, ngươi hãy nói đi ... dù sự thật có phũ phàng !

Cừu Thiên Hiệp cúi đầu nói nho nhỏ:

- Thưa lúc trang chủ đi vắng Ngọc Mã sơn trang đã bị kẻ cường bạo phóng hỏa đốt thiêu rụi ...

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ buông tay ôm đầu kêu lên một tiếng kinh hoàng:

- Ối trời !

Cừu Thiên Hiệp sợ thất thanh run rẩy nói:

- Trang chủ ! Chẳng may cho tại hạ đến đây gặp phải cảnh này ... thực lấy làm ...

Âu Dương Hồ đưa tay nắm lấy bàn tay Thiên Hiệp tỏ vẻ thân mật bảo:

- Không đâu ! Ta không nghi ngờ thiếu hiệp lắm may chúng ta vào trang viện xem sao ?

Vừa nói dứt, cả hai nắm tay nhau hướng vào trang Ngọc Mã chạy như bay biến.

Cừu Thiên Hiệp thấy câu chuyện càng trở nên lý thú, lại muốn tìm hiểu chi tiết nguyên nhân nên chẳng cự tuyệt Hồi thanh kiếm chỉ lặng lẽ chạy theo. Trong chớp mắt hai người đã về đến Ngọc Mã sơn trang Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nhìn thấy trang viện chỉ còn là đồng tro tàn nghi ngút khói, nên động lòng khốc rống lên. Qua vài giây xúc động, bỗng nhiên đôi mắt hần sáng rực lên, ngẩng mặt nhìn Cừu Thiên Hiệp, lớn tiếng bảo:

- Thiếu hiệp ! Việc này không phải đột nhiên xảy ra mà là bước thứ nhất của bọn chúng đấy ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua như rơi vào mê hồn trận vội trầm giọng hỏi:

- Chương môn nhân ! ý kiến của chương môn đối với việc này ra sao ?

Âu Dương Hồ nhíu mày, nghiêm nghị bảo:

- ý kiến gì nữa ? Việc này thủ phạm là bọn Huyết Quang giáo chẳng sai !

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu nói tiếp:

- Không, không phải vậy ? Chương môn đã lầm rồi - Ta lầm rồi ... ?

- Nhưng sự thật hung thủ, không phải là người của Huyết quang giáo !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ quắc mắt nhìn Thiên Hiệp, nghiêm giọng:

- Thiếu hiệp ! Vì có nào người đứng ra bênh vực tội ác Huyết quang giáo ? Xét lại những lời nói vừa qua của ngươi, toàn là những lời không thành thật !

Cừu Thiên Hiệp nén dần uất khí, bằng giọng âm trầm tiếp lời:

- Xin trang chủ chớ nóng nảy ! Sở dĩ tại hạ quyết định hung thủ không phải là Huyết quang giáo ? Chỉ vì hung thủ phóng lửa đốt quý trang, tại hạ đã bắt gặp hần ngoài triền núi, lại thêm động thủ với hần mấy chiêu ! Bởi lúc ấy, tại hạ chưa rõ Ngọc Mã sơn trang bị tiêu hủy ...

Âu Dương Hồ sáng rực đôi mắt, cướp lời hỏi:

- Nhưng hần à ai ?

- Hỏa sơn đảo chúa. Bính Ngộ Chánh thần Ma Tắt Chánh ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ kêu lên một tiếng kinh ngạc, bỗng nhiên hần ngược mặt lên trời cười sắc súa:

- Ha ha ha ha ha ha ha ha !

Tiếng cười đượm màu bi thương áo não, ngân đi cao vút không thôi, một lúc lâu hần giương mắt, nhíu mày, vẻ mặt ẩn đầy sát khí, lại quay nhìn Cửu Thiên Hiệp trầm giọng nói:

- Thiếu hiệp ! Câu chuyện này là mở màn đại cuộc, không còn nghi ngờ gì nữa !

Cửu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, buộc miệng nói:

- Xin trang chủ cho biết đích xác hơn ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ đáp ngay không do dự:

- Huyết Quang giáo đã mở màn đại cuộc ! Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh là người được bọn chúng cầu thỉnh tới ứng viện !

Cửu Thiên Hiệp thất kinh kêu lên:

- Thật vậy sao ?

Âu Dương Hồ gật đầu, chậm rãi nói:

- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Tam đại kỳ nhân đều đến cả Trung Nguyên, ta e rằng giới võ lâm khó tránh trận họa kiếp kinh hồn:

Cửu Thiên Hiệp lại hỏi:

- Tam kỳ đại nhân, mà Ma Tất Chánh là một trong ba vị ấy phải chăng ?

- Đúng đấy !

Cửu Thiên Hiệp phá lên cười hăng hắc bằng giọng cương quyết bảo:

- Nếu cái tên Hỏa đảo chúa Ma Tất Chánh là một trong nhóm Tam đại kỳ nhân, thì trận họa kiếp võ lâm không đến nỗi nghiêm trọng cho lắm ! Ha ... ha ... ha !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ lấy làm lạ hỏi nhanh:

- Xin cho biết nghĩa câu nói này ?

Cửu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt đáp:

- Chỉ vì tài nghệ của hần, tại hạ đã thử qua !

Âu Dương Hồ kêu lên kinh ngạc:

- Húy ! Thiếu hiệp đã thử qua ?

Cửu Thiên Hiệp thản nhiên bảo:

- Phải ! Chẳng có gì mới mẻ Âu Dương Hồ có vẻ ngờ vực, nghiêm giọng hỏi tiếp:

- Nhưng hần còn trong tay “Liệt hỏa kiếm” - Kiếm này ... Cửu Thiên Hiệp nói đến đây vụt nín bặt, chỉ vì chàng đã hứa danh dự với Ma Tất Chánh không đề cập đến câu chuyện “Liệt hỏa kiếm” bị “Khô trúc thánh kiếm” chặt đứt bảy tấc vì lời hứa, nên Cửu Thiên Hiệp nở nụ cười hồn nhiên nói trái lại - Kiếm này đâu phải là vật hi hữu, vô địch của thế gian ? Người ta thường nói vạn vật đều có sanh có khắc, lấy một vật chế một vật, chẳng phải vãn hạ dám lớn lối tự cao, nếu như gây ra trận kiếp sát võ lâm, bằng tài bộ của Ma Tất Chánh. thì khó mà nên việc được ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nghe qua kinh hãi, giương đôi mắt hồ tròn xoe nhìn Cửu Thiên Hiệp, như muốn tìm hiểu tận can trường, trong nhất thời hần ngây người ra, không nói được nửa câu.

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười nói tiếp:

- Trang chủ ! Nếu trang chủ đem sự thật nói cho minh bạch, Cửu Thiên Hiệp này nguyện đem chút tài mỏng bạc mà giúp sức với các phái võ lâm, tận tâm lực trừ trận tiêu di bạo kiếp sát võ lâm, trang chủ nghĩ sao ?

- Đây là điều ta mong ước ?

Vừa nói dứt câu này, Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ sắc mặt vụt hiện lên tươi thắm nhìn Cừu Thiên Hiệp bằng những tia trêu mến dăm dòi đường chưa được toại ý nên lão buộc miệng hỏi tiếp:

- Thiếu hiệp đã có qua chiêu, tỉ đấu với Hỏa sơn đảo chúa Ma Tắt Chánh thật ư ?

Cừu Thiên Hiệp nhú mày cao giọng nói:

- Chẳng dối chi trang chủ, chẳng những qua chiêu tỉ đấu, mà tại hạ còn vượt hơn hẳn ta một bậc - Hay lắm ! Lão hủ thay mặt các giới võ lâm trong thiên hạ, tạ Ôn thiếu hiệp Vừa nói dứt. Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ cung tay xá Cừu Thiên Hiệp một lễ thật sâu, một việc quá bất ngờ khiến Cừu Thiên Hiệp cuống cả chân tay, trả lễ không kịp, chỉ lùi nhanh ra sau mấy bước, sượng đỏ mặt, nói nhanh:

- Trang chủ, chớ nên trang trọng quá ! Làm tại hạ mất phần ân đức ?

Âu Dương Hồ nghiêm sắc mặt, bằng giọng nói cực kỳ quan trọng bảo tiếp:

- Thiếu hiệp có biết chăng ? Huyết Quang giáo chủ Di Đại Cương đã thân mời các tà ma ác đạo tứ xứ, các lộ ma đầu hai ngoại vào ngày long đài mừng hai tháng hai tề tựu tại Hắc ngục cốc. Bọn chúng lấy danh nghĩa “Điện vô luân nghệ” đại hội, chứ thật ra bọn chúng bủa lưới vây phủ võ lâm Trung Nguyên, toan mưu giết sạch hầu độc chiếm quần hùng, xưng bá chủ võ lâm.

Cừu Thiên Hiệp chép miệng than:

- Thật là phường đại ác tâm !

- Bọn chúng lại đưa ra tam đại kỳ nhân làm chủ ...

Cừu Thiên Hiệp chẳng để Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nói hết lời chàng mỉm cười ngắt lời:

- Lão trang chủ ! Đã rõ ác ý của bọn chúng. Trung Nguyên võ lâm há để cho bọn chúng hời nhục hay sao ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ gượng cười đau đớn, bằng giọng trầm buồn nói tiếp:

- Thiếu hiệp ! Nếu đem võ công ra luận, Cửu đại môn phái đem sánh với tam đại kỳ nhân ắt không thiếu chi người chống lại bọn chúng chỉ ngại một điều, bọn chúng rất quái dị nên thiên hạ mới gọi là Tam kỳ. Mỗi tên đều dùng món binh khí kỳ ảo, lạ đời, quỷ thần không lường được, cho nên Trung Nguyên võ lâm đành bỏ tay vô kể không biết làm sao chống lại bọn chúng:

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, hỏi:

- Trang chủ muốn ám chỉ Liệt hỏa kiếm ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ tỏ vẻ ái ngại, nghiêm giọng đáp:

- Phải ! Nhưng còn hai món binh khí khác kỳ bí hơn !

Cừu Thiên Hiệp muốn tìm hiểu, vội hỏi ngay - Trang chủ, hai món binh khí khác kỳ bí hơn ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ điềm đạm trả lời:

- Đã gọi là Tam kỳ thì mỗi vật kỳ một cách khác, quái lạ khác nhau !

- Xin trang chủ cho biết về hai vị kỳ nhân hai món binh khí kia thế nào ?

82. Đoạn Tin Hồng Hoa Lệnh Chủ-cắt Duyên Tình Cừu Thiên Hiệp Quyết Tâm

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ tỏ ra lo lắng tiếp lời:

- Vị kỳ nhân thứ nhất là Đảo chúa Hoành thủy đảo tên Bạch Tịnh Ba hẳn có món kỳ binh khí Hàn Thùy kiếm, còn vị thứ hai là ...

- Trang chủ, có người lạ đến Vừa nói dứt, Thiên Hiệp nhảy vọt ra phía sau bức tường đổ ản thân.

Nguyên Cửu Thiên Hiệp đang lắng nghe Âu Dương Hồ thao thao bất tuyệt. bỗng chàng cảm thấy có hai bóng người đi bên ngoài truông núi, thân pháp nhanh như én lượn, vận sắc phục đen huyền cả hai chỉ cách cổng trang chừng hai mươi trượng.

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ bị Cửu Thiên Hiệp gọi tỉnh, hấn vội nhắc mình chạy ra ngoài quan sát.

Ngay lúc ấy, hai chiếc bóng đen đã bước vào cổng trang, một trong hai người là một vị ni cô luống tuổi. đầu đội mũ ni, khoác áo tăng dàu màu nâu, vẻ mặt sầu bi thâm.

Âu Dương Hồ vừa trông thấy khách, buột miệng gọi:

- Tuệ Minh ! Người đến có việc gì không ?.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua đoán biết hai người này là nhân vật của Cửu đại môn phái, nên yên trí bước ra ngoài đứng sau lưng Âu Dương Hồ.

Vị ni cô trung niên giương đôi mắt kinh ngạc nhìn trang viện tiêu thổ ... tỏ vẻ cảm xúc đến cùng tột, đến lúc nghe Âu Dương Hồ lên tiếng hỏi, ni cô chấp tay trước ngực hướng vào Âu Dương Hồ cúi đầu ra mắt nói:

- A di đà Phật ! Xin tham kiến chưởng môn.

Vái xong bà ta đưa tay chỉ vào bạn đồng hành là một gã lực sĩ tráng niên, khoác áo thanh bào, giới thiệu:

- Vị này là tam đệ tử của Cửu cung môn tên Hứa Châu Kỳ hiệu là Đả hổ tướng. Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ bước nhanh tới trước, vòng tay cúi đầu làm lễ:

- Đệ tử xin ra mắt chưởng môn:

H Sau khi ra mắt Âu Dương Hồ, cả hai giương đôi mắt đen láy nhìn Thiên Hiệp bằng những tia xoi mói.

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ gật gù, điềm đạm hỏi:

- Hai vị Ở xa nhau, một ở Thiên Sơn, một ở Cửu Cung, đồng lặn lội đến đây ắt có điều chi muốn nói, quý chưởng môn của hai vị vẫn bình yên khang hảo đấy chứ ?

Tuệ Minh ni cô giương đôi mắt nhỏ nhìn vào đồng tường với bốc khói, than thở liền miệng tỏ vẻ buồn lây.

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ vẻ mặt buồn rầu chi cực, bằng giọng nói trầm trầm ảo não đáp:

- Thượng bầm chưởng môn ! Cửu Cung sơn cũng lâm vào tình trạng điêu tàn thâm, y hệt như Ngọc Mã sơn trang của quý chưởng môn ?

Tuệ Minh ni cô chớp nhanh đôi mắt, u buồn tiếp - Thượng bầm sư bá, gia sư mang trọng thương không rời được Tử Vân am, phái đệ tử đi thỉnh quý vị trưởng lão Cửu đại môn phái xin vì gia sư mà báo cừu !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua nhủ mảy nghĩ ngợi:

- Cửu đại môn phái sáng lập trên trăm năm, oai đức rền khắp giang hồ, các bang phái khác đều tỏ ý thần phục, đừng nói có người dám quấy động cơ sở trọng địa của họ, mà chỉ một vài người đệ tử cao cấp của Cửu đại môn phái, trên chốn võ lâm cũng không một ai dám bức hiếp. Hôm nay, chỉ trong nhất thời, các môn phái đều báo cáo, trọng địa cơ sở bị quấy phá khiến người người không thể an lòng được.

Thiên Hiệp tuy sốt ruột muốn hỏi thăm, nhưng xét thấy địa vị của mình là khách không thể chen lời.

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ thở dài nào nuốt bằng giọng bi phẫn hỏi:

- Các người trình bày rõ ta nghe !

Tuệ Minh ni cô thở dài nào nuốt tiếp lời:

- Trước đây mười ngày, tiểu tăng ni chúng tôi vừa cúng đường Phật pháp, khoảng đầu hôm giờ Dậu xong, không rõ một kỳ nhân, quái khách xuất hiện ngả nào, đột nhiên xông vào vây phủ Tử Vân am, bấy giờ gia sư chưa nhập định, đã bị chúng hiện ra xâm nhập Cửu Thiên Hiệp quá ngạc nhiên, vội chen lời hỏi:

- Bọn chúng xông vào cả đoàn hay sao ?

Tuệ Minh ni cô không lưu ý đến câu hỏi của Thiên Hiệp mà thông thả nói tiếp:

- Lúc bấy giờ, tiểu tăng người chúng tôi không nhìn biết bọn chúng là ai, thuộc môn phái nào, thì bọn chúng đã rút đao ra hỗn chiến, giết thối vô số đệ tử, trẻ già của bốn sơn, chúng không hề nói một lý do gì cả !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ ngạc nhiên hỏi:

- Còn lệnh sư đâu ? Lệnh sư chẳng nhận biết chúng nó sao ?

Ni cô trút một hơi thở dài đau đớn đáp:

- Gia sư vừa xuất phòng đã nhận biết bọn chúng là thuộc hạ của Hoành thủy đảo Bạch đảo chúa ...

Nói đến đây, ni cô tỏ vẻ động lòng uất nghẹn, một khắc sau mới rầu rĩ tiếp lời:

- Lúc đó trận chiến đã diễn ra hỗn loạn, gia sư vừa hiện thân giữa tràng, thì Hoành Thủy đảo chúa Bạch Tinh Ba vùng kỳ khí Hàn thủy kiếm, cùng thiếu đảo chúa Bạch Vân Phi, hai cha con họ xúm lại vây đánh gia sư túi bụi, gia sư không chống nổi kỳ binh khí, nên bị Bạch Tinh Ba thích trúng ba nhát kiếm bên tay hữu !

Cừu Thiên Hiệp kinh ngạc chen lời:

- Ba kiếm trúng tay hữu, làm sao chịu đựng nổi ?

Tuệ Minh ni cô vẫn hướng vào Âu Dương Hồ giọng trầm trầm kể tiếp:

- Thế rồi, Hoành thủy đảo của Bạch Tinh Ba dùng mũi kiếm Hàn thủy chĩa vào yết hầu gia sư, bắt buộc gia sư phải giao ngay vật trấn Thiên Sơn chí bảo cho hắn, nếu không hắn sẽ lấy tính mạng tức khắc !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ thất kinh kêu to:

- Ôi chao ! Bọn chúng lấy được Thiên sơn hỏa châu đi rồi sao ?

Tuệ Mi ni cô nghẹn ngào đáp:

- Chính thế !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ dài bảo:

- Môn phái Thiên Sơn không thể chiếu Hỏa châu được !

Tuệ Minh ni cô gật đầu thỏa mãn và vẫn giữ giọng buồn rầu nói tiếp:

- Chương môn dạy chí phải ! Chúng đệ tử bốn môn, lúc đầu chưa tập luyện công lực, không một ai chịu đựng nổi cơn rét buốt thấu xương, mỗi năm vào kỳ tuyết phủ Thiên Sơn, nên ai ai cũng đều trốn vào Hỏa châu sưởi ấm, luyện công trong phòng sưởi hỏa châu mai một, võ công của phái Thiên Sơn không còn học tập được nữa. Ôi !

Cả một nền võ nghiệp Thiên Sơn e bị thất truyền từ đây Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ hơi sốt ruột hỏi nhanh:

- Vậy Hỏa châu có giao nộp cho bọn chúng không ?

Tuệ Minh ni cô mắt nhòa đầm lệ, run giọng nói:

- Gia sư can đảm chịu đựng, người lớn tiếng truyền chư môn tử đệ dù chết cũng quyết hy sinh để bảo thù. Hỏa châu là sinh mạng, linh hồn của phái Thiên Sơn Nói đến đây, vì quá cảm xúc ni cô ôm mặt khóc ngất, vẻ bi thương đến cùng cực.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy cảm động. nghiêng răng trèo trẹo quát lớn:

- Bọn chúng bức hiếp người thái thậm !

Tuệ Minh ni cô đưa vạt áo nâu chùi ngăn lệ, bằng giọng nói buồn ngủi kể tiếp:

- Tiểu tăng chúng tôi quá đau lòng, những vị nhị đại đệ tử đồng quỳ xuống giữa tràng đấu.. Thỉnh cầu gia sư nên giao Hỏa châu cho bọn chúng, hầu chuộc lấy tính mạng là điều cần thiết hơn !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ gật đầu nói:

- Phải đấy ! Giữ được non sanh nước biếc, sợ gì chẳng có củ đụn !

Tuệ Minh ni cô lại hỏi tiếp:

- Gia sư nén nhục trao Hỏa châu, Bạch Tinh Ba cướp lấy ngay, hấn lại hách xược nhấn nhủ gia sư. Nếu muốn thu hồi Hỏa châu thì ngày Long đầu mừng hai tháng hai tới đây, tìm đến Sào hồ Hắc ngục cốc thi tài cao hạ !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua, hào khí bốc lên rõ mặt, quay nhìn Âu Dương Hồ nói:

- Lão trang chủ ! Nhìn thấy hai phái chánh, tà sẽ cuốn nhau vào trường ác đấu, không tài nào tránh được. Nếu Cửu đại môn phái tin dùng tại hạ, thì Cửu Thiên Hiệp này nguyện đem hết sức mình vì võ lâm chánh nghĩa mà trừ khử bọn ma đầu ác đạo !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ vòng tay hướng vào Thiên Hiệp trân trọng nói:

- Nếu thiếu hiệp có lòng giúp sức, thật là điều phước hạnh cho võ lâm, chẳng những Cửu đại môn phái cảm kích, mà luôn cả các bang các phái giang hồ đều hân hoan không ít !

Lúc đầu Tuệ Minh ni cô và Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ đều tưởng Cửu Thiên Hiệp là đệ tử của Võ Di môn, hoặc là sứ giả trong Cửu đại môn phái nên tỏ ý xem thường, vì ca dao có câu “phật nhà chẳng linh”. Đến lúc thấy Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ địa vị là vị chủ võ môn cao trọng lại đối đãi với Cửu Thiên Hiệp rất cung kính nên cả hai lấy mắt nhìn nhau như dò hỏi.

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nhìn thấy cả hai tỏ ý muốn biết Cửu Thiên Hiệp là ai, nên trang trọng giới thiệu:

- A ! Vị này danh dương vũ nội, dư mẫn giang hồ, thiên hạ đệ nhất kiếm Cửu Thiên Hiệp ... Cửu Thiên ...

Không ngờ, vị chủ võ môn Võ Di môn chưa nói hết lời. Bỗng nhiên tên Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ trợn đôi mắt tròn xoe nhìn Thiên Hiệp quát to như sấm:

- Vị kia ... Người có phải là Cửu Thiên Hiệp không ?

Giọng nói của hấn hàm chứa sự thô bạo và cực kỳ vô lễ.

Vừa nói dứt, hấn nhảy lùi ra sau bước khoa tay, tấn chân, trợn mắt cau mày, tỏ vẻ muốn động thủ.

Cửu Thiên Hiệp rung động toàn thân, không hiểu sự gì đã xảy ra Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ trừng mắt nhìn Hứa Châu Kỳ quát hỏi:

- Chính là Cửu thiếu hiệp. Hứa hiền điệt tại sao lại ...

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ, không để Âu Dương Hồ nói dứt, vội dang hai tay phân thể, vung ra một chiêu “truy hồn đoạt mệnh” tay tả phát chưởng, tay hữu vươn chỉ, đột nhiên nhảy vọt đến hai bước, liễu mạng kích vào mình Thiên Hiệp. Kinh phong như nước lũ, bóng trắng động mau.

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ vọt ra cản ngay đồng thời quát lớn:

- Hứa hiền điệt chó vô lễ ?

Cửu Thiên Hiệp lách nhanh thân mình theo chiêu pháp “Lôi hành cửu chuyển” xô ra ngoài cả trường, lại cao giọng quát to:

- Chuyện gì lạ thế ?

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ mặt giận hầm hừ vươn ta chỉ vào mặt Thiên Hiệp rống to:

- Tiểu tử ! Người hãy đền bảy mươi hai nhân mạng Cửu cung môn cho ta !

Vừa hét, hấn vừa nhảy sang một bên, tránh mặt. Hồi thanh kiếm, đồng thời vươn song chưởng tấn công ngay Cửu Thiên Hiệp đông dặc hét to:

- Tên kia ... Do đâu mà người bảo ta đền mạng bảy mươi hai người Cửu Cung môn ?

Vì chàng mắc phân biện, nên không lưu ý né tránh luồng kinh phong đường như xéo vào mặt trượt ra phía mang tai ...

- Bùng !

Một tiếng nổ vang lừng, cát đá bốc lên mịt mù, phủ đầy mình mẩy Cừu Thiên Hiệp ...

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ vội bước xê đến trước. dang tay cản thế hung hãn của Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ đồng thời nạt to:

- Hứa hiền đệ, chớ nên vô lý, có gì người hãy nói trước xem sao ?

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ cơn giận chưa nguôi, gương kêu rống lên như quỷ mị:

- Thượng bầm sư bá ! Nổi lửa đốt Cừu Cung giết hại bốn môn bảy mươi hai người đệ tử thịt xương trắng đất, máu chảy ngập nền, thủ phạm chính là Cừu Thiên Hiệp, không ngờ nay lại gặp Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ nghe qua biến sắc quay hỏi Thiên Hiệp:

- Có như thế ư ?

Cừu Thiên Hiệp giận tím mặt, không hiểu ra sao cả, nên quát mắt nhìn Hứa Châu Kỳ nạt to:

- Tên kia người có điên hay không ?

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ gương mày trợn mắt:

- Điên ? Chỉ có người điên máu ! Nếu người không điên, tại sao người tàn nhẫn như thế được ?

Cừu Thiên Hiệp giận mờ cả mắt, nhưng trong lòng tự nghĩ việc này có gì mờ ám, nên cố dằn cơn giận, gương cười bảo:

- Tại hạ đối với Cừu đại môn phái, xa không cừu gần không oán, vả lại Cừu Cung sơn tại hạ vẫn chưa biết ở đâu, thì làm gì có chuyện đốt núi, giết một lượt bảy mươi hai sanh mạng.. người chớ nên vô lý như thế !

- Hãy im ngay ... tiểu bối !

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ rống lên như hổ đói bằng giọng phẫn hận xung thiên rồi tiếp:

- Ba hôm trước, vào lúc trời tối mịt, người che mặt bằng vuông lụa xanh, dẫn theo hai mươi tên thủ hạ, vây phủ Cừu Cung sơn, nổi lửa đốt rụi Cừu Cung tổng đà, giết người như phát cơ ...

Cừu Thiên Hiệp nghe qua lấy làm lạ. vội đưa tay chặn lời. cao giọng hỏi:

- Người nhận rõ là ta ư ?

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ rống ầm lên:

- Người bịt đầu che mặt, nhưng tiếc thay cổ giấu đầu lại lộ đuôi !

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt hỏi:

- Ta đã bao lần bịt mặt thì làm sao người nhận biết được chứ ?

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ trợn mắt quát:

- Chính miệng người tự xưng, ta là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp đây !

Chẳng nhẽ là lời giả ?

Cừu Thiên Hiệp nghe qua, ngược mặt lên trời cười sặc sụa không thôi, giọng cười làm chấn động cả không gian rung chuyển cả tim óc con người:

“Ha ha ha !” Một giọng cười bất tuyệt.

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ gương mặt biến xanh, song chưởng giơ ngang ngực, quát to như sấm.

- Có phải người lấy làm đắc ý lắm hay sao ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ lấy làm kinh dị hỏi:

- Thiếu hiệp ! Cười điều chi ... có lẽ nào.. Tuệ Minh ni cô nhú mày bực tức, vội chen lời hét lên lạnh lạnh:
- Luận võ công chúng tôi không chắc thắng ngươi, nhưng mà theo công đạo nhân tâm ngươi khó tránh sự công phần các giới võ lâm, chớ nên đắc ý hợm mình !

Cừu Thiên Hiệp vụt nín cười, nghiêm giọng nói:

- Ta cười là cười Cửu Cung sơn các ngươi, hữu dũng vô mưu. thông minh trọn đời mà u mê trong nhất thời, để bị người lừa gạt đến nỗi tan môn, nát núi, mở miệng oang oang tiếng báo cừu, ngậm môi “ư ừ” hờn báo oán, nhưng lại không biết thủ phạm chân chánh là ai ?

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ then quá thành giận, rống ầm lên ?

- Thủ phạm chính là ngươi ! Chớ hàm hồ nguy biến Cừu Thiên Hiệp mỉm cười điềm đạm, chậm rãi nói:
- Thủ phạm là ta ? Buồn cười nhỉ ! Ngươi hãy lắng nghe ta hỏi đây, nếu ta là thủ phạm chân chánh, thì việc gì phải bao đầu bịt mắt, thì đại gì phải báo hiệu xưng danh, có phải các ngươi thông minh trọn đời mà trong nhất thời u mê không nghĩ suy phải chăng ? Vậy các ngươi có phải là vô lý lắm không ?

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ như tỉnh mộng, vội quay sang Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ điềm đạm bảo:

- Hứa hiền đệ ! Cừu Thiên Hiệp nói đúng đấy, ngươi nên suy nghĩ lại xem ?

Cừu Thiên Hiệp lại nói tiếp:

- Vả lại, trước đây ba ngày, ta ở tại Cửu Cung Phong sơn cùng với Cửu Cung bát hồ động thủ tỉ đấu. từ Cửu Cung sơn hắc đạo, đến Cửu Cung sơn đạo am đường xa trăm dặm ta đâu có phép thân mà vượt trăm dặm đường đến động thủ Cửu Cung môn ?

Đả hổ tướng Hứa Châu Kỳ nghe lọt vào tai, sượng đỏ mặt, cúi đầu chẳng nói ra lời.

Cừu Thiên Hiệp cao hứng nói luôn một thôi dài:

- Thêm một bằng chứng cụ thể nữa, là Ngọc Mã sơn trang bị mất vật trấn môn, người ta cũng để giấy tờ vu khống tại hạ, nếu Âu Dương lão chưởng môn không chịu xét đoán, thì Cừu mỗ đâu còn có mặt tại đây ha ... ha ...

Cừu Thiên Hiệp nói đến đây bỗng cười nhạt hai tiếng, lại nghiêm sắc mặt nhìn Hứa Châu Kỳ trầm giọng:

- Tại hạ nghi các ngươi trung nghĩa vì nóng lòng rửa hận sư môn, nên không lưu ý giận hờn, chứ gặp lúc bình thường, nói những lời nhục mạ này ... ha ... ha ... tại hạ đâu phải là tượng đá để người bức hiếp ?

Nói đến đây, Cừu Thiên Hiệp lại vòng tay hướng vào Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ thì lễ nói to:

- Lão trang chủ ! Văn hạ xin bái từ !

Vừa nói dứt, chàng phất nhẹ tay áo, tung mình nhảy lên cao bảy thước, nhắm ngay đường ra núi chạy như bay Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ giật mình, nhảy vọt lên cao hai trượng đuổi theo vừa buộc miệng gọi to:

- Thiếu Hiệp khoan đi đã !

Cừu Thiên Hiệp tuy phật ý, nhưng không nỡ bỏ đi, bèn thâu cước bộ dừng lại, quay đầu ra phía sau hỏi:

- Trang chủ muốn dạy bảo gì thêm ?
- Thiếu hiệp, chớ lấy đó làm phiền !

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười, bằng giọng tha thứ nói:

- Đâu dám ! Vả lại phương ngôn có câu “hãy tha thứ kẻ bắt mình” !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ hân hoan ra mặt bằng giọng nói cực kỳ trang trọng bảo:

- Thiếu Hiệp ! Câu chuyện trước mắt chúng ta, bốn trang chủ xin thiếu hiệp lưu ý và nhớ ... chuyện thứ nhất là cơn họa kiếp võ lâm, sẽ xảy ra vào ngày mùng hai tháng hai tới đây, mong thiếu hiệp nên nhớ mà đến dự đại hội tại Sào Hồ, Hắc Ngục cốc, hầu biểu dương cái hào khí cao trăm trượng của thiếu hiệp. và vì ... Trung Nguyên võ lâm mà nêu cao CHÁNH NGHĨA !

Cửu Thiên Hiệp gật đầu, vòng tay hướng vào Âu Dương Hồ trang trọng đáp:

- Trang chủ hãy yên tâm ! Thế nào tại hạ cũng đến dự !

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ buộc miệng nói to:

- Xin tạ Ôn trước !

- Trang chủ quá nhún nhường ! Xin cáo từ !

Vừa nói dứt, Cửu Thiên Hiệp nhắc bổng thân mình lên cao mấy trượng, nhắm vào lối ra Ngọc Mã sơn trở thuật khinh công chạy như bay, trong chớp mắt chàng đã rời vùng Ngọc Mã Vô Di Sơn khá xa.

Một mình đi trên đường cheo leo đầy dốc núi, giữa vùng rừng rậm bao la, Cửu Thiên Hiệp thâu cước bộ đi chậm lại vừa đi vừa nghĩ ngợi tựa vị sư già khát thực trầm tư. Chàng chép miệng bảo thầm:

- Ai ? Ai đã mạo danh ta tạo điều thị phi khắp xứ. chuốc oán gây cừu ? Họ vì danh ư ? Vô lý ! Công lực của họ đã xuất thần nhập hóa, hà tất phải mượn danh hiệu kẻ khác làm gì ? Hay là vì lợi ? Càng vô lý ! Nếu vì lợi hà tất phải hãm hại người khác ?

Sau khi lợi đã vào tay cứ để cho họ không biết ai là thủ phạm, có phải là tiện hơn không. Việc gì phải lưu danh ký hiệu ?

Đúng, kẻ cắp đã rắp tâm hãm hại ta, họ mới làm thế, chứ ngoài ra không có lý do nào khác lạ nữa !

Ôi ! Người này đã tạo cho ta một rừng địch thủ khắp giang hồ, khiến ta không còn phương đi đứng. khiến ta đắc tội với các phái võ lâm, lại khiến ai ai cũng nhòm gớm ta như tên quỷ khát máu ... ?

Đúng đấy ! Nhất định là hấn, hấn là kẻ đại cừu thù của ta. Trừ hấn ra, quyết không còn ai mang họa tưới khắp nẻo đường, mà chỉ đặc biệt tìm những danh môn, chánh phái để hạ thủ, hầu gieo rắc oán cừu !”.

Cửu Thiên Hiệp càng nghĩ càng tìm ra manh mối, tìm ra manh mối, khí giận càng tăng ...

Bất giác chàng nghiêng răng trèo treo, cung tay giơ lên trời gào to:

- Ta tìm ra mi, ta tìm bắt mi, dẫn mi đi khắp các giới võ lâm thiên hạ mà cung khai những điều tội ác mi gây ra ... sau đó ... ta sẽ cắt đầu mi treo giữa cây cao cho điều bầu quạ xé, thịt da gan ruột mi ta sẽ băm nát bỏ giữa biển Đông, xương cốt mi ta đốt ra tro bụi, đem đổ vào những nơi nhơ bẩn nhất đời ... hầu hả cơn phần hận này.

- Soạt !

- Một tiếng gió nổi lên, mang theo một điểm hồng, từ bụi cây rậm bắn xẹt ra ...

Veo veo ... thêm những tiếng vi veo như xé lụa bay tới tấp.

Cửu Thiên Hiệp thất kinh, vì sự thể xảy ra quá đột ngột, khiến tay chân cuống lên không né tránh kịp, bất đắc dĩ chàng vươn thẳng cánh tay nhắm ngay đốm hồng chàng bay vút tới chụp mạnh. Thì ra một vật mịn màng như nhung gấm, kèm theo mùi thơm khuê các đượm nồng.

Cửu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị, tưởng đâu cái đốm hồng là ám khí, không ngờ là đóa hoa hồng nhung.

Sau khi thấy hồng hoa, Cửu Thiên Hiệp lấy làm hoan hỉ vô cùng, tung mình lên cao nhắm ngay chỗ bụi rậm vừa xạ ra. hạ mình xuống rất nhanh, lại buộc miệng gọi to:

- Như Ngọc ! Như Ngọc, người trốn nơi đâu ?

Cửu Thiên Hiệp chưa nói hết lời, thân mình đã đến kề bên bụi rậm.

Ngay lúc ấy, một bóng người ẩn sau bụi rậm bay xẹt ra ... nhưng không phải Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, mà là một bà lão mặc xiêm phục đen tuyền.

Lão bà tóc bạc như sương, da gà mình hạc mặt nhăn nếp sóng, má lõm, mắt sâu, vừa hiện thân đã lên tiếng hỏi:

- Xin phép hỏi các hạ có phải là thiếu hiệp Cửu Thiên Hiệp chăng ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi ngay:

- Lão thái thái ! Người nhận biết tại hạ sao ?

Lão bà không đáp vội, chỉ hỏi vặn lại:

- Thiếu hiệp, nhận biết đóa hoa hồng chẳng ?

Cừu Thiên Hiệp gật đầu lia lịa nói:

- Hồng hoa lệnh ! Hồng hoa lệnh chủ, Nhan cô nương hứ Như Ngọc đây phải chẳng ?

- Đúng đấy !

- Lão thái thái có biết Nhan cô nương hiện ở đâu không ?

- Hy !

Lão bà thở dài không đáp, gương mặt đã nhăn nheo, răn nhú lại thêm, trông thực vô cùng sầu khổ.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy dáng điệu của lão bà lấy làm kinh ngạc bồi hồi. Chàng linh cảm có chuyện không may cho Nhan Như Ngọc, khiến chàng lòng đau như cắt hoảng hốt hỏi:

- Lão bà, Như Ngọc ở đâu ? Nàng ra sao ? Có gì không ?

Lão thái bà thấy chàng hỏi tới tấp, bèn thở dài nãy nê nói:

- Nhan cô nương giao phó cho mục cầm lấy nụ hồng hoa này làm bằng cứ để gặp thiếu hiệp hầu nói cho thiếu hiệp nghe một khẩn tin !

- Khẩn tin ? Tại sao thế ? Lẽ nào nàng không muốn gặp mặt ta - Việc này.. - Lão thái thái.. người hãy nói mau mau ! Có gì khó nói ?

- Không !

Lão bà chỉ đáp một tiếng “không” và lắc đầu lia lịa, một lúc lâu mới chậm rãi bảo tiếp:

- Phó giáo chủ dặn ta báo cho thiếu hiệp rõ ”Xin thiếu hiệp chớ nên tham dự buổi hội, vào ngày mùng hai tháng hai tại Hắc Ngọc cốc ! Ngoài ra, xin thiếu hiệp hãy gắng mà bảo trọng lấy thân Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị kêu lên:

- Bảo trọng ! Bảo ta bảo trọng lấy thân một - Phải đấy thiếu hiệp ạ ?

- Còn nàng hiện ở đâu ?

Lão bà nhú đôi mày khắc khổ, run giọng đáp:

- Thiếu hiệp không nên hỏi nhiều chỉ nên nhớ lấy là hơn, trừ cái.

- Phụt !

- Ối chao !

Một điểm hàn tinh ngoài năm trượng, xạ đến vun vút mau như điện xẹt, phát ra tiếng réo như quỷ kêu cắt ngang câu nói của bà lão đồng thời đẩy thân mình gầy đét của lão bà ngã sòng sượt trên mặt đất.

83. Không Động Tứ Phương Tìm Thù

Sự việc xảy ra quá đột ngột, không một ai có thể phòng bị được Cừu Thiên Hiệp bước nhanh đến bên lão bà cúi đầu quan sát thì thấy bà ta đã tắt thở tự bao giờ, thân mình gầy guộc nằm ngửa trên đất, mặt ngẩn nhìn trời, đôi mắt mở trừng trừng, ba mũi tiêu đồng cắm theo hình tam giác, từ sau lưng xuyên qua ngực, bày ra ba lỗ sâu hoắm, dòng máu hầu như khô cạn sôi lên có bọt, phun bắn tứ tung như trăng mưa máu, nhuộm đỏ cả bãi hoang.

Ba mũi tiêu đồng phóng ra, không gây tiếng động, không phải từ ống đồng thổi tới, hay tiếng vút của cung nỏ, chứng tỏ hung thủ đã dùng tay ném mạnh.

Nếu dùng thủ pháp, ném một lượt ba mũi tiễn, sát hại được một người như thế, tất phải là tay siêu việt, đạo lực kinh người.

Cừu Thiên Hiệp cả giận tím mặt nhảy phắt vào chỗ phát ra ba mũi tiêu đồng, và buột miệng rống lên như hổ đói:

- Người là hạng người gì ? Tại sao ném ám khí hại người sau lưng ?

Chàng rống lên cực to, làm rung động cả đồng hoang cỏ dại, nhưng bốn bê vẫn vắng lặng như mặt nước hồ thu ngay chỗ phát ra ba mũi tiêu đồng, cũng không có diêm động tĩnh nhẹ nào.

Ngay lúc ấy, chàng chợt trông thấy cách đấy chừng hai mươi trượng, có một bóng thâm màu nâu, chạy nhanh như mũi tên lao vút về hướng Tây Bắc.

Cừu Thiên Hiệp giận như điên dại, nhấc mình lên cao, uốn lưng biến ra chiêu “trường hồng quán nhật” người như chiếc vòng cầu năm sắc, lượn nhanh dưới ánh mặt trời, đuổi theo chiếc bóng nâu thâm như gió bão.

Nhưng chiếc bóng màu nâu ấy, khinh công đến độ tuyệt trần, lướt như bạch hạc nhận. Cừu Thiên Hiệp trước vẫn như sau, vẫn cách chiếc bóng lạ hơn hai mươi trượng.

Cừu Thiên Hiệp khí giận bốc lên mặt vội đề thêm nội lực, trở thuật khinh công tuyệt đỉnh đuổi theo. Trải qua đường trường khúc khuỷu triền núi ngoạn ngoèo, phút chốc đã đến cụm rừng tồng dầy mật, chiếc bóng xám nâu đã biến vào cánh rừng dầy mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp chạy tìm trong giây phút, vẫn không trông thấy dáng người lạ Ở đâu đâu. chẳng mấy chốc, chàng đã đi đến đường cái quan.

Trên đường cái quan người qua kẻ lại. không ít chàng sợ người dị nghị, nên vội tháo cước bộ, bước lẩn theo khách bộ hành, và hỏi thăm đường, mới rõ đây là lối vào thị trấn Qua Dương.

Qua Dương là một thị trấn nhỏ nhưng phong cảnh thật cảnh tú, phố xá dầy đầy khách thương tới tấp, thật là một nơi phồn hoa đô hội, náo nhiệt lạ thường.

Cừu Thiên Hiệp buồn bã lần đi như Bao Công tìm án, thơ thẩn chẳng bao lâu đã vào giữa Qua Dương trấn, chàng lại cảm thấy uể oải bần thần không muốn đi đâu.

Nhân tiện bên vỉa hè phố, có tòa cao lâu rất khang trang đẹp đẽ, chàng bèn đi thẳng lên lầu, tìm một cái bàn trong góc gần bệ cửa song, để dễ nhìn khách qua đường, sau khi ngồi chàng gọi tửu bảo mang ra bốn đĩa thức ăn, hai bầu rượu nóng, ngồi uống giải khuây.

Tục ngữ có câu:

Dục phá sâu thành tu dụng tửu Tửu nhập sâu trường, sâu tiện sâu.

Tửu nhập sâu trường, hóa tác tương tự lệ.

Tạm dịch:

Muốn phá thành sâu, ta mượn rượu Rượu vào gan ruột, sâu vẫn sâu ...

Rượu vào gan ruột, lệ tràn tương tự Cừu Thiên Hiệp hứng chí, uống một hơi ba chén rượu, chất men nồng chạy khắp châu thân lại khơi dậy bao nhiêu sự việc hiện tại và tương lai, đua nhau nhảy múa trước mặt.

Dĩ vãng mang trong mình một thân thể mơ hồ Hiện tại, cơn phong ba bão táp đã bủa dầy khắp võ lâm, nguy cơ quần nặng, ác khí trùng trùng.

Còn tương lai, chàng lại nghĩ đến Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bây giờ không biết nàng ở đâu ? An nguy thế nào, chàng lại cảm thấy dường như có một điềm chẳng lành xảy ra cho nàng.

Chàng cảm biết tánh tình của Nhan Như Ngọc rất nông nổi, mà Huyết Quang giáo chủ thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương lại nóng nảy, thô bạo, nham độc, không biết chừng giờ phút này nàng đã bị Dị Đại Cương sát hại cũng nên.

Chỉ vì một lý do rất dễ hiểu “Dị Đại Cương” đã khai đường yết tổ bày ra cuộc hôn lễ bất đắc dĩ buộc ép Nhan Như Ngọc. Song nàng vốn tánh ương ngạnh, lại bất đồng ý về việc hôn nhân. Dị Đại Cương há chiều theo ý nàng và nhượng bộ hay sao ?

Nếu không có việc gì xảy ra, tại sao nàng lại phải lão bà đem đến cho ta một “khẩn tin”. Trong tín miệng ấy nói:

“Hãy bảo trọng lấy thân” là nghĩa lý gì ? Hay là ý nghĩa “sinh ly tử biệt” của kẻ đã tuyệt tình ?

Cừu Thiên Hiệp càng nghĩ càng đau khổ, càng khổ sở chàng càng uống nhiều rượu, cạn ly này rót ly khác, chàng mượn rượu giải sầu.

Nếu biết rằng:

“Bệnh giả chữa bằng liều thuốc vui. Thật sầu dùng rượu khó nguôi”.

Cừu Thiên Hiệp đã có bảy phần say, ba phần tỉnh, rượu nồng thấy lạt, cứ rót mãi, hết ly này sang ly khác, dần dần chàng cảm thấy đầu nặng hơn chân, toàn thân nóng bỏng lên.

Ngay lúc ấy ... Tiếng chân người dẫm mạnh lên lầu, khi đến nơi mới nhận rõ là bốn quái nhân y phục màu tro.

Bốn quái nhân, khoác áo ngắn tay màu tro, mỗi người mặt mày mét xanh, ốm như khúc cây khô.

Điều đáng chú ý là tên cầm bốn cây phướng theo loại “Chiêu hồn phan” của đạo sĩ, mỗi cây phướng dài độ bảy thước. cán phướng làm bằng đồng đen, to bằng bắp tay người, cánh phướng làm bằng tơ lẩn gai hai bên có thêu bóng hường, bông vàng trông chói mắt. bốn quái nhân này, dáng đi cũng khác hơn mọi người, lúc bước lên thang, giẫm mạnh từng nấc thang một, có ý gây tiếng động âm ỉ, để biểu dương nội lực cao cường.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế, cau đôi mày tím, chếp miệng nói thầm:

- “Ủa ! Cũng là đoàn người lang thang đấy, nhất lộ giang hồ !” Chàng vừa nghĩ đến đây, lại thấy bốn tên quái khách cầm phướng, chọn một cái bàn “bát tiên” ngồi quây quần xuống, vừa ngồi đã gọi tửu bảo mang rượu thịt liền miệng, tựa hồ như đã nhện đói cả ngày.

Tuy bốn người đều ngồi xuống ghế, nhưng trên tay vẫn giữ chặt cây “chiêu hồn phan” vào lòng.

Chẳng mấy phút, bốn tửu bảo đã bày trên bàn một mâm thức ăn bốc khói, kèm theo bốn bầu rượu thơm nồng, nhưng cả bốn người vẫn không rời cây “Chiêu hồn phan” mỗi tên đều tựa thân phướng lên vai, hai tay cầm chén, đưa ăn uống.

Một tên có chòm râu cầm, quắp vào cổ như râu dê có vẻ luống tuổi nhất trong bốn bốn người, hần vừa ăn vừa nói:

- Này ba vị lão đệ, chúng ta đi thêm hai ngày nữa là đến ranh giới tỉnh Hoàn Giang không biết chừng “Thằng bé hung thủ” ở lẩn quẩn vùng Sào Hồ chúng ta nên lưu ý cẩn thận đôi chút, để khỏi tổn công lặn lội.

Một tên trẻ nhất bốn phá lên cười ha hả nói:

- Lão đại ! Có gì đâu mà phải lưu ý và cẩn thận ? Đại ca thực khéo lo đời ! Từ ngày tiểu đệ với đại ca xuất đạo đến nay, đại ca chưa từng làm một việc hãm hại nhỏ nhặt nào, vì có gì hôm nay lại nói thế ? Hay là đại ca nghe lời chỉ dạy của chương môn chúng ta.

Lão đại râu dê nghiêm sắc mặt bảo rả khê:

- Tiểu đệ hãy cẩn thận lời nói, thành công không dễ lắm đâu, ngươi nên nghĩ bốn chữ Thiên hạ đệ nhất ... là không phải hạng thường đâu nhé !

Cửu Thiên Hiệp không để tâm nghe ngóng nhưng bốn chữ Thiên hạ đệ nhất lọt vào tai khiến chàng giật mình, giả bộ đưa mắt nhìn rượu cải, nhưng tia mắt không rời bọn chúng, đồng thời để tâm nghe ngóng tiếp.

Gã trẻ tuổi tỏ vẻ không hài lòng, mỉm cười đáp:

- Lão đại ! Chớ nên khen dỗi chí khí của người mà đàn áp oai phong của mình Một gã trung niên có nốt ruồi hồng bên má, vội cất tiếng nói chen vào:

- Tứ đệ nói chí lý đấy ! Sà gì một tên hung thủ tuổi đôi mươi, nếu ta chịu nhọc suy nghĩ, với mớ tuổi đó, dù cho có luyện tập thể nào chẳng nữa, trình độ bất quá vượt đến hai mươi năm tu tập là cùng, ta không tin những lời đồn đãi tưởng tượng, hẳn chẳng có lợi hại bao nhiêu đâu !

Tên tuổi trẻ thấy có người bênh vực cái lý luận của mình, bèn rướn cổ nói tiếp:

- Đúng đấy ! Vật mang từ Đông sang Tây thì mất ít đi, lời nói mang từ Nam sang Bắc lại nhiều hơn, lạ gì những lời bịa đặt hoang đường, mà đề cao địch thủ !

Lão đại râu dê nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói như quát:

- Các người nói hoàn toàn sai,lại cường lý không chịu nhận sự thật, các người hãy nghĩ xem “Kim đầu” của chúng ta bị người đánh cắp, chúng ta không tìm thấy vết nào chỉ có trông mỗi đoán bóng, bằng công lực của hung thủ, tất cả bốn người chúng ta hợp lại e khó sánh kịp !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua nhú mày nghĩ ngợi, lại không hiểu ý bọn chúng nói với nhau những gì.

Đột nhiên, phía dưới lầu đi lên lên một người mặt mày rất quái dị, mình khoác y phục toàn trắng, quả là một quái nhân.

Cửu Thiên Hiệp nhận biết ngay người này nên lấy làm ngạc nhiên không ít.

Nguyên người vừa lên lầu, vốn không ai khác lạ mà chính là “Lao Sơn nhị quỷ” một tên quỷ lão nhị Điều tử quỷ” Lúc Điều tử quỷ đến Phi Lai Phong, Phi Lai sơn trang, lấy quyển “Thiết thư” trao Vạn lý truy phong Nhiệm Tử Huệ đổi lấy Cửu Thiên Hiệp.

Liền khi đó, Cửu Thiên Hiệp lại lắng tai chờ nghe ngóng tiếp.

Điều tử quỷ bệ vệ nghênh ngang trên lầu, song chẳng nhìn thấy Cửu Thiên Hiệp, hẳn đi ngang lại bàn của bốn tên quái nhân cầm “chiêu hồn phan” bằng giọng nghiêm nghị lạnh lùng nhìn bốn quái nhân bảo kê:

- Này bốn vị ! Vâng mệnh giáo chủ, dạy tại hạ nhắc bảo các vị, đa tạ bốn vị hộ tống tại hạ từ Không Động sơn đến đây, hiện tại đã đủ lắm rồi, các vị hãy trở về cho sớm !

Nguyên bốn tên quái nhân đó là cao thủ trong Cửu đại môn phái, các giới võ lâm đều biết là “Không Động tứ phan”.

Không Động tứ phan nghe “Điều tử quỷ” nói, tất cả đều xám mặt, đồng chống càn phan đứng dậy một lượt giương tám tròng mắt bạc nhìn Điều tử quỷ quát - Người là người gì ?

Điều tử quỷ nhếch môi cười bí hiểm, nói:

- Tại hạ được người gọi là Điều tử quỷ, Huyết Quang giáo tổng đà thủ hạ !

Bốn tên “Tứ phan Không Động” ngạc nhiên kêu:

- Huyết ... Quang.. giáo !

Vừa kêu lên, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ kinh dị vô cùng, tương tự như chuyện quá bất ngờ không thể tin tưởng được.

Một khắc sau.

Không động tứ phan lão đại nhú đôi mày rậm trầm giọng hỏi:

- Nếu là Huyết quan giáo, ta hỏi người thiên hạ đệ nhất kiếm có phải là môn nhân của Huyết Quang giáo các người không ...

Điều tử quỷ không để Tứ phan lão đại nói hết lời, vội nhả gương mặt quỷ, cất giọng âm ma thê thảm:

- Phải đấy ! Thiên hạ đệ nhất kiếm là người của bản giáo, được phong là “Thiên hạ Đệ nhất kiếm, Ngũ lộ tổng chỉ huy” chỉ dưới quyền giáo chủ thôi, thậm chí phó giáo chủ danh vị rất cao tột, người đã thành hôn với nhân vật thứ ba trong thiên hạ trần đời mà chỉ ngang hàng với y thôi.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm can chàng chưa kịp suy nghĩ đã nghe Điều tử quỷ giở giọng âm ma cười hô hố, cất tiếng nói oang oang:

- Tại hạ đã nói hết rồi đấy, như thế là đủ ... xin cáo từ các vị được rồi chứ ?

Nói xong hất quay mình, thông thả lần bước xuống lầu giả bộ như trốn chạy.

Nhanh như chớp, bốn lão “Không Động tứ phan” cử tròng phan chặn ngay lối đi, đồng thanh quát như sấm động:

- Khoan đi đã !

Vừa hét dứt, bốn tên Không Động tràn mình tới trước chắn ngang lối đi.

Điều tử quỷ bĩu môi cười hềnh hếch, không chút sợ hãi, lạnh lùng hỏi:

- Người đối đãi với ta như thế sao ?

Không Động tứ phan lão đại lay mạnh cành Phan chiêu hồn, tỏa ra đạo kinh phong tỏa một vùng cả trường vuông, nặng giọng gầm to:

- Không phải thế ?

Điều tử quỷ ngang nhiên nheo mắt hỏi:

- Chứ người ngăn đường cản lối tại hạ để làm gì ?

- Người phải nộp cho ta một người ?

Điều tử quỷ nhăn nhó hỏi lại:

- Nộp người ? Mà nộp ai chứ ?

Không Động tứ phan lão đại trầm giọng quát to như sấm nổ:

- Giao cái người mà các người xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm ... Cừu Thiên Hiệp ?

Hãy đem Cừu Thiên Hiệp nộp cho gia gia ngay !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua giận run lên, hai tay nắm chặt, cử thế toan tấn công, nhưng chàng cố gượng nhịn nhục, hầu chờ xem “Điều tử quỷ” sá đối phó cách nào với Không Động tứ phan.

Lại nghe Điều tử quỷ phá lên cười hăng hắc giọng cười âm trầm đầy khinh mạn, hàm chứa sự bất mãn đến cùng cực, hắn vừa cười vừa bước đến gần Không Động tứ phan bằng giọng nói mỉa mai gần như gây sự:

- Đâu có dễ như các người mơ, các người có tổ mặt khảm vàng, cũng khó mà bái kiến Tổng tuần sứ của bản giáo được, riêng gặp được Điều tử quỷ ta cũng là sự hân hạnh cho các người lắm đấy ! Chớ cầu vọng vô ích !

Không Động tứ phan lão đại lại trề môi bảo:

- Hừ ! Người sánh hẩn như Hoàng đế phải không ?

- Không phải ?

- Là vương hầu tề tướng ?

- Cũng không phải:

- Chứ muốn gặp hẩn phải làm thế nào ?

Điều tử quỷ gật đầu lia lịa, nói:

- Người hỏi câu này hợp ý đấy:

Nếu các người có đủ can trường đảm lược, hùng tâm bằng quả “đầu”, hào khí cao ngán trượng, tự nhiên các người gặp mặt không khó lắm ... Ngày mừng hai tháng hai tại Hắc Ngục cốc là Cơ hội duy nhất, người hãy đến đấy mà động thủ với nhau trừ cơ hội này ra, chỉ sợ. hi. hi ha ... ha !

Giọng cười của Điều tử quỷ đượm giọng âm ma lạnh lẽo nghe chứa sự khinh mạn vô cùng Không Động tứ phan lão nhị rống lên như hổ:

- Chỉ sợ thế nào ?

Điều tử quỷ cười hề hề đáp nhanh:

- Chi sợ hà hà ! Muốn bá kiến Huyết Quang giáo Thiên hạ đô tuần sứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy chỉ sợ không còn cơ hội nào khác !

Không Động tứ phan lão tứ rống lên liên hồi, bảo:

- Hay nhỉ ! Khéo tô ngọc dát vàng, hấn bắt quá là một tên tà ma ngoại đạo, một tên hàng chó, chứ cao trọng gì ... mà khoác láo khoe khoang !

Không Động tứ phan lão tam tiện dịp cả mắng:

- Thậm chí đến tên Dị Đại Cương cũng là phường tiểu tốt !

Cừu Thiên Hiệp giận sôi lên, tai bùng mắt loạn, ly rượu trong tay chàng bị ấn sâu lún xuống mặt bàn vẫn không hay biết gì cả.

Điều tử quỷ vẫn không tỏ vẻ giận dữ gương mặt âm ma lại hiện lên đầy hân hoan đắc ý trầm giọng nói:

- Đừng nhục mạ sớm thế ! Các người hãy dành những lời này đến Hắc Ngục cốc mừng hai tháng hai hãy nói chẳng muộn ... hạ. ha. ha.

Vừa nói dứt, hấn ngang nhiên như người vô sự đưa tay gạt bốn cành phan, toan bước xuống lầu.

- Khoan đi đã !

Bốn tên Không Động phan đồng hét to như sấm nổ, nhanh như chớp phan giao động mạnh bốn người đã tủa ra bày hàng chữ nhất dàn ngay cửa thang lầu.

Điều tử quỷ vỗ tay reo lên:

- Hay lắm, hay lắm ! Muốn động thủ sao ?

Vừa nói, hấn lại lấy tay chỉ về hướng Bắc ngoài trấn Qua Dương, trầm giọng bảo:

- Hồng Yển nham ngoài thành Qua Dương, bản nhân sẽ đợi các người !

Không Động tứ phan lão đại, lắc nhanh thân mình, đưa tay chỉ vào mặt Điều tử quỷ quát cực to:

- Tứ phan Không Động chẳng muốn động thủ với một tên vô danh tiểu tốt như ngươi đâu !

Điều tử quỷ giận căm căm, vươn tay chỉ vào mặt Không Động tứ phan lão đại nạt to:

- Hay cho loài trùng lớn mặt ! Dám khi dễ bốn nhân !

Không Động tứ phan lão đại bữu môi khinh bỉ, bằng giọng âm trầm nói tiếp:

- Hay nhỉ ! Lão hủ nhờ người nói lại với tên Cừu Thiên Hiệp bảo hấn hãy mau mau mang chiếc “Kim đầu” hoàn trả lại cho bốn môn, bằng trái lại, hấn hãy dọn mình chờ thọ tử ... Tứ phan sẽ vây phương chiêu hồn tế độ ... !

Điều tử quỷ tã lưỡi, lắc đầu, toan cất tiếng trả lời ...

Đột nhiên, một bóng trắng sà tới rất nhanh không gây ra tiếng động nhẹ.

Nguyên Cừu Thiên Hiệp không thể nhẫn nại được bèn lắc mình nhảy xen vào giữa Không Động tứ phan và Điều tử quỷ, nhướng mày trợn mắt nhìn cả năm hét lớn:

- Nơi đây là chỗ buôn bán, không được ồn ào ! Đi mau !

Vừa nói dứt, tay hữu chỉ thang lầu, tay tả chỉ vào cả bọn năm người, thần sắc uy uy lẫm liệt.

Không Động tứ phan và Điều tử quý, cả năm người trở mắt kinh ngạc Chỉ vì, song phương đang tuốt đao trương nỗ, ý muốn động thủ đột nhiên có người nhúng tay vào, lại thêm chiêu “Lôi hành cửu chuyển” của Thiên Hiệp nhanh một cách thần tốc, tựa hồ như không rõ Thiên Hiệp từ dưới đất chui lên, hay trên trời hiện xuống.

Điều tử quý thấy công lực Thiên Hiệp kỳ tuyệt nên lấy làm ái ngại, chỉ vì hắn là một tay lịch lãm giang hồ, gian manh cốt khí, vừa thấy Thiên Hiệp hiện ra, đã thừa cơ lùi ra sau một bước, mỉm cười nham hiểm, chờ đón bọn “Không Động tứ phan” ra tay trước, thực đúng với dự liệu của hắn.

Không động tứ phan tự thị mình là “danh môn chánh phái” bèn cao giọng quát to:

- Người là ai ? Tại sao dám nhúng tay vào việc này, người tự lượng đảm đương được chứ ?

Cửu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, bằng giọng nói oang oang khinh thị quát to:

- Hừ ! Dù công việc tài trời đi nữa.. Tại hạ cũng thừa sức đảm đương !

Điều tử quý kêu lên một tiếng. Y bước lên tới trước, gương đôi mắt cú nhìn Thiên Hiệp dịu giọng:

- Các hạ là ai ?

Cửu Thiên Hiệp thấy hắn có thân hình quái gở, lại thêm khoác lác khoe khoang, nên đã có bảy phần không vừa ý, lại nghe “Điều tử quý” hỏi, khiến chàng nổi đóa, lắc mình biến ra chiêu “Lôi hành cửu chuyển” lướt đến bên mình Điều tử quý, thuận tay chàng chop mạnh cánh tay gầy của hắn, thế mạnh như khóa sắt xích đồng, Điều tử quý không tài nào vùng vẫy được.

Điều tử quý là một tay nội lực khá cao đẳng liệt vào hàng cao thủ nhân vật, nhưng đứng trong giới võ lâm giang hồ, hắn thuộc vào hạng bất lương ác độc, một nhân vật khát máu tuyệt vời.. nhưng lúc bấy giờ, sự việc xảy ra quá đột ngột, nháy mắt không kịp, thì thủ thế làm sao ? Nện vô tình chàng xách bổng lên như đứa bé lên ba. Ngồi đại huyết bị phong bế, khiến hắn mất hồn mất vía, xuất hạn dầm mình.

Bốn tên Không Động tứ phan thất kinh, mỗi tên đều vận nội lực phòng thân, nắm chặt cây phượng chiêu hồn, thủ thế dự bị Cửu Thiên Hiệp bóp mạnh đại huyết Điều tử quý vừa nhoẻn miệng cười hỏi:

- Tử quý ! Người đã quên ta rồi ư ?

Điều tử quý nhấpnháy đôi mi, cất tiếng rống lên thảm liệt, gương mặt đã kỳ hình quái trạng lại nhăn nhó thực khó coi, hắn gượng gạo nói run run:

- Chưa biết ... không nhận rõ là ai ... ?

Cửu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, bảo:

- Thật là quỷ u mê ! Người là đại đầu mục Huyết Quang giáo lại không nhận biết “thiên hạ đô tuần sứ Ngũ lộ tổng chỉ huy” hay sao ? Chẳng sợ người ta cười thúi mũi à ?

Lời nói vừa thốt ra, chẳng khác tiếng “sét” giữa cơn mưa, khiến mọi người đều kinh hoàng biến sắc.

Không Động tứ phan mặt mày tái xám, gương tám tròng xoe nhìn Thiên Hiệp không chớp, ngơ ngẩn đến xuất thần.

Điều tử quý kinh hoàng đến cùng tột, hắn kêu la thảm thiết nhiều hơn trước, vừa lắp bắp nói:

- Người ... thiếu hiệp ... người ...

Cửu Thiên Hiệp không chú ý đến Điều tử quý, chàng quắc mắt nhìn Không Động tứ phan trầm giọng nói:

- Các ngươi là nhân vật trong Cửu đại môn phái mở miệng phải lựa lời, chứ tại sao mắng lén sau lưng người, như phường u mê hạ tiện vậy !

Điều tử quý thống khổ không ít, mồ hôi rịn ra trước trán, lấm tẩm như hạt ngô, hai hàm răng đánh lập cập, chứng tỏ hắn không chịu nổi cơn đau.

Nguyên Cửu Thiên Hiệp không lưu ý đến hắn, cho nên miệng phát ra lời phẫn hận, thuận tay bóp mạnh vào đại huyệt Điều tử quỷ mà không hề hay biết.

Cửu Thiên Hiệp thấy bốn tên Không Động phái thờ thần như kẻ mất hồn, bèn cặp nách Điều tử quỷ bước lần xuống cầu thang, đồng thời kêu to:

- Đi ... đi chứ !

Bốn tên Không Động tứ phan nhận không ra thân phận gã thiếu niên áo trắng này, nên trong nhất thời hai chân cuống tê lên không cử động được.

Bốn người đồng nghĩ ngợi:

"Nếu bảo gã thiếu niên áo trắng này là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cửu Thiên Hiệp, mà Cửu Thiên Hiệp lại là nhân vật cao trọng của Huyết Quang giáo, thì tại sao hắn cư xử với Điều tử quỷ rất khắc nghiệt, đầy vẻ oán hận.

Tại sao Điều tử quỷ lại không nhận biết hắn ?

Nếu bảo hắn không phải là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cửu Thiên Hiệp ! Xem qua công lực, nghĩa khí của hắn rất cao thâm. Nhưng nếu hắn không phải Cửu Thiên Hiệp thì hắn là ai ?".

Cửu Thiên Hiệp trông thấy cả bốn tên Không Động đứng trơ như khúc gỗ, bèn lên tiếng thúc giục:

- Các ngươi ... chẳng đi à ?

Không Động tứ phan lão đại, không nhẫn nại được bèn cất tiếng hỏi:

- Các hạ, thật ra các hạ là ai ?

Cửu Thiên Hiệp đồng dục quát to:

- Ta là người mà các vị muốn tìm đây ?

Không Động tứ phan lão đại thối lui ra nửa bước. lặc giọng hỏi vặn lại:

- Vậy các hạ chính là Cửu Thiên Hiệp ư ?

Cửu Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu:

- Chính là tại hạ !

Không Động tứ phan lão đại tỏ vẻ ngờ vực hỏi:

- Thật vậy sao ?

Cửu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả đồng dục đáp:

- Chữ ngươi tưởng giả à ? Kẻ đại trượng phu đi không đổi danh ngồi không đổi họ, tại hạ chính là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ Cửu Thiên Hiệp đây.

Bốn tên Không Động đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ chưa tin là thật.

Cửu Thiên Hiệp tay hữu vẫn còn kẹp chặt hông Điều tử quỷ, thuận chiều chàng chìa tay hữu vào túi Điều tử quỷ lấy ra hai đỉnh bạc, ném vào tên chưởng quỹ đứng gần bên buột miệng gọi to:

- Chưởng quỹ ! Hãy lấy tiền trà rượu ! Liệt vị hãy tránh ra mau !

Vừa nói, vừa khoát tay nhẹ ra hiệu cho nhiều người đứng xem dang ra rồi bước chậm rãi đi lần xuống lầu.

Điều tử quỷ kêu lên thống khổ:

- Ngươi muốn đưa chúng ta đi đâu ?

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy Điều tử quỷ nhăn nhó. khóc chẳng ra nước mắt, nên thẳng tay ném hắn vào góc phòng, đồng thời quát to:

- Hồng Yển nham ! Chẳng phải là nơi người ước hẹn đó ư !

Nói dứt chàng đã bước xuống đến giữa khách sảnh.

Bốn tên Không Động tứ phan lấy làm ngạc nhiên kinh dị.

Nguyên chúng hiểu lầm câu nói của Cừu Thiên Hiệp, tưởng đâu chàng và Điều tử quý bày trò đùa nhau, gạt chúng lọt vào âm mưu của Huyết quang giáo.

Vì thế, bốn tên Không Động lấy mắt ra hiệu cho nhau, từ trên lầu nhảy vọt một loạt xuống đến cửa khách điểm. Cả bốn tên không hện mà đồng vươn bốn cây chiêu hồn phan án theo thế “Sa tăng đoạt hồn” chặn lối đi của Thiên Hiệp, đồng thời rống lên muốn vỡ điểm.

- Hay cho tiểu bối ! Người bước ra đây mà chịu chết !

84. Thiết Tán Kiêu Dương Bị Bức

Cừu Thiên Hiệp thấy thế, đôi mày lười kiếm nhú lại tỏ vẻ khó chịu. Chỉ vì chàng không muốn làm náo loạn khu phố, kinh động đến dân gian, lại thêm nổi tính hiếu kỳ, muốn biết Huyết Quang giáo đã xếp đặt âm mưu quỷ kế gì tại Hồng Yến nham. Vì thế, chàng khoát tay lia lịa nhìn Không Động tứ phan nói to:

- Tứ vị ! Từ đây đến Hồng Yến nham chẳng bao xa, hà tất phải gây ra chuyện thế ngạo tục, làm rúng động nhân tâm.

Bốn tên Không Động há nghe lời khuyên giải hay sao ? Chỉ thấy bốn cây phương chiêu hồn lay động như cánh bướm, cản ngay trước mặt Cừu Thiên Hiệp.

Ngay lúc đó, Điều tử quý bị Cừu Thiên Hiệp ném vào góc phòng, hấn thừa lúc “Không Động tứ phan” và Cừu Thiên Hiệp gây sự, hấn chuồn nhanh ra cửa khách điểm, nhắm hướng Bắc ngoại ô chạy như bay, mau như chó nhà ma, cuốn quýt như cá chui khỏi lưới.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy Điều tử quý chạy thoát ra cửa, lấy làm tức giận bồi hồi đẩy song cửa đánh bật ngọn “chiêu hồn phan” đồng thời buộc miệng rống to:

- Bất hảo ! Đừng để tên “tử quý” chạy thoát !

Không Động tứ phan không để chàng nói nhiều cảnh. “Chiêu hồn phan” đao lại lần thứ hai, nhắm vào ngực Cừu Thiên Hiệp giáng xuống cực mạnh lại đồng thanh quát như sấm nổ:

- Người đừng hòng thoát khỏi nơi đây !

Cừu Thiên Hiệp trông thấy Điều tử quý chạy lằng xằng đến bên kia vệ đường, sắp thoát ra ngoài đầu trấn, chàng lấy làm tức giận lại nóng nảy, tay hữu phát nhanh một chưởng, đẩy dạt ngọn “Chiêu hồn phan”, đôi chân búng lên cao, biến thế “Lôi hành cứu chuyển” vượt thẳng ra khỏi khách điểm, đồng thời hét bảo “Tứ phan Không Động”:

- Các người muốn gì, hãy theo ta.

Tiếng nói vừa dứt, thân mình chàng đã lẩn ra xa hai mươi trượng nhắm ngay lưng Điều tử quý đuổi theo như gió bão, chỉ nháy mắt đã ra khỏi trấn Qua Dương.

Không Động tứ phan lão đại không bỏ qua, bèn quay sang đồng bọn hét lớn:

- Đuổi theo tên tiểu tử ! Nhanh lên !

Nhanh như chớp, bốn tên Không Động gỡ thuật khinh công, tựa tai chớp ngang trời đuổi theo Cừu Thiên Hiệp, nhanh như hình ẩn bóng.

Điều tử quý nghe tiếng gió thổi sau lưng, quay đầu lại nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp, bất giác hồn phách rụng rời bèn gỡ hết sức bình sanh nhắm vào hướng Bắc chạy thục mạng.

Khi rời khỏi Qua Dương trấn thì đến một cánh đồng ruộng lúa bao la.

Sáu người phân ra ba đoạn chạy thoăn thoắt thân mình lượn vi vu ở trên ngọn cỏ.

Chẳng bao lâu, họ chạy khỏi đồng ruộng, đến một vùng hoang dã dất lằn đến sườn núi.

Lá vàng rơi rụng, nhánh cỏ khẳng khiu, một hàng tòng, bá, mai hờn luống tuổi, mọc chơ vơ bên sườn núi. Trước mặt họ là một cánh đồng hoang, cây cối thấp lè tè thưa thớt, phô bày mặt đất đỏ hồng, chen lẫn với mớ cỏ bông “hun” sắc thắm.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy thế đất đoán thâm là sắp đến “Hong Yến nham”, chàng lại sợ Điều tử quỷ nổi tính bất lương nên cố tránh lối “Hong Yến nham” mà chạy vào một nẻo hoang vu khác chẳng hóa ra uống công theo đuổi vô ích hay sao. Vì thế chàng vận dụng toàn lực đuổi nhanh tới trước đồng thời buộc miệng gọi to:

- Điều tử quy, oan có đầu, nợ có chủ, tại hạ quyết không chạm vào tính mạng của người đầu.

Vừa hét dứt, chàng đã bước sấn tới trước, chỉ cách Điều tử quỷ độ năm, bảy trượng.

Cừu Thiên Hiệp đã vận dụng “Thiết thư tuyệt học”, Điều tử quỷ há sánh được sao ?

Cho nên tiếng hét vừa dứt, người chàng đã cách sau lưng Điều tử quỷ độ một với tay, có thể bắt chộp kịp.

Điều tử quỷ hồn bất phụ thể, một mặt vận dụng toàn lực chạy như gió, một mặt kê hai ngón tay vào miệng “hoét” lên hai tiếng tiêu lãnh lót, vang động khu rừng trước mặt.

Tiếng tiêu vừa hoét lên, Điều tử quỷ đã đổi hướng, nhắm ngay ngọn đồi bên tả chạy ngoặt lại.

Cừu Thiên Hiệp gầm lên như sấm nổ:

- Quỷ kẻ gì đó ?

Tiếng hét của chàng chưa dứt, đột nhiên một chấm đen bằng hạt đậu xé không khí kêu reo reo, biến thành luồng kinh khí kinh hồn đâm sầm vào mặt chàng.

Cừu Thiên Hiệp giật mình đánh thót nhanh như chớp, chàng tung mình lên cao ba trượng, tránh thoát luồng quỷ lực của đối phương, đồng thời đẩy ra song chưởng hộ trước mặt, khí giận lại bốc lên cân não, khiến chàng buộc miệng kêu to:

- Hay cho tiểu tặc !

Ngay lúc ấy, một bóng người đã hiện ra giữa trảng, vòng tay hướng vào Thiên Hiệp nói khẽ:

- Tưởng ai lạ ... hóa ra thiếu hiệp !

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy người này đã biết ngay hần chính là chủ tọa hộ pháp Huyết Quang giáo, Kiêu dương tán Lôi Thanh Minh.

Kiêu dương tán Lôi Thanh Minh vội giương ngay Thiết tán hộ trước bụng, lại mỉm cười bảo:

- Thiếu hiệp đuổi gấp tên đệ tử của tệ giáo để làm gì ? Xin thiếu hiệp cho biết quạ. ?

Nguyên lúc mới xuất đạo giang hồ rời Phi Lai sơn trang đã gặp Kiêu dương tán Lôi Thanh Minh, lúc đó hần nhận Huyết Quang lệnh tìm giết Cừu Thiên Hiệp, may nhờ có Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lấy lệnh đối lệnh, giải vây cho Thiên Hiệp, nhờ thế Thiên Hiệp thoát chết.

Nhưng ngày nay đã biến đổi.

Cừu Thiên Hiệp không coi Kiêu dương tán Lôi Thanh Minh thâm vào đâu cả, vừa nghe qua chàng trầm giọng nói to:

- Tại sao ta phải nói ? Chính Cừu mỗ hỏi lại người đây !

Kiêu dương tán Lôi Thanh Minh không tỏ ra giận dữ, chỉ mỉm cười điềm đạm nói:

- Thiếu hiệp muốn hỏi điều chi, xin cứ dạy !

Cừu Thiên Hiệp nghiêm sắc mặt, quát to như sấm sét:

- Lôi Thanh Minh ! Ta hỏi người, Cừu Thiên Hiệp này đối với Huyết Quang giáo tuyệt không cầu kết. Tại sao Dị Đại Cương lại khổ công, muốn tìm giết tại hạ, một trong quá khứ, còn hiện tại vì sao Huyết Quang

giáo đi gây cừu kết oán cướp của giết người trách oán và thảm hại, vậy tâm ý các người muốn làm gì Cừu mỗ chứ ?

Lôi Thanh Minh nghe qua xám mặt, nghẹn ngào chẳng nói ra lời. Nhưng chỉ trong nháy mắt hắn đã lấy lại bình tĩnh, mỉm cười nhìn Thiên Hiệp điềm đạm hỏi:

- Thiếu hiệp căn cứ vào đâu mà nói thế ?

Cừu Thiên Hiệp đang ngẫm tức “Điều tử quỷ” nên sẵn dịp muốn trừ khử hắn. Vì thế chàng đưa tay chỉ vào Điều tử quỷ, mỉm cười bảo:

- Do hắn nói ra đấy !

Lôi Thanh Minh quá ngạc nhiên, tròn đôi mắt tròn xoe nhìn Điều tử quỷ lại quay hỏi lại Thiên Hiệp:

- Hắn nói thật ... Phải hắn nói ra thế ư ?

Điều tử quỷ nghe qua cúi đầu gục mặt, tỏ vẻ kính sợ bồi hồi.

Cừu Thiên Hiệp nặng giọng hét to:

- Hắn nói thực đấy ! Hắn còn nói nhiều nữa kìa ... Tại trấn Qua Dương hắn dám tuyên bố với mọi người “tại hạ là đồng bọn của hắn, giữ chức thiên hạ đô tuần sứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy của Huyết Quang giáo”, người thân giữ chức Thủ tọa hộ pháp Huyết Quang giáo, ắt rõ đạo lý thế nào chứ ?

Lôi Thanh Minh chép miệng kêu nhỏ:

- Lẽ nào ?

Cừu Thiên Hiệp không buông tha nói tiếp:

- Hiện tại có mặt Điều tử quỷ, người hỏi lại xem, Cừu mỗ có bao giờ bịa đặt vu khống như các người đâu.

Lôi Thanh Minh giận tím mặt gượng đáp nhỏ:

- Lôi mỗ phải hỏi lại !

Cừu Thiên Hiệp nhanh tay chụp cổ “Điều tử quỷ” xách đến đối diện với Lôi Thanh Minh đồng thời buộc miệng nói to:

- Người cứ hỏi hắn lại xem sao !

Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh chuyển nhanh tròn mắt, gạt cây long sắt sang bên, hai chân bước chậm rãi đến trước mặt Điều tử quỷ, lạnh lùng hỏi:

- Cừu Thiên Hiệp nói như thế, có đúng sự thật không ?

Cừu Thiên Hiệp cũng bước tới một bước, quắc mắt nhìn Điều tử quỷ trầm giọng bảo:

- Điều tử quỷ, có Cừu mỗ đây đối chất, người chớ nên chối tội nhé.

Điều tử quỷ mặt như xác chết, đôi mắt trắng bệt, liếc nhìn Lôi Thanh Minh lại nhìn sang Cừu Thiên Hiệp lấp bắp, song chẳng nói ra lời.

Lôi Thanh Minh rống lên như sấm nổ:

- Nói !

Cừu Thiên Hiệp quát âm trời:

- Nói mau !

Điều tử quỷ run rẩy từng thớ thịt, gương mặt xám xanh biến sang màu tím đậm, sau cùng phải gật đầu ... nói qua hơi thở:

- Thiên ... Hiệp ... nói ... đúng.

Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh nhảy dựng lên bằng giọng nói như hổ gầm rống to:

- Người đã nói như thế à ?

Điều tử quỷ nghen ngào đáp qua hơi thở:

- Chính thế !

Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh xốc nhanh cây lọng thiết lại rổng trầm khiếp:

- Hay cho phường phản bội.

Vừa nói dứt kinh phong cuốn lên mịt mù, cây thiết tán to tướng lay động mạnh.

Máu huyết phun ra như bão vũ, tưới đỏ đất, cùng tiếng rú:

- Ối chao !

Tiếng rú vang lên thê thảm, thế là Điều tử quỷ đã bỏ mình dưới Thiết tán của Lôi Thanh Minh ...

Cừu Thiên Hiệp nhắc mình vọt ra xa hai trượng, tránh những tia máu bắn vào người.

Lôi Thanh Minh phá lên cười như điên dại. Thiết tán thấu hắc chiêu.

Cừu Thiên Hiệp chớp mắt nhìn thấy Điều tử quỷ bị ngọn thiết tán quật chết một cách thảm thương, cái đầu văng ra xa năm sáu trượng. Điều tử quỷ mất đầu thành tử quỷ không đầu.

Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh bỗng đổi ngay sắc giận, vòng tay hướng vào Thiên Hiệp dụ giọng hỏi:

- Thiếu hiệp, người đã vừa lòng chưa ?

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Vừa lòng ? Vừa lòng việc gì chứ ?

Lôi Thanh Minh nghiêm giọng nói:

- Bốn đệ tử ra ngoài nói những lời bất nhã, dối trá, làm tổn thương đến danh dự thiếu hiệp nên Lôi mỗ mới thay giáo chủ dùng giáo điều mà trừng phạt hẳn, vậy thiếu hiệp đã vừa lòng chưa ?

Cừu Thiên Hiệp biết Lôi Thanh Minh vốn người đa trá, khó đo được lòng dạ ra sao, nên nhún mảy, nghĩ ra một kế, giả bộ hẳn học quát to:

- Lôi Thanh Minh ! Trước mặt Cừu mỗ người chớ nên lộng quỷ.

Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh nghe qua chẳng hiểu gì cả, ngạc nhiên hỏi nhanh:

- Lộng quỷ ? Lôi mỗ làm gì đâu ... có lộng quỷ gì đâu ?

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt bảo:

- Người giở giọng đàn anh, thi hành thủ đoạn tàn nhẫn, giết chết Điều tử quỷ để diệt người làm chứng của ta, làm cho ta không còn bằng cớ gì phải chăng ?

Kiệu dương tán Lôi Thanh Minh lấy làm kỳ lạ, song cố phân bua:

- Lôi mỗ thi hành theo giáo luật, trừng phạt bốn giáo đệ tử, chứ nào có ý diệt kẻ dối chứng hay tuyệt bằng cớ đâu.

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười bí mật, bằng giọng nói mỉa mai, bảo:

- Có hay không người tự hỏi lấy lương tâm. Nhưng ta còn vài nhân chứng sắp lại đây.

Vừa nói dứt, chàng đưa tay chỉ bốn tên “Không Động tứ phan” còn cách xa độ mười trượng.

Không Động tứ phan thân pháp nhanh hơn thoi đưa chỉ nháy mắt đã hạ xuống giữa tràng.

Bốn người vừa đến nơi, không hỏi trắng đen không phân phải quấy, chỉ lay động nhanh bốn cây Chiêu hồn phan, phương hồn bốc gió kêu vi vút tạo nên bốn đạo kinh lực vĩ đại nhắm vào người Cừu Thiên Hiệp phủ tới, chẳng khác nào thiên tướng bủa thiên la.

Không Động tứ phan lão đại rống lên như quỷ mị:

- Cừu Thiên Hiệp ! Người hẹn chúng ta đến đây, hóa ra nơi này có nhiều đồng bạn người mai phục, ứng trợ phải chăng ?

Cừu Thiên Hiệp trợn trừng đôi mắt suýt rách khóe, khí giận bốc cao trăm trượng.

Nhưng bốn cảnh chiêu hồn phan giao động chói mắt, phát ra kinh lực “vù vù” tựa hồ như đoàn binh mã rầm rộ, cuộn cuộn như cơn sấm sét đổ liên hồi vào người Cừu Thiên Hiệp, chiêu thể thực nguy hiểm khôn lường.

Kiều dương tán Lôi Thanh Minh đứng một bên phá lên cười hăng hắc, tay hữu thâm thiết tán bao gọn vào lòng, nhắc bổng thân mình nhảy ra ngoài vòng chiến xa hai trượng, khi vừa hạ mình xuống đất hắn đã đưa mắt nhìn Không Động tứ phan buộc miệng rống cực to:

- Không Động tứ phan, cóc người hãy yên tâm, Cừu Thiên Hiệp từ ngày xuất đạo giang hồ đến đây chỉ thích “đơn công, độc tấu”, không cần ai trợ lực ! Lôi mỗ đâu dám phạm vào việc cấm kỵ của thiếu hiệp, vậy các người hãy gắng sức hiệp tay nhau tranh đấu.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua tức giận bồi hồi, tuy hắn nói đúng sự thật, nhưng cốt ý là muốn hãm hại mình, chàng không nghĩ ngợi lâu, song chưởng đẩy mạnh một chiêu trầm khiếp, đẩy dạt bốn cảnh “chiêu hồn phan”, một mặt buộc miệng gọi to:

- Các người hãy dừng tay, muốn gì cứ nói cho mình bạch, giao thủ động chiêu vẫn chưa muộn kia mà ?

Tứ phan lão đại rống lên như sấm nổ:

- Có gì đáng nói đâu !

Tứ phan lão tam gầm to:

- Ai ... thềm đấu khẩu với người lúc này.

Cả bốn người không để Thiên Hiệp có thì giờ phân trần chỉ kêu rống lên như bầy quỷ loạn giở ra những đường chiêu ác liệt công tới tấp. Mỗi chiêu đều nhằm vào đại huyệt của Thiên Hiệp thích mạnh, mỗi thức đều tìm chỗ nhược Thiên Hiệp bức nhanh, bốn cảnh “Chiêu hồn phan” vũ lộng mờ trời như một biển bướm vàng chớp cánh, biến ra gió lạnh mưa băng, bủa ra vây phủ Thiên Hiệp vào lổm giữa.

Cừu Thiên Hiệp cố tránh sự lộng giả thành chơn, vô cơ gây cừu chuốt oán với bọn Tứ phan Không Động. Vì thế, chàng cố nhẫn nại, chỉ đưa ra thể thủ đôi chân đạp mạnh thức “Lôi hành cửu chuyển” bay, nhảy, vọt tung như chín tia sét ngoằn ngoèo, bủa trên nền trời đen ngịt.

Chàng vận dụng toàn môn “thiết thư” tuyệt học né tránh rất thần tình, thân mình thon nhỏ, lượn qua đảo lại, len lỏi giữa trận phương chiêu hồ như một cánh chim non bé tí giữa nền trời cuồng vũ phong ba.

“Không Động tứ phan” là một môn tuyệt học của Không Động phái, và bốn người này là nhân vật cao thủ của Không Động môn, đánh liền tay, công tới tấp, chiêu thể lại nguy dị, thực là nguy hiểm khôn cùng.

Nếu đem một người khác thay thế vào địa vị Thiên Hiệp thì giờ phút này máu đổ Hồng Yên nam, thân phơi tan nát vùng hoang dã.

Ngay lúc ấy Kiêu dương tán Lôi Thanh Minh đứng bên ngoài nhìn thấy lưỡng trò tương tranh thì lấy làm đắc ý, phá lên cười như điên như dại, đột nhiên đưa mắt nhìn Cừu Thiên Hiệp mỉm cười nói thật to:

- Tuyệt diệu, tuyệt diệu ! Nhưng tiếc thay tại hạ có việc cần kíp, không thể ở lại phụng bồi thiếu hiệp được.

- Vút !

Một tiếng gió cuộn rất nhanh, Lôi Thanh Minh thừa cơ hai đảng đang ác đấu mãnh liệt nhắc mình lên cao mấy trượng, nhắm vào khu rừng trước mặt chạy như bay, trong chớp mắt đã mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp thấy Lôi Thanh Minh thừa cơ trốn thoát, chỉ kêu “hừ” một tiếng phẫn nộ song chẳng hờ tay đuổi theo hắn. Vì lúc ấy, Không Động tứ phan đã biến bốn cây phương chiêu hồn thành vắng bạch quang to như quả núi, bao phủ Cừu Thiên Hiệp không để hở kẽ tóc đường tơ ...

Càng đánh bọn chúng càng hung tợn, bốn ngọn “Chiêu hồn phan” không dừng lại nữa khắc. Hai đàng quyết đấu với nhau độ một canh trà vẫn chưa phân cao thấp.

Không Động tứ phan hùng hổ và lợi hại bấy nhiêu thì Cửu Thiên Hiệp thâm trầm và uyển chuyển bấy nhiêu. Chỉ vì chàng giữ thể thủ, né mau tránh lẹ, tuyệt nhiên không giở thể công địch ...

Cửu Thiên Hiệp lại nhận thấy đối phương quá liều mạng, và bức ác mình, bèn đổi ngay ý định rống lên giận dữ:

- Tứ phan ! Nếu các ngươi mãi bức ép vô lý, tại hạ sẽ không nhường nhịn nữa đâu !

Tuy lời nói của Thiên Hiệp rất chân thật, nhưng bọn Không Động tứ phan lại hiểu một cách khác, vì chúng hiểu lầm Cửu Thiên Hiệp dùng lời uy hiếp và nhục mạ.

Vì thế Không Động tứ phan lão đại vừa nghe qua, tay phướng vụt ngừng lại, đổi ra một thế “Đả sáo phiên” quay một vòng tròn ngang đầu, đồng thời buộc miệng hét to:

- Bát phương phong vũ !

Tiếng hét vừa dứt, cảnh phan đã kêu lên “reo reo” vũ lộng như mưa phùn tám hướng, ác hại hơn trước khá nhiều.

Tiếp theo đấy, ba tên Không Động tứ phan còn lại đồng thanh, bốn luồng điện lực tỏa rộng xa một chu vi mấy trượng, kinh phong xoáy mạnh, hấp lực rì rào vụt biến ra bốn tiếng nổ:

- Âm, âm, âm, âm.

Bốn tiếng nổ vang lên long trời vỡ đất, bụi cát bốc lên cao ngất tới đất mịt trời.

Lúc bấy giờ Cửu Thiên Hiệp cảm thấy từ bốn phương tám hướng nhiều đạo kinh phong áp mạnh vào người to tát như bốn bức tường vĩ đại ngã đổ. “Lôi hành cửu chuyển” tuy nhanh như chim, nhẹ như gió song làm sao thi triển giữa một vòng vây kinh lực chẳng sơ hở kẻ lỏng.

Cửu Thiên Hiệp liệu định đây là môn tuyệt học bí truyền của bốn tên Không Động, nếu không trở oai thần trừng trị, ắt bọn chúng chẳng cam tâm nề phục.

Giữa lúc Cửu Thiên Hiệp đang suy nghĩ, bỗng nghe tứ phan lão nhị rống lên trầm khiếp:

- Cửu chuyển luân hồi.

Cửu Thiên Hiệp vừa suy nghĩ, vừa nhảy đứng lên cao ba trượng tránh thoát chiêu “Bát phương phong vũ” lại toan hạ mình xuống tràng. Bỗng nghe tiếng hét “Cửu chuyển luân hồi” của tứ phan lão nhị. Tiếp theo đấy, tứ phan lão đại, lão tam, lão tứ đồng rống lên liên hồi:

- Cửu chuyển luân hồi.

Tiếng rống âm ỉ chưa dứt, từ tả sang hữu, từ trước tới sau, bốn ngọn phướng chiêu hồn biến ra muôn đạo kinh phong bủa chặt tràng đấu.

Cửu Thiên Hiệp lượn mình qua lại trên không, nhìn thấy tả hữu, trước sau đều hỗn loạn, không còn một kẻ hở đặt bàn chân.

Giữa lúc tinh thần đang rối loạn, vô tình làm cho nội lực suy giảm, thân hình chàng bị rơi xuống tràng đấu như hòn đá nặng. Cửu Thiên Hiệp run lên, tay chân cuống loạn, chưa biết giở thế gì ra ứng phó.. Bỗng nghe bốn giọng nói rập nhau:

- Thập diện mai phục.

Bốn cảnh phan của lão đại, lão nhị, lão tam, lão tứ lay động rất nhanh nhắm vào đầu, ngực, lưng, chân của Thiên Hiệp phóng tới, thể mạnh như bài sơn đảo hải, nguy hiểm dị kỳ.

Cửu Thiên Hiệp vững tin vào “Thiết thư” tuyệt học, giở ra công lực hi kỳ, tránh thoát được hai chiêu phan mạnh bạo.

Nhưng chiêu thứ ba là “Truy hồn đoạt mạng” đã quật vào hông chàng, vô phương né tránh, không ngờ tung lên cao, thực là vô vàn nguy hiểm.

Lại thêm, chiêu thứ tư “Nhất phương tử kỳ” nhanh như điện chớp chỉ cách bả vai chàng độ ba tấc.

Giữa lúc sự chết cách làn tơ kẻ tóc, vạn trạng hung hăng.

Bỗng nhiên đạo kim quang rực rỡ, sáng chói tựa vòng cầu, lao đi “vút” ...

Cừu Thiên Hiệp vươn tay tả lay động mạnh, gạt ngang hông, phất ngược bên vai, đồng thời thân người như vệt khói vàng như nghệ bay ngược lên không trung.

- Choeng ! Koeng !

Hai tiếng rít tóe lửa vang lên một lúc, làm chát óc mọi người, đồng thời đẩy bật hai bóng người văng ra xa cả trượng, bóng “chiêu hồn phan” không chớp động, dường như nương theo làn gió, từ tay Thiên Hiệp bốc đi mất hút.

Bốn tên “Không Động tứ phan” tháo lui ra xa cả hai trượng, chúng giương đôi mắt thao láo đầy kinh ngạc, nhìn hai cây “chiêu hồn phan” bị gãy vụn nằm trơ trên đất, cả bốn người ngơ ngác đến độ mất thần.

Cừu Thiên Hiệp tì tay trên chuôi “Khô trúc thánh kiếm”, mũi kiếm chạm mặt đất, chàng giương đôi mắt sáng xanh, xạ thẳng vào bốn khuôn mặt tứ phan Không Động bằng những tia giận dữ, lại cất tiếng trong như chuông quát bảo:

- Cừu mỗ xin báo cho các người một lần nữa, nếu các người cố tình bức bách tiếp, thì chớ trách Cừu mỗ vô tình nhé !

Bốn tên tứ phan Không Động mặt đầy sắc giận, sát khí bốc hiện trùng trùng.

Tứ phan lão đại bước sấn tới trước trầm giọng hét bảo:

- Cừu Thiên Hiệp, ngươi phải biết, Không Động tứ phan thà mất mạng chứ chẳng mất chiêu, lão hủ thề liều mạng với ngươi.

Vừa nói dứt, hắn đưa cán “chiêu hồn phan” gãy nhắm ngay Thiên Hiệp ném thật mạnh, đồng thời vươn song chưởng toan tấn công tới tấp ...

Ba tên tứ phan đồng bỏ nhanh binh khí, vươn ngay sáu chưởng pháp thủ thế, cùng gào to một loạt:

- Gia gia quyết một mạng với ngươi !

Tiếng hét liên hồi, làm rung động cả không gian, bốn tên tứ phan chỉ dùng xích thủ không quyền, vươn tay trắng đầy mạnh song chưởng thế tựa hung thần ác sát, tên nào tên nấy đều đơm về ác độc khôn cùng, tám đạo mục quang như tia điện kèm theo tám luồng chưởng lực tựa sơn băng, phát ngay vào người Thiên Hiệp.

85. Vào Đất Phần Dương Tìm Lão Bộc

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy Không Động tứ phan quyết liều thân thí mạng đánh với mình, chàng vội tháo ngay “trúc kiếm” nhảy lùi ra sau hai trượng, buộc miệng quát to:

- Tứ vị hãy dừng tay mau ! Nhường cho Cừu mỗ nói vài lời.

Không Động tứ phan không dần được cơn giận lại chẳng nghe Thiên Hiệp hét bảo, bốn tên vẫn giữ theo đà cũ, xông thẳng vào Thiên Hiệp, chưởng phong lay động không ngừng.

Thiên Hiệp thối bộ vẫn không được, “khô trúc thánh kiếm” giao qua tay tả, tay hữu đẩy ra một chưởng “Dã chiến bát hoang” thân mình uốn khúc như con ốc quẩn, đỡ một thế, công một chiêu, mỗi chưởng tung ra hàm chứa một kinh lực cực mạnh, tỏa thành một vòng sương vụ nhắm ngay “tứ phan” kích mạnh tới.

Không Động tứ phan công thế bị hóa giải rơi vào khoảng không, khiến bọn chúng tức giận bồi hồi, kêu rống thảm liệt, chia ngay bốn hướng, quyết liều mạng đẩy ra những chiêu kế tiếp, tấn công Thiên Hiệp. Bốn

ngọn chưởng giao nhau, hợp thành luồng kinh phong vĩ đại, như chớp giạt liên hồi, ba đào nổi giận, cuộn cuộn xoắn vào mình Thiên Hiệp.

Cừu Thiên Hiệp bị bức bách cuống cả chân tay, nên không thể nào nhẫn nại được nữa. Giữa cơn cấp bách, chàng tuốt nhanh “khô trúc thánh kiếm” vẫn nhẹ một hư thế, tay tả đẩy mau một chưởng và hét:

- Chớ trách Cừu mỗ đã tâm !

Vừa nói dứt, thân mình chàng lắc lư mạnh, chưởng thế cuồng phong ba bay ra cuộn cuộn.

Không Động tứ phan vừa thấy chàng đưa ra chiêu thế, thân mình như xác pháp đêm Ngươn Tiêu, bay ra tứ tán, kẻ thối Đông, người lui Tây, sang trái, né hữu, mỗi người đều tháo lui một trượng, cả bốn tên giương đôi mắt trắng dã nhìn Thiên Hiệp đến xuất thần.

Chỉ vì Không Động tứ phan liệu định không thắng được “khô trúc thánh kiếm” nên dùng quyền chưởng để hộ trước ngực, không ngờ Thiên Hiệp xuất thủ quá đột ngột C khiến bọn chúng trở tay không kịp mới bị lạc bại như thế.

Cừu Thiên Hiệp đẩy ra một chưởng đánh bại được đối phương, nên lấy làm thích thú, hào khí bốc lên đồng dục quát bảo to:

- Mạo danh tạo ác, tất cả đều do Huyết Quang giáo hành động, đổ lỗi cho ta, vì có gì các ngươi mãi bức khổ ta ?

Tứ phan lão đại mặt run lên từng sớ thịt nặng giọng gầm lên:

- Ngươi chớ giả bộ lòng quỷ, hành ngươi tay sai của ...

Cừu Thiên Hiệp nổi giận xung thiên, bằng giọng quát trầm khiếp bảo:

- Lớn mặt thực !

Vừa hét dứt, chàng cho “trúc kiếm” vào bọc, rùn mình xuống thấp, đẩy nhanh ra sau song chưởng bằng một chiêu lợi hại khôn cùng.

- Ối chao !

Một tiếng rống thảm liệt nổi lên, bóng người nhảy dựng lên cao hàng trượng.

Tứ phan lão tứ thừa lúc Thiên Hiệp và lão đại đấu khẩu, hấn lên ra sau lưng chàng toan ám hại, không ngờ Thiên Hiệp sớm phát giác, quật song chưởng ra sau lưng kích mạnh vào người hấn ...

Ngay lúc đó một tiếng:

- Bùng !

Nổi lên khô khan, thân mình to lớn của tứ phan lão tứ, từ cao rơi xuống như hòn đá nặng. Hấn buộc miệng kêu lên “ôi ôi”, hé miệng phun ra một búng máu tươi, trông rất thảm hại.

Tứ phan lão nhị thấy đồng bọn thảm hại bèn rống to lên:

- Tiểu tử, ngươi tàn nhẫn quá độ.

Vừa nói dứt, hấn nhảy bổ tới trước mặt ngay cây “chiêu hồn phan” gãy nhắm vào Cừu Thiên Hiệp đánh nhàu tới như gió loạn, không chiêu thức gì cả.

Luôn tứ phan lão đại và lão tam, hai người cũng đẩy nhanh bốn chưởng trợ lực, thế mạnh như bốn luồng gió nặng ngàn phương.

Cừu Thiên Hiệp dừng mảy trợn mắt quát:

- Đã ám toán, lại hợp công, các ngươi chết là phải.

Vừa hét dứt, chàng tung ra song chưởng phân làm ba chiêu, đưa ra cự địch.

Lúc đầu, Thiên Hiệp thấy câu chuyện mờ ám muốn bày giải cho chúng rõ chi tiết, không nỡ dả thương bọn chúng nên chỉ đưa ra người chiêu chưởng tầm thường, không sử dụng đến năm thành lực. Không ngờ đến

phút này cả bốn tên đều tỏ ra điên cuồng, khát máu, khiến chàng nổi giận xung thiên, đẩy ra hai luồng chưởng tối lợi lại.

Chưởng phong vừa thoát khỏi tay, réo lên “vi vu”, hai chưởng biến thành bốn đạo kinh phong chia ra tám thể, tám thể tỏa ra ba lối nhắm ngay tứ phan lão đại, tam, nhị xoắn đến như cơn ba đào cuồng nộ, phủ chụp vào đầu đối phương, thể mạnh kinh thiên động phách.

Không Động tứ phan ba người, tuy nhận biết không chống lại Cừu Thiên Hiệp, nhưng tình anh em rất nặng, khiến cả ba tận lực hy sinh quyết đấu đến hơi thở cuối cùng.

Giữa lúc cả ba hùng hổ xông tới. Hốt nhiên.

- Bùng !

Một tiếng nổ long trời lở đất, bóng người quay mòng mòng như con vù, tháo nhanh ra xa đạo chưởng phong bốc khói, tỏa thành cơn tro bụi thổi mạnh cây khô, cỏ úa, cát nhuyển, bụi mềm, cuốn bay lên đầy đất ngợp trời, kèm theo đầy máu vọt tứ phương, mùi tanh lặc giọng ...

Cừu Thiên Hiệp đứng yên như núi, khoanh tay nhìn đối phương về mặt uy nghi lâm liệt.

Ba tên trong “tứ phan Không Động” thân mình run rẩy, mỗi tên đều đưa tay chùi vết máu chảy đỏ bên khóe miệng, mặt mày xanh nhợt nhạt, hiện đầy vẻ đau đớn bối rối.

Nếu Cừu Thiên Hiệp chẳng nương tay, ả ba tên không được như thế này.

Cừu Thiên Hiệp đánh ba tên Không Động bị thương trong lòng lấy làm bất nhẫn, bèn cao giọng nói to:

- Người không diệt hổ, hổ vẫn muốn ăn người, các vị chớ trách tại hạ nhé.

Không Động tứ phan lão đại, một tay áp vào bụng nén cơn đau rên rỉ bảo:

- Hay lắm ! Gã họ Cừu, mi đã giết uy danh Không Động tứ phan.

Cừu Thiên Hiệp cau mày khó chịu, dịu giọng nói:

- Lỗi không do tại hạ !

Không Động tứ phan lão tam, nghiêng răng gượng nén cơn đau kêu rống lên:

- Tên Thiên Hiệp họ Cừu ! Người hãy giết hết chúng ta đi, để sau này khỏi phải hối tiếc.

Cừu Thiên Hiệp nhếch môi cười khổ:

- Họ Cừu không bao giờ hối tiếc, dù các người có muốn phục thù, báo oán gì Cừu cũng xin hầu tiếp ... !

Không Động tứ phan gượng mỉm cười, đau khổ, bằng giọng âm trầm khiếp bảo:

- Hay lắm ! Ngày mừng hai tháng hai này. Không Động phải ắt có mặt tại chỗ, triệu tập thiên hạ vô lâm tại Hắc Ngục cốc, nợ máu có vay thì có trả.

Cừu Thiên Hiệp gật đầu đáp ngay:

- Cừu cũng sẽ chờ đợi !

Tứ phan lão đại trầm giọng nói:

- Hay lắm, chúng ta hãy đi thôi !

Vừa nói dứt, lão đưa tay ra hiệu cho ba tên “tứ phan” nhị, tam, tứ đứng lên, tám tròng mắt trắng bạc chia ra nhiều tia oán hờn âm độc, nhìn thẳng vào mặt Thiên Hiệp, bốn đôi chân loạn choạng, xiêu vẹo bước lần ra khỏi Hồng Yến nham.

Cừu Thiên Hiệp giương mắt ngó theo, đến lúc bốn tên khuất bóng sau rừng rậm đầy vẻ ngăn gờ chưa xóa nhòa trên nét mặt.

Vì vô duyên cớ, bỗng dưng có người đến gây sự, lại tạo ra sự Oán cừu, chính chàng cũng không hiểu được vì đâu.

Chàng lại nghĩ thầm:

- "Tại sao Huyết Quang giáo lại gieo họa khắp nơi, đâu đâu cũng mạo danh để họ của mình lại !

Nếu đúng như thế, thì bọn chúng đã gieo rắc oan cừu khắp xứ, nào là trộm "Thiếu Lâm chân kinh", "Võ Đang kiếm phổ", giết chết thần y Hoa Tử Phong và Lịch Huyết kiếm, trộm Ngũ long huyết cầu.

Một chuỗi câu chuyện nối dài, đều do Huyết Quang giáo giáo gây ra.

Tại sao bọn chúng phải làm thế ?

Ngày mừng hai tháng hai, tại Hắc Ngục cốc mỗi đại hội song hội để làm gì ?" Nghĩ đến ngày hội Hắc Ngục cốc, khiến chàng rúng động cả tâm can, nói lầm bầm:

"Nhan Như Ngọc phái một lão nương đến bảo ta, ngày mừng hai tháng hai không nên đi dự hội, ắt việc này bên trong có nhiều uẩn khúc ... " Nghĩ đến đây tư tưởng chàng dường như bế tắc chỉ vì trong nhất thời chàng đã quên mất, mãi lo giao đấu với bốn tên Không Động tứ phan, nên không kịp suy nghĩ việc gì.

"Nhan Như Ngọc ! Tại sao căn dặn ta không được đi dự hội mừng hai tháng hai tại Hắc Ngục cốc ? Chắc bên trong có uẩn khúc gì vĩ đại chứ chẳng không ?

Còn cá nhân nàng hiện ở đâu ? Có lâm vào hoàn cảnh khó xử nào chăng ?

Hay là ... hay là nàng đã nghe theo lời của Huyết Quang giáo chủ mà ưng thuận cuộc hôn nhân ?" Nghĩ đến đây, dòng máu nóng vọt sôi bùng trong cơ thể, khiến Cửu Thiên Hiệp đưa tay ôm lấy đầu rên rĩ:

"Nhan Như Ngọc, nàng ở đâu ? Có lẽ nào ... " Chàng không dám nghĩ tiếp lần bước đến cái gò cao, leo lên đứng lên đây nhìn về hướng tổng đà Huyết Quang giáo, nhìn trên trời vào cõi hư không, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như nhà tu đang trầm tư mặc tưởng, tâm linh hướng vào cõi niết bàn ...

Đột nhiên ...

- A di đà Phật !

Tiếng niệm Phật trong như chuông ngân buổi sớm, đánh thức Thiên Hiệp tỉnh hẳn cơn mơ mộng.

- Tiểu thí chủ ! Mạnh giỏi nhé !

Giọng nói vừa dứt, vị chủ môn Thiếu Lâm Ngô Phi đại sư đã hiện ra trước mắt.

Cửu Thiên Hiệp thất kinh, vội vòng tay hướng vào đại sư thi lễ nói:

- Đại sư vẫn an khang quý thể chứ ? Văn hạ nhờ trời vẫn mạnh.

Chàng liên tưởng đến nhiều vấn đề nan giải, không thể nói ra cùng một lúc, bất giác chàng chép miệng thở dài.

Ngô Phi đại sư tỏ vẻ ngờ vực, nhíu đôi mày bạc, điềm đàm bảo:

- Thiếu hiệp ! Lão nạp thấy ngươi có vẻ bị thương khó nói, có lẽ nào ...

Vị đại sư vụt ngưng lại cúi đầu nhìn xuống đất, chợt thấy trên mặt cỏ rây rất nhiều vết máu, lại chép miệng thở dài. Một lúc lâu lão mới điềm đàm tiếp lời:

- Có lẽ nào thiếu hiệp lại lâm vào nghịch cảnh hay sao ?

Cửu Thiên Hiệp lòng đầy u uất, chưa biết thổ lộ cùng ai, nên lấy làm cảm động run giọng trả lời:

- Bạch đại sư ! Chẳng giấu gì đại sư, văn hạ mang nhiều nghịch cảnh nào nề, không rõ văn hạ đã làm gì nên tội, mà người đời đổ vào mình văn hạ, không biết bao nhiêu việc:

Cửu oán, trộm đạo bắt lương, khiến cho mọi giới võ lâm đều nhòm góm và coi văn hạ như kẻ cừu thù ! Tội ác bởi ai vậy ? Chính văn hạ không hiểu gì cả ?

Ngô Phi đại sư chớp nhanh viên mi bạc điềm đàm hỏi:

- Thiếu hiệp ! Ngươi có thể kể lại cho lão nạp nghe được chăng ?

Cừu Thiên Hiệp lắc đầu thiếu não, chỉ cúi mặt thở dài không đáp.

Ngộ Phi đại sư bỗng rực đôi mắt từ hòa, miệng niệm Phật hiệu vừa phá lên cười:

- Ai di đà Phật ... ha ... ha ... ha ... !

Lão lại đổi giọng âm trầm đầy ý nghĩa bảo nhẹ:

- Thiếu hiệp hãy an lòng ! Theo luật tuần hoàn, như quả kẻ gieo hạt lành ắt hưởng quả lành ngày nay năm tàn, đông tận, vận đạo của người đã đến hồi an hảo, lão nạp sẽ thay người mở mùa xuân mới, đuổi cơn bỉ cực, ắt hồi thái lai, và kể từ đây thiếu hiệp như cánh bướm thuận gió.

Cừu Thiên Hiệp ngẩn mặt nhìn lão sư, mỉm cười khổ sở đáp:

- Đa tạ đại sư có lời an ủi !

Ngộ Phi đại sư nghe qua, sắc mặt răn lại bằng giọng nghiêm trang cùng cực bảo:

- Tiểu thí chủ chớ nghi ngờ bản tăng chẳng dùng lời an ủi đâu, mà chính là sự thật đấy thiếu hiệp ạ ! Có mình chứng hẳn hoi ... ?

Cừu Thiên Hiệp run bắn người, kêu lên:

- Có mình chứng ?

Vừa kêu lên, chợt hiểu mình lỡ lời, vì chàng hiểu rõ Ngộ Phi đại sư là một vị lão tăng đạo cao đức trọng, chẳng những là trưởng môn Thiếu Lâm, mà còn là Minh chủ của Cửu đại môn phái, cho nên tiếng nói của đại sư là khuôn vàng thước ngọc, mỗi khi nói lời gì, là các giới giang hồ, tôn cảm, coi như giáo lý chánh truyền, ai ai cũng đều nể trọng.

Ngộ Phi đại sư không đợi Thiên Hiệp hồi đáp, lão đưa tay xốc lại tăng bào, điềm đàm bảo tiếp:

- Thiếu hiệp ! Nếu thiếu hiệp không trọn tin lời của lão tăng, thì người hãy theo gót bản tăng đến Phần Dương hồ, đến đấy người mới nhận rõ lời nói của bản tăng không hư giả.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, vòng tay cúi đầu nói:

- Đại sư bảo chi những lời này, đã mong ơn đại sư thương tình, văn hạ há chẳng tin sao ?

Ngộ Phi đại sư gật đầu vui vẻ bảo:

- Được như thế, người hãy theo ta.

Vừa nói dứt, Ngộ Phi đại sư lại bước lên về phía trước.

Cừu Thiên Hiệp tuy rất thắc mắc, không rõ vị trưởng môn này đưa mình về đâu nhưng lão đã lên tiếng ngăn ngừa trước, chàng há dám hỏi nhiều sao ? Do đó hai chân chàng di động mạnh lần bước theo bóng đại sư.

Từ Qua Dương trấn đến Phần Dương hồ chẳng xa lắm, nhưng thường đi chỉ độ hai ngày đêm là tới nơi.

Song đối với hai người này, có thể gọi là thiếu cao thủ võ lâm thời bấy giờ, nên mức khinh công rất lỗi lạc, họ chẳng noi theo đường quan ngõ vắng, mà băng suối vượt đèo đi như lướt là đà trên ngọn cỏ.

Vào khoảng cuối canh ba, cả hai đã đến hồ Phần Dương.

Hai người đi dọc trên bờ đê, làm kinh động đoàn “le le” đang an ngủ dưới rừng lau già, cạnh bờ hồ, bọn chúng vỗ cánh bay lên và kêu oang oác.

Hồ Phần Dương là một thắng cảnh đệ nhất xứ Quảng Đông, hồ rộng mênh mông, ước chừng mười mẫu chu vi, mặt hồ về đêm nước trong vắt, thỉnh thoảng vài tiếng cá ngáp bọt làm rung rinh mặt nước, gợn thành vài nếp sóng lăn tăn.

Tuy là nơi thắng cảnh, sơn thủy hữu tình nhưng không kém vẻ cô liêu tĩnh mịch ...

Ngộ Phi đại sư dẫn Cừu Thiên Hiệp rẽ vào một lối nhỏ, đầy lau vách um tùm, vượt qua mấy khúc ngoằn ngoèo như ruột tượng, là đến một cái làng nho nhỏ của ngư dân vẫn nằm cạnh bờ hồ.

cái tiếng làng xã nói đây nghe quá đáng, chỉ vì xóm nhỏ ngư dân này tổng cộng độ tám mái nhà tranh, song chẳng kém thơ mộng ...

Trước mấy dãy nhà tranh, có một thửa vườn nho nhỏ, bên Đông tròn toàn là hoa muôn sắc, bên Tây trồng vô số hoa màu, cải, rau, khoai, củ, lại có nhiều cái mương dẫn nước hồ vào, có lẽ vì lâu ngày bồi lở, mấy cái mương này lở rộng thành nhiều ao vũng sâu sâu, một đàn vịt ngỗng độ mươi con nổi lênh bênh trên mặt ao, chui đầu vào cánh ngủ mê man, tiếng chân người không làm chúng tỉnh giấc.

Dưới ánh nguyệt lơ mờ, chiếu xuống mặt hồ, khiến người ta trông thấy vô số cá nô đùa trên mặt nước, bơi lội một cách tự do thoải mái.

Cừu Thiên Hiệp thấy cảnh sanh tình, chép miệng ước ao, quay sang với Ngô Phi đại sư:

- Đại sư ! Nếu trời run rủi cho tại hạ có góc đất này, tại hạ sẽ nguyện ẩn mình đến chết, tự do thoải mái hơn, lực là phải lang bạc khắp giang hồ, đã phong trần lưu lạc, nhưng kết cục rồi có được chi.

Ngô Phi đại sư nở nụ cười hoan hỉ, bảo:

- Thiếu hiệp đang độ hoa niên cường tráng, như mặt trời sớm mọc, hoa nở ban mai, phải tạo kiến công lập nghiệp với đời, dương danh cho hậu thế, vội gì phải nghĩ chán đời, vả lại ...

Bỗng nhiên một giọng nói khàn khàn cắt đứt câu nói của đại sư:

- Già xin hỏi vị nào đây ?

Ngay lúc ấy, căn lều tranh trước mặt vụt sáng lên, cánh cửa bằng phen tre mở hoác, từ bên trong bước ra một bà lão tuổi ngoài bảy chục tóc bạc, da mỗi tay vịn phiến cửa, tay xách lồng đèn thò đầu ra ngoài xem xét.

Nhìn kỹ bà lão, không có vẻ lam lũ như con nhà chài lưới, mừng tượng như khách thị thành, đôi mắt bà ta ráo hoảnh dường như chưa ngủ.

Ngô Phi đại sư vụt bước đến trước mặt bà lão điềm đạm nói:

- Tiết đại nương ! Bần tăng là Ngô Phi đây ... thật quá quạ, giữa đêm làm phiền đại nương.

Bà lão là Tiết đại nương, khi nghe tiếng nói của đại sư sắc mặt hân hoan đến tột độ lại ần ần đầy tia kinh, bà vội vòng tay xá sát đất cung kính nói:

- Đại sư, Phật giá quang lâm, xin thứ lỗi cho muội không hay để nghênh tiếp.

Vừa nói dứt, bà ta xô cửa thò đầu vào trong nhà gọi to:

- Tiết Trung ! Có Ngô Phi đại sư đến, người mau dậy bái kiến.

Ngô Phi đại sư vội tiếp lời:

- Tiết đại ca ngủ rồi sao ? Thực làm phiền hai vị.

Đại sư vừa nói dứt, từ trong nhà chạy ra một người, lại là ông lão tuổi ngoài tám chục râu tóc bạc phơ.

Cừu Thiên Hiệp vừa trông thấy người này đã giật mình kinh ngạc.

Nguyên vì lão nhân được gọi là Tiết Trung, Tiết đại ca là một cụ già cao tuổi, gương mặt đầy vết sẹo, đôi mắt lão mù, bày ra hai lỗ sâu hoắm, đôi tròng đã mất hẳn, cánh tay tả đã mất, chỉ còn tay áo buông thõng, mái tóc bạc phau phau, chòm râu trắng xóa, thực trông rất dễ sợ.

Vì Tiết Trung chưa bước ra sân, đã buộc miệng nói to:

- Đại sư vạn an ! Xin đại sư bỏ tên Tiết Trung đi vì tên này đã chết từ lâu.

Vừa nói dứt, lão đã bước đến bên Tiết đại nương, tuy đôi mắt mù, nhưng lão không dùng gậy dò đường, mà bước đi rất vững chắc, tiếng nói lại trong như chuông.

Ngô Phi đại sư điềm đạm bảo:

- Đừng nói thế Tiết đại ca ạ ! Lão nạp đêm nay chẳng những là người khách bất đắc dĩ, mà lại đưa đến cho vợ chồng người một người khách quý nữa.

Tiết Trung ngạc nhiên kêu lên:

- Cũng là đại sư ...

Tiết đại nương ngắt lời nói to:

- Lão mù ! Vị khách là một thiếu hiệp đấy !

Nguyên Tiết đại nương đã trông thấy Thiên Hiệp từ lúc đầu.

Cừu Thiên Hiệp không thể không nói, nên buộc miệng tiếp lời:

- Nhị vị lão bá ! Nửa đêm đến làm phiền, thật là mạo muội.

Tiết Trung vụt run khê mấy nếp sọc, dường như xúc động bồi hồi, bằng giọng run run lạc giọng hỏi:

- Ô ! Vị khách ... tiếng nói sao quen quá ! Tiếc rằng không trông thấy được mặt.

Ngộ Phi đại sư điềm đạm tiếp lời:

- Thấy, dù sáng mắt, Tiết đại ca vẫn chưa gặp lần nào, nhưng vị thiếu hiệp đây không xa lạ gì đối với vợ chồng người.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên, nhìn Ngộ Phi đại sư hỏi nhanh:

- Đại sư ! Hai vị lão bá đây là ...

Ngộ Phi đại sư ngắt lời, thản nhiên bảo:

- Hãy vào nhà nói tiếp ! Câu chuyện rất dài !

Vợ chồng Tiết Trung vội kêu lên:

- Húy ! Chúng tôi rất vô ý, đêm khuya sương nặng, xin mời hai vị vào nhà.

Cừu Thiên Hiệp vội nghĩ vợ chồng vị lão nhân này ắt là trang sĩ ẩn giang hồ, danh gia võ hiệp, đến lúc luống tuổi tìm chốn ẩn cư xa lánh sự đời danh lợi.

Vào đến nhà, chàng thấy tuy tấp lều tranh, bày biện thật đơn giản, nhưng rất sạch sẽ và khoáng đảng.

Khi mọi người vừa an tọa.

Tiết Trung nhìn sang vợ, vui vẻ bảo:

- Người mang mớ cá vừa câu, đem ra làm món thối cơm, rượu mang ra đây để đãi vị đại sư và tiểu khách nhân dùng đỡ ấm.

Ngộ Phi đại sư đưa tay áo phất chặn lại, đồng thời nghiêm giọng bảo:

- Chưa vội. Hãy đợi lão nạp bàn xong câu chuyện quan trọng, lão nạp nhất định ở lại dùng bữa với người !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh dị.

Chàng không rõ đại sư dắt chàng đến đây làm gì ?

Chàng không rõ vì sao Ngộ Phi đại sư bảo:

“Chuyện quan trọng.” Chàng ngờ ngác chẳng lâu. Đột nhiên, Ngộ Phi đại sư đưa tay chỉ Cừu Thiên Hiệp cười bí mật bảo:

- Thiếu hiệp, xin thiếu hiệp tha thứ sự mạo muội của lão nạp, thiếu hiệp vén tay áo bên trái, vén lên đến bắp vai ... xem nào ?

Cừu Thiên Hiệp như rơi vào cái hố đầy sa mù, ngạc nhiên kêu lên:

- Đại sư ...

Thật bất ngờ, chàng chưa nói hết lời, Tiết đại nương ngồi một bên, vụt đứng phắt dậy, giương đôi mắt thất thần nhìn Thiên Hiệp, thảng thốt kêu lên:

- Thiếu ... vị đây, chính ... là ...

Bà ta vừa kêu lên sảng sốt, vừa chạy lảng cẳng đến trước mặt Cừu Thiên Hiệp, chẳng nói chẳng rằng, vén nhanh cánh tay áo Cừu Thiên Hiệp lên đến bắp vai.

Cừu Thiên Hiệp hết sức khó chịu, chính mình đứng vào địa vị khách, để cho bà ta vén áo thực là khó coi, mà không để bà ta vén áo càng không ổn.

Tiết đại nương tay cầm mí tay áo, đôi mắt nhìn sững vào bắp vai Thiên Hiệp kêu lên thất thanh:

- Tiết Trung ! Chẳng còn nghi ngờ gì nữa ! Không sai một nét.

Vừa nói dứt, bà buông nhanh tay áo, hai tay vươn rộng ôm chầm lấy Thiên Hiệp, gục đầu trên vai chàng, tức tưởi kêu lên:

- Cừu thiếu gia ! Tiểu chủ, người tưởng ta chết rồi ư ! Người ...

Vừa nói đến đây, Tiết đại nương vụt khóc rống lên, tiếng khóc rất bi ai thảm thiết.

Cừu Thiên Hiệp không rõ sự gì xảy ra ngạc nhiên đến độ xuất thần, trong nhất thời chàng mở miệng chẳng nói ra lời.

Tiết Trung vội đứng phắt dậy, chạy nhanh đến bên Thiên Hiệp, đưa tay mò mẫm lấy bắp vai trái của chàng, vừa chớp mau đôi mày run giọng nói:

- Thật sao ? Tiểu chủ ... Trời ! Cừu thiếu ... gia. đây rồi.

Vừa nói đến đây, giọng nói khò khè dường như tắt nghẹn ngang cổ.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên muốn điên lên, nhìn Ngộ Phi đại sư nói như thét:

- Đại sư, sao lại thế này ... ?

Ngộ Phi đại sư từ từ đứng dậy, bước đến bên Thiên Hiệp, chậm rãi nói:

- Tiết đại ca, đại nương ! Hai người nên bình tĩnh lại đôi chút, chẳng nên làm Cừu Thiên Hiệp thất kinh, có chuyện gì thư thả hãy bàn, chúng tôi còn ở lại đây hết đêm nay cơ mà.

Tiết Trung vẫn nắm vai Thiên Hiệp, lại quay sang Tiết bà, trầm giọng bảo:

- Chuyện gì cũng do mụ mà rối lên, mụ có phát khùng hay chẳng ? Tại sao khóc rầm rức thế, mụ làm kinh động đến Cừu thiếu gia ...

Tiết đại nương vẫn chưa nguôi tức tưởi, hai tay buông ra, bằng giọng ai oán kể lể:

- Chuyện gì cũng do lão mà ra cả, nếu người biết dần lòng, nhường nhịn, thì đâu đến nỗi dui mù ! Lại để thiếu chủ bơ vơ, bị người cướp đoạt trên tay người.

Vừa nói dứt, dường như quá xúc động lão ba ôm mặt khóc mãi.

Cừu Thiên Hiệp ngẩn ngơ đứng lặng người bất động, chỉ vì vợ chồng Tiết Trung lời qua tiếng lại, rõ ràng liên quan đến thân thể của mình.

Việc truy tầm thân thể mơ hồ này, từ lúc rời Phi Lai sơn trang không ngày nào chàng không nghĩ tới, không ngờ Ngộ Phi đại sư đã vì mình mà truy ra tông tích lạc nơi đây, vì thế chàng quay nhìn Ngộ Phi đại sư gấp rút hỏi:

- Đại sư ! Chẳng hay chuyện này ý nghĩa nó ra sao ?

86. Hắc Ngục Cốc Nơi Hội Ác Ma

Ngộ Phi đại sư mỉm cười điềm đạm bảo:

- Vị lão nhân Tiết Trung đây là lão quản gia từng quán xuyến mấy đời cơ nghiệp nhà họ Cừu của người đó ! Xin thứ cho lão nạp nói thẳng, chính Tiết đại nương là mẹ vú nuôi thiếu hiệp đến lớn đây.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua cả mừng lẫn kinh ngạc, huyết mạch xung lên tận não quan, từ chỗ ghế ngồi nhảy phắt đến bên Tiết đại nương, ngã nhoài vào lòng bà lão, như đứa bé thơ vừa nức nở kêu lên:

- Bà ... !

Tiết đại nương chưa vui dòng lệ, lại bắt đầu khóc rống lại rất thảm thiết.

Tiết Trung lần đến bên Thiên Hiệp, quỳ nhanh xuống đánh “bịch !” một tiếng, bằng giọng u sầu buồn bã tiếp lời:

- Tiểu chủ nhân, mọi việc do lão nô tài quá bất tài, để lụy cho tiểu chủ phải vất vả suốt mười mấy năm trời.

Cừu Thiên Hiệp tay chân luống cuống, vội gượng đỡ Tiết đại nương bước đến đỡ Tiết Trung dậy, hoảng hốt hỏi:

- Lão công công ! Tiết công ... phụ thân ta ...

Tiết Trung vừa đứng dậy, đã đưa tay chỉ vào phía nhà sau nghẹn ngào nói:

- Tiểu chủ ! Theo lão nô vào trong bái kiến lão chủ nhân.

Cừu Thiên Hiệp vô cùng ngạc nhiên, hỏi ngay:

- Gia phụ còn tại thế ?

Tiết đại nương vịn vai Cừu Thiên Hiệp đi phía sau, buột miệng kêu lên:

- Tiểu chủ ! Đừng nghe lão mù nói đoạn, chỉ nhầm !

Khi cả ba qua khỏi gian nhà trên, đến căn nhà giữa, Tiết đại nương xô cửa bước vào, bà đánh lửa đốt nhanh cây nến, ánh sáng đèn chiếu rõ khắp gian phòng.

Cừu Thiên Hiệp vừa bước chân vào phòng, vội quỳ nhanh xuống đất, vì chàng thấy giữa nhà có bàn hương án, trên bàn đầy đủ nhang đèn, hoa quả, trên tường giữa bàn thờ, treo một bức họa vẽ một hình người thanh thanh mảnh mảnh, tuổi trạc trung tuần.

Dưới chân tượng, trên mặt bàn thờ bày ra một cái bài vị bằng trầm hương, có khắc một dòng chữ mạ vàng đề:

“Cố ân chủ Thần Châu Nhứt Kiếm, Cừu tướng công, húy Vô Kỵ đại nhân chi thần vị ... ” Cừu Thiên Hiệp gục đầu xuống đất, khóc như mưa, bằng giọng nói nghẹn ngào bi thiết kể lể:

- Con bất hiếu là Thiên Hiệp, không đền được công ơn dưỡng dục sinh thành, lại không cung phụng gia gia nơi thiên linh được, tội nghiệp rất thâm trọng. Cầu xin gia phụ có linh xin phò trì cho con trả được mối thù nhà, ngày rửa được hận cừu, con sẽ bẻ kiếm về quê, trọn đời chài lưới làm ăn, không xuất hiện giang hồ nữa.

Ngay lúc ấy, Ngộ Phi đại sư và Tiết Trung cũng vừa vào đến nơi.

Tiết Trung và Tiết đại nương quỳ hai bên Cừu Thiên Hiệp, cả ba người cúi mặt khóc ngất.

Ngộ Phi đại sư vừa bước vào phòng đã niệm:

- A di đà Phật ! A di đà Phật ...

Vừa niệm một tràng Phật hiệu, lại từ từ lên tiếng:

- Hôm nay chủ bộc các người được trùng phùng, đây là hỉ sự của nhà họ Cừu, vả lại chết là hết, các người có bị thương chỉ vô ích, mà còn hao tổn tinh thần, thiếu hiệp, người còn nhiều trách vụ, chớ khá bị thương mà hao mòn thân thể.

Cừu Thiên Hiệp cố dần cơn thống khổ, vẫn quỳ trên đất, song hướng vào vợ chồng Tiết Trung lay mấy lay, nói:

- Mười mấy năm qua, mong ơn thờ phụng vong phụ, thay ta cúng bái, xin Tiết công, Tiết di nương nhận vài cái lay tạ này.

Vợ chồng Tiết Trung vội cúi đầu lay đáp lễ.

Bấy giờ, Ngộ Phi đại sư đưa mắt nhìn Thiên Hiệp mỉm cười nói:

- Thiếu hiệp, hiện giờ chúng ta nên bỏ qua những tình tiết nhỏ nhặt, mà bắt đầu nói về chánh sự.

Cừu Thiên Hiệp bấy giờ tâm dạ mẫn loạn như kim châm, dao cắt, thẩn thờ hỏi:

- Đại sư ! Chẳng hay chánh sự là việc gì ?

Ngộ Phi đại sư điềm đạm trả lời:

- Lão nạp đi tìm tông tích Thượng thừa Hoa pháp chân kinh mấy tháng trước đây, lão nạp đã đi suốt từ Nam ra Bắc, đôi hải cẩu đã giẫm gần mười ba tỉnh Trung Nguyên, hỏi thăm các môn phái võ lâm về quyển Chân kinh của bản tự, trong lúc bất ngờ, lão nạp gặp lại vợ chồng Tiết đại ca tại Phần Dương hồ này.

Tiết Trung quá hân hoan, nên vui vẻ chen lời:

- Nếu vợ chồng lão nô không gặp đại sư cho biết tin tức thiếu chủ, ắt vợ chồng lão nô sẽ ân hận mãi, khi chết cũng chẳng mặt mũi nào dám gặp lão nhân gia.

Cừu Thiên Hiệp lại đưa mắt nhìn Ngộ Phi đại sư bằng những tia triu mến, đồng thời chàng lại nghĩ theo lời nói của đại sư, ắt hẳn vị lão sư đã tìm ra manh mối quyển chân kinh của Thiếu Lâm, do đó chàng thuận miệng hỏi ngay:

- Đại sư, đa tạ người lo lắng, nhưng không rõ chân kinh ... ?

Ngộ Phi đại sư khoát tay chặn lời chàng mỉm cười bảo:

- Lão nạp nói hai chữ chánh sự đây, không cố ý ám chỉ đến Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của tệ tự đâu.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên kêu lên:

- Chẳng hay ...

Ngộ Phi đại sư cười tủm tỉm, đưa tay chỉ vào mình Thiên Hiệp ngắt lời:

- Chánh sự là những điều ân oán do bản thân thiếu hiệp mà ra đấy !

Cừu Thiên Hiệp giật mình mắng thầm:

“Ta thật là hồ đồ, vừa gặp được người nhà, sự hoan hỉ quá độ thành ra u mê, rồi quên bẵng đi mối thù cha chưa trả.” Vì thế chàng nghe nóng mặt, ngượng nghịu đáp:

- Nếu đại sư không nhắc nhở, vãn hạ suýt quên rồi !

Ngộ Phi đại sư thở dài, điềm đạm bảo tiếp:

- Thêm vào đấy, mối huyết cừu của thiếu hiệp đối với quyển chân kinh có liên quan với nhau.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, cả mừng nói:

- Thật vậy ư ?

Ngộ Phi đại sư gật gù mỉm cười bảo:

- Phải đấy thiếu hiệp ạ ! Song lẽ cả hai câu chuyện đều do một người gây ra, chỉ một người.

Cừu Thiên Hiệp quá sốt ruột hỏi:

- A ! Vậy hẳn là ...

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viền mí bạc nghiêm giọng tiếp lời:

- Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương.

Cừu Thiên Hiệp kêu lên kinh dị:

- Húy ! Là hẳn ?

Tiết Trung đứng bên ngoài, nghe đến đây lần lại sát Thiên Hiệp, bằng giọng ảm như chuông, chen lời:

- Thiếu chủ ! Cừu tiểu gia. Giữa một đêm rằm vào tiết Trung Thu, mười bảy năm về trước, Cừu lão chủ đã từ biệt giang hồ, treo kiếm ẩn cư, không ngờ vào khoảng canh ba, Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương dắt theo tam nghĩa cừu hiệp, cùng một số đông ác ma hắc đạo, tổng số có trên trăm người bọn chúng tủa ra vây phủ Thần châu sơn trang, vây chủ nhân, giết gia bộc.

Cừu Thiên Hiệp giương đôi mắt đỏ gay, ắn đầy sát khí vì quá giận, chàng hỏi to như quát:

- Tiết công công ! Cha ta đã treo kiếm ẩn cư tại sao bọn chúng lại ... ?

Ngộ Phi đại sư khoát tay chặn lời, chậm rãi nói tiếp:

- Lúc Cừu đại hiệp sanh tiền ghét kẻ ác như cừu thù, Dị Đại Cương lúc khai sáng “huyết Quang giáo” lập căn cứ tại Hàn sơn “Vong hồn trại”, chuyên hành ác sự, cha của người nghe biết được đang đêm đơn thân độc kiếm vào Vong Hồn trại Hàn Sơn phá tan hoang doanh trại của chúng và giết sạch bọn ác ma. Huyết Quang giáo vì thế chúng phải hạ cờ giải tán ban hội.

Tiết Trung sụt sùi như nhớ lại dĩ vãng xa xăm, bèn lên tiếng nói tiếp:

- Đại sư nói rất đúng, lão chủ nhân là người khoan nhân trưởng giả, ít đề tâm phòng bị một ai, thành thử Dị Đại Cương chạy thoát ra ngoài hải đảo xa xăm, ngày đêm khổ luyện võ công nuôi chí báo thù, hẳn lại cấu kết với hắc đạo, ác ma, kết thành một đoàn người sau đấy tìm đến Thần Châu sơn trang báo hận.

Cừu Thiên Hiệp nóng ran cả mặt, nghiêng răng bảo to:

- Hay lắm ! Ác ma ! Cừu Thiên Hiệp này không trả được huyết cừu, thề chẳng sống nữa.

Tiết Trung lại chậm rãi tiếp lời:

- Giữa lúc đêm hôm nguy cấp, lão chủ nhân bế thiếu gia giao cho lão nô, căn dặn lão nô đem thiếu gia trốn lên núi Chung Nam sơn tìm đến Huyền Hư cung, trao cho Hạ phu nhân nuôi dưỡng.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua rung động cả tâm can vội nhanh miệng hỏi ngay:

- Hạ phu nhân ? Có phải bà là “Nhất Đại Yên Cơ” Huyền Cung chủ nhân hay không ?

Ngộ Phi đại sư gật đầu, đôi mắt lim dim như hồi tiếc những thời xuân mộng, bằng giọng êm đềm bảo tiếp:

- Đúng đấy thiếu hiệp ! Lúc xuân thời ta có nghe nói, Nhất Đại Yên Cơ với cha người là cặp nhân tình tuyệt thế, trai tài gái sắc, thực ít ai sánh bằng, về sau không rõ đôi bên thác mắc thế nào cha người và nàng mỗi người đi một ngả. Cha người mới kết hôn với một thiếu nữ khác, xinh đẹp hơn nàng, và hạ sanh ra người đó, còn nàng thì gả nghĩa với Hạ Đình Huy là chủ nhân Huyền Cung huyết ma ... vậy !

Cừu Thiên Hiệp nghe qua sực nhớ lại câu chuyện cũ, lúc chàng đến Chung Nam sơn lần đầu tiên gặp “Hạ phu nhân”, bà đã tỏ ra niềm nở nói chuyện một hồi dài. Mấy lần sau mẹ con Nhất Đại Yên Cơ tử tế với chàng, rất mực lo lắng và chăm sóc đủ điều, nguyên bà ta nghĩ đến tình cũ nghĩa xưa mà giúp đỡ chàng rất thành thật, ưu ái như người mẹ thương con. Nghĩ đến đây, Thiên Hiệp lại quay nhìn lão quần gia hỏi tiếp:

- Tiết công ! Rồi ... người có đưa ta đến Chung Nam Sơn không ? Hay là Hạ Đình Duy lại chẳng thấu nhận chúng ta ?

Tiết Trung thở dài, lắc đầu đáp:

- Đều chẳng phải.

Cừu Thiên Hiệp ngạc nhiên hỏi:

- Vậy câu chuyện ra sao ?

Tiết Trung nghe qua tái mặt, các vết sẹo run lên bần bật, gương mặt xấu xí càng xấu xí hơn, trông rất khủng khiếp, chứng tỏ tâm trí lão đang giao động mãnh liệt.

Tiết đại nương vội lên tiếng, nói tiếp:

- Mọi việc đều do lão mù này mà hư hỏng, thực là quý giá vô dụng.

Tiết Trung nghiêng rằng thành tiếng, toàn thân run lên bần bật.

Ngộ Phi đại sư nghiêm giọng bảo:

- Tiết đại nương, người chớ nên trách oán đại ca, giữa lúc bao vây Thần Châu nhất kiếm, mỗi tên đều có một gã ma đầu ác hại, công lực phi phàm, Cừu đại hiệp còn cự đương không xuể, huống chi là tài của Tiết đại ca ?

Cừu Thiên Hiệp thấy Tiết Trung quá bi đát nên động lòng, bèn dùng lời an ủi:

- Đại sư dạy rất phải, tại hạ đâu dám phiền nhị vị ân công.

Tiết Trung thở dài buồn bã nói:

- Chỉ vì lão nô quá nông nổi, lúc lão nô bỗng tiểu chủ toan chạy trốn, thì chẳng may ... làm ... nhưng ... mà ...

Tiết đại nương cả giận cướp lời chồng hỏi:

- Lão mù, còn gì phải nói nữa, mà phải kêu “nhưng mà nhưng mà” làm gì ?

Ngộ Phi đại sư đưa tay ngăn lời Tiết đại nương, ngậm ra hiệu cho Tiết Trung kể tiếp:

Cừu Thiên Hiệp trông thấy hoàn cảnh như thế nên hiểu ý đại sư lên tiếng bảo:

- Tiết công công ! Về sau thế nào ?

Tiết Trung thở dài ảo não, rầu rĩ tiếp lời:

- Về sau ư ? Thuộc hạ nhớ lại. Lão nhân gia còn lưu lại một vị tiểu thơ chừng một tuổi không rõ ...

Cừu Thiên Hiệp há mồm ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu thơ ?

Tiết đại nương nghe qua vội nhanh miệng trả lời:

- Chính là bào muội của thiếu gia đấy !

Cừu Thiên Hiệp quá mừng hỏi lên như điên khùng:

- Ta mà có bào muội ? Ta có bào muội ... vậy em gái ta đâu.. tên gì ... ?

Tiết Trung cau mày nhăn nhó, dường như hồi tưởng chuyện xa xưa, chốc chốc thở dài não ruột nói tiếp:

- Lúc lão nô bế thiếu gia ra ngoài, lại sợ phải động thủ hạ chiêu, nên mang tiểu chủ ra sau lưng nhắm phía sau hậu viện chạy trốn, không ngờ ... Ôi ! Đau thay, khi vừa đến giữa sảnh đường, bỗng gặp hai mươi cao thủ tủa ra bao vây.

Cừu Thiên Hiệp bóp mạnh hai bàn tay vào nhau, mồ hôi rịn ướt, bằng giọng kinh ngạc kêu lên:

- A ! Đến hai mươi cao thủ sao ?

Tiết Trung gật gù nói nhanh:

- Phải đây trong số này có nhiều tên biết mặt lão nô, bọn chúng không nói nửa lời tuốt đao thương kiếm vây phủ lão nô, buộc lão nô phải giao thiếu chủ cho chúng nó, chúng bảo nếu lão nô ưng thuận bọn chúng sẽ tha chết ngay.

Tiết Trung nói đến đây, dường như dĩ vãng hiện ra trước mắt, hai tay lão vỗ mạnh vào ngực, cau mày nghiêng rằng nói lớn:

- Ta tưởng có nói với bọn chúng chỉ vô ích và yêu cầu càng uổng gởi, đồng thời cơn giận xung lên tới mặt, ta tuốt nhanh cặp giản bạc thề chết mà đánh với bọn chúng, hầu bảo hộ thiếu gia.

Ngộ Phi đại sư chớp nhanh viền mắt bạc, điềm đạm tiếp lời.

Tiết Trung nghe qua thêm chua xót, run giọng tiếp lời:

- Cũng vì lão nô không biết lượng sức mình, mà hành động mù quáng nên trong vài chiêu thức đã bị trọng thương, ngắt đi không rõ gì cả !

Tiết đại nương rầu rĩ tiếp lời:

- Sau khi bọn ma đầu giải tán và đi xa, tôi mới đi tìm trong đồng xác chết lòi lão Tiết ra, lúc đó tiểu chủ đã mất tích, mà lão Tiết mang trên mình đến ba mươi mấy vết thương, đôi mắt lại bị người dùng mũi gươm khoét mất, chỉ còn thở thoi thóp, sự chết đã gần kề, tôi mới chạy vào phòng lão chủ nhân tìm được gói tước “Vạn ứng bá bửu tán” nhờ đó mới cứu lão Tiết thoát chết.

Tiết Trung điềm đạm nói thêm:

- Phải chi ta chết là hay hơn cả, vì sau chuyện này ta đâu dám vác mặt đến Chung Nam sơn, do đó ta mới dắt hiền nội đây, hết qua Đông đến Tây, trôi nổi bênh bồng khắp xứ, cũng may cho ta, mặt đây thương tích nên đổi cả diện mạo thuở trước, vì thế bọn ma đầu không một tên nào nhận ra ... !

Tiết đại nương lại dịu giọng tiếp lời:

- Vợ chồng chúng tôi rày đây mai đó, cốt ý là tìm xem thiếu gia hạ lạc nơi nào, nhưng ròng rã mười mấy năm trời vẫn không tìm ra tin tức nào cả, do đó vợ chồng chúng tôi mới đến trú ngụ tại nơi đây, vọng bản thờ cúng lão chủ nhân, mong chuộc lại những lỗi lầm, cho đến nay lòng thành đã đến Hoàng Thiên, nên khiến gặp lại Cừu thiếu gia ... Ở chốn ... này.

Vừa nói đến đây, vợ chồng Tiết Trung đột nhiên xúc động khóc rống lên, tiếng khóc hân hoan thấm khổ, khiến người nghe cũng chua xót bồi hồi.

Cừu Thiên Hiệp nước mắt quanh tròn, song cổ ngăn sự uất nghẹn, hỏi tiếp:

- Phụ thân ta sau cùng chết về tay ai ? Thi thể vùi lấp tại đâu ?

Tiết đại nương đáp nhanh qua dòng lệ nói:

- Lão chủ nhân chưa chết tại đường trường, mà mang tâm thân đầy thương tích nhắm hướng Thiết Huyết bảo chạy như bay đến.

Cừu Thiên Hiệp rúng động toàn thân kêu lên:

- Thiết Huyết bảo ?

Chàng lại sực nhớ đến câu chuyện “Cái thế ma quân” nên lấy làm hoài nghi, nói:

- Thiết Huyết bảo đâu phải là hạng người lương thiện, hẳn giao du đầy dẫy với các tay hắc đạo ma đầu. Tại sao gia phụ lại hướng vào ngã ấy mà chạy, chẳng hóa ra dâng thịt vào miệng cọp hay sao ?

Ngộ Phi đại sư lắc đầu thở dài bảo:

- Thiếu hiệp ! Lòng cha mẹ thương con như biển hồ lai láng.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm khó nghĩ, vội hỏi:

- Xin đại sư cho biết ý nghĩa ?

Ngộ Phi đại sư chép miệng thở dài, bằng giọng âm trầm bảo:

- Vì lúc đó Cừu đại hiệp chưa biết người mất tích, nên không ngần ngại dâng xác vào miệng cọp, cũng chỉ vì người mà đại hiệp không chạy đến Chung Nam sơn tỵ nạn, vì sợ kẻ thù theo dõi ý người muốn Tiết đại ca đưa người đến Chung Nam sơn cho được an lành.

Cừu Thiên Hiệp kêu lên một tiếng “a” đau đớn. Vợ chồng Tiết Trung cảm động rơi lệ đầm đìa. Ngộ Phi đại sư chậm rãi nói tiếp:

- Theo lão nạp được biết, lúc vào Thiết Huyết bảo, cha người trở oai thần vụng kiếm sát hại trên ba mươi tên cao thủ Thiết Huyết bảo, rồi mang tấm thân đầy thương tích chạy hướng Tây Bắc, từ đó không nghe tin tức gì nữa.

Cừu Thiên Hiệp nhìn lên bàn thờ bốc khói, đôi mắt mờ lệ, lại trầm giọng hỏi:

- Còn bức chân dung thể nào ?

Tiết Trung nghẹn ngào nói tiếp:

- Về sau lão nô được tin lão chủ nhân đã thác tại Hạ Lan sơn, vì thế lão nô mới lập thần án, đem bức chân dung để thờ phụng.

Ngộ Phi đại sư điềm đạm nói:

- Theo cá tính của Cừu đại hiệp lúc sanh tiền, nếu đại hiệp chưa chết, ắt là trả mối cừu rồi, đâu dễ đến ngày nay.

Cừu Thiên Hiệp ngẩn mặt nhìn thần vị, cúi đầu mặc niệm rất lâu.

Nguyên chàng đã rung động toàn thân, vì bức tượng chân dung Cừu Vô Kỵ giống hao hao một người mà chàng đã gặp qua đôi lần ? Chàng cố moi óc suy tư vẫn không nhớ người đó là ai, nhân cơ ấy chàng quay sang Tiết Trung hỏi:

- Tiết công ? Ai đã họa tượng gia phụ thể ? Theo bức chân dung có giống gia phụ lúc sanh tiền hay chăng ?

Tiết Trung buồn rầu đáp:

- Lão nô đã mù mắt nào thấy chi, chẳng qua nghe gia nội nói lại, bức chân dung giống như người thật.

Ngộ Phi đại sư đỡ lời nói tiếp:

- Thiếu hiệp giống Cừu đại hiệp như đúc !

Ngay lúc ấy, Tiết đại nương từ nhà sau bưng lên một mâm cơm bốc khói, trên mâm có hai đĩa cá chép hấp cực to, và ba bầu rượu hâm nóng.

Nguyên đại nương thừa lúc mọi người ôn lại ký ức, bà ta lên ra sau nhà làm cơm, rượu.

Khi Tiết đại nương vừa bước đến cửa phòng đã nghe rõ mọi việc, bèn để mâm cơm lên bàn, lớn tiếng nói chen vào:

- Tượng ? Tượng phải không ? Bức tượng đã họa vào mùa xuân, trước khi “Thần Châu sơn trang” bị tiêu thổ giữa lúc hỗn loạn, tôi mang bức tượng chạy đi trốn, toan tìm kiếm thiếu gia giao lại, song tìm mãi không gặp, tôi mới lấy ra đặt bàn thờ phụng. Bức tượng này giống hệt lão nhân gia, nghe đâu người vẽ ra nó là một đại danh sư đấy.

Nói đến đây, bà ta hướng vào đại sư và Thiên Hiệp mời mọc:

- Đại sư ! Tiểu chủ, xin mời dùng bữa cơm hàn giả này ! ...

Cừu Thiên Hiệp không còn lòng nào ăn uống, nhưng muốn phụng bồi Ngộ Phi đại sư, bắt đắc dĩ chàng ngồi xuống hầu tiếp khách ...

Tiết đại nương lại vào phòng bưng ra hai đĩa thực phẩm, nào là cải ướp cam thảo, trứng gà chưng.

Ngộ Phi đại sư là người cao tăng đắc đạo, không kiêng cử chạy lạt, chỉ dùng rượu thịt theo thể tục ...

Giữa lúc mọi người cầm đũa, dùng cơm ...

Cừu Thiên Hiệp sức nhớ chuyện cũ, bèn cất tiếng hỏi:

- Di Tiết ! Về việc em gái ta ...

Tiết đại nương bị gọi đột ngột, sượng đỏ mặt diềm đạm trả lời:

- Tiểu thư ư, tiểu thư lại do một người vú khác săn sóc, lúc tiểu thư vừa đúng một tuổi trông rất dễ thương, đã khỏe lại đẹp, lão chủ nhân phu phụ cứng như vàng ngọc ... !

Cừu Thiên Hiệp nóng lòng như lửa đốt, hỏi nhanh:

- Em gái ta có giống ta chút nào không, bên bả vai trái có ba nốt ruồi son chứ ?

- Không có.

Tiết đại nương vừa trả lời vừa suy nghĩ, cố ôn lại ký ức, nói lẩm bẩm:

- Phụng tiểu thư ... ư, giống hệt ... không ...

Cừu Thiên Hiệp gật gù buông ra một tiếng:

- Ai ?

Nguyên chàng sức tưởng một việc rất vu vơ:

- Chính mình là một trang tu mi nam tử, bị lão Hùng phong vạn lý Nhiệm Tử Huệ bắt đi, bắt quá là chịu sự tủ nhục, hay nhọc nhằn về thể xác mà thôi, chứ em gái ta, nếu bị kẻ thù bắt giữ, ắt em ta sẽ gặp nhiều hoạn nạn ... Ôi ! Sẽ chịu bi thảm gấp muôn lần ... và biết đâu.. hậu quả không thể nào lường được ...

Cha mẹ ta đã chết ... chết là hết, không còn gì phải lo lắng ! Nhưng ... người sống ... lại là em gái ta ... là đồng bào ruột thịt ... thà rằng tử biệt còn hơn phải sanh ly ... !

Vì thế chàng lên tiếng truy vấn:

- Em gái ta là họ Cừu chứ ?

Tiết đại nương khoát tay, lắc đầu nói nhanh:

- Không, không ... tiểu thư gọi là Hắc Phụng do lão chủ nhân ...

Cừu Thiên Hiệp cả kinh đứng phắt dậy buộc miệng hô to:

- Hắc Phụng ! Trên đời này sao có sự trùng hợp khéo tuyệt như thế !

Chàng vừa nói dứt, những người ngồi vây quanh bàn vụt đứng phắt dậy, giương mắt nhìn Thiên Hiệp dò hỏi:

Ngộ Phi đại sư vẻ mặt đầy nghi vấn buộc miệng hỏi:

- Thiếu hiệp ...

Lão sư chưa nói hết lời, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng chân người dẫm lên sân đá sột soạt, tương tự như nhiều người đến trước cửa túp lều tranh.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh kêu to:

- Trước sân có người lạ !

Ngộ Phi đại sư đứng thẳng lên hỏi:

- Vị bên ngoài là ai ?

Có tiếng đáp dội vào trong:

- Không ngờ nhà sư cũng lại đây à ?

Ngay lúc ấy, ngoài cửa lều vang lên nhiều tiếng xôn xao, ngựa hí inh ỏi.

Nhứt Đại Yên Cơ mình khoác xiêm lục, chẳng đợi chủ nhà lên tiếng mời liền xô cửa đi thẳng vào nhà, khi đến cửa phòng bà vụt đứng khựng lại, giường đôi mắt tuyệt đẹp như phượng nhãn nhìn chăm chú vào bức họa “Thần Châu nhứt kiếm” Cừu Vô Kỵ đến gần ngơ.

Cừu Thiên Hiệp thoát trông thấy, vui mừng khôn tả, vội chạy bươn bả ra ngoài cửa phòng, vòng tay thi lễ nói:

- Tiền bối ...

Nhứt Đại Yên Cơ khẽ lắc đầu nói:

- Ta với cha ngươi đã kết nghĩa anh em, ngươi phải gọi ta là Cô cô ... !

Vừa nói xong, bà ta lại đưa tay chỉ ra sân, thuận miệng bảo:

- Có Liên nhi và Hắc Phụng cùng đi, ngươi mau ra đón bọn chúng vào.

Lúc bấy giờ từ phương xa tiếng gà gáy rộ, báo hiệu trời sắp sáng.

87. Nỗi Oan Khiên Giải Thích Giữa Quần Hùng

Đông tàn năm cuối theo định luật của thời tiết.

Hôm nay trời xuân ấm áp, gió xuân phảng phất cảnh sắc đua tươi, hầu hết mọi sự vật ở thế gian, xem như cùng hòa theo ý xuân mà thay đổi mới, và trở nên trắng lẹ huy hoàng.

Ánh mặt trời rực rỡ tựa hồ như chiến trường hanh thông cho Cừu Thiên Hiệp hầu thắng tiến đến một thắng lợi cuối cùng.

Trên đường tới Sào Hồ, tuy đầy dẫy những hoa thơm cỏ lạ, liễu xanh, đào hồng cây lành, suối ngọt, nhưng bên ngoài tuy phong cảnh này còn ẩn chứa lờ mờ sát khí, cùng những bất trắc hải hùng không lường được.

Lần theo con đường ngoằn ngoèo dẫn vào Hắc Ngục Cốc, hôm nay chỉ có dấu chân người dẫm nát, ngoài ra không có một tiếng động nhẹ nào, chim không hót, thú không kêu, càng tạo cho cảnh hoang liêu đượm mùi tử khí trập trùng.

Hôm nay là ngày mừng hai tháng hai, ngày đại hội võ lâm, trên các nẻo giang hồ, hào kiệt, hắc đạo, ác ma kéo nhau từng đoàn hướng về Hắc Ngục Cốc, họ cúi đầu đếm bước, gương mặt người nào cũng lộ vẻ trầm tư, phúc chốc họ lại cau mày hàm chứa sự lo âm hiểm nặng, vừa đi họ vừa đưa mắt nhìn tứ phía, dường như họ e ngại một tai nạn bất trắc theo đuổi bên lưng.

Đường vào núi càng sâu, ánh sáng cũng dần dần tối lại.

Ngay Cốc khẩu Hắc Ngục, có dựng một tòa lư bồng muôn sắc, hai bên cổng vào có treo hai bức hoành phi, khắc theo lối chân phương đại triện, nền bằng gỗ mun, chữ bằng hoàng sa khảm.

Bức trên đề:

“Thánh địa của Tổng giáo Huyết Quang” Bức dưới đề:

“Long niên ngày đại hội luận kiếm.” Dưới hai bức hoành phi là hai câu liễn đối bằng nhung treo dọc hai bên trụ đồng, nhìn vào hai câu liễn khiến người người ái ngại lo âu, vì ý nghĩa gần như đe dọa đầy khủng bố.

Câu liễn bên hữu viết:

“Huyết Quang dương uy, nhập cốc hưu tồn vọng tướng - Huyết Quang trở oai thần, vào cốc chớ nên nghĩ quấy.” Câu liễn bên tả đề:

“Kiếm khí nghi hàn, xuất sơn tài toán toàn thân - Kiếm khí rất lạnh lùng, ra khỏi núi mới hay toàn mạng.” Vào tòa Lư bồng, lại thấy hai bên vệ đường cờ bay phất phới, đầy đủ sắc màu, nhìn kỹ lại thấy là hiệu kỳ của các môn, phái, bang hội xếp bày rất thứ tự.

Hắc Ngục Cốc ba bên là vách núi thẳng một mặt là ngọn công sâu.

Giữa cốc là một thung lũng Sào Hồ, nơi đây có một khoảng đất cát một tòa “Luận kiếm đài”, dài cả ba trượng, xung quanh treo hoa, kết lụa, mặt đài là một sàn gỗ rộng trên mười mấy trượng vuông, đứng trên đài có thể nhìn thấy cảnh vật mọi nơi.

Bên tả luận kiếm đài còn bày ra mười cái bàn gỗ, bảy cái bàn còn lại trên mặt mỗi cái bàn để một cái hộp sơn son, lớn nhỏ khác nhau, ba chiếc bàn còn lại, trên mặt bàn lại để trống, chỉ trải một thảm lụa che mặt bàn, ngoài ra không có đặt vật gì cả.

Bên hữu Luận kiếm đài có năm chiếc ghế bành bọc da hổ theo loại Giao ỷ Thái sư, xếp thành hàng ngang hướng mặt ra khán đài, trên năm chiếc Giao ỷ vẫn chưa có người ngồi.

Cách “Luận kiếm đài” năm trượng lệch về hướng đông có một tòa khán đài lộ thiên, chứa chừng năm trăm người, song số khán giả đã ngồi chật khán đài, trong số khán giả dự hội, đa số là cao thủ của Cửu đại môn phái, ngoài ra còn có toàn thể cao thủ từ tam sơn, ngũ nhạc về dự đại hội, hàng đầu dành riêng cho Tôn sư, chưởng môn, chưởng phái hoặc các danh thủ độc lập, song vẫn chưa trống một số ghế chưa có người ngồi ở hàng đầu, về mấy hàng sa đã chật như nêm.

Bên hữu “Luận kiếm đài” lại có một tòa khán đài lộ thiên song hơi nhỏ hơn, chỉ chứa độ hai trăm người, khán giả của đài này có một điểm rất đặc biệt, là họ vận toàn áo cộc quần đen, trên ngực mỗi người đều có in một bàn tay máu rất nổi bật, trông qua rất dễ sợ, đây là toàn nhân vật của Huyết Quang giáo, gồm những tên Hắc đạo ma đầu, Áp trại chủ, Đại đầu mục, họ không ngồi yên lặng mà qua qua lại lại như phô trương lực lượng đầy khát máu của một phái lấy chữ Máu làm phương châm.

Lúc bấy giờ, mặt trời đã lặn dần dần ở non Tây, mây chiều hạ xuống thấp, bức màn đêm u ám trên cả vạn vật núi đồi.

Một luồng gió sau hậu trường Luận kiếm đài thổi tới, từ bên trong nhảy vọt ra hai bóng người theo thể “Bang văn phục vũ” trên tay mỗi người cầm một cây đuốc, họ phân ra thể “nhị long xuất thủ” lượn mình như con rồng vờn nước, trong nháy mắt, đã châm đốt hàng ngàn ngọn đuốc quanh tráng cháy sáng rực.

Ánh trăng non nhợt nhạt, bị hàng ngàn tia sáng đuốc làm át hẳn.

Bỗng nhiên ...

- Cheng !

Một tiếng thanh la nổi lên cao vút, làm rung chuyển cả tràng báo hiệu đã đến giờ khai mạc.

Bấy giờ, toàn thể khán giả im phăng phắc lặng như tờ.

Một bóng người, từ khán đài Huyết Quang nhảy vọt lên sân Luận kiếm đài bằng thân pháp “Phi long nhập vận” mau như tên bay nhẹ như lá rụng, chỉ chớp mắt đã hạ xuống không gây một tiếng động nhẹ.

Bên khán đài Huyết Quang giáo vỗ tay hoan hô nhiệt liệt. Trái lại khán đài bên tả lại im phăng phắc, chỉ vì khán giả bên tả khán đài nhìn thấy kẻ thượng đài khích công rất tầm thường, chẳng lấy gì làm lạ, cũng bởi họ toàn là cao thủ, công lực bất phàm.

Kẻ thượng đài chính là Huyết Quang giáo thủ tọa hộ pháp Kiêu dương tán Lôi Thanh Minh.

Hôm nay, Lôi Thanh Minh khoác đại hồng bào, mang giày da gấu, đầu chít khăn hồng điều, lưng đeo cây lõng “Thiết tán” Ngay lúc ấy, Lôi Thanh Minh vòng tay xá vào khán đài bên tả, lại quay sang bên hữu cổ lẩy giọng nghiêm trang nói to:

- Long niên Luận kiếm đại hội, sắp đến giờ khai mạc, bốn giáo chủ sẽ đến ngay, Lôi mỗ thay mặt “Huyết Quang giáo”, trước tạ Ôn quý vị không quản ngại xa xôi, đến dự rất đông đủ, thực lấy làm hân hạnh cho tệ giáo.

Vừa nói dứt, hắn vòng tay hướng vào khán đài bên tả, cúi khom sát đất, tỏ vẻ lễ trọng vô cùng.

Khán giả bên tả khán đài hỗn loạn dậy lên, tất cả đều vỗ tay đáp lễ.

Ngay lúc ấy bỗng nhiên ngoài cửa Cốc truyền vào:

- Ủ ... u ... u !

Những tiếng “tù và” sơn dương rít lên chấn động, tiếp theo nhiều giọng nói như vũ lộ hét lên từ cửa cốc động vào:

- Giáo chủ giá lâm !

Khán đài bên hữu nhao nhao lên, toàn thể khán giả đài này đồng đứng phất dậy, cúi đầu nín lặng giữ thể nghiêm.

Khán đài bên tả lại nhôn nhao, náo loạn, kẻ nói được người bảo không, cãi nhộn lên.

Cửu đại môn phái y theo tập tục giang hồ, người đứng lên nghiêm nghị, giữ theo lối khách tân. Các môn, các phái, các bang khác nhận thấy ngồi rất khó coi, nên không ai bảo ai đều đứng phất dậy, khác với Lôi Thanh Minh vừa xuất hiện.

Sau hậu trường “Luận kiếm đài”, tiếng nhạc hùng trỗi lên rất uyên oán, pháo nổ đi dưng.

Từ cốc khấu chạy vào năm con tuần mã, vó kêu “lộp cộp” nhắm vào giữa sân “Luận kiếm đài” chậm rãi bước tới.

Đi đầu là “Thôi mệnh diêm la” Dị Đại Cương, hấn ngồi chễm chệ trên lưng tuần mã, mình khoát đại bào kim tuyến, tay cầm cây hốt triệu thiên, oai phong lẫm liệt, tướng mạo đường đường, trông tương tự như vị thiên thần giáng thế, hấn quét đôi mắt sáng rực nhìn khắp mặt tràng.

Con tuần mã thứ nhì, chở trên mình một lão quái nhân, cao như tre gầy như củi, hình thù rất quái gở, hấn có chiếc đầu nhỏ như beo, đôi mắt lơnh hi hí như mắt hâu, sóng mũi nhìn quái đản, long lanh như mắt cáo, trên mình khoát mảnh da tinh tinh “loài khỉ đột” phô bày vô số lông mịn như nhung, vai đeo trường kiếm, dáng điệu rất hung hăng, chẳng khác nào ác quỷ hung thần.

Trên lưng tuần mã thứ ba ngồi chễm chệ một quái nhân đầu hói.

Toàn thể khán giả bên tả đài, xem thấy nhôn nhao cả lên.

Chỉ vì người thứ ba này lưng đeo kiếm trần nhìn qua lưỡi kiếm đủ biết lai lịch của chủ nhân.

Thanh kiếm dài ba thước, thân kiếm chiếu ra tia sáng rực rỡ đấy là Hàn Thụy Kiếm.

Người thứ tư ngồi trên lưng xích thố, mặt râu tóc hoe là Hỏa sơn đảo chúa Ma Tắt Chánh, gương mặt âm trầm lo nghĩ chứ không lộ vẻ tự đắc như mọi người.

Sau cùng người cỡi con ngựa kim chính là Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, hôm nay nàng vẫn mặc bộ xiêm trang như ngày thường, ngoài mặt lại chỉ sơ sài phần mỏng, nhưng không che giấu nổi vẻ tiêu tụy, hốc hác hơn ngày thường.

Nhan Như Ngọc ngồi trên lưng tuần mã, khi vừa nhập cốc đã giương đôi mắt phượng nhìn thẳng về phía khán đài, nàng nhìn từng người một dường như tìm kiếm ai, sau cùng nàng buộc miệng thở ra khoan khoái.

Nguyên vì nàng không tìm thấy Cừu Thiên Hiệp, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc cảm thấy lòng mình hân hoan, nhưng cũng thất vọng.

Tại sao mâu thuẫn thế ? Chỉ vì, Cừu Thiên Hiệp đã y lời dặn dò của nàng, mà không tham dự cuộc đại hội này, khiến lòng nàng hân hoan sung sướng. Còn thất vọng là nàng lại tương tự Thiên Hiệp, không gặp được chàng ngày nào là khổ sở ngày ấy, thật đáng với câu:

“Một ngày không gặp cũng như xa cách ba năm” Giữa lúc nàng đương trầm tư mặc tưởng thì đoàn ngựa năm con đã tiến vào trước mặt “Luận kiếm đài” Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương dùng ngay chiêu “Phiếu mã thi” tung mình nhảy xuống ngựa, trông thật đẹp mắt, hấn lại quét đôi mục quang rọi khắp khán đài, sau cùng chiếu vào mặt ba vị quái nói to:

- Mời thượng đài !

Ba vị quái và Nhan Như Ngọc đáp từ, không tung mình xuống ngựa, mà buộc lại dây cương vào đại yên, sau cùng chỉ nhích khê đôi vai, cả bốn người giở ngay chiêu “Yến tử xuyên vân” từ trên lưng ngựa nhấc bổng mình phi thân lên Luận kiếm đài.

- Hay tuyệt ! ...

Khán đài bên hữu là môn hạ Huyết Quang giáo, bọn chúng vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Khán đài bên tả, khán giả vẫn im thin thít ngược mặt nhìn lên đài bằng những tia mắt thản nhiên.

Riêng về Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc sử dụng được chiêu thức vừa rồi chứng tỏ khinh công của nàng quá vượt bậc, sánh với Cửu Thiên Hiệp là tay cao thủ cũng chẳng kém là bao, tuy hai người này chưa học phép dăng đàn, hay nhập thất tịnh luyện, nhưng họ đã đạt được mười phần công hỏa hầu.

Nhưng về khinh công của ba lão quái đầu, thực là thiên hạ quán chúng đập gió đùa mây.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vẻ mặt hiện đầy tia kiêu ngạo, hần bước tới, lui vài bước trước khán đài, đưa mắt nhìn gần khắp mặt khán giả, bỗng nhiên hần giả bộ kinh hoảng đứng thẳng người như pho tượng, hai chân cứng đờ bất động, hai tay giơ thẳng lên trời, thân mình từ từ bay thẳng lên “Luận kiếm đài” tựa hồ như một giây vô hình kéo hần lên đài, đây là Dị Đại Cương đã vận dụng chiêu Mê ly thần công, một môn khinh công tuyệt kỹ.

Khán đài tả, hữu cất tiếng hoan hô vang trời dậy đất. Luôn cả vị Minh chủ của Cửu đại môn phái, vị cao tăng trưởng môn Thiếu Lâm Ngộ Phi đại sư phải buộc miệng khen thán, lão đưa mắt liếc Vân Tiêu đạo trưởng, trưởng môn phái Võ Đang một cái, Vân Tiêu đạo trưởng gật đầu hiểu ý lại tỏ vẻ biểu đồng.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương đi lần ra giữa đài, vòng tay hướng vào hữu tả khán đài nói to:

- Bốn giáo đã kính ước mời quý vị đến đây, một là theo lệ võ lâm hàng năm có một lần đại hội, hai là hân hạnh giới thiệu Tam đại kỳ nhân chư vị Trung Nguyên võ lâm.

- Ồ !

Khán đài bên tả nhiều tiếng kêu “ồ” nổi lên, cùng với những lời nhao nhao nghị luận, vẻ mặt người người đều tỏ ra lo ngại không ít.

Nguyên Tam đại kỳ nhân là ba tên nứt tiếng tội đời, bọn chúng hùng cứ ngoài hải đảo thuộc hàng đại ma đầu, chỉ tung hoành trên mặt biển, chưa hề đặt bước đến Trung Nguyên. Nhưng hôm nay Huyết Quang giáo mời chúng đến đây, chẳng khác nào dắt cưỡi vào nhà, dẫn voi dây mã tổ.

Ngay lúc đó, vị quái nhân mình khoác tấm da tinh tinh, ốm nhong như quỷ đội mồ khệnh khạng bước ra giữa đài, khẽ cúi đầu chào khán giả, bằng giọng nói ngạo nói to:

- Lão đây hùng cứ Khô lâu đảo (Đảo sọ người), xưng hiệu là Bạch cốt kiếm (Kiếm xương trắng), họ tên là Tiêu Bất Đồng.

Giọng nói của hần vừa phát ra, vừa khó nghe vừa man rợ vô cùng.

Tiếp đây, lão quái nhân thứ hai là “Hoành thủy đảo” đảo chúa Hàn thủy kiếm Bạch Tịnh Ba.

Bạch Tịnh Ba một tay chống vào mạn sườn, một tay vung kiếm Hàn thủy nương theo làn kiếm quang, bước ra giữa đài, hần nghiêng đầu chào khán giả, bằng giọng nói như đồng la bể, oang oang:

- Người Trung Nguyên nhìn Hoành Thủy Đảo, cho là một địa phương hoang rợ, nên bốn đảo chúa nhận thất Trung Nguyên, có dịp thấy qua điều quái dị, nhân đó ta mới quyết tâm vào đất Trung Nguyên, đem cái công lực man di của Hoành Thủy Đảo ra múa máy vài đường để các người Trung Nguyên thấy qua “Hoành Thủy Kiếm” uy phong là thế nào, thử xem các người có dám gọi Hoành Thủy đảo là dân man di mọi rợ hay không ?

Giọng nói của hần cực kỳ khinh ngạo, biểu dương ý chí kiêu hùng tỏ ra dưới mắt không người.

Hàng trăm đôi mắt bên khán đài bên tả lóe ra những tia phẫn nộ.

Vị quái nhân thứ ba là “Hỏa sơn đảo đảo chúa” Ma Tất Chánh bước ngay ra giữa khán đài, dáng điệu rất khiêm cung, trái với thái độ cuồng ngạo của hai tên quái nhân kia, hai tay vòng lại hướng vào khán đài, bằng giọng nói rất đơn giản:

- Hỏa sơn đảo bốn đảo chúa là Ma Tất Chánh vì lời mời dự hôn lễ mà lên đây.

Vừa nói dứt, lão thối lui về chỗ cũ.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương khẽ giật mình, không rõ vì đâu Ma Tất Chánh nói ra những lời êm dịu, lại thêm lời nói có ý đồ lỗi cho Huyết Quang giáo.

Thật ra hẳn có biết đâu “Hỏa sơn đảo” đảo chúa Ma Tất Chánh đã bị Cửu Thiên Hiệp đoán kiếm làm nhục chí.

Ngay lúc đó, bỗng nhiên từ đường vào cốc, một tên Huyết Quang giáo lướt gió chạy như bay, nhắm ngay hậu Luận kiếm dài chạy tới, sau khi lên được trên đài, hắn khúm núm bước ra sau lưng Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương nói nhỏ vào tai.

Vì tiếng nói nhỏ nên phía dưới khán đài tả hữu không nghe được lời gì cả.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vừa nghe vừa gật đầu, tỏ vẻ đắc ý vô ngần, sau cùng hắn buộc miệng nói to:

- Như thế càng hay ... hay lắm !

Ngồi kế bên hắn, Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc vừa nghe qua, gương mặt tươi tỉnh vụt biến thành tím xám, tinh thần bối rối rõ rệt.

Khán giả hai bên khán đài tả hữu, dù tai đoán thế nào cũng không rõ xảy ra sự gì.

Ngay lúc đó, trên đường vào Luận kiếm đài vụt hiện ra mấy bóng người, dùng thuật khinh công chạy như vũ bão, nhìn kỹ thấy họ gồm ba gái hai trai, tất cả đều nhắm Luận kiếm dài xông tới. Đi đầu là một người được các giới võ lâm chú mục nhất là Cửu Thiên Hiệp.

Kế đấy là “Nhức Đại Yên Cơ” đi giữa, hai bên tả hữu hai cô gái là Cửu Hắc Phụng và Điều Man công chúa.

Sau cùng “Chung Nam Sơn huyền cung”, lão hộ vệ Dư Thiên.

Cửu Thiên Hiệp vừa đến, hai bên tả hữu khán đài nhao nhao lên bàn tán, kẻ trách mắng, người hân hoan tán tụng, lời qua tiếng lại vang dậy, luôn cả tiếng nói quan trọng của Đài chủ Dị Đại Cương cũng bị át đi.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương vô cùng tức bực, gương đôi mắt cú vọ nhìn Cửu Thiên Hiệp lom lom chứa ra những tia uất hận đầy sát khí.

Cửu Thiên Hiệp lần đến giàn ghế đầu phía bên tả khán đài.

Toàn thể nhân chúng trong khán đài này, trừ Ngô Phi đại sư và Hồ thanh kiếm Âu Dương Hồ là hai người thông cảm hoàn cảnh rắc rối của Thiên Hiệp, còn lại bao nhiêu đều coi chàng như kẻ thù, chỉ vì sự hiểu lầm quá sâu đậm, chưa giải thích được, do đó chàng bước đến ngồi sau lưng Ngô Phi đại sư song song với Hồ thanh kiếm Âu Dương Hồ.

Bất ngờ, người người trong Cửu đại môn phái đều lên tiếng nghị luận gay gắt hơn, nhiều người đưa mắt nhìn về hướng Cửu Thiên Hiệp tỏ vẻ bất mãn khôn cùng.

Cửu Thiên Hiệp miệng niệm tịnh công, gạt bỏ mọi tiếng nghị luận, giả như ngu như điếc, tay trái dìu cô em gái Hắc Phụng, tay phải đỡ Điều Man công chúa, để hai người ngồi bên phải còn chính mình ngồi sau lưng Ngô Phi đại sư trò chuyện nho nhỏ.

Bỗng nhiên một bóng xanh lạng đến hàng ghế đầu khán đài. Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng hiện thân, đến ngồi phía sau Cửu Thiên Hiệp.

Cửu Thiên Hiệp vừa trông thấy cả mừng, vội quay đầu ra sau hỏi:

- Bích cô nương vừa đến à ?

Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng bữu môi “xi” một tiếng không đáp.

Ngay lúc đó, hai hồi thanh la đổ lên.

- Cum ! Cum !

Tiếng thanh la chấn động cả mặt tràng, khiến mọi người im phăng phắt đưa mắt nhìn lên Luận kiếm đài.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương lại bước ra giữa võ đài, đồng đạc hỏi:

- Buổi đại hội hôm nay, bất luận thắng hay bại, ai mà giáo thủ qua chiêu với một vị trong số Tam đại kỳ nhân được toàn thân mà thối ra ngoài. Bốn giáo chủ đã chuẩn bị xong. Mười món tặng phẩm để làm quà cho mười người, tuy theo chiêu số mà lựa chọn ra, mười người cao nhất, chẳng những mười người này có tặng phẩm kỳ trân mà lại được liệt vào hạng Thập đại kiếm thủ đương thời do các giới võ lâm cam trợ mà tôn lên, có thể nói chỉ một hành động nhỏ mà thu hoạch được cả danh cùng lợi !

Vừa nói xong, hắn lại bật cười như điên, hắn lại bước xê qua góc đài bên hữu đưa tay chỉ vào mười chiếc hộp sơn son nói:

- Các vị ! Chớ nên khinh thường những món tặng phẩm này, chỉ vì ... một là, do sự thành tâm thiện chí của bốn giáo hiến dâng, hai là các món tặng phẩm đều là vật chí bửu tuyệt đời, không dễ gì cầu mà được.

Cừu Thiên Hiệp nghe qua hắn nói sốt cả ruột, sôi cả tim gan, giương đôi mắt lơ lơ nhìn bức Dị Đại Cương như chực ăn tươi nuốt sống ! Chàng cảm thấy đôi tay run lên, quả tim đập liên hồi, chàng giận không tung được lên đài, dùng năm ba chiêu thế đâm vào lòng ngực Dị Đại Cương một nhát, cắt lấy đầu hắn đem về Phần Dương hồ, tể bái mộ phần tiên phụ nhưng chàng bỗng nhận được ngay, vì thoáng bên tai lời khuyên bảo của Ngộ Phi đại sư còn vang vang:

- “Cừu ... ! Báo cừu là một việc đã đành rồi, nhưng hiện nay, nhiều giới võ lâm trong thiên hạ hiểu lầm mà quy tội cho ngươi, vậy ngươi phải thanh minh và giải thích cho kỳ được, bằng những chứng cứ hiển nhiên, lý luận vững chắc, mới mong lấy lại lòng tin của mọi người, nếu không làm được thế thì nơi đâu cũng là cừu hận, đến xứ nào cũng gặp kẻ đối địch căm hờn, há chẳng là cô độc lắm ư ? Lão nạp chỉ có bấy nhiêu lời, xin thiếu hiệp hãy ghi vào dạ ... !” Nên biết, sở dĩ các môn các phái đều hiểu lầm Cừu Thiên Hiệp đều do những điều ám muội Huyết Quang giáo gây ra và trút cả tội lỗi vào mình Cừu Thiên Hiệp, nhưng trong số này chỉ có Ngộ Phi đại sư, chương môn Thiếu Lâm tự, và Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ, chương môn Võ Di môn thông cảm và không ngờ vực mảy may.

Nhưng hai vị này lại không thể trình bày sự thật với các môn, các phái để họ chịu tin ngay.

Vì thế, Cừu Thiên Hiệp muốn khiến Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương đem sự thật mà giải thích các điều oan khúc, hiểu lầm trước mặt các môn các phái, thanh minh cho mình, thì chánh nghĩa sẽ được nhiều người ủng hộ, tà đạo sẽ cô lập, lạ gì chẳng được người ủng trợ.

Tuy trong võ lâm, Cừu Thiên Hiệp không phải nhờ sự giúp đỡ một ai, nhưng mà tinh thần phải nhờ nhiều người cổ vũ.

Quả nhiên ngoài dự liệu của Ngộ Phi đại sư.

Trên đài Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương đưa tay chỉ vào chiếc hộp thứ nhất nói to:

- Món tặng phẩm thứ nhất là toàn bộ Thượng thừa Hoa pháp chân kinh của Thiếu Lâm tự.

- A !

Dưới khán đài bên tả, vô số kêu lên một tiếng “A !” vang rền. Thiếu Lâm phái, cả tăng lẫn tục đều rung động đứng phắt lên.

Ngộ Phi đại sư vội quét nhìn toàn thể môn đệ bảo nhỏ:

- Bốn môn đệ tử hãy chờ xem, chớ nên vọng động.

Trên đài Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương lại đưa tay chỉ vào hộp thứ nhì nói:

- Món tặng phẩm thứ hai là toàn bộ Phi vân kiếm phổ của phái Võ Đang ! Có thể nói là võ lâm chí bửu.

Võ Đang bát kiếm vội đưa tay chớp nhanh chuôi kiếm toan nhảy ra tranh tài.

Luôn cả vị chương môn Vân Tiêu đạo trưởng, sắc mặt cũng hiện đầy nét giận dữ.

Nhưng, lão đã lo xa tính trước, đối với Tam đại kỳ nhân trên đài khó mà thủ thắng, vả lại việc này quan hệ đến võ lâm đại cuộc, không chỉ dành riêng cho một môn phái nào, Võ Đang phái há thay mọi người làm vật thí nghiệm đầu tiên hay sao ?

Do đó Vân Tiêu đạo trưởng chớp mắt mấy cái ra hiệu, tay hữu đưa lên cao giữ sạch vào sổ sư môn đệ tử.

Võ Đang phái sư môn đệ tử thấy lệnh vội cúi đầu ngồi vào vị trí cũ.

Trên đài Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương lại điểm vào cái hộp thứ ba, trầm giọng nói:

- Món tặng phẩm thứ ba là một vật “Vương hóa” Long Hồ Sơn, có một lịch đại hàng trăm năm của Thiên Sơn để lại trấn sơn, “Ngũ lôi chánh phù” có thể nói là vật “kỳ trận” Tiếp theo đây, Dị Đại Cương lại tiếp tục giới thiệu từng món tặng phẩm, nào là:

- Vân Vụ phái Vân vụ kim đỉnh - Võ Di môn Võ Di Ngọc Mã - Không Động môn - Triều thiên kim đầu - Thiên Sơn nhứt phái - Tỵ Hân hỏa châu Món nào hẳn chỉ đến là phía dưới khán đài nhao nhao hỗn loạn.

Nhưng mà, mỗi khi Dị Đại Cương giới thiệu món tặng phẩm nào thì mọi người đều giương mắt nhìn Thiên Hiệp bằng những tia mắt chăm hận, phát một cách tự nhiên tận đáy lòng, nhưng lạ sao bao nhiêu ánh mắt đều không được Cừu Thiên Hiệp lưu ý.

Cừu Thiên Hiệp bấy giờ bị đôi mắt trên đài thu hút cả linh hồn, chỉ vì đôi mắt này chiếu ra những tia đầy ý nghĩa, có đủ cả nhiệt tình, sầu muộn, bối rối, lo âu, trong nhất thời không phân tách được.

Cừu Thiên Hiệp đã quên hết những gì trong thiên hạ, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn như kẻ mất hồn. Chàng không phân tách nổi Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc muốn nói gì.

Tại sao, nàng chẳng bằng lòng ta đi dự hội ?

Tại sao đôi mắt nàng không còn long lanh như trước, mà mờ mắt như mất thần ?

Cừu Thiên Hiệp đang suy nghĩ vẫn vơ.

Trên đài Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương oang oang nói tiếp:

- Món tặng phẩm thứ tám là một vật trấn môn của Cửu hoa môn Huyết Long huyết cầu, vật này do một vị bằng hữu cất giữ, chốc lát tự nhiên y mang tới.

Cừu Thiên Hiệp nghe đến phá lên cười ha hả, lại đưa vào bọc thăm chừng quả “Ngũ long huyết cầu.” Dị Đại Cương lại cao giọng nói tiếp:

- Tặng phẩm thứ chín và mười, hai món tặng phẩm này là võ lâm trọng hữu, cực kỳ quý giá, hai vật này hiện ở trong tay một bằng hữu, chốc nữa vị bằng hữu đó sẽ dâng lên, không để các vị thất vọng đâu.

Cừu Thiên Hiệp lấy làm hồ nghi, vội lên tiếng hỏi nhỏ Ngô Phi đại sư:

- Đại sư không rõ vị bằng hữu hẳn nói đó là ai vậy ? Có thật ...

Ngô Phi đại sư điềm đạm ngắt lời đáp:

- Thiếu hiệp không rõ thật ư ?

Cừu Thiên Hiệp vội đáp ngay:

- Vãn bối không rõ hai vật gì là võ lâm trọng hữu, thì làm sao biết được vị khách giữ nó là ai ?

Ngô Phi đại sư chớp nhanh đôi mắt mỉm cười bảo rất khê:

- Vị đó là chủ nhân “Trúc kiếm”, và hai vật võ lâm kỳ vật là “Bồ thiên tàng thiết hạo khí tho” và “Khô trúc thánh kiếm” đây, người biết là ai rồi chứ ?

Cừu Thiên Hiệp giận run lên, cao giọng hét to:

- A ! Bọn chúng khinh người thái thậm !

Vừa hét dứt, hai vai chớp động toan cử thể nhảy lên đài.

Ngô Phi đại sư vội đưa tay kéo nhẹ tà áo chàng giữ lại, bằng giọng hiền hòa bảo nhỏ:

- Thiếu hiệp chớ nóng nảy mà hư việc !

Cừu Thiên Hiệp nhú đôi mày kiếm, nhỏ nhẹ hỏi lại:

- Còn đợi bao giờ ?

Ngộ Phi đại sư đưa tay chỉ Dị Đại Cương trên đài, nhìn Thiên Hiệp thân mật bảo:

- Thiếu hiệp, hãy nhường cho hần ba hoa khoát lát, thử xem đêm nay hần tìm đâu ra hai vật kỳ trân, và người vẫn còn nhiều cơ hội qua chiêu. Đợi chốc lát xem sao !

88. Mưa Tạnh Mây Tan-oan Cừu Rửu Sạch

Dị Đại Cương từ góc đài bên tả, nhún mình nhảy vọt ra giữa “Luận kiếm đài”, hần đưa mắt nhìn khắp quần hùng hai bên tả hữu khán đài, bằng giọng lạnh như băng nói:

- Luận kiếm mở đầu, bất luận môn phái hay bang chúng nào, trai gái, trẻ già đều tham dự được, miễn vị nào qua chiêu giao thủ với Tam đại kỳ nhân mà nguyên vẹn xuống đài, bốn giáo sẽ biết tặng phẩm tận tay, lại được suy tôn là một trong “Thập đại kiếm thủ”. Xin quý vị chớ bỏ qua cơ hội tốt.

Vừa nói dứt, hần giương đôi mắt sáng rực rọi vào mặt Thiên Hiệp, lại mỉm cười khiêu khích.

Cừu Thiên Hiệp đưa tay vào nắm chặt đốc kiếm, toan nhún mình nhảy tung lên Luận kiếm đài.

Bỗng nhiên, một giọng quát âm trầm vang lên:

- Tiền mỗ tuy bất tài nhưng xin ra mắt trước.

Tiếng nói chưa dứt, chỉ trên khán đài bên hữu đã hiện ra một người là Đại hồng sơn Thiết Huyết Bảo bảo chúa Bàn long phục vũ Tiền Quân, thân mình như cánh én lượn quanh qua đầu mọi người bay vọt lên Luận kiếm đài.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương trông thấy thế cau mày, hốt hoảng bảo:

- Tiền bảo chúa ! Người chớ ...

Thiết Huyết bảo chúa Tiền Quân ngắt lời:

- Lão phu xin hiến ba chiêu.

Nhanh như chớp, lời nói của Tiền Quân chưa dứt, Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba vội rời thái sư ý, nhắc mình vọt ngay đến trước mặt “Bàn long phục vũ” Tiền Quân chừng bảy thước.

Tiền Quân làm theo thủ tục võ lâm, vòng tay xuống đài thi lễ, lại quay sang Bạch Tịnh Ba vòng tay nói:

- Lão đảo chúa ! Xin ...

Một đạo hàn quang lóe lên như tia chớp, Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba không cần nghi lễ giang hồ lay động ngay Hoành thủy kiếm.

- Ái !

Bàn long phục vũ Tiền Quân chưa nói hết lời đã rống một tiếng “Ái !” thảm thiết, chiếc đầu to như quả bóng bị chém phụt, văng xuống đài, thân hình lão đảo ngã luôn xuống đài, máu tuôn ra xối xả.

Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba phá lên cười như điên dại, tỏ vẻ đắc ý khôn cùng. Hoành thủy kiếm lay động vùn vụt không thôi, hần lại quát lên cực to:

- Tài nghệ như thế chỉ để ăn, lên đài làm gì, vô dụng.

Phía dưới khán đài bên tả, quần hùng nhao nhao phải đối:

- Thực là dã man ! Vô nhân đạo !

Nhanh như chớp, một bóng người nhảy lên đài.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh buộc miệng kêu to:

- Ối chao !

Vừa kêu lên vừa quay mặt ra sau nhìn Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng hỏi:

- Bích cô nương, Ma Quân lên đài để làm gì ? Ông ta đã luống tuổi ... chỉ e !

Bích Lệ Hồng sợ tái mặt, tà áo run lên toan nhảy lên đài ứng trợ.

Cừu Thiên Hiệp liền giữ chặt tà áo Bích Lệ Hồng trầm giọng bảo:

- Bích cô nương, để ta thay thế ...

Vừa nói dứt, đôi vai động mạnh, dùng “Lôi hành cửu chuyển” nhất bổng mình lên “Luận kiếm đài” Cùng lúc đó một tiếng hét thất thanh:

- Ối chao !

Vang lên âm điệu cực bi thảm, tiếp theo:

- Choeng !

Một tiếng binh khí chạm nhau tóe lửa.

Cái thể ma quân Bích Nam Hùng vừa lay động cây “Quý đầu truy hồn trảo” đã bị lưỡi “Hàn thủy kiếm” chém đứt làm hai đoạn, văng luôn xuống đài.

Hoành thủy đảo đảo chúa Bạch Tịnh Ba đã đắc thế lại không nỡ cho người, đạo thủy kiếm vẫn chớp liên hồi, lần thứ hai lại giơ tay cao “Hàn thủy kiếm” nhắm vào vai Bích Nam Hùng xả xuống nhất cực mạnh.

Diễn tả thì chậm chứ hành động mau không tưởng được.

Đạo bạch quang vừa lóe lên may thay một luồng kim quang xung lên cản hẳn lại.

Cừu Thiên Hiệp vừa hạ xuống đài đã vung trức kiếm tỏa ra đạo hoàng quang xẹt đến trước mặt Bạch Tịnh Ba, đồng thời rống to như sấm động:

- Bạch Tịnh Ba ... chớ vô lễ !

Thật là sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba ngẩn người, vô tình chiêu kiếm trên tay đình hoãn lại.

Cái thể ma quân Bích Nam Hùng thoát chết, lão thừa cơ biến ngay chiêu Lưu vân xuất tụ nhắc bổng mình lên cao, và đáp nhẹ xuống khán đài, gương mặt tái xám, giọng nói run run đưa tay vẫn gọi Bích Lệ Hồng:

- Hồng nhi ! Chúng ta về đi thôi !

Nhanh như chớp, hai cha con Bích Lệ Hồng như hai luồng khói trắng nhắm ngay đường ra Hắc Ngục cốc chạy như bay biến.

Cừu Thiên Hiệp cử nhanh hư chiêu cứu thoát Cái thể ma quân, chàng lại không lưu ý đến Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba, mà xốc ngay “Khô trức thánh kiếm” đề ngang ngực, xê chân bước nhanh đến trước mặt Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương, chỉ mũi kiếm vào gã, quát cực to:

- Dị Đại Cương, mi là một người ác độc vô lương, thủ đoạn cực kỳ dã man.

Dị Đại Cương phá lên cười lạnh lạnh, vẫn ngồi an nhiên trên giao ý, trầm giọng trả lời:

- Luận kiếm đài chỉ có một việc luận kiếm tỉ võ, kết luận chuyện gì dù quan trọng đến đâu Bốn giáo chủ tuyệt không dám tạm bàn hay đáp ứng được.

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn cười hề hề khiêu khích, máu giận càng tăng, rống lên như sấm nổ:

- Nếu như thế, sau khi luận kiếm Cừu mỗ nhất quyết trừng trị ngươi.

Ngay lúc ấy, người ngồi kế bên Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương là Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bỗng nhiên nằng hót hoảng xanh mặt đứng phắt dậy, kêu lên một tiếng:

- Ối !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh hãi, lại nghe đạo kinh phong như bão táp áp mạnh vào lưng.

Nguyên Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba thấy Cửu Thiên Hiệp xem thường mình, nên nổi giận xung thiên, lia Kiếm Hàn thủy chém xả vào lưng chàng.

Cửu Thiên Hiệp có môn Lôi hành cửu chuyển đã nhanh lại mạnh, vừa uốn lưng, thân mình đã tránh xa một trượng rưỡi, bằng giọng giận dữ rống lên ầm ầm:

- Lão thất phu ! Người đánh lên à ?

Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba vừa đẩy ra một chiêu kiếm mãnh liệt, thì bóng dáng đối phương mất dạng, nên lấy làm kinh sợ bồi hồi, khi nghe Thiên Hiệp nói, vội rống to như sấm nổ:

- Tiểu quỷ ! Ta quyết lấy mạng ngươi !

Cửu Thiên Hiệp bĩu môi cười khẩy nói:

-Ồ ! Chưa chắc ngươi chạm được lông ta !

Bạch Tịnh Ba càng giận mãnh liệt hơn, hấn gào lên như quỷ đói:

- Hãy xem thủy kiếm của ta !

Vừa hét dứt, Hàn thủy kiếm lay động mạnh tỏa ra muôn đợt tia sáng long lanh đầy hơi lạnh như tuyết đông, giá buốt, tuôn ra ào ạt, nhắm ngay mình Thiên Hiệp xoắn tới.

Cửu Thiên Hiệp vừa thấy đối phương động kiếm, chiêu thức đã làm chàng hoa mắt, không phân biệt được bóng địch, làn kiếm đâu cả, lại không nhận ra chiêu số là gì, giữa cơn nguy cấp, chàng giơ cao Khô Trúc thánh kiếm lay động vu vu, đạo kim quang vàng rực, biến tỏa cao hàng trượng, che khắp đại huyết châu thân, thậm chí đến hơi gió cũng khó chui lọt kiếm quang vào mình.

Bỗng nhiên khán giả dưới tả hữu đài kêu rống lên kinh ngạc:

- A !

Một tiếng do hàng trăm cửa miệng thốt ra làm rung chuyển cả Hắc Ngục cốc, nguyên mọi người đã thấy chuyện quái dị xảy ra, vì thanh “Khô trúc thánh kiếm” vừa lay động lóe ra đạo hào quang vàng chói mắt, thì ánh thép lóng lánh của “Hàn thủy kiếm” tự động lu mờ, như khối tuyết gặp ánh mặt trời tan chảy dần dần, ánh Hàn thủy kiếm cũng thế, hơi lạnh vừa tiêu, sắc kiếm thu lại cực nhanh trong nháy mắt đã biến thành khúc sắc tầm thường.

Cửu Thiên Hiệp trông thấy cả mừng, tinh thần phấn khởi, tay kiếm lướt nhanh như làn gió bão, “Khô trúc kiếm” chuyển mình biến ra chiêu “Thập nhị sanh tiêu” kiếm pháp, “vút vút” tựa đầu “độc xà” nhắm vào ba mươi sáu đại huyết của Bạch Tịnh Ba thích tới tấp. “Thập nhị sanh tiêu” kiếm pháp là môn bí truyền, chiêu nhanh như chớp, thế hiểm lạ thường.

Cửu Thiên Hiệp lay động “Khô trúc kiếm” vun vút, chớp mắt đã sử dụng xong một lượt mười chiêu tuyệt kiếm. Đột nhiên, chàng cao giọng quát to:

- Buông kiếm mau !

Đạo hào quang vàng như ánh điện chớp giữa đài loé lên.

- Koeng !

Một tiếng thép rơi kêu lên một tiếng khô khan lãnh khí bốc ngợp đài, Hàn thủy kiếm bị chiêu “Sanh mệnh kiếm” hất rơi xuống nền “Luận kiếm đài” Cửu Thiên Hiệp phá lên cười ngất bảo:

- Hà hà ! Bạch Tịnh Ba, ta tha cho ngươi đấy.

Vừa nói dứt chàng xấn tới trước mặt một bước, đưa chân dẫm lên mũi kiếm “Hàn thủy” gương mặt hiện ra nét hoan hỉ vô cùng.

Bạch Tịnh Ba dù công lực có siêu việt đến đâu, kiếm pháp có cao diệu đến tột bậc, cũng phải buông rơi thanh kiếm, vì nếu cưỡng chống lại sẽ bị ngọn “Trúc kiếm” đảo ngược, gây vụn cả cánh tay hữu, tàn phế suốt đời.

Giữa lúc Hoàn thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba buông rơi kiếm, đứng trơ như tượng gỗ thì phía khán đài tả hữu, tiếng vỗ tay và hoang nghênh:

- Tuyệt hay !

Hàng trăm cửa miệng hét lên một tiếng, vang rền cả núi rừng âm ỉ không dứt.

Cùng lúc ấy, giữa khán đài bên hữu một bóng người bay vọt lên “Luận kiếm đài”, thân pháp rất nhẹ nhàng xảo tuyệt, vừa nhún chân đặt xuống gầm đài, hần đã cao giọng quát to:

- Hay cho tiểu tử, lớn mật !

Tiếng hét như chuông ngân, làm chấn động cả mặt đài.

Người này là một thanh niên tuấn tú, mình khoác bộ y phục chệt màu xanh nước biển, dáng điệu rất uy nghi nhưng tiếc thay trán thấp, gương mặt tái ẩn đầy tà khí, không phải là người chánh phái nhân vật.

Thanh niên áo xanh vừa đáp xuống đài, chẳng hỏi trắng đen, phân phải quấy, tay hữu vung cây phút phán quan, nhắm ngay lồng ngực Cừu Thiên Hiệp đâm một nhát khá mạnh, chiêu thế thật hung hăng mãnh liệt.

Cừu Thiên Hiệp vẩy nhẹ ngọn Khô trúc kiếm phá ngay chiêu thế đối phương, trầm giọng quát to:

- Hãy dừng lại !

Vừa hét dứt, chàng xê mình đến bên mấy cái bàn đặt tặng phẩm, mỉm cười lạnh lạnh nói:

- Tại hạ thắng một lần, xin đa tạ nhận một tặng phẩm trước.

Vừa nói dứt, chàng chọn ngay một cái hộp sơn cầm lên, đoạn tung mình nhảy xuống khán đài bên tả, trao ngay Ngộ Phi đại sư, mỉm cười nói:

- Đại sư ! Đây, bộ chân kinh của quý tự, xin giao hoàn nguyên chủ.

Bấy giờ ...

Trên “Luận kiếm đài”, thanh niên áo xanh rống lên như hổ đói quát tháo âm ỉ.

- Cừu Thiên Hiệp ! Hãy tiếp Thiếu đảo chúa trăm chiêu.

Cừu Thiên Hiệp vừa quay lại “Luận kiếm đài” nghe hần nói như thế, chàng đã hiểu ngay hần là Hoàn thủy Thiếu đảo chúa Bạch Vân Phi, bất giác lửa giận bùng sôi, sóng lòng phát dậy, không rõ sự ghen tức, hay oán hờn, nặng giọng quát lớn:

- Trăm chiêu ? Dừng lớn lối, người sánh bằng lão già Tịnh Ba không chứ ?

Vừa nói dứt, tay hữu chàng lay động nhanh Khô trúc thánh kiếm phát ra đạo kim quang như cái mống trời, lại đồng dặc quát to:

- Qua chiêu, mau !

Hoàn thủy thiếu đảo chúa Ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi vì sự báo thù làm hần hôn mê, chẳng rõ trời cao đất dày, lay động đôi bút phán quan, nhắm ngay Thiên Hiệp công tới tấp.

Kim quang trào như muôn đợt sóng vàng, hết đợt này đến đợt khác, chớp nhoáng liên hồi.

Cừu Thiên Hiệp lại quát to:

- Coi chừng !

Tiếng quát vừa dứt, bầu không khí như tối sầm lại.

Ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi kêu rống lên một tiếng “A !” thảm liệt.

Một cảnh tượng kinh hồn làm khiếp đảm cả đám ác ma, luôn quần hùng cũng nhôn nhao.

Nguyên Hoàn thủy thiếu đảo chúa Ngọc Diện truy phong Bạch Vân Phi bị ngọn “Khô trúc thánh kiếm” chém rụng cả hai tay, cánh tay cầm bút phán quan bị rơi ngay xuống đất, cánh tay tả rơi trên nền “Luận kiếm đài”, máu đổ loan cả đấu trường.

Bạch Vân Phi té ngồi trên gầm võ đài, miệng kêu thê thảm.

Ngay lúc đó, Cừu Thiên Hiệp chạy nhanh đến bàn để tặng phẩm với tay lấy hộp son đựng “Võ di ngọc mã” tung thân nhảy xuống đài, đồng thời nói với lại:

- Món tặng phẩm thứ hai xin miễn tạ Ôn.

Tiếng nói vừa dứt, thì thân người đã đến bên Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ.

Cừu Thiên Hiệp hai tay đưa hộp tặng phẩm Võ Di Ngọc Mã vừa mỉm cười nói:

- Lão trang chủ ! Châu về hợp phố, xin Trang chủ hãy ...

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ đưa tay ra đón lấy vừa thốt lời cảm tạ.

Ngay lúc đó, Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương giận tím mặt vụt đứng phắt dậy rời ngay thái sư ý bước nhanh ra ngoài Hắc Ngục Cốc.

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn tỏ ra hung ác, liền nhớ ngay đến mốt “Phụ thủ bất động đá thiên”, nhanh như cắt đảo ngược mình nhảy phóc lên “Luận kiếm đài”, thuận tay vung kiếm chỉ vào mặt Dị Đại Cương quát to như sấm:

- Thiên Hiệp đã đến đây, chưa lấy được đầu người, thì ta há quay về không hay sao ?

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương tức giận lồng lên như hổ điên, hai chân dậm mạnh trên sàn đài, quay đầu nhìn một trong Tam đại kỳ nhân là:

“Hỏa sơn đảo” đảo chúa Ma Tất Chánh đưa mắt ra hiệu nói:

- Xin phiền Ma đảo chúa.

“Hỏa sơn đảo” đảo chúa Ma Tất Chánh sớm đã lãnh giáo Cừu Thiên Hiệp, nên đã hiểu sự lợi hại “Khô trúc thánh kiếm” là thế nào rồi, vả lại “Liệt hỏa kiếm” đã gãy, đầu dăm rút ra khỏi vỏ.

Bấy giờ nghe Dị Đại Cương gọi đến mình, Ma Tất Chánh uể oải đứng dậy, chậm rãi bước ra giữa “Luận kiếm đài”, dùng giọng êm trầm bảo to:

- Lão phu tự lượng sức mình quá kém, xin giả biệt các vị !

Cừu Thiên Hiệp vốn là người thiện lương, không muốn tạo nhiều sát kiếp, nên nghe Ma Tất Chánh vừa nói dứt, vội vòng tay hướng vào Ma Tất Chánh mỉm cười nói to:

- Lão đảo chúa đầy lòng nhân nghĩa, Cừu mỗ lấy làm cảm tạ ! Xin đa tạ !

Chàng đã chém gãy “Liệt hỏa kiếm” của Ma Tất Chánh, nhưng chàng thừa cơ hội này mà đề cập trước mặt mọi người lại dùng lời khiêm nhượng đề cao Ma Tất Chánh trước mặt thiên hạ vô lâm, thật là phong tư của người đại hiệp ít ai sánh kịp.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh nghe qua đồ phùng mặt, vì cảm kích bồi hồi, một mặt lão bước lần ra giữa đài, một mặt nhìn Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba khê bảo:

- Bạch đảo chúa ! Trung Nguyên vô lâm ai có ân oán nấy, chúng ta không nên xen vào việc này thất danh vô ích ... Bạch đảo chúa, chúng ta hãy quay về.

Nói xong, hấn bước đến bên Bạch Tịnh Ba, phụ lực với lão này, diu Ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi bị gãy cả hai tay, đồng thời buộc miệng gọi to:

- Lên !

Vừa dứt hét, cả hai tung mình lên cấp theo Bạch Vân Phi như đôi chim ưng kết cánh tha mồi, nhắm ngõ cửa Hắc Ngục cốc chạy ra ngoài như bay.

Hải ngoại Tam đại kỳ nhân chỉ còn lại một người là Khô lâu đảo chúa Tiêu Bất Đồng.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương xám mặt, nhú mày nhìn Tiêu Bất Đồng, dùng lời khích tướng bảo:

- Tiêu đảo chúa ! Người chẳng sợ hãi như hai vị kia chứ ? Chưa chi đã khiếp đảm trước công lực của tiểu tặc tử ? Hà ... hà !

Vừa nói dứt, hần phá lên cười, giọng cười rất gượng gạo để che đậy một sự thất bại nào nề.

Tiêu Bất Đồng là một tên háo thắng, há sát, vừa bị nói khích đã nhảy dựng lên, bằng giọng nói oang oang như chuông bể quát ầm ỉ:

- Hừm ! Lão phu là người trọng chữ tín, giết tiểu tặc tử tạ thị như giết một con gà.

Vừa nói dứt, hần đưa tay chớp nhanh chuôi kiếm “Bạch cốt” rút soạt ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm dài một thước bảy tấc (mộc), phát ra tia sáng trắng ngần, vũ động “ào ào” biến thành một đạo ám phong rít lên nghe rợn gáy, nhắm ngay cổ Cừu Thiên Hiệp thịch một nhát cực mạnh.

Tiêu Bất Đồng là một đại ma đầu đứng hàng thứ nhứt trong Tam đại kỳ nhân, công lực cao hơn hai người kia một bậc, lại thêm Bạch cốt kiếm là món tà môn binh khí, khi sử dụng, âm phong rít khiến người chẳng lạnh cũng phải run, toàn thân nổi ốc như da gà.

Cừu Thiên Hiệp nhìn thấy gió ma cuốn lộng, quỷ khí bốc khắp người, khiến chàng không thể chậm trễ, vội lay động ngay “Khô trúc thánh kiếm”.

Kiểm trúc vừa vung, cuồng phong phát nổi lên từng cơn vàng rực, chiếu tỏa khắp “Luận kiếm đài” hai người gỡ hết bình sanh tuyệt học, phổ nhanh vào chiêu số, làm cho mọi người chóa mắt mở chẳng ra, nhận chẳng được ai là ai cả.

Cừu Thiên Hiệp chân đạp Lôi hành cửu chuyển, tay đẩy Thường thăng bát kiếm, những thế “Thiết thư” tuyệt học như vách sắt tường đồng, hạt mưa ngọn gió vào không lọt.

Khô lâu đảo chúa Tiêu Bất Đồng đem cả toàn nội lực vũ lộng thành muôn đạo hàn quang, đem tính mệnh ra đấu, lấy tận lực tấn công, thế như chim ưng giữa sóng, cao thủ qua chiêu mau như sao sa, nhanh như biển chớp.

Thật một trường ác đấu, trong nháy mắt họ đã giao đấu trên năm sáu mươi chiêu thế, đem so sánh đôi bên, kẻ tám lạng người nửa cân, công lực suýt soát nhau, nên mỗi lúc càng đấu nhau mãnh liệt.

Cừu Thiên Hiệp đánh say sưa hứng thú, khiến chàng đổi ngay chiêu thế, bằng một chiêu mới:

- Vút ! Soạt !

hai tiếng nổ rít mạnh, chiêu Mạng vận chí kiếm mạnh tay lay động ...

Tiếp theo đấy, nhiều âm thanh lạnh người nổi lên:

- Kẽng !

Hai loạn binh khí chạm nhau toé lửa, cùng một tiếng “vút” lên như gió rít mạnh.

Bạch Cốt kiếm bị “Thánh kiếm” đoạn gãy bảy tấc, văng bắn ra xa năm trượng.

Khô lâu đảo chúa Tiêu Bất Đồng thét lên một tiếng thảm liệt, loạn choạng chạy lùi ra sau cả trượng, bằng đôi mắt trắng mắt thần nhìn lại “Bạch cốt kiếm” muốn ứa lệ, một khắc qua hần cho kiếm vào vỏ, gương mắt nhìn Thiên Hiệp trân trối, bằng giọng bi thương nói lên:

- Cừu Thiên Hiệp, ngày nào ngươi còn sống thì Bản đảo chúa tuyệt không vào đất Trung Nguyên, ngươi có cần mạng ta chăng ?

Vừa nói dứt, đôi mi ứa lệ chảy tròn trên khóe mắt trông rất thảm thương.

Cừu Thiên Hiệp vốn kẻ hiếu sinh, không nỡ hại người dưới ngựa, hơn nữa họ Tiêu là dân bộ lạc, bị người khiêu khích thỉnh mời, bất giác chàng dịu giọng bảo:

- Tiêu Bất Đồng, Cừu mỗ trừ kiếm chó không hại người, ngươi hãy đi đi !

Tiêu Bất Đồng vừa nghe qua, vội vòng tay vái một xá thật sâu, đoạn nhấc bổng mình lên phi thân ra ngoài, chớp mắt là biến mình vào bóng tối mất dạng.

Cừu Thiên Hiệp nhìn theo bóng Tiêu Bất Đồng đến mất hút, tâm trí còn ngẩn ngơ chưa định.

Bỗng nhiên, một tiếng hét lạnh lạnh bên tai:

- Dị Đại Cương, người chó hòng trốn thoát.

Lại nghe Dị Đại Cương gất to lên:

- Người phản ta sao, lão phu sẽ giết người !

Nguyên Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương thừa cơ hỗn loạn chạy trốn, lại bị Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lên tiếng cản trở.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh, quay đầu lại nhìn thấy kiếm của Nhan Như Ngọc bị cây triều thiên hốt của Dị Đại Cương ghì chặt, hấn lại vươn tay tả, xòe năm ngón như vuốt hổ, chop mạnh vào cổ Nhan Như Ngọc, thế mạnh khôn lường được.

Cừu Thiên Hiệp giận xung thiên quát to:

- Dị Đại Cương, hãy trả mạng phụ thân ta !

Vừa hét dứt, tay hữu lay động Khô trúc thánh kiếm, phân thể tấn công.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương sợ chết, vội bỏ ngay Nhan Như Ngọc nhắc mình hạ xuống đài, co giò chạy như bay.

Lúc bấy giờ toàn thể quần hùng bên tả khán đài đã cảm phục tài của Cừu Thiên Hiệp vô cùng.

Họ tự nhủ:

“Nếu không có Cừu Thiên Hiệp giảm lòng quả cảm, ắt Dị Đại Cương sẽ gây hoạn nạn vô cùng !” Họ lại tự nghĩ:

”Từ bao lâu nay, không ngờ Dị Đại Cương lại giao du với đủ hạng tà ma ngoại đạo, để giờ này bày ra buổi hội, mà tàn sát những cao thủ võ lâm, nếu bọn chúng không thất bại, chẳng rõ tai họa to lớn đến bậc nào ... ! Dị Đại Cương là tên phản loạn, dắt voi dày mã tổ, rước sói vào nhà ...

Vì nghĩ thế, nên quần hùng la ó lên dậy đất, võ khí tuốt nhanh, nhảy ra dàn hàng ngang chắn hấn lối đi của Dị Đại Cương.

Cửu đại môn phái, trừ những người nhảy lên đài thâu hồi trọng vật của bốn môn, còn lại bao nhiêu đều tuốt kiếm chờ Dị Đại Cương chạy đến.

Cừu Thiên Hiệp thân như luồng gió xẹt, đuổi sát bên lưng Dị Đại Cương, như hình với bóng. Dị Đại Cương đang chạy như gió chợt nghe quần hùng cản trước mặt, vội hãm ngay cước bộ chậm lại, nhanh như chớp mũi “Trúc kiếm” trở tới điểm vào Ngọc chẩm huyết, Dị Đại Cương sợ toát mồ hôi, vội ngừng hấn lại.

Cừu Thiên Hiệp tay kiếm không rời ngọc chẩm huyết của hấn, đồng thời hướng mặt vào quần hùng đồng dục nói to:

- Các vị võ lâm tiền bối, xin nghe tại hạ nói đôi lời.

Võ lâm quần hùng vừa nghe qua, tất cả không ai bảo ai đều nín im phăng phắc.

Cừu Thiên Hiệp cảm thấy hùng tâm cao muôn trượng, trầm giọng tiếp lời:

- Phụ thân của tại hạ là Cừu Vô Kỵ, treo kiếm ẩn cư, Dị Đại Cương lại chẳng kể qui luật võ lâm, đang đêm dắt người vây phủ “Thần Châu sơn trang” giết thác mẹ tại hạ là một người thiếu phụ không biết võ công, bức tử phụ thân tại hạ ...

Lúc bấy giờ, quần hùng mới rõ Cừu Thiên Hiệp là con của một trang đại hiệp “Thần Châu nhứt kiếm” Cừu Vô Kỵ, nên tất cả lấy làm bồi hồi cảm mến, chưa xót vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp lại nói tiếp:

- Còn buổi hội hôm nay, mọi việc đều do Dị Đại Cương chủ xướng, những vị còn lại đều bị sự sai khiến của y, Cửu Thiên Hiệp tôi quyết không truy cứu, hầu khỏi tạo thêm sát kiếp ...

Quần hùng bấy giờ đã nín lặng lại, khi nghe Cửu Thiên Hiệp vừa nói tất cả đều hô to:

- Thiếu hiệp có lòng khoan dung đại lượng, khiến cho chúng tôi kính ngưỡng vô cùng !

Cửu Thiên Hiệp lại trầm giọng nói tiếp:

- Dị Đại Cương đã biết phụ thân tại hạ có thừa tự, nên dùng “Tả đao chi kê” (mượn đao giết người) mạo danh tại hạ gây tội ác khắp nơi, nào là giết cả tôn trưởng của ta, giết người đoạt báu vật, gây sự cừu hận khắp giới võ lâm, lại lợi dụng cảm tình của Nhan cô nương đối với tại hạ, không chừa gì hấn từ bỏ, lại thêm bày ra đại hội, rước ba tên kỳ nhân hải ngoại vào Trung Nguyên, hầu tận sát những tay cao thủ, tạo ra một trường sát kiếp không tiền khoáng hậu, thực là một tên dã man như lang sói, ác độc như cọp hùm ! Xin các vị tiền bối định tội Dị Đại Cương thế nào ?

- Sát ! Giết hấn !

- Không giết Dị Đại Cương, Trung Nguyên võ lâm sau này loạn họa vô cùng - Giết hấn !

Hàng ngàn người la to lên vang trời dậy đất, làm chấn động cả Hắc Ngục Cốc.

Cửu Thiên Hiệp chưa kịp suy nghĩ khi nghe tiếng vang trời, thì thấy ánh sáng thép chớp liên hồi, bóng kiếm hình đao, thân roi, chùy nặng, vô số loại binh khí hướng vào thân mình trở như tượng gỗ của Dị Đại Cương giáng xuống ...

Máu bắn vọt như mưa, thịt văng như bằm, nhuộm đỏ ối mặt trăng. Ô hô !

Một tên gian ác đại ma đầu, đã từng đem xương máu đổi lấy hư danh, hiện giờ không kịp kêu “trời” một tiếng, đã biến thành bả thịt vụn tanh hôi.

- Ca ca ! Ca ca !

Cửu Hắc Phụng buộc miệng gọi Thiên Hiệp, vừa đưa tay nắm áo chàng mỉm cười bí mật.

Cửu Thiên Hiệp không rõ gì cả, toan cất tiếng hỏi:

- Hắc Phụng nhoẽn miệng cười nói rất nhỏ:

- Nhan cô nương chờ ca ca ngoài Cốc khẩu, chúng ta mau ra ngoài ấy ?

Cửu Thiên Hiệp hoàn hồn khê thở dài, chàng lại buông ra một nụ cười hoan hỉ, giữa lúc quần hùng hoan hô không ngớt, một tay dắt Hắc Phụng tung mình chạy lẫn ra Hắc Ngục cốc.

Từ xa xa, nhiều tiếng gào gáy rộ, báo hiệu trời sắp rạng đông. Gió Xuân thổi dịu dịu làm cho Cửu Thiên Hiệp khoan khoái hy vọng ở ngày mai ... Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiet-thu-truc-kiem>